

Tổ Trọng Án

Contents

Tổ Trọng Án	2
1. Chương 1: Vụ Án 1 Lãnh Đạm Sát Cơ 1 (sát Nhân Lạnh Lùng)	3
2. Chương 2: Vụ Án 1- Lãnh Đạm Sát Cơ 2	5
3. Chương 3: Vụ Án 1 – Lãnh Đạm Sát Cơ (3)	7
4. Chương 4: Vụ Án 1 – Lãnh Đạm Sát Cơ (4)	9
5. Chương 5: Vụ Án 1 – Lãnh Đạm Sát Cơ (5)	12
6. Chương 6: Vụ Án 1 – Lãnh Đạm Sát Cơ (6)	14
7. Chương 7: Vụ Án 1 – Lãnh Đạm Sát Cơ (7)	19
8. Chương 8: Vụ Án 1 – Lãnh Đạm Sát Cơ (8)	21
9. Chương 9: Vụ Án 1 – Lãnh Đạm Sát Cơ (9)	23
10. Chương 10: Vụ Án 1 – Lãnh Đạm Sát Cơ (10)	25
11. Chương 11: Vụ Án 1 – Lãnh Đạm Sát Cơ (11)	28
12. Chương 12: Vụ Án 1 – Lãnh Đạm Sát Cơ (12)	31
13. Chương 13: Vụ Án Một – Lãnh Đạm Sát Cơ (13)	34
14. Chương 14: Vụ Án 2 – Phong Cuồng Chi Huyết (1)	37
15. Chương 15: Vụ Án 2 – Phong Cuồng Chi Huyết (2)	41
16. Chương 16: Vụ Án 2 – Phong Cuồng Chi Huyết (3)	44
17. Chương 17: Vụ Án 2 – Phong Cuồng Chi Huyết (4)	45
18. Chương 18: Vụ Án 2 – Phong Cuồng Chi Huyết (5)	48
19. Chương 19: Vụ Án 2 – Phong Cuồng Chi Huyết (6)	51
20. Chương 20: Vụ Án 2 – Phong Cuồng Chi Huyết (7)	53
21. Chương 21: Vụ Án 2 – Phong Cuồng Chi Huyết (8)	55
22. Chương 22: Vụ Án 2 – Phong Cuồng Chi Huyết (9)	57
23. Chương 23: Vụ Án 2 – Phong Cuồng Chi Huyết (10)	59
24. Chương 24: Vụ Án 2 – Phong Cuồng Chi Huyết (11)	60
25. Chương 25: Vụ Án 2 – Phong Cuồng Chi Huyết (12)	62
26. Chương 26: Vụ Án 2 – Phong Cuồng Chi Huyết (13)	64
27. Chương 27: Vụ Án 3 – Đại Tổng Chi Thuần(1)	66
28. Chương 28: Vụ Án 3 – Đại Tổng Chi Thuần(2)	69
29. Chương 29: Vụ Án 3 – Đại Tổng Chi Thuần (3)	72
30. Chương 30: Vụ Án 3 – Đại Tổng Chi Thuần (4)	74
31. Chương 31: Vụ Án 3 – Đại Tổng Chi Thuần (5)	77
32. Chương 32: Vụ Án 3 – Đại Tổng Chi Thuần (6)	79
33. Chương 33: Vụ Án 3 – Đại Tổng Chi Thuần (7)	82
34. Chương 34: Vụ Án 3 – Đại Tổng Chi Thuần (8)	84
35. Chương 35: Vụ Án 3 – Đại Tổng Chi Thuần (9)	86
36. Chương 36: Vụ Án 3 – Đại Tổng Chi Thuần (10)	90
37. Chương 37: Vụ Án 3 – Đại Tổng Chi Thuần (11)	94
38. Chương 38: Vụ Án 3 – Đại Tổng Chi Thuần (12)	97
39. Chương 39: Vụ Án 3 – Đại Tổng Chi Thuần (13)	99
40. Chương 40: Vụ Án 3 – Đại Tổng Chi Thuần (14)	101

41. Chương 41: Vụ Án 4 – Như Ảnh Tù Hình (1)	104
42. Chương 42: Vụ Án 4 – Như Ảnh Tù Hình (2)	108
43. Chương 43: Vụ Án 4 – Như Ảnh Tù Hình (3)	110
44. Chương 44: Vụ Án 4 – Như Ảnh Tù Hình (4)	115
45. Chương 45: Vụ Án 4 – Như Ảnh Tù Hình (5)	118
46. Chương 46: Vụ Án 4 – Như Ảnh Tù Hình (6)	121
47. Chương 47: Vụ Án 4 – Như Ảnh Tù Hình (7)	123
48. Chương 48: Vụ Án 4 – Như Ảnh Tù Hình (8)	126
49. Chương 49: Vụ Án 4 – Như Ảnh Tù Hình (9)	128
50. Chương 50: Vụ Án 4 – Như Ảnh Tù Hình (10)	130
51. Chương 51: Vụ Án 4 – Như Ảnh Tù Hình (11)	133
52. Chương 52: Vụ Án 4 – Như Ảnh Tù Hình (12)	135
53. Chương 53: Vụ Án 4 – Như Ảnh Tù Hình (13)	138
54. Chương 54: Vụ Án 5 – Bao Liệt Nghi Vấn (1)	142
55. Chương 55: Vụ Án 5 – Bao Liệt Nghi Vấn (2)	145
56. Chương 56: Vụ Án 5 – Bao Liệt Nghi Vấn (3)	147
57. Chương 57: Vụ Án 5 – Bao Liệt Nghi Vấn (4)	151
58. Chương 58: Vụ Án 5	154
59. Chương 59: Vụ Án 5 – Bao Liệt Nghi Vấn (6)	157
60. Chương 60: Vụ Án 5 – Bao Liệt Nghi Vấn (7)	160
61. Chương 61: Án 5 – Bao Liệt Nghi Vấn (8)	164
62. Chương 62: Vụ Án 5 – Bao Liệt Nghi Vấn (9)	167
63. Chương 63: Vụ Án 5 – Bao Liệt Nghi Vấn (10)	170
64. Chương 64: Vụ Án 5 – Bao Liệt Nghi Vấn (11)	174
65. Chương 65: Vụ Án 5 – Bao Liệt Nghi Vấn (12)	178
66. Chương 66: Vụ Án 5 – Bao Liệt Nghi Vấn (13)	180
67. Chương 67: Vụ Án 5 – Bao Liệt Nghi Vấn (14)	184
68. Chương 68: Vụ Án 5 – Bao Liệt Nghi Vấn (15)	187
69. Chương 69: Vụ Án 6 – Anh Túc Hoa Biện	193
70. Chương 70: Vụ Án 6 – Anh Túc Hoa Biện (2)	197
71. Chương 71: Vụ Án 6 – Anh Túc Hoa Biện (3)	200
72. Chương 72: Vụ Án 6 – Anh Túc Hoa Biện (4)	204
73. Chương 73: Vụ Án 6	208
74. Chương 74: Vụ Án 6 – Anh Túc Hoa Biện (6)	213
75. Chương 75: Án 6 – Anh Túc Hoa Biện (7)	216
76. Chương 76: Vụ Án 6 – Anh Túc Hoa Biện (8)	221
77. Chương 77: Vụ Án 6 – Anh Túc Hoa Biện (9)	225
78. Chương 78: Vụ Án 6 – Anh Túc Hoa Biện (10)	228
79. Chương 79: Vụ Án 6 – Anh Túc Hoa Biện (11)	232
80. Chương 80: Vụ Án 6 – Anh Túc Hoa Biện (12)	237
81. Chương 81: Vụ Án 6 – Anh Túc Hoa Biện (13)	245
82. Chương 82: Vụ Án 6 – Anh Túc Hoa Biện (14)	249
83. Chương 83: Vụ Án 6 – Anh Túc Hoa Biện (15)	253
84. Chương 84: Vụ Án 6 – Anh Túc Hoa Biện (16)	256

Tổ Trọng Án

Giới thiệu

Editor: Xiaotakara Thể loại: Đồng nhân, đam mỹ, hiện đại, trinh thám. Những vụ án ly kỳ không lời

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/to-trong-an>

1. Chương 1: Vụ Án 1 Lãnh Đam Sát Cơ 1 (sát Nhân Lạnh Lùng)

Thành phố D, tại khu ẩm thực thương mại, một thanh niên cao gầy, mặc cả thân áo đen lười biếng lê bước chân dạo trên đường phố. Tuy thời tiết bây giờ đã sớm là đầu xuân, nhưng gió xuân tháng 3 vẫn không có gì gọi là ấm áp, đập vào mặt người vẫn có mấy phần lạnh đến thấu xương... Quả thật, thành phố nhiều gió như vậy đôi khi khiến người ta cảm thấy phiền toái, nhưng hiển nhiên, nó cũng chẳng thể quấy nhiễu nổi Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường chính là tên thanh niên áo đen vừa nói, ở đây, chẳng ai biết đến hắn, tuy con người hắn nhìn qua cũng không phách lối, nhưng vô luận ở thanh thiên bạch nhật hay nơi làm việc, Bạch Ngọc Đường đều có thể dễ dàng đem mình hòa nhập vào, hướng gì hiện tại chỉ là nơi đường phố tịch mịch ban đêm. Dừng lời của hắn mà nói thì, hắn vĩnh viễn sẽ không thoát khỏi nhịp điệu của thành phố này, hắn và nó, vĩnh viễn hòa hợp như vậy. Hắn yêu thành phố này, bất quá, từ lúc Bạch Ngọc Đường nói những lời đó, đã sớm trải qua hai năm, hai năm, lại có thể sửa đổi rất nhiều chuyện. Năm ấy, người nghe Bạch Ngọc Đường nói chuyện đã chết, mà hắn cũng đã sớm quên mất, cái gì gọi là yêu, bất kể đối với thành phố, hay bất kỳ người nào khác.

Giữa quảng trường có một cái đồng hồ lớn, hiện tại đang gõ quá mười một giờ. Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ một lúc lâu, khóe miệng hơi ngoắc ngoắc, lộ ra một nụ cười bất cần đời, cho hai tay vào túi, anh chậm rãi quay người về hướng mình muốn đến, là một quầy rượu nơi cung cấp chồn tiêu khiến cho anh vài tháng gần đây.

Quầy rượu to, bật nhạc lớn đến mức thủng màng nhĩ, trên sàn nhảy toàn là nam nam nữ nữ điên cuồng uốn éo cơ thể, rượu bia, nước hoa, khói thuốc, còn có thêm vài mùi không rõ cuộn vào nhau, khiến Bạch Ngọc Đường ngửi trướng phải cau mày. Anh thật ra cũng chẳng thích thú gì chỗ này, thậm chí, còn có chút ghét, dĩ nhiên, cũng chẳng phải vì thích mới đến.

“Bạch thiếu, hôm nay đến trễ!” đứng cạnh quầy Bar, chủ quán Tony cười hì hì vẫy tay với Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nhướn mày nhìn cậu, hơi hơi khóe miệng, cười như không cười, nói, “Cậu thật nghĩ rằng tôi sẽ đi Club khi đang làm việc sao?”

Tony hề hề cười theo, tiện lấy lòng, “Dĩ nhiên là không rồi, công việc của cảnh sát các ngài, bọn tôi làm sao dám so sánh.”

Cũng may có tiếng nhạc âm ỹ che bớt, bằng không những lời này nói ra chẳng biết sẽ khiến bao nhiêu người chú ý đến đây, Bạch Ngọc Đường cười lạnh, liếc mắt lên sàn nhảy nhìn đám nữ tử tinh thần mê muội không rõ ràng, “Tôi không quan đến chuyện làm ăn kiếm tiền của chủ quán cậu, có điều không được dính đến những thứ thương thiên hại lý.”

“Làm sao có thể, nếu bọn tôi thật sự làm ăn thất đức, cũng không dám để ngài đây ra vào hàng ngày đâu” cậu cười đưa qua một ly bia lớn, tiến gần tới phía Bạch Ngọc Đường, hạ giọng nói, “Toàn là đám nhóc ở đại học gần đây lén trốn ra ngoài, yên tâm đi, có người trông chừng cả, không sợ có gì mất mát.”

Bạch Ngọc Đường nâng mắt nhìn chằm chằm Tony hồi lâu, tới khi cậu dừng hết cả lòng mới khẽ mỉm cười, uống một hơi cạn sạch ly bia lớn. Nâng tay lau đi vài giọt chảy bên mép, Bạch Ngọc Đường vừa định mở miệng nói thêm gì đó, đột nhiên cảm thấy điện thoại bên hông rung rung.

Anh chau mày, lấy điện thoại ra, trên màn hình lúc này hiện lên một cái tên làm anh cảm thấy ngán ngẩm.

Đáng ghét, đã nửa đêm rồi, mỗi lần người này gọi tới bảo đảm chẳng có việc gì hay ho.

Ném xuống một tờ bạc, Bạch Ngọc Đường cầm điện thoại vội vã đi khỏi quầy rượu, bên kia điện thoại một giọng nói truyền tới, anh tận lực giữ nguyên vẻ mặt lạnh lùng, cho đến cuối cùng mới trả lời một câu, “Biết”

Tắt điện thoại, phất tay gọi taxi, sau khi nói cho tài xế địa điểm vừa được thông báo, Bạch Ngọc Đường ngồi ở ghế sau bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần, vừa rồi trong điện thoại lời của đội trưởng Bao Chứng lại lần nữa vang lên trong đầu. Khoảng hai tiếng trước, tại khu nhà kho bỏ hoang ở ngoại ô phát hiện ra một cỗ thi thể đàn ông, sau đó cảnh sát địa phương liền báo cho tổng cục, không tới một canh giờ bọn họ liền quyết định tra án, chính thức giao vụ án này cho tổ điều tra trọng án của Bạch Ngọc Đường xử lý.

Tổ điều tra trọng án hồi trước là một khoa chuyên điều tra những vụ trọng án ở thành phố D, ba năm trước do thị trưởng mở lời đề nghị, cục Quản lý đã tài trợ cho thành lập một cơ quan điều tra độc lập. Bình thường, nếu không phải đại án cực kỳ khó giải quyết, cũng chẳng buồn kinh động đến cái tổ này. Mà Bạch Ngọc Đường từ khi bị điều đến cái tổ này một năm trước, cũng thực sự trải qua một đoạn thời gian lúc bận thì cực bận, còn lúc rảnh rồi thì rảnh rồi muốn điên. Mà hôm nay, đích thực là lúc kết thúc thời gian nhàn nhả của anh.

Trong lúc Bạch Ngọc Đường còn đang mơ mơ màng màng suy nghĩ thì xe đã dừng hẳn, không chờ tài xế mở miệng nói chuyện, Bạch Ngọc Đường liền mở mắt, giơ tay lên xoa xoa cái trán, sau đó đưa qua một tờ tiền, “Vất vả cho anh, bây giờ lập tức trở về, chỗ này cũng không tiện tìm khách”

Chẳng đợi tài xế trả lời, Bạch Ngọc Đường đã đẩy cửa xuống xe, để không khí lạnh lẽo làm bản thân thanh tịnh, mới cất bước đi vào tòa kiến trúc đen như mực ở phía trước.

Hiện trường đã có rất nhiều người, hầu như toàn bộ người của tổ trọng án đều ở đây, Dĩ nhiên Bạch Ngọc Đường là người đến trễ nhất. Bao Chứng đang ở cùng một viên cảnh sát khu vực chẳng biết nói chuyện gì, Công Tôn Sách ở trong kho hàng vừa đi vừa quan sát chung quanh, Trương Long Triệu Hổ bốn người bọn họ cũng đang ở đây mà vội vàng, hẳn là vừa bị phân nhiệm vụ, ngoài Bao Chứng khi thấy Bạch Ngọc Đường vào thì nhẹ nhàng gạt đầu một cái ra, chẳng còn ai thêm quan tâm tới hắn. Bạch Ngọc Đường cũng không buồn, mà một mình từ từ tiến đến trung tâm kho hàng, nơi đó có một thi thể đang co rút nằm, mà bên cạnh thi thể, còn một người trẻ tuổi gầy gò đang đứng.

Người đó đưa lưng về phía Bạch Ngọc Đường, vóc người cao gầy, mặc quần Jean cùng áo khoác đơn giản, Trên vai khoác túi đựng máy vi tính nam màu nâu. Mặc dù chỉ nhìn thấy dáng lưng, nhưng Bạch Ngọc Đường cũng có thể khẳng định, anh không biết người này, mà thông thường những người có thể xuất hiện ở hiện trường, đáng lẽ không thể là người anh không biết mới đúng. Cho nên, Bạch Ngọc Đường nhăn mày, vừa định mở miệng nói chuyện, người trẻ tuổi trước mắt đột nhiên quay người lại.

Một cái xoay người, vừa lúc để cho hai người đồng thời nhìn thấy ánh mắt của đối phương, sau đó đồng thời sững sờ.

Thanh niên này dáng dấp rất tốt, tư tư văn văn, cả người toát ra khí chất chính trực, trong sáng, là loại bề ngoài khiến Bạch Ngọc Đường nhìn qua thì sinh ra một loại cảm giác thân thiết, theo như người bình thường nói, đích thị là một đứa bé ngoan. Bạch Ngọc Đường khó tránh được đối với thanh niên xa lạ lộ ra một nụ cười nhạt, đang muốn mở miệng nói vài lời, đột nhiên cảm thấy, dưới tình huống này mà đi tự giới thiệu mình thì có chút quỷ dị.

“Ngọc Đường, tôi giới thiệu cho các người một cái.”

Lúc này, người giải vây tới. Bao Chứng đi tới giữa hai người, vỗ vai người trẻ tuổi, nhìn Bạch Ngọc Đường cười nói, “Cậu ấy gọi Triển Chiêu, là học trò chân truyền của một người bạn cũ, tiến sĩ tâm lý của đại học A. Vừa nãy chúng ta đang cùng nhau ăn cơm, trên đường đi có nghe tôi nói qua về vụ án, cậu ta liền bảo cũng muốn đến xem qua một chút, nên tôi mới mang cậu nhóc đến đây.”

“Triển Chiêu, đây chính là Bạch Ngọc Đường mà tôi nhắc với cậu, là sĩ quan ưu tú nhất trong tổ trọng án của tôi”

Bao Chứng giới thiệu xong, Bạch Ngọc Đường cũng không hề lên tiếng, trên mặt có ý không vui.

Triển Chiêu thân thiện hơn, chủ động đưa tay ra, đối Bạch Ngọc Đường cười nói,

“Xin chào, đội trưởng Bao cũng thường nhắc tới anh.”

Đối mặt thái độ thân mật của Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường lại chẳng chịu phối hợp, khiến không khí đột nhiên trở nên lúng túng.

Khẽ cau mày, Triển Chiêu có chút ngưng ngừng thu tay về, khổ sở nhìn Bạch Ngọc Đường.

“Xem qua một chút?”

Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng bĩu môi, ánh mắt quét qua thi thể cứng ngắc đã lâu trên nền đất, liền trở về mặt của Triển Chiêu, cười lạnh.

“Nói vậy, cậu đã nhìn ra cái gì rồi, tiến sĩ Triển?”

2. Chương 2: Vụ Án 1- Lãnh Đạm Sát Cơ 2

Nghi vấn của Bạch Ngọc Đường mặc dù chẳng có gì gọi là khách khí, nhưng lại là nghi vấn của rất nhiều người, mà ngay lúc anh nói ra những lời ấy, trong nháy mắt Triển Chiêu cảm nhận được vô số ánh mắt đánh về phía cậu. Lòng mi khẽ run, đưa mắt nhìn xung quanh, quả nhiên, có tới cả đồng vị cảnh sát trẻ nhìn về hướng này, có người là liếc trộm, cũng có người công khai nhìn thẳng. Triển Chiêu hơi cười cười, thu hồi ánh mắt, cố định trên mặt Bạch Ngọc Đường.

Tuy trên khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng đó không thể hiện một chút dao động, nhưng Triển Chiêu biết, vị cảnh sát trẻ nhìn sơ qua đã thấy rất thông minh này không thích cậu, hay có thể nói, anh ta không thích động cơ của mình mới đúng. Cũng không sai đi, dù sao trong tình trạng tra án nghiêm túc như thế này, cậu chính xác là người ngoài. Mà đã là người ngoài, thì vô luận do tò mò, hay bất cứ lý do nào khác, chỉ cần tùy tiện tới “xem một chút” đã là một loại hành động khiến người ta cảm thấy chán ghét. Nếu Bạch Ngọc Đường đối với chuyện này còn có thể bày tỏ hoan nghênh, Triển Chiêu liền cảm thấy đối phương không đủ chuyên nghiệp.

Dĩ nhiên, Bạch Ngọc Đường không thể nhìn thấu suy nghĩ của Triển Chiêu, mặc dù anh không ghét cậu, nhưng lại đứng như Triển Chiêu đoán, anh không thích động cơ của cậu lắm. Vì vậy mới có chuyện anh không nói không rằng, vô biểu hiện đứng trước mặt Triển Chiêu, nhìn chằm chằm vào mắt đối phương, chờ Triển Chiêu trả lời. Nói thật, theo nhận định của anh, thật không thể nói Triển Chiêu là cái gì gọi là.... tiến sĩ? Nhìn khuôn mặt lớn lên còn búng ra sữa, cứ xem như đọc được nhiều sách thì thế nào? Chuyện bọn họ đang đối mặt bây giờ cũng chẳng phải vài ba cái đề tài trên giấy của trường, mà là một vụ giết người thực sự. Mà nói, đối với chuyện Triển Chiêu đứng bên cạnh thi thể nửa ngày còn chưa ỏi ra, Bạch Ngọc Đường cũng có một chút ngoài ý muốn khâm phục cậu.

Triển Chiêu không để Bạch Ngọc Đường chờ quá lâu, cậu sửa lại suy nghĩ của mình một chút, sau đó dùng cách nói có chút vội vàng để thuật lại những gì mình phát hiện.

“Căn cứ vào bước đầu phán đoán của tôi, nơi này không phải chỗ đầu tiên, nói cách khác đây chỉ là một địa điểm, không phải hiện trường án mạng.”

Mới nghe xong lời thứ nhất, Bạch Ngọc Đường đã nhin không được muốn cắt lời, vì anh còn muốn hỏi Triển Chiêu một chút, làm thế nào mà cậu đoán được nơi này không phải chỗ đầu tiên, có cơ sở hay là đoán bừa đoán đại. Thế nhưng Bao Chứng lại giơ tay ra dấu bắt anh câm miệng, anh nhú mồm, kiên nhẫn nghe Triển Chiêu nói tiếp.

“Bây giờ còn chưa nghiệm thi, nên không thể lấy được quá nhiều thông tin về thủ phạm. Nhưng nếu xét theo quan điểm vì sao thủ phạm đem thi thể vứt ở chỗ này.” nhìn xung quanh bốn phía trống trải của kho hàng, Triển Chiêu nhẹ nhàng hạ mi, “thì hiển nhiên, địa điểm vứt xác đã sớm được chọn, chứ không phải do hắn tùy ý vứt bỏ tử thi. Vừa rồi, bọn tôi từ bên trong thành phố chạy xe đến đây, tốn không tới ba mươi phút, hắn lại ném thi thể trong một kho hàng ở ngoại ô không xa, cũng không thèm che giấu. Tức là hắn không sợ bị phát hiện, thậm chí còn hy vọng bị người ta phát hiện. Theo phân tích hình tượng trong tâm lý học, loại hầu hết đều là loại giết người để khoa trương, hung thủ thường sẽ là phái nam, từ 15 – 35 tuổi.

“Khoa trương?” theo thanh âm lên xuống của Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường từ vẻ mặt lạnh lùng đã trở thành nghi hoặc, đợi đến Triển Chiêu nói xong, anh đã cau mày nhìn chăm chăm khuôn mặt trắng nõn của đối phương mà hỏi, “Cậu nói hắn đem thi thể ném ở chỗ này vì muốn Khoa trương? Khoa trương cái gì?”

Triển Chiêu lắc đầu một cái, giải thích, “Dùng từ khoa trương có chút không thích hợp, thật ra thứ hắn muốn khoe cũng không phải là thi thể. Phải nói hắn là muốn thông qua chuyện giết người mà nhấn nhủ cho công chúng, ngoài ra còn muốn người khác sẽ tuyên truyền khắp nơi. Người như thế, thông thường đều nghĩ hắn giết người không phải vì mình, mà là vì mọi người, giống như những đại hiệp của Trung quốc thời xưa thay trời hành đạo giết cường tặc, cướp của người giàu chia cho người nghèo.”

“Cái này ——” Bạch Ngọc Đường hơi ngẩn người, nhìn chăm chăm vào mặt Triển Chiêu, thật muốn nói một câu, này cũng quá lỗ thiệt nha.

Mà anh còn chưa nói ra, Triệu Hổ đứng bên đã phụt cười trước, hơi chê cười suy đoán của Triển Chiêu.

Triển Chiêu cũng cảm thấy vừa rồi mình nhắc đến đại hiệp này nọ có hơi khoa trương thật, nên mới nhẹ nhàng nhún vai một cái, “Hình tượng tâm lý học chẳng qua cũng chỉ là một cách điều tra, cũng không thể dùng để định án, càng không thể dùng làm chứng cứ đáng hoàng, cho nên những lời vừa nãy cũng chỉ là suy đoán mà thôi, hy vọng không làm cản trở việc phá án của mọi người”

“Yên tâm, không có chuyện đó.” Bạch Ngọc Đường liếc Triển Chiêu rồi thờ ơ cười cười, “Được rồi cậu nhóc, cậu đi nghỉ ngơi đi, ba cái công việc ghê rợn này cứ giao cho những người chuyên nghiệp bọn tôi làm là được”

Cậu nhóc? Hai chữ này làm Triển Chiêu hung hăng nhú mồm một cái, còn đang muốn mở miệng phản bác, lại thấy Bạch Ngọc Đường ngồi xuống sát cổ thi thể kia cẩn thận tra xét.

Triển Chiêu bị bỏ rơi, miệng há ra định nói, cuối cùng vẫn ngậm lại, nghe lời lui sang một bên. Bao Chứng vỗ vai Triển Chiêu, thấp giọng cười nói, “Không cần để ý, tính khí của tên nhóc Bạch Ngọc Đường lúc nào cũng vậy.”

Triển Chiêu cũng cười, “Không liên can tới đội trưởng Bao, hiện giờ trong nước ta, nghiên cứu tâm lý học tội phạm vẫn còn tụt hậu, huống chi trong mắt người bình thường, tâm lý học còn quá mức hư vô mờ mịt, không tin được cũng là chuyện dĩ nhiên.”

“Triển Chiêu, hôm nay tôi cho cậu đi chung, chính là muốn nghe phán đoán chuyên nghiệp của cậu, cho nên, xem như bọn chúng không tin, tôi cũng không xem thường cách nhìn nhận này. Vì vậy nếu cậu có ý kiến gì cứ lớn gan lớn mật nói hết ra, chuyện phá án vốn là chuyện mò kim đáy biển, chỉ cần có cơ sở, tất cả ý kiến đều là trọng yếu.”

Triển Chiêu gật đầu một cái, sau đó cúi đầu nghiêm túc suy nghĩ, rồi mới ngẩng đầu lên đối với Bao Chứng cười cười, “Muốn viết ra một bản chính xác, nhất định phải có được nhiều tài liệu hơn. Báo cáo nghiệm thi, tài liệu thống nhất vụ án hiện tại, tài liệu điều tra bối cảnh nạn nhân, vân vân....”

“Những cái này cậu không cần lo lắng, chỉ cần cậu chịu giúp một tay, tôi sẽ cung cấp cho cậu”

Nghe được những lời này của Bao Chứng, Triển Chiêu mỉm cười gật đầu một cái, vừa định mở miệng, đột nhiên nghe được một giọng trầm thấp thét lên be be, “Đáng chết!”

Hơ? Triển Chiêu sững sốt, Bao Chứng cũng sững sốt , tôi rất ít khi nghe được tiếng Công Tôn Sách la lên như thế này.

“Công Tôn, thế nào? ”

Bởi vì hôm nay tan việc tương đối trễ, Công Tôn Sách còn chưa kịp về nhà thay quần áo đã trực tiếp chạy tới hiện trường, vì vậy mới phiền não kéo cái cà vạt còn đang thắt trên cổ, cau mày nhìn chăm chú vào Triển Chiêu, “Triển Chiêu, chính cậu mới nói, tên khốn kia giết người là vì khoa trương, đúng không? ”

Triển Chiêu dờ ra, gật đầu một cái .

“Nói vậy, cái thứ quỷ này cũng là một phần khoa trương của hắn nhỉ?” vừa nói, Công Tôn Sách vừa giơ tay lên, chỉ vách tường đối diện.

Triển Chiêu lập tức bước tới, theo hướng ngón tay Công Tôn Sách chỉ, nhìn lên tường “Đây là ——”

Thanh âm của Công Tôn Sách đã sớm hấp dẫn sự chú ý của những người ở trong kho hàng, tất cả, bao gồm Bạch Ngọc Đường đều chạy đến phía trước bức tường nọ.

Công Tôn Sách nhìn chăm chăm vào chỗ góc tường kín đáo, luồng ánh sáng yếu ớt kia như một tinh cầu mờ ảo, cũng giống hệt ánh mắt vẫn đục đầy tội ác của kẻ giết người.

“Bất kể mục đích của hắn là cái gì, tóm lại bây giờ, hắn đang quan sát chúng ta.”

Phía sau ánh sáng nhàn nhạt kia, chính là một loại máy quay phim đã bị trộn lẫn với đất đá, mà ở bên kia máy quay phim, được kết nối với một màn ảnh lớn, trên màn ảnh, chính là những khuôn mặt được phóng đại ra của toàn bộ thành viên tổ trọng án.

Đối diện với màn hình điện tử, một đám người đứng trong bóng tối cũng hít một hơi thật sâu.

Không lẽ đúng như cậu nhóc kia nói, hắn là muốn khoa trương sao?

Tiếng hít thở lại dồn dập thêm mấy phần, khoa trương? Không, không thể nào. Nhưng cậu nhóc đó nói có chút không sai, hắn thật sự muốn thông báo cho mọi người biết, hắn, chính là đại hiệp bảo vệ chính nghĩa.

3. Chương 3: Vụ Án 1 – Lãnh Đạm Sát Cơ (3)

Một đêm này lại thức trắng, tổ trọng án sau khi khám xét xong hiện trường, trở về đồn cảnh sát, liền bỏ cả đêm phân tích vụ án, nghiên cứu tài liệu, nghiệm thi, điều tra máy thu hình và mạng lưới được kết nối với nó, tóm lại là đại sự ngốn ngang. Chờ đến khi đội trưởng Bao giờ tay cho mọi người về nhà nghỉ ngơi thì trời cũng sáng bánh rồi. Trương Long Triệu Hồ bốn người họ ngoan ngoãn nghe lời, đội trưởng ra lệnh một phát là biến ngay. Công Tôn Sách lại cau mày nhìn chăm chăm vào màn hình vi tính, một chút ý định nghỉ ngơi đều không có. Bao Chứng hiểu rõ tính tình của anh, cũng không mở miệng khuyên, chỉ xoay người qua phòng nước thay cà phê cho Công Tôn.

Lúc Bao Chứng bưng ly tiến vào phòng nước, nhắc mắt liền thấy Bạch Ngọc Đường , mà trong tay Bạch Ngọc Đường cũng đang bưng một ly. Ly sứ màu trắng, miệng ly không nhỏ nhưng chạm khắc tinh xảo, Bao Chứng cũng không am hiểu mấy cái dụng cụ thưởng trà cao cấp lắm, chỉ nhìn ra được ly này đắt giá mà thôi. Nhìn cái ly bốc khói nghi ngút, Bao Chứng không khỏi nhíu mày một cái, “Tôi nhớ cậu không thích ăn ngọt.”

Chân mày Bạch Ngọc Đường giật giật, lại lộ ra vẻ mặt cười như không cười, nhìn Bao Chứng một cái đáp, “Lần trước cùng Công Tôn Sách tới chỗ kia, bỏ quá nhiều sữa tươi, vị không ngon, nên tôi bỏ thêm trà để đổi vị. ”

Thấy Bao Chứng càng lúc càng không hiểu gì, Bạch Ngọc Đường mới nhìn về phía phòng làm việc sau lưng Bao Chứng, thấp giọng nói , “Nhìn qua mới khoảng 20, chỉ là một thằng nhóc, vậy mà phải phụ chúng ta làm cả đêm.”

Bạch Ngọc Đường còn chưa nói xong, mặt Bao Chứng liền hiện ra nụ cười, híp mắt vỗ vai Bạch Ngọc Đường, vừa lấy mấy bịch cà phê trong tủ, vừa hướng Bạch Ngọc Đường nói, “Triển Chiêu năm nay hai mươi hai tuổi, mặc dù cậu nhóc còn rất trẻ, nhưng cậu không nên xem thường hẳn. Tôi có dự cảm, nếu lần này có cậu ta giúp một tay, chúng ta sẽ bớt được rất nhiều công sức.”

“Thật không đây?” Bạch Ngọc Đường bình thản nói, không lộ ra chút cảm giác gì.

“Tôi biết nói khơi khơi thế này bảo đảm thằng nhóc cậu sẽ không tin, vậy chúng ta đi xem đi.” pha xong cà phê, Bao Chứng lại nhìn Bạch Ngọc Đường, ánh mắt đột nhiên nghiêm nghị lên, “Triển Chiêu cũng không phải người thuộc tổ trọng an, cậu ấy là do tôi mời đến, mặc kệ cậu đối với cậu ấy có ý kiến gì hay không, cũng phải để ý một chút đến tâm tình của người ta. Dù sao, cậu ta cũng tới để giúp đỡ mà, đúng không?”

Bạch Ngọc Đường như nghĩ ra gì đó, đột nhiên cười, “Được, xem như giữ mặt mũi cho anh.”

“Một lời đã định?” Bao Chứng chăm chú nhìn ánh mắt có chút tiểu ý của Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Đừng nghiêm túc như thế được không?” Bạch Ngọc Đường bĩu môi, “Anh sợ tôi khi dễ thằng nhóc chắc?”

“Chứ gì nữa.” Bao Chứng cười, “Dù sao, trong thời gian tới tôi cũng định để cậu mang theo cậu ta, nếu không bắt cậu cam kết, tôi làm sao dám yên tâm để cậu mang cậu ta tới nơi tôi không thấy chứ. Vạn nhất hù chạy khách của tôi, làm vụ án rơi vào ngõ cụt thì sao, cho nên phải bắt cậu đáp ứng trước. Bây giờ xem như tôi lấy được cam kết của cậu, cậu cũng đừng để tôi thất vọng à.”

“Hả?” Nhìn Bao Chứng mặt tươi cười, thản nhiên xoay người rời đi, đầu óc thông minh bén nhạy của Bạch Ngọc Đường, khó có chút ngờ ngẩn. Giống như mới bị đờ não xong, vừa rồi, không lẽ ý của tên mặt đen này là bắt mình kiêm thêm chức bảo mẫu sao?

Quay đầu trở lại, nhìn cái người đang ngồi trên ghế, mặc dù có vẻ gầy gò đơn bạc, lại cao ngất bóng lưng, Bạch Ngọc Đường có chút khổ sở. Chỉ một chốc, vẻ mặt khổ sở lại được thay thế bởi nụ cười, bước tới bên cạnh bàn làm việc, đem sữa nóng đặt cạnh tay của Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường cũng thuận tiện ngồi xuống bên người cậu.

Triển Chiêu hiển nhiên không nhận ra chủ ý của Bạch Ngọc Đường với mình, thậm chí còn không biết, đồ uống nóng hổi bên tay là vì mình mà chuẩn bị. Ánh mắt của cậu chỉ chăm chú nhìn vào tập tài liệu, việc Bạch Ngọc Đường tới đây chỉ khiến cậu dời ánh mắt đi trong chốc lát. Đưa mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, gạt đầu một cái, sau đó trở về trạng thái làm việc, hình như cũng chẳng để tâm đến việc đã thức suốt một đêm. Bạch Ngọc Đường thừa nhận, đối mặt với một Triển Chiêu như vậy, làm anh hơi giật mình, dù sao không phải người bình thường nào cũng có thể tiếp nhận lượng công việc khổng lồ của tổ trọng án.

Triển Chiêu không để ý đến Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường cũng không quấy rầy Triển Chiêu, hai người cứ như vậy an tĩnh ngồi ở bàn làm việc, thời gian trôi qua từng giây, từng phút, rất nhanh đã tới mười giờ sáng. Tổng hai ly cà phê xuống bụng, Công Tôn Sách bên kia vẫn chưa có thu hoạch gì, cuối cùng vị khoa trưởng tinh thông máy tính nhất sở cảnh sát Công Tôn Sách bắt buộc phải buông khí giới đầu hàng, anh tạm thời không tìm ra đầu mối.

Thanh âm đưa đám của Công Tôn Sách truyền tới, làm Bạch Ngọc Đường chú ý, mà đột nhiên Triển Chiêu ngồi bên cạnh lại buông tất cả tài liệu trên tay xuống, nhắm chặt hai mắt, hơi đưa đầu về phía sau, như thể đang tựa lưng vào một thứ gì đó không tồn tại.

“Tất cả tài khoản, địa chỉ, toàn bộ đều ở bên ngoài, không hề thấy đăng ký trong nước, hoặc có đăng ký nhưng bị hắn dùng thủ đoạn tình diệu xóa đi.” Công Tôn Sách tiếp tục dùng giọng khó chịu lầm bầm với Bao Chứng, “Tên này rất狡 hoạt, mấy năm nay tôi còn chưa gặp qua vụ nào như vậy. Khốn kiếp, cứ nghĩ tới chuyện tôi qua hẳn ung dung tự tại ngồi một chỗ quan sát chúng ta, tôi lại hận không bắt được hắn ngay lập tức!!”

Công Tôn Sách vừa dứt lời, Triển Chiêu liền mở mắt, đứng lên, trực tiếp đi tới bên cạnh Công Tôn Sách cùng Bao Chứng, ánh mắt bình tĩnh nhìn hai người trước mặt.

“Bao đội trưởng, tôi nghĩ tôi có thể tiến hành bước đầu phác họa nghi phạm rồi, dĩ nhiên, tôi vẫn nói trước đây chỉ là suy đoán, cũng như câu nói kia, không muốn gây rối đến chuyện phá án của mọi người.”

Công Tôn Sách không nói gì, Bao Chứng chẳng qua vẫn nhìn chăm chăm Triển Chiêu gật đầu một cái, “Cậu cứ việc nói.”

Triển Chiêu hít một hơi , lại thêm một lần nữa dùng tiết tấu nhanh để nói, bắt đầu phán đoán của mình đối với hung thủ bí ẩn.

“Căn cứ vào phân tích lần trước của tôi đối với những vụ án mưu sát tương tự, cùng với báo cáo kết quả nghiệm thi và điều tra hiện trường, có thể kết luận trước một phần. Hung thủ là phái nam, tuổi từ 22 đến 32, cao khoảng 180 đến 185cm, chịu giáo dục tốt, trình độ học vấn phải tới đại học. Hắn có hoặc từng có một công việc rất danh giá, thu nhập không thấp, hơn nữa, lại rất tinh thông công nghệ thông tin và máy tính, rất có thể công việc chính cũng là công việc có liên quan đến công nghệ. Ngoài ra, theo báo cáo nghiệm thi tối qua người chết là bị treo cổ, trên người có vết thương khi chống cự, nói cách khác đã cùng từng hung thủ đánh nhau, sau đó bị khống chế. Pháp y cho biết thân hình người chết rất cao lớn, còn là thanh niên trẻ tuổi, từ đó suy ra thủ phạm cũng rất khỏe mạnh, có thể thường tham gia rèn luyện thể dục thể thao cũng rành kỹ năng chiến đấu. Hắn rất thông minh, đối với hành vi giết người của mình cũng không hề cảm thấy áy náy, lại hi vọng quần chúng có thể biết đến hành động giết người của mình, loại hi vọng này cần phải có thêm yếu tố hỗ trợ. Mà thông thường, những yếu tố này đều xuất phát từ người bị hại. Tôi đề nghị mọi người điều tra thêm một chút về người bị hại, theo quan sát sơ bộ, bọn họ nữ có nam có, nghề nghiệp cũng bất đồng, điểm giống nhau duy nhất là bọn họ đều chết do thiếu khí, hơn nữa sau khi chết đều bị vứt bỏ ở những nơi rất dễ phát hiện. Toàn bộ những nơi này đều không phải là hiện trường gây án đầu tiên, như thế hiển nhiên, hung thủ sẽ có một nơi gây án bí mật nhưng cũng không bí mật. ”

Nói tới đây, Triển Chiêu hơi dừng lại một chút, làm hai người đang nhất mực lắng nghe là Bao Chứng cùng Công Tôn Sách cũng hơi dừng lại một chút có điều, chưa đợi cho hai người kia lên tiếng hỏi, Bạch Ngọc Đường đã mở lời.

“Nói thế là ý gì? Cái gì mà bí mật cũng không bí mật?”

Triển Chiêu nhíu mày, quay sang nhìn thẳng vào mắt Bạch Ngọc Đường , nhẹ giọng nói, “Tên đó ngay cả hình ảnh cảnh sát phát hiện ra thi thể hắn cũng không chịu bỏ qua, tôi cảm giác được, hắn rất có thể cũng không chịu bỏ qua cảnh nạn nhân bị giết chết. Nếu tôi đoán không sai, hắn không chỉ muốn ghi lại những hình ảnh này mà còn muốn, đưa ra.”

Ánh mắt của Bạch Ngọc Đường hơi sáng lên, lập tức nhìn Công Tôn Sách, “Khoa trưởng, tên khốn này rất rành Internet, có khi nào hắn đem những đoạn phim quay cảnh giết chết nạn nhân tung lên Web không?”

Chuyện Bạch Ngọc Đường nghĩ đến, Công Tôn Sách hiển nhiên cũng nghĩ đến, anh lập tức trở về phía cái ghế mình vừa rời đi, hai tay thật nhanh gõ trên bàn phím. Bao Chứng bất đắc dĩ liếc mắt nhìn cộng sự của mình, lại nhìn Triển Chiêu tán thưởng một cái, “Triển Chiêu cậu vất vả rồi, tôi nghĩ tôi đã biết tiếp theo nên làm thế nào. Ngọc Đường, cậu cũng bận rộn cả một đêm, giúp tôi đưa Triển Chiêu về, sau đó cũng về nhà ngủ một giấc đi, sắp tới chúng ta phải làm tăng ca một thời gian đó.”

Bạch Ngọc Đường cũng không từ chối , nhìn Triển Chiêu cười nói, “Đội trưởng cũng ra lệnh, cậu theo tôi về đi.”

Triển Chiêu hơi sững sốt, liền cười, sau lại đột nhiên nghiêm túc nói, “Căn cứ vào khoảng cách thời gian gây án của hung thủ, tôi nghĩ không tới một tuần, có thể hắn sẽ tiếp tục ra tay, nên——”

Không khí vừa mới dịu xuống lập tức lại trở nên khẩn trương, trừ ngón tay vẫn gõ liên tục trên bàn phím của Công Tôn Sách, ba người khác đều lộ ra một vẻ mặt nghiêm trọng.

4. Chương 4: Vụ Án 1 – Lãnh Đạm Sát Cơ (4)

Không tới một tuần lễ, đây là một khoảng thời gian rất gấp gáp, nhưng nếu xét theo góc độ khác, đây chưa hẳn là chuyện không hay. Nếu lựa chọn tin tưởng vào phán đoán của Triển Chiêu, bọn họ xem như có thời

gian một tuần để tìm ra hung thủ, ngăn cản hẳn tiếp tục gây án.

Ra khỏi đồn cảnh sát, Bạch Ngọc Đường ngoan ngoãn tuân lệnh Bao Chứng, lái xe chở Triển Chiêu về nhà, mặc dù anh đoán không ra tại sao vị sếp mặt đen giảo hoạt đó lại đem nhiệm vụ chiếu cố vị tiến sĩ tâm lý học trẻ tuổi này quảng cho mình, nhưng Bạch Ngọc Đường vẫn thủy chung giữ thái độ hời hợt như cũ.

Cứ cho là phân tích vừa rồi của Triển Chiêu đối với nghi phạm tương đối đặc sắc, thì cũng không cách nào sửa đổi được ấn tượng về ba chữ tâm lý học trong lòng của Bạch Ngọc Đường. Không biết có được bao nhiêu người Trung Quốc khi gặp vấn đề tâm lý chịu đi gặp bác sĩ tâm thần chứ, chưa kể Bạch Ngọc Đường của chúng ta bây giờ là loại người cực kỳ sĩ diện, mà thường kết cục của loại người sĩ diện lúc nào cũng kết thúc rất đau thương.

Bĩu môi, Bạch Ngọc Đường lại nhớ đến mấy lần trị liệu tức cười lần trước, sau đó lại liếc mắt nhìn vị tiến sĩ tâm lý đang ngồi ngủ gà ngủ gật ở vị trí kế bên mình, bất đắc dĩ cười.

Vừa vàng đem xe quẹo vào hẻm nhỏ, rồi dừng lại trước cánh cửa sơn đen của một cái quán nhỏ, nhìn Triển Chiêu sắp đem đầu đập vào kính xe tới nơi, Bạch Ngọc Đường nhếch miệng, mỉm cười nói, “Tôi muốn đi ăn một chút, cậu cũng đi chung đi.”

“A? Trời sáng?” Ánh mắt Triển Chiêu vẫn mơ hồ, thanh âm cũng có chút không vui khi bị quấy rầy giấc ngủ.

Bạch Ngọc Đường cũng bất đắc dĩ, dáng vẻ một Triển Chiêu mơ mơ màng màng này cùng với lúc đối mặt với vụ án quả thật cứ như hai người khác nhau.

“Nhịn đói cả một đêm rồi, tôi thấy cả miếng nước cậu còn không uống, hay giờ cứ ăn cái gì trước đã rồi về nhà ngủ cho đã sau.”

“Ừm.” Xoa xoa đôi mắt hơi đau, trên khuôn mặt đa dạng của cậu hiện ra một nụ cười, Triển Chiêu hướng về phía Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Cảm ơn anh, cảnh sát Bạch.”

Bạch Ngọc Đường cũng cười cười, vừa mở cửa xe vừa nói, “Cậu sau này cứ gọi tên tôi là được, cảnh sát Bạch cái gì, nghe không được tự nhiên.”

“Ừm, được.” Triển Chiêu cũng vội vàng kéo mình ra khỏi cửa, cất bước xuống xe.

Cửa chính của quán ăn đen thui, nội thất bên trong cũng rất cũ kỹ, tạo cho người ta một cảm giác khá nghèo nàn. Mặc dù những người học tâm lý đều không giỏi phân tích nghệ thuật, nhưng Triển Chiêu nhờ thói quen nghiên cứu từ nhỏ đến lớn đã sớm trở thành một nam sinh khoa học rất kỹ lưỡng. Mà con trai căn bản đối với những nhu cầu của cuộc sống cũng không đòi hỏi quá nhiều, tuy chỉ mới quen biết Bạch Ngọc Đường không tới một ngày, Triển Chiêu cũng có thể từ những chi tiết trên người anh mà nhìn ra, tiêu chuẩn đời sống hàng ngày của vị cảnh sát Bạch này đạt đến mức nào. Một người đàn ông như thế, đứng ở quán ăn tồi tàn này, có vẻ rất mâu thuẫn nha.

Trong lúc Triển Chiêu còn đang hứng thú quan sát cách bài trí của quán, Bạch Ngọc Đường đã ngồi xuống một bàn bốn người ở góc trong. Thấy Bạch Ngọc Đường vào cửa, chủ quán cùng nữ chủ quán song song ra đón. Chủ quán nhìn qua khoảng hơn 50 tuổi, khuôn mặt mập mạp trung hậu, nữ chủ quán nhìn qua trẻ hơn rất nhiều, từ dung mạo có thể thấy rõ lúc còn trẻ cũng là vị mỹ nhân, nhưng xét theo tuổi tác của bà, cho dù đã từng là mỹ nhân, bây giờ cũng là một vị mỹ phụ nhân.

Hai người hiển nhiên đều biết Bạch Ngọc Đường, vừa nhiệt tình chào hỏi, vừa bắt động thanh sắc quan sát Triển Chiêu mấy lần. Triển Chiêu phát hiện được ánh mắt dò xét của hai vợ chồng, cũng không có ý kiến, chẳng qua chỉ lễ phép mỉm cười, nhìn Bạch Ngọc Đường cùng hai người họ hàn huyên.

Hai người cùng Bạch Ngọc Đường trò chuyện một hồi lâu, cũng không thấy Bạch Ngọc Đường gọi thức ăn, tự nhiên chủ quán phải bận rộn trở về nhà bếp, là vì ông ngoài việc làm chủ quán, còn phải kiêm thêm nhiệm vụ đầu bếp. Trong khi bà chủ lại chẳng rời đi, khoảng thời gian này không sớm cũng không muộn, trong quán cũng chưa có việc gì phải làm, vậy nên bà chủ kiêm nhân viên phục vụ đang lúc rảnh rỗi, dứt khoát kéo thêm cái ghế ngồi cùng một bàn với hai người bọn họ luôn, tiếp tục cùng Bạch Ngọc Đường nói chuyện phiếm.

“Tiểu Bạch, đã lâu lắm rồi con không ghé quán của dì nha, dượng của con nhắc con không biết bao nhiêu lần, thằng nhóc này thật đúng là chẳng có lương tâm, cho dù bận rộn đi nữa cũng phải ghé thăm chúng ta một chút chứ!!”

“Dì à, dì cũng biết con ngày nào cũng bận rộn tới mức cơm cũng không được ăn mà, dì xem, không phải cứ đói bụng là con sẽ đến tìm dì với dượng đây sao?” Bạch Ngọc Đường cười hì hì cùng nói đùa với bà chủ.

Bà chủ dùng ánh mắt xinh đẹp liếc Bạch Ngọc Đường một cái, mở miệng mắng, “Hừ, người ngoài muốn đến đây ăn cũng phải đặt trước chỗ ngồi cả tháng, tình cảm của thằng nhóc con người chính là đem chỗ của dì biến thành căn tin thôi có!!”

“Con không phải khách đặc biệt sao? Dì à, không phải dì cũng xem con thành một dạng với người ngoài đó chứ, đến lúc để con chết đói người cũng không đau lòng ư?”

“Đẹp đẹp!! Chết hay không chết cái gì!! Không được ở trước mặt dì mà nhắc đến từ đó!!”

Bà chủ tròn mắt nhìn Bạch Ngọc Đường một cái, sau đó giống như vừa nhớ ra chuyện gì, lại khe khẽ thở dài, “Tiểu Bạch, chuyện khác không nói, con nhất định phải chú ý an toàn, công việc của con thật sự là quá nguy hiểm, ai ——”

Triển Chiêu để ý, lúc Bạch Ngọc Đường nghe bà chủ nói những lời này, sắc mặt đột nhiên tối sầm xuống, trong lòng không khỏi cảm thấy lo lắng. Đề tài bọn họ đang nói hình như có chút nặng nề, chẳng lẽ Bạch Ngọc Đường đã từng bị đả kích rất nghiêm trọng?

“Đủ rồi, đủ rồi, không nói nữa.” Bà chủ mỉm cười đổi sang chuyện khác, ánh mắt vừa hướng về phía Triển Chiêu liếc qua, vừa cười nhìn Bạch Ngọc Đường, “Tiểu Bạch, cậu nhóc này cũng là thành viên trong đội của con sao? Trông còn rất trẻ nha, đã có bạn gái hay chưa? Chưa có cứ nói, dì Giang sẽ phụ trách giới thiệu cho một cô nương thật tốt.

Triển Chiêu hơi sững sờ, đột nhiên ý thức được cậu nhóc mà bà chủ tự xưng dì Giang đang nhắc tới là mình, lại còn cái gì mà cô nương tốt, khụ khụ, Triển Chiêu chỉ có thể nói, cậu thật sự không thích nghi nổi cái tốc độ chuyển đề tài đột xuất này của dì Giang. Suy nghĩ thật quá sức linh hoạt rồi.

“Cậu ta gọi Triển Chiêu, cũng không phải là đồng nghiệp của con.” Thấy biểu lộ của Triển Chiêu không được tự nhiên. Bạch Ngọc Đường tự nhiên cảm thấy vô cùng thú vị, giống như cảm giác khoan khoái khi có người chịu hành hạ chung với mình. Cho nên để kéo dài cảm giác này, anh lại nói với dì Giang, “Cậu ta là tiến sĩ tài giỏi của đại học A, nghe nói là đệ tử cuối cùng của một giáo sư lớn, tiền đồ cứ gọi là vô lượng nha. Dì này, tuy những cô nương mà dì biết cũng không tệ, nhưng con thấy họ vẫn không xứng với đại tiến sĩ Triển của chúng ta đâu.”

Đúng như dự liệu, ánh mắt của dì Giang lập tức lóe sáng như vừa nhìn thấy đồng bạc, Tên họ Bạch thành công đem Triển Chiêu bán cho dĩ Giang giờ có chút hả hê nhìn tiểu tiến sĩ khổ sở đối mặt với một đồng câu hỏi của dì Giang như “Cha mẹ bao tuổi, trong nhà có mấy anh em, chiều cao, cân nặng, đã yêu mấy lần blah blah.....” cho đến tận lúc chủ quán bưng thức ăn ra thay Triển Chiêu giải vây, vị tiểu tiến sĩ mới có thể thở phào nhẹ nhõm, Bạch Ngọc Đường đột nhiên phát giác, hình như mình đã biết hơi nhiều.

Có lẽ từ hành động của mình sinh ra chút áy náy, Bạch Ngọc Đường mới giúp Triển Chiêu lôi kéo dì Giang, thành công để cô tạm thời bỏ qua Triển Chiêu và mình, tiện cho bọn họ thoải mái dùng cơm sau một đêm khổ sở. Sau khi dì Giang đi, Bạch Ngọc Đường liền để ý thấy Triển Chiêu mặt vẫn đỏ, thở một hơi dài như vừa trút đi gánh nặng, khóe miệng không tự chủ được lén nở nụ cười.

“Những chuyện cậu vừa nói đều là thật à?”

“Hử?” Triển Chiêu giật mình, mờ mờ nhìn Bạch Ngọc Đường một cái.

“Cha mẹ ở nước ngoài, có một anh trai, cao 178cm, nặng 68kg, dì Giang nói không sai quả thật là quá gầy” mỉm cười nhìn biểu hiện của Triển Chiêu từ mờ mịt dần dần trở thành bình tĩnh, nụ cười của Bạch Ngọc Đường lại sâu thêm mấy phần, “Có điều, Triển Chiêu cậu thật sự chưa từng yêu qua sao? Tôi nhớ cậu cũng đã 22 tuổi rồi còn gì?”

Triển Chiêu hé mắt, cầm đũa gấp một miếng cá bỏ vào chén của mình, căn bản không thèm nhìn tới Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường đối với sự kháng nghị trầm mặc của Triển Chiêu cũng tự thấy không vui, sờ sờ lỗ mũi rồi bắt đầu ăn cơm.

Tuy cậu vốn không quá câu nệ chuyện ăn uống, nhưng Triển Chiêu phải thừa nhận những món ăn này khẩu vị khá vô cùng. Cậu lúc này mới tin tưởng, thật sự sẽ có người đặt trước cả thán chỉ để được đến đây ăn cơm. Không lâu sau, cơm nước no nê, Triển Chiêu lại rót cho mình một ly trà, an tĩnh chờ Bạch Ngọc Đường dùng xong bữa. Động tác ăn cơm của Bạch Ngọc Đường rất ưu nhã, không nhanh không chậm, hoàn toàn chẳng có chút nào giống tác phong của một người làm nghề cảnh sát. Lại một lát sau, Bạch Ngọc Đường cũng ăn xong rồi, Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường buông đũa, đột nhiên mở miệng nói chuyện.

“Vừa rồi tôi không trả lời câu hỏi của anh là vì tôi đang suy nghĩ, muốn dùng một cách biểu đạt vừa có thể trả lời câu hỏi của anh, lại có thể ăn miếng trả miếng mà không làm tổn thương hòa khí.” Biểu lộ của Triển Chiêu rất bình tĩnh, giọng nói lại cực kỳ nghiêm túc, “Sau khi tôi cẩn thận suy nghĩ thêm lần nữa, cảm thấy chuyện này rất khó làm nên mới thôi. Bất quá đây là lần cuối cùng, lần sau anh muốn biết tôi là loại người thể nào cứ việc hỏi thẳng, không cần phải hóng chuyện như thế.”

Dứt lời, Triển Chiêu đứng lên, bước nhanh qua người Bạch Ngọc Đường, “Đi nhanh đi, tôi muốn về nhà ngủ rồi. Còn nữa, đừng quên trả tiền nha.”

Đưa mắt nhìn cho đến khi Triển Chiêu ra khỏi quán cơm nhỏ, Bạch Ngọc Đường vẫn ngồi tại vị một chỗ, trên mặt hiện ra chút ngáy ngồ.

Hóng? Đây là lần đầu tiên anh nghe người ta đánh giá mình như vậy.

5. Chương 5: Vụ Án 1 – Lãnh Đạm Sát Cơ (5)

Triển Chiêu còn đi học, cho nên vẫn ở một mình một phòng trong ký túc xá của trường, cho dù là học hay đi làm đều rất tiện lợi. Bạch Ngọc Đường một mực lái xe đến lầu dưới ký túc xá của Triển Chiêu, đưa mắt nhìn cậu lên lầu mới chịu quay xe trở đi. Đến nhà, Bạch Ngọc Đường khoan khoái tắm rửa, vui cả người vào trong chăn, rất nhanh liền ngủ thiếp đi. Sau đó, vì điện thoại reo mà giật mình thức giấc, Bạch Ngọc Đường ngủ chưa đủ, tức giận xoa xoa con mắt đau nhức, liếc nhìn điện thoại, bất đắc dĩ nhấn nút nghe.

“Đội trưởng, có chuyện gì đây?”

Đầu kia điện thoại là thanh âm nghiêm túc của Bao Chứng, bình thản, nhằm chán, “Tôi với Công Tôn tra được một vài thứ.”

“Cần tôi đến đó không?” Bạch Ngọc Đường từ trên giường bật dậy, vừa kẹp điện thoại vào tai, vừa mơ mơ màng màng mặc quần áo.

“Không cần vội, cậu đang ở nhà?”

“Ừ.”

“Trước mở máy tính ra, vào địa chỉ này đã.”

Vâng lời Bao chứng, Bạch Ngọc Đường mở máy tính. Nơi ở của anh là một khu nhà cao cấp, mạng lưới điện tử rất nhanh, không tới một giây, đã thuận lợi đăng nhập vào trang web Bao Chứng đưa, dưới màn hình phát sáng, khuôn mặt anh tuấn của Bạch Ngọc Đường ngay lập tức trở nên nghiêm trọng, thứ anh đang nhìn khiến cả người anh tê dại.

“Khốn nạn!! Đây là cái thứ gì!?”

“Vừa tìm ra 10 phút trước, cùng một dạng với máy thu hình kia, rất khó tra được địa điểm chính xác của bài viết, có điều Công Tôn đang tiếp tục kiểm. Căn cứ vào thời gian post bài, đây chính là quá trình bị hại của nạn nhân lần trước.”

“Kia, còn những người bị hại khácđâu?” Bạch Ngọc Đường nhìn ống kính đang đặc tả khuôn mặt người đàn ông giãy giụa trước khi chết, vì không thể hô hấp mà trở nên cực kỳ khổ sở, khiến người xem muốn bênh, tuy trước kia anh đã nhìn qua rất nhiều, nhưng bao tử vẫn không khỏi cảm thấy khó chịu.

“Còn đang tìm, vì bài đăng đã lâu, đại đa số những video khả nghi đều đã bị trang web tự động gỡ xuống, tôi đã bảo bọn họ liên lạc với chủ trang web đó, thu thập hết những phần tư liệu bị tháo, trước sáng ngày mai nhất định sẽ có thu hoạch nên Ngọc Đường ——”

“Vâng?”

“Hôm nay cứ nghỉ ngơi cho tốt, sáng hôm sau qua đón Triển Chiêu rồi trở lại đây.”

“Nghỉ ngơi cho tốt?” Khóe miệng Bạch Ngọc Đường nhếch ra một nụ cười khổ, hung hăng nhìn vào người bị hại đã cứng đờ trên màn hình, đột nhiên siết chặt điện thoại trong tay, “Đội trưởng, tôi muốn hỏi.”

“Cái gì?”

“Hắn đến tốt cùng vì sao phải làm chuyện như vậy đối với người khác? Không, phải nói rằng, làm ra những chuyện thế này mà cũng được xem là con người sao?”

Bên kia điện thoại, trở nên yên ắng, rất lâu sau, âm thanh của Bao chứng mới một lần nữa vang lên, nhưng lần này, lại mang theo một giọng ảm áp chỉ bằng hữu mới có thể nghe được.

“Bất luận bọn chúng là thứ gì, Ngọc Đường, bắt bọn chúng lại, chính là ý nghĩa tồn tại của chúng ta.”

Cúp xuống cú điện thoại quấy nhiễu giấc mộng, Bạch Ngọc Đường biết, anh chiều nay chắc chắn không ngủ nổi nữa rồi. Nhấn nhó đi tới phòng bếp, lấy cà phê pha cho mình một bình thật đầy, sau đó bưng cả bình quay lại cạnh bàn làm việc, tiếp tục híp mắt nhìn chăm chăm vào màn hình vi tính.

“Ý nghĩa tồn tại sao?” Bạch Ngọc Đường lạnh lùng câu khóe miệng, ngón tay di động con chuột, bắt đầu đọc hết những bình luận trên mạng bên dưới video, “Bất kể người là thứ quý gì, ta nhất định sẽ tóm được người, cứ chờ đấy!!”

Sáng sớm ngày thứ hai, mặc dù trên mặt có thêm hai quầng thâm, nhưng Bạch Ngọc Đường vẫn như cũ là một Bạch Ngọc Đường hết sức hăng hái lái xe đến dưới lầu của Triển Chiêu. Sắc mặt Triển Chiêu rất tốt, hiển nhiên tối hôm qua không bị Bao Chứng gọi điện đến quấy rầy. Hoặc Bao chứng chỉ liên lạc với cậu, chứ không nói gì đến vụ án. Dù sao so với Bạch Ngọc Đường mà nói, Triển Chiêu chỉ là phụ một tay, chuyện này vốn không thuộc nhiệm vụ cậu phải làm.

Triển Chiêu vừa nhìn thấy sắc mặt của Bạch Ngọc Đường liền nhíu mi lại, sau khi xe khởi động ánh nhìn của cậu càng lướt qua mặt Bạch Ngọc Đường dữ hơn.

“Thế nào, mặt tôi có cái gì đáng nhìn hả?” Nhìn trộm Bạch Ngọc Đường đến lần thứ 3, Triển Chiêu bị bắt quả tang tại chỗ.

Lúng túng nhếch môi, Triển Chiêu bắt buộc phải mở miệng hỏi thăm vị tài xế hiện tại của mình, “Anh mất ngủ?”

Đang lo nghĩ đến nguyên nhân làm mình mất ngủ cả đêm qua, Bạch Ngọc Đường tâm tình chán chường cũng chẳng buồn trả lời câu hỏi của Triển Chiêu, chỉ không lạnh không nóng mà gật đầu.

Thái độ của Bạch Ngọc Đường càng làm Triển Chiêu thêm túng quẫn, trải qua một thời gian trầm mặc, Triển Chiêu cảm thấy mình không thể chịu nổi loại cảm giác ngột ngạt thế này nữa, vậy nên để phá vỡ bầu không khí kỳ quái, Triển Chiêu đột nhiên mở miệng, vẫn dùng cách biểu đạt nhanh chóng không thua gì lúc diễn giải tâm lý học mà nói, “Thật ra mất ngủ là một căn bệnh phổ biến với số đông dân thành thị, căn cứ vào số liệu điều tra năm ngoái, trên toàn thế giới có đến 67.5% dân số bị mất ngủ ở nhiều mức độ khác nhau, nước của chúng ta chiếm tới 42.1%. Một nửa trong đó bị mất ngủ là do cơ thể, bọn họ ngoài mất ngủ, còn rất hay chịu thêm một số bệnh khác như tim, thận, hô hấp, đau khớp, dạ dày, cao huyết áp văn

vân, mà số người còn lại đều do bệnh tâm lý, dĩ nhiên 50% trong số đó hoàn toàn không ý thức được mình đang bị mất ngủ. Ngoài ra còn một số nguyên nhân khác dẫn đến tình trạng này.....”

“Ồm.” Bạch Ngọc Đường từ lúc bắt đầu nghe Triển Chiêu nói chuyện ở bên tai, đã cố gắng hiểu xem câu chuyện đang muốn nói cái gì, nghe đến đây anh quyết định không để đối phương nói tiếp, chen miệng hỏi luôn, “Ý của cậu là trên người tôi có bệnh đó hả? Sai lầm, tôi đây vô cùng khỏe mạnh.”

“A, xin lỗi, ý tôi không phải thế.” Triển Chiêu hơi sững sờ một chút, dưới tình thế cấp bách vận tốc nói không khỏi nhanh hơn, “Ý của tôi là anh đã tự nhận thức được tình huống của mình, đây là hiện tượng tốt. Loại bỏ nguyên nhân cơ thể, còn có 30.65% mất ngủ do tâm lý, cũng có thể là do thuốc, bị tổn thương não hay một số yếu tố khác”

“Ờ, tổn thương não...” – Bạch Ngọc Đường có cảm giác toàn bộ thần kinh trong não mình trong chớp mắt đều hóa thành hắc tuyến treo hết lên trần rồi, anh bắt đầu đi liếc Triển Chiêu một cái, khiến cái người đang thao thao bất tuyệt nói lập tức im miệng không nói nữa.

Trong xe lại một lần nữa trở nên trầm mặc, phải mấy giây sau, Triển Chiêu mới đột nhiên nói tiếp, “Chuyện đó... tôi chỉ... muốn nói bệnh mất ngủ thực ra rất phổ biến, chỉ cần trị liệu đúng cách sẽ dễ dàng khôi phục được thôi, chỉ tiếc là quá nhiều người không ý thức được vấn đề của họ.”

Tới đây, đề tài mất ngủ chính thức kết thúc, hai người họ cũng không có ý định tán gẫu thêm chuyện gì.

Cũng may, khoảng cách tới cục cảnh sát cũng không xa, kịp thời dừng xe giải thoát cho bọn họ. Đồng thời bọn họ cũng cảm giác cả hai đã có thể tách ra, không cần phải nói chuyện với nhau nữa mới thả lỏng hơn một chút.

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu vội vã xuống xe, đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười. Thì ra vị tiểu tiến sĩ ban đầu nhìn qua có vẻ rất thông minh bình tĩnh này, khi dần ra lại thú vị như vậy.

6. Chương 6: Vụ Án 1 – Lãnh Đạm Sát Cơ (6)

Sắp hoàn vụ 1 rồi =]]]]]] các bạn có vui không.

Chuyện tình của đôi trẻ vẫn chẳng có gì (à đâu, có một chút tiến triển)

Còn cái chương này thì nó dài như *****

Đối một người vừa bắt đầu điều tra mà nói, qua hai đêm một ngày tình hình cũng được xem là có tiến triển, có điều với khoảng thời gian như lưỡi hái treo trên cổ mà nói, tiến triển thế này vẫn là không ổn. Bạch Ngọc Đường cùng Bao Chửng sau khi nắm rõ những tình hình mới nhất hiện tại, liền quay đầu nhìn cái người đang bám dính vào bàn làm việc nhanh chóng lật xem tài liệu – Triển Chiêu, không khỏi nhún mày. Anh có dự cảm tiểu tiến sĩ của chúng ta lần này sẽ lại phát hiện được gì đó.

Vì tài liệu cũng không nhiều, nên Triển Chiêu rất nhanh đã đọc xong, chẳng qua bận suy tư một chút rồi mới quay người sang, lần nữa đối diện với ánh mắt tò mò mà Bạch Ngọc Đường phóng tới. Tự nhiên nhớ đến một màn lúng túng vừa rồi trên xe, Triển Chiêu hơi ngẩn người, có điều cậu cũng chỉ hơi cong khóe miệng, sau đó đem ánh mắt chuyển hướng đến người khác .

“Hung thủ đem cảnh quay quá trình làm hại nạn nhân tung lên Internet, là vì hắn muốn thu hút sự chú ý của mọi người, có thể thấy hắn muốn có được phản hồi từ khán giả. Hắn xem mỗi lần gây án là một buổi biểu diễn, như vậy có thể thấy hung thủ là một người không thích giao tiếp, cô đơn trong cuộc sống, do đó cuộc sống trên mạng đã khiến tâm lý của hắn phần nào được thỏa mãn. Lần đầu tiên hắn làm chuyện này, đã có một phản hồi nào đó kích thích hắn, khiến hắn một lần lại một lần muốn tái diễn thảm cảnh, trong thời gian ngắn thỏa mãn bản thân. Tuy nhiên sau khi khoảng thời gian ngắn ngủi này kết thúc, cảm giác đó cũng biến mất, khiến hắn tiếp tục tìm đến con mồi tiếp theo.” Nói tới đây, Triển Chiêu không tự chủ được đưa mắt nhìn về phía Bạch Ngọc Đường, vì cậu có thể nhận ra, từ lúc bắt đầu tới giờ, ánh mắt của đối phương cũng chưa một lần rời khỏi cậu.

Khẽ thở dài, Triển Chiêu dùng thanh âm có chút bi ai tiếp tục, “Xét từ góc độ tâm lý học mà nói, hung thủ chính là một bệnh nhân bị rối loạn ám ảnh cưỡng chế nghiêm trọng, trừ phi có người ngăn cản, bằng không chuyện này sẽ không chấm dứt.”

“Mẹ nói!” Triển Chiêu vừa dứt lời, bên kia, một mực ngồi lý bên máy tính Công Tôn Sách đột nhiên chửi một tiếng, làm cả đám người bị hấp dẫn quay sang nhìn.

“Xin lỗi, nhưng tôi quả thật nhìn không ưa, cái lũ này là loại người gì vậy chứ?”

Triển Chiêu nhìn theo hướng tay Công Tôn Sách chỉ, trên màn hình dày đặc lời nhận xét, cậu lại gần, cẩn thận quan sát. Bạch Ngọc Đường nhăn nhó, cũng không đến tham gia, vì những thứ làm người ta tức điên lên đó tối qua anh đã xem hết rồi.

“Chẳng lẽ bọn họ còn không biết mình đang xem một vụ giết người thực sự hay sao? Nói năng, nhận xét cợt nhả, sỉ nhục người bị hại, thậm chí còn yêu cầu hung thủ cho link tải về nữa chứ, những tên này bọn chúng cũng điên hết rồi à?”

“Không bọn họ không điên.” Triển Chiêu thở dài, vừa nhanh chóng xem xét những lời ớn lạnh trên màn hình, vừa trả lời Công Tôn Sách. “Bọn họ chẳng qua cho rằng những thứ mình đang xem đều là giả, hiện tại, con người mỗi ngày đã không thể tách rời Internet, trong đầu họ tràn ngập những hình ảnh từ phim kinh dị, căn bản không cách nào cảm nhận được cái gì gọi là sợ hãi chân chính, trừ phi có một ngày,” Triển Chiêu đưa mắt nhìn chăm chú vào người đàn ông đang giãy giụa trong video, nhẹ nhàng nói, “sự sợ hãi này rơi lên đầu của chính họ.”

Trải qua một trận trầm mặc ngán ngẫm, Bao Chứng lập tức an bài công việc hôm nay. Trương Long Triệu Hộ tiếp tục bị phái đi điều tra bối cảnh người bị hại, Vương Triều Mã Hán ở lại tìm kiếm manh mối trong số video và những tin nhắn được nhận, những người khác cũng có nhiệm vụ, ngoại trừ Công Tôn Sách đã thức liên tục hai ngày bị Bao Chứng cưỡng chế đuổi về nhà ngủ ra Bao Chứng cũng không phân việc cho Bạch Ngọc Đường, anh chẳng qua vẫn bắt Bạch Ngọc Đường phụng bồi Triển Chiêu, tùy ý nghe lời cậu đốc hết toàn lực hợp tác điều tra. Nói cách khác, chính thức đem Bạch Ngọc Đường thành người hầu chuyên dụng cho cậu. Đối với chuyện này, Bạch Ngọc Đường có chút, còn Triển Chiêu lại càng không được tự nhiên. Thế nhưng khi cả hai đem hết tinh thần tập trung vào vụ án, chút không tự nhiên nho nhỏ này cũng bị bỏ quên tuốt tuột.

“Có ý kiến gì không? Tiến sĩ Triển?” Bạch Ngọc Đường ngoắc ngoắc khóe miệng, liếc mắt nhìn Triển Chiêu, lại phát hiện ra trên khuôn mặt nghiêm trang của đối phương hiện ra chút lúng túng.

Triển Chiêu nhẹ nhàng ho khan một tiếng, “Tôi muốn đến nhà của nạn nhân đầu tiên xem một chút, thông thường những vụ liên hoàn án thế này nạn nhân đầu tiên lúc nào cũng rất quan trọng.”

“Nạn nhân đầu tiên ư...” Bạch Ngọc Đường nhíu mi, lật tài liệu trong tay, rất nhanh tìm thấy mục tiêu, “Cao Dương, 43 tuổi, giám đốc điều hành của công ty tín thác*, tài sản bạc tỷ (tính bằng đô ấỵ), vợ là Hàn Mai, ba mươi lăm tuổi, tốt nghiệp trường nghệ thuật, thanh nhạc, hiện là nội trợ. Hai vợ chồng chỉ có một con trai 8 tuổi, gọi Cao Vũ” anh nhẹ nhàng thở ra, “Cột trụ gia đình xem như đã mất.”

“Trước chúng ta đi tìm người nhà của Cao Dương đã, tôi tin rằng trên người nạn nhân đầu tiên có cái gì đó kích thích hung thủ, khiến hung thủ quyết định chọn hắn làm nạn nhân thứ nhất.” Triển Chiêu đeo túi của mình lên lưng, quay mặt nhìn Bạch Ngọc Đường vẫn còn ngồi tra tài liệu, ánh mắt lóe lên, “Đừng xem nữa, tôi nhớ rồi, mau đi thôi.”

“Nhớ rồi?” Bạch Ngọc Đường hơi kinh ngạc, lúc ngẩng đầu thêm lần nữa đã chỉ còn thấy được bóng lưng của Triển Chiêu mà thôi. Khóe miệng cong lên, vội vàng đuổi theo, nhưng tay vẫn không bỏ lại tài liệu.

Khởi động xe, không khí bên trong so với lúc mới đến đồn cảnh sát cũng không khác biệt là bao, rất yên tĩnh, còn có chút lúng túng nhàn nhạt. Triển Chiêu hơi híp mắt, nhìn những phong cảnh vội lóe lên ngoài cửa kính, suy tư. Bạch Ngọc Đường lái xe, vừa tính xem mất bao lâu sẽ đến nhà của người bị hại, nhưng không biết tại sao, anh không thể ngăn được suy nghĩ chốc chốc lại muốn nhìn qua Triển Chiêu đang ngồi bên cạnh một cái.

Triển Chiêu dĩ nhiên cũng phát giác được ánh mắt của Bạch Ngọc Đường, chờ đến khi ánh mắt của đối phương liếc tới lần thứ ba, Triển Chiêu nhẹ nhàng ho khan một tiếng, “Ừm, trên mặt tôi có dính cái gì hả?”

Cùng câu hỏi buổi sáng của Bạch Ngọc Đường không sai biệt lắm, cảnh sát Bạch cũng bị bắt tại trận.

Bạch Ngọc Đường nhăn mày, sau đó vô thức cười tươi, “Không phải tôi nhiều chuyện, nhưng đã hai ngày, bọn Trương Long cũng đi điều tra qua người bị hại rồi, sao cậu còn muốn đi thêm lần nữa chứ?”

Triển Chiêu giật mình, đề tài quen thuộc này tạm thời làm cậu quên mất chuyện không được tự nhiên kia, khóe miệng lại hiện ra một nụ cười thân thiện, bắt đầu giải thích cho Bạch Ngọc Đường biết ý tưởng của cậu, lấy thái độ thẳng thắn cùng giọng nói lưu loát biểu thị cho tư duy nhạy bén mà nói.

“Hung thủ trong một tháng đã giết cả thấy 5 người, chúng ta cũng đã thấy qua video, thủ pháp của hắn càng lúc càng thanh thực, không có chút thương xót, lạnh lùng, tàn nhẫn, thông minh, kín đáo, đây hết thấy đều là đặc trưng của hội chứng rối loạn nhân cách phản xã hội.”

“Rối loạn nhân cách phản xã hội?” Bạch Ngọc Đường hơi sững sờ, “Nghe qua có vẻ rất....”

“Rất nguy hiểm.” Triển Chiêu gật đầu, nghiêng nghiêng người quay qua nhìn Bạch Ngọc Đường nói tiếp, “Theo nghiên cứu thông thường, rối loạn nhân cách phản xã hội không được xếp vào loại bệnh tâm thần, nhưng trình độ nguy hiểm của họ so với người tâm thần cũng không sai biệt. Bình thường loại tính cách này sẽ được hình thành trong giai đoạn thơ ấu đến tuổi vị thành niên, nhưng theo một số nghiên cứu khác, nếu trong giai đoạn trẻ sơ sinh mà chịu phải kích thích sớm sẽ rất dễ dàng hình thành một nhân cách phản xã hội khác biệt. Đến sau tuổi dậy thì, xác suất hình thành nhân cách này cũng giảm xuống rõ rệt, nhưng không hoàn toàn là không có. Giả sử chúng ta lấy xác suất tối đa mà phán đoán, hung thủ có lẽ đã chịu qua kích thích nào đó ở thời điểm trẻ con hoặc tuổi dậy thì, nhưng lúc đó do bị ràng buộc bởi nhiều yếu tố nên tính cách này mới không bộc phát ngay để gây hại cho xã hội. Có điều tính cách ấy luôn bám theo hắn, càng lúc càng ám ảnh nặng hơn, từ mười mấy tuổi đến hai mươi mấy tuổi, sau thời gian 10 năm, nếu không được hướng dẫn hay can thiệp đúng đắn, hắn sẽ trở thành một con quái vật nguy hiểm.” nhìn biểu lộ nghiêm trọng hiện ra trên khuôn mặt Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu nhẹ nhàng nhắm mắt, tiếp tục nói, “Đây cũng là lý do vì sao hầu hết những tay sát thủ liên hoàn phái nam đều gây án lần đầu vào năm 25 tuổi.”

“Mà người đầu tiên hắn giết, thường thường chính là dạng người máu chốt trong xã hội đã kích thích tính cách phản xã hội của hắn. Mà căn cứ vào số liệu của những vụ liên hoàn sát thủ, tỷ lệ quen biết của hung thủ với nạn nhân đầu tiên lại rất cao, bởi vậy tôi mới muốn đi tìm gặp người nhà của Cao Dương xem thử.”

“Cậu nói, người nhà của Cao Dương có thể biết hung thủ sao?”

“Cái này cũng là suy đoán của tôi thôi, chỉ dựa vào phác thảo tâm lý không thể nào phá án được, nó chỉ có tác dụng thu hẹp số người tình nghi, mà ở một thành phố có tới 20 triệu dân thế này, có thu hẹp được phạm vi cũng chỉ như đem muối bỏ bể. Huống chi thời gian của chúng ta không có, chỉ còn cách tìm ra biện pháp đột phá nhanh chóng nhất.”

Bạch Ngọc Đường đối lần này cũng không có nghi vấn khác, anh dĩ nhiên cũng rất mong nhanh chóng tìm ra hung thủ ngăn hắn tiếp tục ra tay. Xe của hai người nhanh chóng dừng lại ở một tòa nhà nhỏ hai tầng, đây chính là nơi ở của Cao Dương, một tòa biệt thự cao cấp. Triển Chiêu đi theo đằng sau Bạch Ngọc Đường đến thẳng cửa chính.

Nghênh đón bọn họ là vợ của Cao Dương, một người phụ nữ trông rất dịu dàng. Sau khi nghe rõ lý do, bà ấy liền làm một bộ mặt không vui, chân chờ chốc lát, cuối cùng không nhịn được mà nói, “Cảnh sát Bạch, đồng nghiệp của anh mấy ngày nay tìm tôi không biết mấy lần, vài tháng qua, cuộc sống của tôi hoàn toàn bị xáo trộn. Không biết bao giờ mới có thể hoàn toàn chấm dứt đây, Cao Dương đi rồi, nhưng ông ấy còn để lại rất nhiều thứ phải làm, tôi còn phải chăm sóc con trai, các anh có thể ngừng đến đây làm phiền chúng tôi nữa được không vậy?”

Bạch Ngọc Đường nhăn mặt, anh kiên nhẫn cùng vợ của Cao Dương giải thích tầm quan trọng của cuộc thẩm vấn này, sau khi trấn an được đối phương, cuối cùng cũng tìm được cơ hội vào phòng khách cùng chủ nhà nói chuyện.

Toàn bộ quá trình đó Triển Chiêu đều im lặng đứng sau lưng Bạch Ngọc Đường, tỉ mỉ quan sát nữ nhân ngồi đối diện, cho đến lúc hai người bắt đầu nói chuyện cũng không hề xen vào. Có điều đến nửa chừng, Triển Chiêu đột nhiên lại mở miệng hỏi một câu không hợp chủ đề lắm.

“Bà Cao, tôi muốn bà thử nhớ lại xem, trước lúc ông Cao gặp chuyện không may, có ai trong nhà từng tiếp xúc với nhân viên chuyên ngành IT không? Ví dụ như công ty vi tính, phần mềm, hoặc nhân viên phần mềm trong công ty chẳng hạn...”

Bà Cao cau mày suy nghĩ một lát rồi lắc đầu, “Ở nhà chúng tôi, những chuyện này đều để Cao Dương quản lý, mua máy tính, máy chụp hình, điện thoại di động, toàn bộ những vật dụng điện tử đều do ông ấy sắm. Tôi cũng không rành chuyện đó nên ông ấy mua gì tôi xài nấy.”

“Nếu vậy, trừ lúc ở nhà, ông ấy có thể tiếp xúc với những người này tại công ty không?”

“Chuyện đó, phải đi hỏi thư ký của ông ấy, tôi cũng không rõ đâu.”

Triển Chiêu hơi nhíu mày, bà Cao này dường như chẳng hề biết gì về chuyện của chồng mình cả. Bạch Ngọc Đường hiển nhiên cũng phát hiện bà Cao có gì đó không đúng, vì vậy, anh tranh thủ lúc Triển Chiêu còn đang trầm mặc, hỏi tiếp “Bà cao, theo như tôi biết, bà là nội trợ, như vậy ngoài lúc ở nhà chăm sóc gia đình ra, bà có ra ngoài hoạt động xã hội không nhỉ?”

Nghe Bạch Ngọc Đường hỏi như thế, bà Cao có chút xấu hổ, cười cười, “Tôi không thích ra ngoài lắm, ngoài lúc chỉ tiểu Vũ làm bài tập ra, chỉ ở nhà đọc sách, đánh đàn các kiểu, có lúc tìm bạn bè đến uống trà, cũng không có hoạt động xã hội khác. Đàn ông các anh không biết, phụ nữ một khi đã có con, sẽ đem toàn bộ tâm tư đặt vào con trẻ, bạn bè của tôi đều là những phụ huynh con em khác trong trường.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, anh bây giờ không nhìn ra những lời bà Cao nói có cái gì đáng nghi, cũng đành dừng lại. Lúc này, Triển Chiêu đột nhiên hỏi, “Bà Cao, trước lúc ông Cao gặp chuyện không may, có thể nói cho tôi nghe một chút về lịch trình hàng ngày của bà được không?”

“À, dĩ nhiên là được.” Bà Cao có chút kỳ quái nhìn Triển Chiêu rồi đáp “Hằng ngày 6 giờ gọi tiểu Vũ dậy, chờ nó ăn sáng xong thì đưa hai bố con ra cửa, sau đó làm chuyện của mình, buổi chiều thì gặp bạn bè, hoặc nấu cơm tối, chờ hai bố con về. Cứ như vậy.”

“Nói thế, đưa đón tiểu Vũ đi học đều là ông Cao?”

“Ừm, là ông ấy.”

“Tại sao?” Triển Chiêu nhướn lông mày. “Ông Cao cũng bận rộn nhiều việc, tại sao không để bà đi đón con trai đây?”

“Vì ông ấy không yên tâm.” Khuôn mặt của bà Cao hiện ra một tia khổ sở, không hài lòng nhìn Triển Chiêu, “Ông ấy lo phụ nữ như tôi lái xe một mình sẽ gặp nguy hiểm, thuê tài xế ông ấy lại không tin tưởng, cho nên mới tự mình đưa đón. Sao vậy, chuyện này có vấn đề gì không?”

Triển Chiêu lắc đầu một cái. “Không, hoàn toàn không có.”

Triển Chiêu quay đầu nhìn Bạch Ngọc Đường, ý bảo anh đứng lên cáo từ, hai người cứ thế rời khỏi biệt thự sang trọng dưới ánh mắt sốt ruột của bà Cao.

Vừa ra khỏi cửa, Bạch Ngọc Đường đã nhin không được liền hỏi, “Cậu đã nghĩ ra cái gì rồi phải không?”

Triển Chiêu quay đầu nhìn Bạch Ngọc Đường khẽ mỉm cười, “Nguyên nhân để cho một tổng giám đốc công ty thân chinh đi đón con trai bất chấp mưa gió, trừ việc ông ấy là một người cha hết sức có trách nhiệm ra, chỉ còn trường hợp, đã xảy ra sự cố nào đó khiến ông ấy luôn lo lắng cho an toàn của con mình. Mà bà Cao khi này cũng có nói, Cao Dương căn bản không tin bà, cũng không tin tài xế, nghe xong có thấy rõ ràng sự cố này xảy ra ở đâu không?”

Ánh mắt Bạch Ngọc Đường hơi sáng lên, móc điện thoại ra, nhấn số của Trương Long “Giúp tôi điều tra bên cục giao thông một chuyện, xem trong ghi chép về tai nạn giao thông một năm gần đây, có vụ nào liên quan đến một đứa nhóc tên Cao Vũ, khoảng 8 – 9 tuổi.”

Cúp điện thoại, hai người đã tới cạnh xe, Bạch Ngọc Đường khẽ mỉm cười, giúp Triển Chiêu mở cửa, “Tài liệu về tội nạn giao thông trong một năm cũng không phải ít, vậy, chúng ta đi ăn một chút vừa ăn vừa chờ, cậu thấy thế nào?”

Triển Chiêu hơi sững sốt, cau mày suy nghĩ một chút, cuối cùng lại từ chối đề nghị của Bạch Ngọc Đường.

“Đến mấy hiện trường vớt xác kia trước đã, tôi cứ có cảm giác mình đã bỏ quên cái gì.”

Dứt lời, liền một thân một mình, ngồi xuống vị trí kế bên tài xế.

Bạch Ngọc Đường ngẩn người, nhận ra mình không thể nào lay chuyển ý nghĩ của Triển Chiêu, cũng bất đắc dĩ trở lại vị trí tài xế, khởi động xe, chạy về phía địa điểm phát hiện tử thi gần nhất, chửi thề trong lòng, đi một lần năm cái địa điểm, xem như hết sạch thời gian dừng bữa luôn rồi..

Liếc nhìn Triển Chiêu một phát, Bạch Ngọc Đường không nhịn được hỏi, “Triển Chiêu, tôi còn chưa hỏi cậu vì sao biết đội trưởng Bao, hơn nữa, ngày nào cũng chạy theo bọn tôi, không có việc gì làm hả?”

Triển Chiêu có chút kinh ngạc nhìn Bạch Ngọc Đường, “Hò? Đội trưởng Bao không cho anh biết nghiên cứu bây giờ của tôi là nghiên cứu về hành vi của loài người à? Còn nữa, chuyện tôi theo mọi người là vì tôi đang trong thời gian thực tập.”

“Thực tập?” tới phiên Bạch Ngọc Đường sững sốt “Cậu đừng nói, cậu bây giờ chạy đến cục cảnh sát thực tập là vì sau này muốn làm cảnh sát đi?”

Triển Chiêu cười, “Tôi đích thực là chạy đến cục cảnh sát, nhưng tôi không phải vì muốn làm cảnh sát mới phụ các anh tra án, tôi với anh chẳng qua là có cùng mục tiêu mà thôi.”

Nhìn vẫn như cũ Bạch Ngọc Đường mơ mơ màng màng, cũng biết anh ta căn bản chả hiểu gì, vì vậy Triển Chiêu tốt bụng tiếp tục giải thích, “Anh ở đây vì muốn bắt tội phạm, còn tôi muốn nghiên cứu hành vi của tội phạm, giúp anh bắt được hần, tôi mới có thể nghiên cứu ra nguyên nhân vì sao khiến hần làm như vậy. Cho nên mới nói, tôi giúp anh cũng chính là đang giúp chính tôi.”

“Ý của cậu là sau khi chúng ta tóm được thủ phạm, cậu muốn bắt hần để nghiên cứu đó hả?” Bạch Ngọc Đường ngẩn người nhìn Triển Chiêu, ánh mắt có chút kỳ quái.

Triển Chiêu biết, cái tên Bạch Ngọc Đường này chỉ sợ đang xem mình như mấy tên khoa học quái nhân đi, bất đắc dĩ mỉm cười, tiếp tục kiên nhẫn giải thích, “Là nghiên cứu không sai, nhưng không phải mấy kiểu đáng sợ như anh nghĩ đâu. Chẳng qua muốn kết án xong thì tìm hần phỏng vấn một chút, cũng chỉ là nói chuyện, anh phải tin tôi, mặc dù tội phạm loại này rất nguy hiểm, nhưng chỉ cần trò chuyện với bọn họ sẽ có thể thu được rất nhiều dữ liệu quý giá cho việc nghiên cứu hành vi đó. Không lừa anh, hai năm nay tôi đã phỏng vấn hơn 50 trọng phạm, trong đó giết người hàng loạt cũng có mười mấy người nữa.”

Không để ý tới sắc mặt của Bạch Ngọc Đường đang chuyển dần từ thờ ơ sang nghiêm túc, Triển Chiêu cuối cùng mới lẩm bẩm với bản thân, “Ừm, những tài liệu thu được sau khi nói chuyện với bọn họ thực sự rất có ích, tôi còn lên kế hoạch sang năm tiếp tục phỏng vấn thêm 100 người, bắt quá muốn làm phải rời khỏi thành phố D một thời gian, không chừng còn phải ra ngoài nước...”

Tiếp theo Triển Chiêu nói cái gì Bạch Ngọc Đường cũng chẳng hề nghe, trong đầu anh bây giờ toàn là Triển Chiêu vừa mới nói cái gì mà một trăm tên sát nhân, năm mươi tên giết người hàng loạt blah blah.... Được rồi, mặc dù đã mấy năm làm cảnh sát, nhưng lúc trước thì ở đội đặc cảnh, chỉ mới chui vào tổ trọng án có một năm, Bạch Ngọc Đường đã không hiểu nổi, tại sao có người lại đem những tên giết người vô nhân đạo này làm đối tượng nghiên cứu, còn phải đi tìm chúng để nói chuyện nữa chứ. Quả nhiên, đầu óc của mấy người tiền sĩ người thường không thể nào hiểu được.

Sau khi dừng xe tại địa điểm đầu tiên phát hiện ra thi thể Cao Dương, nhìn bóng lưng một Triển Chiêu vội vã bước vào khu kiến trúc bỏ hoang, Bạch Ngọc Đường cau mày suy nghĩ.

A? Hình như cậu ta vẫn chưa có nói làm thế nào quen biết được Bao Chứng à.

(*Công ty tín thác/ Quỹ đầu tư tín thác cái này ai học kinh doanh là biết, Quỹ đầu tư tín thác (Collective investment scheme) là quỹ đầu tư không có tư cách pháp nhân và hội đồng quản trị)

7. Chương 7: Vụ Án 1 – Lãnh Đạm Sát Cơ (7)

=)))))) Trời ơi, các bạn có hiểu cảm giác vừa làm việc vừa nghe Tân bao thanh thiên, mà cứ cảnh A Kiêu với chả Bạch huynh nó như nào không (mà ngoại cứ bật xem hoài, muốn tắt cũng khó =)))))) Cảm giác rất buồn cười, với đứa xem cả đồng phim Bao thanh thiên như mình mà nói, tình tiết thế này thật là quá phi lý =)))))) thôi bịt tai không nghe

Bạch Ngọc Đường vừa thâm oán trong lòng cái tên tiểu tiến sĩ ngây ngô, kỳ quái, vừa nhanh chóng đuổi theo, không rời nửa bước. Dù sao những nơi hiện trường vụ án này, có 10 thì hết 8 là nơi hết sức nguy hiểm rồi, mặc dù Bạch Ngọc Đường anh không phải chuyên gia nghiên cứu tâm lý tội phạm, nhưng anh cũng biết chút thường thức cơ bản mà, tỷ như có đến 80% tội phạm trong một khoảng thời gian ngắn sau khi gây án sẽ quay về hiện trường chẳng hạn. Cho nên, nếu Bao Chứng đã đem Triển Chiêu giao cho anh, anh nhất định phải bảo vệ Triển Chiêu thật an toàn.

Bạch Ngọc Đường vừa đuổi kịp Triển Chiêu, đột nhiên bước chậm lại. Triển Chiêu ở ngay trước cửa tòa nhà, quay đầu nhìn Bạch Ngọc Đường một cái, “Mới này ở nhà Cao Dương, vợ ông ấy nói ngày nào ông ấy cũng đưa đón con trai đi học. Như vậy ở trường của Cao Vũ phải có nhiều người biết ông ấy, ví dụ như thầy giáo, phụ huynh học sinh khác chẳng hạn. Tôi nghĩ nên nhờ đội trưởng Bao phải người đi tra xét những người này một chút, xem có thể tìm được đầu mối hữu dụng nào từ họ hay không.”

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một lát, gật đầu đồng ý, “Không sai, nếu nạn nhân đầu tiên với hung thủ có quen biết, thì càng biết nhiều về hắn, sẽ càng có lợi cho việc phá án, yên tâm, chuyện này cứ giao cho bọn tôi.”

“Ừm”, Triển Chiêu gật đầu, liền đẩy cửa, đi vào kiến trúc bỏ hoang trước mắt.

Chỗ này là một sân vận động, theo điều tra vốn là thuộc về một xí nghiệp tư nhân, sau đó vì kinh doanh không tốt nên mới phải đóng cửa. Tuy sân đã bị đóng cửa, nhưng vẫn có người trông coi, đôi khi cũng có người của xí nghiệp đến xem qua vài lần. Thi thể của Cao Dương được phát hiện là vào vài tháng trước, lâu như vậy, hiển nhiên chẳng có cái đầu mối đáng giá nào còn lưu lại cho hai người họ bối móc rồi. Vào cửa, chỉ có thể nhìn thấy những đường chạy trống không cùng vài thiết bị thể thao ở đó, Triển Chiêu từ từ bước tới chính giữa sân vận động, nhắm mắt, chậm rãi chuyển động cơ thể, để tầm mắt mình từ tốn quét qua toàn bộ khu vực sân.

Bạch Ngọc Đường đứng bên cạnh Triển Chiêu, khoảng cách hai người rất gần, sân vận động trống rỗng, giống hệt một thế giới độc lập an tĩnh cách biệt với đời, vì vậy Bạch Ngọc Đường có thể rõ ràng nghe được Triển Chiêu đang lẩm bẩm trong miệng, giọng trầm thấp, bình tĩnh, hết sức dễ nghe.

“Ta bây giờ đang đứng ở nơi vứt xác lần đầu, ta đem Cao Dương từ trên xe xuống. Mà trước đó không lâu, ta ở chỗ của mình dùng một sợi dây, giết chết hắn, treo chết hắn từ khi còn sống. Toàn bộ quá trình nhanh chóng được đưa lên Internet, trước sự chứng kiến của hàng ngàn người, chuyện này làm cho ta hưng phấn. Hiện tại hắn đã trở thành xác chết, nhưng xác chết đối với ta chẳng còn ý nghĩa gì. Lạnh lẽo, xấu xí, làm người ta ghê tởm, vậy nên ta phải đem hắn vứt đến chỗ này. Nhưng ta không muốn để cái chết của hắn trở thành bí mật, ta muốn hắn được phát hiện, được công bố, được nhiều người hơn nữa biết đến. Nên ta mới đem hắn bỏ vào—” Nói tới đây, Triển Chiêu đột nhiên nhìn ngay vào vị trí chính giữa đường chạy, Bạch Ngọc Đường cũng ngẩn ra, bởi vì trong đầu hắn cũng mơ hồ hình dung đến tấm hình kia, tấm hình chụp hiện trường lần đầu tiên phát hiện xác Cao Dương, lúc ấy cổ thi thể đúng là nằm co rúc ở vị trí đó.

Triển Chiêu đi về phía mặt đất trống trải, từ từ ngồi xổm người xuống, tiếp tục lẩm bẩm, “Ta để hắn ở đây, rồi—” Triển Chiêu bất chợt ngẩng đầu lên, nhìn về vị trí đối diện nơi bỏ rơi thi thể.

“Cảnh sát Bạch, anh có phát hiện được chỗ nào không đúng không?”

Bạch Ngọc Đường cũng chăm chú nhìn vào nơi Triển Chiêu đang quan sát, còn bước nhanh tới. Chỗ đó với nơi vứt bỏ thi thể gần đây nhất khá bất đồng, đối diện với thi thể không phải tường, mà là một cửa sổ thật lớn. nếu hung thủ chọn chỗ này để đặt máy quay, hiển nhiên có thể thu được góc độ tốt nhất để quan sát

cảnh thi thể bị phát hiện, nhưng hắn sẽ không làm như vậy, không phải chỉ có hắn mà bất cứ người nào cũng không làm như vậy, bởi vì nơi này quá sức lộ liễu.

Triển Chiêu đứng lên, đi vòng vòng trong sân thể dục, đột nhiên lăm bằm tiếp, “Ta đem thi thể ném ở nơi này, là vì.... là vì....”

Tiến sĩ trẻ lại nhíu mày, trên khuôn mặt trắng nõn hiện ra một tia khốn khổ, cậu cố gắng đặt mình vào vị trí của hung thủ, cảm nhận trạng thái khi hắn gây án lần đầu tiên, nhưng cậu lại gặp một vấn đề khó khăn, đó là tại sao hung thủ lại đem thi thể ném ở nơi này? Trong suy luận của mình, Triển Chiêu đã nghĩ mỗi lần hung thủ vất xác là mỗi lần hắn bố trí một hiện trường thuận lợi cho việc quan sát, vậy mà ở thi thể của Cao Dương lại không có dấu hiệu gì về việc lắp đặt máy quay phim cả, như vậy, nguyên nhân gì đã khiến thủ đoạn gây án của hung thủ thay đổi, bắt đầu sử dụng máy thu hình đây?

Triển Chiêu khốn khổ nhăn mày, bất đắc dĩ nhìn Bạch Ngọc Đường, “tôi có chút nghi vấn.”

Bạch Ngọc Đường khẽ mỉm cười, đi tới bên người của Triển Chiêu, vỗ vỗ bờ vai cậu, “Nói thử tôi nghe xem?”

“Ừm.” Triển Chiêu gật, “Tôi nhớ trong tài liệu ghi chép về việc khám xét hiện trường, hầu như tại tất cả hiện trường đều tìm được máy thu hình, chỉ trừ hiện trường thứ 1. Tôi vốn nghĩ, sở dĩ không tìm được là do thời gian quá lâu, hiện trường đã bị người phá hủy, nhưng bây giờ nhìn lại, tôi thấy hung thủ không thể nào đặt máy thu hình ở đây, hoặc phải nói, hắn căn bản không hề gắn máy thu hình.”

“Đúng vậy, tôi cũng nghĩ y chang.” Bạch Ngọc Đường cũng đồng ý cách nhìn của Triển Chiêu, phiến của sổ bằng thủy tinh kia to như vậy, một con ruồi đậu lên cũng cực kỳ bắt mắt chứ đừng nói đến chuyện gắn máy thu hình lên đó, cảnh sát chỉ cần khám xét hiện trường một lần thôi đã có thể dễ dàng phát hiện ra.

“Đến tột cùng vì sao hung thủ phải thay đổi?”

“Thay đổi — chúng ta thay đổi, là bởi vì trong lòng chúng ta cảm thấy —” Bạch Ngọc Đường cũng không nhận được mà nheo mắt, trầm tư chốc lát, đột nhiên ánh mắt của anh vụt sáng lên, mà cùng lúc ấy, Triển Chiêu giống như đang nghĩ đến cái gì, hai người không hẹn mà cùng nhìn về phía đối phương, hai miệng đồng thanh nói, “Bất mãn!!”

“Không sai!” Giọng của Triển Chiêu có chút hưng phấn, một lần nữa dùng ngữ tốc thật nhanh tiếp tục lảm bảm “Ta là người bị rối loạn *** cưỡng chế, giết người có thể giúp ta thỏa mãn, ta mong thật nhiều người biết đến kiệt tác của ta, nên ta đem thi thể đặt ở những nơi rất dễ phát hiện, hy vọng cảnh sát mau tìm được chúng, cũng mong chúng mau chóng được công bố. Nhưng bọn chúng lại quá ngu, không, bọn chúng quá xấu! Bọn chúng tìm được thi thể, nhưng lại không chịu công khai, làm kiệt tác của ta bị mai một!! Ta không hài lòng, vì bọn chúng không để ta kiểm soát sự việc như mong muốn, bọn chúng phá hư tác phẩm của ta! Ta muốn kiểm soát toàn bộ, lần sau tuyệt đối không được xảy ra chuyện như thế!!”

Tới đây, thanh âm của Triển Chiêu đột nhiên ngưng lại, cậu xoay người nhìn chăm chăm vào mắt của Bạch Ngọc Đường, đột nhiên hỏi. “Đã vậy, tại sao ta không đem thi thể ném ra ngoài, để nó dễ dàng bị phát hiện hơn đây?”

Khuôn mặt trắng nõn của Triển Chiêu hiện ra một tia nhàn nhạt đỏ, đôi môi vì kích động mà khẽ run, cơ thể cao ngất đứng thẳng, dưới lớp áo sơ mi mỏng manh là bắp thịt mảnh mai bị căng cứng, nhìn vào một Triển Chiêu như vậy, Bạch Ngọc Đường cũng không tự chủ được bị đối phương lôi kéo vào một loại trạng thái kỳ lạ, phảng phất như chính anh cũng đã trở thành một kẻ giết người biến thái hoặc là trợ lý của kẻ giết người đi?

Đây là một cảm giác rất mới mẻ, rất kỳ quặc, lại không làm người ta cảm thấy chán ghét như tưởng tượng. Bạch Ngọc Đường đột nhiên cảm thấy, anh rất tự nguyện phối hợp với Triển Chiêu. Sân vận động bỏ hoang này bây giờ đã trở thành sân khấu, còn anh giống như một diễn viên, sắp sửa chiếm lĩnh cả sân khấu này. Mà màn diễn kế tiếp chính là của anh, đúng không?

Bạch Ngọc Đường tập trung toàn bộ tinh lực cố gắng tìm ra một lý do cho hành động của hung thủ. Đúng nha, tại sao? Tại sao không chọn vất thi thể ở bên ngoài, tại sao lại muốn đem thi thể của Cao Dương vào bên trong? Không lẽ là tại—

“Lần đầu tiên phải thật khác biệt.”

Ánh mắt Triển Chiêu càng lúc càng sáng, “Lần đầu tiên? Quả nhiên suy đoán của tôi là đúng, hẳn nhất định quen biết Cao Dương. Cho dù hẳn mang tính cách phản xã hội, khi sát hại người quen, trong tiềm thức tự nhiên sẽ sinh ra áy náy. Cao Dương lúc đó là mục tiêu của hung thủ, mà sau khi ông bị giết, hẳn đạt được mục đích, tự nhiên sẽ cảm thấy áy náy, thương hại, cho nên, hẳn tuyệt đối sẽ không vất ông ấy ở bên ngoài mà lựa chọn một nơi có mái che, còn sân vận động này có lẽ chỉ là nơi tình cờ được chọn. Lần đầu tiên gây án, hẳn căn bản không thu lại quá trình, cũng không sắp đặt máy quay, chẳng qua chỉ đem thi thể ném ở một nơi thuận tiện. Hẳn chắc chắn phải có xe, ngày ấy, sau khi giết chết Cao Dương, hẳn liền đem thi thể ném lên xe, bởi vì hẳn vốn không muốn che giấu việc Cao Dương đã chết, cũng không quan tâm việc thi thể có bị phát hiện hay không, chỉ ngẫu nhiên chọn một nơi nào đó có mái che, ít người qua lại đem thi thể vất ở chỗ đấy.”

Bạch Ngọc Đường bắt được điểm trọng yếu trong lời nói của Triển Chiêu bất chợt mở miệng, “Ý cậu nói, hung thủ rất có thể sống ở gần đây?”

“Không chắc nữa, nhưng mà, khi một người lái xe không có mục tiêu họ luôn theo thói quen lái đến những nơi mình quen thuộc, không phải à?” Triển Chiêu hơi ngoắc ngoắc khóe miệng, “Tôi nghĩ nếu chúng ta loại bỏ những vùng phụ cận ở 4 địa điểm phát hiện ra thi thể. Thì sẽ tìm ra hung thủ sống ở gần đây, mà nếu không phải, thì nơi làm việc của hẳn chắc chắn sẽ không xa nơi này.”

“Được!!” , Khuôn mặt của Bạch Ngọc Đường cũng ra nét tươi cười giống hệt Triển Chiêu một dạng, “Chuyện này liền giao cho tôi, nếu như hẳn làm việc ở gần đây, phạm vi liền thu hẹp được rất nhiều, mặc dù những công ty có liên quan đến máy tính đều tập trung một chỗ, nhưng cũng khéo, có một số công ty đã tọa lạc rất sớm tại thành phố D, vừa vặn nằm ngoài khu công nghệ cao.” quay về phía Triển Chiêu chớp mắt một cái, Bạch Ngọc Đường cười nói “Đoán xem họ ở nơi nào?”

Thấy nụ cười của Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu cũng không nhịn được mà cong cong khóe miệng. “Xem như đã thu hẹp được phạm vi, công ty cũng nhiều như vậy, tôi nghĩ cứ giao cho mấy người kia xử lý là được rồi.”

“Giao cho mấy người kia?” Bạch Ngọc Đường hơi sững sốt, “Vậy chúng ta làm gì?”

Nụ cười trên mặt Triển Chiêu đột nhiên biến mất, vừa rồi trong lúc điều tra đã tập trung quá nhiều tinh lực, bây giờ thư giãn một chút, lại cảm thấy dạ dày trống rỗng, cơ thể mãnh liệt biểu tình. Không khỏi nhăn mặt, Triển Chiêu bất đắc dĩ nhìn Bạch Ngọc Đường cười khổ, “Bây giờ, tốt nhất là tìm chỗ nào ăn, tôi đói.”

8. Chương 8: Vụ Án 1 – Lãnh Đạm Sát Cơ (8)

Bởi vì buổi chiều còn muốn đi xem những hiện trường khác, Bạch Ngọc Đường cũng không lái xe đến quán của dì Giang, hai người liền tìm một quán cơm gần đó ăn trưa. Sau buổi cơm, hai người vốn muốn tiếp tục lên đường, kết quả Triển Chiêu tự nhiên nhận được điện thoại do đại học A gọi tới, bảo trường có chuyện, bắt cậu lập tức trở về làm. Triển Chiêu cũng không phải cảnh sát, nên cậu buộc phải trở về giải quyết công việc trường giao cho, tạm thời đành rời đi.

“Không phải chuyện lớn gì đâu, tôi sẽ xử lý nhanh thôi.” Triển Chiêu nhăn nhó, liếc mắt nhìn tài liệu trên xe Bạch Ngọc Đường, tiếp tục nói, “Sáng mai tôi có tiết, chiều sẽ tự mình đến đồn, không phiền anh đến đón nữa.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Được, vậy giờ tôi đưa cậu về.”

“Không cần, anh cứ tra án đi, tôi bắt xe là được.”

Triển Chiêu đã nói vậy, Bạch Ngọc Đường cũng không khẳng khẳng nữa, nhìn Triển Chiêu lên xe rồi anh mới quay đầu về xe của mình. Bốn hiện trường khác đều ở ngoại ô, nhưng dĩ nhiên so với nơi đầu tiên thì vắng vẻ hơn một chút, lúc Bạch Ngọc Đường quét xong toàn bộ 4 nơi còn lại, đường phố đã rực rỡ đèn

đường, điểm chút ánh sao đêm. Anh chậm rãi lái xe vào thành phố, so với lúc ban sáng rồi đi, điện thoại trong tay Bạch Ngọc Đường lại có thêm nhiều hình của hiện trường, hơn nữa còn có đồng tài liệu cục từ giao thông Triệu Hổ gửi sang. Một ngày nữa lại trôi qua, khoảng cách một tuần lễ lại càng lúc càng gần, áp lực này càng làm thể chất và tinh thần của Bạch Ngọc Đường thêm mệt mỏi.

Buổi sáng ở hiện trường đầu tiên, biểu hiện của Triển Chiêu đã để lại ấn tượng rất sâu trong lòng Bạch Ngọc Đường. Mặc dù trong hai người, chỉ có Bạch Ngọc Đường mới là cảnh sát có tư cách điều tra vụ án, nhưng sáng nay, dường như tất cả mọi việc đều để Triển Chiêu chỉ đạo. Tuy lời của Triển Chiêu vẫn chưa được chứng thực, nhưng không hiểu sao, Bạch Ngọc Đường luôn cảm thấy, anh lúc nào cũng không tự chủ được mà tin tưởng vào lời nói của Triển Chiêu. Chẳng lẽ đây chính là sức mạnh của tâm lý học ư? Không đúng, theo trực giác, Bạch Ngọc Đường vẫn không đồng ý với tác dụng của tâm lý học. Cứ xem như trên thế giới có một loại người, mà bản năng của họ là có thể dùng tâm lý để đến gần những tên giết người biến thái đi, bọn họ cùng tội phạm rất giống nhau, nhưng, bản thân bọn họ cũng không phải tội phạm. Mà Triển Chiêu có lẽ chính là loại người như thế. Nhớ lại buổi sáng ở hiện trường, lúc nhìn Triển Chiêu đem mình đặt vào vị trí hung thủ, lộ ra vẻ mặt kích động, Bạch Ngọc Đường không khỏi run lên, kinh khủng, xúc động hay phải nói cực kỳ quyến rũ. Tóm lại là một loại cảm xúc khá phức tạp, khiến Bạch Ngọc Đường không cách nào nói rõ.

Thông thường, thời gian này là lúc xử lý vụ án, Triển Chiêu còn có thể giữ vững lịch trình của mình, nhưng Bạch Ngọc Đường lại không có may mắn như vậy, anh vội vàng đạp cần, dưới ánh trăng chạy về đồn cảnh sát.

Vừa tiến vào phòng làm việc, Bạch Ngọc Đường hơi nhăn mặt, người đã đến đủ. Ném điện thoại của mình cho Công Tôn Sách, để anh lưu hết hình ảnh hiện trường trong đó vào máy tính, Bạch Ngọc Đường quay về phía Triệu Hổ, khẽ mỉm cười, “Tiểu Triệu, làm không tệ nha, cả một năm tài liệu tai nạn giao thông, tra nhanh như vậy thật làm khó cậu rồi.”

Triệu Hổ gãi gãi ót, khoe miệng kéo ra một nụ cười ngây thơ.

Bao Chứng cũng gật đầu với Triệu Hổ một cái, “Ngọc Đường nói không sai, Triệu Hổ lần này quả thực đã tìm được một đầu mối vô cùng trọng yếu.”

“Thật ư? Phần đó thực sự rất quan trọng ư?” nghe được đánh giá của Bao Chứng, ánh mắt Triệu Hổ đột nhiên sáng lên.

Gật đầu thêm lần nữa, Bao Chứng nhìn mọi người nói, “Đầu năm này, Hàn Mai, cũng chính là vợ của Cao Dương khi đến đón con trai Cao Vũ tan học đã gây ra chuyện ngoài ý muốn. Khi ấy, Hàn Mai lo nói chuyện với bạn mình không để ý đến Cao Vũ, khiến thằng bé một mình đi ra giữa đường, mà khi ấy một chiếc xe hàng lớn đang chạy vào cổng trường không kịp giảm tốc, trực tiếp phóng về hướng Cao Vũ. May mà có 1 thanh niên trẻ tuổi đúng lúc đi ngang qua, đẩy Cao Vũ sang bên, mới giúp thằng bé thoát một kiếp. Chỉ tiếc, người trẻ tuổi kia vì thế mà bị trọng thương, mất máu quá nhiều nên mới chết.”

Nói tới đây, Bao Chứng nhẹ nhàng nhìn Triệu Hộ tán thưởng, “Vì người bị hại trong vụ án này đều không phải Cao Vũ cùng Hàn Mai, nên tư liệu của nó rất khó tìm.”

“Vì suýt chút nữa đã xảy ra tai nạn, nên Cao Dương mới không tin nhiệm vụ của mình, mỗi ngày tự đưa đón con trai đi học, đây đúng là một cách giải thích rất hợp lý.” Bạch Ngọc Đường nhìn Triệu Hổ, “Tiểu Triệu, tên thanh niên trẻ đã cứu người là gì?”

“Cậu ta gọi Hải Phong, làm tình nguyện viên, bình thường làm bưu tá cho một công ty chuyển phát nhanh. Có điều thật kỳ lạ, những chuyện liên quan đến người trẻ tuổi dùng cảm này, lại không được ghi chép mấy.”

Bạch Ngọc Đường hơi thiêu mi, nhìn Bao Chứng nói, “Đội trưởng, tôi nghĩ nên tra thêm một chút về cậu thanh niên Hải Phong này.”

“Không sai, để mai tôi sẽ đích thân đi tìm kiếm. Hôm nay tới đây thôi, mau trở về nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai còn phải bận rộn rất nhiều chuyện.”

Nửa đêm, đường phố được ánh đèn chiếu sáng, tươi tắn một cách dị thường, Bạch Ngọc Đường lái xe trở về căn hộ của mình, khu nhà này toàn bộ đều là khu nhà cao cấp, đến tối cũng an tĩnh dị thường. Gió đêm

vẫn như cũ thật lạnh, Bạch Ngọc Đường toàn thân nhức mủi, lập tức muốn đem cơ thể vùi vào đồng chăn nệm mềm mại, ngủ một giấc bất tỉnh nhân sự luôn. Bất quá Bạch Ngọc Đường biết, anh không ngủ được, mắt ngủ như một bóng ma, lúc nào cũng quấy nhiễu anh từ sau sự kiện hai năm trước, như bóng với hình. Chậm rãi đi vào khu phố nhỏ, dùng tốc độ chậm nhất lê bước đến dưới lầu, ngược nhìn cửa sổ đen như mực, khóe miệng nhẹ câu, nhẹ thở dài.

Không biết tại sao, lại nhớ đến một mớ lý thuyết liên quan đến mắt ngủ mà buổi sáng ở trên xe Triển Chiêu đã nói. Bạch Ngọc Đường tự nhiên cảm thấy, anh có khi nên tin tưởng vào bác sĩ tâm lý thêm một lần? Không biết vị tiểu tiến sĩ vừa ngây ngô vừa có thực lực kia có cách nào trị khỏi căn bệnh “tổn thương não” của mình không nhỉ. Khóe miệng vô thức càng lúc càng nhếch lên, nếu như Bạch Ngọc Đường có thể nhìn thấy vẻ mặt của mình lúc này, anh nên biết, mình đang mỉm cười.

Bạch Ngọc Đường đúng là đang cười, hơn nữa còn cười rất thật tâm, cười một cách thoải mái, đã rất lâu rồi anh không thể buông lỏng tâm tình như vậy. Đáng tiếc, cho dù có buông lỏng, mắt ngủ vẫn là mắt ngủ. Mà nếu đã mất ngủ, cũng không cần lãng phí thời gian, phải tranh thủ từng giây, mạng người là quan trọng. Bạch Ngọc Đường sau khi về đến nhà tự động mở máy tính, truyền hình ảnh trong điện thoại di động lên màn hình, hí mắt xem từng hình một. Xem xong hình, lại quay qua nhìn video, hết lần này đến lần khác. Vô thức đã xem đến hai giờ, đồng hồ phía dưới màn hình cũng điểm đến 3 giờ 30 sáng. Thời điểm này, toàn bộ thành phố D hẳn vẫn đang ngon giấc.

Đột nhiên, Bạch Ngọc Đường xoa xoa đôi mắt, gât gao nhìn vào màn hình, trong đầu lóe lên một tia sáng, cái tia sáng này là gì? Có gì đó vừa nhảy ra, làm Bạch Ngọc Đường lập tức muốn bắt lại!

Anh nhanh chóng móc điện thoại, trong danh sách liên lạc tìm ra tên Triển Chiêu, không do dự, nhấn vào.

Mấy giây sau, đầu điện thoại bên kia truyền đến một âm thanh mềm nhũn, có chút mơ hồ, lại hơi hơi ủy khuất “Chuyện gì nha?”

Bạch Ngọc Đường giật mình, anh lúc này mới để ý, hình như anh vừa đánh thức Triển Chiêu vào thời điểm ba giờ rưỡi sáng.

9. Chương 9: Vụ Án 1 – Lãnh Đạm Sát Cơ (9)

“Xin lỗi, tôi không để ý đã trễ thế này.” Bạch Ngọc Đường vừa xin lỗi, vừa chú ý đến động tĩnh bên kia điện thoại.

Có âm thanh sột soạt truyền sang, giống như Triển Chiêu đang từ trên giường bò dậy, một lát sau, đầu dây bên kia lại truyền đến một thanh âm mơ hồ “Nói đi, có chuyện gì?”

Khi nói những lời này, có cảm giác Triển Chiêu vẫn còn chưa tỉnh hẳn.

Không hiểu sao khi tưởng tượng đến dáng vẻ mơ màng của Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường không chịu được, khóe miệng lại cười cười.

“Nè?” giọng của Triển Chiêu rõ hơn một chút, không thấy Bạch Ngọc Đường trả lời, cậu hơi bất mãn lắm bầm “Làm sao vậy, mắt kết nối rồi?”

Bạch Ngọc Đường vội vàng đáp, “Alo? Không, không có mắt, là tôi bị phân tâm, Triển Chiêu, bây giờ cậu có hình của hiện trường không?”

“Có.” Chớp mắt, âm thanh của Triển Chiêu ngay lập tức tỉnh táo lên, đầu kia điện thoại lại vang lên tiếng lật giấy tờ soàn soạt “Anh phát hiện ra cái gì?”

Bạch Ngọc Đường cũng không tự chủ sửa sang lại suy nghĩ, ngữ tốc bắt đầu tăng nhanh, “Hôm nay sau khi cậu về, tôi tiếp tục đi xem bốn hiện trường khác, bây giờ đang xem lại hình chụp. Nhìn qua những hình ảnh ở 4 hiện trường này so với hiện trường đầu tiên căn bản không có gì khác biệt, nhưng tôi luôn có cảm giác rất kỳ lạ, cảm giác này không thể nói ra, nhưng tôi lại cảm thấy nó rất quan trọng. Cho nên, mới lôi

hết video hung thủ đăng lên ra xem lại, kết quả ở video đầu tiên phát hiện một cảnh, rất nhanh, xuất hiện không tới nửa giây, vào cuối video. Nè, Triển Chiêu, cậu còn nghe tôi nói không?”

“Tôi đang xem.” Triển Chiêu cũng mở máy tính, lúc Bạch Ngọc Đường hỏi thăm, cậu đã tìm được video anh nói, cũng nhìn thấy đoạn phim chưa tới nửa giây kia rồi.

“Kỳ lạ, có thể gửi cho tôi mấy tấm hình ảnh chụp được không?”

“Được!” Không tới một phút, toàn bộ hình đã được chuyển đến máy tính của Triển Chiêu.

Mở ra từng tấm một, Triển Chiêu nhìn chăm chăm vào đồng hình, chân mày từ từ nhíu lại. Cảm giác của Bạch Ngọc Đường đích thực là rất hợp lý, nhìn những tấm ảnh chụp hiện trường xếp thành một hàng đúng là tạo cho Triển Chiêu một loại cảm giác vô cùng kỳ dị, rất cổ quái, vô cùng cổ quái.

Đột nhiên, trong đầu lóe ra một tia sáng. Triển Chiêu nhanh chóng rời khỏi máy tính, lục tung cái bàn bên cạnh giường, rất nhanh tìm được một quyển sách dày cộm.

“Bạch Ngọc Đường, tôi gửi một tấm hình cho anh, anh xem thử, có phải rất giống với những hiện trường này không? Chụp lại hình ảnh trong quyển sách, truyền cho Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường mở hình ra, hơi sửng sốt, hình này cùng với mấy tấm Bạch Ngọc Đường đã chụp, trừ chuyện không gian lớn nhỏ bất đồng ra, lại khiến người ta vô cùng quen thuộc. Không lẽ là do bố cục? Cùng một dạng không gian hình chữ nhật, mặt đất trống trải, thi thể nằm chính giữa, như vậy, từ góc độ máy thu hình nhìn sang, có thể thấy được tử thi, cũng thấy được những cảnh sát tới hiện trường tra xét, mà xét theo góc nhìn của hung thủ, nơi này rất giống... giống —!?

“Triển Chiêu, tấm hình cậu gửi cho tôi trông rất quen, giống hệt một pháp trường, đúng không?” giọng Bạch Ngọc Đường có chút kích động.

“Đúng vậy, đây là pháp trường thời xưa, chính xác hơn là hình chụp một pháp trường vừa được khôi phục lại, tuy hơi khác biệt với tòa án hiện tại, nhưng bố cục vẫn tương tự như nhau.”

Triển Chiêu vừa dứt lời, Bạch Ngọc Đường đã nói “Như vậy, xét theo góc độ của máy quay phim, hẳn chính là quan tòa đang xem xét toàn bộ quá trình thẩm vấn. Kẻ bị kết án giữa tòa, chính là nạn nhân. Mà những người khác ở hiện trường đều là cảnh sát, rất phù hợp với quá trình xét xử thời xưa, đúng không?”

“Đúng vậy, như vậy tôi có thể ghi lại hoàn chỉnh hồ sơ manh mối cuối cùng rồi.” Giọng của Triển Chiêu mang theo một nụ cười nhạt, “Bạch Ngọc Đường —”

“Sao?”

“Anh đúng là có tư chất làm nhân viên hồ sơ ưu tú, nếu để thầy tôi biết, kiểu gì thầy ấy cũng sẽ tìm mọi biện pháp để nhận anh làm học trò của mình.”

Bạch Ngọc Đường sửng sốt, “Thật không? Nhưng đội trưởng Bao đã nói, cậu là học trò cuối cùng của ông thầy ấy còn gì?”

“À, cuối cùng, không biết là cuối cùng lần thứ mấy. Cuối rồi thì nhét thêm vào cũng được, chẳng liên quan.”

Ừ, Bạch Ngọc Đường cảm thấy mình có chút , bỏ đi, bây giờ còn phải lo nói chuyện đúng đắn, vì vậy anh quyết định kéo lại đề tài.

“Video kia cậu có xem không?”

“Đang.” Triển Chiêu cũng nghiêm túc, cảnh ông kính xuất hiện không tới nửa giây trong đoạn phim đó đang nặng nề hiện ra trước mặt cậu, dùng giọng điệu thoải mái, cậu bắt đầu nói, “Tôi bây giờ mới hiểu được động cơ gây án của nghi phạm, hẳn đang xét xử, xét xử người bị hại, cũng là xét xử từng người một trong bồi thẩm đoàn, nhưng xét xử của hắn đối với tòa án chân chính hoàn toàn khác nhau, hắn thi hành định án trước, rồi mới mang nạn nhân đến xét xử giữa tòa. Mà lúc thi hành án phải có người xem, cho nên, người xem chính là những con người ở trên mạng. Còn những video kia chính là quá trình thi hành án treo cổ.”

“Treo cổ?” hai chữ này làm Bạch Ngọc Đường có cảm giác như toàn thân bị xối nước lạnh “Thật biến thái.”

Triển Chiêu thở dài, “Theo thứ tự của đồng video, lần đầu tiên phạm tội, thủ pháp của hắn còn rất thô sơ, lúc quay phim ống kính còn bị rung lắc dữ dội, cho thấy hắn dùng tay giữ máy, nhưng tâm trạng lại không ổn định. Vì thế trong quá trình quay phim mới lộ ra nửa giây sơ hở, vật bị lộ ra, hắn là giá treo cổ. Về sau thủ pháp của hắn càng lúc càng thuần thục, trong ống kính cũng chỉ còn lại dáng vẻ của người bị hại cùng một ít đặc tả, không hề xuất hiện lại giá treo cổ, hắn chính là cố ý gây khó khăn cho chuyện điều tra.”

“Tên súc sinh!!” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, cắn răng nói, “Đầu tiên thì muốn làm hiệp khách, giờ lại thành quan tòa rồi đao phủ, tên biến thái này rốt cuộc muốn làm gì? Hắn dựa vào cái gì tự cho mình có quyền quyết định sinh tử của người khác, có quyền xét xử người khác, chính hắn mới là kẻ giết người!!”

“Trước đó tôi có nói rồi, hung thủ là một bệnh nhân, bệnh tật trong lòng hắn rất nghiêm trọng, chưa kể còn bị rối loạn nhân cách phản xã hội. Trong thế giới của mình, hắn có rất nhiều lý do để xét xử những người bị hại, nói cách khác, hắn cảm thấy, trong thế giới của mình, hắn chính là quan tòa.”

“Khốn nạn!” Bạch Ngọc Đường cắn răng, tưởng tượng ra tên hung thủ mà Triển Chiêu miêu tả, máu cả người như chảy ngược, tay chân lạnh như băng, trên đầu cũng toát ra mồ hôi lạnh, anh cảm giác nếu như mình không cầm chắc điện thoại thì bất cứ lúc nào cũng có thể vì giận dữ mà ném nó đi.

“Bạch Ngọc Đường?” Triển Chiêu nghe được trong điện thoại truyền tới tiếng thở dốc nặng nề, không khỏi giật mình “Bạch Ngọc Đường, anh làm sao vậy?”

Thật lâu sau, Bạch Ngọc Đường mới chậm chạp hít thở, anh hít thở thật sâu mấy lần, không chế thanh âm của mình mà đáp, “Không sao, chỉ nhớ lại chút chuyện không vui.”

Triển Chiêu muốn nói nhưng chưa kịp mở miệng, Bạch Ngọc Đường đã tiếp tục, “Thế này, nếu hắn là quan tòa, vậy những người hắn xét xử đều là tội phạm. Nhưng chúng ta đã rất cẩn thận điều tra, những người bị hại đều là thị dân bình thường, giàu có nghèo có, công việc cũng không có gì lạ, cho tới giờ vẫn chưa hề phạm pháp, có cái gì đáng để xét xử đây?”

“Sự hiềm nghi của một tên biến thái với người bình thường không giống nhau, đôi lúc rất khó hiểu. Bất quá, may mắn chúng ta tìm được một bước đột phá, bắt đầu từ đây, chúng ta chắc chắn có thể rất nhanh tìm ra hung thủ!!”

Triển Chiêu vừa nói xong, Bạch Ngọc Đường liền nói tiếp, “Đúng, chúng ta đã biết Cao Dương quen tên biến thái này, được lắm, phải tra kịch liệt vào, tôi ngược lại còn muốn xem Cao Dương rốt cuộc thế nào đắc tội hắn, hừ, quan tòa hả!!”

Vừa nói tới đây, Bạch Ngọc Đường đột nhiên nhớ đến tài liệu hôm nay Triệu Hổ vừa tra ra, lập tức nói cho Triển Chiêu biết.

Triển Chiêu nhăn nhó suy nghĩ một chút, nói với Bạch Ngọc Đường, “Tôi nhớ vợ của Cao Dương có rất nhiều bạn bè là phụ huynh con em khác trong trường Cao Vũ, tai nạn hôm đó lại xảy ra trước cổng trường, hắn có rất nhiều người chứng kiến phải không?”

“Không sai, đội trưởng Bao cũng nói sáng mai tự mình điều tra.”

“Ừm, cộng với suy đoán sáng nay của chúng ta, nhờ những cảnh viên khác trong đội đi điều tra tư liệu của những nhân viên đáng ngờ trong công ty đó. Bạch Ngọc Đường, tôi có cảm giác.”

“Sao?”

“Chúng ta sẽ mau tìm thấy hắn!”

“Trong vòng một tuần.”

“Ừm.” Triển Chiêu gật đầu rồi lại có chút lo âu, “Chỉ mong hắn vẫn giữ nguyên nhịp độ.”

10. Chương 10: Vụ Án 1 – Lãnh Đạm Sát Cơ (10)

Ba giờ rưỡi đêm bị người ta đánh thức, lại một mực phân tích vụ án đến 4 giờ 30, sau khi cúp điện thoại, Triển Chiêu mơ mơ màng màng lần mò chui lại về giường. Nhắm mắt được nửa tiếng, phát hiện trong đầu

toàn là hình ảnh hiện trường từ đồng video kìa, lại lật đặt ngồi dậy từ trên giường, hai mắt ngẩn ngơ nhìn đồng hồ đang treo, tới khi kim phút đã chỉ quá số 10. Triển Chiêu bắt đắc dĩ thở dài, lắc lư đứng lên. Ánh mắt lơ đãng, bước chân lơ đãng, bò đến phòng bếp lục lọi hết nửa ngày, lấy từ trong tủ ra một nửa miếng bánh kem hôm qua chưa ăn xong, vừa cắn vừa quay về máy vi tính.

Được rồi, không thể nhìn mấy thứ kích thích đó nữa, Triển Chiêu khe khẽ thở ra, áp xuống cảm giác buồn nôn. Bất luận đã nhìn mấy lần, lần nào nhìn thấy cũng còn thấy muốn nôn, bây giờ còn đang ăn nữa, dù sao cũng không muốn tự hành hạ mình đâu. Mở trình duyệt, từ danh sách mở ra một diễn đàn. Hô? Lại có tận 563 người đang online cơ chứ. Giống như vừa phát hiện vùng đất mới, với một người cực kỳ thích ngủ và ngủ rất tốt như Triển Chiêu thật có chút không thể lý giải đám cú đêm này. Bốn giờ rưỡi sáng lại đi lướt mạng, được nha, đừng nói với tôi đám người này đều khác biệt thời gian đi!! Chẳng biết sao, Triển Chiêu đột nhiên nhớ đến Bạch Ngọc Đường, anh này cũng không phải thường xuyên nửa đêm lên net chứ.

Nghĩ đến đây, Triển Chiêu không tự chủ cong cong khóe miệng, trực tiếp mở ra diễn đàn cậu hay ghé nhất, “Cứu trợ linh hồn”(tên gốc là - thuyền cứu trợ linh hồn). Đây là một diễn đàn liên quan đến tâm lý học, có tính chuyên nghiệp nhất định, có điều ở đó đa phần đều là người đến nhờ giúp đỡ vì gặp vấn đề về tâm lý. Triển Chiêu đã từng ở diễn đàn này lập một nhóm nhỏ, giao cho mấy người bạn tốt xử lý, trong đó có mấy người từng gặp mặt ngoài đời, cũng cùng trò chuyện rất vui vẻ. Nhắc mới nhớ mấy tháng nay do quá bận rộn, đã lâu không ghé qua đây chơi.

A? Đột nhiên, một trong những bài đăng mới nhất đã hấp dẫn sự chú ý của Triển Chiêu, chỉ mới xuất hiện chưa được ba phút đã đăng thêm rồi, tiêu đề là —— Nhân sinh lạnh nhạt, phán xét cuối cùng. Tim của Triển Chiêu tự nhiên nhói một cái, nhân sinh lạnh nhạt, phán xét? Một loại dự cảm bất thường làm ngón tay của Triển Chiêu run rẩy, hít một hơi thật sâu, liền mở ra.

Hồ! May thật, không phải Video.

Híp mắt, Triển Chiêu bắt đầu đọc, bài viết rất dài, nói rất nhiều ví dụ về bản tính thờ ơ của con người, từ góc độ nhìn nhận của tâm lý học chuyên nghiệp mà nói, cũng rất hợp tình hợp lý, tuy luận điểm không mới, nhưng quá trình lập luận rất nghiêm túc, ngôn ngữ sắc bén, từ ngôn ngữ có thể nhìn ra cơn giận dữ được đàn áp trong lòng tác giả. Ở cuối bài, đưa ra một kết luận về sự tổn thương trong quan hệ giữa người với người, mà sự tổn thương ghê gớm nhất chính là làm lơ tội ác, quan điểm nhân sinh lạnh nhạt của hắn, tràn đầy bi quan cùng tra khảo. Cuối cùng, tác giả như hóa thân thành một vị quan tòa, đưa ra phán xét một cách ngạo nghễ, phán xét nhân sinh, nhưng lại không nói bất cứ gì đến nội dung phán xét. Có điều chỉ cần có thể là đủ, Triển Chiêu nhíu mày thật chặt, cái tên tác giả này, nói lên luận điểm của hắn trong bài viết, cho dù không hoàn toàn đáp ứng tình trạng của kẻ tình nghi đi nữa cũng chắc chắn có vấn đề!! Một bài viết, xuất hiện lúc nửa đêm canh ba, sau đó lập tức tăng thêm, mọi người ở đây đều biết đó là chuyện thế nào. Giương mắt nhìn đồng hồ một chút, Triển Chiêu khe khẽ thở dài, cuối cùng cũng có một lần bản thân phải làm kẻ xấu xa đi quấy rầy giấc ngủ của người khác.

Bao Chửng sau khi nhận được điện thoại cũng không có thái độ gì, trừ việc giọng nói có hơi cứng nhắc ra thì không có chỗ nào giống người vừa bị lôi khỏi giấc ngủ. Anh ghi lại địa chỉ trang web Triển Chiêu cung cấp, còn hứa sẽ lập tức điều tra. Cúp điện thoại, Triển Chiêu hai mắt gấu mèo, xách túi đến trường, tạm thời vứt hết mấy chuyện này sang một bên.

Đến trưa, tiết học buổi sáng kết thúc, lúc ngồi ở phòng ăn ăn trưa, Triển Chiêu đã ngáp cả ngày, nhớ lại vừa rồi mình suýt chút nữa ngủ gục trong lớp, Triển Chiêu thiếu điều che mặt. Để sau này không trở thành vị giáo sư đầu tiên của đại học A ngủ gục trong lớp, Triển Chiêu quyết định hôm nay nhất định phải nói cho Bạch Ngọc Đường biết, lần sau tuyệt đối không được gọi điện cho cậu lúc nửa đêm nửa hôm!!

Cơm trưa hôm nay không tệ, có món sủi trường của đầu bếp cũng là món cá chua ngọt Triển Chiêu thích ăn nhất, có điều ngay lúc Triển Chiêu đang cầm đũa cố gắng cạnh tranh với cái đuôi cá giòn rụm, thì điện thoại của tên quấy nhiễu giấc ngủ kia lại đến.

“Ồm?” Triển Chiêu trong miệng còn đang ngậm đuôi cá nên lúc nói chuyện tự nhiên có chút không rõ ràng, “Vụ án có thông tin mới?”

“Ừ.” Bên kia giọng Bạch Ngọc Đường có chút nặng nề, “Không phải tin tốt, bài viết sáng nay cậu gửi tới, Công Tôn khoa trưởng đã phân tích qua. Người điều hành không có vấn đề, nhân viên quản lý (admin và

mod đẩy các bạn ^ o ^ /) cũng vậy. Nó có thêm bài viết là do trước đó đã được lập (tóm lại là đào mộ nên mới hiện lên trang nhất:)), có rất nhiều người trông chờ tác giả trở lại sau lần đăng đầu tiên. “Triển Chiêu, đó chính là thông báo.”

“Thông báo?” trong lòng giật mình, làm rơi cả đuôi cá lên đĩa, thanh âm của Triển Chiêu không khỏi cao lên, “Thông báo cho vụ giết người kế tiếp sao?”

“Đúng vậy.” Bạch Ngọc Đường ở bên kia điện thoại siết chặt bàn tay, “Tên khốn đó đã tìm được nạn nhân kế tiếp, tối qua có một cô gái mất tích rồi.”

“Là báo trước.” Triển Chiêu nhắm mắt, tận lực trấn định tinh thần hỏi, “Thời gian thông báo xuất hiện và đăng video cách nhau bao lâu?”

“Mười hai tiếng”

“Nói vậy, hẳn phải bắt người bị hại trước rồi mới phát thông báo sau, thông báo đó được đăng lúc năm giờ sáng nay, khoảng cách 12 tiếng còn chưa đến 5 tiếng!” Vừa nói chuyện vừa đứng lên, Triển Chiêu bước khỏi phòng ăn, nhìn sân trường đầy ắp người, trong lòng cảm thấy lo lắng.

“Triển Chiêu, cậu đừng gấp, tôi còn chuyện phải nói cho cậu nghe.” Bạch Ngọc Đường hé mắt, chỉnh lại ý nghĩ, nhanh chóng nói, “Sáng nay chúng ta tra được, những vị phụ huynh trong trường đích thực đã thấy qua tai nạn cũng như chuyện Hải Phong cứu mạng Cao Vũ, nhưng vì hiện trường khi ấy quá sức hỗn loạn, xe cứu thương rất trễ mới đến. Lúc đó cũng chẳng có ai tình nguyện đưa Hải Phong đến bệnh viện. Ở bệnh viện cũng đã tra được, Hải Phong đã chết trên đường đến bệnh viện vì mất máu quá nhiều. Một đồng nghiệp khác của Cao Dương cũng cho biết, sau khi tai nạn giao thông xảy ra có một người trẻ tuổi đến công ty tìm ông ấy, hai người hình như có tranh cãi vài câu. Nhưng người nọ chỉ đến có một lần, cũng không làm lớn chuyện, cũng chẳng làm phiền đến bảo vệ, về sau Cao Dương cũng không nhắc qua nữa nên hầu hết không còn ấn tượng, cũng không khai báo với nhân viên cảnh sát đến điều tra.”

Bạch Ngọc Đường nói đến đây dừng lại một chút, Triển Chiêu tranh thủ nói “Người đó rất khả nghi.”

“Đúng vậy, nếu tra ra hẳn sớm một chút, biết đâu chúng ta có thể sớm một bước ra tay.” Bạch Ngọc Đường có chút ảo não, mau chóng sửa lại tâm tình, tiếp tục nói, “Căn cứ vào điều tra sáng nay từ mấy công ty vi tính, so sánh cùng những mô tả từ nhân viên bên công ty Cao Dương về thanh niên đó, cuối cùng xác định được một tên, Triệu Minh Lượng.” (cảm thấy con mụ này rất thích lấy họ Triệu đặt cho hung thủ =|||)

“Hắn có quan hệ gì với Hải Phong?”

“Không có quan hệ gì cả, đây là điểm làm người ta cảm thấy kỳ quái nhất, bọn họ không có quan hệ máu mủ, sinh hoạt bình thường cũng hoàn toàn khác biệt. Hải Phong là nhân viên chuyển phát nhanh, mà Triệu Minh Lượng ở công ty IT trước lại thuộc bộ phận quản lý, cuộc sống của họ gần như không có điểm chung, lại càng không phải quan hệ bạn học cũ các loại.”

“Bọn họ phải có quan hệ.” Triển Chiêu nhíu mày, “Theo một số biểu hiện, đại đa số liên hoàn sát thủ gây án lần đầu tiên đều là do bị kích thích, nếu Triệu Minh Lượng chính là hung thủ, như vậy nhất định hẳn đã biết Hải Phong từ khi nào đó, nếu không, không thể nào giải thích chuyện hắn vì sự việc của Hải Phong mà đi gây gỗ với Cao Dương. Hơn nữa, bây giờ cũng không có chứng cứ nào cho thấy Triệu Minh Lượng có quan hệ với Hải Phong, cho nên nếu mọi người đi bắt Triệu Minh Lượng, cũng chỉ là thử vận may một chút, hy vọng chúng ta đoán đúng.”

“Cậu nói không sai, nếu còn thời gian, chúng ta tiếp tục điều tra, hẳn là có thể tra được quan hệ giữa Triệu Minh Lượng với Hải Phong. Nhưng rất tiếc, thời gian bây giờ không có, cho dù là thử vận may cũng phải liều thôi.”

Triển Chiêu lại nhíu mày, cậu không phải không thừa nhận Bạch Ngọc Đường nói đúng. Bọn họ bây giờ chỉ có một kẻ tình nghi phù hợp, đã vậy còn phải cứu thêm một cô gái, quả thật không có thời gian.”

“Được, cứ cho người tình nghi là Triệu Minh Lượng, mấu chốt bây giờ là chúng ta phải tìm ra địa điểm gây án của hắn trong thời gian ngắn nhất, anh gửi toàn bộ tư liệu về hắn qua điện thoại di động cho tôi, tôi lập tức gọi xe qua cục cảnh sát.”

Còn chưa nói xong, tiếng phanh xe chói tai đã vang lên khiến Triển Chiêu giật mình, vừa ngừng đầu, trước mặt đã hiện ra một khuôn mặt anh tuấn.

Oa, gấu mèo kia!! Từ y phục đến đầu tóc tất cả đều rất tinh xảo, tuy rằng rất đẹp trai, nhưng lại có phần giống quốc bảo. (cái chỗ này =]] em nó đang chửi thầm thằng kia là đồ gấu trúc mà gấu trúc hình như rất hiếm ở tq => quốc bảo đúng cmnr =]]))

Hoàn toàn không hay biết mình bị Triển Chiêu chửi thầm trong bụng là gấu mèo, anh vẫn như cũ nở ra một nụ cười hết sức đẹp trai, vỗ vỗ cửa xe, “Không cần gọi nữa, tôi đã đến trước mặt cậu rồi này.”

11. Chương 11: Vụ Án 1 – Lãnh Đạm Sát Cơ (11)

Không tới ba ngày, Triển Chiêu đã quen với việc ngồi cạnh Bạch Ngọc Đường chạy tới chạy lui, tuy thời gian đầu có chút lúng túng, bây giờ cũng y như cũ chẳng nói tiếng nào, nhưng có thể thần nhiên trò chuyện qua lại mấy câu. Có điều bây giờ, bọn họ không có thời gian tán gẫu. Chẳng qua đơn giản là chào một cái, rồi Triển Chiêu thò sang lấy tài liệu trong tay Bạch Ngọc Đường. Trong một buổi sáng ngắn ngủi, hiệu suất của tổ trọng án đích thực rất cao.

Triệu Minh Lượng, nam, hai mươi sáu tuổi, cao 183, nặng 83kg, từng làm quản lý cao cấp cho công ty SQ, một năm trước từ chức, hiện tại thất nghiệp. Theo như đồng nghiệp của hắn kể lại, bản thân Triệu Minh Lượng tính tình hướng nội, quan hệ với đồng nghiệp hay lãnh đạo đều không lạnh không nóng, nhưng hắn lại rất dễ nói chuyện, không có tật xấu gì đáng trách, xem như đối với mọi người đều có giao lưu qua. Không có bạn bè, cũng không có kẻ địch, ở trong mắt mọi người hắn giống như vô hình vậy. Khi hắn từ chức đã đem toàn bộ hồ sơ công việc trong máy vi tính hủy đi, thậm chí cả hard disk cũng không giữ, cho nên mới không tìm được thông tin hữu ích của hắn trong công ty. Người này vẫn độc thân, ba năm ở công ty, chưa ai thấy có cô gái nào xuất hiện bên cạnh hắn, quan hệ với nữ đồng nghiệp cũng vậy, không có dấu hiệu nào cho thấy đã từng yêu qua.

“Nói thật, nếu như tên này là đồng nghiệp của tôi, tôi nghĩ tôi cũng không chú ý tới hắn. Bảo hắn là hung thủ giết người, chắc sẽ làm người ta cảm thấy giật mình ấy chứ.”

Nghe được lời nói của Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu cũng không ngừng đầu, tiếp tục lật trang kế, giấy tờ chứng minh của Triệu Minh Lượng đều kẹp hết ở đó. Một khuôn mặt bình thường, không đẹp, không quá xấu, cũng không có điểm nào hấp dẫn người ta, nếu trên đường đi mà đụng phải hắn, phần lớn sẽ quên mất mặt hắn trong vòng ba giây. Triển Chiêu nhẩm nhó nói, “Có nhiều liên hoàn sát thủ sở hữu ngoại hình không khác một người bình thường, đây cũng là lý do giúp bọn họ gây án thành công, vì người ta không thể nhìn bề ngoài để biết mình đang đối mặt với một tên nguy hiểm.”

“Người?” Bạch Ngọc Đường bĩu môi, bắt đầu lại tổ thái độ hoài nghi.

Triển Chiêu dường như không hề để ý đến lời nói của Bạch Ngọc Đường, cậu nhanh chóng nhìn qua tất cả tài liệu, rồi mở miệng hỏi.

“Mấy anh đã ghé nhà hắn chưa?”

“Đã ghé, chẳng thấy ai.” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Hàng xóm nói hồi trước hắn đi công tác luôn đi sớm về trễ, thường làm thêm giờ. Mấy tháng gần đây lại đột nhiên có vẻ rất rảnh rỗi, ban ngày cũng có thể nhìn thấy hắn ra ra vào vào, nhưng sớm hôm qua nhà của hắn lại trở nên yên ắng, người của chúng ta phải phá cửa vào, cuối cùng phát hiện hắn không có ở đó, trong nhà cũng không có gì kỳ lạ, hắn cũng không biết chúng ta đến điều tra hắn.”

“Thế ở nhà hắn có tìm được gì không?”

“Rất kỳ lạ, trong nhà không có thứ gì khả nghi, thậm chí cả máy vi tính cũng không có.”

Triển Chiêu hơi ngạc nhiên, “Không có máy vi tính?”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, liếc Triển Chiêu một cái. “Tôi biết cậu muốn nói gì, có phải tính bảo, một người chuyên về IT mà không có vi tính trong nhà thì thật đáng nghi chứ gì?”

“Tôi nghĩ hẳn không thể không có máy vi tính mới đúng.” Triển Chiêu cong cong khóe miệng, “Căn cứ vào tài liệu, nghi phạm là một người khôn ngoan và thận trọng, từ cách thức gây án mà nhìn ra hẳn nhất định phải có một thậm chí hai ba cái máy tính thật tốt, nếu hẳn không đặt ở trong nhà, nhất định sẽ đặt ở một chỗ khiến hẳn an tâm.”

“Đúng, tôi cũng nghĩ như cậu.” Bạch Ngọc Đường cũng cười, “Triệu Minh Lượng cũng không phải người ở thành phố D, chỗ này cũng không có người thân của hẳn, phỏng chừng bạn bè hẳn cũng không tín nhiệm, chứ nói gì tới chuyện bạn bè hẳn còn không có. Nhà hẳn đứng tên cũng chỉ có một căn, nếu nói hẳn không đem chứng cứ đặt trong phòng, thì càng không có khả năng ở trong phòng này gây án.”

“Hẳn có xe không?”

“Có một chiếc honda năm ngoái vừa sản xuất, ghế bốn chỗ ngồi, loại xe dân dụng, không có khả năng lắp đặt giá treo cổ” Bạch Ngọc Đường bĩu môi, có chút không cam tâm lại nhíu mày.

Nghe Bạch Ngọc Đường nói như vậy, đáy mắt Triển Chiêu thoáng qua chút nghi ngờ, há miệng định nói cái gì đó, lại cảm thấy không chắc chắn, nên không nói thêm gì nữa, mà nhắm mắt lại.

Trong xe lại trở nên yên tĩnh, Bạch Ngọc Đường vừa lái xe vừa suy nghĩ không biết mình có bỏ sót thứ gì chưa nghĩ tới hay không, Triển Chiêu thì y như ngủ thiếp đi. Dưới bầu không khí như thế, thời gian cứ chậm rãi trôi qua, chừng 10 phút, đột nhiên, Triển Chiêu mở mắt.

“Bạch Ngọc Đường, anh có hình nhà của Triệu Minh Lượng không, tôi muốn nhìn một chút!!”

Bạch Ngọc Đường giật mình, nghi ngờ nhìn Triển Chiêu, “Trong tài liệu không có sao?”

“Hồ sơ toàn là hình bên trong phòng, tôi muốn nhìn bên ngoài kìa, nhà của hẳn là kiểu nào?”

“Cái này tôi quả thực không có, cơ mà khu nhà đấy tôi có quen, lúc đầu tôi đi mua nhà cũng có xem qua. Là một khu nhà cao cấp được xây dựng ba năm trước, lầu một có vườn, tầng hầm để xe, lầu trên có sân thượng.”

“Chỗ Triệu Minh Lượng ở là lầu một.” Ánh mắt Triển Chiêu đột nhiên sáng lên, “Anh còn nhớ diện tích của tầng hầm để xe rộng bao lớn không?”

Bạch Ngọc Đường hơi ngẩn ra, “Tầng hầm?”

“Ừ, tầng hầm để xe ấy.”

“Không nhớ rõ lắm, chỉ nhớ tầng để xe đó quả thật rất hữu ích, là chỗ để xe lớn nhất trong 4 khu nhà trong nội thành. Khi đó tôi còn nói đùa, chỗ để xe đó xây thêm hai căn nhà cũng chẳng sợ bất tiện, diện tích như thế—” nói tới đây, ánh mắt của Bạch Ngọc Đường cũng sáng lên, anh dừng xe lại, nhìn chăm chú vào Triển Chiêu, “Chỗ để xe đó rất lớn, đậu ba chiếc Honda cũng dư sức nha.”

Triển Chiêu khẽ mỉm cười, “Lấy thu nhập của Triệu Minh Lượng dùng loại xe như thế có chút giản dị không?”

“Nhưng hẳn cũng không có đăng ký chiếc khác?”

“Nếu như có, lại không đăng ký bằng tên hẳn thì sao?”

“Thế thì hơi khó, cũng chưa chắc qua mặt được đội cảnh sát giao thông mà.”

“Có điều, an ninh ở khu đấy chắc chắn sẽ có hồ sơ ghi chép, anh đoán xem hẳn có thường thay đổi số xe hay không?”

“Thế thì phải hỏi mới biết được.” Bạch Ngọc Đường khẽ mỉm cười, lập tức bấm số điện thoại của Bao Chứng, đem tình huống báo cáo lại, sau khi cúp máy cũng không khởi động xe.

“Chúng ta không đến đồn cảnh sát sao?”

“Chờ chút, có người ở lại nhà Triệu Minh Lượng canh chừng rồi, tài liệu chúng ta muốn có rất nhanh sẽ tới.” Thanh âm của Bạch Ngọc Đường có chút hưng phấn cùng nóng nảy, “Triển Chiêu, chúng ta còn không tới 4 canh giờ.”

Triển Chiêu không trả lời, yên lặng nhắm hai mắt lại. Còn rất nhiều nghi vấn chưa thể nói ra, mặc dù Triển Chiêu đối với phân tích của mình luôn chắc chắn, nhưng cậu hiểu, ghi chép hồ sơ cũng không phải lúc nào cũng trăm phần trăm chính xác, cũng có lúc sai. Cho dù Triển Chiêu có nói với Bạch Ngọc Đường cậu từng phỏng vấn hơn 50 tên tội phạm, trong đó có mười mấy sát thủ liên hoàn, nhưng chân chính tham gia phá án là lần đầu tiên, nếu cậu phạm sai lầm, cô bé kia sẽ chết, hoặc còn chết nhiều người hơn nữa. Nếu thật là thế, cậu phải làm gì bây giờ?

“Triển Chiêu?”

“Ừm?” Suy nghĩ của Triển Chiêu bị cắt đứt, cậu ngây ngô nhìn Bạch Ngọc Đường hỏi, “Sao?”

“Cậu có nói, cậu đã gặp qua nhiều tên như thế.”

Nhiều tên như thế? Triển Chiêu sững sốt, sau rất nhanh đã hiểu Bạch Ngọc Đường ám chỉ cái gì.

“Không nhiều, tổng cộng chỉ 13.” Triển Chiêu nhìn bộ dạng muốn nói lại thôi của Bạch Ngọc Đường cũng thầm hỏi không biết anh muốn hỏi cái gì?

“Cậu theo bọn chúng tán gẫu?”

“Cứ xem là vậy, chủ yếu là tôi hỏi, họ chỉ trả lời.”

“Bọn chúng nói cái gì?” Bạch Ngọc Đường giống như đang rất tò mò.

Triển Chiêu nghĩ sơ qua, rồi đáp, “Chủ yếu hỏi động cơ gây án, quá trình, cùng với những chuyện bọn họ sẽ làm sau khi gây án. Tóm lại tôi muốn biết rõ, thế giới nội tâm của những tên liên hoàn sát thủ này có hình dạng gì. Anh phải biết rằng, bất kỳ hành động cũng có nguyên nhân, cho dù là nguyên nhân hết sức kỳ quái, cũng là một loại. Phải biết nguyên nhân mới giải quyết được vấn đề, mặc dù phần lớn liên hoàn sát thủ đều có tính cách phản xã hội là chuyện không thể tránh khỏi. Nhưng càng hiểu họ thì càng giúp chúng ta nhanh chóng nhận ra, bắt họ lại. Cá nhân tôi cho rằng, đây chính là ý nghĩa tồn tại của tâm lý học tội phạm.”

Nghe xong lời của Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường nhẹ gật đầu, “Vấn đề động cơ của Triệu Minh Lượng rốt cuộc là gì? Hẳn tại sao lại muốn giết chết những người bị hại kia?”

Tim của Triển Chiêu khẽ run lên, một loại cảm giác ảo não xộc thẳng trong lòng, chỉ lát sau cậu khẽ thở dài, “Trong nước, những nghiên cứu của các lĩnh vực liên quan bắt đầu quá muộn, những tài liệu có thể dùng để tham khảo cũng không nhiều. Hai năm trước, tôi đã từng đến Mỹ và Anh, cùng đồng nghiệp thực hiện nghiên cứu trong một thời gian ngắn. Kỹ thuật của họ khi ấy đã vô cùng hoàn thiện, cho nên hiệu suất phá án cao hơn rất nhiều. mặc dù tâm lý học là nói về tâm lý con người, nhưng đặc điểm của hành vi con người đòi hỏi rất nhiều dữ kiện để hỗ trợ cho việc phân tích, mà số liệu thống kê lại cần hỗ trợ kỹ thuật, trong khi kỹ thuật của chúng ta còn rớt lại phía sau, nhân viên chuyên nghiệp cũng rất ít, bởi thế cùng một loại việc, bọn họ chỉ cần một ngày, chúng ta lại cần cả tuần mới có thể làm xong. Mà sát thủ liên hoàn lại không cho chúng ta thời gian, đúng không?”

Bạch Ngọc Đường hơi sững sốt, như suy nghĩ chuyện gì liền gật đầu một cái. Chần chờ một chút, anh đột nhiên hỏi, “Triển Chiêu, cậu nói cậu ở đây nghiên cứu hành vi của tội phạm, vậy trừ sát thủ liên hoàn ra, những loại tội phạm khác cậu cũng nghiên cứu sao?”

Triển Chiêu gật đầu. “Nội dung nghiên cứu của hành vi học rất phong phú, dù sao hành vi loài người cũng tương đối phức tạp. Nhưng so sánh với từng bộ phận của tội phạm học thì nó căn bản cũng thuộc phạm vi trọng án, ví dụ như liên hoàn sát thủ, phóng hỏa, đánh bom, khủng bố, bắt cóc con tin, vân vân, ở nước ngoài hầu hết từng cảnh cục đều có một bộ phận chuyên đàm phán với tội phạm, nhưng chuyên gia đàm phán đó đều phải tiếp nhận đào tạo đàm phán chuyên nghiệp trong vòng 10 tháng.”

Ánh mắt Bạch Ngọc Đường trở nên thâm trầm, nghe Triển Chiêu nói xong, sắc mặt của anh có chút biến hóa, “Nói vậy..... chuyện đánh bom...”

Không chờ Bạch Ngọc Đường nói hết, điện thoại của anh đột ngột vang lên, nhận điện thoại, sắc mặt Bạch Ngọc Đường lại biến đổi, “Được, tôi biết, cách chỗ tôi không xa, cứ để tôi lo.”

“Chuyện gì?”

“Chúng ta đoán không sai, Triệu Minh Lượng còn một chiếc xe hàng, bây giờ chiếc xe đang chạy về ngoại ô phía tây với tốc độ cao, cách chỗ chúng ta không tới 10 phút chạy xe.”

Bạch Ngọc Đường mãnh đạp cần ga, trên màn hình GPS lập tức hiện ra mục tiêu của bọn họ, Triển Chiêu nhìn hai điểm chớp sáng, trái tim từ từ bị siết chặt.

Kích động, khẩn trương, lo lắng, còn có một loại âm thầm sợ hãi.

Ngoại ô phía tây, hẳn là địa điểm vứt xác của hắn. Mặc dù trên lý thuyết còn tới ba giờ, nhưng ai có thể đảm bảo cô gái vô tội đó còn sống đây?

12. Chương 12: Vụ Án 1 – Lãnh Đạm Sát Cơ (12)

Phiền ai rảnh check lỗi chính tả giùm mình

Thành phố D là một thành phố ba mặt giáp biển, chỉ độc phía tây có đường cao tốc dẫn đến ngoại ô, dĩ nhiên, Triển Chiêu cũng không nghĩ Triệu Minh Lượng lúc này đang muốn trốn khỏi nơi trú ẩn của hắn tại thành phố D. Bạch Ngọc Đường lần đầu tiên khởi động xe đến tốc độ tối đa, xe cảnh sát rít lên rồi phóng thẳng, làm người đi đường cũng phải nhướng mắt lại nhìn. Có điều sau khi lái xe đến đường cao tốc, Bạch Ngọc Đường đột nhiên mới nhớ ra một vấn đề trọng yếu, anh cau mày liếc mắt nhìn Triển Chiêu bên cạnh, khuôn mặt lạnh nhạt không thể hiện chút nào dao động, ngoại trừ trên mặt có chút râu rĩ ra.

Bạch Ngọc Đường chần chờ một lát, tự nhiên nói, “Triển Chiêu, cậu xuống xe được không, chỗ này rất gần ngã tư, tôi sẽ kêu đội viên khác tới đón cậu.”

Đôi mắt râu rĩ của Triển Chiêu thoáng qua một tia bất thường, cậu nhìn về phía Bạch Ngọc Đường lắc đầu một cái, “Đã tới đây rồi, thì phải mang tôi cùng đi chứ, anh yên tâm, không cần lo lắng cho tôi.”

“Không được.” Chân mày Bạch Ngọc Đường tự nhiên nhíu lại, giống như đang nghĩ tới chuyện gì làm anh không vui, cổ tay di chuyển, tựa như quyết định giảm tốc độ của xe lại.

“Bạch Ngọc Đường, bây giờ người đang ở gần xe của Triệu Minh Lượng nhất chính là chúng ta đúng không?” Giọng của Triển Chiêu rất bình tĩnh, hình như cũng không vội ngăn cản hành động của Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường gật đầu, động tác tay hơi khựng lại, tranh thủ lúc ấy, Triển Chiêu tiếp tục nói, “Trong trường hợp đó, có tôi ở đây, cơ hội anh cứu được cô gái kia sẽ cao hơn một chút.”

“Nhưng —” Chân mày Bạch Ngọc Đường càng lúc càng nhíu lại chặt hơn.

“Bắt người thì anh chuyên nghiệp, nhưng thương thảo với liên hoàn sát thủ thì kinh nghiệm của tôi phong phú hơn anh. Nếu như không có cô gái kia, tôi sẽ không kiên trì đòi anh cho đi cùng, chỉ tiếc tình hình bây giờ lại không như vậy. Bạch Ngọc Đường, tôi không phải là cảnh sát, nhưng khi tôi chọn làm nghề này, tôi xem như đã chuẩn bị tâm lý để đối mặt với những chuyện như vậy, bắt tội phạm là chức trách của anh, cứu cô gái kia cũng là chức trách của tôi. Vậy nên, vô luận anh dùng biện pháp nào đi nữa tôi cũng không xuống, trừ phi anh muốn sử dụng vũ lực, lãng phí thời gian, dù anh muốn thử, tôi cũng khuyên anh không nên thử.”

Nghe Triển Chiêu nói, chân mày Bạch Ngọc Đường bắt đầu giãn ra, vừa suy nghĩ, vừa quan sát Triển Chiêu mấy lần, sau đó anh quay đầu tiếp tục nghiêm túc lái xe. Tuy anh không cho rằng mình không thể vừa cứu cô gái kia vừa bắt tội phạm, nhưng anh cũng thừa nhận, Triển Chiêu cùng đi, có thể bớt được chút bận rộn, chứ không phải giúp cho loạn thêm. Chỉ là cái thoại Triển Chiêu vừa nói đúng là mang đến cho anh chút nghi vấn nho nhỏ, cái tên tiểu tiến sĩ gầy gò này, dựa vào cái gì mà khẳng định mình cần động thủ mới có thể tóm cậu ấy xuống xe đây? Mà nếu động thủ thật, thì phải lãng phí một lượng lớn thời gian sao? Bạch Ngọc Đường khoe miệng câu câu, được được, đàn ông cũng có lòng tự ái nhè, xem như để lại cho cậu ta

chút mặt mũi. Chờ tới khi truy đuổi xong cái tên tội phạm này, phải tập trung để mắt tới nhóc con mới được, hầy, thật đúng là phiền toái.

Hôm nay có chút tà môn, bình thường vào giờ cao điểm, đường cao tốc lúc nào cũng đông đúc, hôm nay lại khó có khi rộng khắp một đường, vậy mà khoảng cách 20 phút lại tốn nhiều thời gian hơn dự tính. Đợi đến khi điểm chấm trên bản đồ xuất hiện trong tầm mắt, Bạch Ngọc Đường phát hiện ra tên khốn kia rõ ràng đã để ý đến mình. Hần tăng tốc!!

Môi móc lên, thầm cảm tạ tính năng tuyệt vời của xe thể thao cao cấp, cũng cảm tạ chuyện Bạch Ngọc Đường – anh đã từng làm đặc cảnh, đua xe như vậy, anh tự tin sẽ không thua cái tên khốn nạn đang trước!! Quả nhiên, hết thấy đều như Bạch Ngọc Đường đoán, anh nhanh chóng vượt qua chiếc xe hàng kia, cũng thành công chặn nó lại.

Bạch Ngọc Đường từ ghế ngồi phi thân xuống, dùng tốc độ nhanh nhất tới gần xe hàng, súng lục nhắm ngay vị trí cửa sổ xe, ánh mắt dán chặt vào khuôn mặt tài xế, sắc mặt lạnh lùng, cao giọng quát, “Triệu Minh Lượng!! Mau xuống xe!! Anh đã bị bắt!!”

Triển Chiêu cũng xuống xe, nhưng cậu cũng không đi tới, ngược lại, lẳng lặng đứng tại chỗ, ánh mắt theo dõi toàn bộ cục diện.

Dáng vẻ của Triệu Minh Lượng không khác hình chụp lắm, so với tuổi hai mươi sáu thì có chút già hơn, bị Bạch Ngọc Đường chĩa súng vào mà vẻ mặt của hắn lại hết sức bình tĩnh, không nóng nảy, không sợ hãi, cũng không tức giận. Ánh mắt hắn bình thản xoay người nhìn Bạch Ngọc Đường, khóe miệng tách ra, nở một nụ cười quỷ dị.

“Các người rốt cuộc đã tới, tôi chờ các người rất lâu rồi, cảnh sát Bạch.”

Bạch Ngọc Đường khẽ nhíu mày, ánh mắt vẫn như cũ dán chặt vào Triệu Minh Lượng, nụ cười quỷ dị kia làm anh cảm thấy cả người phát rét.

“Bớt nói nhảm!! Lập tức xuống xe!!”

Ghế lái của xe hàng rất cao, từ góc độ của Bạch Ngọc Đường thật không thể nhìn thấy phần thân của Triệu Minh Lượng từ eo trở xuống, vì vậy anh cũng không dám tùy tiện tiến tới, cũng không xác định được trong tay của đối phương có vũ khí tấn công hay không.

Triệu Minh Lượng chẳng để ý tới súng trong tay Bạch Ngọc Đường, ánh mắt hướng về sau lưng anh nhìn một cái, cùng lúc chạm trúng ánh mắt của Triển Chiêu.

Vừa thấy Triển Chiêu, giống như tất cả đều nằm trong dự liệu, nụ cười của Triệu Minh Lượng càng sâu thêm mấy phần, tay động đây, nhẹ nhàng mở cửa xe.

Tay cầm súng của Bạch Ngọc Đường đột nhiên siết chặt, nhìn chằm chằm tay của Triệu Minh Lượng, không có vũ khí!!

Triệu Minh Lượng giơ cao hai tay, bình tĩnh ngó anh.

“Từ từ xoay người lại, xuống xe!”

Một ra lệnh, một làm, Triệu Minh Lượng lại vô cùng phối hợp, nghe theo phân phó của Bạch Ngọc Đường, từ từ đi xuống, cho đến lúc bị đeo còng tay lên, cũng không nói một lời.

Lúc này, Triển Chiêu mới từ bên cạnh xe tiến lại, ánh mắt nhanh chóng quét vào bên trong thùng xe, phát hiện một túi đựng máy tính cùng một balo lớn, lại nhớ đến những chứng cứ cần thiết bọn họ cần.

Ngay khi Bạch Ngọc Đường đẩy Triệu Minh Lượng để hắn ngồi xuống, hắn lại quay đầu, đưa mắt nhìn người vừa đi ngang qua hắn – Triển Chiêu, “Tiên sĩ Triển, tôi biết thế nào đến lúc này cũng sẽ gặp được cậu, cậu sẽ trở thành một nhà tâm lý học xuất sắc.”

Triển Chiêu hơi ngạc nhiên, liền xoay người, đối Bạch Ngọc Đường nháy mắt. Bạch Ngọc Đường liền ngừng lại, chỉ dùng sức nắm chặt cánh tay Triệu Minh Lượng.

“Cám ơn.” Triển Chiêu mặt không thay đổi nhìn Triệu Minh Lượng ánh mắt có phần phẫn khích, bình tĩnh hỏi, “Có thể cho tôi biết Ngô Hiểu Đình hiện đang ở đâu hay không?”

Triệu Minh Lượng ngậm chặt miệng, ánh mắt vô thức nhìn về phía xe hàng.

Triển Chiêu cảm thấy căng thẳng, không chờ Triệu Minh Lượng nói nữa, nhanh chóng đi tới phía sau thùng xe.”

Mở khóa ra, Triển Chiêu hít một hơi thật sâu, vừa dùng sức kéo cửa sắt, vừa khẩn trương nhìn chăm chăm phía trước. Thùng xe đen ngòm giống như một địa ngục không tiếng động, tất cả hy vọng sinh tồn đều bị khóa vào đằng sau phiến cửa sắt, nơi này đã nuốt đi một lượt 5 mạng người, và Ngô Hiểu Đình sẽ là người duy nhất may mắn còn sống sót chăng? Triển Chiêu cảm thấy tim của mình đang đập rất lợi hại, buồng xe hoàn toàn bị mở ra, ánh dương từng chút từng chút chiếu xuống, trong quang ảnh nửa sáng nửa tối đó, Triển Chiêu nhìn thấy đài treo cổ tự chế, thùng xe này quả nhiên là nơi Triệu Minh Lượng gây án.

Không biết có phải không khí âm trầm tạo ra ảo giác, Triển Chiêu cảm thấy đầu đầy đường như phẳng phất mùi tử vong khiến người ta muốn nôn mửa, làm cậu hít thở không thông. Cố nén lại cảm giác nôn mửa, dùng âm thanh run rẩy, cao giọng nói, “Hiểu Đình cô ở đâu? Cô được cứu rồi, có thể nói chuyện không?”

Triển Chiêu kêu lên hai tiếng, cũng không nghe thấy âm thanh nào, chỉ nghe sau lưng, Triệu Minh Lượng phát ra tiếng cười mỉa mai sắc bén, Triển Chiêu đột nhiên nhú mày.

Bạch Ngọc Đường hung hăng siết chặt cánh tay Triệu Minh Lượng, lực tay mạnh gây ra đau đớn, làm sắc mặt Triệu Minh Lượng trở nên trắng bệch.

“Câm miệng!!” Bạch Ngọc Đường xanh mặt đem Triệu Minh Lượng kéo đến bên cạnh Triển Chiêu, hướng về buồng xe nhìn một cái, trong góc tối đen như mực phát hiện một dáng người đang co rúc trong bóng đêm. Trong lòng đột nhiên trầm xuống, tư thế đó vô cùng giống những thi thể mà hai người nhìn thấy.

“Tôi lên xem một chút.” Bạch Ngọc Đường đem Triệu Minh Lượng còng bên thùng xe, tính tiến vào.

“Hay để tôi đến đi, anh trông hẩn.” Triển Chiêu lắc đầu, chạy trước một bước tiến vào thùng xe, động tác hết sức nhanh nhẹn.

Bạch Ngọc Đường nhìn bóng hình Triển Chiêu dần biến mất, trong lòng không nói ra tư vị gì, chần chờ một lát, cũng chọn bỏ qua, không cùng Triển Chiêu tiến vào. Anh quay mặt, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt vô biểu tình của Triệu Minh Lượng, tai lắng nghe động tĩnh trong thùng xe.

Triển Chiêu nhanh chóng đến trước bóng đen, cúi người, lấy tay chạm vào động mạch trên cổ. Nhịp đập yếu ớt đập vào ngón tay của Triển Chiêu, đại diện cho sinh mạng. Trái tim luôn căng thẳng cuối cùng cũng có thể thả lỏng, Triển Chiêu thở dài nhẹ nhõm. Đây là lần đầu tiên cậu tham gia phá án cùng cảnh sát, cũng là lần đầu tiên từ trong tay liên hoàn sát thủ cứu về một sinh mạng vô tội. Mặc dù trong suốt quá trình luôn cảm thấy khó khăn vất vả, nhưng bây giờ cảm nhận được những nhịp đập dưới ngón tay, Triển Chiêu cảm thấy, vất vả một chút cũng rất đáng giá.

Tại thành phố D, tháng ba, mặt trời rất nhanh xuống núi, lúc nhân lực tiếp viện chạy tới, Hoàng hôn đã đem cả vùng nhuộm thành một thứ trang sức vàng rực rỡ. Bạch Ngọc Đường đem Triệu Minh Lượng giao cho Vương Triều Mã Hán, nhân viên cứu thương đưa cô gái may mắn còn sống – Ngô Hiểu Đình lên băng ca, Triển Chiêu một mực đi theo bên cạnh, an ủi cô gái đang than khóc thất thanh. Chỉ cần sống sót, khóc một chút cũng chẳng sao, Triển Chiêu vừa an ủi cô, vừa dặn dò nhân viên y tế một chút về cách chăm sóc sức khỏe. Nếu không phải do Bao Chứng ngăn cản, Bạch Ngọc Đường nghĩ Triển Chiêu nhất định sẽ theo những vị bác sĩ kia, đưa Ngô Hiểu Đình đến bệnh viện luôn.

Xe cứu thương đi rồi, Triển Chiêu vẫn còn nhìn theo, một lúc lâu sau cũng không quay lại. Bạch Ngọc Đường hơi cong khóe miệng, nụ cười lúc này hoàn toàn thư thả, không chỉ Triển Chiêu, hay anh ta, mà còn những người khác trong tổ trọng án.

“Ngọc Đường, Triển Chiêu, làm giỏi lắm!!” Xử lý xong hiện trường, Bao Chứng mỉm cười vỗ vai hai cậu, tự hào khen hai người mấy câu, “Chúng ta về trước, hai cậu có thể tìm chỗ nào trước ăn cơm, buổi tối còn rất nhiều chuyện phải làm, Ngọc Đường cậu về tổ tiếp tục làm việc, Triển Chiêu thì về nhà ngủ đi, Ngọc Đường đưa cậu. Hôm sau, tôi sẽ đãi cả tổ một bữa, lúc đó Triển Chiêu nhất định phải đến nha!”

Triển Chiêu khẽ mỉm cười, cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, gật đầu.

Từ chỗ Bạch Ngọc Đường nhìn qua, hoàng hôn chiếu xuống gò má của Triển Chiêu trẻ tuổi, giống như tượng phật được chạm khắc ở Phnom Penh, mang theo nụ cười trong ánh mắt, dường như chứa đựng những thứ khiến nhiều người không thể làm lơ. Kiên trì, tận tụy, nhiệt tình, đã từng, tất cả đã từng là những thứ Bạch Ngọc Đường sở hữu. Đã bị tai nạn từ hai năm trước cướp đi, không chỉ một sinh mạng trẻ tuổi như Triển Chiêu, mà còn nhiều, nhiều nữa.

Bạch Ngọc Đường nhìn chăm chăm vào gò má của cậu, rất lâu, tận đến Bao Chứng rời đi, tận đến khi Triển Chiêu quay đầu lại, đối diện ánh mắt Bạch Ngọc Đường, có chút ngây ngốc.

“Bạch Ngọc Đường?”

Cả người run lên, Bạch Ngọc Đường định thần nhìn Triển Chiêu, cười cứng nhắc, ánh mắt cũng tránh đi.

“Anh sao vậy?”

“Tôi không sao, hơi mệt một chút.” lúc anh đem ánh mắt trở lại, Bạch Ngọc Đường đã khôi phục bình thường, khoe miệng câu câu, nụ cười hoàn mỹ không khuyết điểm, “Trời cũng tối rồi, cậu không đói bụng sao? Đi thôi, đến chỗ dì Giang, tôi đãi.”

Ngay lúc Triển Chiêu còn chưa hồi thần, Bạch Ngọc Đường đã chắn lại bả vai, kéo cậu lên xe. Bạch Ngọc Đường sau khi khởi động, thì cầm đầu lái xe, một đường đều không hề nói chuyện, Triển Chiêu cũng không nói, cậu khép hờ ánh mắt dưỡng thần, trong đầu vẫn lẫn quần áo ánh mắt của Bạch Ngọc Đường khi nãy.

Vừa rồi anh ta rõ ràng đang nhìn mình, lại dùng ánh mắt bị thương như vậy. Rốt cuộc là tại sao chứ?

13. Chương 13: Vụ Án Một – Lãnh Đạm Sát Cơ (13)

Nhật ký Triển Chiêu

Ác ma có lúc cũng là người, thiện ác thường chênh nhau một khoảng khắc. Chuyện chúng ta có thể làm là giữ vững lý trí, không phải khoan nhượng đứng nhìn.

Ngày 25 tháng 4 năm 2012, trời xanh.

Hôm nay là ngày cùng phạm nhân số 0137- Triệu Minh Lượng gặp mặt, lúc ra ngoài để ý thấy tiết trời đã trở nên ẩm áp hơn rất nhiều, vì vậy đổi thành áo khoác mỏng. Tối qua, lúc 11h50 Bạch Ngọc Đường gọi điện thoại tới (Đm chú, 11h còn gọi điện =]]]) , bảo tôi nói cho anh ta biết vài mẹo giúp trị chứng mất ngủ. Nói thật tôi có chút không tin, vì thời điểm anh ta gọi tới có chút đáng nghi. Cả hai trò chuyện chừng 10 phút, anh ta nói yêu cầu của tôi đã được phê chuẩn, có thể đến nói chuyện với Triệu Minh Lượng nội trong ngày hôm nay, dĩ nhiên, toàn bộ quá trình phải có một cảnh sát đi kèm, mà tình cờ một cái, cảnh sát đó lại chính là Bạch Ngọc Đường .

Cũng biết sự việc lần này đã giúp đội trưởng Bao hết sức bận bịu, nếu không làm sao hoàn tất toàn bộ thủ tục một cách nhanh chóng như vậy, dù sao Triệu Minh Lượng cũng là một tội phạm rất đáng chú ý, anh ta là liên hoàn sát thủ đầu tiên từ trước tới nay bị truyền thông tiết lộ công khai ở thành phố D, tạo sự chú ý chưa từng có. Ai, nói thật đôi lúc tôi thật không chịu được mấy cái truyền thông này, mặc dù có thể giải thích hành vi của bọn họ từ góc độ tâm lý học, nhưng tôi vẫn chung thủy cho đây là hành vi phạm nhân nhất trong số những tội ác của nhân loại. Không biết phải nói làm sao, có lẽ anh ta vẫn còn may mắn, vì trong thời gian phá án, cảnh sát vẫn thực hiện công tác phong tỏa tin tức rất đàng hoàng.

Trên đường đến nhà giam, Bạch Ngọc Đường nói với tôi, thật ra một tháng trước, sau khi chúng tôi bắt lại Triệu Minh Lượng, liên hoàn sát thủ nổi tiếng này không dưới một lần chỉ mặt gọi tên hi vọng có thể gặp tôi. Thậm chí còn bịa đặt thêm một ít vụ án ngoài 5 vụ giết người kia, còn lấy chuyện nhận tội làm điều kiện muốn tôi đến phỏng vấn anh ta. Tôi nên nói cái gì nhỉ? Nói thật, tôi còn có chút thụ sủng nhược kinh,

dù sao trước giờ chưa có đối tượng nào có hứng thú với chuyện của tôi như thế, Triệu Minh Lượng chính là người đầu tiên.

Quá trình trao đổi hết sức thuận lợi, cũng có một điểm làm tôi hết sức bất ngờ, tôi nghĩ hôm nay tôi đã thu được một ví dụ, liên quan tới những điểm khác nhau giữa liên hoàn sát thủ với người bình thường. Đôi lúc, sự khác nhau đó là một trời một vực, đôi lúc lại chẳng cách biệt bao nhiêu. Một tháng sau, khi đến gặp Triệu Minh Lượng lần nữa, anh ta đã gầy hơn một ít, nhưng tinh thần vẫn tốt. Trước khi trả lời cho câu hỏi đầu tiên, chúng tôi làm một ít trao đổi đơn giản, để cả hai cùng thư giãn. Mà nói, khi cùng liên hoàn sát thủ nói chuyện đôi lúc cũng giống như đang cùng người bình thường nói chuyện. Cũng phải tìm chủ đề thích hợp, bầu không khí thoải mái, nếu không sẽ rất khó tiến hành trao đổi. Lúc tôi cùng Triệu Minh Lượng nói chuyện, Bạch Ngọc Đường có chút nghiêm túc lại không được tự nhiên, tôi hoàn toàn có thể hiểu, dù sao đây cũng là lần đầu anh ta làm chuyện như vậy. Vì vậy, trước khi vào phòng thẩm vấn tôi đã giải thích cho anh ta, nếu không có nhu cầu thì suốt quá trình cũng không cần anh ta mở miệng. Sắc mặt anh ta lúc ấy không vui, nhưng vẫn là đáp ứng, tuy cuối cùng anh ta vẫn mở miệng, nhưng lại có thể phối hợp cực tốt với công việc của tôi. Từ chỗ này mà nói, anh ta đúng là một cảnh sát ưu tú, lại là một người bạn tốt nha.

Quá trình phỏng vấn tôi cũng đã ghi hết vào hồ sơ, những phân tích chuyên nghiệp trong nhật kí đó cũng không lặp lại nữa, dù sao đó cũng là thứ lão già kia có hứng thú, không phải tôi. Nhật ký là không gian riêng tư của tôi, hôm nay tự nhiên cảm thấy muốn ghi lại một vài chuyện, vì đội trưởng Bao nói cho tôi biết, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, ba tháng sau Triệu Minh Lượng sẽ bị tử hình. Vì buổi phỏng vấn hôm nay, nên tôi mới muốn ghi chép một chút về những tên liên hoàn sát thủ, đồng thời cũng là quan điểm cá nhân của tôi về bọn họ.

Loại người như Triệu Minh Lượng không chiếm đa số trong số liệu thống kê của các liên hoàn sát thủ. Anh ta mặc dù bị rối loạn tính cách phản xã hội, nhưng lại thuộc trường hợp không nặng lắm. Theo như tôi nghĩ, anh ta vốn lớn lên trong một gia đình trung lưu, sống khá an nhàn. Tuổi thơ của anh ta cũng không xuất hiện khuynh hướng bạo lực, tuổi thanh xuân cũng lớn lên hết sức bình thường, nhưng để ý từ nhỏ anh ta đã là một đứa trẻ cô độc, vì tính tình hướng nội mà bị tập thể bài xích. Dĩ nhiên, gia đình anh ta cũng không được tính là hạnh phúc, mặc dù cơm áo không lo, nhưng cha mẹ căn bản ít quan tâm tới anh ta, thường vì công việc mà để anh ta ở nhà một mình. Lúc nhàm chán cũng chỉ có vài người hàng xóm lớn tuổi sang chăm sóc, chính những chuyện này đã khiến anh ta nảy sinh tâm ý muốn chăm sóc cho người khác, những người như vậy sẽ khiến người ta sản sinh ra cảm giác thân thiện. Đây là một thái độ vô cùng tích cực, nếu như mặt này về sau được phát triển mạnh mẽ, nhất định con người Triệu Minh Lượng sẽ có một dáng vẻ khác. Nhưng thực tế, khi Triệu Minh Lượng được 10 tuổi, cha mẹ hắn vì công việc mà phải chuyển khỏi thành phố ban đầu, khiến Triệu Minh Lượng gần như mất hết tiếp xúc với những người hàng xóm cũ, cũng không có tin tức gì về bạn bè, cho nên khi vào trường mới, quan hệ căn bản không được cải thiện gì.

Thật ra có rất nhiều trẻ em sống nội tâm, đến lúc trưởng thành cũng gặp qua tình trạng tương tự, tôi cũng thế, cho nên lúc ở phòng thẩm vấn tôi mới chọn cái chủ đề này cùng anh ta nói chuyện, chính anh ta cũng thừa nhận, chuyện không cách nào tham gia vào tập thể là do khiếm khuyết của chính bản thân tạo thành, mà anh ta cũng không thể đem chuyện này ra trách công việc của cha mẹ. Thế nhưng không thể không nói, trong quá trình phát triển của trẻ con tình yêu rất quan trọng, năng lượng của nó tuyệt vời như thế, còn có thể tạo nên một người vĩ đại. Đương nhiên, thiếu đi lại khiến cho một liên hoàn sát thủ ra đời.

Nghĩ tới đây cũng phải ghi lại một ví dụ ngược, như Hải Phong. Vì thời gian cấp bách, lúc bắt Triệu Minh Lượng xong tôi còn chưa hoàn thành hồ sơ viết, cho nên động cơ gây án bên hồ sơ vẫn còn bỏ không. Vì vậy chuyện bắt được Triệu Minh Lượng giải cứu Ngô Hiểu Đình có thể xem là một chuyện hết sức may mắn. Cảnh sát ban đầu cũng không tra ra quan hệ của Hải Phong cùng Triệu Minh Lượng, sau đó, khi Triệu Minh Lượng bị bắt, chúng tôi tìm được rất nhiều đầu mối cùng chứng cứ ở trên xe, cuối cùng mới có thể đem toàn bộ vụ án liên kết với nhau. Hải Phong đích xác là động cơ khiến Triệu Minh Lượng giết người lần đầu, hai người bọn họ cũng đúng là có quan hệ. Hải Phong là người hết sức hiền lành, nghề nghiệp của cậu ta cũng rất bình thường, thu nhập cũng rất ít, nhưng lại lấy chuyện giúp người làm niềm vui. Cậu ta sớm đã gia nhập tổ tình nguyện viên, là thành viên đầu tiên của hiệp hội tình nguyện thành phố. Lần cứu người đó, có thể nói là tình cờ, nhưng đối với người thanh niên thiện lương Hải Phong mà nói, hành động của cậu hoàn toàn là bản năng, không thể tránh khỏi. Triệu Minh Lượng một năm trước cùng Hải Phong

quen biết, khi ấy công ty của Triệu Minh Lượng nhận ủy thác của thành phố, cùng với hội tình nguyện của Hải Phong phát triển một phần mềm thống kê hoạt động. Triệu Minh Lượng được giao thực hiện công việc này, cùng lúc đó mà quen biết với Hải Phong.

Bởi vì trong hiệp hội tình nguyện Hải Phong cũng chỉ là một thành viên bình thường, nên khi bàn bạc về công việc Triệu Minh Lượng cũng rất ít trao đổi với Hải Phong, cho nên không ai có ấn tượng gì với chuyện của hai người họ. Theo điều tra của cảnh sát sau khi hỏi thăm nơi công tác của Hải Phong thì đồng nghiệp của cậu mặc dù biết Hải Phong đang làm tình nguyện viên, nhưng căn bản không biết đến Triệu Minh Lượng, vậy nên mới không phát hiện ra sự thật của hai người họ. Với Hải Phong, Triệu Minh Lượng cự tuyệt nói ra quan hệ của cả hai, anh ta chỉ bảo, hết thảy mọi chuyện đều y như hồ sơ tôi viết, anh ta tức giận khi gặp chuyện bất bình, nên mới giết chết Cao Dương, trả thù cho Hải Phong.

Đúng vậy, anh ta sử dụng từ trả thù một cách quyết liệt, bởi vì anh ta cảm thấy, giết chết Hải Phong không phải lỗi của tài xế, mà là của Cao Dương – kẻ đầu tiêu những khán giả lạnh lùng kia. Vì hắn là kẻ được lợi nhiều nhất, nên mới chọn giết chết hắn.

“Ngay cả luật pháp cũng ủng hộ việc bắt những kẻ được lợi nhất bồi đắp tổn thất cho những người dừng cảm nhất đúng không?”

Lúc đó Triệu Minh Lượng chăm chú nhìn tôi, ánh mắt sắc bén, giọng nói sắc bén, như muốn ép buộc tôi cho hắn một câu trả lời thích đáng. Dĩ nhiên, đối những quy định của pháp luật về hành động kiến nghĩa dũng vi (hành động xả thân vì chính nghĩa), anh ta đã nghiên cứu rất nhiều. Theo thông tin cho biết, Hải Phong sau khi qua đời, được hiệp hội tình nguyện yêu cầu công nhận hành vi của cậu là vì chính nghĩa, nhưng người ở hiện trường chẳng ai chịu làm chứng, nên yêu cầu này cũng không được thông qua. Mà theo lời của Triệu Minh Lượng, anh sợ đi tìm Cao Dương, là vì muốn ông ra mặt làm chứng, thế nhưng lại bị Cao Dương cự tuyệt.

Sáng nay, ngồi đối diện Triệu Minh Lượng, nhìn ánh mắt của anh, tôi khẳng định sâu trong mắt anh ta có một sự bí ẩn sâu thẳm. Nhưng tôi tin tưởng, ban đầu những thứ anh nhìn thấy trong mắt Cao Dương, chỉ có sự lạnh lùng. Mặc dù, từ góc độ phân tích chuyên nghiệp, tôi có thể hiểu được suy nghĩ của Cao Dương, nhưng từ góc nhìn của con người, không muốn cũng phải thừa nhận, bọn họ quả thực quá lạnh lùng. Về mặt đạo đức là không thể tha thứ, nhưng bọn họ đều không làm chuyện gì sai. Đây là loại cảm giác bất lực, làm người ta tiếc hận, vì Triệu Minh Lượng sau khi rời khỏi công ty của Cao Dương lại lên kế hoạch thực hiện một loạt các vụ giết người, tự cho mình là quan tòa, trong phiên xét xử của một mình anh ta.

Triệu Minh Lượng nói lúc anh ta giết Cao Dương cũng không nghĩ tới chuyện gây án lần hai, đơn giản chỉ muốn vì Hải Phong báo thù, nhưng vì cái chết của Cao Dương lại không hề tạo ra sóng gió, hi vọng gây xôn xao của anh ta cũng không xuất hiện, khiến anh ta vô cùng tức giận. Chính vì thế mới đem video kia đăng lên web, quả nhiên không phụ lòng anh ta, thu được phản ứng, nhưng nội dung của những phản ứng kia đối với dự tính của anh ta lại hoàn toàn trái ngược. Phần lớn khán giả đối với video giết người đều tỏ ra hưng phấn cùng hứng thú, thế nhưng lại chẳng ai thắc mắc hay chỉ trích gì.

“Cậu có thấy tôi giống một tên biến thái không?” Lúc Triệu Minh Lượng hỏi câu này, ánh mắt anh ta nhìn tôi hơi mang chút đùa cợt, nhưng thật ra anh ta cũng không muốn tôi trả lời, chỉ muốn biểu đạt thêm suy nghĩ của bản thân.

“Xã hội này cần quy tắc ứng xử, mà đến xem xét xử lại không cần quy tắc ứng xử, bọn họ chẳng qua là khán giả, tôi chẳng qua là người cung cấp. Bọn họ không hiểu tôi, nhưng cái này không quan trọng, chỉ cần vẫn theo dõi là đủ. Tôi chỉ muốn thấy những ánh mắt lạnh lùng nhìn người ta chết đi, mà những ánh mắt này, cho dù có nóng bỏng hơn nữa, cũng thờ ơ tới mức làm người khác chạnh lòng.”

Cảnh sát tìm được trên xe hàng rất nhiều tài liệu, ngoài những thứ liên quan đến tai nạn của Hải Phong còn có thêm mấy tài liệu về tai nạn khác, đều là hành vi xả thân cứu người nhưng không được công nhận. Dĩ nhiên, càng không xuất hiện người giúp đỡ, chỉ toàn người đi đường lạnh nhạt đứng nhìn. Triệu Minh Lượng nói anh ta từ những tư liệu đó mà chọn ra người bị hại, giết chết họ xong liền ném đến địa điểm được chọn trước, sau đó sắp xếp sao cho giống hiện trường xét xử, cũng thông qua máy quay phim mà thu lại quá trình phát hiện thi thể, anh ta cũng thừa nhận, sau khi quay lại quá trình giết người đều cảm nhận được một loại khoái cảm giống như lúc giết Cao Dương, thứ khoái cảm này làm anh ta hưng phấn, làm anh

ta không cách nào dừng lại. Nếu chúng tôi không bắt được anh ta, anh ta nhất định tiếp tục sa lầy, chính thức trở thành một liên hoàn sát thủ.

Đây chính là sự khác biệt giữa rối loạn nhân cách phản xã hội với người bình thường, có rất nhiều người thuở nhỏ cùng lúc trưởng thành phải chịu chèn ép khác nhau, cũng có rất nhiều người, sau khi nghe được chuyện của Hải Phong sẽ tỏ thái độ căm ghét những người thờ ơ đó, nhưng không phải ai cũng vì chuyện đấy mà đi giết người.

Chúng ta đều có nhân tính, nhân tính tuy không hoàn mỹ, nhưng chúng ta nhờ nhân tính mà khống chế hành vi của mình. Nếu chúng ta không thể kiểm soát, lúc đấy liền trở thành ma quỷ.

Đến cuối cuộc phỏng vấn, Bạch Ngọc Đường một mực không nói gì đột nhiên lại mở miệng, đối thoại của anh ta với Triệu Minh Lượng làm tôi mãi suy nghĩ đến tận bây giờ.

Anh nhìn chăm chăm vào đôi mắt sáng ngời của Triệu Minh Lượng nói, “Nếu trong lòng anh, Hải Phong là người tốt, vậy vì sao anh lại chọn phương thức giết người để trả thù cho cậu ta? Cậu ta cứu thằng bé kia, mà anh lại giết cha của nó, anh cho rằng cứ như vậy là có thể duy trì công bằng, trật tự xã hội ư?”

“Cảnh sát Bạch đã nói thế, nếu người gặp chuyện đó là anh, nếu như thân nhân, bạn bè của anh bị giết chết một cách lạnh lùng như thế, anh sẽ làm gì?” Triệu Minh Lượng nhìn chăm chăm Bạch Ngọc Đường, khoe miệng một lần nữa lại cong cong nụ cười giấu cợt.

Bạch Ngọc Đường cũng không tức giận, anh ta chẳng qua nhìn Triệu Minh Lượng nghiêm túc đáp, “Tôi sẽ giúp mọi người tìm ra hung thủ.”

“Sau đó thì sao? Nếu như anh tìm được, lại không cách nào bắt giữ hắn. Bản thân xã hội này vốn rất bệnh hoạn, anh phải làm sao?”

“Lời anh nói cũng có chút đạo lý, chúng ta đích thực không sống trong một thế giới hoàn mỹ.” Tôi để ý lúc Bạch Ngọc Đường nói những lời này, sắc mặt của anh ta thật không tốt, anh chăm chú nhìn Triệu Minh Lượng một lát, lúc mở miệng giọng nói đã mang một sự kiên định trước kia không hề nghe qua “Nhưng tôi cũng sẽ không vì chuyện đó mà phát tiết lên những kẻ yếu đuối hơn. Đây cũng là nguyên do tôi quyết định làm cảnh sát, bởi lẽ cứ mỗi lần bắt được một tên giống như anh, thì thế giới này sẽ được hoàn hảo hơn một chút.”

Ngôn ngữ của Bạch Ngọc Đường rất đặc sắc, rất kích thích tư duy, nhưng cũng rất tệ. Tại vì sau khi nghe những lời này của anh ta, Triệu Minh Lượng liền từ chối không nói chuyện với tôi nữa. Có lẽ anh ta cảm thấy bị xúc phạm, hoặc bởi vì anh ta không muốn đối mặt với chúng tôi, tóm lại, cuộc phỏng vấn kéo dài nửa tiếng của tôi tới đây kết thúc.

Khi ra khỏi cửa phòng giam, đắm chìm trong ánh ban mai rực rỡ của mặt trời ban trưa, tôi thấy trên mặt Bạch Ngọc Đường là một nụ cười thật ấm áp.

Thế giới này quả thật không hoàn mỹ, lạnh lùng ở khắp mọi nơi, có lúc nó giống như địa ngục làm người ta không cách nào hô hấp. Nhưng cho dù thế, đây cũng không phải lý do để chúng ta tổn thương người khác. Bạch Ngọc Đường nói, muốn cố gắng cho nó hoàn mỹ hơn một chút, việc chúng ta làm suốt mấy ngày nay, không phải là để nhiều người có thể hưởng thụ ánh nắng ấm áp này sao?

14. Chương 14: Vụ Án 2 – Phong Cường Chi Huyết (1)

Hai tháng kể tiếp thành phố D sóng yên gió lặng, tuy có một vài vụ án nhỏ phát sinh, nhưng cuối cùng cũng không làm kinh động đến tổ trọng án, Bạch Ngọc Đường lần nữa trở lại trạng thái rảnh rỗi là rảnh muốn điên. Có lẽ do cuộc sống bình tĩnh lại, mà hai tháng này giấc ngủ của anh xem như có tiến triển. Đương nhiên, chuyện này cùng những phương pháp Triễn Chiêu dạy cũng có chút quan hệ, vì vậy Bạch Ngọc Đường cũng lén lén trong lòng cảm tạ Triễn Chiêu. Anh rất muốn mời Triễn Chiêu một bữa cơm, để tranh thủ lãnh giáo vài phương pháp trị bệnh mất ngủ, nhưng khổ nỗi, thời gian gần đây Triễn Chiêu vô cùng bận rộn, vừa chấm dứt vụ án của Triệu Minh Lượng lại trực tiếp bay qua Mĩ tham dự cái hội thảo gì đó, chỉ mới trở về mấy ngày nay, còn chưa thích nghi lại múi giờ. Bạch Ngọc Đường cho dù không thức thời cũng không dám đi quấy rầy Triễn Chiêu, bởi vì hiện tại anh biết, đối với người dám quấy rầy giấc ngủ của mình,

Triển Chiêu chắc chắn sẽ không có sắc mặt tốt. Nhớ lại cái hôm nửa đêm gọi điện thoại, tên tiểu tiến sĩ lúc nào cũng hòa nhã đẩy lại hướng mình gào thét, khóe miệng Bạch Ngọc Đường co quắp, sau lại không nhìn được cười. Được được, bây giờ phải cố gắng làm người tốt, không thể xấu xa như vậy.

Từ khi bước vào tháng 6, khí trời đột nhiên trở nên nóng nẩy, không chôn nường thân, Bạch Ngọc Đường dứt khoát mang theo quần bơi kính bơi chạy thẳng ra biển, đem thân mình ngâm xuống làn nước mát lạnh, bãi biển cũng không đông người, thật là thời gian hưởng thụ hiếm có. Thời gian trôi qua thật mau, trong chớp mắt, lại một năm nữa đã qua, ở trong nước biển nhắm mắt lại, trôi trôi nổi nổi, suy nghĩ cũng chợt bay về ba năm trước. Mặc dù khi đó là mùa thu, nhưng khí trời so với bây giờ cũng không khác biệt lắm, bọn họ hẹn nhau kết thúc nhiệm vụ thì cùng ra hải đảo du lịch, còn phải mang theo cái đuôi Nguyệt Hoa. Nhưng có ai ngờ lại xảy ra chuyện như vậy?

Bạch Ngọc Đường đột nhiên cau mày, bên tai một lần nữa như phảng phất vang lên tiếng nổ rung trời kèm theo khói mù dày đặc, mùi máu tanh tươi khắp nơi. Tâm đột nhiên siết chặt, Bạch Ngọc Đường từ trong nước ngẩng đầu lên, mở mắt nhìn bầu trời xanh thẳm, như thấy được gương mặt trẻ tuổi kia, vỡ tan thành từng mảnh.

“Xin lỗi, Triệu Huệ, tôi không làm được cam kết với cậu, con bé tới giờ cũng không chịu tha thứ cho tôi.”

Ngày đó, Bạch Ngọc Đường rất lâu mới ra khỏi nước, sau khi lên bờ, vô ý nhìn qua di động, chân mày lập tức nhíu lại. Trên điện thoại có ba cuộc gọi nhỡ, tất cả đều gọi trong vòng một tiếng đồng hồ vừa rồi, hơn nữa đều là cùng một người gọi đến. Bạch Ngọc Đường bắt điện thoại lên, đầu dây bên kia truyền đến một âm thanh hơi lạnh lẽo, hiển nhiên đối phương có chút bất mãn với chuyện Bạch Ngọc Đường không nhận điện thoại.

“Ngọc Đường, chú xảy ra chuyện gì, anh tìm chú hơn một giờ rồi, có biết không?”

“Biết, điện thoại có lưu.” Bạch Ngọc Đường vuốt mặt một cái, không lạnh không nóng đáp, “Có chuyện gì gấp không, anh trai yêu dấu.”

“Đẹp, anh không dám nghe tiếng anh trai của chú.” thanh âm bên kia tiếp tục duy trì trạng thái khó chịu “Việc gấp thì không, nhưng chuyện phiền toái thì có một.”

“Nếu là chuyện mà cả Thứ trưởng bộ quốc phòng Bạch Cẩm Đường đại nhân cũng không giải quyết được, thì cũng không cần gọi điện cho một cảnh sát nhỏ noi em đi.” Bạch Ngọc Đường ngoắc ngoắc khóe miệng, đột nhiên nghĩ đến cái gì, khuôn mặt hơi lạnh lẽo, “Là chuyện của Nguyệt Hoa?”

“Được nha, phản ứng không chậm” Giọng của Bạch Cẩm Đường bên kia có chút giễu cợt “Được rồi, không nói nhảm với chú nữa, mau đến phong hóa khoa(1) khu C đem Nguyệt Hoa về đi, anh ra mặt thì không tiện, các chú đều là cảnh sát, dễ nói chuyện hơn.”

“Phong hóa khoa? Con bé đang làm gì ở đó?” Bạch Ngọc Đường chau mày, trong lòng đột nhiên cảm thấy hoảng loạn vô cùng, con bé Nguyệt Hoa này, thật là mỗi phút một giây đều không quên tìm mọi cách để gây rắc rối cho mình.

“Con nít không hiểu chuyện, không gây lớn việc là được, thôi, chú tới mau đi, anh ở đây đợi liên lạc.” Dứt lời, Bạch Cẩm Đường liền cúp điện thoại.

Bạch Ngọc Đường nhìn điện thoại ngây người hết mấy giây, cuối cùng vẫn bất đắc dĩ thở dài, chấp nhận thu dọn y phục của mình, lái xe đến khu C.

Thành phố D chia làm 4 khu chính, trong đó khu C có diện tích lớn nhất, dân số đông, cao ốc mọc như rừng, công nghiệp giải trí phát đạt, cũng tức là, nơi này có đời sống về đêm vô cùng phong phú. Trong khi đó, bản thân Đinh Nguyệt Hoa chỉ là tân sinh viên mới vào đại học, lại xuất hiện ở khu C, hơn nữa còn bị đưa vào phong hóa khoa của cục cảnh sát, chuyện này nghe xong đúng là bất thường. Bạch Ngọc Đường với người đứng đầu của phong hóa khoa này đúng là có quen biết, hai người họ là bạn chung trường cảnh sát, mặc dù kém mấy khóa, nhưng khi mới vào trường thì có quen, quan hệ không tệ. Người quen dễ nói chuyện, không tới nửa giờ đã làm xong toàn bộ thủ tục, Bạch Ngọc Đường thành công lôi Đinh Nguyệt Hoa tống lên xe. Vừa lên xe, Đinh Nguyệt Hoa đã hung hăng trợn mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, dùng giọng nói khiêu khích hết như thiếu nữ bất lương thường sử dụng nói, “Có thuốc lá không?”

“Cô biết anh không hút thuốc lá.” Bạch Ngọc Đường nổ máy xe, cố nén giận nhìn đồng trang phục khoa trương của Đinh Nguyệt Hoa.

“Hừ, vậy dừng xe, tôi xuống mua thuốc.”

“Ngồi xe của anh cô dừng hòng hút một miếng thuốc!!” Bạch Ngọc Đường hung hăng trợn mắt nhìn Đinh Nguyệt Hoa một cái .

“Vậy tôi không ngồi nữa, dừng xe!!” Đinh Nguyệt Hoa lạnh lùng nhìn Bạch Ngọc Đường, phát hiện đối phương không hề có ý định dừng lại, môi mím chặt, đột nhiên đưa tay ra chụp vào tay lái.

“Này! Cô điên rồi hả!!” Bạch Ngọc Đường một tay phất lên, đẩy Đinh Nguyệt Hoa ra, dùng sức khống chế lại cái xe xem chút nữa tông trúng người đi đường.

Thấy Đinh Nguyệt Hoa vẫn rất háo hức muốn nhào thêm một lần nữa, Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là đem xe dừng lại. Đẩy cửa xe, kéo Đinh Nguyệt Hoa xuống, giữ tay cô lại, chạy thẳng tới quán nhỏ ven đường.

Đinh Nguyệt Hoa bị Bạch Ngọc Đường nắm đau, hô lớn, “Bạch Ngọc Đường!! Anh buông ra!! Không cần phải nắm đau như thế!!”

Bạch Ngọc Đường không thèm để ý tới cô, cũng không đến nhìn đến ánh mắt người đi đường, trực tiếp kéo người vào siêu thị nhỏ, lạnh lùng nói “Mua đi! Mua xong thì ngoan ngoãn trở về trường!!”

Đinh Nguyệt Hoa xoa xoa cánh tay, tức tối liếc Bạch Ngọc Đường, tiện tay chỉ. Hai người bán hàng thận trọng theo dõi từ đầu chí cuối, lập tức lấy ra nhãn thuốc Đinh Nguyệt Hoa chỉ, cô cầm lấy, sau đó cười cười nhìn anh.

Bạch Ngọc Đường cảm thấy bực bội, móc bóp ra đặt tờ một trăm lên quầy, rồi lại nắm cánh tay Đinh Nguyệt Hoa kéo ra ngoài. Dưới sự chỉ chỉ trỏ trỏ của người đi đường cùng Đinh Nguyệt Hoa còn đang la hét, Bạch Ngọc Đường đem cô bé nhét vào xe, một lần nữa khởi động.

Đinh Nguyệt Hoa liếc Bạch Ngọc Đường, khước miệng cong lên, lạnh lùng đốt một điếu thuốc, cố ý đem khói phun ở trong xe, thấy Bạch Ngọc Đường nhăn mày càng lúc càng chặt, khước miệng lại nở một nụ cười đắc ý. Kỳ lạ là Bạch Ngọc Đường lại yên lặng chịu đựng khiêu khích của Đinh Nguyệt Hoa, không hề nổi giận, cũng không mắng. Đinh Nguyệt Hoa hút xong, tâm tình cũng tốt hơn một chút, hơi hé mắt, nhìn Bạch Ngọc Đường, đột nhiên cười nói, “Anh biết không, tôi bảo chị em tôi anh có thể đem toàn bộ bọn tôi ra, kết quả anh chỉ mang mỗi tôi đi, thật là làm người ta mất mặt.”

“Chị em?” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Chính là cái đám con gái ăn mặc như con gà ấy hả?”

“Anh con mẹ nó nói ai giống gà?” Đinh Nguyệt Hoa bực bội nhăn nhó, mắng xong một câu liền nhào đến chỗ Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường sao có thể để cô bé như ý, gơ tay cái nữa liền đem Đinh Nguyệt Hoa ném qua một bên, “Nghiêm túc! Anh cảnh cáo cô, nếu như còn lần sau thì cứ thoải mái ngồi tù chung với đám chị em đó, anh không quản!!”

“Anh dám bỏ mặc tôi? Anh hại chết anh tôi, nhất định phải quản, Bạch Ngọc Đường, anh cả đời cũng dừng hòng thoát khỏi tôi!! Tôi chính là phải nhắc nhở anh, từng giây từng phút nhắc cho anh nhớ, chính anh đã hại chết anh em của mình, anh vĩnh viễn đừng hòng được giải thoát!!”

Thanh âm của Đinh Nguyệt Hoa vì hút thuốc khói hơi đã có chút khàn khàn, âm thanh trầm thấp rất dễ nghe, giọng điệu lại vô cùng ác độc. Bạch Ngọc Đường bị những lời tố cáo ác độc này mà cứng họng một hồi lâu, cả một hơi dường như cũng không thở nổi. tay nắm chặt tay lái, hốc mắt đỏ au trong thoáng chốc, rất lâu sau, mới nặng nề thở dài .

“Nguyệt Hoa, anh biết em hận anh. Nhưng nhìn bộ dáng của em bây giờ, không biết là đang trừng phạt anh hay trừng phạt chính mình nữa? Em cứ như thế, anh trai em cũng sẽ không an tâm.”

“Câm miệng!!Anh không xứng đáng nói tới anh ấy!!” Đinh Nguyệt Hoa đột nhiên hô to một tiếng, ánh mắt oán độc nhìn chằm chằm Bạch Ngọc Đường, cứ như đang nhìn vào kẻ thù.

Hai tay lại một lần nữa siết chặt, Bạch Ngọc Đường hạ tầm mắt, không cố gắng nói chuyện với Đinh Nguyệt Hoa nữa, bắt đầu chuyên tâm lái xe. Không khí cứng ngắc trong xe, cùng mùi hôi thuốc lá làm người ta muốn ói, nhưng Bạch Ngọc Đường rất may mắn, thật hên, đã tới trường của Nguyệt Hoa.

Sân trường không cho phép xe ngoài tiến vào nên Bạch Ngọc Đường sau khi tổng Đinh Nguyệt Hoa về lại, chỉ có thể đi bộ trở ra cửa đại học. Có điều, anh không trở về, thay vào đó lại đi tản bộ lung tung trong khuôn viên đại học. Đi một hồi, trăng đã treo cả lên ngọn, một ngày lại nhanh như vậy đã tới.

“Bạch Ngọc Đường?”

“Ừ?” Bạch Ngọc Đường sững sốt, nghe thanh âm quen thuộc ở phía sau vang lên, anh lập tức quay đầu, đối mặt với đôi mắt trong suốt của....

“Triển Chiêu.”

“Thật sự là anh à, còn tưởng tôi nhìn nhầm.” Triển Chiêu khẽ mỉm cười, trên dưới quan sát Bạch Ngọc Đường vài cái, “Nhìn qua, mấy ngày nay anh ngủ không tệ, thế nào hôm này lại tới đại học A? Có vụ án mới sao?”

Đại học A? Bạch Ngọc Đường giật mình, ờ nhỉ, tháng 9 năm ngoái, đại học Nguyệt Hoa thi đậu chính là chỗ này. Mà chỗ này cũng là trường của Triển Chiêu, trong khuôn viên trường đụng phải cậu ấy cũng là chuyện bình thường. Nghĩ tới đây, Bạch Ngọc Đường khẽ mỉm cười, “Tôi tới tìm cậu, không ngờ lại quên mất đường tới kí túc xá, có thể gặp cậu ở nơi này thật là ngẫu nhiên.”

Triển Chiêu hé môi, ánh mắt quét qua khuôn mặt của Bạch Ngọc Đường, cũng không bóc mẽ chuyện anh ta nói dối. Nếu thật sự đến tìm mình, mới rồi lúc chạm mặt cần gì phải làm bộ mặt kinh ngạc vậy? Chưa kể, khách tới chơi cũng phải gọi điện thoại trước chứ. Bất quá, nếu anh ta không muốn nói, nhất định có lý do. Triển Chiêu cũng không hỏi tới, tiếp lời Bạch Ngọc Đường mà nói, “Hai tháng này cũng không bận rộn ha?”

“Không bận.” Bạch Ngọc Đường cười, “Chỉ mong tổ trọng án của chúng tôi vĩnh viễn không bận, vì cứ bận là gặp chuyện không tốt.”

“Đúng thế.” Triển Chiêu đồng ý gật đầu, vừa định nói chuyện, đột nhiên nghe được âm thanh kỳ quái, mắt nghiêng nhìn về phía bụng của Bạch Ngọc Đường mà liếc.

Bạch Ngọc Đường đỏ mặt, không ngờ lại để vị này nghe thấy tiếng bụng mình kêu, lúng túng ho khan một tiếng, nói, “Hồi chiều đi bơi nên mới sớm đói bụng, cậu cũng chưa ăn cơm phải không, đi ăn đi, tôi đãi.”

Triển Chiêu cười cười, đúng lúc cậu cũng chưa ăn cơm nên không từ chối, theo Bạch Ngọc Đường tới quán ăn gần trường dùng bữa. Có điều, bữa cơm cuối cùng cũng phải bỏ, vì họ còn chưa kịp gọi thức ăn, điện thoại Bạch Ngọc Đường đã reo rồi. Lúc tan sở mà Bao Chứng còn gọi điện thoại tới, Bạch Ngọc Đường chau mày, cảm giác có chuyện không hay.

Cuộc điện thoại ngắn gọn chưa tới một phút, Bạch Ngọc Đường sau khi cúp điện thoại lại áy náy nhìn Triển Chiêu.

“Có chuyện?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Tôi nhất định phải đi ngay, hôm khác lại mời cậu dùng bữa.”

Triển Chiêu hơi sững sờ, “Tôi có thể đi chung không?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu một cái, sắc mặt có chút không tốt, thấy Triển Chiêu cau mày, vội vàng giải thích, “Không phải tôi không muốn cho cậu đi, chỉ tại vừa rồi đội trưởng Bao nói, bây giờ còn chưa có dọn dẹp hiện trường, nên cậu —”

Triển Chiêu gật đầu, hiểu sự lo lắng của Bạch Ngọc Đường, hỏi dò, “Hiện trường rất đáng sợ?”

Thấy Bạch Ngọc Đường gật đầu, Triển Chiêu suy nghĩ một lát, lập tức đứng dậy, “Ngọc Đường, mang tôi theo đi, trên đường đi có thể xin phép đội trưởng Bao mà.” nhìn Bạch Ngọc Đường còn có vẻ muốn phản đối, Triển Chiêu vội vàng nói, “Tôi kiên trì là có lý do, tin tôi đi, đội trưởng Bao sẽ đồng ý. Hơn nữa, tôi hứa sẽ không thêm phiền toái cho mọi người có được không?”

Biểu lộ thành khẩn trên mặt Triển Chiêu làm Bạch Ngọc Đường hơi do dự, suy nghĩ một chút, mới bắt đầu dĩng dĩng ngoắc ngoắc khóe miệng, “Cậu hứa không ới đi?”

Ừm? Triển Chiêu ngạc nhiên, làm vẻ mặt mơ hồ. Ới? Không tới mức chứ?

Khóe miệng của Bạch Ngọc Đường liền câu ra nụ cười, thấy dáng vẻ kiểu này của tiểu tiến sĩ, hẳn cậu nhóc còn chưa biết hiện trường chân chính đã xảy ra cái gì rồi.

(1) hình như là phòng điều tra những thứ liên quan tới thuốc lá, ma túy, mại dâm

15. Chương 15: Vụ Án 2 – Phong Cường Chi Huyết (2)

Sau khi đến được hiện trường, Triển Chiêu lập tức hiểu được vì sao vừa rồi Bạch Ngọc Đường lại nói câu đó. Đối mặt với loại hiện trường này, không muốn nôn ra cũng khó. Bất quá Bạch Ngọc Đường cũng không có sức đi cười nhạo Triển Chiêu, chính anh cũng giống hệt Triển Chiêu ới đến tối mặt tối mày. Vì hai người chưa có ăn cơm, nên cũng không có gì để ới, ới xong mặt mày ai nấy cũng trắng bệch. Mà Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu là những người cuối cùng đến hiện trường, nên cả hai cũng không biết thật ra những tên trong tổ trọng án đang nhìn bọn họ cười nhạo, lúc đến hiện trường cũng chẳng được oai phong như vậy. Trước khi họ tới, cả đám này đều đã ới hết một lượt rồi. Ngoại trừ Công Tôn Sách ra, tới Bao Chứng cũng không có may mắn trốn thoát. Sau khi ới đủ rồi, cả hai chịu đựng không khí nồng nặc mùi máu, sắc mặt nhợt nhạt nhìn nhau, nhanh chóng tập trung làm việc của mình.

Hiện trường là một bãi rác kể công viên công cộng, trong vòng bán kính vài trăm mét đã được cảnh sát phong tỏa, nhưng vẫn có rất nhiều người đứng ở ngoài vùng phong tỏa len lén nhìn vào trong, hơn nữa còn vây ở đó bàn tán không chịu đi. Công viên nằm ngay chính giữa khu dân cư lớn, người báo cảnh sát chính là bảo vệ khu, cũng là người đầu tiên phát hiện thi thể, sắc mặt bây giờ vẫn trắng bệch, cả người run rẩy trả lời câu hỏi của Trương Long. Bạch Ngọc Đường nhìn chung quanh hiện trường mấy lần, cuối cùng chọn đi tới cạnh thi thể, Công Tôn Sách đang đứng ở đó kiểm tra. (bạn nào đọc tới đây mà nghĩ công tôn làm pháp y thì bé cái nhảm nhé =))]

Người bị hại nhìn qua chỉ hơn hai mươi tuổi, là một cô gái tóc dài, từ cách ăn mặc có thể thấy gia cảnh cô ấy không tệ. Những cô gái tuổi này chính là đang lúc xuân sắc, vô cùng thu hút, Nhưng cô ấy bây giờ lại trở thành một cỗ thi thể đầm máu, bị vấy bẩn cùng rác rưởi, hơn nữa tử trạng lại cực kỳ thê thảm. Cho dù không kiểm tra nghiệm thi, Bạch Ngọc Đường cũng có thể nhìn ra, cô gái này trước khi chết đã trải qua sự hành hạ đáng sợ dường nào. Cả người cô toàn là máu, hung thủ dùng dao nhọn mổ bụng, toàn bộ nội tạng như lộ hết ra ngoài, rơi đầy đất. Bên ngực phải còn có một cái lỗ to, tim đã bị hung thủ lấy mất, trên mặt còn có vết thâm tím, con ngươi trợn tròn, chết không nhắm mắt.

Chịu đựng mùi hôi thối khó ngửi, Bạch Ngọc Đường nheo mắt, cẩn thận xem xét thi thể, lại ngẩng đầu lên nhìn bốn phía một chút, cuối cùng cúi đầu hỏi Công Tôn Sách, “Khoa trưởng, anh nói thời điểm hung thủ gây án là từ lúc nào?”

Công Tôn Sách cau mày, cũng không ngẩng đầu, vẫn chăm chú dùng tay đeo găng để hí hoáy làm gì đó trên thi thể, nhưng cũng không làm lơ câu hỏi của Bạch Ngọc Đường.

“Cô ấy chết từ hai giờ trước, khoảng 5h30 phút, nguyên nhân chết là do mất máu quá nhiều, còn tim là sau khi chết rồi mới bị móc lấy.”

“5h30, trời còn chưa tối.” Bạch Ngọc Đường để ý đến dấu vết trên hiện trường, nhíu mày một cái, “Chỗ này hẳn không phải chỗ đầu tiên rồi.”

“Không phải.” Lần này là Triển Chiêu trả lời, lúc Bạch Ngọc Đường đang xem xét thi thể, cậu đã đi một vòng quanh hiện trường, bây giờ mới quay về cạnh thi thể, vừa đứng lúc nghe thấy suy đoán của Bạch Ngọc Đường, liền nói tiếp, “Mặc dù đây không phải chỗ đầu tiên, nhưng tôi chắc hung thủ cũng không dám đem thi thể đi quá xa, địa điểm gây án đầu tiên phải ở trong công viên này.”

“Trên đất cũng không có dấu vết bị kéo lê, hẳn phải nguy trang thi thể thành bọc lớn hoặc nhét vào trong túi vải đến đây. Năm giờ rưỡi chiều, trong công viên vẫn còn không ít người, nhất định phải có người nhìn thấy cảnh hung thủ di chuyển thi thể.” Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, lập tức tìm Bao Chứng, đề nghị anh mở rộng phạm vi tìm kiếm, tìm ra nơi gây án đầu tiên một cách nhanh chóng nhất, phải thêm vài người đi hỏi thăm những khu dân cư nhỏ nhỏ, xem xem có thể tìm được người mục kích hay không.

Bao Chứng nghe theo đề nghị của Bạch Ngọc Đường, lập tức phái Vương Triều đi. Lúc Bạch Ngọc Đường trở lại, đã nghe Triển Chiêu hỏi Công Tôn Sách, “Đã biết danh tính của cô ấy chưa?”

Công Tôn Sách lắc đầu, đứng dậy từ bên thi thể, nhìn hai người trẻ tuổi đứng kế, “Trước cứ về tổ, hẳn rất nhanh sau đó sẽ biết cô ấy là ai.”

Danh tính của người bị hại rất nhanh sau đó đã tìm thấy, cô gọi Vu Tuệ Tuệ, hai mươi ba tuổi, là người ở tiểu khu nơi phát sinh án mạng. Vu Tuệ Tuệ không phải người địa phương, nghề nghiệp là thư ký công ty, làm ở một văn phòng cao cấp của khu C, sống một mình, không có bạn trai, thời gian xảy ra vụ án là lúc cô ấy đang đi làm. Sau khi kiểm tra thi thể, Công Tôn Sách lại phát hiện ra một tội ác còn ghê tởm hơn, Vu Tuệ Tuệ trước khi chết đã bị xâm hại nghiêm trọng, hơn nữa nửa người dưới của thi thể gồm cả bụng đều có nhiều vết dao nông, sâu không đồng nhất. Và làm người ta khó hiểu nhất chính là, người chết ngoài bị mổ bụng, moi tim, cả người cũng bị phủ đầy máu, nhưng vô luận ở hiện trường hay nơi vớt xác, đều không tìm được chút máu rơi vãi nào, nói cách khác, hung thủ đã lấy cả máu của nạn nhân đi.

Sau khi tra ra danh tính, hiện trường sát hại cũng rất nhanh tìm được, quả nhiên cách chỗ phát hiện thi thể không xa, là một con đường rợp bóng cây, vắng vẻ. Mà ở thời điểm 5h30, đúng là có người nhìn thấy một người vác túi nylon lớn đi từ con đường nhỏ bên kia đến bãi rác bên này, có điều nhân chứng cũng không nhìn rõ mặt của hắn, chỉ có thể tả đại khái người nọ cao khoảng 175cm trở xuống, lúc đi một mực cúi đầu, có thể thấy nhất định là đàn ông.

“Theo ảnh chụp lại hiện trường, hoàn toàn không tìm được bất kỳ dấu mối nào, ngoài chuyện vị trí đó rất dễ gây án, hung thủ hiển nhiên cũng không có lý do đặc biệt gì để chọn nơi phạm tội. Cuộc sống xã hội của người bị hại Vu Tuệ Tuệ lại vô cùng đơn giản, không có khả năng gây thù chuốc oán với ai, cho nên có thể loại bỏ trường hợp giết người vì tư thù. Người chết không có bạn trai, càng không có các quan hệ nam nữ phức tạp, vậy cũng không thể là giết người vì tình. Như thế chỉ còn vì tiền? Thế nhưng ví tiền bên người Vu Tuệ Tuệ vẫn còn, hung thủ cũng không lấy tiền của cô ấy.”

Lúc Vương Triều vừa nói xong lời thoại ở trên, Triệu Hổ đột nhiên chen miệng, “Đúng rồi, đâu cần lấy tiền, thứ hắn muốn là tim mà. Mẹ nó, đúng là biến thái!!”

Mọi người im lặng, phải, họ cũng nghĩ vậy, biến thái! Chắc chắn lần này cũng không phải án mạng bình thường, hung thủ cũng không phải người bình thường luôn.

Có nhân chứng, đây là chuyện tốt, nhưng đầu mối nhân chứng cung cấp cũng có hạn, chỉ dựa vào những đầu mối này mà tìm hung thủ, thành phố lớn như vậy, tìm trong đây không khác nào mò kim đáy biển. Tất cả mọi người lại trầm mặc một chút, khuôn mặt ai nấy đều rất nghiêm trọng. Vừa lúc đó, Triển Chiêu này giờ không hề tham gia thảo luận lại mở miệng, giọng nói của cậu lúc nói chuyện luôn không lớn, nhưng tại bầu không khí an tĩnh này lại rõ ràng hết sức.

“Tôi nghĩ —” chỉ mới nói hai chữ, Triển Chiêu liền dừng lại, bởi vì ngay lúc cậu mở miệng, hình như mọi ánh mắt trong phòng trong nháy mắt cũng tụ trên người cậu ta, làm cậu ta hết sức sung sò.

“Sao? Cậu nghĩ ra cái gì, mau nói!” Cái tên Triệu Hổ tính tình nóng nảy nhìn Triển Chiêu mới vừa há mồm lại không nói, lập tức kêu la bảo cậu nói ra.

“Đúng vậy Triển Chiêu, cậu có ý kiến gì nói mau đi, không thấy tất cả mọi người đang chờ à.” Trương Long hướng Triển Chiêu bên kia xấp xấp lại, trên mặt mang biểu lộ mong chờ.

Triển Chiêu nhìn hết một vòng, phát hiện ra cả Bạch Ngọc Đường cũng nằm trong thành phần mong đợi mà nhìn mình, nhìn những đôi mắt lấp lánh như sao chỉ khiến cậu muốn lau mồ hôi, khoa trương thật.

“Được rồi, các cậu đừng dọa Triển Chiêu nữa,” Bao Chứng bất đắc dĩ cười cười, hướng về phía Triển Chiêu vẫy vẫy “Triển Chiêu cậu theo tôi đến phòng làm việc, những người khác ngồi yên đợi lệnh.”

Cả đám hết như bong bóng xì hơi, nhất thời mặt mũi như đưa đám, chỉ có thể đưa mắt lom lom nhìn Bao Chứng mang Triễn Chiêu vào phòng làm việc.

“Ngọc Đường, tôi thấy anh với Triễn Chiêu có quan hệ rất tốt, cậu ta không tiết lộ chút gì cho anh sao?” Triệu Hổ vừa cười vừa xấp xáp lại chỗ Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường bĩu môi, “Tôi không biết, cậu ta còn chưa có nói, tôi cũng không hỏi.”

“Sao lại không hỏi?” Triệu Hổ nói có chút khoa trương, “Tiểu Triễn Chiêu này lúc đầu nhìn thì giống hết thư sinh yếu đuối, nhưng vụ án trước cậu ta lại giúp đỡ rất nhiều.”

“Đúng vậy.” Vương Triều cũng bu vô đồng ý, “Vốn còn cho những thứ cậu ta nghĩ giống hết chuyện cổ tích, không ngờ lại hữu ích như thế. Tôi thấy đáng vẻ vừa rồi của cậu ta hình như đang muốn nói cái gì, có lẽ đã tìm thấy đầu mối nào đáng giá không chừng.”

Những người khác cũng đồng ý y như vậy, Bạch Ngọc Đường thế nhưng không bày tỏ thái độ, chờ tất cả mọi người nói đủ rồi, anh mới cười cười, “Sao vậy ta, sao thái độ đối với người ta lại bất đồng với hai tháng trước rồi? Lúc đó không biết người nào còn len lén nói người ta là tiểu bạch kiểm đây?”

Mặt Triệu Hổ có chút lúng túng, sau đó mặt dày cười nói, “Này không phải là tôi biết sai rồi sao? Mà nói, cậu ta vốn trắng, sự thật là vậy, tôi cũng không có nói sai.”

“Thôi đi, tôi thấy cậu chính là ganh tỵ với làn da trắng của cậu ta thì có.” Trương Long không thèm cho Triệu Hổ chút mặt mũi nào, lập tức tiết lộ, “Còn không phải do thằng nhóc này lần trước nghe thấy đám nữ cảnh sát đang làm việc ở lầu dưới bàn luận về Triễn Chiêu, ngay cả hoa khôi hấp dẫn nhất cục của chúng ta A Mẫn cũng ở trong số đó, làm thằng nhóc này cảm thấy mất hết thể diện, nên mới nói xấu người ta. Tôi nói, da trắng cũng là bản lĩnh, có giỏi về bảo mẹ cậu sinh ra cậu một dạng ngọc thụ lâm phong xem.”

“Ê! Trương Long, cái tên miệng rộng này còn không mau câm miệng cho tôi!!”

“Tôi không câm, cậu làm gì được tôi?”

Cậu một lời tôi một lời, càng lúc càng không giống nói chuyện. Bạch Ngọc Đường ban đầu còn có hứng nghe, cuối cùng phát hiện Công Tôn Sách một mực im lặng, sắc mặt trở nên không tốt, liền phát tay, “Đủ rồi, tất cả im lặng!! Tiếp tục xem tài liệu của mình, chờ một lát đội trưởng đi ra lại có việc. Cũng đừng nóng vội, tôi thấy mấy ngày tới chúng ta còn phải tăng ca liên tục đây.”

Giải tán mọi người, nhìn Công Tôn Sách, Bạch Ngọc Đường khẽ mỉm cười, đi tới.

“Khoa trưởng, dạ dày lại đau?”

Công Tôn Sách hơi ngẩn ra, ngửa đầu mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, trong mắt lóe lên chút vui vẻ, khuôn mặt tái nhợt hiện ra nụ cười, “Lại để cậu phát hiện.”

“Mới này ở hiện trường, mọi người ai cũng ói sạch cơm tối ra, nghe nói anh không ói, nhưng chắc chắn cũng không chịu nổi.” Dứt lời, Bạch Ngọc Đường xoay người gọi Trương Long Triệu Hổ tới, đưa danh thiếp cho họ, “Lấy xe của tôi đến chỗ này, mua mỗi người một phần cơm tối, trong vòng một giờ trở lại, làm được không?”

Triệu Hổ, liếc mắt một cái đã thấy chữ trên danh thiếp, trong lòng vui mừng, oa, tiệm nổi tiếng nha!!

“Rõ!! Không thành vấn đề!” Ngừng lại một chút, Triệu Hổ cúi tới nhỏ giọng hỏi, “Cơ mà cái này ai trả tiền?”

Bạch Ngọc Đường cười móc bóp ra, lấy thẻ tín dụng ném cho Triệu Hổ, ngoài miệng lại nói, “Nói nhảm, dĩ nhiên để đội trưởng chi, lấy cái này trả tiền trước, lúc về bảo khoa trưởng đi đòi.”

“Nói hay lắm!” Bạch Ngọc Đường vừa dứt lời, Triệu Hổ được lệnh đã lôi kéo Trương Long đi ngay, hoàn toàn không nhìn qua Công Tôn Sách.

Công Tôn Sách bất đắc dĩ cười liếc Bạch Ngọc Đường, “Cậu thật, Bao Tử mà biết cậu hào phóng tiêu tiền giùm hần như thế, nhất định sẽ đau lòng.”

Bạch Ngọc Đường ngoắc ngoắc khoe miệng, tùy tiện nhún vai một cái, hướng phòng làm việc liếc qua, đoán chừng bên đó còn phải thương thảo vụ án rất lâu.

“Khoa trưởng, tôi đi mua thuốc giùm anh.” Nói xong, Bạch Ngọc Đường cầm lên áo khoác, xoay người đã rời khỏi văn phòng.

16. Chương 16: Vụ Án 2 – Phong Cuồng Chi Huyết (3)

Bạch Ngọc Đường vốn định đi nhanh rồi về, nhưng tới cổng vô ý bị vấp chân một cái (cái gì? đánh nhau bình thường không sao mà đi có chút lại vấp =))), nên mới dờ ra ở đó một lúc lâu, thu lại biểu tình sốt ruột trên mặt, Bạch Ngọc Đường hơi cười lạnh, xoay người đi về.

“Cảnh sát!! Cảnh sát Bạch!!” ngay lúc Bạch Ngọc Đường xoay người, một thanh âm chói tai ở phía sau vang lên, theo sau đó là một người, mà tiếng gọi ồn ào này lại lôi kéo thành cả một đám đông bu lại.

“Cảnh sát Bạch”, có thể nói một chút chuyện có liên quan đến án phanh thây sáng nay không?”

“Cấp trên có ra thời hạn để phá án không?”

“Nghe nói án này đã được giao cho tổ trọng án, cho hỏi đội trưởng Bao có tin rằng sẽ sớm phá được án này không vậy?”

“Theo lời khai của nhân chứng đã bắt được 7 nghi phạm, vậy tiến triển mới nhất tới đâu rồi?”

“Có tin tức cho rằng thủ phạm lần này là một tên biến thái, đặc biệt tập kích phái nữ, cường gian rồi phanh thây, có phải không ạ?”

“Còn có người nói người bị hại có khả năng cao là gái mại dâm, cảnh sát nữ bình thường có cần phải cẩn thận không?”

Câu hỏi càng lúc càng quá đáng, Bạch Ngọc Đường lúc đầu nghe còn tính cứ mặc kệ mà từ từ đi bộ về, kết quả nghe tới đây liền tức cảnh hồng. Vì vậy dứt khoát xoay người, hướng về cái đám ký giả đang vây kín trước cửa cục cảnh sát mà bước. Các ký giả bị ngăn lại trước cửa khoảng 3m, bảo vệ phòng tuyến chính là những cậu cảnh sát trẻ, hiển nhiên sự xuất hiện của Bạch Ngọc Đường lại khiến công việc của bọn họ khó khăn hơn, có mấy người đã cố lách khỏi cảnh sát mà lao tới. Bạch Ngọc Đường đưa ánh mắt nhìn đám cảnh sát trẻ canh cửa, ý bảo bọn họ tránh ra, anh đứng sát hàng rào, dùng ánh mắt lạnh như băng liếc về phía micro được đưa lên, rồi hướng về vị nữ ký giả lao lên trước tiên mà cười lạnh một tiếng.

Nữ ký giả sững sốt một chút, lập tức như nã pháo lập lại một loạt vấn đề ở trên, Bạch Ngọc Đường nâng một ngón tay, nhẹ nhàng chọt cái micro đang ở trước ngực, lạnh lùng nói, “Các vị.”

Bạch Ngọc Đường mở miệng làm cho các ký giả lập tức trở nên ồn ào, từng khuôn mặt hào hứng như phát ra ánh sáng, đôi mắt y như sói đói vồ mồi, nhìn chằm chằm vào miệng của Bạch Ngọc Đường, tất cả bọn họ cố dưng tai, chỉ sợ bỏ lỡ bất cứ câu nói nào.

Bạch Ngọc Đường cũng không để họ chờ lâu, trực tiếp nói lời mình muốn nói.

“Các vị, chuyện liên quan đến vụ án này, tôi không thể trả lời, nhưng tôi hôm nay còn chưa ăn cơm nữa, phiền các vị tránh đường được không?”

“Hà?” Toàn bộ nghe xong đều ngẩn người, cô nữ ký giả lao tới đầu tiên dĩ nhiên rất không vui, lập tức bảo “Cảnh sát Bạch, xảy ra vụ án nghiêm trọng như vậy, sao anh có thể chỉ lo mỗi chuyện ăn cơm?”

“Ái chà.” Bạch Ngọc Đường rất hứng thú nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của vị nữ ký giả hiệp nghĩa này, cười nói, “Ý của cô đây, là để cảnh sát chết đói liền có thể phá án à?”

“Anh—!” Nữ ký giả ra vẻ tức giận, dĩ nhiên, cô cũng là một nữ ký giả có thâm niên, sẽ không bị câu nói của Bạch Ngọc Đường làm cho cứng họng, vì vậy cô tiếp tục dùng những lời vô cùng trách nhiệm mà nói “Anh là cảnh sát, bảo vệ dân là trách nhiệm của anh!!”

“Không sai!! Cô nói rất đúng!” Bạch Ngọc Đường đối với lời của cô ta chỉ gơ hai tay tán thành, “VẬY theo như tôi biết, trách nhiệm của kí giả chính là thông báo sự thật, không hề ngôn loạn ngữ đi lừa dối người dân, đúng không?”

“Cảnh sát Bạch, chúng tôi đến đây chính là vì muốn biết chân tướng sự thật, hi vọng anh có thể cung cấp sự việc cho chúng tôi biết!” Lần này người nói cũng không phải là vị nữ kí giả kia, mà là một kí giả khác vừa chen đến trước mặt Bạch Ngọc Đường.

Không đợi Bạch Ngọc Đường mở miệng, xung quanh đã trở thành một màn phụ họa liên tục.

“Được, nhớ lời của cậu đấy.” Bạch Ngọc Đường lạnh lùng liếc mắt nhìn vị kí giả kia, thành công dọa đối phương sợ đến đờ người, sau đó lại quét mắt nhìn đến những người khác, rồi không nhanh không chậm nói, “Trước khi cảnh sát quyết định tiết lộ sự thật với các người, các người tốt nhất nên cẩn thận cái miệng, nếu không, lỡ như có bất kỳ lời đồn nào bị phát tán ra, ảnh hưởng đến việc phá án, đến lúc đó bất luận có hay không có người truy cứu đến trách nhiệm của các người, tôi cũng sẽ để cho những kẻ tung tin phải trả giá đắt!”

Dứt lời liền không đợi các ký giả hồi thần từ uy hiếp của anh, đẩy mọi người ra, rất nhanh biến mất khỏi tầm mắt của họ. Chờ đến rất lâu sau, mọi người mới ý thức được vừa nãy Bạch Ngọc Đường hình như vừa đe dọa bọn họ.

“Đáng chết, để anh ta chạy mất!!” Mặt nữ kí giả như đưa đám, bọn họ đã chờ ở nơi này cả buổi chiều chỉ gặp được duy nhất một thành viên tổ trọng án, cuối cùng lại để bọn họ diệt gọn trong vài câu, thật đáng tiếc!

Bạch Ngọc Đường mặc dù rất anh dũng phá vòng vây ra ngoài, nhưng mua thuốc xong, cũng không có hứng phá phá vòng vây trở lại. Bởi vì anh ta biết, mấy tên kí giả đó có thể bị lừa một lần, nhưng không có lần thứ hai may mắn như vậy, họ chính xác là một lũ sói, muốn trốn thoát khỏi tay chúng, không bỏ lại miếng thịt là khỏi đi. Bạch Ngọc Đường không thích bị ăn, chỉ quan tâm đến chuyện được ăn (tóm lại là tư tưởng muốn lời chứ không muốn lỗ). Sờ sờ cái bụng trống trơn, Bạch Ngọc Đường quyết định chui cửa sau đi về, cùng cái đám tiểu tử thối kia cướp cơm hộp.

“Này!! Các cậu thật không có nghĩa khí!! Sao không đợi tôi đã ăn rồi!!” Vừa vào phòng, Bạch Ngọc Đường liền xông tới chỗ hộp cơm cuối cùng còn đặt ở trên bàn, cứu nó thoát khỏi móng vuốt của Triệu Hổ.

“Hà hà! Ai kêu anh lo dây dưa với đám kí giả kia làm gì, bọn ta vừa thấy ma trận đó đã lập tức vòng lại cửa sau ngay!” Triệu Hổ ngượng ngùng lùi móng vuốt về, xoay người ngồi xuống bên cạnh Vương Triều, nhìn chằm chằm cái đùi gà trong tay đối phương mà chảy nước miếng, làm Vương Triều sợ hãi một phen.

Bạch Ngọc Đường khẽ mỉm cười, không thèm để ý đến lời của tên Triệu Hổ ham ăn đó, lấy thuốc trong túi ra, để lên bàn Công Tôn Sách, xoay người lại ngồi xuống cạnh người Triển Chiêu, cười nói, “Thế nào, nói chuyện phiếm cùng đội trưởng xong, có chuyện gì có thể tiết lộ với mọi người thì nói trước một chút đi. Cậu còn chưa xem qua ma trận ở ngay cửa kia, nếu vụ án này mà không sớm có manh mối, e rằng chúng ta cũng chẳng được yên.”

Triển Chiêu nhìn sơ qua hộp cơm trong tay Bạch Ngọc Đường, cười, “Anh nhất định phải nghe bây giờ sao? Tôi khuyên anh cứ ăn no trước rồi hãy nói.”

Ày, lời nói của Triển Chiêu để cho Bạch Ngọc Đường thành công hồi tưởng lại hiện trường đầm máu hồi chiều, sắc mặt liền đổi, chấp nhận mở hộp cơm, thôi vậy, mặc dù cũng chẳng còn khẩu vị cũng chẳng muốn ăn. Nhưng nếu để cảnh sát chết đói thật thì chuyện phá án chắc chắn lại gặp vấn đề.

17. Chương 17: Vụ Án 2 – Phong Cường Chi Huyết (4)

Trong lòng nhớ kỹ vụ án, đương nhiên cũng không thể thoải mái ăn cơm, nhưng vì đói bụng cả một đêm rồi nên mới đem toàn bộ hộp cơm quét sạch, nhanh chóng lấp đầy bụng. Xong xuôi, Bao Chứng bảo mọi người ngồi xuống, sau đó đối Triển Chiêu gật đầu, “Tất cả mọi người nghe cho kỹ một chút, Triển Chiêu có vài suy nghĩ liên quan đến tên hung thủ này. Tôi nhắc các cậu trước, cẩn thận nghe, nghe xong tất cả phải đưa ý kiến của mình.”

Lần này tuy mọi người vẫn hướng hết ánh mắt về phía Triển Chiêu, nhưng cũng may đã sớm chuẩn bị tinh thần nên ánh mắt cũng không có tha thiết như lần trước. Triển Chiêu khẽ gật đầu, đứng lên, tại vị trí Bao Chứng vừa đứng khi nãy, trong tay bưng một xấp tài liệu mới in. Cậu vừa phân phát tài liệu cho mọi người vừa nói, “Buổi chiều khi phân tích vụ án, mọi người đều nhất trí cho rằng hung thủ lần này chúng ta đối mặt là một kẻ vô cùng điên loạn, thủ đoạn hung tàn, làm người ta cảm phần, biến thái, không bình thường.” Khi Triển Chiêu nói đến những lời này, tài liệu đã phát tới nơi Bạch Ngọc Đường, hai người liếc mắt nhìn nhau, Triển Chiêu hơi ngẩn ra, sau đó liền đổi ánh mắt, nhìn qua người kế bên, tiếp tục nói, “Thật ra lúc ở hiện trường, ấn tượng đầu tiên của tôi cũng giống như các cậu, cho rằng vụ án này là do một tên sát thủ điên cuồng gây ra, nhưng sau khi kết hợp với báo cáo nghiệm thi, thì tôi không rõ mọi người có chú ý tới điểm này hay không nhưng người chết khi còn sống đã bị xâm hại, hạ thân lại đồng thời bị dao nhọn tổn thương nhiều lần. Tôi tin mỗi người ở đây đều đã từng xử lý qua án cường dâm, vậy phiên từng người nhớ lại một chút xem có ai đã từng gặp qua dạng cường dâm như vậy.

Nói tới đây, Triển Chiêu dừng lại. Công Tôn Sách nhận lấy tài liệu từ tay Triển Chiêu, nhìn vài cái rồi lại để sang một bên, mới vừa rồi đi nghiệm thi cho cô gái đáng thương kia xong, anh cũng không cần nhìn lại mấy hình ảnh đó, tất cả tình huống đều đã khắc thật sâu trong óc của anh. Công Tôn Sách hơi trầm ngâm, “Theo kinh nghiệm những năm gần đây của tôi, bình thường đều cường dâm rồi mới giết, hầu hết sẽ phát sinh tình huống người bị hại phản kháng lại hung thủ, phần còn lại là vì hung thủ đã sớm có âm mưu, nên không khỏi xảy ra chuyện sau khi bị người bị hại nhận diện thì xuống tay diệt khẩu, nhưng vô luận là lý do gì, cũng không ai làm chuyện như vậy.” Công Tôn Sách lại một lần nữa liếc xấp tài liệu bên đó, cau mày nói, “Nhất chém của hung thủ rất hỗn loạn, nhưng phần lớn đều tập trung ở nửa thân dưới người bị hại, hơn nữa chuyện người bị hại sau khi chết bị hấn moi tim, rút máu làm tôi cảm thấy không thể đơn giản định hấn vào tội danh hiếp dâm hay giết người được nữa. Hành vi của hấn là ngược đãi người chết, nghiêm trọng hơn là ngược đãi thi thể.”

“Vậy khoa trưởng, anh xem, thông qua kiểm nghiệm những vết dao trên thi thể có lấy được thông tin gì về thủ phạm không? Hấn sử dụng dao thế nào?”

Công Tôn Sách giương mắt nhìn Triển Chiêu, lập tức đáp, “Những vết dao ở hạ thân người chết bị chém một cách hỗn loạn, nhưng quyết liệt, giống như không có chút do dự, thậm chí có thể nói là ra tay một cách phần khích. Có điều cách moi bụng nạn nhân cũng như móc tim đều tương đối thô, cho thấy hung thủ chưa hề được đào tạo qua chuyên môn giải phẫu.”

Triển Chiêu gật đầu, xoay lại đối mặt với mọi người, “Nói cách khác, người chúng ta muốn tìm là một tội phạm cường hiếp, giết người, hành hạ, ngược đãi thi thể. Thời điểm hấn phạm tội có lẽ đã rất kích động, rất khẩn trương, nhưng cho dù đang kích động, khẩn trương hấn cũng không quên dùng thủ pháp thô mang đi trái tim và máu của người chết. Đúng như suy nghĩ của mọi người, hấn không chỉ là một kẻ mang tội giết người bình thường, thậm chí hấn cũng không phải người bình thường, mà là một kẻ mắc bệnh tâm thần, hơn nữa còn rất nặng.

“Bệnh tâm thần?” Bạch Ngọc Đường hơi thiêu mi, “Có thể rõ ra hấn thuộc loại bệnh tâm thần nào không?”

“Bệnh của hấn rất phức tạp.” Triển Chiêu cũng nhăn nhó, nhìn Bạch Ngọc Đường, nói, “Nhưng tôi có thể khẳng định, cho dù hung thủ mắc loại bệnh tâm thần nào đi nữa thì nguyên nhân căn bản dẫn đến chuyện hấn phạm tội. Hấn là một người biến thái tình dục.”

“Biến thái tình dục?” Bạch Ngọc Đường hơi cất cao giọng, trên mặt cũng lộ ra một biểu hiện nghi ngờ. Những người khác cũng không khác Bạch Ngọc Đường lắm, đều nhìn chằm chằm Triển Chiêu, hy vọng cậu cho một cái giải thích cụ thể.

Triển Chiêu đem tất cả tài liệu phân phát xong, một lần nữa trở lại vị trí cũ, đối diện với mọi người nói, “Xin tất cả xem qua một chút tài liệu tôi vừa phát, từ đầu tiên có một phần giới thiệu sơ qua về tính biến thái tình dục.” tranh thủ lúc mọi người lật xem tài liệu, Triển Chiêu tiếp tục dùng cái ngữ tốc nhanh nhẹn mà giải thích, “Căn cứ vào thống kê, có 85.35% những tên giết người biến thái liên quan đến tội phạm tình dục, mà trong đó có hơn 90% sẽ phát triển thành liên hoàn sát thủ. Mạnh tử viết, thực sắc tính dã (Ăn uống sắc dục là bản tính) Làm người khó khăn nhất là khống chế bản tính của mình, mà nguyên nhân cơ bản khiến người ta mắc bệnh biến thái tình dục chính là do rối loạn phát triển tính cách từ khi còn nhỏ. Mà bây giờ chúng ta cũng không có thời gian đi sâu vào nguyên nhân gây bệnh, nên ở đây tôi chỉ có thể nói

cho mọi người biết, loại người này, căn bản không xem người bị hại là con người như họ, trong bản chất của họ, không có sự hiểu biết về quy tắc xã hội. Theo quan điểm của hắn, trừ bản thân hắn ra tất cả sinh vật khác đều không có sinh mạng, đều là nơi để hắn phát tiết những sự bất mãn của hắn đối với xã hội này.”

Nói đến đây, Triển Chiêu cảm thấy rất rõ bầu không khí của phòng làm việc đã xảy ra biến hóa trong chớp mắt, mà hình như sắc mặt của mọi người cũng có chút biến đổi. Sự dừng lại của Triển Chiêu đã làm cả gian phòng trầm mặc trong thoáng chốc, bầu không khí ngột ngạt như bị đông cứng thành băng. Một lát sau, Bạch Ngọc Đường đột nhiên ho khan một tiếng, phá vỡ sự ngưng trệ khiến người ta hít thở không thông này. “Được rồi, người chúng ta phải đối phó chính là một tên biến thái vô nhân đạo, vậy Triển Chiêu, tôi muốn cậu cho bọn tôi biết một chút trừ những đặc điểm nhân chứng cung cấp, chúng ta phải làm thế nào để thu hẹp phạm vi đây?”

Triển Chiêu gật đầu, Bạch Ngọc Đường đã hỏi đúng bản chất công việc của cậu, thu nhỏ phạm vi tìm kiếm nghi phạm chính là tác dụng trọng yếu nhất của tâm lý học tội phạm. Cậu hơi nhíu mày, tiếp tục nói, Những vết dao cùng chuyện cô bị xâm hại đã nói rõ, hung thủ là một kẻ mắc bệnh tâm thần thuộc dạng khó khống chế, bản thân hắn còn có bệnh biến thái tình dục. Người như thế thường là nam giới, gây án lần đầu ở tuổi 20 ~ 25. Bởi vì từ nhỏ đã bị xem thường thậm chí bị bạo hành trong thời gian dài, cho nên hoàn cảnh trưởng thành cũng không được tốt, khó tiếp thu giáo dục. Trình độ học vấn cũng không cao, vì tính tình thiếu sót nên rất khó giao thiệp với người bình thường, cho nên nghề nghiệp của họ cũng không tốt, thậm chí còn là thất nghiệp.”

Triển Chiêu dừng lại, Bạch Ngọc Đường đột nhiên nói tiếp, “Nếu hắn có việc làm, thì trong đồng nghiệp cũng sẽ bị đánh giá thấp, nhân duyên cũng y chang. Đàn ông như vậy, khẳng định sẽ không có vốn liếng gì hấp dẫn phụ nữ, cho nên hắn phải là độc thân, chưa kể cuộc sống khó khăn. Quan hệ với cha mẹ cũng không tốt, nhưng vì nguyên nhân kinh tế nên không sắm được nhà riêng, phải ở chung với cha mẹ, cơ mà cái này cũng không chắc, biết đâu hắn sẽ chen chúc ở chung một chỗ với nhiều người khác trong kí túc xá nhân viên.” Lúc Bạch Ngọc Đường nói những lời này, anh vẫn chăm chú nhìn phản ứng của Triển Chiêu, phát hiện đối phương một mực nghiêm túc lắng nghe mình nói chuyện, hơn nữa cũng không có biểu hiện nào tỏ vẻ nghi ngờ, anh còn đang vì chuyện Triển Chiêu công nhận suy đoán của mình mà cảm thấy mừng rỡ, đột nhiên phát hiện chân mày của Triển Chiêu nhúc nhích một phen.

Tự nhiên, Bạch Ngọc Đường cũng ý thức được, mình vừa phạm trúng sai lầm gì rồi, thế nên anh lập tức bổ sung, “Không đúng, hắn nhất định phải sống một mình, hoặc phải ở chung với cha mẹ, tuyệt đối sẽ không ở trong kí túc xá.”

“Tại sao?” người vừa nói là Vương Triều, cậu nhìn Bạch Ngọc Đường, mặt mơ hồ, “Chuyện các cậu vừa nói rất có đạo lý, nhưng tại sao hung thủ không thể nào sống ở kí túc xá nhà?”

“Nếu vậy, rất nhanh sẽ có người báo cảnh sát, đừng quên hung thủ còn mang theo máu cùng tim của người chết bên mình, thứ này làm sao giấu được trong kí túc xá lúc nào cũng nườm nượp người lui tới đây?”

Bạch Ngọc Đường vừa dứt lời, Triệu Hổ đã chen miệng nói, “Nhưng cũng không có bằng chứng rằng hung thủ sẽ mang những thứ đó bên mình mà, lỡ hắn ném đến chỗ khác thì sao?”

Bạch Ngọc Đường nhượng mày, anh không phải không thừa nhận đúng là có loại trường hợp này.

“Sẽ không” Triển Chiêu nãy giờ một mực im lặng nghe hai người thảo luận, đột nhiên mở miệng, “Người biến thái tình dục vốn không có cảm giác của người bình thường, họ có xu hướng trân trọng những thứ người thường không thể nào hiểu nổi. Từ số liệu thống kê nhìn qua, những người mang tội sát nhân, chỉ cần lấy đi ít đồ từ hiện trường, thì những thứ đồ này nhất định sẽ được hắn bảo tồn ở một nơi hắn cho là an toàn nhất, cũng không phải không có trường hợp bị vứt bỏ, nhưng là cực kỳ hiếm thấy. Xét theo xác suất, tôi ủng hộ quan điểm của Bạch Ngọc Đường.”

Triển Chiêu nói xong, liếc mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, hơi ngoắc ngoắc khóe miệng, rồi lại rời đi. Bạch Ngọc Đường sững sốt, trong lòng lại không khỏi thả lỏng, giống như những dây thần kinh đang căng ra cũng được thư giãn không ít. Đến đây, Triển Chiêu mới đưa ra kết luận cuối cùng, “Người chúng ta phải tìm là một thanh niên trẻ khoảng hai mươi hai tuổi, cao khoảng 170cm, lớn lên bình thường, là loại người dễ bị chìm trong đám đông, rất dễ bị xem thường. Tính tình hướng nội, nói năng thận trọng, quan hệ với người xung quanh rất khấn trương. Hắn có một công việc thu nhập thấp hoặc thất nghiệp, sống một mình hoặc

là sống cùng cha mẹ. Từ nhỏ cũng không có quan hệ tốt với cha mẹ, cũng bị hàng xóm đánh giá không hay, thành tích học tập trong trường xếp hạng kém, giáo viên không thích hẳn, bạn học cũng không. Thời thanh xuân, có thể đã từng có hành vi phạm tội, thường là nhìn trộm, hoặc chôm đồ lót của phụ nữ.”

Chờ Triển Chiêu nói xong, Bạch Ngọc Đường lập tức lại bổ sung, “Vây xét theo địa điểm xảy ra vụ án và danh tính nạn nhân, mau cùng đơn vị điều tra nạn nhân cùng với những đội viên liên quan tiến hành điều tra theo đặc điểm vừa nói.”

Bao Chứng đưa mắt tán thưởng nhìn Bạch Ngọc Đường, lập tức vỗ bàn quyết định, “Tốt lắm, tôi đi thông báo cảnh sát địa phương để cùng chúng ta điều tra.” Rồi giương mắt nhìn tới đồng hồ treo tường, cây kim đang chỉ thời điểm rạng sáng, Bao Chứng xoa xoa cái trán đau nhức, phân phó một chút. “Trương Long Triệu Hổ, hai người các cậu ở lại trực, còn lại về nhà ngủ hết đi, sáng mai 10h tập hợp.”

“Hay để tôi ở lại đi, dù sao lúc về cũng không ngủ được.” Thấy Triệu Hổ nháy mắt sa sầm mặt, Bạch Ngọc Đường khẽ mỉm cười, đề nghị.

“Không ngủ được thì cứ về nằm một hồi, còn nữa, cậu phải phụ trách đưa Triển Chiêu về nhà.” Bao Chứng trợn mắt nhìn Triệu Hổ một cái, giữ nguyên quyết định.

Bạch Ngọc Đường bắt đắc dĩ, cùng Triển Chiêu đưa mắt nhìn nhau, cười nói, “Vây theo tôi đi thôi, đại trình thám.”

Triển Chiêu ngỡ ngàng còn chưa kịp thấy nụ cười trên mặt Bạch Ngọc Đường thì người nọ đã quay đi mất rồi. Cậu vội vã chào Bao Chứng một cái rồi cũng đuổi sát theo, để phòng Bạch Ngọc Đường chạy mất. Mặc dù người này có hơi kỳ lạ, nhưng cũng là tài xế độc quyền, không dùng cũng không được.

18. Chương 18: Vụ Án 2 – Phong Cường Chi Huyết (5)

Đường phố ban đêm rất vắng, trên đường cũng chẳng có bao xe, vì vậy có thể lái xe với vận tốc nhanh một chút. Rạng sáng giờ này vốn đã qua thời gian ngủ ngày thường của Triển Chiêu, vậy nên từ lúc mới lên xe, cậu liền ngồi ngay ghế phụ mà ngủ gà ngủ gật, đầu lắc lư, giả như không có đai an toàn giữ lại, Bạch Ngọc Đường tin tưởng cậu ta nhất định sẽ té xuống kính chắn gió cho xem. Ngược lại với trạng thái của Triển Chiêu, thời gian này chính là thời gian Bạch Ngọc Đường có tinh thần nhất, bản thân anh vốn đã bị mất ngủ còn là chuyên gia hoạt động ban đêm, Bạch Ngọc Đường rất có tinh lực vừa lái xe vừa thỉnh thoảng nhìn mấy lần cái người ngồi bên cạnh.

Quen biết Triển Chiêu bắt quá mới có mấy tháng, vậy mà trong mấy tháng ngắn ngủi này, đánh giá trong lòng của Bạch Ngọc Đường đối với Triển Chiêu đã tăng lên rất nhiều. Ai quen Bạch Ngọc Đường cũng biết, Bạch Ngọc Đường tên này tính khí không tốt, nhưng lại dễ sống chung. Hẳn rất kiêu ngạo, nhưng cũng không tùy tiện khinh thường người khác, mà nếu như có xem thường đối phương, cũng chỉ cần đối phương có thể bảo đảm người không phạm ta, hẳn liền tuyệt đối có thể ta không phạm người. Vì vậy trong đồn cảnh sát hẳn không có nhiều bạn, nhưng kẻ thù cũng chẳng có bao nhiêu. Có điều những chuyện này dù sao cũng chỉ là bề ngoài, chân chính Bạch Ngọc Đường thế nào cả những đồng nghiệp của anh cũng không hiểu rõ, thậm chí ngay cả Bao Chứng cũng không. Kể từ khi sự kiện kia phát sinh hai năm trước, tính tình Bạch Ngọc Đường thay đổi rất nhiều, hồn hồn ngạc ngạc (trạng thái dở dấn vô tri vô giác) cả một năm, trong thời gian đó lại làm ra những chuyện ngu ngốc, về sau anh trai Bạch Cẩm Đường nhìn không vừa mắt, trực tiếp đem anh ném cho Bao Chứng, lúc giao người đã nói thế này: “Tôi không trông cậy cậu giúp nó trở về bình thường, chỉ cần giúp tôi trông nó, đừng để nó đi gây chuyện là được. Cái thằng ngốc này, xem như nể mặt đồng nghiệp cũ cho tôi chút mặt mũi, trong số bạn bè tôi chỉ tin tưởng cậu, giao cho người khác tôi sợ không biết người ta sẽ để nó chết ở đâu. Tôi chỉ còn lại một đứa em trai duy nhất, cậu giúp tôi một lần đi.”

Vốn đã ngốc, thì ngốc ở chỗ nào cũng chẳng khác nhau. Có lẽ Bạch Ngọc Đường ngày ngốc một năm cũng đủ rồi, nên từ khi chuyển về tổ trọng án của Bao Chứng, lại thật sự trở nên bình thường hơn rất nhiều, khi xử lý vụ án cũng rất cố gắng, mặc dù không quá chuyên tâm, nhưng cũng phạm ra sai lầm gì lớn. Anh cho rằng, cứ tiếp tục như vậy trăm luân cũng tốt, ít nhất những công việc bận rộn ở đây sẽ giúp anh bớt đi thời gian hồi tưởng lại những chuyện xưa thối khổ. Từ đầu Bao Chứng bắt anh mang Triển Chiêu theo, cũng không phải là vô ý, vì Bao Chứng biết tim của anh đã đóng, mà Triển Chiêu lại là cái gì tiến sĩ tâm lý học,

Bạch Ngọc Đường đột nhiên liên tưởng. Thật ra anh đoán không lầm, Bao Chứng đúng là có ý định để Triễn Chiêu khuyên bảo Bạch Ngọc Đường, mặc dù anh không nói rõ, Triễn Chiêu cũng không biết, nhưng Bạch Ngọc Đường đoán được, Bao Chứng là vì quan tâm đến mình nên mới có ý xúc tiến cho anh và Triễn Chiêu thường xuyên gặp gỡ. Khoảng thời gian đầu, vì có chút bài xích với tâm lý học mà ánh mắt Bạch Ngọc Đường dành cho Triễn Chiêu có chút xét nét. Vậy mà sau vụ án Triệu Minh Lượng kia, mấy ngày tiếp theo từ xét nét đã biến thành hoàn toàn tin tưởng. Sau khi công nhận sự chuyên nghiệp của Triễn Chiêu rồi, Bạch Ngọc Đường liền lấy căn bệnh mất ngủ của mình ra nhờ Triễn Chiêu tiến hành tư vấn, nhờ cậu ta giúp đỡ, chứng mất ngủ của anh thật sự cải thiện rất nhiều. Ngay sau đó, lại là vụ án điên khùng này, mặc dù trình độ kinh dị của nó so với vụ án của Triệu Minh Lượng kia càng khó giải quyết. Nhưng chẳng hiểu vì cái gì, tâm tình Bạch Ngọc Đường so với mấy tháng trước kia lại thoải mái hơn. Không lẽ cũng bởi có Triễn Chiêu sao? Là vì càng lúc càng tin tưởng cậu ta hơn trước?

Tin tưởng càng sâu, dần dần biến thành thưởng thức. Trong mắt Bạch Ngọc Đường bây giờ, cái tên tiểu tiến sĩ đang ngồi cạnh anh ngủ gà ngủ gật có lẽ đã được xem như bằng hữu. Không phải quân tử chi giao(1), cũng không phải nước sông không phạm nước giếng, mà là một người xứng đáng để anh tôn trọng.

Lúc Bạch Ngọc Đường còn đang yên lặng suy tư còn Triễn Chiêu mơ màng buồn ngủ, xe hơi đã chậm rãi lái đến cửa chính đại học A. Xe dừng lại, Bạch Ngọc Đường hướng bên cạnh nhìn, không khỏi cong cong khóe miệng, thì ra Triễn Chiêu đã hoàn toàn ngủ thiếp đi. Anh gơ tay lên định đánh thức cậu, nhưng gơ lên nửa ngày vẫn tiếp tục gơ, không biết tại sao, tự nhiên có chút không đành lòng. Bạch Ngọc Đường yên lặng thở dài, dùng tốc độ chậm nhất, nhẹ nhàng mở cửa bên mình ra, sau đó rón rén xuống xe, chạy lại chỗ bảo vệ đàm phán. Cùng bảo vệ nói rất nhiều, lời cả lý do Triễn Chiêu là tiến sĩ ở đây ra nói, rốt cuộc mấy phút sau đàm phán xong, xe của Bạch Ngọc Đường được phép cho vào. Lại leo lại lên xe, nhẹ nhàng khởi động, hướng kí túc xá của Triễn Chiêu mà lái. Kí túc xá cho tiến sĩ của đại học A nằm trên đỉnh một ngọn núi, gần như là khu vực cuối cùng của trường. Nửa đêm, toàn bộ sân trường đều yên tĩnh, đường núi đen như mực cũng lộ ra chút âm trầm. Bên kia Triễn Chiêu đã ngủ đến thiên hôn địa ám, Bạch Ngọc Đường mở đèn xe giúp mình soi đường, âm thầm cảm tạ trí nhớ của mình cũng không tệ lắm, mặc dù chỉ ghé qua kí túc xá của Triễn Chiêu có mấy lần, nhưng nửa đêm nửa hôm đường đi vẫn còn nhớ.

Trên lý thuyết, khu nhà cho tiến sĩ giống như một nơi bị cô lập hoàn toàn, nếu không phải sống ở đây chắc không ai thèm tới, nhất là lúc nửa đêm như thế này. Thế nhưng cũng có ngoại lệ, ví dụ như những cặp tình nhân ra đường muộn đều thích những nơi an tĩnh ít người đặc biệt tiện lợi như chỗ này. Dọc theo đường đi Bạch Ngọc Đường tập trung nhớ đường, nhưng trong lúc lơ đãng cũng phát hiện không ít cặp uyên ương ở trong rừng cây ước hẹn. Đối với loại nhân sự này Bạch Ngọc Đường dĩ nhiên không muốn quản, hơn nữa cũng không muốn xem. Chỉ tiếc, có những lúc người không muốn xen vào chuyện người khác, nó cũng tự động tìm tới người, ví dụ như nhân sự của người quen là không thể không quản.

Xe nhanh chóng lái đến kí túc xá lầu dưới, Triễn Chiêu đang ngủ say, đột nhiên cảm nhận được một lực rất lớn, xe thắng gấp, làm Triễn Chiêu giật mình, lập tức mở mắt ra.

“A!? Trời, tối rồi?” mơ mơ màng màng mở mắt, quan sát hoàn cảnh của mình một chút, Triễn Chiêu bất bình chớp mắt, dùng ánh mắt tố cáo mà liếc Bạch Ngọc Đường, lại phát hiện sự chú ý của đối phương căn bản không đặt lên người cậu.

“Ế?” Chiêu hơi sững sờ, nhìn theo ánh mắt Bạch Ngọc Đường, nơi đèn xe chiếu sáng ven đường, trong rừng cây có mấy người nam nữ đang hì hì ha ha đùa giỡn, dáng vẻ nghiêng nghiêng ngả ngả, quả nhiên đã uống say.

Hình như bây giờ là nửa đêm đi? Triễn Chiêu cũng nhú mày, đám nhóc con này cũng thật là có năng lượng.

“Ồ trong xe chờ tôi.” Bạch Ngọc Đường bỏ lại một câu, mở cửa xe hướng về phía đám nhóc kia lao tới.

Triễn Chiêu giật mình, dụi dụi mắt, chăm chú quan sát nhất cử nhất động của Bạch Ngọc Đường. Chỉ thấy anh xông tới, đầu tiên đẩy một cậu nhóc ra, sau đó lôi cô bé vừa rồi còn trong lòng cậu ta đến cạnh mình. Hơ? Không lẽ là bạn gái Bạch Ngọc Đường sao? (Trời em ơi =]] nghĩ oan cho chồng) bất quá ăn mặc kiểu này — thật không nghĩ ra, Bạch Ngọc Đường lại đi thích một nữ sinh như vậy, đúng là sở thích khác người. Triễn Chiêu vừa chửi thầm được một nửa liền cảm thấy có gì đó không đúng, Hừm? Hình như không phải nha, cô bé ăn mặc không chỉ kì quái, tính tình cũng rất kinh, lại dám đánh Bạch Ngọc Đường, hơn nữa

mắng chửi người còn chửi tục, thật là một con bé không hiểu chuyện. Một hai ba bốn, bốn nam sinh, trừ cô nhóc kia ra còn có hai cô bé, đám nhóc này hẳn không nghĩ tới việc Bạch Ngọc Đường lại đột nhiên xuất hiện, bây giờ còn đang ngơ ngác cô nhóc kia cùng Bạch Ngọc Đường chửi lộn. Ấy, hình như chỉ có mỗi cô nhóc kia chửi mà thôi, về phần Bạch Ngọc Đường — đối với chuyện chửi người hình như quá không có kinh nghiệm, hoàn toàn không phải đối thủ rồi.

Xem tới đây, Triển Chiêu cảm thấy mình tốt nhất là nên đi xuống giúp Bạch Ngọc Đường một tay, nếu không qua hết một đêm cũng không cách nào thoải mái về giường được. Cho nên, cậu mới đẩy cửa xe, bước tới.

“Xin lỗi, làm phiền.” Triển Chiêu tới trước mặt mọi người, mỉm cười, “Không biết các cậu học chuyên môn nào đây?”

“Anh là thằng quái nào?” Tiểu muội này hình như vẫn còn đắm chìm trong trạng thái chửi lộn với Bạch Ngọc Đường, nói chuyện Triển Chiêu cũng dùng giọng không hề khách khí.

“A?” Triển Chiêu nhú mày, quan sát cô bé kia từ trên xuống dưới mấy lần, nụ cười không đổi, giọng nói vẫn thân thiện như cũ, “Vị bạn học này, có lẽ không biết tôi, nhưng nếu cô là sinh viên của đại học A, tôi nghĩ hẳn cô sẽ biết giáo viên của tôi.”

Cô em này liếc mắt nhìn Triển Chiêu mấy bận, vừa định mở miệng mắng luôn thì một cô bé khác ăn mặc bình thường đứng cạnh bên lại đột nhiên xông ra đem cô em kéo qua một chỗ, nhỏ giọng nói vài câu.

Sắc mặt của cô cũng biến đổi, nhìn kỹ Triển Chiêu, không mẫn không lạt nói, “Được rồi, coi như tôi hôm nay xui xẻo, chúng ta đi!”

“Chậm đã.” Bạch Ngọc Đường giơ tay lên ngăn cản em gái đó.

“Anh còn muốn thế nào?” cô bé hung hăng trợn mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, “Đừng tưởng mang hiệu trưởng ra thì có thể hù dọa người ta, đừng nói đến chuyện ông đã về hưu, có là hiệu trưởng hiện tại thì bà đây cũng không sợ!”

Bạch Ngọc Đường nhăn nhó, không hề có ý định thỏa hiệp, “Nguyệt Hoa, hôm nay cô nói gì cũng vô dụng, cô nhất định phải lập tức trở về kí túc xá, bằng không anh sẽ bám theo cô.” Dứt lời, lạnh lùng trừng cái đám nam sinh đi theo Đinh Nguyệt Hoa một cái, làm bọn chúng sợ đến rụt đầu.

“Anh!” Đinh Nguyệt Hoa giậm chân một cái, tức tối nghiêng rằng, “Anh thật là đáng ghét!! Về kí túc xá, anh tưởng tôi không muốn về chắc? Giờ này mới về, tôi còn uống rượu, anh muốn tôi trực tiếp ký giấy khai trừ khỏi kí túc xá thì mới vừa lòng chứ gì!?”

Bạch Ngọc Đường hơi giật mình, anh lúc đầu học là ở trường quân đội, nên mấy cái quy định của đại học bình thường anh cũng không rõ ràng, vì vậy chẳng biết Đinh Nguyệt Hoa nói thật hay giả. Đưa mắt nhìn Triển Chiêu, Triển Chiêu gật đầu, quả nhiên, người của đại học A quả nhiên biết rõ.

Triển Chiêu đưa mắt nhìn một đồng chai rượu bị ném dưới đất, khẽ thở dài, “Bạch Ngọc Đường, có biết kí túc xá của họ ở lầu mấy không?”

Bạch Ngọc Đường sáng mắt, “Nguyệt Hoa ở lầu 15, thế nào, cậu có cách hả?”

Triển Chiêu lần nữa thở dài, “Đi nhanh đi.”

Số 15, mặc dù đang ở chân núi, nhưng cũng là rất xa đó? Đi xong chuyến này không biết bao giờ mới có thể ngủ nữa. Gối của tôi, giường của tôi...

(1) Quân tử chi giao đạm nhược thủy – người quân tử giao du với nhau trong như nước, không vẫn đục tư lợi.

19. Chương 19: Vụ Án 2 – Phong Cường Chi Huyết (6)

Mang theo nhiều người như vậy dĩ nhiên không thể lái xe nữa, dưới ánh mắt lom lom của Bạch Ngọc Đường, sắc mặt Đinh Nguyệt Hoa tuy vẫn đen như cũ, nhưng cũng nhận mệnh cùng mọi người hướng về phía chân núi. Một nhóm chín người, đi khoảng hai mươi phút mới đến nơi, cũng may kí túc xá số 15 nằm ở nơi gần núi nhất, là một khu kí túc xá có vẻ hơi cô đơn, ba nữ sinh, bao gồm Đinh Nguyệt Hoa đều ở chỗ này. Thật ra chuyện Bạch Ngọc Đường không rõ, Đinh Nguyệt Hoa vừa rồi đích thực cũng không khoa trương. Dì quản lí kí túc số 15 là một kỳ hoa nổi tiếng cả giới quản lí của đại học A, người bị hại trong tay dì ấy trải rộng khắp tất cả các khoa, khoa nào cũng có. Không cần phải nói, ngay cả cô em như Đinh Nguyệt Hoa còn phải sợ dì ấy thì cũng hiểu rồi.

Nhưng làm người ta kinh ngạc hơn chính là Triển Chiêu chỉ dựa vào vài câu nói đã giải quyết được dì quản lí, để ba nữ sinh thành công vào cửa mà không bị ghi lại báo cáo xấu gì. Bốn nam sinh đứng yên tại chỗ, lập tức nhìn Triển Chiêu như nhìn anh hùng một dạng, cũng không hề biết Bạch Ngọc Đường chẳng có chút cảm giác nào, còn cảm thấy đám nhóc con kia trông thật kỳ quặc.

Triển Chiêu cũng không thèm để ý ba cái đó, suy nghĩ của cậu đã sớm bay lên giường rồi, vì vậy, cậu hướng mấy nam sinh kia phát tay, “Mấy người các cậu ở số mấy?”

“Bọn em—— số 8.” mấy nam sinh do dự chốc lát nhưng vẫn trả lời.

“Số 8?” Triển Chiêu chợt nhướn lông mày lên, ánh mắt vừa rồi còn mơ mơ màng màng đột nhiên lóe sáng một cái, nhìn chòng chọc vào mấy nam sinh hỏi, “Là khoa tâm lí?”

“——” bọn nam sinh liếc nhìn nhau, sau đó cả đám đành hoàng cúi đầu, “Dạ, thầy Triển.”

Triển Chiêu giơ tay lên xoa xoa cái trán, bất đắc dĩ nhìn sang Bạch Ngọc Đường, “Mới nãy còn nói cô bé kia thế nào nhìn quen mắt như vậy, thì ra là giống với mấy cậu nhóc này, đều học khoa của tôi. Ngọc Đường, anh về trước đi, để tôi phụ trách đưa bọn chúng đến khu số 8, từ đây qua đó khá xa, nhưng một mình tôi mang người đi cũng được.”

Nói xong, cũng không chờ Bạch Ngọc Đường trả lời, quay đầu nói với bốn nam sinh kia, “Mấy người các cậu, trước 3 giờ chiều này viết một bài báo cáo 5000 chữ cho tôi, đề bài là nguyên nhân tâm lí của người nghiện rượu.” thấy khuôn mặt của mấy nam sinh trong nháy mắt đã trở nên thống khổ dị thường, Triển Chiêu cười híp mắt nói thêm hai chữ, “Mỗi người.”

Nhìn Triển Chiêu từ từ bước chân đi đằng trước, đằng sau bốn nam sinh mặt mũi nhăn nhó bước sát theo sau, lại không có người nào dám bước lên xin tha thứ. Khóe miệng Bạch Ngọc Đường lại co quắp lên, hồi lâu sau mới có thể nỗ lực ép lại. Một Triển Chiêu như thế thật đúng là mới mẻ, chẳng lẽ đây mới là bản chất của cậu ta? Không biết tại sao, Bạch Ngọc Đường đột nhiên sinh ra một ý nghĩ, không biết có thể đem con bé kia ném cho cậu ta dạy dỗ hay không —— (Chú tiếp tay cho giặc tự cắn sừng mình?? =|||)

Vừa nghĩ tới đây, Bạch Ngọc Đường đã hung hăng nhú lại chân mày, nhìn chăm chăm vào hướng Triển Chiêu rời đi thật lâu, cuối cùng thở một hơi dài.

Mà bên kia, khi Triển Chiêu thành công đem bốn nam sinh đưa về kí túc xá, cùng quản lí kí túc xá mỉm cười chia tay xong, quay người lại, cả người đã mềm nhũn ra rồi. Khổ quá đi——

Ngáp thật to, Triển Chiêu thất thiếu đi về hướng núi, đột nhiên cảm thấy đường đi phía trước vừa dài vừa khổ. Không biết có nên khởi lên núi nữa mà tìm đại cái phòng học nào chui vô ngủ cho rồi? Cơ mà phòng học lại không có giường.—— đúng là tình thế khó xử .

Bạch Ngọc Đường thấy chính là một Triển Chiêu đang cúi đầu, mơ mơ màng màng, lắc trái lắc phải, giống như lập tức chuẩn bị té xuống đất ngủ luôn một dạng. Bạch Ngọc Đường cau khóe miệng, bất đắc dĩ lắc đầu, vội vàng bước nhanh lên đón.

Triển Chiêu lại chính vì chuyện này mà khó chịu, đi kiểu gì mà trước mặt động trúng bức tường, hơn nữa cái bức tường này còn động đây, mình quẹo qua nó cũng quẹo qua (=||| má cu tè vậy). Vì vậy cậu gắng đầu lên, đối diện với một ánh mắt đầy ý cười, uây, nhìn quen mắt thiệt nha——

“Lần đầu tiên tôi mới thấy có người vừa đi vừa ngủ, Triển Chiêu, cậu thật sự làm tôi đại khai nhãn giới rồi.” Bạch Ngọc Đường cực kỳ bất đắc dĩ, mỉm cười vẫy tay trước mắt Triển Chiêu.

“Bạch —— Ngọc Đường?” Triển Chiêu chớp chớp mắt, lần này hoàn toàn tỉnh, cậu đẩy tay của Bạch Ngọc Đường ra, nở một nụ cười ngây ngốc, “Anh thế nào còn chưa đi?” (Anh chờ em =))

“Tôi đi rồi, để cậu nằm lên lễ đường ngủ hả?” Bạch Ngọc Đường khinh bỉ liếc Triển Chiêu, tiện tay lôi kéo, đã bắt được tay của đối phương, “Đi thôi, tôi đưa cậu về.”

Triển Chiêu hơi ngẩn người, cứ cảm thấy có chỗ kỳ lạ, nhưng đại não không nghe sai khiến, làm cậu bây giờ không nghĩ ra lạ ở đâu, không thể làm gì khác hơn là làm theo không nghĩ nữa. Có người đưa về cũng tốt, vì vậy Triển Chiêu tiếp tục cúi đầu mơ màng, dù sao có Bạch Ngọc Đường dắt cậu cũng không sợ lạc. (Bé em nó về mẹ đi cho nhanh =)) dắt tay như đóng phim hàn xẻng)

Cuối cùng, khi hai người đã trở lại được cửa vào kí túc xá của Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường nhận chìa khóa do Triển Chiêu đưa tới giúp cậu mở cửa, sau đó nhìn Triển Chiêu trực tiếp té lên giường hoàn toàn ngủ say như chết. Bạch Ngọc Đường đứng ở cửa ngơ ngẩn hết nửa ngày, do dự mấy giây, cuối cùng vẫn vào cửa.

Ngày thứ hai, Triển Chiêu bị một mùi thơm ngọt ngào đánh thức. Mở mắt ra, lại giơ tay lên xoa xoa cái trán đau nhức, ngủ chưa đủ khiến tâm tình của người ta không tốt. Nhìn ra ngoài cửa sổ, trời đã sáng choang, không biết là mấy giờ. Vén chăn lên, đột nhiên cảm thấy có điểm không đúng. Cậu tối qua trong lúc mơ mơ màng màng chỉ nhớ Bạch Ngọc Đường đưa mình về, sau đó thì sao? Sau khi vào cửa hình như cũng không có kêu anh ta, lập tức bò lên giường ngủ, ngay cả y phục còn không cởi. Cúi đầu nhìn lại chỉ thấy có áo thun, áo khoác không biết cởi từ lúc nào, chẳng lẽ nửa đêm mình đứng lên cởi? Nhìn xuống xúu nữa, a, ngay cả quần cũng cởi luôn sao? (mơ ám vĩ chương)

Triển Chiêu xoa xoa đầu của mình, rời giường, men theo mùi hương đi tới phòng bếp, chỉ thấy trên bếp có một nồi áp suất nhỏ, còn đang được giữ ấm. Mở nắp ra, mùi thơm lập tức tràn đầy khu bếp hẹp, Triển Chiêu chép miệng, bụng lại kêu hai tiếng. Thở phào nhẹ nhõm, Triển Chiêu nhìn nồi cháo kia mỉm cười.

Mà ở lúc Triển Chiêu vừa mỉm cười vừa ăn bữa sáng, Bạch Ngọc Đường còn đang ở đồn cảnh sát làm việc. Thật ra lúc gần sáng anh mới quay lại, đuổi Trương Long Triệu Hồ về nhà nghỉ ngơi, liền tập trung vào việc chính lý vụ án. Làm cú cả một đêm, biết trở về thế nào cũng là trắng đêm mất ngủ, còn không bằng làm chút chuyện đứng đắn. Từ đầu đêm qua, công tác điều tra đã được triển khai ở các đồn cảnh sát. Những cảnh sát ở các đồn địa phương đó đều là người tinh nhuệ, năng lực phá án cũng rất cao. Không tới ba giờ đã gửi sang đầu mối hữu dụng. Cũng đồng thời với lúc Triển Chiêu mơ mơ màng màng ăn sáng, thân phận của nghi phạm giết người hung tợn đó đã được xác minh.

Tiền Minh, 21 tuổi, thất nghiệp, đã từng làm công nhân vệ sinh ở văn phòng nơi nạn nhân Vu Tuệ Tuệ làm việc. Lúc cảnh sát khu vực cầm biên bản đi hỏi thăm công ty vệ sinh đó, dường như tất cả nhân viên đều chỉ ra Tiền Minh đầu tiên, hắn phù hợp với toàn bộ đặc điểm do Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nêu ra từ hình tượng tâm lý học. Hắn lớn lên bình thường, là loại người dễ rơi vào đám đông thì sẽ biến mất, cùng đồng nghiệp không hề có quan hệ qua, cho tới giờ nếu hắn không lên tiếng, không chừng ai cũng tưởng hắn bị câm. Hắn lúc nào cũng ăn mặc dơ dáy, ai cũng không thích hắn, cảm thấy người này quá u ám, cũng không muốn cùng hắn nói chuyện. Giám đốc công ty vệ sinh cũng cho biết, cái người Tiền Minh này xét về công việc cũng xem như ổn, không quá tốt cũng không quá xấu, nhưng không biết tại sao, mấy ngày trước lại xin từ chức.

Cảnh sát điều tra nơi ở của Tiền Minh, phát hiện hắn quả nhiên sống một mình. Cha mẹ hắn đã ly hôn khi hắn tròn năm tuổi, sau hắn chỉ sống cùng với mẹ, lúc hắn tám tuổi mẹ hắn đi bước nữa, đem hắn đến nhà họ hàng nhờ nuôi. Sau khi hắn lớn liền quay lại nhà cũ của cha mẹ mình, mà cha mẹ hắn mỗi người đều đã tái hôn lại có con riêng, cũng cho hắn ở. Hàng xóm phản ánh Tiền Minh hình như không bao giờ có khách, cả cha mẹ của hắn cũng đã không xuất hiện năm năm rồi.

Cảnh sát xông vào nhà Tiền Minh, phát hiện một lượng lớn chứng cứ phạm tội của hắn. Bọn họ tìm được tim của Vu Tuệ Tuệ, nhưng lại không cách nào tìm ra máu của cô. Trong mớ hỗn độn ở phòng ngủ, cảnh sát tìm được rất nhiều loại áo lót khác nhau của phái nữ, thêm vài ví tiền, chìa khóa, thẻ tín dụng các loại, hiển nhiên đều không thuộc về Tiền Minh.

Tìm ra nghi phạm là chuyện tốt, nhưng tiếc một cái, bọn họ không tìm thấy Tiền Minh. Mà đồng thời khi đó, lại truyền đến một tin tức khác vô cùng xấu, lại phát sinh án mạng. Một nữ sinh viên đại học mười chín tuổi bị sát hại, thủ pháp gây án giống hệt lần đầu tiên, hơn nữa địa điểm phát sinh càng thêm nhạy cảm, cũng dọa cho Bạch Ngọc Đường giật mình.

Địa điểm nữ sinh kia bị sát hại ở ngay đại học A, khu rừng bên ngoài khu kí túc xá Triễn Chiêu ở, mà Đinh Nguyệt Hoa tối hôm qua cũng đã xuất hiện ở chính nơi này.

20. Chương 20: Vụ Án 2 – Phong Cường Chi Huyết (7)

Đình liễu xanh, vì xung quanh được rất nhiều cây liễu bao bọc mà nổi tiếng, là một cảnh cực kỳ nổi danh trong vườn của đại học A. Mặc dù gọi là đình, nhưng thực tế nó cũng không phải là đình, mà là một cái hành lang. Hành lang dài khoảng 100m, bị cây cối bao quanh, nên từ ngoài nhìn vào có thể không nhìn ra màu sắc của kiến trúc, mùa hè nhìn từ xa phẳng phất giống như sợi ruy băng màu xanh lá, vô cùng xinh đẹp. Ban ngày đình liễu xanh là chỗ cho học sinh đến nghỉ ngơi học tập, ban đêm, đây sẽ thành chỗ cho các cặp tình nhân, dường như đêm nào cũng sẽ có rất nhiều cặp tình nhân ở lại đây tâm sự cho đến khuya. Mà bây giờ, địa phương tượng trưng cho sự an tĩnh, đẹp đẽ, ngọt ngào này lại bị bao phủ một tầng sát khí thật kinh khủng.

Thi thể Lữ Tiểu Nguyệt được phát hiện ở ngoài đình liễu xanh không tới 3m, nơi đó vừa hay có một thùng rác nhỏ, thi thể bị tàn phá kinh tởm bị vất lên trên đồng rác rưởi. Buổi sáng, nữ sinh đầu tiên đến trường phát hiện thi thể, bị dọa sợ đến phát khóc, bây giờ đã được đưa tới phòng y tế rồi. Đoán chừng trong vài ngày tới đây, còn phải chờ cô bé đáng thương này trị liệu tâm lý lâu dài.

Vì nhớ tới sự an nguy của Đinh Nguyệt Hoa, tranh thủ buổi sáng lúc toàn bộ người trong tổ đều có mặt, Bạch Ngọc Đường chuẩn đến kí túc xá số 15 nơi gần hiện trường nhất để lấy khẩu cung bạn học của người bị hại. Sau khi xác định Đinh Nguyệt Hoa bình an, trừ việc cả người có chút ngơ ngẩn ra thì không có gì nguy hiểm đến tính mạng, Bạch Ngọc Đường mới giao biên bản cho đồng nghiệp mang đi, rồi chạy thẳng tới kí túc xá Triễn Chiêu. Có điều Triễn Chiêu đã không còn trong kí túc xá. Tâm Bạch Ngọc Đường không khỏi xẹt qua một trận khẩn trương, lập tức bấm số di động của Triễn Chiêu, bên kia lại tắt máy.

Tim lập tức bị siết chặt, mặc dù lý trí nói cho Bạch Ngọc Đường biết, Triễn Chiêu có thể đang lên lớp, phải tắt điện thoại di động. Nhưng không biết tại sao, vô luận thế nào lý trí đều không thể khống chế đại não suy nghĩ lung tung. Bạch Ngọc Đường chạy như bay khỏi kí túc xá, đi xuống lầu sau đó ở tại chỗ xoay ba vòng mới đột nhiên ý thức được Triễn Chiêu có thể đang ở đâu.

Tim nhảy loạn lên, Bạch Ngọc Đường phóng đi như một cơn gió, cho đến khi bóng lưng trắng tấp của ai đó rơi vào mi mắt, trái tim anh mới có thể trở về vị trí vốn có của mình.

Triễn Chiêu cau mày, đứng một chỗ không xa đình liễu xanh, nhìn chằm chằm đồng rác một cách chu đáo, suy tư chuyện gì đó. Dường nhiên, vì thức dậy quá muộn nên lúc cậu đến đây, thi thể đã sớm bị cảnh sát chuyển đi mất. Bây giờ thứ cậu có thể nhìn thấy, chỉ có một cái thùng rác bị dọn sạch và khu đất trống được căng dây giới tuyến. Với chuyện Bạch Ngọc Đường đang đến gần, Triễn Chiêu dĩ nhiên không hề chú ý, đến tận lúc sau lưng truyền đến tiếng hít thở hỗn loạn, Triễn Chiêu mới giật mình xoay người.

“Anh tới đây khi nào vậy? A? Có mệt lắm không?”

Bạch Ngọc Đường lai đi mồ hôi nóng trên trán, ngoắc khoe miệng cười cười, “Không mệt, sao thế, đứng đây làm cái gì?”

Nụ cười trên môi Bạch Ngọc Đường làm Triễn Chiêu hơi ngẩn ra, lát sau mới phản ứng được chuyện đối phương đang hỏi là gì. Nhấp miệng xin lỗi, cậu gơ tay chỉ thùng rác kia nói, “Lại là thùng rác, anh không cảm thấy thật kỳ lạ sao?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, đi về phía trước mấy bước, cẩn thận xem xét cái thùng rác một chút. Trừ mấy vết máu còn lưu lại ra, cái này cùng với hàng trăm cái thùng rác trong sân trường kia chẳng có chút khác biệt nào, rất hay gặp.

“Cái thùng rác này không có gì đặc biệt, nhưng tại sao hung thủ lại chọn cách ném thi thể vào đây, điểm này chẳng lẽ có vấn đề?” Bạch Ngọc Đường nói không lớn, nhưng ở đình liễu xanh yên tĩnh, thanh âm như thể cũng đã đủ rõ ràng.

Triển Chiêu nghe Bạch Ngọc Đường nói, cũng đi về phía trước mấy bước, lấy tay đo kích thước lớn nhỏ của thùng rác “Nhưng anh không cảm thấy, đối với hủy thi mà nói, kích thước của nó hình như không hợp lý sao, cũng không giống với hiện trường vứt xác đầu tiên chút nào.”

“Đúng, thùng rác đầu tiên lớn hơn cái này, mà cái này, hiển nhiên không dưới một người trưởng thành.” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, đi cạnh thùng rác mấy bước suy nghĩ, “Kỳ quái, nếu hắn muốn che dấu thi thể, hắn sẽ không để thi thể lộ ra cho người ta phát hiện. Nhưng nếu không muốn giấu thi thể, thì tại sao phải mạo hiểm đưa thi thể đến chỗ thùng rác chứ? Cứ để ngay hiện trường gây án không phải tốt hơn ư?”

“Hiện trường gây án ở đâu?” Triển Chiêu nhướn mày, liếc mắt nhìn Bạch Ngọc Đường.

“Cách chỗ này rất gần, theo tôi.” Bạch Ngọc Đường cũng nhìn Triển Chiêu, dẫn đường tới chỗ đầu tiên.

Nơi gây án đầu tiên nhìn qua còn bị che khuất hơn đình liễu xanh rất nhiều, là một khoảnh đất trống nhỏ, toàn bộ xung quanh bị cây cao lớn ngăn che, chỉ để lại một con đường nhỏ hẹp thông đến nơi này. Triển Chiêu cau mày, đứng ở nơi đất trống, cả người như có một luồng khí lạnh chạy qua, thật không thoải mái. Bạch Ngọc Đường hít một hơi, ở hiện trường nhỏ xíu này đi mấy vòng rồi đột nhiên đứng lại, đối mặt Triển Chiêu nói, “Cẩn cứ vào kết quả nghiệm thi, hung án phát sinh sau ba giờ sáng. Ba giờ sáng, thời điểm này Lữ Tiểu Nguyệt vì cái gì mà đến đây, thật kỳ lạ.”

Triển Chiêu chợt sáng mắt, tự nhiên nhớ ra cái gì đó, nhìn Bạch Ngọc Đường hỏi, “Rạng sáng hôm nay, cô bé kia gọi là—”

“Nguyệt Hoa.”

“Phải, Đinh Nguyệt Hoa, còn thêm mấy đứa nhóc khác, lúc tôi với anh bắt được chúng cũng là gần sáng đi? Khoảng mấy giờ?”

“Chưa tới ba giờ.” Bạch Ngọc Đường như có điều suy nghĩ nhìn Triển Chiêu, “Không lẽ Lữ Tiểu Nguyệt là tới tìm bọn chúng?”

Triển Chiêu nhún vai, “Chuyện này còn phải hỏi bọn Đinh Nguyệt Hoa.” Sau, giọng nói đột nhiên nặng nề thêm mấy phần “Động tác phải nhanh một chút, nếu tôi đoán không sai, tần số gây án của hung thủ đang có khuynh hướng tăng nhanh đó.”

Thấy ánh mắt Bạch Ngọc Đường hiện ra vẻ lo lắng cùng khẩn trương, Triển Chiêu cười khổ, “Thủ pháp gây án cùng mức độ tàn nhẫn của hắn cũng tăng, biến thái tình dục càng lúc càng khó được thỏa mãn, bọn họ một khi bắt đầu, thì không hề dừng lại. Chúng ta nhất định phải dùng tốc độ nhanh nhất tìm được hắn, nơi có thể ngăn hắn lại chỉ có nhà tù mà thôi.”

Lời của Triển Chiêu làm Bạch Ngọc Đường dâng lên một cảm giác không lạnh mà run, đè nén lại sự tức giận, nhíu chặt mi phong anh tuấn. Bạch Ngọc Đường liền gật đầu nói với Triển Chiêu, “Vậy chúng ta cùng đi, hỏi đám Nguyệt Hoa một chút xem có quan hệ gì với Lữ Tiểu Nguyệt, hi vọng có phát hiện mới. Nhà của tên điên đó đã được các anh em khác mai phục, chỉ mong hắn còn trở lại, chỉ cần hắn về, chúng ta có thể bắt hắn ngay.”

“Mọi người đã xác định được hung thủ rồi sao?” Triển Chiêu cũng không có bất ngờ, cậu đã sớm biết, với thực lực của tổ trọng án, phong tỏa hung thủ cũng không phải chuyện khó, thậm chí, bắt hắn lại cũng chỉ là vấn đề thời gian. Nhưng chuyện đáng sợ nhất là trước khi có thể bắt hắn không biết còn phải hy sinh bao nhiêu sinh mạng vô tội.

“Ừ, rất phù hợp với hình tượng cậu nêu ra ——”

Hai người vừa rời đi hiện trường, Bạch Ngọc Đường v

ừa nói cho Triển Chiêu tiến triển mới nhất của bọn họ. Bạch Ngọc Đường nghiêm túc nói, Triển Chiêu chăm chú nghe, một đoạn đường dài nhờ sự tập trung của hai người dường như ngắn lại. Dọc đường bọn họ đều gặp nhóm nhóm học sinh, hân phần lớn đều nghe nói nơi này xảy ra chuyện gì, sắc mặt mỗi người

cũng trở nên cổ quái.

21. Chương 21: Vụ Án 2 – Phong Cuồng Chi Huyết (8)

Bởi vì hai tiếng trước vừa gặp Đinh Nguyệt Hoa, cho nên sau khi nhìn thấy vẻ mặt thất hồn lạc phách của cô bé này, Bạch Ngọc Đường lập tức ngửi được một mùi không tầm thường. Đinh Nguyệt Hoa có chuyện, chẳng lẽ hành động của người bị hại tới qua – Lữ Tiểu Nguyệt có liên hệ tới Nguyệt Hoa? Bạch Ngọc Đường theo bản năng chuyển ánh mắt, vừa vặn đối mặt với ánh mắt đầy ẩn ý giống nhau của Triển Chiêu, hai người đồng thời không báo trong lòng đều đã có tính toán.

Khác với tối hôm qua một dạng tẩy tã duyên hoa (- kiểu thoa son trét phấn ấy), những mỹ phẩm trét đầy mặt Đinh Nguyệt Hoa giờ đã không thấy, chỉ còn một khuôn mặt xinh đẹp có chút nhàn nhạt u buồn, mắt đỏ hoe, chắc đã khóc. Trang phục cũng được đổi thành đồng phục học sinh, áo sơ mi trắng, váy dây màu nâu, tóc dài xoa vai, cả người lộ vẻ nhẹ nhàng thanh thoát, không nhìn ra chút nào dung tục như tối qua.

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, chờ một chút mới cất bước đi tới bên người Đinh Nguyệt Hoa, ngồi đối diện cô bé, dùng giọng trầm thấp, nhẹ nhàng hỏi, “Nguyệt Hoa, anh biết bạn của cô gặp chuyện như vậy cô rất khổ sở.”

Đinh Nguyệt Hoa không ngẩng đầu nhìn Bạch Ngọc Đường, nghe được giọng của người kia, trên mặt xuất hiện một vẻ phức tạp, giống như thống khổ, lại như không thể kiên nhẫn. Cô đem người mình cách xa hướng Bạch Ngọc Đường, đầu cũng thấp xuống.

Bạch Ngọc Đường trầm ngâm một lát, thấy Đinh Nguyệt Hoa phản ứng cũng không quá quyết liệt, vì vậy anh tiếp tục nói, “Cô yên tâm, bọn anh sẽ nhanh chóng bắt được tên hung thủ đó.”

Đinh Nguyệt Hoa nhẹ nhàng nâng đầu, nhìn Bạch Ngọc Đường một cái, ánh mắt tỏ ý coi thường, nhưng cũng không mở miệng, lại cúi đầu tiếp.

Bạch Ngọc Đường cảm thấy bức bối, đè nén tâm tình tiếp tục kiên nhẫn hỏi, “Nguyệt Hoa, cô quen biết Lữ Tiểu Nguyệt đúng không?”

Cả người Đinh Nguyệt Hoa khẽ run lên, lần này cô không ngẩng đầu, càng không có câu trả lời xác đáng.

Thấy phản ứng của cô như thế, Bạch Ngọc Đường lập tức hỏi, “Cô quen con bé, tối hôm qua con bé tới rừng cây kia chính là để gặp cô đúng không?”

“Không!” Đinh Nguyệt Hoa đột ngột ngẩng lên, hung hăng nhìn chằm chằm Bạch Ngọc Đường, ánh mắt như bốc hỏa, vô cùng tức giận, “Anh lắm nhảm cái gì? Tôi biết cô ta hay không liên quan gì tới anh? Dựa vào cái gì mà nói cô ta vì tìm tôi nên mới chết? Anh có chứng cứ không? Dám đồn bậy tôi sẽ kiện anh!!”

Một loạt câu hỏi nã ra làm Bạch Ngọc Đường ngỡ ngẩn cả người, cho đến khi Đinh Nguyệt Hoa im lặng, quay đầu đi không để ý tới anh, anh mới phản ứng lại được. Thái độ dầu muối đều không ăn của Đinh Nguyệt Hoa làm Bạch Ngọc Đường rất nhức đầu, cũng bức bối. Anh siết chặt quả đấm, gờ tay lên muốn nắm lấy bả vai Đinh Nguyệt Hoa, ép con bé nhìn thẳng vào mắt mình, nhưng gờ lên một hồi lâu, cuối cùng cũng không hạ xuống. Dưới tâm trạng lo lắng, lần sau mở miệng giọng nói dĩ nhiên đã trở nên cứng rắn hơn nhiều.

“Nguyệt Hoa, tên hung thủ đó là đồ điên, tới qua nếu như cô không trở về kí túc xá, có lẽ người bị hại sẽ là cô. Cô có biết Lữ Tiểu Nguyệt chết rất thảm không? Con bé chỉ mới hai mươi tuổi, còn rất trẻ, lại cứ như vậy mà bỏ mạng. Nguyệt Hoa chẳng lẽ cô không muốn thay cô ấy đem hung thủ ra trước công lý sao? Anh thật không biết chỉ mới không tới hai năm, một con người tràn đầy chính nghĩa Nguyệt Hoa lại biến thành một kẻ máu lạnh đấy.”

“Máu lạnh?” Hai chữ này dường như đã đâm trúng nỗi đau của Đinh Nguyệt Hoa, cô đột nhiên đứng phắt dậy, hung tợn nhìn chằm chằm Bạch Ngọc Đường, lớn tiếng quát, “Bạch Ngọc Đường!! Đứng trước mặt anh, tôi còn không đủ tư cách dùng hai chữ này để hình dung bản thân đâu!!”

Dứt lời, hung hăng đẩy Bạch Ngọc Đường, cúi đầu vọt ra khỏi cửa, lúc rời đi suýt nữa làm Triển Chiêu đang đứng trước cửa té lộn nhào. Bị đụng lần này thật không nhẹ, vai Triển Chiêu đau buốt, cả người nghiêng qua, cũng may có Bạch Ngọc Đường kịp thời chạy tới đỡ cậu.

“Đinh Nguyệt Hoa!! Cô đứng lại đó cho anh!!” Đỡ Triển Chiêu đứng lại ngay ngắn, Bạch Ngọc Đường nhắc chân định đuổi theo Đinh Nguyệt Hoa cũng đã không kịp rồi, tốc độ của con nhỏ này thật đúng là mau, chớp mắt một cái đã mất tăm mất tích.

“Được rồi, đừng đuổi, tôi thấy mọi chuyện đã rõ rồi.” nhìn theo hướng Đinh Nguyệt Hoa chạy đi, Triển Chiêu khẽ thở dài, vỗ vai Bạch Ngọc Đường trấn an cái người đang kích động, “Bây giờ anh càng cần phải tỉnh táo, vẫn là đem lực chú ý đặt hết lên người kẻ tình nghi đi, chuyện của con bé cần có thời gian để giải quyết.”

Thấy Bạch Ngọc Đường chân mày nhăn nhó ánh mắt cũng khổ sở. Đáy lòng Triển Chiêu càng thêm yên lặng, thật ra, Bạch Ngọc Đường vấn đề của anh cũng cần thời gian để giải quyết. Tim của mỗi người đối với người ngoài đều có chút khó khăn, nếu như không chủ động cầu xin biện pháp giải quyết, người ngoài thật sự khó can thiệp. Triển Chiêu rất thương thức Bạch Ngọc Đường, nhưng cậu cũng không chủ động đi giúp Bạch Ngọc Đường, cậu đang đợi, đợi lúc Bạch Ngọc Đường nguyện ý bày tỏ với cậu. Điều duy nhất cậu có thể làm là chân chính tháo gỡ những nút thắt trong lòng Bạch Ngọc Đường khi anh ta thực sự cần cậu. Về phần Đinh Nguyệt Hoa —— Triển Chiêu nhẹ nhàng nhún mày, cô gái này chắc cũng là một phần nút thắt trong tim Bạch Ngọc Đường nhỉ.

Không biết tại sao, cách suy nghĩ này làm người ta không thích lắm, đáy lòng lại có chút khó chịu. Loại ý nghĩ này khiến Triển Chiêu sưng sốt, theo bản năng đẩy Bạch Ngọc Đường đang ở cạnh mình ra, đi tới bàn đọc sách của Đinh Nguyệt Hoa, ánh mắt xoay vòng rồi sáng lên, phát hiện ra một mục tiêu làm cậu cảm thấy vô cùng hứng thú.

Vi tính của Đinh Nguyệt Hoa là loại mới nhất của hãng Apple, kiểu dáng ưa thích của nữ giới, màu sắc cũng là màu trắng xinh đẹp. Dĩ nhiên, trước khi bọn Triển Chiêu đi vào, Đinh Nguyệt Hoa đang lên net, trên màn hình vi tính chính là trang chủ diễn đàn của đại học A. Triển Chiêu ho nhẹ một tiếng, híp mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, “Tôi có thể xem không?”

Bạch Ngọc Đường giật mình, “Sao lại hỏi tôi?”

“Về công, anh là cảnh sát, về tư, anh phải là huynh trưởng của vị Đinh tiểu thư này. Nếu muốn điều tra vật phẩm cá nhân của cô ấy hẳn phải có được sự đồng ý của anh, như vậy cũng không sai chứ?”

Biểu lộ trên mặt Triển Chiêu cực nghiêm túc, khóe miệng lại nhẹ mỉm cười, làm khuôn mặt đang nghiêm túc lại có chút giảo hoạt. Chẳng hiểu vì sao, dáng vẻ của Triển Chiêu làm Bạch Ngọc Đường sinh ra cảm xúc vui vẻ, tựa như sự lo lắng cũng không tới mức nghiêm trọng như vậy. Anh bước đến sau lưng Triển Chiêu, tự mình mở ra lịch sử duyệt Web trên trình duyệt, “Hay để tôi đến đi, về công, cảnh sát tôi đây đã học qua vài thủ thuật của Công Tôn, thao tác vi tính thao tác hẳn là giỏi hơn cậu một chút. Về tư ——” tự giấu mình, hừ một tiếng, Bạch Ngọc Đường tiếp tục nói, “Con bé này dù sao đã rất ghét tôi, cho nó ghét thêm cũng chẳng thành vấn đề.” (thò tay từ đằng sau tức là em nó đang ở trong lòng anh đấy hả?)

Ngón tay Bạch Ngọc Đường gõ thật nhanh trên bàn phím máy tính, ánh mắt nghiêm trọng, môi mím nhẹ, Ánh sáng từ màn hình máy vi tính chiếu vào khuôn mặt Bạch Ngọc Đường, từ góc độ của Triển Chiêu nhìn qua, chỉ thấy toàn bộ đường nét gò má kiên nghị mà mê người. Triển Chiêu cố gắng tập trung tinh thần, không biết có phải do tối qua ngủ ít quá, hay là do khung cảnh bây giờ an tĩnh quá mức, trong lúc mơ màng màng đầu của cậu lại một lần nữa mơ hồ nhớ lại. Loại cảm giác như bị bóp nghẹt ấy lần nữa lại hiện diện trong tim Triển Chiêu, giống như lần đầu tiên, Triển Chiêu cũng không cố ý lắng nghe, lại dễ dàng nghe được tiếng tim mình đập. Rất nhanh, rất nặng.

Đột nhiên, một hồi chuông từ bên hông Bạch Ngọc Đường truyền tới, khiến Triển Chiêu giật mình.

“Uây! Cái gì?” Đầu điện thoại bên kia giống như truyền đến tin tức vô cùng trọng yếu, ánh mắt Bạch Ngọc Đường lóe lên một vẻ khẩn trương lẫn hưng phấn, “Được, tôi hiểu. Tôi đang ở đại học A, tôi lập tức sẽ nói chuyện với cảnh sát khu vực để giải thích tình hình. Được, tôi chờ họ đến rồi sẽ sắp xếp hành động, được, giao cho tôi, anh cứ yên tâm đi.”

Cúp điện thoại, Bạch Ngọc Đường lập tức đứng lên, nhìn Triển Chiêu vội vàng nói, “Có tình huống khẩn cấp, nhân chứng báo cáo, có một tên hình dáng giống như tên khốn đó xuất hiện ở trường học phụ cận, tôi lập tức phải qua bên kia tiếp viện, đội trưởng đã cho vài người đến đây phụ giúp, rất nhanh sẽ tới. Chỗ này—”

Triển Chiêu lập tức đáp, “Anh đi đi, chỗ này cứ để tôi.”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, nhìn Triển Chiêu một cái thật sâu, do dự trong thoáng chốc nhưng vẫn gật đầu, “Được, cậu nhớ chú ý an toàn, có chuyện thì phải gọi điện cho tôi.”

Bạch Ngọc Đường rất nhanh đã biến mất khỏi cửa kí túc xá, Triển Chiêu nhìn bóng lưng của anh, ổn định nhịp tim cuối cùng đã đập lại vận tốc bình thường. Thờ dài nhẹ nhõm, Triển Chiêu ngồi ở chỗ vừa rồi Bạch Ngọc Đường mới ngồi, chăm chú nhìn máy tính hết nửa ngày, rốt cục lại thờ dài, bắt đầu công việc. Năm phút sau, trước màn hình máy tính, khuôn mặt của Triển Chiêu dần trở nên nghiêm trọng.

“Thì ra là vậy.”

Một người bạn chết đi sẽ khiến người ta đau khổ, mà nhận ra được mình đối với chuyện người ta chết đi không thể không chịu trách nhiệm, thứ cảm giác này, hẳn sẽ làm người ta càng thêm thống khổ tới mức không muốn sống nữa?

Nguyệt Hoa ——

Nhìn tấm hình trên mạng Đinh Nguyệt Hoa cùng Lữ Tiểu Nguyệt chụp chung, trên mặt hai cô bé tràn đầy nụ cười sáng lạng, khung cảnh còn là đình liễu xanh vào mùa xuân khi chưa trở thành hiện trường án mạng. Tuổi thanh xuân tươi đẹp đã bị thảm kịch hiện thực phá hủy tàn nhẫn, Cảm giác này thật làm tim người ta đau đớn. Triển Chiêu tự nhiên cảm thấy rất đau, cậu nhẹ nhàng khép lại máy vi tính, cất bước rời khỏi kí túc xá của Đinh Nguyệt Hoa. Cậu không biết cô bé này lúc này sẽ nghĩ thế nào, sự viếng thăm mới rồi của cậu và Bạch Ngọc Đường với Đinh Nguyệt Hoa xem ra không khác nào xát muối vào vết thương của cô bé. Chẳng trách cô ấy tức giận, vì tức giận mới rời đi.

Thời điểm người ta kích động, sẽ không còn lí trí mà phạm sai lầm. Nghĩ tới đây, lòng Triển Chiêu lại kéo lên một trận lo lắng, cậu biết, cậu bây giờ phải sớm tìm thấy Đinh Nguyệt Hoa. Nhưng lúc này cô bé sẽ đến nơi nào chứ?

22. Chương 22: Vụ Án 2 – Phong Cuồng Chi Huyết (9)

Ánh dương ấm áp chiếu vào thảm cỏ xanh ngọc bích, Đình liễu xanh gió sông ấm áp phản phật, thổi mái tóc dài của cô gái bay lất phất. Lâm bộ đồng phục học sinh bao bọc cơ thể thanh xuân kiên mĩ càng thêm thuần khiết, khi bóng lưng của cô rơi vào mắt Triển Chiêu, cậu rốt cục đã có thể thờ dài nhẹ nhõm. Khôi phục lại hô hấp tán loạn cùng con tim đang đập liên hồi, trong mắt thoáng qua một suy nghĩ nhàn nhạt, Triển Chiêu từ từ bước lên trước, đứng lại sau lưng Đinh Nguyệt Hoa, theo tầm mắt của cô, đem toàn bộ Đình liễu xanh thu vào đáy mắt.

Nơi này thực sự rất đẹp, nếu như, nếu như không có những thứ làm người ta ngứa mắt như dây cảnh giới cùng những vết máu rải rác trên mặt đất kia.

“Cậu ấy thật là ngốc, phải không?” Bây giờ, Đinh Nguyệt Hoa lại mở miệng nói chuyện, giọng nói rất trầm, như lẩm bẩm, nếu như không phải Triển Chiêu đang đứng sau lưng cô ta, có lẽ cũng không nghe ra cô ấy đang nói cái gì.

Triển Chiêu nghe rõ câu hỏi của Đinh Nguyệt Hoa, nhưng không trả lời, vì theo kinh nghiệm của cậu, Đinh Nguyệt Hoa bây giờ chỉ muốn nói, không muốn nghe.

Quả nhiên, sự im lặng của Triển Chiêu đổi lấy sự tiếp tục bày tỏ của Đinh Nguyệt Hoa, thấp giọng, bi thương, hỗn loạn, nhưng lại nghe hiểu rất dễ dàng.

“Tôi sớm đã biết, loại người giống như cậu ấy là loại cực kỳ ngu ngốc, lúc nào cũng cho mình là vị cứu tinh, y như tên khốn Bạch Ngọc Đường kia vậy!! Cậu ấy tưởng cậu ấy là ai, có thể làm thuyết pháp khuyên người ta hướng thiện!? Nực cười!! Nếu không phải cậu ấy tự mình đa tình, không đáp ứng tôi đến đó gặp nhau, tôi sẽ cố tình để cậu ấy làm chim câu sao? Cậu ấy không thích tôi đi club đêm uống rượu chơi bời, hết như cái tên Bạch Ngọc Đường đáng ghét đó. Tôi lại càng muốn đi!! Tôi lại càng muốn đi!! Giọng Đinh Nguyệt Hoa càng ngày càng kích động, đang nói nói, cô đột nhiên xoay người, lấy đôi mắt đỏ nhìn thẳng vào mắt của Triển Chiêu, dùng giọng nói run rẩy nói “Thầy, thầy nói, có phải cậu ấy quá đa sự rồi không!? Cậu ấy chết là do tự chuốc lấy đúng không!!? Tôi làm sao biết, tôi đã nói rõ ràng mình sẽ không tới, tại sao cậu ấy còn bướng bỉnh như vậy, tại sao còn chờ tôi! Tôi rõ ràng đã bảo không muốn cậu ấy quản!! Tôi muốn cậu ấy chết đi, tôi, tôi muốn cậu ấy ——” nói tới đây, nước mắt đã tràn đầy khóe mắt, ngay sau đó, cô đột nhiên dùng hai tay che mặt thật chặt, khóc không thành tiếng.

“Tôi lại —— lại muốn cậu ấy chết đi.”

Nhìn Đinh Nguyệt Hoa ngồi chồm hổm dưới đất, cả người run rẩy không ngừng, tâm tình sụp đổ, lớn tiếng khóc than, Triển Chiêu nhẹ nhàng nhú mào, hơi do dự một chút liền cùng ngồi xuống với Đinh Nguyệt Hoa. Triển Chiêu giơ tay lên, đặt lên vai cô bé, nhẹ nhàng vỗ, dùng thanh âm trầm thấp nói “Nguyệt Hoa, chuyện lần này là ngoài ý muốn. Em chỉ cần nhớ, đây không phải là lỗi của em.”

Toàn thân cô bé run lên, tiếng khóc dần dần nhỏ lại, từ khóc lớn đổi sang sụt sùi. Triển Chiêu thở dài, thu tay về, tiếp tục nhỏ giọng khuyên nhủ, “Tiểu Nguyệt là một người bạn tốt, cho dù em có nói với em ấy cái gì, làm gì, em ấy cũng không trách em. Mà chuyện em phải làm lúc này, chính là thay em ấy bắt lại hung thủ.”

Tiếng khóc chợt ngưng bật, sau vài giây, tâm tình Đinh Nguyệt Hoa cũng hồi phục. Khuôn mặt trong lòng bàn tay ngẩng lên, lấy cặp mắt đỏ hoe nhìn thầy Triển đang ở trước mặt mình, Đinh Nguyệt Hoa giọng khàn khàn hỏi, “Thầy, hung thủ sẽ bị bắt phải không?”

Triển Chiêu lấy vẻ mặt nghiêm túc trước kia chưa hề có nhìn Đinh Nguyệt Hoa, trịnh trọng gật đầu, “Sẽ, tôi tin tưởng năng lực của Bạch Ngọc Đường bọn họ, huống chi còn có tôi, cùng em.”

“Tôi?” Đinh Nguyệt Hoa hơi sững sờ, đôi lông mày xinh đẹp nhẹ nhàn lại, “Tôi cũng có thể giúp một tay sao?”

Triển Chiêu khóe miệng cong cong, trên mặt vẽ ra một nụ cười ôn nhu, “Đúng vậy, em cũng có thể giúp một tay. Bất quá chúng ta bây giờ tốt nhất nên rời khỏi đây, về kí túc xá của em rồi nói chuyện được không?”

Có lẽ do vừa trải qua thăng trầm cảm xúc, Đinh Nguyệt Hoa ngoan ngoãn gật đầu, như có điều suy nghĩ nhìn Đinh liễu xanh, bí ẩn nói, “Có lẽ đây là lần cuối em tới nơi này, đáng tiếc, đây là nơi xinh đẹp nhất trong toàn bộ phong cảnh đại học A” đột nhiên nhú mào thêm lần nữa, Đinh Nguyệt Hoa cúi đầu.

Triển Chiêu cũng nhú mào, vừa định mở miệng khuyên Đinh Nguyệt Hoa một chút, tự nhiên nghe thấy một âm thanh rất nhẹ, tim run lên, Triển Chiêu lập tức nắm lấy tay của Đinh Nguyệt Hoa.

Đinh Nguyệt Hoa ngẩn người, đột ngột nâng đầu, đối diện tầm mắt Triển Chiêu, rồi lại phát hiện trong mắt đối phương hiện ra một ánh nhìn sắc bén, lại đỡ người.

“Nguyệt Hoa, tôi nhớ bài tập tôi giao tới qua em còn chưa có nộp, mau đưa qua cho thầy nhìn một chút, đi thôi, bây giờ chúng ta xuống núi.”

“A? Bài tập?” Đinh Nguyệt Hoa vẫn chưa kịp phản ứng, cô hơi đỡ ra ngơ ngác nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu bắt động thanh sắc kéo Đinh Nguyệt Hoa từ dưới đất lên, mắt lại chuyển sang nhìn con đường nhỏ dẫn xuống núi, đè nén cảm giác nóng nảy, dùng âm điệu bình tĩnh nói, “Để phạt việc em về trễ, phải viết báo cáo 5000 chữ. Em lại quên mất rồi, còn không mau trở về viết.”

Thấy sắc mặt Đinh Nguyệt Hoa vẫn mờ mịt như cũ, Triển Chiêu quỳnh lên, cười khỏ, đột nhiên cúi người xuống đem đôi môi dính sát vào tai Nguyệt Hoa.

Nhìn từ xa, cảnh này giống hệt như hai tình nhân đang thì thầm bên tai, có điều chuyện Triển Chiêu nói ra với chuyện yêu đương hoàn toàn chẳng liên quan gì cả.

“Nơi này rất nguy hiểm, mau đi đi, xuống núi rồi thì bảo Bạch Ngọc Đường tới Đình liễu xanh.”

23. Chương 23: Vụ Án 2 – Phong Cuồng Chi Huyết (10)

Ánh mắt Đinh Nguyệt Hoa trong thoáng chốc hiện ra sự sợ hãi, vừa tính hướng chung quanh nhìn thử, liền bị Triển Chiêu thấp giọng bảo ngưng, “Đừng lo nhìn đông nhìn tây nữa!! Đi ngay!!”

“Dạ!” Đinh Nguyệt Hoa theo bản năng nghe lệnh, lấy đôi chân đã cứng nhắc bước nhanh về hướng đường mòn xuống núi.

Từ đầu Triển Chiêu tính đi cùng với Đinh Nguyệt Hoa, nhưng sau mấy bước, cậu đã nhảy bén nhận ra những âm thanh nho nhỏ vừa rồi lại tăng thêm, không cần cố nghe cũng nhận ra được, là tiếng hít thở mạnh mẽ mà điên cuồng. Nguy hiểm đang đến gần, mà tốc độ của nó lại nhanh tới mức không để con mồi chạy trốn, trừ phi, ném cho con dã thú kia một con mồi hấp dẫn khác.

Triển Chiêu nhướng mày, thấp giọng, nhanh chóng nói với Đinh Nguyệt Hoa “Lát sau tôi nói em chạy em phải chạy thật nhanh, ngàn vạn lần không được nhìn lại!”

“Sao?” Đinh Nguyệt Hoa thần kinh khẩn trương đột ngột lại căng thẳng, cô cảm thấy dường như hàm răng của mình cũng bắt đầu run rẩy.

“Làm theo lời của tôi.” Triển Chiêu nhìn chăm chú vào mắt Đinh Nguyệt Hoa nhẹ nhàng mỉm cười.

Nụ cười ôn nhu của Triển Chiêu luôn dễ dàng khiến người ta nảy sinh cảm giác tin tưởng, Đinh Nguyệt Hoa thấy biểu lộ của cậu, cũng bớt khẩn trương rất nhiều. Cô siết chặt hai nắm tay, nhìn mắt Triển Chiêu gật đầu.

Triển Chiêu cũng gật đầu, cầm tay kia của Đinh Nguyệt Hoa nhẹ nhàng dùng sức, thấp giọng hô, “Chạy!”

Đây chính là chạy trốn trong hoàn cảnh ngàn cân treo sợi tóc, Đinh Nguyệt Hoa dốc hết sức lực tung người chạy như bay, cô chỉ cảm thấy tiếng gió xẹt bên tai, hô hấp như ngưng lại, khắp mũi miệng đều thoảng thoảng mùi máu tanh tràn ngập. Tim đau đốn như đang bị thiêu đốt, bất quá cô không có thời gian suy nghĩ, trong đầu chỉ còn một chuyện “Chạy”. Mặc dù cô từng do dự khi nghe thấy sau lưng truyền tới một tiếng rên rỉ không thể nghe rõ. Không biết có phải từ thầy Triển hay không, cô chỉ nhớ Triển Chiêu đã nói, không được nhìn ra sau, mau tìm Bạch Ngọc Đường!! Bạch Ngọc Đường là cảnh sát, nói vậy, thầy Triển bây giờ đang đối mặt với tên hung thủ tối qua ư!?

Đột nhiên nghĩ tới đây, Đinh Nguyệt Hoa cảm giác chân bị trượt, té xuống đất một cái đau điếng. Toàn thân trầy xước, đau đốn hít mạnh một hơi, không kịp kiểm tra vết thương, đã lập tức đứng lên tiếp tục chạy xuống núi, vừa chạy vừa móc điện thoại di động.

Lúc nhận điện, Bạch Ngọc Đường đang cùng Trương Long Triệu Hổ phân tích vụ án, vừa nói tới đoạn bộ trưởng vừa ra lệnh tất cả cảnh lực trong nội thành phải giám sát toàn bộ thành phố A, lại phái một lượng quân lớn vào lục soát khuôn viên trường, đảm bảo trong vòng vài tiếng phải tìm thấy tên biến thái kia. Bên này vừa mới ổn định, bọn họ còn đang định chia nhau đi tuần tra cùng mấy anh em kia thì điện thoại của Bạch Ngọc Đường cũng vang lên.

Thấy người gọi tới là Đinh Nguyệt Hoa, Bạch Ngọc Đường không khỏi căng thẳng, có linh tính chẳng lành xâm lấn trong tim. Nếu là ngày thường, Đinh Nguyệt Hoa chịu gọi điện tới nói chuyện với anh, bất kể cô nương muốn anh đưa tiền hay gây ra phiền toái, chỉ cần cô chịu chủ động tìm, Bạch Ngọc Đường cũng sẽ cảm thấy vui vẻ. Nhưng mà bây giờ là lúc nghiêm trọng, mới vừa rồi rõ ràng còn mâu thuẫn với Đinh Nguyệt Hoa dữ dội như thế, giờ lại nhận được điện, chẳng lẽ, có chuyện rồi?

Bạch Ngọc Đường vội vàng tiếp điện thoại, không chờ anh mở miệng nói, đầu kia đã truyền đến một tiếng la khẩn đặc, “Liều xanh, Đình liễu xanh— mau tới đó, thầy Triển — Thầy Triển gặp nguy hiểm!!”

“Cái gì!?” Mi phong như hai lưỡi kiếm dựng đứng, tay nắm điện thoại cũng siết chặt, Bạch Ngọc Đường như hướng về phía điện thoại hô lên, “Cô nói cái gì!? Triển Chiêu thể nào?”

“Tôi, tôi không biết — Thầy Triển đang ở Đình liễu xanh, anh mau tới!! Chậm sẽ không kịp!!”

Nghe được tiếng than khóc âm ỹ từ bên kia điện thoại của Đình Nguyệt Hoa, tim Bạch Ngọc Đường đã lạnh hết nửa, anh biết, bây giờ không có cách nào lấy được thêm nhiều tin tức từ điện thoại nữa. Có lẽ do kinh sợ mà Đình Nguyệt Hoa không cách nào ổn định tâm tình, cũng không có cách nào thuật lại rõ ràng chuyện đã xảy ra. Nhưng không cần cô nói thêm, chuyện cũng đã rõ, Triển Chiêu gặp nguy hiểm, hơn nữa còn gặp nguy hiểm ở Đình liễu xanh.

Bạch Ngọc Đường không cúp điện thoại, anh ném điện thoại cho Trương Long, để cậu tiếp tục cùng Đình Nguyệt Hoa nói chuyện, còn mình mang theo Triệu Hổ đi trước đến Đình liễu xanh.

Đường đi chỉ hơn 10 phút ngắn ngủi, vào giờ phút này lại có vẻ như rất dài, theo thời gian, cảm giác u ám trong tim ngày càng nặng. Ngữ âm không rõ ràng của Đình Nguyệt Hoa mới này như lời nguyện rửa phảng phất quanh đáy lòng Bạch Ngọc Đường. Thầy Triển gặp nguy hiểm, chậm sẽ không kịp? Đến tột cùng là nguy hiểm gì, chẳng lẽ cậu ta chạm mặt tên biến thái đáng chết đó sao? Đình liễu xanh, hiện trường xảy ra án mạng, nhớ Triển Chiêu đã từng nói, có rất nhiều hung thủ sau khi gây án thích trở lại hiện trường, thậm chí theo dõi tiến trình phá án để đạt được cảm giác thỏa mãn. Chết tiết cái lũ biến thái này!! Mà càng đáng chết hơn là mình lại để một mình cậu ta đối mặt kẻ giết người biến thái như vậy!! Từ sáng đã biết cái sân trường đang đặt dưới tình huống nguy hiểm, cho dù không thể đem cậu ta đặt trong tầm mắt, ít nhất cũng xác định cậu ta sẽ không đến những nơi nguy hiểm như hiện trường án mạng rồi? Nhưng mà, chuyện này cũng không thể can đi? Dù sao Triển Chiêu cũng là một người trưởng thành có tay chân, cho nên chỉ có thể nói, tự mình chui đầu vào nơi nguy hiểm như cậu ta thật là quá mức ngu xuẩn!!

Bạch Ngọc Đường xanh mặt, trong vòng hai năm, tình cảnh trong cơn ác mộng kia lần nữa hiện ra như một bàn tay đen khổng lồ, siết chặt cổ họng anh, khiến anh ngạt thở muốn ngất xỉu. Nhưng anh bức ép mình phải tỉnh táo, ít nhất bây giờ, trước khi xác định được an toàn của Triển Chiêu anh không thể ngã xuống. Triển Chiêu, phải kiên trì, cậu nhất định phải giữ vững, tôi sẽ đến ngay!!

24. Chương 24: Vụ Án 2 – Phong Cuồng Chi Huyết (11)

Hôm nay là một ngày nắng đẹp, vậy mà trong nháy mắt, một loại cảm giác ngọt ngào khiến người ta hít thở không thông bỗng nhiên xuất hiện làm bầu trời như u ám hẳn. Triển Chiêu đưa mắt nhìn Đình Nguyệt Hoa đã chạy xa, chân mày vừa giãn ra một ít lại chợt khấn thốt. Cậu nghe thấy tiếng bước chân nặng nề từ đằng sau, một kẻ xuất hiện tại hiện trường án mạng, lại lén lút tới gần người xa lạ, vậy hẳn chính là tên ác ma đó rồi?

Triển Chiêu cảm thấy máu toàn thân mình như đông cứng lại, căng thẳng làm cậu không thể nào cử động cơ thể. Nhưng cậu vẫn cố gắng khống chế tứ chi, dùng hết sức lực, chậm rãi xoay người.

Cậu thấy tên kia. Người hơi gầy, tóc dài và bù xù che đầy đôi mắt đục màu máu, miệng há ra còn thấy được hai hàm răng dơ bẩn, bên trên dường như còn lưu lại chút máu.

Người nọ trợn mắt chăm chăm nhìn Triển Chiêu, ánh mắt đáng sợ lạnh băng, ánh mắt đó không giống đang nhìn một người, mà đem Triển Chiêu thành một vật phẩm đang chờ giám định. Ánh mắt của người nọ, làm Triển Chiêu có cảm giác như hần sắp nhào lên cắn cổ mình vậy.

Trạng thái của người này rất không bình thường, do từng ghé qua bệnh viện tâm thần nhiều lần, nên Triển Chiêu nhìn sơ qua đã thấy hẳn không bình thường. Hẳn chính là một bệnh nhân tâm thần, hơn nữa bây giờ còn đang trong trạng thái phát bệnh.

Triển Chiêu không động đậy, chỉ lén siết chặt tay. Cậu bình tĩnh nhìn nam nhân đang đứng cách mình chưa tới 3 thước, hết sức khống chế thanh âm, không để nó run rẩy.

“Cậu là Tiền Minh?”

Tên diên kia rõ ràng run lên trong chốc lát, ánh mắt nhìn Triển Chiêu bắt đầu lộ ra chút nghiêm túc. Hắn nghiêng đầu, nhìn chằm chằm vào mắt Triển Chiêu há miệng muốn nói chuyện, lại không có cách nào phát ra câu hoàn chỉnh.

“Người, người, người biết...ta?”

Tim Triển Chiêu chùng xuống, nói lắp, khó khăn khi giao tiếp, sống chung với người bình thường luôn tự ti mặc cảm, có lúc thất vọng, không cách nào thành lập quan hệ bình thường với phái nữ.

Triển Chiêu cố gắng buông lỏng thần kinh căng cứng của mình, dùng giọng nói âm trầm trả lời câu hỏi của Tiền Minh, “Đúng, tôi biết cậu.”

“Nhưng, ta, ta, ta không —” Tiền Minh cố gắng thật lâu cũng không thể nói hết lời, Triển Chiêu thế nhưng vẫn khích lệ nhìn hắn.

Trên mặt Tiền Minh đã toát mồ hôi, hắn lo sợ đưa tay lau đi mồ hôi trên trán, vết máu khô trên tay do mồ hôi mà nhoe ra, dính đầy trên mặt hắn, vô ý để lộ ra khuôn mặt bị tóc kia che phủ càng thêm dữ tợn.

“Người, người gạt ta! Người không... không biết...ta!! Người là tới bắt, bắt, ta!”

Triển Chiêu căng thẳng, nhưng cậu lập tức bình tĩnh lại, dùng thanh âm trấn tĩnh đáp, “Không đâu, Tiền Minh, tôi tới giúp cậu.”

Mặt Tiền Minh không thấy chút biểu hiện gì gọi là tín nhiệm, hắn hướng về phía Triển Chiêu nhích tới mấy bước, tim Triển Chiêu lại bắt đầu đập kịch liệt hơn. Khoảng cách này, đã gần đến mức ngửi thấy mùi máu tanh nồng từ người hắn.

Triển Chiêu nhớ tới báo cáo về vụ án mà Bạch Ngọc Đường nói với cậu, cảnh sát tìm được trong nhà Tiền Minh tim của người bị hại, nhưng lại không tìm được máu. Máu kia, máu của người bị hại đã biến đi đâu rồi? Chẳng lẽ, bị hắn uống hết?

Triển Chiêu cảm giác dạ dày như nổi sóng, cảm giác ghê tởm làm cậu không rét mà run. Cậu nhấn nhó, nhìn thẳng vào mắt Tiền Minh, “Tiền Minh, tôi gọi Triển Chiêu, tôi là bác sĩ.”

“Bác sĩ?” Tiền Minh đứng lại, quan sát Triển Chiêu, như đang cố xác minh xem lời Triển Chiêu là thật hay giả.

“Đúng, tôi là bác sĩ. Tôi biết cậu đang bị bệnh nên mới tới trị cho cậu đây.” Triển Chiêu chăm chú nhìn Tiền Minh, thậm chí khóe miệng còn cong lên một nụ cười cứng ngắc.

“Người, người gạt ta, người, người nói ta có, có—”

“Có phải cậu hay cảm thấy máu cả người luôn thiếu hụt, cần tiếp thêm không?”

“Máu, máu, máu—” Ánh mắt diên cuồng của Tiền Minh thoáng qua một tia sợ hãi, trong miệng liền nhớ tới cái chữ này, tim Triển Chiêu lại càng nặng nề hơn.

Hồ sơ báo cáo còn thiếu một điều quan trọng, là nơi giấu lượng máu kia. Triển Chiêu thật ra vẫn nhớ vụ án quỷ hút máu người đã từng làm chấn động nước Mỹ, hung thủ bởi vì hoài nghi mình mắc bệnh thiếu máu mà không ngần ngại giết người hút máu, người đó cũng mắc chứng nói lắp nghiêm trọng, khi lớn lên còn thường đái dầm, sống một mình. Đây cùng với Tiền Minh trước mắt còn không phải giống nhau sao?

Nhưng tình huống của Tiền Minh so với tên quỷ hút máu kia còn có chút phức tạp. Hắn không chỉ hút máu, còn xem phụ nữ như kẻ thù. Hắn không chỉ là một người mắc bệnh tâm thần, mà còn là người bị biến thái tình dục. Hắn lúc giết người đã để lại những đặc thù quá sức rõ ràng của một kẻ biến thái tình dục, cho nên mới làm Triển Chiêu bỏ quên một khả năng khác. Lý do hắn luôn lựa chọn nữ nhân làm đối tượng gây án, có lẽ do tư tưởng thù địch cùng với khao khát của hắn với phái nữ, một mặt hắn không có khả năng khiến phụ nữ yêu thích mình, khiến hắn muốn cưỡng hiếp rồi giết đối phương. Mặt khác, vì hắn hoài nghi mình

bị thiếu máu, còn khao khát phụ nữ khiến hần nghĩ huyết dịch của nữ nhân sẽ càng thanh khiết hơn, nên mới rút máu của nạn nhân mà uống cạn.

Triển Chiêu suy tư chỉ trong thời gian rất ngắn, vậy mà thời gian ngắn đó cũng đủ làm Tiền Minh trở nên điên cuồng. Triển Chiêu biết, vào thời điểm nghe thấy tiếng máu này, Tiền Minh đã không cách nào không chế được ** của mình (* là cái mẹ gì trời T”T tự nhiên nó ghi *). Cũng may cậu là nam nhân, biết đâu Tiền Minh sẽ không có hứng thú cưỡng hiếp cậu (nó dám làm chú Bạch chém nó), có điều hiện giờ không có nữ nhân, máu của nam nhân như Triển Chiêu đối với hần mà nói cũng rất có sức hấp dẫn.

Quả nhiên, khi Triển Chiêu vừa nghĩ tới đây trong nháy mắt, tay của Tiền Minh đã cầm ra một con dao sắc bén.

“Máu!! Cho ta máu!!” Tiền Minh lao về hướng Triển Chiêu!!

Triển Chiêu đã chuẩn bị kỹ càng, cậu đột ngột lùi lại, né được dao thứ nhất!! Thế nhưng dao thứ hai của Tiền Minh rất nhanh đã đâm tới. Loại sát nhân này ra tay không theo chiêu số, hay phương pháp gì cả, nhưng làm người ta sợ hãi nhất chính là việc Tiền Minh này là một người điên .

Một kẻ điên có dao, lúc hần giết người sẽ không thèm che chắn cơ thể, hần chỉ biết công, không phòng thủ. Cho nên, lúc Triển Chiêu miễn cưỡng ngăn cản thể công liên tục của hần, cũng đã tranh thủ cho mình chút thời gian bắt đầu tính toán.

Một đám của Triển Chiêu đánh thẳng vào người Tiền Minh, nhưng Tiền Minh giống như không hề biết đau, một dao đâm trúng tay trái Triển Chiêu!! Dao đâm vào thịt đau nhức tới mức khiến Triển Chiêu một thân mồ hôi lạnh, nhưng cậu biết, đây là cơ hội chạy trốn cuối cùng của mình. Sảo tung tức thế, sinh tự lập phán!! (– Sinh tử chỉ quyết định trong chớp mắt)

Triển Chiêu lấy cánh tay trái bị Tiền Minh đâm trúng gắt gao nắm lại cổ tay đối phương, sau đó dùng hết khí lực toàn thân, đè lại cơ thể hần. Đồng thời tay phải nắm thành quyền, dùng sức mãnh liệt đâm vào động mạch cảnh của đối phương.

Tiền Minh cuối cùng hôn mê bất tỉnh, Triển Chiêu cũng mất hết sức lực. Cậu nhấn lại cánh tay không ngừng chảy máu của mình, miễn cưỡng đem thân thể ngồi thẳng dậy, mượn thân cây bên cạnh, quay quồng ngồi tựa vào đó. Cậu muốn gọi điện nhờ giúp đỡ, nhưng khi cả người đã hết khấn trương thì lại như toàn thân vô lực, căn bản là không có cách nào cầm điện thoại lên.

Triển Chiêu mệt mỏi nhắm cả hai mắt lại, cậu biết Tiền Minh sẽ không hôn mê lâu, cậu bây giờ cần lấy lại sức, để có gì lát nữa chạy luôn khỏi đây hoặc bắt Tiền Minh lại.

Bạch Ngọc Đường, nhanh lên nào, nếu có anh ở đây tôi có thể yên tâm hôn mê rồi.

25. Chương 25: Vụ Án 2 – Phong Cuồng Chi Huyết (12)

Đã từng nói Bạch Ngọc Đường là một kẻ rất lãnh tĩnh, ít nhất sau nhiều năm bị đào tạo, nhờ tính cách bình tĩnh của mình, đã giúp anh liên tục lập chiến công, mà cũng vì anh, đội ngũ được anh phục vụ cũng phải giải quyết một mớ chuyện rắc rối.

Vậy mà, Bạch Ngọc Đường lần đầu tiên trong sự nghiệp của mình hai năm trước lại phạm sai lầm, vì phán đoán sơ sót của anh, mà để bằng hữu tốt nhất Đinh Triệu Huệ phải tan xương nát thịt, về sau anh cũng không còn tự tin có thể thời thời khắc khắc giữ cho mình bình tĩnh. Vậy nên anh mới quyết định rút lui khỏi đội cảnh sát ban đầu, cả ngày ngày ngốc ngốc, theo thói quen đẩy hết trách nhiệm có thể đẩy đi.

Sau đó anh trai Bạch Cẩm Đường rốt cục nhìn quá ngứa mắt, đem anh ném cho Bao Chứng, cho nên anh mới đổi chỗ, tiếp tục ở tổ trọng án ngày ngốc cả ngày. Tổ trọng án mặc dù luôn có đại án cần phá, nhưng so với cuộc sống lúc nào cũng phải đối đầu với những loại tội phạm hung ác ban đầu, thì còn có phần nhàn hạ hơn chút đỉnh.

Hơn nữa, tuy nói có chút lạnh lùng, những thành viên trong tổ, vô luận là hung thủ hay người bị hại, đều không đủ quan trọng. Trong lòng Bạch Ngọc Đường, bọn họ dĩ nhiên không cách nào có thể so sánh với Đinh Triệu Huệ. Bất kể là núi đao biển lửa, sinh ly tử biệt, chỉ cần lời giữ lại trong tâm, tự nhiên sẽ không mất đi bình tĩnh.

Nhưng mà lần này, gặp chuyện không may không phải là người lạ không quan hệ. Tuy Triển Chiêu cũng không phải đồng nghiệp Bạch Ngọc Đường, cũng không thể so với bằng hữu thân thiết Đinh Triệu Huệ của anh (đúng rồi sao so được em nó hơn hẳn một cấp mà), nhưng Bạch Ngọc Đường lại phát hiện từ đại não đến tứ chi, cả người anh từ trên xuống dưới bị cùng một loại thần tình sợ hãi bao phủ. Anh không muốn Triển Chiêu gặp chuyện không may, nhưng anh biết rõ, Triển Chiêu rất có thể đã xảy ra chuyện!!

Khi phanh xe thắng một tiếng lớn ở Đình liễu xanh, Bạch Ngọc Đường giống như bay thẳng xuống, nắm chặt súng trong tay, động tác cả người vừa khéo léo vừa khẩn trương, giống hệt một viên đạn đã được lên nòng!!

Theo miêu tả của Đinh Nguyệt Hoa, Bạch Ngọc Đường cùng Triệu Hổ chạy thẳng tới hiện trường, rất nhanh phát hiện động tĩnh khả nghi. Ngay lúc ấy, từ rừng cây mờ mịt đó có một mùi máu tanh nhàn nhạt xộc vào khoang mũi, đáng sợ hơn, còn có tiếng rên rỉ khe khẽ như rắn độc lọt vào tai, làm đầu tóc hai người kia muốn tê dại. Bạch Ngọc Đường nhăn mày, đè nén nhịp tim đập loạn, giơ tay lên nhìn Triệu Hổ ý bảo cậu từ từ đi theo anh. Thân đã từng làm đặc cảnh, Bạch Ngọc Đường có vô số kinh nghiệm xử lý loại chuyện như vậy, vì thế anh vừa có thể dùng tốc độ nhanh nhất tiến tới, vừa có thể nhẹ chân che giấu thân thể của mình. Cũng may, rừng cây ở đây vừa cao vừa rậm, hoàn toàn có thể che đi việc tiếp cận của Bạch Ngọc Đường.

Từng bước từng bước một đến gần đến chỗ phát ra âm thanh, trên trán Bạch Ngọc Đường cũng rịn ra một ít mồ hôi lạnh, mồ hôi từng giọt rơi vào mắt, làm người ta bị đau đến khó chịu, nhưng anh cũng không dám giơ tay lên lau. Vị trí đã được xác định, phiền một cái là nơi phát ra âm thanh lại bị một cây đại thụ che khuất. Thời gian cấp bách, Bạch Ngọc Đường cũng không thể do dự, nâng súng lên, dứt khoát xoay người, chĩa họng súng vào ngay chỗ phát ra tiếng động.

Ánh mắt chăm chú xác định, là một bãi máu không nhỏ, lúc đầu vốn chỉ thoang thoảng nhưng lúc này đã là mùi máu tanh gay mũi!! Mà nằm trong đồng máu còn có hai người, một đã hôn mê bất tỉnh, một người còn lại sắc mặt trắng bệch không thua gì giấy. Trên tay còn có một vết thương thật dài, lộ cả da thịt, máu chảy không ngừng, nhìn qua thật kinh khủng.

“Triển Chiêu!”

Cảnh tượng trước mắt quá mức kinh người, may Bạch Ngọc Đường cũng là người từng thấy qua không ít tình trạng như vậy mà còn không nhận được hít một hơi khí lạnh, anh vội vàng ngồi xuống, nắm chặt tay Triển Chiêu, dùng hết sức lực nhấn lại vết thương trên tay cậu.

“Mười hai phút ba mươi bảy giây, Bạch Ngọc Đường, anh...” Triển Chiêu híp mắt nhìn chăm chăm Bạch Ngọc Đường, thân thể lại càng ngày càng mềm nhũn, đầu cũng càng lúc càng mơ hồ, bất quá trước lúc ngất đi cậu còn nhìn Bạch Ngọc Đường cong cong khóe miệng, “Anh chậm thật đấy—”

Triển Chiêu hôn mê bất tỉnh, Bạch Ngọc Đường cau mày ôm Triển Chiêu tránh xa cái đồng máu tanh tưởi, Triệu Hổ chạy tới chậm hơn nửa bước ngăn ngở ra mới hỏi, “Này, đã có chuyện gì? Máu này là—”

“Là máu Triển Chiêu”. Bạch Ngọc Đường lạnh lùng nói, dùng ánh mắt khinh thường liếc một cỗ thân thể khác còn đang nằm trên mặt đất. Anh lấy tốc độ nhanh nhất đi tới bên người Triển Chiêu, cởi ra áo khoác, lại cởi bỏ áo sơ mi, dùng tay nghề thuần thục thay Triển Chiêu băng bó kỹ vết thương.

“Hắn chính là hung thủ?”

Sau khi nhận được câu trả lời chắc chắn của Bạch Ngọc Đường, Triệu Hổ lấy ra còng tay, đem người trên đất còng lại, còn ghé tẩm lau lau mấy vết máu dính trên tay.

“Cái tên biến thái này thật là kinh tởm, cũng may đã tóm được hắn, không sợ xuất hiện người bị hại!! Tiếp theo làm gì đây, chúng ta chờ đội trưởng trước rồi— A!/? Bạch Ngọc Đường, anh đi đâu vậy!?”

Bạch Ngọc Đường không trả lời, bởi vì Triển Chiêu trong ngực anh vẫn còn hôn mê bất tỉnh, dĩ nhiên Bạch Ngọc Đường cũng không thể tỉnh táo rồi. Cho nên, tiếp theo nên làm cái gì cũng không cần phải hỏi. Tiếp

theo, dĩ nhiên là anh muốn đem Triển Chiêu đến bệnh viện, chờ cậu ta tỉnh lại, phục hồi một chút sẽ từ từ hỏi cậu ta, chỗ này rốt cuộc đã xảy ra chuyện khôn gì. Chờ đến lúc đó có khi anh mới khôi phục tỉnh táo nổi.

26. Chương 26: Vụ Án 2 – Phong Cường Chi Huyết (13)

Nhật kí Triển Chiêu

Máu tươi là đại yểm của địa ngục làm ác ma điên cuồng, bởi vì ác ma vốn luôn sống ở địa ngục.

Ngày 18 tháng 7 năm 2012, trời xanh.

Đây là một vụ án từ lúc bắt đầu tới khi kết thúc đều có diễn biến rất nhanh, từ đầu tới cuối, một mực hấp dẫn sự chú ý của đại chúng. Truyền thông vì án này mà điên lên, dân chúng khủng hoảng, cảnh sát lo lắng, mà tôi, từ vụ án này lại lấy được một ít thu hoạch. Một vết sẹo không đẹp cho mấy, cùng với một cảm giác nhức nhối trong lòng mãi không tan.

Từ buổi chiều hôm đó tới nay mặc dù đã qua hai tháng, nhưng tôi lại không thể bình phục tâm tình của mình. Mỗi lần nhắm mắt lại, mũi lại như phảng phất ngửi thấy mùi tanh tươi đó. Thậm chí ngay cả lúc ngồi trước mặt Tiền Minh tiến hành phỏng vấn, tôi mới có thể nhận ra, thì ra kẻ hiềm nghi của vụ án vốn dĩ có đôi mắt vô cùng bình thường như vậy. Tuy khi nhìn thấy ánh mắt của tôi thì cậu ta hơi né tránh, có vẻ rụt rè. Nhưng, đôi mắt này tuyệt đối không phải đáng vẻ đã nhiều lần xuất hiện trong cơn ác mộng của tôi, ánh mắt đó một chút cũng không hung dữ, cũng không hề ánh lên tia máu đỏ tươi, không hung ác, không lạnh lùng, thậm chí còn bình tĩnh hơn những hung thủ giết người. Ánh mắt của hắn rất bình thường, hơn nữa còn mang theo chút ngượng.

“Thời điểm hắn dùng con dao kia đâm cậu, một chút cũng không có ngượng đâu.” những lời này do Bạch Ngọc Đường nói, cái cách nói đó của anh ta thật làm người ta khó quên. Anh này mặc dù động tác quá chậm, hại mình thiếu chút nữa chảy sạch máu, nhưng bất kể thế nào cũng xem như đã cứu mình một mạng, người bị mất ngủ tinh thần cũng không tốt, cho anh ta lâu bầu một hai câu cũng được, kệ đi.

Người trả lời số 0137 Tiền Minh (cũng chính là hung thủ, vì lúc này cảnh sát và tòa án đều đã ra kết luận cuối cùng, tôi cũng không gọi cậu ta là nghi phạm nữa), hai mươi một tuổi, phần lớn tư liệu của cậu ta đã được cảnh sát nắm giữ. Vì bị thương, nên trường cho tôi được nghỉ ngơi những một tháng, mà được nghỉ thì lại quá nhàm chán nên tôi mới thường ghé qua tổ trọng án, tham gia công việc với động trưởng Bao. Mà cũng vì Bạch Ngọc Đường cái tên này nhìn mình không vừa mắt, lần nào cũng đuổi mình đi, dĩ nhiên, mỗi lần đuổi tôi đi đều đem những tài liệu liên quan tới việc thẩm tra Tiền Minh kín đáo đưa cho tôi để tôi mang về nghiên cứu. (Trời anh cứng thẳng bé) Vậy nên, phần lớn tài liệu do cảnh sát giữ hầu hết đều được phô ra một bản ở chỗ tôi, ai, không thể không cảm thán, cái chuyện có người quen giúp đỡ thế này cảm giác thật không tệ.

Bạch Ngọc Đường bảo hành động của tôi chính là tự ngược, chắc anh ta nói đúng, vì mặc dù ngày nào cũng bị chuyện hôm đó mà sinh ra ác mộng liên tiếp, nhưng lại càng khiến mình mong muốn hy vọng có thể sớm tìm ra nguyên nhân gây án chân chính của Tiền Minh. Đương nhiên, không chỉ có mình tôi, còn có vị “lão nhân gia” kia cũng vô cùng chờ đợi tôi kết luận, không biết chừng ông còn mong chờ ngày mình sớm bình phục để tiếp tục bị ông đàn áp đi, có trời mới biết.

Ừm, quay lại chuyện Tiền Minh. Hắn là một người có bệnh biến thái tình dục điển hình, hơn nữa lại còn rất đặc biệt. Trên thế giới này phần lớn loài người dù ít hay nhiều trong tim đều có chuyện, cũng có nhiều người bệnh đến mức cực đoan, vậy mà đại đa số những người đó cuối cùng cũng không trở thành tội phạm, đừng nói tới liên hoàn sát thủ. Thế nhưng sau khi phân tích quá trình trưởng thành và hoàn cảnh cuộc sống của Tiền Minh, tôi phát hiện, cậu ta đã trải qua một quá trình phát triển tệ nhất trong tất cả trường hợp. Có thể nói, có thể nói khoảng thời gian thơ ấu đã tạo cho cậu một tính tình cực đoan mà sau này còn bị liên tục đả kích nên mới biến cậu ta thành ác quỷ.

Khi cậu trải đời chưa lâu, đã chịu đủ sự thờ ơ và bỏ mặc. Lúc lên năm tuổi cha mẹ ly dị, mẹ mang theo cậu sống chung được 3 năm, hàng xóm đều nói lúc gặp cậu, đều bị mẹ ngược đãi, nhưng vì trong nước chưa có chế độ bảo hộ thật tốt cho trẻ vị thành niên thế nên không ai giúp được cậu. Ba năm sau, không bị đánh là nhờ mẹ của cậu đi bước nữa, cậu liền bị ném cho họ hàng nuôi nhờ. Mà nhà họ hàng này vốn cũng có con nít, nên cũng chẳng quan tâm tới Tiền Minh. Bản thân Tiền Minh cũng nói, mấy năm ở nhà họ hàng dường như chưa có được mấy bữa cơm no, thậm chí còn bị đứa con ở nhà đó đánh chửi. Đến năm mười sáu tuổi, sau khi có thể tự lập, cậu liền bỏ đi khỏi nhà họ hàng ấy, một mình trở lại nhà cũ của mẹ trước khi mẹ cậu đi bước nữa.

Chỉ tiếc, Tiền Minh bỏ đi chỉ là thoát khỏi nhà họ hàng mà thôi. Sự thật đã chứng minh, những cuộc gặp gỡ từ lúc năm tuổi đến mười sáu tuổi gặp gỡ đã khiến trái tim Tiền Minh chịu sự tổn thương không cách nào xóa được. Chịu ngược đãi và bỏ rơi trong thời gian dài, đã đem cậu thành một người lạnh nhạt, cô đơn, tự ti, u ám. Và hiển nhiên, bản thân cậu còn không có người quan tâm, chứ đừng nói chi có người để tâm đến việc học của cậu, thành tích học tập vô cùng bết bát, tốt nghiệp cấp hai xong cũng không học nữa. Một đứa con trai có cơ thể gầy yếu, không có trình độ học vấn, thậm chí còn không có chút tự tin khi nói chuyện với người ngoài đương nhiên sẽ rất khó tìm được việc. Có thể thấy suốt quãng đời thanh xuân, Tiền Minh đều bị kẹt trong cuộc sống bi thảm và thất vọng khôn cùng, cậu chỉ có thể làm những công việc lật vật để sinh tồn, ngoài việc có một chỗ ở, so cậu với dân lang thang cũng không có gì khác biệt.

Dĩ nhiên, cho dù có nghèo đói, nam nhân trưởng thành nếu có thể đi làm, cũng chưa chắc có thể chết đói. Vậy nên nếu đem cuộc sống chật vật này so với lúc ở nhà họ hàng thì phải nói là khá hẳn. Sự ngây ngốc của thiếu niên với Tiền Minh dường như không tồn tại, vì khi đó chuyện sinh tồn được hay không mới là nghiêm trọng. Vì vậy, sau khi lớn lên giải quyết được chuyện ăn mặc, Tiền Minh mới đột nhiên ý thức được trên thế giới này còn có cái gọi là nữ nhân tồn tại, cậu đối người khác phái sinh ra lòng hiếu kỳ mãnh liệt cùng **. Thế nhưng có thể tưởng tượng, một người đàn ông, không có việc làm, không mạnh khỏe, thậm chí cả một nụ cười tự tin cũng không thể biểu hiện như cậu thì thế nào giao tiếp được với người khác phái cũng khó chứ đừng nói tới chuyện theo đuổi.

Bởi vậy, cậu chỉ có thể nấp trong góc tối, trộm ngó những cô gái trẻ trung xinh đẹp kia. Cậu không dám tỏ tình, không dám theo đuổi, thậm chí cả dũng khí tiến lên nhìn thẳng vào mắt đối phương cũng càng không có.

Tình dục bị đè nén dài lâu, lại làm lòng cậu sinh ra hận. Cậu càng muốn yêu những cô gái đó, lại càng hận, đây cũng là lý do khiến cậu đem những thi thể thiếu nữ kia ra ngược đãi, sau đó lại đem các cô ấy nhét vào thùng rác. Cậu cũng không muốn giấu thi, mà chỉ để phát tiết nỗi hận trong mình, giống như một loại ám ảnh cưỡng chế không thuốc nào chữa được.

Tóm lại, Tiền Minh này rất đáng buồn, rất thảm thương, nhưng lại rất đáng sợ. Cậu giống như loại ma quỷ luôn nằm những nơi tối tăm ở địa ngục, không biết khi nào sẽ bộc phát lại khó có thể kiềm nén được **, mà ngay lúc chúng tràn lên, hậu quả lại càng không thể quản lý.

Sau đó tôi nhận ra, chuyện mình từng trải qua cũng xem như gặp may trong cái rủi, cũng may mình gặp Tiền Minh ngay lúc cậu ta chưa hoàn toàn mất đi lý trí, cũng may mình không phải là nữ nhân. Mặc dù trong lòng kẻ biến thái tình dục, sinh mạng hay giới tính đều chẳng có ý nghĩa gì.

Nhiều trường hợp nước ngoài đã xác nhận, một người đẹp tóc vàng cường hiếp rồi giết chết nạn nhân, cũng sẽ giết những nữ nhân khác tướng mạo, thậm chí họ còn giết cả đàn ông, bởi vì bọn họ căn bản không quan tâm. Nhưng có lúc, chỉ một điều khác biệt nhỏ cũng có thể gây ra nhiều kết quả khác nhau.

Sự việc ở Đình liễu xanh hôm ấy, có lẽ cả đời tôi cũng không quên nổi. Mặc dù kết thúc tốt, nhưng quá trình lại thật vất vả, có lẽ đây là lần đầu tiên tôi gặp chuyện sinh tử trong gang tấc rồi, cảm giác thế này thật không vui. Ác mộng là phản ứng căng thẳng. Lão già kia nói sau này sẽ qua đi, chỉ mong ngày đó đến nhanh một chút, cảm giác ngủ không đủ thật là khổ sở.

Nhắc tới mất ngủ, liền nhớ tới Bạch Ngọc Đường. Từ sau khi chuyện đó xảy ra mỗi lần anh ta nhìn thấy mình sắc mặt đều trở nên không tốt, quái đản, dù sao tôi cũng cứu được cô gái anh ta thích mà (Chiêu, thành thật khuyên em đừng để chú Bạch nghe thấy những lời này, nếu không em thật thảm), thật không hiểu nổi. Anh ta lại kiên trì đề nghị với đội trưởng Bao, sau này không cho phép đem mình vào đội bọn

họ lúc đang phá án, giải thích không ra rồi đó, cũng may đội trưởng anh mình không để ý tới anh ta. Ừm, nhắc đến tiểu mỹ nữ Đinh Nguyệt Hoa, sau vụ việc lần này lại trở nên thành thật không ít, không hề ăn mặc lố lăng như lần đầu gặp mặt. Lần trước em ấy tới bệnh viện thăm mình, ăn mặc thanh thoát như vậy nhìn mới thấy xinh đẹp, nhưng cùng lúc đó lại thấy Bạch Ngọc Đường như cũ mặt đen thui. Chẳng hiểu quan hệ giữa hai vị này rốt cuộc là thế nào, tò mò quá.

Cũng bởi tôi quá hiếu kỳ với nguyên nhân Tiền Minh uống máu, nhưng khi phỏng vấn cậu ta, cậu ta lại từ chối trả lời, bắt đầu dĩ chỉ có thể đi hỏi thăm những vị bác sĩ đã kiểm tra toàn diện cho cậu ta trước khi bỏ tù. Bọn họ bảo trên người Tiền Minh còn rất nhiều vết thương cũ, có thể là vết tích bị ngược đãi khi còn nhỏ. Ngoài ra còn có vết thương lành lại sau giải phẫu, vết thương còn mới, hẳn là sau khi lớn lên làm giải phẫu mới lưu lại.

Tôi mới đi kiểm tra ghi chép phẫu thuật của Tiền Minh, mới biết hai năm trước cậu từng bị xuất huyết dạ dày nên mới làm phẫu thuật. Mà có lẽ do hậu phẫu lại xảy ra vấn đề, khiến vết thương của Tiền Minh chảy máu liên tục không dứt. Bác sĩ chính của cậu cũng nói, tình trạng chảy máu liên tục này sau vài tháng đã tốt dần lên, giờ thì hoàn toàn khỏi hẳn. Nhưng lúc Tiền Minh nằm viện chờ hồi phục đã nhiều lần yêu cầu bác sĩ truyền máu thêm cho cậu ta còn gào lên bảo cậu ta sẽ chết vì mất máu.

Vụ án này cuối cùng kết thúc với án tử hình cho Tiền Minh, mặc dù cậu đã trưởng thành, không cần người giám hộ ra mặt nói chuyện, nhưng nhờ công sức vĩ đại của nhóm săn ảnh, chuyện cha mẹ vô trách nhiệm của Tiền Minh vẫn bị đào lên. Đương nhiên, chuyện này không làm tôi tốt hơn chút nào khi đang dưỡng bệnh, cha mẹ cậu vẫn thủy chung giữ thái độ lạnh lùng, lạnh nhạt, cũng nói thẳng sẽ chẳng đến thăm nuôi Tiền Minh. Mà cha của cậu thậm chí còn nói ông đã sớm cùng đứa bé này không còn chút quan hệ, hi vọng mọi người không cần đến quấy rầy cuộc đời bình thường của ông ấy. Phải rồi, cuộc đời yên tĩnh, mỗi người đều lo chuyện sinh sống, quyền lợi của mình. Nhưng đứa trẻ kia cũng không hề yêu cầu được mang đến thế giới, khi cậu nhỏ nhoi yếu đuối nhất, khi cậu cần được bảo vệ nhất, phải bắt ai, gọi ai mang đến cuộc đời thanh bình cho cậu.

Từ sau khi học được những chuyện này, đầu tôi thường xuyên bật ra vài ý tưởng kỳ quái, tỷ như bảo trời sanh tính biến thái rồi cuộc là có thật hay không? Người phương Đông tin tưởng nhân chi sơ tính bổn thiện (người sinh ra không có ai xấu) như vậy mầm mống độc ác đầu tiên do ai gieo mà có? Tội phạm cuối cùng chịu chấp pháp, vậy những sinh mạng chết đi, sẽ có ai vì họ mà phụ trách?

Hây

tâm tình thật nặng, lúc dưỡng bệnh mà viết nhật ký sẽ mang theo một chén tâm tình, thật không chịu được. Bất quá cũng may vì đang chiều tin tức, một nữ ký giả trang điểm kỹ càng, làm một bộ mặt ngây thơ vô tội, miệng lại tức giận khiển trách cha mẹ Tiền Minh, xem ra bọn họ muốn khôi phục lại những ngày bình thường còn phải tốn thời gian nữa. Xem ra những tay săn ảnh này cũng không hoàn toàn vô dụng.

Nữ ký giả đó nói không sai, loại cha mẹ này bảo có còn không bằng không có. Mà nhắc tới đây, thật có chút muốn gặp cha mẹ, không biết hai người bọn họ du lịch một năm ngoài nước khi nào sẽ trở lại. Coi như ngày nghỉ còn dài, sau khi phỏng vấn Tiền Minh xong cũng còn dư lại hơn hai mươi ngày, hay là, đi xem bọn họ một chút? Nhưng chờ tới lúc mình đi, chỉ sợ hai người họ lại đổi sang đi chơi chỗ khác rồi? Cha mẹ chẳng bao giờ ở cố định, bất quá anh hai chắc sẽ không thay đổi địa phương ha, hay là qua chỗ ảnh ăn vài bữa nhĩ, cứ quyết định vậy đi

27. Chương 27: Vụ Án 3 – Đại Tổng Chi Thuần(1)

Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã ba tháng, gió thu mát lạnh, thời tiết từ ẩm áp đã chuyển dần sang lạnh lẽo. Mọi thứ tiêu điều, thu hậu vấn trầm ((1), không làm tổn thương hòa khí. Bây giờ cũng không phải thời xưa, lúc thi hành án tử cũng chẳng còn ba cái quy củ của những vị tiền nhân hồi trước, thời điểm tử hình Tiền Minh được chuẩn bị trùng mùa này hoàn toàn là chọn đại. Sau khi tiến hành tư vấn tâm lý mấy tuần, tâm tình Triển Chiêu cũng khôi phục lại, giấc ngủ thật tốt cũng đã trở về, rất hiếm khi

gặp lại ác mộng nữa. Tuy cánh tay bị Tiền Minh đâm bị thương, nhưng Triển Chiêu đối với tên sát thủ giết người này lại không cảm thấy hận, cậu cảm thấy Tiền Minh đáng thương nhiều hơn đáng ghét. Cho nên cậu quyết định đến trại giam lần nữa, để lần cuối cùng đưa tiền vị tội nhân hai mươi một tuổi này.

Tiền Minh trước khi bị tử hình, lại càng gầy hơn so với ba tháng trước, nếu như bây giờ cho Triển Chiêu đấu lại với cậu ta, cho dù trong tay cậu ta có dao sắc đi nữa người bị thương cũng không phải là Triển Chiêu. Đại Tổng 5 năm trước cũng thay đổi toàn bộ cách thức tử hình, bỏ súng mà đổi thành tiêm thuốc độc. Mặc dù vào giờ khắc cuối cùng, cha mẹ ruột của Tiền Minh cũng nhất mực không chịu đến, nhưng người đến tiễn cậu ta cũng không phải là ít. Thân nhân của hai cô gái bị hại dặt dứu nhau, cầm phần ngồi ở mặt kia lớp kính thủy tinh, chăm chú theo dõi từng động tĩnh trong phòng tử hình, chỉ sợ sơ ý, sẽ để ác ma giết hại con gái mình chạy mất. Trừ bọn họ ra, còn có mấy ký giả của trung tâm truyền thông trọng yếu ở thành phố D, sau khi dai dẳng đấu tranh cuối cùng đã được phê chuẩn, cho phép tiến vào nơi tử hình để chứng kiến sự kiện kết thúc của vụ án.

Lúc Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường bước vào khu vực nhỏ bé này, nhìn thấy số người đến xem nhiều hơn tưởng tượng, cả hai cùng lúc giật cả mình. Sau khi kinh ngạc một lát, hai người chọn chỗ ngồi ở hàng cuối ngồi xuống, Triển Chiêu ngồi một bên, bên cạnh Bạch Ngọc Đường là một cô gái khoảng chừng 30 tuổi, ăn mặc trang trọng, trang điểm khéo léo, hẳn là một nhân viên của trung tâm truyền thông rồi.

“Cảnh sát Bạch, chúng ta lại gặp nhau.”

Bạch Ngọc Đường hơi ngớ người, cẩn thận quan sát cô nàng một cái, liền nhớ ngay đến cái nữ ký giả hung hăng chạm phải ở cửa Tổ trọng án. Anh khẽ mỉm cười, mấy cái người này thật đúng là cố chấp.

“Chào.” Bạch Ngọc Đường lạnh nhạt trả lại một câu, liền im bật.

Nữ ký giả không thềm để ý đến thái độ Bạch Ngọc Đường, giống như cô rất có kinh nghiệm, sớm đã quen việc đối mặt với kiểu người khôn lỏi rồi. Chẳng qua chỉ hơi lúng túng cười, cô ta đã tự nhiên nói, “Lần này, có thể trong thời gian ngắn phá được vụ án lớn như vậy, tổ trọng án quả nhiên danh bất hư truyền. Nghe đâu là cảnh sát Bạch tự tay tóm hung thủ đưa ra công lý, không biết tình huống lúc đó có phải nguy cấp lắm không? Còn nghe ở hiện trường có rất nhiều vết máu, cảnh sát Bạch bị thương à?”

Bạch Ngọc Đường nghe đến đó đã nhăn mày, anh lạnh lùng quan sát nữ ký giả,

“Tiểu thư họ gì đây?”

“Họ Bàng.”

Bàng? Bạch Ngọc Đường lại nhăn mày, cái họ này thế nào lại quen thuộc vậy. Nhìn kỹ thêm một chút khuôn mặt của cô ta, càng nhìn càng thấy quen mắt.

“Bàng Thống là gì của cô?”

Nữ ký giả bật cười “Đồng nghiệp của cảnh sát Bạch, ngài Bàng Thống chính là anh trai của tôi, tôi là em gái duy nhất của anh ấy – Bàng Tiểu Diệp.”

Bạch Ngọc Đường chậm rãi gật đầu, “Khó trách.”

“Khó trách cái gì.”

“Khó trách cô lại biết một ít thông tin không được công khai ra ngoài, bất quá cũng chỉ là một ít, Bàng Thống làm việc luôn biết tính toán, tôi khuyên cô đừng có đem những thông tin này tuồn ra bên ngoài, tránh việc thêm phiền cho Bàng Thống. Anh ta là người phát ngôn của tổ trọng án, tự anh ta có trách nhiệm với tổ và cảnh sát, cô đừng nghĩ là em gái của anh ta liền có thể quần lầy để hỏi cái gì có hay không, các cô là ký giả, nhiệm vụ của ký giả là báo cáo sự thật chứ không phải ngồi chém gió.”

Bàng Tiểu Diệp quả nhiên đã biết qua rất nhiều loại người, nhưng loại giống như Bạch Ngọc Đường biết rõ cô là em gái Bàng Thống cũng không thêm khách khí quả thật chưa hề gặp qua, bị chặn họng một lúc đã thấy khó chịu, biểu lộ trên mặt cũng có chút mất tự nhiên.

“Cảnh sát Bạch, tôi chỉ cảm thấy công chúng có quyền biết chân tướng.”

“Công chúng chỉ cần biết tội phạm đã bị xử trí, còn về chuyện đây là công lao của ai —”

Bạch Ngọc Đường liếc Bàn Tiểu Diệp một cái, “Tôi nghĩ bọn họ cũng chẳng quá quan tâm như Bàn tiểu thư đâu, cô nói đúng không?”

Bàn Tiểu Diệp cứng mặt, vừa định nói tiếp gì đó, chợt nghe một tiếng la thật nhỏ từ khắp nơi truyền tới, cô vội vàng ngẩng đầu nhìn, đã tới lúc thi hành án tử.

Chất lỏng đỏ tươi vào thời gian chỉ định không chút do dự tiêm vào mạch máu, hô hấp của Tiền Minh bắt đầu dồn dập, con ngươi từ từ mở to, sinh mạng chậm rãi tiến vào hồi kết. Giữa những người ở đây truyền đến tiếng thút thít, rất nhanh trở thành gào khóc, Nỗi đau tinh thần cùng sự giải tỏa trong một lúc ở trong phòng đan xen vào nhau. Tội phạm đã chịu xử lý, giống như lời dặn dò cuối cùng của người đã ra đi, về sau, những người còn sống phải tiếp tục bước tới thật mạnh mẽ.

Bàn Tiểu Diệp nhìn cảnh tượng đằng sau cửa kính bị một tấm vải gần giống tấm màn dần dần che khuất, cũng không khỏi thở phào nhẹ nhõm, nhưng khi quay đầu lại đã không tìm thấy Bạch Ngọc Đường nữa rồi, đương nhiên, càng không chú ý tới một Triển Chiêu cùng đi với Bạch Ngọc Đường. Tức giận cắn răng, tới mức nhỏ giọng chửi thầm, tức quá, lại để anh ta chạy mất!!

Bạch Ngọc Đường cũng chẳng biết Bàn Tiểu Diệp đang chửi anh, mà có biết chắc cũng chẳng buồn để ý. Anh bây giờ đang đen mặt lái xe, Triển Chiêu lại làm bộ mặt buồn cười nhòm ngó, không hiểu nổi anh ta lại đang giận cái gì.

“Cậu còn dám cười?” Bạch Ngọc Đường trợn mắt nhìn Triển Chiêu, “Toàn là do cậu mới phiền toái thế này.”

“Hả?” Triển Chiêu sững sốt, cau mày suy nghĩ một chút, hỏi, “Sao lại tại tôi, không phải cô ấy tìm anh à?”

“Tìm tôi?” Bạch Ngọc Đường vừa buồn bực vừa buồn cười, “Cậu không nghe cô ta nói hả? “Công chúng muốn biết hung thủ bị bắt như thế nào. Cậu có tin, bây giờ tôi lập tức quay lại mở cuộc họp ký giả, sau đó đem đại anh hùng nhà cậu quảng ra trước mặt mấy người đó, bảo đảm bọn họ tên tôi là cái gì cũng quên mất, trực tiếp nhào tới chỗ của cậu cho xem. Thế nào, có muốn thử một chút hay không?”

“Đừng đừng đừng! Ngàn vạn lần không muốn!!” Triển Chiêu một thân mồ hôi lạnh, “Bao đại ca cũng hứa với tôi rồi, chuyện này sẽ không truyền ra ngoài tổ trọng án, tôi cũng không muốn làm anh hùng gì hết, dù sao cũng không phải cảnh sát mà.”

nhìn Triển Chiêu sợ như sắp chết, Bạch Ngọc Đường đổi giận làm vui “Thấy đáng về cậu bị dọa sợ thế này, làm sao lúc đối mặt với tội phạm lại anh dũng như thế?” Dứt khoát dừng ở lại đại học A làm giáo sinh nữa, qua làm cảnh sát ở tổ trọng án luôn đi, cũng tiện đội trưởng Bao tính thành tích cho cậu, thấy thế nào?”

Triển Chiêu hết hồn, híp mắt quan sát Bạch Ngọc Đường mấy lần, tới mức Bạch Ngọc Đường cảm thấy sợ hãi, “Cậu, cậu nhòm ngó cái gì?” (Chú Bạch, chú là seme đấy seme)

“Không có gì.” Triển Chiêu đảo mắt, một hồi lâu sau, mới tiếp tục nói, “Có thể một ngày nào đó, tôi thật sự sẽ xin làm cảnh sát đấy.”

Xe đột nhiên thắng gấp, Bạch Ngọc Đường đem xe dừng ở ven đường, quay đầu nghiêm túc nhìn về phía Triển Chiêu, “Thật?”

Triển Chiêu gật đầu.

Sắc mặt Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên nghiêm trọng hẳn, neho mắt nhìn Triển Chiêu,

“Tại sao? Ở trường học không thoải mái?”

“Rất thoải mái, cũng rất thích, nhưng làm người không thể sống thoải mái không được.” Triển Chiêu khẽ mỉm cười, vỗ vỗ vai Bạch Ngọc Đường, ý bảo anh tiếp tục lái xe,

“Không nói chuyện này nữa, dù sao bây giờ hãy còn sớm, mấy năm này, tôi còn muốn tiếp tục theo học trong trường, chuyện sau này cứ để sau này nói đi.”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu không có ý định nói tiếp, bất đắc dĩ không thể làm gì khác ngoài khỏi động xe, trầm mặc một lúc lâu, anh đột nhiên giọng vô cùng nghiêm túc nói, “Làm cảnh sát rất nguy hiểm.”

Rồi lại tiếp tục trầm mặc, thật lâu sau Triển Chiêu mới đáp “Thế giới này vốn là đầy rẫy nguy hiểm.”

Bạch Ngọc Đường chau mày, đưa mắt nhìn cánh tay bị thương của Triển Chiêu, nhờ quần áo dày che đi vết sẹo xấu xí, nhưng không cần nghĩ cũng biết, lúc đó đau biết bao nhiêu.

Không khí trong xe có chút nặng nề, Bạch Ngọc Đường ho một tiếng, đổi đề tài, “Cậu không nói, tôi cũng không biết thân thủ của cậu lại tốt như vậy. Công phu của cậu học từ ai?”

“Không phải công phu gì đâu, chẳng qua là vài chiêu đánh lộn đơn giản.” Triển Chiêu khẽ cười, “Có điều công phu này là gia truyền, do chính anh hai dạy tôi đó.”

“Là anh trai từng nhập ngũ của cậu phải không?” Bạch Ngọc Đường hỏi, có chút hứng thú.

“Ừ, cho nên công phu tôi dùng đều là những chiêu được huấn luyện trong quân đội.”

“Thì ra là thế,” Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Vậy anh hai cậu bây giờ cũng ở thành phố D ha.”

“Không có, tôi vốn còn tính ——” Triển Chiêu vừa nói được một nửa, bỗng nhiên tiếng điện thoại vang lên.”

“A? Trùng hợp thật, là điện thoại của anh ấy.” Triển Chiêu bấm nhận cuộc gọi, nhưng khuôn mặt vốn đang mỉm cười lại ngày càng trầm xuống, cho đến cuối cùng, trong ảm đạm còn mang chút hoảng loạn.

“Xảy ra chuyện gì?” lúc cậu cúp điện thoại, Bạch Ngọc Đường đã một lần nữa dừng xe ở ven đường, ân cần nhìn Triển Chiêu.

“Tôi... Anh tôi...” Triển Chiêu lộ ra vẻ mặt vô cùng hốt hoảng, cậu nhìn đôi mắt lo lắng của Bạch Ngọc Đường, hít sâu, ổn định tâm tình, mới nói ra được cuộc gọi vừa này báo tin không tốt.

Bạch Ngọc Đường nghe xong cau mày, hơi suy tính rồi gật đầu. “Cậu bây giờ đừng hoảng hốt, bất kể là chuyện gì, cứ đi xem trước rồi tính sau. Thành phố S cũng không xa, đi xe khoảng ba giờ sẽ tới, bây giờ chúng ta đi luôn.”

“Chúng ta?” Triển Chiêu nhú mi.

Bạch Ngọc Đường biết Triển Chiêu không muốn để mình đến chuyện phiền toái này, cũng chẳng quan tâm cười, “Phải, chúng ta. Đồn cảnh sát bên thành phố S có bạn học của tôi, cũng tiện cho tôi đi nói chuyện một chút, đi thôi, đừng lo nữa.”

28. Chương 28: Vụ Án 3 – Đại Tổng Chi Thuẫn(2)

Quen biết Triển Chiêu cũng nửa năm, Bạch Ngọc Đường cho tới bây giờ chưa từng thấy qua một Triển Chiêu nóng nảy như vậy. Trên khuôn mặt trắng nõn rõ ràng hiện ra vẻ bất an, nhãn thần dao động, đôi khi còn tỏ ra hốt hoảng. Quan tâm nên bị loạn, vì người gặp chuyện không may là người thân cận nhất của cậu ta cho nên mới không thể giữ bình tĩnh hàng ngày sao? Bạch Ngọc Đường nhấp môi, thu hồi tầm mắt từ khuôn mặt bất an của Triển Chiêu, nghiêm túc nhìn thẳng đường phía trước, dùng hết tốc độ có thể lái xe đi.

“Cậu không cần lo lắng, cảnh sát chúng ta bình thường tra án đều tra trên diện rộng, nhưng cuối cùng có định án hay không đều cần chứng cứ. Anh cậu nếu không làm gì nhất định sẽ không sao.”

“Anh ấy không làm!”

Bạch Ngọc Đường chau mày, vì cách trả lời Triển Chiêu rất vội, giọng nói cũng có chút không vui. Biết mình vừa luống cuống, Triển Chiêu cũng nhăn nhó, giơ tay lên xoa xoa cái trán, nhỏ giọng, “Ngọc Đường, thật xin lỗi.”

“Không cần phải xin lỗi, chúng ta là bạn bè, cậu không cần giấu giếm tâm sự trước mặt tôi. Cậu bây giờ rất khấn trương, chuyện này tôi có thể hiểu được, nhưng tôi vẫn hy vọng cậu có thể giữ tỉnh táo, dù sao bây giờ chúng ta vẫn chưa biết cụ thể chuyện gì đã xảy ra, hết thấy phải chờ đến được thành phố S mới có thể kết luận, đúng không?”

Triển Chiêu gật đầu một cái, miến cưỡng cong cong khóe miệng, nhẹ nhàng nheo mắt lại, hít thở sâu mấy lần, giống như đang cố gắng điều chỉnh tâm tình của bản thân.

Nhìn Triển Chiêu đang cố gắng điều chỉnh dáng điệu, vẻ mặt nghiêm túc của thiếu niên thật quá khả ái, không khỏi mỉm cười,

“Tình cảm của cậu với anh rất tốt?”

Hít thở sâu xong, Triển Chiêu dường như cũng tìm lại được một ít tinh thần, chân mày nheo một chút, ghé mắt nhìn gò má Bạch Ngọc Đường đáp

“Cha mẹ tôi đều làm khoa học, lần nào cũng bận rộn đến quên ăn quên ngủ, một năm có đến nửa thời gian không ở trong nước. Anh hai vì là anh cả, nên nghe nói lúc còn bé được hai người dốc hết sức chăm sóc một khoảng thời gian, sau khi lớn rồi thì vượt qua một bên nuôi thả. Về phần tôi, vì sinh ra ngay lúc cả hai bận rộn nhất nên cha mẹ cũng không có thời gian quản. Từ khi còn rất nhỏ, trong trí nhớ của tôi chính là anh hai mang đi chơi, đưa đi học, đón về, dạy tôi làm bài tập, cho đến sau lúc anh ấy nhập ngũ, thì tôi được gửi đến kí túc của trường.”

“Thật là một người anh tốt.” Bạch Ngọc Đường câu khóe miệng, liếc Triển Chiêu một cái, “Cậu so với tôi may mắn hơn nhiều.” “Sao?”

Lời này khiến Triển Chiêu tò mò, “Sao lại nói vậy?”

“Đồng dạng anh em, khác nhau cách đãi ngộ.” Ánh mắt tò mò của Triển Chiêu làm Bạch Ngọc Đường mỉm cười, “Tôi chưa nói cho cậu biết, tôi cũng có anh trai sao?”

“Không hề, thế nào, anh ta đối anh không tốt?” Triển Chiêu khẽ cau mày.

“Không thể xem là không tốt, nhưng cũng không thể xem là quá tốt. Bất quá mấy cái này không quan trọng, quan trọng là, người kia không có dáng vẻ của một người anh, so với anh cậu, chỉ là cận bã.” (Đù móa chú Bạch =]]] chứ sau lưng, ít có khốn nạn lắm)

Bạch Ngọc Đường khẽ cười, “Anh cậu chăm sóc cậu từ nhỏ đến lớn, mà anh tôi, từ lúc tôi nhớ được chuyện, kí ức nhiều nhất liên quan tới ông chính là người yêu liên tục thay đổi bên cạnh ông.” Nhìn Triển Chiêu vì kinh ngạc mà miệng hơi nhếch, Bạch Ngọc Đường chợt sáng mắt, cười hì hì tiếp tục nói, “Tôi lần đầu tiên thấy ông cùng người ta lên giường là lúc ông 15, tôi 7 tuổi.”

Triển Chiêu bắt đầu há miệng lớn hơn, Bạch Ngọc Đường tự nhiên cảm thấy buồn cười, vì vậy tiếp tục lòng dạ xấu xa phá hủy sự thuần khiết của vị tiểu huynh đệ, “À, tôi quên nói, người trên giường với ông lúc đó là con trai, hình như là đội trưởng đội bóng rổ của ông đó, đúng rồi, ông ở trên.”

Rào, Bạch Ngọc Đường dường như nghe được thanh âm Triển Chiêu nát ra thành từng mảnh rơi đầy đất.

“Không cần thận chút nào, đúng không.” Biểu lộ chờ đợi của Triển Chiêu làm Bạch Ngọc Đường khoái cực, anh mỉm cười liếc Triển Chiêu một cái, phát hiện gò má đối phương đã hơi ửng đỏ, khóe miệng càng lúc càng cong hơn, “Bởi mới nói, tôi thật sự không hiểu, tại sao thứ người như thế lại là anh của Bạch Ngọc Đường tôi chứ.” (Chú đừng lo, chú cũng chẳng kém mẹ gì đâu =]]]]]] cười người hôm trước hôm sau người cười giờ)

Trầm mặc một lúc, Bạch Ngọc Đường không nói thêm gì nữa, Triển Chiêu cũng một lúc lâu vẫn chưa có hồi thần, tận tới lúc cả Bạch Ngọc Đường cũng cảm thấy lúng túng, đang cố gắng tìm kiếm đề tài khác, thì Triển Chiêu mới âm thầm tỉnh lại.

“Xét theo góc độ di truyền học, tồn tại của đồng tính luyến ái là hợp lý, có 0.5 phần ngàn do gene – lựa chọn thụ động, còn lại năm phần trăm lựa chọn chủ động là do bị hoàn cảnh môi trường tác động. Mặc dù có nhiều tài liệu chỉ rõ, có nhiều người vì thuở nhỏ chịu kích thích cảm giác mà gây ra xu hướng tình dục sai

lệch, nhưng trong tất cả những nguyên nhân phức tạp nhất, gene chiếm phần lớn. Nói cách khác, nếu bản thân không nằm trong số 0.5 phần ngàn đó, thì xác suất sau này bị ảnh hưởng là vô cùng nhỏ, cho nên....”

Triển Chiêu cẩn thận nhìn Bạch Ngọc Đường một chút, phát hiện đối phương cũng không có vì lời của mình mà tức giận, sắc mặt cũng còn bình thường, vậy nên cẩn thận nói tiếp, “Cho nên... anh...”

Lời còn chưa dứt, Bạch Ngọc Đường một mực chuyên tâm lái xe đột nhiên quay đầu, dọa Triển Chiêu giật mình, lời nói nghẹn trong họng không dám nói ra.

“Cho nên nếu anh tôi là đồng tính, tôi cũng không nhất định sẽ thành đồng tính, cậu đang tính nói như vậy, đúng không?” Bạch Ngọc Đường khoé miệng kéo ra, “Cậu nhóc, phương diện tâm lý học công nhận cậu là chuyên gia, bất quá theo tôi biết, ba cái chuyện đồng tính này cũng không hoàn toàn là vấn đề tâm lý. Ngoài ra, anh tôi cũng không phải đồng tính luyến ái, ổng có con trai, năm nay cũng mười tuổi.”

“.....”

“Tại sao không nói chuyện?”

“Anh lo lái xe giùm cái, bây giờ chúng ta không nói về chuyện này nữa được không?” Triển Chiêu cảm thấy chuyện liên quan tới anh trai Bạch Ngọc Đường hiện giờ có chút kì quặc, cho nên không hề quay mặt sang nhìn Bạch Ngọc Đường nữa. Bạch Ngọc Đường cười một tiếng, “Được thôi. tôi không có ý gì đâu, chẳng qua là có chút cảm khái, nếu như năm đó không bị lời nói của ổng khai sáng thì...” (đm khai sáng cái gì =]]]])

“Cái gì?” Triển Chiêu hơi sững sốt.

“Không có gì.” Khoé miệng Bạch Ngọc Đường câu lên, giơ ngón tay chỉ sang bên cạnh Triển Chiêu “Chúng ta đến rồi.”

Thành phố S là thành phố tỉnh, so với thành phố D thì thấp hơn một bậc, cho nên cục cảnh sát đại diện tự nhiên cũng kém đồn cảnh sát thành phố D, nhưng vì phạm vi quản lý rất lớn nên nhân số cảnh sát cũng không nhỏ. Mà đúng lúc, phụ trách vụ án của Triển Huy lại là đồng môn của Bạch Ngọc Đường – Hàn Chương, thế nhưng ngay cả bản thân Bạch Ngọc Đường cũng không nghĩ tới, chuyện lần này lại không hề đơn giản như vậy.

Cảnh sát bên thành phố s gọi Triển Chiêu tới, chỉ để tìm hiểu một chút về hành tung của Triển Huy cùng vài tình huống căn bản, mà hỏi xong lại muốn đuổi người đi, cả việc cho họ thấy mặt nhau cũng không chịu.

Triển Chiêu năn nỉ mãi không xong, mắt đỏ hồng nhìn ngó Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường thấy mà lòng đau. Vì vậy anh vung tay lên, kéo Triển Chiêu chạy thẳng tới phòng làm việc của Hàn Chương, chẳng thèm để ý bên trong có người đang họp đêm, trực tiếp xông vào.

“Nhị ca, người này là anh em của em, gọi Triển Chiêu.” Bạch Ngọc Đường chào hỏi Hàn Chương xong ngay cả một câu hàn huyên cũng không có trực tiếp đi vào vấn đề.

“Triển Huy liên quan đến án này là anh trai cậu ấy. Anh cậu ấy cũng là anh của em, anh xem có thể nể mặt một chút, cho tụi em gặp mặt trước đã? Em đảm bảo, tuyệt đối không gây phiền toái cho anh, cũng tuyệt đối không làm trễ nãi mọi người phá án, được không?”

Hàn Chương vóc người rất cao, thậm chí so Bạch Ngọc Đường còn cao hơn nửa cái đầu, tuổi cũng khoảng hai mươi bảy, hai mươi tám, bề ngoài tuấn lãng, vẻ mặt nghiêm túc, đôi môi hơi mím lại làm người ta cảm thấy có chút nghiêm túc lại lạnh lùng. Anh quan sát Triển Chiêu từ trên xuống dưới mấy lần, lại dời ánh mắt sang Bạch Ngọc Đường đang cười híp mắt, chân mày vừa nhăn vừa lắc đầu “Không được, chuyện lần này không phải chuyện đùa, ở trên cũng đã ra lệnh, hạn cho một tháng để phá. Người anh em, chú cũng từng làm chuyện này, nhị ca không nói chú cũng nên biết, đang trong thời điểm hiện tại dù ai nói gì cũng không tốt, chú cũng đừng gây khó khăn cho anh, được không?”

“Nhưng nhị ca, kì hạn phá án này cũng đâu phải một hai ba bước, bọn em cũng không có yêu cầu gì khác, chỉ muốn nhìn người một chút có được hay không. Anh xem cậu nhóc, mới đầu hai mươi, cha mẹ đều không ở bên cạnh, chỉ có một anh trai như vậy, từ nhỏ đã sống nương tựa lẫn nhau, anh cho tụi em nhìn sơ qua là được, cách lớp thủy tinh cũng không sao.”

Hàn Chương híp mắt nhìn Bạch Ngọc Đường mấy lần, lại nhìn sang Triển Chiêu, suy nghĩ một chút, dùng sức nháp đôi môi mỏng một cái. Bạch Ngọc Đường thầm nghĩ không tốt, theo cách lí giải của anh, mỗi lần Hàn Chương lộ ra biểu tình này chứng tỏ tâm trạng của anh đang không vui. Chuyện mình cầu xin hết mười có 9 phải hủy bỏ. Cho nên anh đang tính, đề phòng lát nữa mà bị bác bỏ thì trực tiếp gọi cho Bao Chứng để ông cùng khối băng to này giao thiệp.

Đúng lúc Hàn Chương sắp mở miệng cự tuyệt Bạch Ngọc Đường với Triển Chiêu, đột nhiên một trận âm thanh náo loạn truyền tới cửa phòng làm việc, chân mày Hàn Chương đột nhiên nhíu chặt, sải bước ra ngoài.

“Làm sao!? Có gì mà kinh hãi!!”

“Hàn Đội! Anh mau đi xem một chút, nghi phạm ở phòng tạm giam bên kia đột ngột nổi điên, làm bị thương mấy anh em của chúng ta rồi!!”

“Anh hai!” Hàn Chương chưa kịp hạ lệnh, Triển Chiêu đã giống như trận gió chạy như bay!!

29. Chương 29: Vụ Án 3 – Đại Tổng Chi Thuẫn (3)

Phòng tạm giam chính là phòng thẩm vấn tạm thời, vậy nghi phạm nổi điên đang nói chính là anh trai của Triển Chiêu – Triển Huy, thế nhưng tất cả mọi người bao gồm cả Bạch Ngọc Đường ở trong đều không nghĩ rằng, Triển Huy sau khi đã thương mấy cảnh sát cũng không cố gắng chạy trốn. Khi Bạch Ngọc Đường đuổi theo Hàn Chương tới cửa phòng thẩm vấn, liền nhìn thấy cảnh tượng làm tim của anh như đánh thịch một cái, vô cùng không thoải mái.

Những cảnh sát bị thương sưng mặt sưng mày, nhe răng nhe lợi vây quanh một góc nhỏ, mà trong góc có một thanh niên vóc người gầy yếu đang cuộn tròn, ánh mắt tránh né, nhìn qua rất giống đang bị kinh sợ nghiêm trọng, trạng thái tinh thần cả người rất không bình thường. Trên tay có vài vết thương còn đọng máu, khoe miệng cũng có rất nhiều vết bầm, hình như là tự mình cắn bị thương. Triển Chiêu so với tất cả mọi người nhanh chóng chạy vào phòng thẩm vấn, trước khi mọi người kịp phản ứng đã ôm chặt lấy người thanh niên gầy yếu kia, lúc này vừa dùng cử chỉ nhẹ nhàng trấn an anh trai mình, vừa dùng ánh mắt cảnh giác nhìn chăm chăm vào những người xung quanh, lạnh lùng quan sát nhất cử nhất động của họ, chỉ sợ bọn họ tiến gần thêm một bước.

“Đây là xảy ra chuyện gì?” Hàn Chương đi tới, sắc mặt vô cùng khó coi, anh ra hiệu bảo mấy người cảnh sát kia lùi hết về phía sau, thấp giọng hỏi.

“Ban đầu mọi thứ đều rất bình thường, tiểu Triệu lúc đó đang tiến hành phỏng vấn nghi phạm, em cùng lão Lý thì canh ngoài cửa. Cơ mà không biết tiểu Triệu nói với anh ta cái gì, nghi phạm đột nhiên nổi điên, làm bị thương tiểu Triệu. Tụi em lập tức chạy vô, kết quả...” Người cảnh sát trẻ đang nói có chút ảo não liếc Triển Huy rồi nhỏ giọng nói, “Ba người tụi em đều không phải đối thủ của anh ấy...”

Hàn Chương lạnh lùng liếc cậu cảnh sát trẻ một cái, giơ tay lên, người kia bị dọa sợ tới mức run người. Bàn tay rơi xuống, lại không thấy đau, Hàn Chương đụng vết thương trên mặt cậu nhóc một cái, nhìn cậu đau đến nghiêng đầu, liền ra lệnh “Cậu với lão Lý đi ra ngoài thoa thuốc trước đã.” Đưa mắt nhìn hai anh em Triển Huy, lại quay sang một cảnh sát bị thương khác hỏi, “Tiểu Triệu, cậu nói xem, rốt cuộc chuyện này là thế nào?”

“Em, em cũng không biết. Em chẳng qua chỉ cho anh ấy nhìn cái này—” Tiểu Triệu đưa tài liệu đang cầm trong cho Hàn Chương.

Hàn Chương mở tài liệu ra, Bạch Ngọc Đường đứng ở phía sau, tầm nhìn rất thuận, anh tranh thủ dòm bên trong tài liệu một cái, thoáng chốc giật mình.

Đó là hình chụp thi thể, người chết là một nam nhân khoảng chừng ba mươi tuổi, nhìn vội, Bạch Ngọc Đường cũng không thấy rõ chi tiết, nhưng chỉ mới nhìn qua đã làm tim anh đột nhiên phát lạnh, một loại cảm giác sợ hãi kì lạ khảm sâu vào tim, mãi không tan. Cổ thi thể này có một loại cảm giác quỷ dị không tả

được, bất luận từ tư thế của người chết hay biểu lộ trên mặt, đặc biệt là cặp mắt mở to, chết không nhắm mắt trong ánh mắt thắm đẫm một sự lạnh lùng, tuyệt vọng, sợ hãi, bi ai, tóm lại là một loại tâm lý không thể giải thích nổi, có thể thấy trong ánh mắt thì thể tồn tại một loại thần tình phức tạp. Bạch Ngọc Đường như cảm giác được cặp mắt kia có một loại ma lực hút như muốn hút anh vào đó, thậm chí anh còn cảm thấy, nếu anh còn nhìn thêm một lúc không biết chừng thì thể kia còn mở miệng nói chuyện với anh luôn. Cơ thể không khỏi rùng mình, Bạch Ngọc Đường tự trấn định bản thân một chút, bước mấy bước tới trước mặt Triển Chiêu, muốn cùng cậu nói chuyện, Triển Chiêu lại chau mày, cự tuyệt sự lại gần của Bạch Ngọc Đường.

“Anh đừng tới đây!!” Giọng của Triển Chiêu lạnh lùng, ngẩng đầu nhìn Bạch Ngọc Đường, trong ánh mắt có chút cầu xin, “Trạng thái của anh tôi đang không tốt, anh ấy bây giờ không thể thấy người lạ, trừ tôi ra, mọi người không thể đến gần anh ấy, nếu không cả tôi cũng không biết có thể khống chế được anh hay không.”

“Anh hai cậu.... anh ta...” Bạch Ngọc Đường hơi sửng sốt, ánh mắt nghi hoặc dời đến người của Triển Huy.

Triển Chiêu gật đầu, đưa mắt nhìn Hàn Chương đang làm bộ mặt nghiêm túc, nói, “Anh ấy bị kích thích, anh ấy, có bệnh tâm thần rất nghiêm trọng. Mặc dù bình thường không nhìn ra, nhưng lúc phát bệnh sẽ rất nguy hiểm. Hàn đội, anh tôi bây giờ chỉ là nghi phạm thôi, có thể xin anh cho tôi đưa anh ấy tới bệnh viện chứ?”

Hàn Chương suy tư một chút, nhìn Bạch Ngọc Đường. Bạch Ngọc Đường hai tay siết chặt, hướng Hàn Chương năn nỉ, người kia sắc mặt âm trầm gật đầu, hướng Triển Chiêu nói, “Cậu biết rõ tình trạng của anh ta, cần gì thì nói Bạch Ngọc Đường, tôi đi sắp xếp.”

Triển Chiêu cảm kích nhìn Bạch Ngọc Đường, sau đó dùng sức gật đầu.

Mọi chuyện đều hết như Triển Chiêu nói, tinh thần Triển Huy như lọt vào lốc xoáy, đã hoàn toàn chìm đắm vào thế giới của mình, trong thế giới này, người duy nhất anh tin nhiệm cũng chỉ có em trai ruột thịt trước mắt. Trên đường đưa anh đi, Triển Chiêu vẫn duy trì động tác bảo vệ Triển Huy như vậy, cho đến khi một mũi thuốc an thần đưa Triển Huy vào trong một, cậu mới để cơ thể mệt mỏi buông lỏng, làm bộ mặt thương tâm ngồi bên cạnh giường, nhìn chăm chăm anh trai của mình, không nói một lời.

Trong ngoài phòng bệnh tổng cộng có bốn cảnh sát được vũ trang đầy đủ canh giữ, Bạch Ngọc Đường ra ngoài chạy hết một vòng, lúc trở lại mang theo đồ ăn thức uống cho bốn người kia, sau đó tranh thủ không khí thân thiện cười nói hi hi dụ dỗ hai người đang canh gác bên trong ra cửa, cho anh em họ Triển tương đối có chút tự do. Bảo tương đối là vì cảnh sát cũng chỉ đi tới cửa, cũng không hoàn toàn đi ra, mà Bạch Ngọc Đường cũng không đi, anh chọn việc ở lại bên người Triển Chiêu bởi cậu. Cũng do Bạch Ngọc Đường nhìn ra được, từ lúc bắt đầu nhìn thấy Triển Huy, Triển Chiêu có gì đó không phải. Hay phải nói, từ buổi chiều nhận được điện thoại biết Triển Huy gặp chuyện không may, tinh thần của Triển Chiêu càng lúc càng tệ, hiện giờ đã sắp sụp đổ tới nơi rồi. Nhất định có chuyện Bạch Ngọc Đường không biết, mà bây giờ, Bạch Ngọc Đường cảm thấy anh rất muốn biết trong lòng Triển Chiêu rốt cuộc đang nghĩ chuyện gì.

Ngồi xuống bên cạnh Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường thủy chung không nói, anh híp mắt, lẳng lặng nhìn Triển Huy đang ngủ say. Triển Huy nhìn qua chỉ khoảng 27, 28 không hề có chút gì giống hồ sơ ghi 35 tuổi. Có lẽ do phát bệnh mà da tay của anh có chút tái nhợt, môi xanh lét, không có chút huyết sắc nào. Anh em Triển gia đều có ngoại hình rất đẹp, không phải anh tuấn đến chói mắt, mà là ngũ quan tinh xảo, ôn nhuận thân thiện. Nói thật, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, Bạch Ngọc Đường tuyệt đối sẽ không tin Triển Huy lại cùng người khác đánh nhau, còn đem mấy cậu cảnh sát kia đánh cho thê thảm. Nhớ lại mấy tháng trước ở đình liễu xanh, Triển Chiêu một người có thể thu phục tên biến thái, Bạch Ngọc Đường nhẹ nhúm mày, quả nhiên xem người không thể xem bề ngoài.

Ngay lúc Bạch Ngọc Đường nhìn mặt Triển Huy mà suy tư, Triển Chiêu đột nhiên mở miệng nói chuyện.

“Trong tài liệu kia là cái gì?”

“Ừm?” Bạch Ngọc Đường giật mình, quay đầu nhìn về phía Triển Chiêu.

Hốc mắt Triển Chiêu đỏ lên, trong ánh mắt đã không còn vẻ mặt đáng thương khi nãy, cậu nhăn trán, nghiêm túc nhìn chăm chăm vào mặt Bạch Ngọc Đường, gần hồi từng chữ, “Tài liệu trong tay Hàn đội, tôi

thấy anh có xem. Nói tôi biết, đó là thứ gì?”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, Triển Chiêu nói không sai, anh đúng là đã thấy, hơn nữa còn khắc sâu ấn tượng. Có điều, anh là cảnh sát, còn Triển Chiêu bây giờ lại có thân phận người nhà của người bị tình nghi, dĩ nhiên không được biết thứ trong hồ sơ đó.

Như đã đoán được Bạch Ngọc Đường sẽ chần chừ Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường thật lâu nói, “Nếu không thể nói thì thôi, tôi tự khắc có cách biết.”

“Là một tấm hình chụp thi thể.” Chần chừ của Bạch Ngọc Đường cũng không kéo được lâu, anh không chút nghĩ ngợi đáp “Người bị hại là một nam nhân hơn 30 tuổi, có lẽ là người bị hại trong vụ án này.”

Ánh mắt Triển Chiêu nhấp nháy, cau mày suy tư chốc lát rồi ngẩng lên hỏi, “Theo như anh thấy, có chuyện gì không đúng sao?”

“Sao lại hỏi thế?” Bạch Ngọc Đường nghi ngờ.

“Anh tôi từng làm lính, lính đặc chủng.” Triển Chiêu đau lòng trộm nhìn Triển Huy rồi nói, “Mặc dù ảnh không có nói, nhưng tôi biết ảnh từng giết người, còn giết rất nhiều. Cho dù ảnh có bệnh, cũng không thể nào bị hình ảnh của một thi thể hù dọa ra như thế, cho nên tấm hình đó chắc chắn có vấn đề.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu tỏ vẻ đồng ý, “Đúng là có vấn đề, nhưng tôi cũng không thể nào miêu tả được. Chỉ mới nhìn sơ qua, không nhìn kỹ. Thi thể đó nhìn qua không thấy bị ngược đãi, trên người có vết máu, nhưng không biết vết thương ở nơi nào. Tư thế có chút cổ quái, cổ quái hơn là vẻ mặt, đặc biệt là ánh mắt. Làm tôi cảm nhận được nạn nhân trước khi chết đã nhìn thấy thứ gì quá đặc biệt nên mới khiến anh ta làm ra biểu lộ kì quái như vậy.”

Triển Chiêu nghiêm túc nghe, chờ Bạch Ngọc Đường nói xong toàn bộ, liền lấy từ trong túi ra một tờ giấy trắng cùng cây bút bi, “Nếu bây giờ nhờ anh vẽ lại thứ đã nhìn qua, anh nhắm vẽ được không?”

Bạch Ngọc Đường sững sờ, sau gật đầu, nhận lấy bút từ tay Triển Chiêu “Tôi có thể thử một chút, nhưng cũng không biết làm được tới đâu.”

Bạch Ngọc Đường cúi đầu vẽ tranh, Triển Chiêu chăm chú nhìn mặt đất, một lần nữa rơi vào trầm mặc.

Năm phút sau, Bạch Ngọc Đường đem bút vẽ giao cho Triển Chiêu, Triển Chiêu nhìn qua tờ giấy, lập tức thay đổi vẻ mặt, đem giấy vẽ gấp lại, nhét vào túi áo.

“Thế nào?” Bạch Ngọc Đường nhìn ra tâm tình Triển Chiêu không tốt, lập tức hỏi.

Triển Chiêu lắc đầu, “Ngọc Đường, tôi nhớ ra một chuyện quan trọng, cần gọi điện tìm người ngay bây giờ, anh chăm sóc anh hai giúp tôi.”

“Cần tôi đi với cậu không?”

“Không cần, chăm sóc anh ấy thật tốt giùm tôi là được, nhờ anh.” Triển Chiêu cầm tay Bạch Ngọc Đường, dùng sức siết một cái, ánh mắt cầu xin.

Bạch Ngọc Đường theo bản năng gật đầu, chờ tới lúc anh phục hồi được tinh thần, Triển Chiêu đã nhanh chóng rời khỏi phòng bệnh. Nhiệt độ từ ngón tay cậu vẫn còn lưu lại, làm trái tim Bạch Ngọc Đường có chút đau lòng. Tay của Triển Chiêu sao lại lạnh như băng vậy.

30. Chương 30: Vụ Án 3 – Đại Tổng Chi Thuẫn (4)

Triển Chiêu đi một chuyến cũng hết nửa ngày, Bạch Ngọc Đường gọi cho cậu ta tận hai cuộc, kết quả không là máy bận thì cũng là kết nối không thông. Ngồi trong phòng bệnh an tĩnh không có gì làm, Bạch Ngọc Đường chỉ có thể vừa ngắm người vừa cố gắng dùng số đầu mối không được nhiều cho lắm để phân tích vụ án rõ ràng rành mạch.

Triển Huy lẳng lẳng nằm trên giường bệnh, sắc mặt tái nhợt không khác ga nệm là bao, cho dù anh ta có bệnh tâm thần, Bạch Ngọc Đường cũng không thể nào nghĩ ra vì sao anh ta phải làm tổn thương cảnh sát. Triển Chiêu cũng không nói nhiều đến những chuyện liên quan tới Triển Huy, Bạch Ngọc Đường chỉ có thể suy đoán, Triển Huy thường ngày, lúc bình thường hẳn sẽ không làm ra chuyện gì có hại, nói cách khác bệnh tình của anh ta khá ổn định. Nhưng Triển Chiêu nhất định đã nhìn thấy lúc Triển Huy, hơn nữa cũng đã từng xử lý tình huống tương tự. Căn cứ vào những gì Bạch Ngọc Đường, bệnh tâm thần có thể đơn giản chia làm hai loại hình lớn là trầm cảm và nóng nảy, nếu vậy Triển Huy rốt cuộc là thuộc loại nào? Nếu bảo bệnh của anh ta là nóng nảy, thì giả sử anh ta là hung thủ, lúc anh ta giết người nhất định phải thật bình tĩnh, vì theo hình chụp thi thể kia, hiện trường phạm tội cũng không có chút nào giống hiện trường do một tên sát nhân loại nóng nảy tạo thành. Nếu là trầm cảm, vậy tại sao anh ta lại đột nhiên tập kích cảnh sát? Từ thái độ của Triển Chiêu cho thấy, Triển Huy hẳn đã rất lâu không có phát bệnh, rốt cuộc tâm hình có vấn đề gì lại có thể trở thành tác nhân kích thích, làm Triển Huy tự dưng nổi điên lên nhỉ?

Bạch Ngọc Đường khẽ chớp mắt, chăm chú nhìn vào khuôn mặt đang bình tĩnh ngủ của Triển Huy, nghi ngờ trong lòng lại càng lúc càng nặng. Đột nhiên, mí mắt Triển Huy hơi rung rung, một giây tiếp theo liền mở mắt. Bốn mắt nhìn nhau, Triển Huy thoáng nhú mày.

“Cậu là..?” Giọng Triển Huy có chút khàn khàn, anh chần chờ nhìn xung quanh một chút, cau mày suy tư một lát, đột nhiên nhớ ra cái gì đó, ánh mắt khẽ run lên, “Cậu là cảnh sát!?”

“Phải.” Bạch Ngọc Đường hơi lúng túng, nhếch nhếch khóe miệng, tiến lên đỡ Triển Huy đang cố gắng ngồi lên. “Tôi là cảnh sát, nhưng không phải cảnh sát ở thành phố S. Tôi tên Bạch Ngọc Đường, là bạn của Triển Chiêu.”

Khuôn mặt Triển Huy lộ rõ vẻ hòa hoãn, nhìn Bạch Ngọc Đường gật đầu, hỏi, “Triển Chiêu đâu?”

“Cậu ấy bảo đi gọi điện, anh muốn uống nước không?”

“Cám ơn.” Triển Huy nhận chén nước uống một hớp, nhìn Bạch Ngọc Đường lấy cái ly đi, hai tay chồng lên nhau xoa xoa ngón tay, nhẹ nhàng ho khan một tiếng, nhìn Bạch Ngọc Đường nói, “Triển Chiêu nó...”

“Cậu ấy rất tốt, chẳng qua chỉ hơi nóng vội.” Bạch Ngọc Đường quan sát sắc mặt Triển Huy nói tiếp, “Cậu ấy đang lo lắng cho anh.”

“Triển Chiêu là một đứa bé ngoan.” Ánh mắt Triển Huy hơi mang chút áy náy, khóe miệng hơi cong, nhìn Bạch Ngọc Đường cười, “Có thể để cậu ở lại chỗ này trông tôi, có thể thấy nó rõ ràng rất tin nhiệm cậu. Bọn tôi đã hơn nửa năm không có liên lạc, cậu là người bạn mới gần đây nhất của nó.”

“Vâng, tụi em quen nhau nhờ một vụ án, Triển Chiêu cậu ấy là một người bạn tốt.” Bạch Ngọc Đường cũng cười cười.

Đề tài liên quan đến Triển Chiêu nhanh chóng kết thúc, sau đó căn phòng lại rơi vào trầm mặc, không khí cũng hơi lúng túng. Có điều Bạch Ngọc Đường rất nhanh đã phá vỡ trầm mặc, thấy tâm tình của Triển Huy coi như cũng ổn định, liền cẩn thận hỏi, “Triển đại ca, em muốn hỏi một chút rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Triển đại ca sao, xưng hô này làm Triển Huy hơi ngẩn người, nhưng cũng rất nhanh thích ứng mỉm cười, khuôn mặt tái nhợt nhờ nụ cười này mà phảng phất thêm sức sống, ánh mắt ân cần của Bạch Ngọc Đường thật dễ làm người ta cảm động. Triển Huy khẽ thở dài, “Thật ra tôi cũng không biết xảy ra chuyện gì, chỉ biết đã chết ba người, mà cảnh sát lại hoài nghi tôi là hung thủ.”

“Ba người?” Bạch Ngọc Đường không nghĩ tới, “Cảnh sát nói có ba người chết?”

“Ừ.” Triển Huy nhú mày, “Ba người này tôi đều quen biết, cũng vì vậy tôi mới trở thành nghi phạm.”

Lời của Triển Huy càng làm Bạch Ngọc Đường thêm giật mình, anh bây giờ cuối cùng cũng đã rõ, vì sao Triển Huy lại thành đối tượng bị tình nghi của cảnh sát.

“Anh nói có quen biết người chết, vậy quan hệ của anh với bọn họ là quan hệ như thế nào?”

“Họ là....” Chân mày Triển Huy đột nhiên nhíu chặt, tựa hồ nhớ lại chuyện cũ gì khiến anh không vui

Bạch Ngọc Đường nhảy bén phát giác tâm tình của Triển Huy, nghĩ đến chuyện anh đang là bệnh nhân, lập tức ngăn cản Triển Huy suy nghĩ, “Triển đại ca, nếu là chuyện anh không muốn nói thì không cần nói, em đi hỏi người khác là được. Anh yên tâm, chuyện của anh chính là chuyện của Triển Chiêu, dĩ nhiên cũng là chuyện của em. Chỉ cần anh là người vô tội, em nhất định sẽ dốc toàn lực giúp anh, anh bây giờ thả lỏng một chút được không...”

Triển Huy xoa xoa chân mày nhăn nhó, nhìn Bạch Ngọc Đường khoát tay, thanh âm run rẩy, “Vẫn là để tôi nói đi, người khác kể lại sẽ không đúng, bây giờ tôi rất tốt, không có nổi điên đâu.”

Cười một cái tự giễu, Triển Huy hắng giọng, hướng Bạch Ngọc Đường nói, “Ba người đã chết lần lượt gọi Vương Giang, Triệu Tiểu Quân cùng Lâm Được, bọn họ đều là đồng đội cũ của tôi.”

“Đồng đội?” Bạch Ngọc Đường kinh ngạc, “Nói cách khác, bọn họ đều là lính đặc chủng?”

“Đã từng.” Triển Huy gật đầu, “Họ cùng tôi đã từng trực thuộc đội hành động cao cấp nhất của quân khu S, biệt hiệu “Lam Sư”.”

“Lam Sư?” Bạch Ngọc Đường trong lòng thầm run lên, không khỏi quan sát Triển Huy từ trên xuống dưới mấy lần nữa, “Là Lam Sư đó á?”

Triển Huy khẽ mỉm cười, “Là Lam Sư đó.”

Lần này Bạch Ngọc Đường rốt cục đã tin lời Triển Chiêu nói, Triển Huy từng giết người, hơn nữa chắc chắn giết không ít. Những kẻ cùng hung cực ác, giết người không gớm tay, đã chết không ít dưới tay của Triển Huy, chỉ vì anh đã từng là một thành viên của Lam Sư.

Bạch Ngọc Đường biết được một chuyện liên quan tới Triển Huy, lại vì chuyện này mà càng thêm nghi ngờ, “Nếu bọn họ đã từng thuộc Lam Sư, làm sao có thể dễ dàng bị giết như vậy?”

Triển Huy khoe miệng câu lên cười khổ, “Chính vì thế, người có thể giết họ không nhiều, mà tôi vừa vặn lại là một người trong đó.”

“Nhưng đâu chỉ dựa vào mỗi chuyện này lại có thể chắc chắn anh là nghi phạm, nhất định phải còn nguyên nhân khác.”

Triển Huy gật đầu rồi lại lắc, “Tôi cũng không rõ, chuyện này biết đâu đội trưởng Hàn sẽ có cách giải thích.”

Một mỗi nhắm lại mắt, Triển Huy mờ mịt nhìn bốn phía, khẽ thở dài, “Ngọc Đường, gọi giúp tôi mấy người của đội trưởng Hàn tới đi, cần hỏi gì thì hỏi nhanh một chút, tôi còn muốn về tiệm sớm. Hôm nay có một sổ sách được gửi tới, tôi không thể bỏ tiệm đi quá lâu.”

Bạch Ngọc Đường nhìn ra Triển Huy có chuyện dối anh, nhưng anh lại không thể hỏi nữa, đành phải gật đầu, “Được, em đi ngay.”

Đi được hai bước, Bạch Ngọc Đường lại đứng lại, “Bất quá, Triển đại ca, nếu như có thêm nhiều chứng cứ với anh cũng rất có lợi, ngàn vạn lần mong anh đừng giấu giếm, Triển Chiêu và em đều rất quan tâm anh.”

Bạch Ngọc Đường lúc nói chuyện vẫn chăm chú nhìn vào ánh mắt Triển Huy, anh phát giác lúc mình nhắc tới Triển Chiêu, ánh mắt Triển Huy rõ ràng sáng lên, vẻ mặt cũng hơi phức tạp. Lòng khẽ động, Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Huy gật đầu, xoay người mở cửa phòng.

Ngay lúc Bạch Ngọc Đường mở cửa ra, một bóng dáng đột nhiên xông vào, giống như một cơn gió vọt ngang trước mặt Bạch Ngọc Đường, lập tức bay tới trước giường bệnh Triển Huy, hét lớn, “Triển Huy!! Cậu làm sao!? Ai khi dễ cậu, nói cho anh, anh báo thù cho cậu ngay!!”

Bạch Ngọc Đường trợn to hai mắt, “Anh hai!?”

“Anh ta... anh ta là anh trai anh!?” Triển Chiêu đang theo sát cũng há to mồm.

Bạch Ngọc Đường tự động quay lại, cũng cứng ngắc y hệt Triển Chiêu đưa mắt nhìn nhau, gật đầu. Thế giới này cũng nhỏ thật không phải sao?

Lúc này, ở một góc khác trong phòng bệnh, không khí lại hoàn toàn bất đồng. Bạch Cẩm Đường hướng về phía Triển Huy đang nằm trên giường quan tâm gào thét, còn Triển Huy vẻ mặt lại không có chút nào kích

động, anh chẳng qua liếc Bạch Cẩm Đường, dường như đã sớm đoán được hần sẽ tới, chờ tới lúc Bạch Cẩm Đường kêu đủ rồi, mới hơi cau khóe miệng, lạnh nhạt nói, “Đã lâu không gặp, đội trưởng.”

31. Chương 31: Vụ Án 3 – Đại Tổng Chi Thuẫn (5)

Người ta nói quý tộc đều cần một thời gian kết tinh thì mới có thể bồi dưỡng ra thân phận đặc thù, Đại Tổng từ lúc dựng nước tới nay đã trải qua ít nhất bốn đời lãnh đạo, thời gian tạo dân giàu nước mạnh, cũng tạo ra một ít gia đình quý tộc to to nhỏ nhỏ. Ba mươi bảy năm trước, hai giới chính trị và thương trường của Đại Tổng bị liên nhân (quan hệ thông gia) Giang – Bạch gây chấn động, đồng thời càng xúc tiến cho sự hòa hợp của cả hai gia đình quý đại thế gia, mà sự ra đời Bạch Cẩm Đường chính là kết quả từ đám hỏi năm đó. Thân là con trưởng đích tôn của chi trưởng Bạch gia, Bạch Cẩm Đường địa vị tôn quý, lớn lên trong môi trường hậu đãi, học trường danh tiếng, sau nhập ngũ, nữa làm chính trị, một đường sở hướng phi mị (đánh đầu thắng đó), làm người ta hâm mộ không dứt. Sự nghiệp thuận buồm xuôi gió, tình trường bất khả chiến bại, ngoại trừ từng có một cuộc hôn nhân thất bại cực ngắn ngủi ra, cuộc đời của hần có thể nói chẳng có chút tiếc nuối nào. (== thì ra nhà chú Bạch là quý tộc, đừng hỏi sao chánh chó vãi)

Thế nhưng lúc Bạch Cẩm Đường đảm nhận chức vụ thứ trưởng bộ quốc phòng Đại Tổng, cũng không đem cuộc hôn nhân ngắn ngủi đó thành điểm nhớ, hần lưu lại con trai Vân Sinh của vợ trước xem như trân bảo, hết lòng chiều cổ, dạy dỗ cẩn thận, trước mặt người ta cũng không kiêng kị lộ ra thân phận gà trống nuôi con của mình. Mà hiển nhiên loại thái độ này lại cộng thêm cho Bạch Cẩm Đường không ít điểm, rất nhiều người vì muốn lọt vào mắt xanh của hần mà lo trước tính sau, tranh giành nhau đuổi theo bước chân phóng đảng không kiểm chế của hần, chân thành công hiến, tự nguyện chịu chà đạp.

Đích xác là chà đạp, vì trong những người ở trên chưa từng có người nào thành công, thậm chí có được một chút tình cảm của Bạch Cẩm Đường cũng không ai có thể. Về vấn đề này Bạch Ngọc Đường nói không sai, vị anh hai này của anh thực sự là cận bã, từ nhỏ đến lớn đều như thế. Nhưng bản chất con người rất phức tạp, đối với tình nhân cận bã, nhưng đối với người khác chưa hần là cận bã. Ban đầu— nhìn qua hần đối với anh hai Triển Chiêu hình như còn rất tốt.

Bạch Ngọc Đường hí mắt, thần thờ đi tới trước giường của Triển Huy, giơ hai ngón tay, đem móng chuột đang ở cổ tay Triển Huy mà chiến đấu với cái còng của ông anh mình vắt qua một bên (má như vật gián ==)). Có chút áy náy nhìn Triển Huy cười cười, xoa đôi chân mảy vì mất thể diện mà nhú lại, Bạch Ngọc Đường nhìn ông anh nhà mình bất đắc dĩ thở dài, “Anh hai, trước hết bình tĩnh lại đã. Hơn nữa, anh có nên giải thích với em một chút, tại sao anh lại xuất hiện ở nơi này?”

Bạch Cẩm Đường trợn mắt nhìn thẳng em mình một cái, không thèm để ý tới nó, lại dây dưa bên người Triển Huy, nghiêng rằng nghiêng lợi chăm chăm nhìn còng tay đã. Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ, quay đầu nhìn Triển Chiêu, “Cậu là đi gọi điện cho anh hai tôi à?”

Triển Chiêu ngơ ngác lắc đầu, chợt như nghĩ tới chuyện gì, lập tức nhìn Bạch Ngọc Đường nháy mắt, ý bảo anh không cần nói tiếp. Bạch Ngọc Đường khề cau mày, bước mấy bước đến cạnh Triển Chiêu, “Có chuyện gì không?”

Triển Chiêu thiêu mi, liếc mắt nhìn hai người bên kia giường bệnh, dường như đang do dự. Bạch Ngọc Đường hiểu rõ gật đầu, lần nữa quay lại bên kia, đưa ngón tay chợt chợt đầu ông anh mình (má láo quá ==)), trong ánh mắt tức giận của đối phương nhàn nhàn nói, “Anh ở lại đây chiều cổ Triển đại ca mấy phút, em đi tìm Hàn hỏi thăm vụ án.”

“Được, mau cút đi!!” Bạch Cẩm Đường tức giận khoát tay, xoay người, ngón tay lại ở chỗ còng tay nhẹ nhàng bóp vài cái, trong ánh mắt bất lực của Bạch Ngọc Đường đem mảnh kim loại tượng trưng cho luật pháp tối cao tháo ra, sau đó hài lòng gật đầu, ngẩng mặt hướng về phía Triển Huy toét miệng cười lấy lòng.

Bạch Ngọc Đường liếc, đối Triển Huy áy náy cười, xoay người lôi Triển Chiêu đang cứng ngắc ra cửa. Tiếng đóng cửa vừa vang lên, Triển Chiêu trong nháy mắt liền thanh tỉnh, hơi ngẩn người, lập tức lo lắng nhìn cánh cửa phòng bệnh.

“Đừng lo, ông anh này của tôi nhìn cũng không giống như bề ngoài—” Hình như ý thức được lời nói của mình không có sức thuyết phục mấy, Bạch Ngọc Đường lúng túng cười, đem Triển Chiêu kéo ra xa cửa, quan

tâm hỏi, “Cậu đã đi đâu vậy? Lại đi đến tận trưa.”

Triển Chiêu lấy lại tinh thần, đầu lông mi hơi động, trầm tư chốc lát, từ trong ngực lấy ra một tờ giấy được gấp ngay ngắn, đưa cho Bạch Ngọc Đường. Bạch Ngọc Đường nhận lấy, nhận ra tấm hình sáng nay mình mới vẽ cho Triển Chiêu, tuy vẽ không đẹp, nhưng vẫn không cách nào che giấu biểu cảm quý dị ở trên tấm hình.

“Tôi đi gọi điện cho thầy, ông ấy ba năm trước từng cho anh tôi làm trị liệu một thời gian.” Triển Chiêu hí hóp mắt nhìn tờ giấy trong tay Bạch Ngọc Đường kia, “Sáng sớm tôi vừa nhìn thấy tờ giấy này liền nghĩ ra một chuyện, thầy từng nói cho tôi biết, anh tôi năm đó đã miêu tả cho ông cơn ác mộng ảnh liên tục nhìn thấy, cảnh tượng trong mơ đều giống nhau. Anh ấy mơ thấy người chết, mà tư thế chết cùng biểu lộ mà anh ấy miêu tả, khi tôi vừa nhìn tờ giấy này, liền cảm thấy cực kỳ giống với miêu tả của anh ấy.”

“Ác mộng?” Bạch Ngọc Đường hơi sững sờ, ác mộng kéo dài không dứt, anh dĩ nhiên biết cảm giác đó là thế nào.

“Ừ, kéo dài tận hai năm, sau khi anh ấy bệnh, hai năm dường như không bao giờ có được giấc ngủ ngon, ác mộng như thế liên tục xuất hiện, tận đến lúc trải qua thời gian trị liệu mới có thể giảm nhẹ và khống chế.”

“Thời gian trị liệu, có thể.....” Bạch Ngọc Đường ánh mắt phức tạp nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu gật đầu, “Nếu như anh muốn thử, sau khi kết thúc chuyện này tôi có thể giúp anh liên lạc với thầy của tôi, ông ấy rất có uy tín nghiên cứu về lĩnh vực này trong nước.”

“Không.” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, lập tức cự tuyệt.

Triển Chiêu nghi ngờ nhăn trán, lại không hỏi tới nguyên nhân vì sao Bạch Ngọc Đường cự tuyệt. Giữa hai người lọt vào trầm mặc lúng túng, một chốc sau, Bạch Ngọc Đường đột nhiên mở miệng, “Ý tôi là, tôi không biết thầy của cậu, tôi.....”

Bạch Ngọc Đường muốn nói lại thôi, Triển Chiêu nhìn chằm chằm biểu lộ trên mặt anh, lập tức hiểu. Một người có bệnh đối với thời gian trị liệu sẽ hăng hái muốn thử, nhưng tới bước cuối cùng lại đánh lui chỉ có một lý do, không đủ tin nhiệm. Không phải là không tin nhiệm trị liệu bản thân, mà là không tin nhiệm người thời gian trị liệu. Triển Chiêu thả lỏng chân mày, ngoắc khoe miệng cười, “Anh không biết thầy ấy, nhưng anh biết tôi. mặc dù tôi không có uy tín lắm nhưng mà.....”

“Tôi sẵn sàng thử trị liệu cậu nói, cậu nếu rảnh thì gọi điện thoại cho tôi!!” Bạch Ngọc Đường mặt ửng đỏ, không nhìn Triển Chiêu nữa mà nghiêm túc cúi đầu suy nghĩ về tranh vẽ của mình.

Triển Chiêu cũng không lật tẩy hành vi cố tình che giấu của Bạch Ngọc Đường, cậu khẽ mỉm cười, nói, “Tình huống của anh tôi tương đối phức tạp, nhưng sau khi trải qua trị liệu, cũng đã không bộc phát suốt hai năm. Cho nên tôi mới phải liên lạc với thầy, để ông ấy ra làm chứng, nếu không sợ rằng sẽ rất phiền toái.”

“Đúng đó, dù gì cũng là tấn công cảnh sát.” Sắc mặt Bạch Ngọc Đường cũng trở nên nghiêm trọng, phát hiện Triển Chiêu cũng làm bộ mặt lo âu, liền mở miệng khuyên nhủ, “Bất quá cậu không cần lo lắng, có anh tôi ra mặt, chuyện sẽ không tới mức phiền phức vậy đâu.”

“Anh của anh...” Triển Chiêu hơi chần chừ, muốn hỏi rồi lại thôi.

“Cậu hỏi tôi tôi cũng không biết.” Bạch Ngọc Đường nhún vai một cái, “Ông thế nhưng tới bây giờ cũng không đề cập với tôi về chuyện của người gọi Triển Huy, anh cậu thì sao? Có nhắc tới ông chưa?”

“Không có.” Triển Chiêu lắc đầu. “Đến tận bây giờ anh ấy cũng không đề cập tới chuyện trong quân đội.”

“Cái này thì đúng, tổ chức của bọn họ rất bí mật, người biết vốn không nhiều lắm.” Bạch Ngọc Đường cau mày, đem tình huống vừa rồi mới hỏi được từ Triển Huy nói cho Triển Chiêu biết.

Nghe xong, Triển Chiêu như có điều suy tư, hồi lâu không nói. Bạch Ngọc Đường có thể tưởng tượng ra tình trạng hiện giờ của Triển Chiêu, nói thật sau khi trò chuyện xong với Triển Huy, Trong lòng của anh cũng một mực lượn quanh một ý nghĩ, mà anh lại không tàn nhẫn nói ra trước mặt Triển Chiêu. Cự thành viên của đội Lam sư 6 liên tục bị mưu sát, người có đủ năng lực, đủ thủ đoạn giết chết người của bọn họ

vốn cũng không nhiều. Mà Triển Huy vừa vặn lại là một người như vậy, hơn nữa theo lời Triển Chiêu nói, cảnh tượng trong cơn ác mộng của Triển Huy cùng hiện trường phạm tội lại rất giống nhau, chuyện này nói rõ lên cái gì? Ngoài ra còn một bằng chứng vô cùng quan trọng, chính là nguyên nhân làm cảnh sát đem Triển Huy liệt vào danh sách nghi phạm trọng yếu, Bạch Ngọc Đường không hỏi, nhưng theo hiểu biết sâu sắc của anh với Hàn Chương, nếu Triển Huy có biện pháp chứng minh mình vô tội, Hàn Chương cũng sẽ không đem anh ấy giam lại. Đủ loại suy đoán lẫn dấu hiệu gây bất lợi cho Triển Huy, nếu cứ tiếp tục tiến hành theo cách nghĩ này, sớm hay muộn gì cũng lấy được bằng chứng. Dĩ nhiên, nếu như Triển Huy thật sự đã làm kia. Nhưng có thật do anh ta làm không?

Bạch Ngọc Đường nhũu chân mày, ánh mắt lại đặt lên ánh mặt đối diện của Triển Chiêu, cả hai đều không nói, tâm lại giấu.

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu lắc đầu. “Chuyện này cậu nhất định phải tránh.”

“Nếu tôi nói không thì sao? Anh bắt tôi lại chắc?” Triển Chiêu giọng có chút nóng nảy.

“Đương nhiên không rồi, chỗ này không phải địa bàn của tôi.” Bạch Ngọc Đường thờ ơ nhún vai, sau đó như suy tư, “Hơn nữa, từ việc anh tôi xuất hiện nhanh như vậy đã thấy, rất sớm chỗ này cũng không phải nơi bọn Hàn nhị ca có thể định đoạt.”

Triển Chiêu sững sốt, Bạch Ngọc Đường tự nhiên trở nên hết sức nghiêm túc, “Nếu tôi đoán không sai, chuyện lần này, kiểu gì quân đội cũng sẽ nhúng tay vào.”

“Quân đội——”

“Đúng vậy, quân đội.” Bạch Ngọc Đường lông mày khẽ nhíu, “Tin xấu là bọn vũ phu thuộc quân đội bình thường đã rất không nói đạo lý. Mà tin tốt....”

Bạch Ngọc Đường câu khoe miệng cười “Tin tốt là có anh hai tôi ở đây, mà đem ổng đặt chung một chỗ với mấy người kia còn – không nói đạo lý hơn rất nhiều.”

32. Chương 32: Vụ Án 3 – Đại Tổng Chi Thuẫn (6)

Bây giờ có phải Bạch Cẩm Đường so với người khác không nói đạo lý hay không Triển Chiêu tạm thời vẫn chưa biết được, nhưng có chút chuyện Bạch Ngọc Đường nói đúng, quân đội chắc chắn sẽ tham gia vào chuyện này. Dĩ nhiên, bọn họ không phải vì một tiểu nhân vật như Triển Huy, càng không phải vì ba người bị hại là lính đặc chủng mà tới, nguyên nhân chính khiến bọn họ tham gia là vì Bạch Cẩm Đường. Nhắc tới hoàn cảnh xung quanh của chuyện này lại thấy phức tạp, nếu lấy thân phận người nhà nghi phạm của Triển Chiêu, cậu ấy không thể ở trong thời gian ngắn nhất thấu hiểu rõ ràng mọi tình huống. Nhưng may thay, chúng ta có Bạch Cẩm Đường.

Triển Chiêu một lần nữa thấy Bạch Cẩm Đường là ở sau giờ cơm trưa, trong phòng nghỉ lớn nhất, tốt nhất đồn cảnh sát thành phố S, cửa chính khóa chặt, trước cửa có 4 người lính nghiêm túc đứng, chặn tất cả cảnh sát ở bên ngoài, cũng chẳng quan tâm xem người ở đồn cảnh sát này có hứng đến trêu chọc một đại nhân vật không dễ chọc hay không. Triển Huy đã ngủ, trước khi bị Bạch đại ca xách đi, Triển Chiêu nhờ Bạch Ngọc Đường ở lại canh chừng Triển Huy. Tận đến lúc này, hai người đơn độc ở chung một chỗ, Triển Chiêu mới có cơ hội tỉ mỉ quan sát cái vị đại nhân vật hơi đa tính cách – Bạch Cẩm Đường này.

Ngoại hình của Bạch Cẩm Đường cùng Bạch Ngọc Đường cũng không giống nhau, hẳn cũng không có ngũ quan tinh xảo như Bạch Ngọc Đường, dĩ nhiên, ngoại hình Bạch Cẩm Đường cũng là cực kỳ anh tuấn, chỉ là phác họa thêm chút cường tráng, vóc người thêm chút khôi ngô, khi không cười thì cả khuôn mặt lạnh lùng nghiêm túc, rất có một ít khí khái quân nhân. So với Triển Huy, Bạch Cẩm Đường hiển nhiên giống lính đặc chủng hơn, lại càng giống một quân nhân đã trải qua vô số huấn luyện tàn khốc. Bất quá, so với Triển Huy, Bạch Cẩm Đường may mắn hơn nhiều. Triển Chiêu nhìn ra được, Bạch Cẩm Đường khẳng định trải qua vô số khảo nghiệm sinh tử, thế nhưng lại không bị chấn thương tâm lý quá lớn. Đây có lẽ do hắn

có ý chí kiên cường, mà khả năng lớn hơn, là hấn so với nhiều người rất may mắn. Từ đầu đã may mắn hơn Triển Huy. Hai người là đồng đội cùng kỳ, một người thì chức vị cao sang, tinh thần hăng hái, mà một người khác lại bị đau bệnh hành hạ nhiều năm, hôm nay sơ ý một chút còn có thể vùi thân sau song sắt. Hoàn cảnh sống chênh lệch như vậy, thật là một lời khó nói hết.

Rời khỏi Triển Huy, Bạch Cẩm Đường giống như trở thành một người khác, không vội không nóng nảy, trong ánh mắt không có chút gì gọi là sốt ruột, bình tĩnh mặc cho Triển Chiêu quan sát hấn, chờ đến khi cậu nhìn đủ rồi, mới hơi ngoắc khóe miệng cười nói, “Dáng dấp của cậu rất giống Triển Huy, nhìn cậu như đang thấy Triển Huy mười năm trước vậy.”

Lời của Bạch Cẩm Đường làm Triển Chiêu hơi ngơ ngác, “Bạch —”

“Em cứ gọi anh là đại ca giống Ngọc Đường là được.”

Triển Chiêu không được tự nhiên nhú mày một cái, não cũng vất luôn đồng danh hiệu dài dằng dặc kia của Bạch Cẩm Đường, cảm thấy cũng không cần quan co, nên mới gật đầu, “Bạch đại ca, thật ra em rất muốn biết năm đó ở quân đội, anh em đã xảy ra chuyện gì, chờ chuyện này xong rồi em muốn cùng anh trò chuyện một chút, được không?”

Hơi mím môi, khuôn mặt Bạch Cẩm Đường bày ra một vẻ u buồn nhàn nhạt, hấn gật đầu một cái, “Dĩ nhiên là được, thật ra anh phải sớm đến xem cậu ta một chút, nếu anh tới sớm hơn một chút, cũng sẽ không —”

“Bệnh của anh ấy cần phải sống thật yên tĩnh mới có thể trị khỏi, anh không đến thăm cũng vì muốn tốt cho anh ấy.” Triển Chiêu nhìn chăm chú vào mắt Bạch Cẩm Đường trên mặt không biểu lộ, “Nói thật từ lúc em nhận được điện thoại đã bắt đầu nghi ngờ, nhưng lại không ai nói cho tụi em biết. Bạch đại ca, em muốn biết rốt cuộc cảnh sát đã nắm được chứng cứ gì, sao lại xem anh của em làm thành nghi phạm?”

Bạch Cẩm Đường lại nhần mày, xem xét Triển Chiêu lại mấy lần, giống như lần đầu tiên thấy một đứa nhóc con làm thành người lớn, không phải chỉ là em trai đồng đội mình.

“Anh cũng không chịu nói thì em chỉ có cách tự mình điều tra. Em biết với thân phận lúc này của mình bây giờ cũng không có tư cách lấy được những tin tức như vậy, nhưng mà người đó là anh của em, em sẽ không dễ dàng bỏ cuộc đâu.” Giọng của Triển Chiêu rất bình tĩnh, nhưng Bạch Cẩm Đường cũng không hề nghi ngờ sự kiên định trong giọng nói của cậu, hấn đột nhiên phát hiện mình rất thích đứa bé này, cậu nhóc thật sự rất giống Triển Huy, thậm chí so với Triển Huy năm đó còn trưởng thành hơn mấy phần.

“Em đang ám chỉ đến việc “lách luật” đi?” Bạch Cẩm Đường mỉm cười chê bai, biểu tình có hơi giấu cợt, “Anh không phải cảnh sát, đối với anh mà nói em chẳng qua chỉ là em trai Triển Huy, còn anh cũng không xem Triển Huy là nghi phạm.”

Ánh mắt Triển Chiêu lóe lên một tia vui mừng, cũng rất nhanh bị che giấu. Bạch Cẩm Đường nhìn lướt qua tay phải của Triển Chiêu, ngón út hơi run chứng tỏ lòng cậu nhóc đang kích động, Bạch Cẩm Đường không khỏi mỉm cười, rốt cuộc vẫn còn con nít.

“Nói thật cái bọn cảnh sát này cũng chỉ là bắt nạt kẻ yếu, lý do bắt Triển Huy của bọn họ rất tức cười, em yên tâm, có anh ở đây, trong chiều hôm nay Triển Huy lập tức có thể về nhà.”

“Thật không?” Triển Chiêu trong lòng run rẩy, mắt cũng mở to.

“Dĩ nhiên là thật.” Bạch Cẩm Đường khẽ mỉm cười, “Họ bắt Triển Huy, vì ba người đã chết là đồng đội cùng giải ngũ một lượt với cậu ấy, hơn nữa lại đúng lúc ba người đó giống như Triển Huy, cũng ở tại thành phố S.”

“Nhưng ai cũng không thể chỉ vì điểm này, không chút suy đoán chứng cứ đã bắt người, nhất định còn lý do khác.” Triển Chiêu đã bình tĩnh lại, suy nghĩ một chút lời của Bạch Cẩm Đường, lại hỏi.

Bạch Cẩm Đường gật đầu tán thành, “Đương nhiên, bọn họ còn bảo Triển Huy không chứng minh được sự tồn tại của mình. Ngay thời điểm gần lúc người thứ ba bị hại, cậu ấy lại đúng lúc không có nhà, cũng không giải thích rõ ràng được mình đã đi đâu, cho nên bị đem thành nghi phạm. Muốn anh nói, bọn họ đích thị là bắt nạt kẻ yếu, đầu ra quy định cứ là án giết người ở thành phố S thì phải là do dân ở thành phố S gây

nên vậy, còn nếu căn cứ vào lý do điều tra để họ bắt Triển Huy thì anh ——” Bạch Cẩm Đường chỉ chỉ mình, cười lạnh “Bạch Cẩm Đường anh đây cũng có thể trở thành nghi phạm.”

Triển Chiêu hơi sững sờ, cau mày nhìn Bạch Cẩm Đường, “Sao anh lại nói như vậy?”

“Bởi vì anh theo chân họ cũng cùng một lượt, chỉ là anh không có giải ngũ, mà một mực ở lại trong quân đội thôi.” Bạch Cẩm Đường khẽ mỉm cười.

Triển Chiêu như có chuyện suy nghĩ gập đầu một cái, mắt đột nhiên sáng lên, một lần nữa chăm chú nhìn thẳng mặt Bạch Cẩm Đường, “Nói như vậy Bạch đại ca lần này tới thành phố S để làm gì? Là đặc biệt tới tham gia điều tra, hay còn có nguyên nhân khác?”

“Cả hai bên đều có.” Bạch Cẩm Đường mỉm cười, “Vụ án lần này quân đội rất coi trọng, phải anh tới hỗ trợ cung cấp chứng cứ, giám sát quá trình phá án. Dĩ nhiên, nếu không phải vì——“, đang nói dở, Bạch Cẩm Đường đột nhiên không nói nữa, đứng lên, vỗ vai Triển Chiêu, “Đi thôi, về xem anh em một chút, nếu không có vấn đề gì anh sẽ đưa mấy đứa về nhà.”

Triển Chiêu không biết Bạch Cẩm Đường đàm phán với cảnh sát thế nào, mà tận đến lúc hăn cùng Triển Huy rời khỏi bệnh viện cũng không gặp lại được Hàn Chương, cậu chẳng qua cảm thấy ánh mắt của những người cảnh sát nhìn mình có chút không thiện ý. Nhưng Triển Chiêu cũng không để ý những ánh mắt, cậu chỉ để ý đến bệnh tình của anh trai, cậu biết, cho dù là phòng bệnh có thiết bị cải thiện đi nữa, đối với Triển Huy mà nói, không có trong nhà lại càng thêm tiện lợi.

Nhà của Triển Huy là một căn nhà hai tầng xây ở mặt tiền, lầu dưới là tiệm sách nhỏ, phòng bếp cùng phòng vệ sinh đều ở lầu dưới, lầu trên có hai gian phòng nhỏ, một gian là phòng ngủ của Triển Huy, gian khác có một cái giường, ngoài ra còn có vài món linh tinh được sắp xếp ngăn nắp, để dành cho những lúc Triển Chiêu đến thăm Triển Huy ở lại. Giá phòng khu này ở thành phố S được xem là cao, tuy nhà không lớn nhưng giá tiền cũng không rẻ. Bây giờ người ta lại chỉ chú tâm vào mua hàng trực tuyến, mở tiệm sách căn bản cũng không kiếm được tiền nhiều, thông thường những tiệm mở trên một năm, thu nhập cũng chỉ có thể kiếm vừa đủ. Nhưng Triển Huy hiển nhiên cũng không ngại thu nhập thấp, sau khi anh về tới nhà, tâm tình cả người rõ ràng thả lỏng rất nhiều, trên mặt cũng có lại nụ cười. Tất cả mọi người đều bảo anh đi nghỉ ngơi, anh lại cố ý đem kiện hàng do công ty chuyển phát nhanh mang về, mở ra, sắp xếp. Bởi vậy, Bạch Cẩm Đường cũng hai culi nhỏ cũng bị bắt lao động khổ sai, cũng may cửa hàng của Triển Huy khá nhỏ, hàng nhập vô cũng không nhiều, nếu không chẳng biết phải bận rộn tới khi nào mới có thể đem được Triển Huy lên lầu đi nghỉ.

Sau khi toàn bộ đã được xử lý xong, Triển Huy bị ép lên lầu ngủ, ba người còn lại thì chui hết vào phòng Triển Chiêu lén lút bắt đầu phân tích vụ án. Đến bây giờ, Bạch Cẩm Đường mới đem tất cả tình huống hăn biết nói rõ đầu đuôi cho Triển Chiêu với Bạch Ngọc Đường nghe. Thì ra, thời gian ba người thiệt mạng trong vụ án lần này đều xảy ra rất gần nhau, tất cả đều phát sinh trong vòng một tháng qua. Tại thời điểm xuất hiện người bị hại thứ nhất, cảnh sát chỉ xem đây là vụ giết người bình thường mà xử lý, không quá xem trọng. Rồi khi vụ án thứ hai xảy ra, mặc dù hiện trường phạm tội cũng rất giống vụ án thứ nhất, cảnh sát cũng không xem đây là do liên hoàn sát thủ gây ra mà suy đoán. Mãi đến khi vụ án gần đây nhất phát sinh, cảnh sát của thành phố S mới bắt đầu chú ý, Sau khi điều tra cùng phân tích hai vụ án trước, liền nhanh chóng đi tìm những người có bối cảnh tương tự nạn nhân, cuối cùng lại cố định lên người Triển Huy.

Quá trình Bạch Cẩm Đường kể lại xác thực là quy trình phá án thông thường của cảnh sát, Bạch Ngọc Đường cảm thấy toàn bộ quá trình đều không có vấn đề, nhưng cũng không phải cứ làm theo trình tự chính xác là có thể giải quyết, anh luôn cảm thấy trong chuyện này có một số việc cảnh sát không chịu cân nhắc.

“Anh hai, sao em cứ cảm thấy bọn Hàn nhị ca đã bỏ sót một vấn đề vô cùng trọng yếu nhỉ?”

“Hả?” Triển Chiêu cùng Bạch Cẩm Đường đồng thời nhìn về phía Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường hơi cau mày, hướng về phía anh trai mình, “Hình chụp hiện trường em đã xem qua, mặc dù chỉ có một tờ, thời gian cũng rất ngắn, nhưng em không thấy được bất kỳ chứng cứ nào có thể suy ra được đây là do người quen biết ra tay. Được, bây giờ chúng ta đặt giả thiết, vụ án này do người quen biết gây ra, hơn nữa còn do chính đồng đội của họ ra tay. Thì đồng đội của họ cũng không chỉ có một Triển đại

ca, làm sao bọn họ lại tìm ra Triễn đại ca trước nhất? Anh hai, lúc đầu trong đội Lam Sư của các anh, quan hệ giữa Triễn đại ca cùng mấy người đó là thế nào, sao anh ấy lại trở thành nghi phạm đầu tiên chứ?”

Lúc Bạch Ngọc Đường nói chuyện, khuôn mặt Triễn Chiêu càng lúc càng nghiêm trọng hơn, cậu chăm chú nhìn mặt Bạch Cẩm Đường, cố gắng phát hiện một chút dấu vết từ trên mặt của hắn. Cậu có dự cảm, Bạch Ngọc Đường trong lúc vô tình đã hỏi tới một vấn đề cực kỳ trọng yếu, mà đáp án của vấn đề này lại có thể làm sáng tỏ rất nhiều bí ẩn. Những chuyện lẩn khuất ở đáy lòng Triễn Chiêu là bí ẩn không biết bao năm, liên quan tới Triễn Huy, liên quan đến nguyên nhân năm đó khiến Triễn Huy ngã bệnh ngoài ý muốn. Bạch Cẩm Đường đến tột cùng biết được bao nhiêu, mà sự kiện đó, cùng vụ án hôm nay có bao nhiêu quan hệ?

33. Chương 33: Vụ Án 3 – Đại Tổng Chi Thuẫn (7)

Bạch Cẩm Đường cũng không trả lời câu Bạch Ngọc Đường hỏi, bản thân hắn có lẽ cũng chẳng xem vấn đề nguyên tắc là cái gì, hắn có thể đem chi tiết của án này nói cho em trai của Triễn Huy, là vì hắn vốn không phải cảnh sát. Nhưng hắn lại là quân nhân, hắn có thể không tuân thủ theo nguyên tắc của cảnh sát, nhưng không thể không tuân theo quy tắc bảo hộ bí mật của quân đội. Chuyện Triễn Huy năm đó là cơ mật cao cấp, nên hắn không cách nào tiết lộ với Triễn Chiêu, càng không thể nói với Bạch Ngọc Đường.

Thấy nụ cười áy náy trên mặt Bạch Cẩm Đường, Triễn Chiêu thất vọng gật đầu một cái, cậu đã sớm biết kết quả rồi. Cứ vậy, cuối cùng lại rơi vào bế tắc, không biết chuyện xảy ra khi đó, không biết gút mắc trong lòng Triễn Huy nằm ở đâu, đường này xem như bị chặn chết.

Sự cự tuyệt của Bạch Cẩm Đường làm không khí trong phòng trở nên lúng túng, Triễn Chiêu không nói lời nào, cúi đầu trầm tư chuyện gì đó. Bạch Cẩm Đường cũng không nói, mà cứ nhìn chăm chăm vô vách tường như đang suy nghĩ, phảng phất chút hy vọng có thể nhìn xuyên qua vách tường thật mỏng để xem Triễn Huy ở bên cạnh ngủ có an ổn hay không. Bạch Ngọc Đường là người duy nhất muốn mở miệng nói chuyện, anh muốn điều chỉnh lại không khí lúng túng này, nhưng lại nhận ra mình không tìm được chủ đề thích hợp.

Ngay lúc đó, tiếng điện thoại di động đột nhiên vang lên, ba người cùng lúc giật mình, cho đến khi Bạch Cẩm Đường nhận cuộc gọi.

Bạch Cẩm Đường vừa nhận điện, sắc mặt lập tức nghiêm trọng, cùng người bên kia đường dây trao đổi rất lâu mới đóng máy. Hắn trầm ngâm chốc lát, ngẩng đầu lên nhìn Triễn Chiêu, biểu tình phức tạp.

“Triễn Chiêu, anh có một tin xấu cùng một tin tốt.”

Triễn Chiêu ngơ ngác, cậu không hiểu ý của Bạch Cẩm Đường, chẳng lẽ vị đại ca này đang nói đùa sao? Nhưng nói thật một chút cũng không cười nổi.

Bạch Cẩm Đường đương nhiên không nói đùa, hắn đứng dậy, bước nhanh tới cửa, quay sang hướng của phòng bên nhìn một cái, quay đầu lại nói với Triễn Chiêu, “Tin tốt là nghi ngờ của Triễn Huy đã được rửa sạch.”

Triễn Chiêu hơi ngẩn ra, khuôn mặt thoáng qua nét vui mừng, sau cùng lại trở nên nghiêm trọng. Gần như cùng lúc với Triễn Chiêu, nét mặt Bạch Ngọc Đường cũng đổi liên tục, hiềm nghi của Triễn Huy làm sao có thể dễ dàng được rửa sạch như thế? Nếu tin tốt của Bạch Cẩm Đường là sự thật, thì tin xấu nhất định sẽ là....

“Có người vừa bị hại.” Triễn Chiêu cũng không sử dụng thể nghi vấn.

Bạch Cẩm Đường vội vàng giơ ngón tay lên đặt ở khóe miệng, hướng phòng Triễn Huy nháy mắt. Triễn Chiêu hiểu ý, gật đầu, cũng lo lo liếc qua cửa phòng một cái.

“Như vậy, bây giờ —” Bạch Ngọc Đường giơ 4 ngón tay, thấp giọng nói...

Bạch Cẩm Đường gật đầu, “Lần này cũng không phải ở thành phố S, mà ở thành phố D.”

“Thành phố D, nói cách khác—” Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, móc điện thoại ra từ trong túi, “Em nghĩ, chuyện này bây giờ là của tụi em.”

“Các chú?” Bạch Cẩm Đường nhú mi.

Triển Chiêu khẽ mỉm cười, “Ý anh ấy là tổ trọng án đó.”

Thành phố D, Đại Đông

Người chết lần này gọi Triệu Cương, ba mươi bảy tuổi, trước mắt xác định thân phận là quản lý khách hàng của công ty xây dựng, vợ cũng làm việc cùng công ty nhưng khác ngành, hai người còn có một cặp con gái sinh đôi gần hai tuổi. Đương nhiên, lý do đem vụ án phát sinh ở thành phố D này gộp chung với ba vụ mưu sát ở thành phố S không phải vì những đặc điểm trên, mà bởi vì thân phận của Triệu Cương này — là lính đặc chủng, còn là cựu thành viên Lam Sư, đồng đội cùng kỳ với Triển Huy. Lần này, Triển Huy đã chứng minh được sự hiện diện của mình, không ai có thể hoài nghi anh nữa.

Tổ trọng án chính thức tiếp nhận vụ án này, cùng Bạch Cẩm Đường thay mặt quân đội hợp tác phá án, mà nếu Bao Chứng đã làm chủ, Triển Chiêu tự nhiên có thể tham gia. Triển Chiêu tham gia phá án, trước hết đã lập tức muốn Bạch Cẩm Đường tiết lộ thông tin bí mật liên quan tới anh trai của cậu, còn Bạch Ngọc Đường lại lập tức chạy đến hiện trường nơi Triệu Cương bị sát hại.

Địa điểm Triệu Cương bị giết cùng ba người trước không giống nhau, ba lính đặc chủng trước đều chết tại nhà riêng, mà nơi Triệu Cương chết lại ở chỗ công trường xây dựng nơi công ty hắn đang chịu trách nhiệm. Thời gian tử vong là đêm khuya, nguyên nhân tử vong đều giống với ba vụ án trước, chết do đạn bắn, toàn trúng nơi yếu hại. Qua kiểm tra của khoa vũ khí, hung khí giết người là súng săn tự chế, nhưng tay nghề chế tạo lại vô cùng chuyên nghiệp, có nghi ngờ hung thủ có nhiều kinh nghiệm trong việc chế tạo cùng sử dụng vũ khí.

“Cái này cũng là một trong những chuyên môn lính đặc chủng cần đào tạo sao?” Bạch Ngọc Đường nhú mày liếc ông anh nhà mình.

Bạch Cẩm Đường nhún vai, “Chuyện này nợ của tụi anh người thường không thể nào hiểu được.”

Cái rắm! Bạch Ngọc Đường ở đáy lòng khinh bỉ nhìn cái tên tự cao tự đại kia, ngồi xuống cẩn thận quan sát toàn bộ hiện trường.

“Người chết bị một thương trí mạng ngay ngực, một phát đoạt mạng, xuất huyết rất ít, chứng tỏ—” Bạch Ngọc Đường cau mày, ngồi sát lại chỗ ngực của người chết, nhẹ nhàng vén cổ áo của hắn lên, cẩn thận quan sát xung quanh vết thương một hồi, lại cởi những nút áo còn lại ra, trên làn da trắng bệnh hiện rõ những vết bầm tím.

Bạch Ngọc Đường nhìn qua gật đầu, “Quả nhiên. Người chết khi còn sống từng bị trói lại, sợ dĩ mất máu không nhiều là vì cơ thể bị trói chặt không cách nào giãy giụa.”

“Cái này không giống với ba vụ án trước.” Bạch Cẩm Đường cau mày nhắc nhở.

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Ba vụ án trước, trừ người thứ nhất mất máu quá nhiều, hai người còn lại đều giống hệt lần này, có điều trên người họ cũng không có dấu vết bị trói. Lần đầu gây án, hung thủ còn hơi thiếu kinh nghiệm, hai lần sau hẳn hẳn nhiên đã chuẩn bị kỹ càng, nếu em đoán không sai, cảnh sát ở thành phố S nhất định bỏ sót chuyện gì đó, em đề nghị trước một bước nghiệm thi đi.”

“Được, chuyện này giao cho Bàn Thông qua đàm đạo với bọn họ.” Bạch Cẩm Đường gật đầu, “Chú xem xét kỹ thêm lần nữa.”

“Không thành vấn đề, chỗ này cứ giao cho em, anh về coi chừng Triển Chiêu, cậu ta ở đó vẫn cần anh hơn.”

Bạch Cẩm Đường khẽ cau mày, chăm chú nhìn Bạch Ngọc Đường mấy lần, Bạch Ngọc Đường hơi sững sốt, tạm thời dời lực chú ý trên người thi thể đi, nheo mắt hỏi “Cái gì?”

Bạch Cẩm Đường ngoác miệng cười, “Chú còn nhớ lần cuối cùng chú dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với anh là lúc nào không?”

“Cái gì?” Bạch Ngọc Đường cau mày, “Giọng điệu thế nào?”

“Giọng điệu dằn dò.” Nụ cười của Bạch Cẩm Đường có chút ranh mãnh, “Chú hai năm đều không chủ động gọi điện thoại cho anh, Thời điểm anh giúp chú bận rộn cái gì cũng chỉ là thúc đẩy một cái. Vậy mà bây giờ chú lại chủ động nhờ anh chiếu cố bạn của chú, giống hệt chú hai năm về trước ấy, Ngọc Đường, Triển Chiêu đứa nhỏ này không giống người khác sao?”

Chân mày Bạch Ngọc Đường nhíu càng lúc càng chặt, anh liếc nhìn ông anh nhà mình một cái, quay đầu nhìn tiếp thi thể, vừa tra vừa lạnh tanh nói “Không có gì khác, cậu ta chẳng qua là bạn bè. Em nhờ anh đi xem cậu ta cũng chỉ vì tài liệu bên đó cần người rõ nội tình như anh giải thích qua, không có ý gì khác. Ngoài ra...” Bạch Ngọc Đường quay đầu trốn mắt nhìn Bạch Cẩm Đường,

“Anh hai, anh nhiều chuyện thật đấy.”

34. Chương 34: Vụ Án 3 – Đại Tổng Chi Thuẫn (8)

Bạch Cẩm Đường bị nhìn khinh bỉ, cho nên bẽ mặt vội vàng chạy đến đồn cảnh sát thành phố D. Triển Chiêu đang ở bên kia phòng làm việc nghiên cứu tài liệu, tiến hành tích hợp dữ liệu cả bốn vụ án. Lúc này, tấm bảng trắng trước mặt Triển Chiêu được treo lần lượt hình chụp hiện trường của cả 4 vụ án, mỗi khung cảnh đều tương tự. Tư thế người chết, cách bố trí hiện trường, nơi thi thể bị thương, cùng đôi mắt mở to của nạn nhân.

Những người này trước lúc chết đã nhìn thấy cái gì? Triển Chiêu cau mày, chăm chú quan sát từng tấm hình một, đại não bắt đầu xoay, mỗi lần kiểm tra chi tiết đều để lại ấn tượng sâu sắc cho cậu. Thân phận của nạn nhân, quan hệ giữa nạn nhân và hung thủ, cách hung thủ ra tay, động cơ. Từng chi tiết một được hợp lại thành chuỗi, dần dần trở nên mạch lạc, vậy mà trong đó vẫn còn rất nhiều chi tiết mơ hồ như cũ, làm người ta khổn hoặc.

Bạch Cẩm Đường đi tới cửa phòng làm việc, chạm mặt Bànng Thống đang bước đến phía hần, nhân viên tình báo trẻ làm mặt nghiêm túc, lúc thấy Bạch Cẩm Đường còn hơi ngoắc khóe miệng, gật đầu. Bạch Cẩm Đường mỉm cười, ánh mắt hướng về dáng lưng Triển Chiêu liếc một cái, nhỏ giọng hỏi, “Cậu nhóc kia vẫn còn bận rộn sao?”

Bànng Thống cũng gật, giọng điệu ôn hòa trả lời, “Ba tiếng rồi cậu ấy vẫn không rời khỏi tấm bảng trắng đó.”

Bạch Cẩm Đường khẽ mỉm cười, “Nghiêm túc hệt như anh cậu ấy.”

Bànng Thống ngẩng ra, chỉ một lát sau đã nghĩ ra người Bạch Cẩm Đường nói anh trai Triển Chiêu là người nào, cũng khẽ cười, “Tự cậu gọi người đi, tôi bên đó còn buổi họp báo cần mở, đội trưởng đã phân phó cậu đến thì có thể thoải mái nhìn, nhất luật phóng hành (đi đâu cũng được).”

“Đủ ý tứ.” Bạch Cẩm Đường gật đầu một cái, nói lời từ biệt với Bànng Thống, bước đến sau lưng Triển Chiêu.

Cặp mắt Triển Chiêu hơi híp lại, chăm chú nhìn mấy tấm hình kia, rất lâu sau, mới dừng lại phía trên bức ảnh cuối cùng. Ngay lúc này, di động của Triển Chiêu reo lên, nhận điện, đầu bên kia đã truyền đến âm thanh vội vàng của Bạch Ngọc Đường.

“Triển Chiêu, tôi phát hiện một tình huống rất quan trọng!! Trên người nạn nhân thứ tư có dấu vết bị trói bằng dây thừng, kết quả nghiệm thi lần hai ở bên thành phố S cũng vừa gửi tới, tôi đã gửi qua di động cho cậu rồi, tôi xem qua trước, thấy phần đầu bên trong đó nói trong cơ thể người bị hại phát hiện thành phần thuốc mê bất đồng, liều lượng không nhiều, nhưng đủ để khiến thân thể nạn nhân không cách nào cử động trong thời gian ngắn. Triển Chiêu, tôi cảm giác được nhưng không thể nào giải thích rõ ràng. Hung thủ dường như có thể khống chế nạn nhân, nhưng lại khiến họ làm ra tư thế như vậy, sau đó lại dùng súng bắn chết. Tôi cảm thấy đoạn cuối có hơi phiền toái, Nếu tôi muốn giết người chắc chắn sẽ không dùng cách thức phiền phức như vậy. Mặt khác, hình hiện trường cậu cũng nhìn thấy, tôi cứ có cảm giác hung thủ giống như bị rối loạn ám ảnh cưỡng chế, thích đem nạn nhân sắp thành bộ dạng giống nhau.”

Triển Chiêu hơi cong khóe miệng, chỉ nghe tiếng thôi cậu cũng có thể tưởng tượng ra Bạch Ngọc Đường đang ở đầu bên kia làm mặt khinh thường, cắn răng nghiền lợi.

“Có thu hoạch gì hả?” âm thanh trầm thấp của Bạch Cẩm Đường phá vỡ suy nghĩ của Triển Chiêu.

Triển Chiêu xoay người, thấy người tới là Bạch Cẩm Đường, đáy mắt thoáng qua chút hưng phấn, lập tức cúp điện thoại, “Bạch đại ca, anh tới vừa đúng lúc !! Kể cho em nghe chút chuyện về Lam Sư có được không?”

“Lam Sư?” Bạch Cẩm Đường hơi sững sờ, nghi ngờ nhíu mày, “Em muốn biết cái gì?”

Triển Chiêu quét mắt qua mấy tấm hình, trả lời, “Liên quan đến chuyện của những người bị hại, hành động họ từng tham gia, quan hệ bình thường của họ với người khác, tính tình, sở thích các loại, tóm lại chỉ cần là chuyện có liên quan đến họ, em đều muốn nghe!!”

Bạch Cẩm Đường cũng không trả lời Triển Chiêu ngay, hẩn nhìn những bức hình kia như có chuyện suy tính, sau lại nhìn Triển Chiêu một cái, thấy được vẻ mặt mong ngóng trong đáy mắt cậu. Bạch Cẩm Đường nhìn ra, Triển Chiêu yêu cầu chuyện này là có lý do, hơn nữa còn là lý do vô cùng rõ ràng. Trầm tư chốc lát, Bạch Cẩm Đường gật đầu.

“Được rồi, để anh xem xem có thể nói những chuyện gì.” Khóe miệng hơi câu, Bạch Cẩm Đường lóe lên một ánh mắt giảo hoạt. “Triển Chiêu, chúng ta cần một phòng kín, chỉ có hai anh em ta.”

Triển Chiêu sững sốt, Bạch Cẩm Đường cười nói, “Em cũng không để anh ở nơi phòng làm việc người đến người đi này, không tuân theo quy tắc bảo hộ bí mật chút.”

Bạch Cẩm Đường lợi dụng chức vụ tự mình tìm cho bản thân cùng Triển Chiêu một nơi không có ai quấy rầy, đóng kỹ cửa, hai người ngồi đối diện nhau. Sau một thoáng im lặng, đôi mắt Bạch Cẩm Đường nhìn thẳng mặt Triển Chiêu, thờ dãi như có chuyện suy nghĩ. Khuôn mặt trẻ trung này khiến hẩn nhớ đến Triển Huy, cũng nhớ lại những năm tháng tuổi trẻ của mình.

“Trực thuộc Bộ quốc phòng có ba đội đặc chủng, chia ra từng danh hiệu khác nhau.” Bạch Cẩm Đường mỉm cười, “Lam Sư là danh hiệu của bọn anh, thật ra bọn anh tới tận bây giờ cũng không tự xưng như vậy đâu. Đã nhiều năm như vậy, anh của em vẫn chẳng thay đổi, cậu ta chỉ dùng danh hiệu này hù dọa Ngọc Đường, vì cậu ấy thích Ngọc Đường nên mới đùa thàng nhóc một chút mà thôi.”

“Anh của em, giống với Bạch Ngọc Đường?” Triển Chiêu hơi giật mình.

“Đúng vậy.” Bạch Cẩm Đường thờ dãi, “Anh đã hai năm chưa gặp mặt Triển Huy, bây giờ gặp cậu ấy mới hiểu được những ngày đó đã làm tổn thương cậu ấy như thế nào. Anh thật...”

Bạch Cẩm Đường không chế tâm tình của mình một chút, hít một hơi thật sâu, giọng nói cũng đổi, “Triển Chiêu, em rất nhạy bén. Thật ra anh cũng cảm thấy nếu như anh không nói, cho em thêm chút thời gian, em cũng sẽ tự mình phát hiện chỗ mấu chốt bên trong vụ án này. Không sai, quân đội đã sớm hoài nghi, thủ pháp gây án lần này thực sự rất giống người mình gây nên, bọn anh cũng nghi rằng hung thủ là lính giải ngũ, hơn nữa còn có khả năng xuất hiện ở nội bộ Lam Sư.”

Biểu hiện của Triển Chiêu không hề thay đổi, chẳng qua ánh mắt hơi tối lại, chăm chú nhìn Bạch Cẩm Đường, hết sức nghiêm túc, “Đây chính là lý do cảnh sát nghi ngờ anh hai em, cũng là vì quân đội tiết lộ cho cảnh sát biết hoài nghi của bọn họ?”

“Ý em muốn nói tại anh nên Triển Huy mới dính vào tai họa bất ngờ này?” Bạch Cẩm Đường cười khổ lắc đầu, “Dĩ nhiên không phải, mặc dù hai năm không gặp mặt, anh cũng không hoài nghi Triển Huy đi mưu sát chiến hữu của mình.”

Triển Chiêu rơi vào im lặng, nhìn về phía Bạch Cẩm Đường ánh mắt có chút nghi ngờ.

Bạch Cẩm Đường không để ý đến thái độ Triển Chiêu, hẩn tiếp tục nói, “Tài liệu bí mật liên quan tới anh hai em, em cũng thấy rồi, không sai, đây chính là lý do cảnh sát hoài nghi cậu ấy. Em có biết, bồi dưỡng một lính đặc chủng cần bỏ ra bao nhiêu tiền bạc với thời gian không? Có thể nói, đội Lam Sư là cả một gia tài, mỗi lính đặc chủng cho dù có giải ngũ, cũng sẽ bị quân đội để ý từng ngày từng giờ. Vì vậy sau khi ba lính đặc chủng bị sát hại, quân đội lập tức liền tham gia điều tra, mà trong quá trình điều tra lại phát hiện ba người đều là thành viên của Lam Sư, hơn nữa còn gia nhập cùng năm, từng thực hiện rất nhiều nhiệm vụ cùng nhau, tự nhiên sẽ sinh ra hoài nghi tương ứng. Còn anh ngay từ đầu cũng không biết chuyện này,

chỉ vì vụ án có dính dáng tới Triển Huy, anh có người bạn biết anh luôn để ý đến chuyện của Triển Huy đem chuyện này nói cho anh biết nên anh mới ——”

Nghe đến đó, Triển Chiêu khẽ cau mày, “Quả nhiên.”

Bạch Cẩm Đường nheo mắt, chờ Triển Chiêu kết luận.

“Quả nhiên giống hệt phỏng đoán của em.” Triển Chiêu nhìn thẳng vào ánh mắt Bạch Cẩm Đường, dùng giọng điệu chắc chắn nhanh chóng nói, “Vương Giang, Triệu Tiểu Quân, Lâm Dược, Triệu Cương, dĩ nhiên, còn có người bị hiềm nghi là anh hai em, bọn họ nhất định có chỗ kết nối, giống như lời anh nói, những người kia lần lượt bị hại, như vậy những người còn lại nếu không phải nạn nhân tiềm năng, nhất định sẽ bị nghi ngờ. Căn cứ theo tài liệu cho thấy, loại liên hoàn sát thủ liên tục sát hại người quen, nhất định trong lòng luôn chịu tâm lý ám thị, chủ ý của họ luôn bất đồng với người khác, cũng không phải chuyện người bình thường có thể hiểu. Nhưng có thể khẳng định một chút rằng trên người nạn nhân nhất định có thứ gì đó khiến hấn không thể không ra tay, hấn không thể nào không chế chính mình, nhất định phải có được nó, nếu không thì không thể ngừng tay. Em nghĩ, nhất định trong quân đội cũng có người phán đoán giống như em, nên mới cho anh em thành người tình nghi thứ nhất. Vì anh ấy có bệnh tâm thần, cho nên so với người khác càng giống liên hoàn sát thủ hơn, huống chi anh ấy còn không có chứng cứ cho sự vắng mặt của mình.

“Anh của em không phải hung thủ.” Bạch Cẩm Đường khẳng định nói.

“Vậy có thể là ai?” Triển Chiêu cười hơi lạnh, “Nếu nói không phải là anh em, còn ai có thể khiến những người lính đặc chủng có thần kinh bách chiến tháo bỏ phòng bị, bị khống chế hành động, cuối cùng chỉ có thể trở mặt nhìn đồng đội giơ súng bắn vào ngực, không còn sức chống trả, một phát đoạt mạng, chết không nhắm mắt đây?”

Giọng Triển Chiêu mang một loại thoải mái cùng bình tĩnh, có chút giễu cợt nhàn nhạt khiến người ta cảm thấy không yên, từ lúc biết Triển Chiêu tới nay, Bạch Cẩm Đường lần đầu tiên nhận ra, nhóc con trước mặt này với Triển Huy không giống nhau, thậm chí có thể nói một chút cũng không giống. Mặc dù Triển Chiêu cũng chưa hề trải qua huấn luyện lính đặc chủng, nhưng cậu thủy chung vẫn có thể đánh bại địch thủ, một đòn trí mạng.

Bạch Cẩm Đường hơi khó chịu, hấn tự giễu cong khóe miệng, “Đừng nói em cho anh là hung thủ nha.”

Triển Chiêu vẫn giữ biểu hiện nghiêm túc như cũ, cậu chậm rãi lắc đầu, “Anh không phải, nhưng anh nhất định biết hung thủ. Nếu em đoán không sai, Vương Giang, Triệu Tiểu Quân, Lâm Dược, Triệu Cương, anh của em, hung thủ, đều quen biết nhau, còn có anh nữa Bạch đại ca.” Triển Chiêu đem tài liệu trong tay ném cho Bạch Cẩm Đường, lạnh nhạt nói, “Chuyện liên quan đến anh em năm đó là ngoài ý muốn, anh chỉ đưa đại cho em một phần tài liệu được sao chép lại thôi. Bạch đại ca, nói thật đi, cho em biết tên tất cả những người tham dự vào nhiệm vụ gọi “Lá khiên của Đại Tổng”, nếu em đoán không lầm, người bị hại kế tiếp có thể đang nằm trong danh sách đó, hơn nữa có khả năng cả hung thủ cũng ở trong đó.”

35. Chương 35: Vụ Án 3 – Đại Tổng Chi Thuẫn (9)

Năm năm trước, ở khu rừng rậm thuộc một nước Đông nam Á.

Gió thu chợt thổi, cả vùng dâng lên thu hoạch cho cả một năm. Khu vực con người sinh hoạt được bao phủ trong một mảnh rừng rộng lớn, rừng rậm che đi cánh đồng lúa mạch màu vàng kim, đồng thời cũng giấu đi những đóa hoa tội ác xinh đẹp quý dị.

Nhiệm vụ lá khiên của Đại Tổng, có mục tiêu là tiêu diệt tổ chức buôn lậu thuốc phiện đã liên tục quấy rầy khu biên giới Đại Tổng suốt sáu tháng nay, các tổ chức buôn bán ma túy này đã hoành hành ở Đông nam Á suốt nhiều năm, nhân số đông, vũ khí tối tân, thủ đoạn ác độc. Cấp độ hoạt động lần này cũng cao hơn so với những lần trong quá khứ, tổng cộng cử đến 13 thành viên Lam Sư, do đội trưởng tiểu đội thứ ba – Triển Huy dẫn dắt.

“Aw!!” Đây là chỗ quỷ gì vậy!?” Vương Giang vốn là kẻ to con, đi trong rừng rậm thường bị nhánh cây quật trúng đầu, lần này bị quật đau, không nhịn được lẩm bẩm chửi.

“Cậu biết điều chút đi, chỗ này so với Châu Phi lần đó đã tốt hơn nhiều.” Triệu Cương nhàn nhàn mở miệng chửi, “Lần trước nếu không nhờ đội trưởng cứu cậu, cậu thiếu chút nữa bị đem đi nuôi cá sấu rồi.”

Triển Huy năm năm trước vóc người so với bây giờ mạnh mẽ hơn rất nhiều, vì tính nghiêm túc của nhiệm vụ, giữa hai chân mày nhăn lại luôn tỏ vẻ ngưng trọng, lộ ra khuôn mặt trưởng thành trước tuổi, anh liếc hai người một cái, thấp giọng quát, “Tất cả im lặng!! A Giang lui về sau, tiểu Quân lên trước mở đường, những người còn lại theo họ, tôi bọc hậu đằng sau!”

“Được nha!” Triệu Tiểu Quân vóc người nhỏ gầy, mở miệng một cái phát ra giọng Sơn Đông, cười hì hì nhìn Triển Huy rồi giống như bay xẹt qua toàn đội, trong nháy mắt liền bỏ rơi tất cả mà lên phía trước.

Triển Huy đưa mắt nhìn cả đội người đi qua, nheo mắt lại nhìn rừng rậm âm trầm trước mặt, nhẹ nhàng cau mày.

“Tiểu Huy, nghĩ gì thế?”

Triển Huy hơi sững sờ, toàn đội Lam Sư người gọi anh tiểu Huy chỉ có hai, một là cái tên mặt dày luôn kề cận anh Bạch Cẩm Đường, một người khác chính là anh ta.

“Anh Lưu” khoe miệng hơi cong, trên mặt Triển Huy hiện ra một nụ cười nhạt, nếu như ở đây Bạch Cẩm Đường nhất định sẽ đánh giá thế này — Triển Huy không hợp nghiêm túc, cậu ta phải cười lên mới đẹp mắt.

Lưu Sướng là người lớn tuổi nhất Lam Sư, vì vậy những bọn đội trưởng khác dù lớn hay nhỏ cũng theo Bạch Cẩm Đường gọi anh một tiếng anh Lưu, dĩ nhiên cũng bao gồm cả Triển Huy trong đó. Lưu Sướng mặc dù lớn tuổi nhất, nhưng cũng không cậy mình nhiều tuổi, anh rất rõ phân tấc, cũng không có dã tâm gì, nếu không nhiều năm như thế sẽ không chỉ làm một chiến sĩ bình thường mà đã đi mưu cầu thăng chức. Anh vốn cũng không phải người của tiểu đôi ba, nhưng vì hành động lần này rất nguy hiểm, Bạch Cẩm Đường cố tình lấy cớ kinh nghiệm phong phú đem Lưu Sướng lấp vào. Chuyện này Triển Huy cũng có chút bất mãn, cho rằng đối phương không tin anh, cũng không buồn tranh luận với Bạch Cẩm Đường, nên không thể làm việc gì khác ngoài chuyện lơ đi mà chấp nhận. Mặc dù mất hứng, nhưng Triển Huy đối với Lưu Sướng cũng không sinh ra bất mãn gì, anh là quân nhân, dĩ nhiên hiểu mệnh lệnh của thượng cấp đối với binh lính có ý vị như thế nào.

Triển Huy nụ cười trên mặt lướt qua rất nhanh, anh cũng không trả lời câu hỏi của Lưu Sướng, mặc dù anh rất muốn cùng Lưu Sướng hàn huyên một chút để hóa giải bớt cảm giác khẩn trương không cách nào khống chế trong lòng, nhưng anh không thể làm như vậy. Bởi lần hành động này, anh là người chỉ huy cao nhất, bây giờ anh không thể để người khác nhìn ra tâm lý của mình. Đúng vậy, từ lúc bắt đầu, Triển Huy đã luôn cảm thấy nhiệm vụ lần này có chút kỳ quái, có cảm giác bất an luôn lớn vồn trong lòng. Theo lý thuyết những nhiệm vụ dọn dẹp buôn lậu này cũng đã trải qua vô số lần, vậy mà không hiểu vì sao, lần này lại cảm thấy không giống. Thế nhưng Triển Huy không thể nói ra không giống ở chỗ nào, nói không ra, giống như trực giác, không có đạo lý, lại làm người khác vô cùng bất an.

Triển Huy không nói, Lưu Sướng cũng không hỏi nhiều, chẳng qua là yên lặng đi cạnh anh, từ từ suy nghĩ cách tiếp cận mục tiêu.

Lính đặc chủng tiếp tục đi với tốc độ thật nhanh, không tới hai mươi phút, bọn họ đã đến gần trung tâm rừng rậm. Tiểu Quân phụ trách dò đường đã trở lại, đem sào huyết của đám buôn ma túy báo cáo rõ ràng. Triển Huy nghe xong báo cáo của Tiểu Quân, quyết định trước cứ ẩn nấp, chờ một tiếng sau khi màn đêm buông xuống. Trời tối rồi thì bắt đầu hành động, đồng loạt tiêu diệt hết đám buôn ma túy này.

Đây là hành động bình thường của Lam Sư, bọn họ mỗi lần hành động đều phải xử lý những kẻ địch cực kỳ tàn ác, không ra tay thì thôi, ra tay rồi thì tuyệt đối không lưu người sống. Họ không phải cảnh sát, không phụ trách bắt người, họ chỉ biết giết. Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đều không đoán sai, mỗi thành viên Lam Sư đều là một cỗ máy giết người, tay nhuộm đầy máu, dĩ nhiên bao gồm cả Triển Huy.

Thời gian một tiếng đồng hồ đối với thành viên Lam Sư là vừa đủ, thậm chí có khi còn dư thừa, họ dùng

không tới một tiếng để hoàn thành công tác chuẩn bị, thời gian còn lại chỉ có im lặng chờ. Trong đội hình này Lâm Được là kẻ nhỏ tuổi nhất, là thành ở Đông Bắc chỉ vừa tới hai mươi, lần đầu tiên được tham gia loại hành động độc lập thế này, cho nên tối qua có thể do quá hưng phấn ngủ không ngon, hiện giờ lại dựa vào lưng Vương Giang to lớn mà ngủ gà ngủ gật. Những thành viên khác thì chia ra lẫn trong đám cây cỏ, duy trì trầm mặc. Triển Huy cùng Lưu Sướng nằm giữa đồng cỏ đại, nhờ cỏ cao che đi thân thể của mình. Một phút đã qua, có lẽ do nhầm chán, Lưu Sướng móc từ trên cỏ ra một sợi dây chuyền vàng rất dày, đem mặt dây chuyền đặt vào lòng bàn tay, híp nửa mắt nói nhỏ. Sau khi nói được vài phút, lại lấy từ trong ngực ra một tấm hình, vừa mỉm cười vừa nhìn. Vì khoảng cách rất gần, Triển Huy nhẹ nhàng liếc qua cũng có thể thấy, phía trên có một người phụ nữ cùng một đứa con trai khoảng sáu bảy tuổi, đứa bé kia đáng đáp rất giống Lưu Sướng.

“Con trai anh sao?”

Lưu Sướng mở miệng, thành thật cười cười đáp, “Ừ.”

“Mấy tuổi?”

“Hình chụp từ hai năm trước, khi đó tám tuổi, bây giờ đã mười tuổi.”

Triển Huy khẽ mỉm cười, cầm tấm hình từ tay Lưu Sướng nhìn kỹ mấy lần, “Thằng bé trông rất thông minh, chắc là rất nghịch ngợm nhỉ?”

Trong mắt của Lưu Sướng tỏa ra một thần thái ôn hòa hơn, chăm chú nhìn tấm hình trong tay Triển Huy, ngay cả giọng nói cũng trở nên chậm rãi hơn rất nhiều “Con trai ở tuổi này, mèo chó cũng ghét, thực là thời điểm khó khăn nhất. Ai, tôi đây hàng năm hàng năm đều không ở nhà, khổ cực vợ con.”

Cuộc sống an tĩnh cách xa chém giết đều có thể khơi dậy trái tim yếu mềm của những người cứng rắn nhất, Triển Huy nhìn tấm hình hai mẹ con, trong lòng cũng nhớ đến những lo lắng mình khó khăn nhất mới có thể buông bỏ.

“Chị vừa nhìn là dạng vợ hiền mẹ tốt, giống hệt mẹ của em.” Triển Huy trả hình cho Lưu Sướng, nhẹ nhàng nheo mắt lại, quan sát mục tiêu trước mắt mấy lần.

“Tiểu Huy, tôi tới giờ cũng không nghe cậu nhắc đến chuyện nhà.”

Triển Huy ánh mắt ngưng đọng, khẽ thở dài, “Em không nói với ai là vì trong lòng có chuyện phiền não.”

“Không muốn thì đừng nói, ai mà không có chuyện phiền lòng? Huống chi chúng ta đi chuyến này, trong nhà có ý kiến cũng là chuyện bình thường.” Lưu Sướng làm vẻ mặt dĩ nhiên.

Triển Huy nhíu mày, có lẽ do chuyện trong lòng đã giữ lại quá lâu luôn muốn cùng người khác trò chuyện nên anh cũng không do dự, theo lời Lưu Sướng nói ra.

“Anh Lưu, thật ra cha mẹ em vẫn không biết em đang làm việc gì.”

“Nhiệm vụ của chúng ta luôn phải giữ bí mật, cậu vốn không thể nói cho bọn họ biết.”

“Em không nói những nhiệm vụ này, thật ra bọn họ còn không biết em làm lính đặc chủng.” Chân mày Triển Huy nhăn lại, khó nén áy náy trong lòng, “Cha mẹ em đều là nhà khoa học, từ nhỏ đã ôm kỳ vọng rất lớn đối với em, sau đó em thi trường quân đội, hai người đối với chuyện này vẫn rất không vui. Tốt nghiệp xong thì em bảo em muốn nhập ngũ, họ liền làm lơ em mấy năm liên tục, em gọi điện thoại về họ đều không nhận. Chắc, là em để hai người thất vọng.”

Lưu Sướng im lặng nghe Triển Huy bày tỏ, chờ anh nói xong, mới mở miệng khuyên, “Cha mẹ có suy nghĩ của cha mẹ, họ cũng vì quan tâm cậu nên mới như vậy thôi. Người anh em, nếu có thời gian thì đến xem họ một chút, nói với họ lời xin lỗi. Dù sao cũng là cha mẹ, sẽ hiểu cho thôi. Chờ khi cậu đến tuổi của tôi thì biết, có con trai mới nhận ra, cha mẹ dường như chúng ta cũng không dễ dàng gì, còn cha mẹ là hạnh phúc hơn bất cứ chuyện gì rồi.”

Triển Huy cảm kích nhìn Lưu Sướng, gật đầu, “Anh Lưu, lời anh nói em đều hiểu. Thật ra những năm gần đây đã tốt hơn rất nhiều, mặc dù họ vẫn chưa thấu hiểu cho sự lựa chọn ban đầu của em, nhưng cũng đã chịu để em về thăm bọn họ. Chỉ tiếc chúng ta luôn có nhiệm vụ, không có thời gian về. Cũng may em còn

em trai ngoan chăm sóc họ, nó so với lúc em còn nhỏ thông minh gấp mấy lần, cũng rất tự nguyện chọn con đường cha mẹ định sẵn để đi, khiến họ rất vui.”

“A? Cậu còn em trai à?”

“Vâng, nó lớn hơn con trai anh sáu tuổi, đang học ban thiếu niên của đại học A, thông minh hơn người thường nhiều lắm. Có điều thông minh quá cũng không phải chuyện hay, thằng bé không tệ, chỉ là không hay nói chuyện.”

“Ừ ừ, trẻ con tuổi này đều như vậy cả, tuổi phản kháng.”

Triển Huy cười, anh cũng không nghĩ Triển Chiêu đến tuổi phản kháng, nhưng những đứa trẻ thông minh như cậu vậy cũng có chút khó hiểu rồi, cho nên lại đổi đề tài, “Anh Lưu, hồi nãy anh làm gì thế, đọc kinh sao?”

Ánh mắt Lưu Sướng hơi sáng lên, lần nữa lôi dây chuyền vàng ra khỏi cổ, lấy mặt dây chuyền đưa cho Triển Huy xem, “Đây là do vợ tôi ở miếu nhà cầu cho tôi, bảo trợ bình an, vô cùng linh nghiệm, nhiều lần đều nhờ nó mới gặp dữ hóa lành. Cậu cũng biết loại việc của chúng ta là vô cùng nguy hiểm, nếu không mang nó theo tôi sợ cả ngủ cũng ngủ không được luôn đó.”

Triển Huy nhìn bức tượng phật nhỏ mạ vàng, cũng nhìn chẳng ra là phật gì, chỉ câu khoe miệng không nói gì nữa. Vậy mà vừa nhắc tới cái tượng phật linh nghiệm này, Lưu Sướng lại như máy phát thanh, liên thoảng cả một hồi lâu mới chịu im miệng.

Thời gian càng lúc càng sắp hết 1 tiếng, nhiệm vụ bắt đầu ở ngay phút 60, dưới ám hiệu của Triển Huy, tất cả mọi người thừa dịp đêm tối lên vào sơn trại phía trước.

Nhiệm vụ lần này được đặt tên là “Lá khiên của Đại Tổng”, tác dụng của khiên là chống đỡ công kích, nhưng với Lam Sư mà nói, thủ đoạn chống đỡ tốt nhất chính là chủ động xuất quân. Nhóm người bọn họ đối mặt lần này là một tổ chức ma túy khổng lồ, sự tồn tại của chúng tạo sự uy hiếp nghiêm trọng với sự an toàn của nhân dân cùng quân đội ở vùng biên giới Tây Nam tổ quốc. Diệt cỏ tận gốc, trước lúc xuất phát Bạch Cầm Đường đã nhận được mệnh lệnh như vậy từ thượng cấp, vì nhiệm vụ lần này là bí mật len vào lãnh thổ nước khác hành động, nên không thể lưu lại bất cứ người sống nào, một khi nhóm Triển Huy bị phát hiện, truyền đi tin tức, sẽ dẫn đến tranh chấp quốc tế cực kỳ nghiêm trọng. Dù sao đây cũng là giết người trên lãnh thổ nước khác, cứ xem như bị giết là người xấu thì truyền đi rồi ít nhiều gì cũng sẽ có chỗ hiềm nghi.

Vì phải giữ bí mật tuyệt đối nên không thể sử dụng vũ khí quá cao cấp được. Theo báo cáo, nhân số ở đây tổng cộng có 136 tên, nhóm Triển Huy chọn cách ra tay nguyên thủy nhất, thành viên của mười nhóm nhỏ, mỗi người phụ trách giết 16 tên, đội trưởng chịu trách nhiệm nhiều hơn ba tên. Súng máy loại thường, dao loại thường, bất kể dùng thủ đoạn thế nào, đều phải giải quyết trong vòng 20 phút. Sau đó đốt hiện trường, tạo hiện trường giả như bị Hắc bang trả thù. Thật ra cách làm này thực sự quá dơ bẩn, Triển Huy mỗi lần phải thi hành nhiệm vụ như thế đều cảm thấy thất vọng, lúc nói giỡn với Bạch Cầm Đường anh vẫn thường tự giễu, có ý bảo một ngày nào đó, bọn họ nhất định sẽ gặp phải báo ứng. Mà mỗi lần như thế, Bạch Cầm Đường đều chế giễu lập luận của anh.

Hành động lần này rất thuận lợi, không có thành viên nào bị thương đã giải quyết được phần lớn địch thủ, sau 20 phút, từ máy dò sinh mạng, ngoại trừ một phòng ở tầng ba có tín hiệu sinh mạng hơi yếu ra, không còn bất cứ sinh vật nào có khả năng uy hiếp tồn tại. Triển Huy chau mày, nhìn những thi thể nằm ngổn ngang đầy đất trong bóng tối không chán chờ, hạ lệnh cuối, “Triệu Cương, Tiểu Quân, hai người các cậu ở lại mỗi lửa, những người khác canh chừng. Anh Lưu, a Giang, Lâm Dục theo tôi lên lầu ba.”

Mọi người đáp ứng một tiếng liền theo Triển Huy im lặng không một tiếng động lên lầu.

Cửa gỗ đóng chặt, bên trong truyền tới từng hồi hít thở nặng nề giống như dã thú bị thương, Triển Huy ý bảo hai người nhỏ tuổi canh cửa, tay phải cầm súng, đưa mắt nhìn Lưu Sướng. Người sau hiểu ý, nhắc chân đá một phát đập bay cửa phòng.

Cửa vừa mở, súng của Triển Huy đã nổ, kéo theo nhiều tiếng súng nữa, vì là mục tiêu cuối, nên đã thảo kinh xá cũng không sợ nữa rồi, không tới mười giây, mục tiêu đã bị biến thành cái sàng. Đi kèm tiếng đạn

bắn vào da thịt, còn có tiếng kêu thảm thiết của bọn buôn lậu, là tiếng địa phương. Triển Huy nghe không hiểu, người khác nghe cũng không hiểu, nhưng với một kẻ sắp chết thì hẳn có nói gì cũng chẳng còn ý nghĩa, đúng không?

Nhiệm vụ hoàn thành, ở dưới lầu lửa cũng đã tắt, tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm, Vương Giang cùng Lâm Được sau lưng đã hi hi ha ha cười giỡn nói chuyện, Lưu Sướng vỗ vỗ Triển Huy đang làm bộ mặt nghiêm trọng, “Đi thôi, chờ khi nào về, anh Lưu lên miêu tìm đại sư làm lễ cho đám buôn lậu này, giúp chúng sớm an nghỉ, yên tâm, bọn chúng sẽ không tìm chúng ta đâu.”

Ba người khác cũng xoay người định đi, Triển Huy đột nhiên lại lên tiếng, “Chờ đã.”

Anh không để ý đến sự kinh ngạc của các đội viên, ngược lại nhanh chóng hướng chỗ thi thể mà bước tới. Tử thi trên mặt đất đã không thể nhận diện, hình như là một nam nhân hơn 40 tuổi, đôi mắt tròn tròn, ánh mắt tròn lẩn bi thương cùng tức giận, cả người duỗi thẳng, hai tay mở ra, biểu hiện hẳn hoàn toàn không có ý phòng vệ trước khi chết, lại giống như đang bảo vệ thứ gì.

Hắn đã bảo vệ cái gì? Triển Huy cau mày, gơ tay nhắc thi thể lên, đẩy tới.

“A!! Vẫn còn một?” Nhớ đến âm thanh của Triệu Tiểu Quân, cậu ta còn ở xa, cũng không thấy rõ thứ bị đè ở dưới người trung niên đó, chẳng qua thì loáng thoáng cảm thấy đó là người.

Cậu không thấy rõ, nhưng Triển Huy lại thấy vô cùng rõ ràng.

Cũng là một cỗ thi thể, nhưng lại không giống thi thể người trung niên chắn trước người bị biến thành cái sàng, chẳng qua ngực trúng một phát, một phát đoạt mạng. Thân thể của nó co rúc thành tư thế quái dị, là để bảo vệ mình, mà cũng vì bị kia chắn lại nên không có cách nào mở rộng tay chân. Vóc người nó nhỏ thấp, chân tay cũng mảnh mai, không nhìn kỹ còn tưởng là con gái. Vậy nhưng Triển Huy biết, nó không phải con gái, sở dĩ vóc người nó mảnh mai là vì ——

“Là một đứa con nít!!” Ánh mắt Triển Huy mờ dần, lầm bầm nói.

“Con nít!?” Vương Giang kinh ngạc thốt lên, “Trong ổ ma túy sao có thể có con nít được ?!”

Là một cậu nhóc chưa tới mười tuổi, từ lúc nhập ngũ tới nay, Triển Huy đã bốn năm chưa về nhà, trong trí nhớ của anh, Triển Chiêu cũng là đáng vẻ lúc mười tuổi, vô cùng giống đứa bé này. Mặc dù giết người vô số, nhưng Triển Huy tới nay chưa từng giết hại con nít, sát hại một đứa trẻ không có chút năng lực tự vệ, thứ hành vi này thật sự khiến Triển Huy không cách nào có thể dễ dàng tha thứ !.

Trong ánh mắt đứa bé kia lộ ra sợ hãi cùng đau đớn, giống hệt một lưỡi dao sắc bén chớp mắt đâm xuyên qua trái tim Triển Huy! Anh đảo đầu quay ngược lại, đẩy đồng đội sau lưng ra, lách lư chạy khỏi sơn trại. Đúng nơi mặt đất trống trải, anh ngơ ngác nhìn sững trong tay, cho đến khi tất cả mọi người đều tập hợp tới, anh vẫn như cũ, hệt như mất hồn

.....

Thời gian trôi qua năm năm, linh hồn Triển Huy lại như ở nguyên tại nơi bầu trời rực lửa đêm đó.

Triển Huy trong bóng tối mở mắt, nhìn ra hướng cửa, ở đó anh thấy một bóng đen đang từng bước một hướng mình đi tới.

36. Chương 36: Vụ Án 3 – Đại Tổng Chi Thuẫn (10)

“Đây chính là nguyên nhân khiến anh em ngã bệnh?” Nghe Bạch Cẩm Đường kể lại, ánh mắt Triển Chiêu cũng có chút ngơ ngẩn.

Thật ra giữa Triển Chiêu với Triển Huy cũng không giống anh em lắm, vì cha mẹ cả hai quá bận rộn, hầu như không có thời gian chiếu cố Triển Chiêu, nên có thể nói, từ nhỏ đến lớn, Triển Huy giống hệt một người cha chăm sóc Triển Chiêu trưởng thành, cho đến lúc anh vì chuyện học mà cãi nhau với cha mẹ rời nhà thì

ngưng. Giống như không ai hiểu con bằng cha, nhưng không phải con trai nào cũng hiểu rõ cha mình giống như vậy, Triễn Chiêu cũng không hiểu rõ Triễn Huy. Cậu không hiểu Triễn Huy tại sao phải phản kháng lại sắp đặt của cha mẹ, cố ý làm lính, cũng không hiểu tại sao người hiền lành như Triễn Huy lại muốn gia nhập loại tổ chức giết người hợp pháp như Lam Sư vậy.

Nhưng chuyện đã xảy ra, cũng tạo nên hậu quả nghiêm trọng, Triễn Chiêu đành bất lực, chuyện duy nhất cậu có thể làm là giúp đỡ Triễn Huy mỗi khi tinh thần anh suy nhược. Xét theo thời gian, Triễn Huy phát bệnh là hai tháng sau khi nhiệm vụ Lá chắn của Đại tổng kết thúc, khi Triễn Chiêu biết tin bệnh của Triễn Huy đã tương đối nghiêm trọng. Anh không thể không giải ngũ chữa bệnh, quân đội cho anh một khoản tiền bồi thường, cũng xem như khá lớn, hỗ trợ được một thời gian trị liệu lâu dài. Nhưng tổn thương tinh thần không giống như tổn thương thể xác, muốn trị khỏi cần kiên trì dài lâu, thậm chí có bệnh phải chữa đến hết đời. Trong quá trình cho Triễn Huy tiến hành trị liệu, Triễn Chiêu phát hiện một tình huống vô cùng khó khăn, chính là cậu không biết Triễn Huy vì cái gì mà phát bệnh. Việc này lại bị quân đội coi là bí mật, không ai có thể trả lời cho cậu biết, mặc dù Triễn Chiêu hiểu, đây là giao ước của Triễn Huy trước khi gia nhập bộ đội đặc chủng, nhưng vẫn cảm thấy bất mãn với cách làm việc của quân đội.

Hôm nay cậu biết chuyện đã xảy ra, kết hợp với ghi chép quá trình trị liệu năm đó, Triễn Chiêu cuối cùng cũng có thể đem tất cả mọi chuyện liên kết thành một vòng tròn giải thích viên mãn. Triễn Huy là một thành viên của Lam Sư, trong vòng ba năm, anh đã thi hành rất nhiều nhiệm vụ tương tự. Tuy mỗi lần thực hiện Triễn Huy đều hoàn thành tốt, nhưng từ lời nói của anh lại phản ánh chuyện anh bài xích với những hành động giết người thế này. Triễn Chiêu chú ý tới lời nói của Bạch Cẩm Đường, Triễn Huy đã nhiều lần nói rằng bọn họ sau này sẽ gặp báo ứng, từ đây có thể nhìn ra, Triễn Huy đến bây giờ vẫn luôn bị áp lực tinh thần cùng đạo đức quấy nhiễu. Xét về mặt đạo đức mà nói, anh cảm thấy bọn người xấu kia đúng là đáng chết, nhưng đến lúc ra tay lại không cách nào lấy cách nói đang giết người xấu để khiến bản thân chấp nhận, vì vậy anh dùng báo ứng để tự ám thị tâm lý cho mình, loại ám thị này có thể hóa giải cảm giác tội lỗi trong tim ở thời gian ngắn, bất quá, sau thời gian dài loại cảm giác tội lỗi này sẽ tích tụ đến một mức nhất định, làm thần kinh con người trở nên vô cùng yếu ớt. Có thể nói, trước nhiệm vụ Lá khiên của Đại Tổng, tâm lý Triễn Huy đã ở trong trạng thái rất không tốt rồi.

Đã thế Triễn Huy lại tự tay giết chết một đứa bé trong trạng thái đó. Căn cứ theo điều tra sau này, đứa bé này là con trai của một kẻ khác bị giết ở hiện trường, mặc dù ba của nó là kẻ buôn thuốc phiện, nhưng chuyện giết chết đứa bé này vẫn là sai sót. Đây không phải lỗi Triễn Huy, vì anh chẳng qua chỉ thi hành mệnh lệnh, trong tình báo cũng không thấy nhắc đến sự tồn tại của nó, không liên quan đến Triễn Huy. Mặc dù sai lầm không liên quan tới bản thân Triễn Huy, nhưng sai lầm đó lại gây ra hậu quả trực tiếp lên người của Triễn Huy.

Bạch Cẩm Đường có nói, không lâu sau nhiệm vụ Lá khiên của Đại Tổng, Triễn Huy liền bị mất ngủ.

“Em rốt cuộc đã hiểu, tại sao trong thời điểm trị liệu thôi miên ảnh lúc nào cũng nói anh ấy ở trong mơ giết chết em.” Về mặt Triễn Chiêu hiện ra một chút đau lòng, “Quan hệ của anh ấy với gia đình trong những năm tại ngũ lúc nào cũng rất căng thẳng, mặc dù bọn em khi đó còn liên lạc, nhưng cơ hội gặp mặt lại ít vô cùng. Em khi đó còn quá nhỏ, những tình trạng phát sinh trên người anh ấy em đều không chú ý. Bây giờ nhớ lại, anh ấy mỗi lần thấy em đều rất vui vẻ, nhưng thời điểm nhìn em, ánh mắt lại tràn đầy lo âu.”

Lời của Triễn Chiêu khiến Bạch Cẩm Đường lọt vào suy tư ngẩn ngứ, hần nhìn chăm chăm khuôn mặt trẻ trung đang ưu tư của Triễn Chiêu tâm cũng dần trầm xuống.

“Ý em muốn nói, khi Triễn Huy nhìn thấy thi thể của thằng bé kia, liền sinh ra đồng cảm. Vì trong lòng cứ một mực lo lắng cho em, nên khi giết chết một đứa nhóc có tuổi tác xêm xêm em, liền sinh ra ảo giác, cho rằng người cậu ấy đã giết là em sao?”

Triễn Chiêu rất kinh ngạc nhìn Bạch Cẩm Đường một cái, sau khi ghi nhận mới gật đầu, “Cũng có thể nói như vậy. Mặc dù xét theo lý trí, nếu anh em suy nghĩ như mọi người sẽ không nhận lầm em với đứa trẻ đó. Nhưng anh ấy khi đó rất có thể đã sinh ra sự đồng cảm hoặc liên tưởng. Loại suy nghĩ này ẩn sâu trong tiềm thức của anh ấy, vào thời điểm ý thức làm chủ, loại suy nghĩ này sẽ bị giấu đi. Nhưng khi tiến vào giấc mộng, tiềm thức sẽ chiếm ưu thế nào bộ con người, biến thành ác mộng.”

Hai chữ ác mộng làm khuôn mặt Bạch Cẩm Đường hơi biến sắc, nhớ lại đứa em trai phiền phức của mình,

tự nhiên gật đầu đồng cảm, “Tính tình Triễn Huy quá ôn nhu, đừng nói đến những chuyện dơ bẩn của chúng ta, có làm cảnh sát cũng—”

Bạch Cẩm Đường không có nói tiếp, Triễn Chiêu lại đoán ra hẳn rồi cuộc muốn nói cái gì. Mặc dù cậu cũng không đồng ý với cách nói của hắn, anh hai trong lòng cậu là người đàn ông hoàn mỹ nhất, cứ cho là ảnh tâm địa hiền lành nhưng tuyệt đối không phải người có ý chỉ yếu đuối. Bất quá, số mệnh con người vốn rất khó đoán trước, so với anh trai của Bạch Ngọc Đường, anh trai của mình, vận khí thật sự quá kém.

Nghĩ tới đây, ánh mắt Triễn Chiêu nhìn Bạch Cẩm Đường cũng có chút bất thiện.

Bạch Cẩm Đường căn bản không chú ý tới ánh mắt sắc như dao của Triễn tiểu đệ, sắc mặt của hắn nghiêm túc, nặng nề thở dài, “Em nói những chuyện này anh cũng không hiểu, nhưng từ lúc xảy ra chuyện của Triễn Huy, quân đội cấp cao cũng bắt đầu chú ý đến vấn đề sức khỏe tâm lý của chiến sĩ, Lam sư là nhiều nhất, đặc biệt cho binh lính sau khi thực hiện nhiệm vụ được tiến hành tư vấn tâm lý. Triễn Huy cậu ấy — vốn còn cơ hội cao ở lại quân đội, nếu cậu ấy chịu ở lại, tiền đồ chắc chắn sẽ không kém anh. Đáng tiếc—”

Triễn Chiêu lắc đầu, “Như vậy cũng tốt, mặc dù ngã bệnh không phải chuyện gì hay, nhưng ít nhất bây giờ anh em có thể làm chuyện anh ấy thực sự thích.”

Nghe được lời của Triễn Chiêu, sắc mặt Bạch Cẩm Đường đột nhiên trở nên khó coi, hắn nhíu mày, giọng nói khê đỏi, “Triễn Chiêu, anh của em là quân nhân. Anh biết bản tính cậu ấy vốn hiền lành, nếu anh nói cậu ấy thích giết người, em nhất định không công nhận, dĩ nhiên, anh đây cũng không nhận. Nhưng Triễn Chiêu, em có từng nghĩ đến việc, làm một quân nhân, giết người là vấn đề không thể nào trốn tránh. Trời sinh thích giết người đó là vì tâm tình biến thái, Triễn Huy không phải, anh cũng không phải, mỗi thành viên của Lam Sư đều không phải. Nhưng bọn anh đều thủy chung chọn cách thi hành từng nhiệm vụ, là vì sao? Anh đây muốn cho dù anh của em cuối cùng phải rời khỏi quân đội, cũng không phủ nhận động cơ ban đầu thúc đẩy cậu ấy nhập ngũ, cậu ấy là vì bảo vệ quốc gia, vì bảo vệ những người dân tay không tác sát tìm đến quân đội. Cậu ấy là quân nhân ưu tú nhất chứ không phải sát thủ. bây giờ cậu ấy là bệnh nhân, không thể suy ra tâm tình của cậu ấy bằng cách thông thường, nhưng anh tin tưởng Triễn Huy anh biết có bị ngã bệnh cũng sẽ không đi nghi vấn niềm tin ban đầu của cậu ấy.”

Triễn Chiêu hạ mi, cậu biết Bạch Cẩm Đường nói đều là sự thật. Đúng vậy, Triễn Huy chưa bao giờ hối hận vì đã từng nhập ngũ, cũng chưa khi nào có nhận xét tiêu cực về Lam Sư cũng như quân đội.

“Vậy, anh nói anh của em không thể nào là hung thủ, vì anh vốn hiểu rõ anh ấy sao?”

“Đúng vậy.” tâm tình Bạch Cẩm Đường có chút chán nản, “Nếu như có thể, anh thà tin rằng tên hung thủ này không hề có quan hệ với Lam Sư, nhưng anh không cách nào đối gạt bản thân. Những người có năng lực giết chết bọn họ có lẽ không thiếu, nhưng có thể khống chế hành động của bọn họ, để cho bọn họ chết thành bộ dáng này, cũng chỉ có thành viên Lam Sư hiểu rõ họ.”

“Nói vậy, Bạch đại ca, anh cho vụ án này cùng nhiệm vụ lá khiên của Đại Tổng có bao nhiêu quan hệ?”

Bạch Cẩm Đường lắc đầu, “Anh không thể nói rõ. Vì Triễn Huy bị kích thích, nhiệm vụ lá khiên của Đại Tổng đối với em và anh mà nói là chuyện rất quan trọng, nhưng nói thật, loại nhiệm vụ này hàng năm đều có không dưới mười lần, thành viên của từng tiểu đội cũng không cố định. Em bảo anh nói, anh chỉ có thể nói, hung thủ có thể là đội viên cố định của tiểu đội ba, nhưng anh không phải là cảnh sát, cũng không học qua tâm lý học, phương diện này anh càng không phải chuyên gia.”

Triễn Chiêu gật đầu, “Bạch đại ca, nếu vậy nếu như em muốn có tài liệu nội bộ của từng thành viên trong Lam Sư, anh có thể cung cấp cho em không?”

Bạch Cẩm Đường lắc đầu, cười khổ nói, “Cơ mật quốc gia, có hiểu ý nghĩa câu này không thế?”

“Em hiểu, vô luận thế nào em cũng rất cảm ơn anh đã nói cho em biết chuyện liên quan tới anh của em, vụ án này cứ giao cho tụi em đi.” Triễn Chiêu nhìn chăm chăm vào mắt Bạch Cẩm Đường, trịnh trọng nói, “Em có biện pháp tìm ra hắn, vì anh của em, cũng vì những thành viên Lam Sư khác.”

Bạch Cẩm Đường cũng trịnh trọng gật đầu một cái, hắn bây giờ đã hoàn toàn công nhận em trai của Triễn Huy, mặc dù tuổi rất nhỏ, nhưng lại có một loại cảm giác làm người ta hoàn toàn tín nhiệm.

“Em nghĩ tiếp theo cũng chưa có chuyện gì cần anh giúp đỡ, mà Bạch đại ca, em có thể nhờ anh một chuyện không?” Trên mặt Triển Chiêu có chút lo lắng.

“Cứ nói.”

“Anh của em” Triển Chiêu nhíu mày, “Trước khi án này được phá, em hi vọng anh có thể phái người đến bảo vệ anh của em.”

Bạch Cẩm Đường hơi sững sốt, sau đó liền gật đầu, “Em cứ yên tâm, mới vừa rồi ở thành phố S, anh của em không muốn theo chúng ta đến thành phố D, anh liền sắp xếp vài người đến tuần tra quanh khu vực nhà của cậu ấy rồi.”

“Bạch đại ca, anh nhất định phải đáp ứng em, bảo vệ anh ấy thật tốt.” Triển Chiêu không yên tâm nhìn Bạch Cẩm Đường, lo lắng không yên nói, “Em cuối cùng vẫn có cảm giác không tốt, mục tiêu kế tiếp của hung thủ rất có thể chính là anh của em, hẳn không phải hung thủ bình thường, anh —”

Bạch Cẩm Đường lập tức hiểu ý Triển Chiêu, nhóc này là sợ những người mình lưu lại đều không phải là đối thủ của hắn đi, Không nghĩ lại thì thôi, nghĩ có cần thận một chút thì đúng là có chuyện như vậy. Bạch Cẩm Đường lập tức đứng dậy đi về phía cửa, vừa đi vừa nói, “Anh tự mình đi, em cứ an tâm, anh nhất định bảo vệ Triển Huy thật tốt, mất một sợi tóc anh sẽ bồi thường em gấp 10.”

Bạch Cẩm Đường lúc đến cửa liền chạm mặt Bạch Ngọc Đường, người sau có vẻ vội vã, hai người chỉ tùy tiện gật đầu một cái, Bạch Cẩm Đường xoa đầu em trai mình, liền nhanh chóng biến mất tại cuối hành lang.

Bạch Ngọc Đường đẩy cửa ra, vừa nhanh chóng đi tới bên người Triển Chiêu vừa gấp gấp nói, “Cậu đi đâu vậy, gọi điện thoại cho cậu cậu cũng không nhận, vội chết tôi đây!!”

Triển Chiêu ngơ ngác, cúi đầu nhìn điện thoại di động, quả nhiên có tới mấy cuộc gọi nhỡ, “Xin lỗi, không cẩn thận nhấn im lặng.”

“Quên đi quên đi, tôi có chút chuyện, cậu mau nhìn!” Bạch Ngọc Đường mở điện thoại đang cầm trong tay, mở ra mấy tấm hình, đưa tới trước mắt Triển Chiêu, “Nhìn hình, có nhìn ra điểm nào không đúng?”

Triển Chiêu nhìn chằm chằm tấm hình kia, nhướng mày, “Cái này không phải hình hiện trường sao, lúc gọi điện anh cũng đã nói với tôi rồi, bảo tên hung thủ này thích đem nạn nhân sắp thành tư thế giống nhau, sau đó—”

Triển Chiêu vừa nói vừa nhìn đột nhiên khựng lại, đem tay của Bạch Ngọc Đường kéo gần hơn, tỉ mỉ nhìn tấm hình kia một hồi lâu, đột nhiên mắt sáng lên, “Ngọc Đường, đây là hiện trường của người bị hại thứ mấy?”

Bạch Ngọc Đường đắc ý cười, “Tôi nhớ cậu từng nói, lần đầu tiên luôn không giống với những người khác, cho nên mới cẩn thận tra xét tất cả hình chụp hiện trường của người bị hại thứ nhất – Vương Giang, mỗi một tờ đều quan sát tỉ mỉ, cuối cùng để tôi phát hiện cái này. Rất nhỏ phải không, nhìn bằng mắt thường không thể nào phân biệt, may nhờ máy chụp hình của cục cảnh sát thành phố S có độ phân giải cao.”

Bạch Ngọc Đường đem tay chỉ lên màn hình di động, đem chỗ hình ảnh kia phóng lên, tới lúc tấm hình không thể nào phóng to được nữa, chiếm cứ cả màn hình.

Triển Chiêu hí mắt, nhìn chằm chằm chỗ ngón tay Bạch Ngọc Đường chỉ, là một hoa văn rất nhỏ, hình như là dấu giày không rõ lắm. Vì nạn nhân trong thời điểm bị hại đang ở trạng thái không cách nào cử động thân thể, nên dấu giày này có khả năng rất lớn là thuộc về hung thủ!!

Triển Chiêu đột nhiên ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt mỉm cười của Bạch Ngọc Đường, đáy mắt thoáng sự hưng phấn, Triển Chiêu kích động nói, “Tổ trọng án có chuyên gia chuyên nghiệp có thể phân tích dấu giày này hả?”

Bạch Ngọc Đường khẽ mỉm cười, gật đầu, “Dĩ nhiên, nửa tiếng trước tôi đã gửi tấm hình này về cho đội trưởng Bao, khoa dấu vết bên kia cũng đã gửi đến kết quả hoàn chỉnh, tay chân của con bé A Mẫn này xem như cũng nhanh đấy.”

Triển Chiêu căn bản không nghe thấy Bạch Ngọc Đường có nhắc tới cái tên gì đó, cũng không biết A Mẫn chính là cảnh hoa (hoa khôi cảnh sát) được tập thể thành viên của tổ trọng án thăm mếu, cậu hưng phấn nắm tay Bạch Ngọc Đường, “Kết quả đầu?”

Bạch Ngọc Đường đắc ý cười, “Hung thủ này hẳn là bị què, chẳng trách sao hẳn lúc nào cũng phải trối nạn nhận hoặc đánh thuốc mê mới chịu động thủ giết người. Một người què lại có thể chế phục lính đặc chủng, nói bọn họ không quen biết á, quỷ cũng chẳng tin.”

Triển Chiêu sững sốt, “Bị què?”

“Đúng, một người què, hơn nữa còn là lính đặc chủng, phạm vi thể này đã hẹp hơn rồi, đúng không?”

Triển Chiêu gật đầu, lập tức lấy điện thoại ra bấm Bạch Cẩm Đường, chờ bắt máy xong nói mấy câu liên cúp.

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, người sau lắc đầu, “Bạch đại ca nói Lam Sư không có người bị què, tiểu đội của anh tôi cũng không có ai bị thương giống vậy, hung thủ phải là giải ngũ xong bị thương rồi mới thành què quặt.”

“Vậy thì không tốt lắm.” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Không thể làm gì khác hơn là để đội trưởng cùng Công Tôn khoa trưởng đi thăm dò rồi, cũng may tổng cộng không quá mấy người, chúng ta cũng biết tên của họ, có thể kiểm tra nơi ở từng người một, người què cũng rất nổi bật, dễ làm, chính là thời gian này —”

Triển Chiêu nghe Bạch Ngọc Đường nói chuyện, ánh mắt đột nhiên phát ra vẻ vui mừng, tay đang nắm tay Bạch Ngọc Đường đột nhiên siết chặt, “Áy da, anh nói tôi làm sao lại hồ đồ như thế!! Tôi nhớ ra rồi!!”

Cậu rút thật nhanh tờ giấy bên trong túi áo ra, nhét vào tay Bạch Ngọc Đường “Tám hình anh vẽ tư thế của nạn nhân thứ ba khi chết, mỗi người bị hại đều bị sắp thành tư thế này!! Mà tư thế này cũng từng xuất hiện rất nhiều lần trong cơn ác mộng của anh tôi, nhiều đến mức anh vừa thấy tám này liền phát bệnh. Cho nên đây nhất định là đáng vẽ lúc chết của cậu bé kia, cậu bé đó, người đã thấy cậu nhóc ngoài anh tôi ra cũng chỉ có những người cùng thực hiện nhiệm vụ Lá khiên của Đại Tổng, hung thủ nhất định là một người trong số đó, hơn nữa hẳn lúc đó bảo đảm ở rất gần anh tôi!! Là ai, là ai đây!? Bạch đại ca bảo cơ mật quốc gia không cho phép điều tra, mà bản bóng dáng cũng không có tham gia nhiệm vụ lần đó, rất có thể căn bản không biết được chuyện này, như vậy, đi hỏi anh tôi — anh —”

Triển Chiêu cau mày, lẩm bẩm mấy câu, lại lắc đầu, “Không được — anh tôi anh ấy —”

“Triển Chiêu, cậu đừng vội, tôi có cách!!” Nhìn dáng vẻ nóng nảy của Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường đột nhiên vỗ vỗ cánh tay cậu, cắt đứt trạng thái hốt hoảng của Triển Chiêu, “Cậu muốn tài liệu của thành viên Lam Sư phải không? Tôi có cách, đi theo tôi!!”

Đang lúc ngốc ra, Triển Chiêu đã bị Bạch Ngọc Đường kéo ra khỏi cửa, chạy một nước, hai người vọt vào một phòng làm việc lớn.

Trong phòng làm việc, nhân viên chính tề, trừ Bàn Thống vẫn vẫn đang lo đối phó ký giả ra, hầu như tất cả mọi người đều ngồi đây. Bạch Ngọc Đường đi về phía Bao Chứng cười hì hì lên tiếng chào, sau đó lập tức chạy đến bên người Công Tôn Sách, kéo người bỏ chạy, vừa chạy vừa nói, “Đội trưởng, mượn khoa trưởng dùng một chút, hồi nữa trả lại cho anh!!”

37. Chương 37: Vụ Án 3 – Đại Tổng Chi Thuẫn (11)

“Muốn xâm nhập vào tường lửa của Bộ quốc phòng?” Công Tôn Sách đẩy cặp mắt kính một cái như đang suy nghĩ, nhìn khuôn mặt cười toe toét của Bạch Ngọc Đường, im lặng.

Triển Chiêu cũng hơi sững sốt, cậu ngáp ngừng nhìn sang Bạch Ngọc Đường, đối phương lại trả về cho cậu ánh mắt an tâm.

“Khoa trưởng, chuyện này rất quan trọng, chỉ cần lên vào xem một chút, biết đâu có thể tìm ra hung thủ thì sao.” Bạch Ngọc Đường bước tới trước mặt Công Tôn Sách lấy lòng cười nói, “Không lẽ anh không muốn bắt hung thủ lại? Còn ít nhất 5 người có tiềm năng thành nạn nhân, bắt hẳn lại có thể cứu rất nhiều người đó.”

Công Tôn Sách không tỏ ý kiến nhìn Bạch Ngọc Đường, chẳng nói đồng ý, cũng chẳng bảo không.

Bạch Ngọc Đường có chút không kiên nhẫn, anh đảo mắt một vòng, quyết định dùng kế khích tướng, “Anh Công Tôn, có phải anh không chắc chắn không vậy? Cũng khó trách, dù sao cũng là Bộ quốc phòng, muốn tự do ra vào mà không để lại dấu vết, không phải hacker hàng đầu thì khó mà làm được nha.”

Công Tôn Sách cũng không tức giận, chẳng qua chỉ liếc tên kia một cái, xoay người định đi.

“Á!” Bạch Ngọc Đường vội vàng kéo tay Công Tôn Sách lại, cười hì hì nói, “Đừng giận mà anh Công Tôn, tôi tin tưởng anh có thực lực như vậy mà. Hề hề, hay anh sợ gây phiền toái cho đội trưởng? Anh yên tâm đi, chỉ cần anh không bị phát hiện, không ai tra ra chúng ta đâu. Mà nếu bị phát hiện thật, chỉ cần có anh Bằng thì chuyện gì cũng được giải quyết, huống chi còn có anh hai tôi, có gì không hay cứ đổ thừa cho ổng, bảo đây là chủ ý của ổng thế là xong.”

“Được rồi, được rồi.” Công Tôn Sách bị Bạch Ngọc Đường làm cho nhức đầu, bực bội vỗ vỗ đầu anh, “Có phải thằng em như cậu, anh cậu đúng thật là xui xẻo. Cứ giao cho tôi, nói xem, mấy đứa muốn tài liệu gì?”

Thấy Công Tôn Sách đáp ứng, Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu phóng ra ánh mắt đắc ý.

Triển Chiêu do dự ngó Công Tôn Sách một chút, người sau khẽ mỉm cười, “Triển Chiêu, cậu không tin tôi sao?”

“Đâu có, em tin anh, nhưng chuyện này dù sao cũng rất nghiêm trọng...”

Công Tôn Sách nhún vai, “Tôi đã dám làm thì dám gánh hậu quả, đừng do dự nữa, thời gian không chờ đợi ai.”

Nói xong, không đợi Triển Chiêu trả lời, ngón tay Công Tôn Sách đã đều đặn gõ lên bàn phím. Không tới ba phút, anh đã thành công xâm nhập vào bên trong hệ thống Bộ quốc phòng, thu được tài liệu mật của Lam sư, sắp xếp thứ tự theo thời gian nhập ngũ, phong tỏa mục tiêu cần tìm lên thành viên tiểu đội ba cùng kỳ với Triển Huy.

“Trước loại ra bốn người chết,” Triển Chiêu trong lòng vội vẽ, cũng không từ chối nữa, cậu nhìn chăm chăm vào sáu cái tên còn sót lại trên màn hình, “Lại sắp xếp thứ tự theo thời gian giải ngũ, người thứ nhất là anh tôi, vì lý do sức khỏe, thời gian giải ngũ là năm năm trước. Trừ anh ấy ra, còn lại năm người, đều giải ngũ cả, người cuối cùng là Lưu Sướng, vì nguyên nhân cá nhân nên mới nộp đơn xin chuyển nghề.”

“Chuyển là chuyện rất bình thường, xem tuổi anh ta lúc chuyển nghề là chuyện từ hai năm trước, lúc đó cũng đã gần 40.” Bạch Ngọc Đường cau mày, chăm chú nhìn mấy cái tên kia, “Anh Công Tôn, có thể tra ra chi tiết về nhiệm vụ Lá khiên của Đại Tổng không?”

Ngón tay Công Tôn Sách lại tung bay, mấy giây sau liền trả lời, “Chi tiết không nhiều lắm, chỉ nói khi đó vì tin tình báo sai lầm giết nhầm một đứa trẻ, anh trai của Triển Chiêu vì chuyện này mà hai tháng sau tinh thần luôn hốt hoảng, tâm tình càng lúc càng xấu. Chi tiết nhiều hơn về hành động lần đó đều không ghi lại, mấy đứa nếu muốn biết nhiều hơn, e rằng phải hỏi thăm người trong cuộc mới được.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Chuyện này dễ, có được tung tích những tổ viên này rồi, tìm người chẳng qua là vấn đề thời gian. Nhưng hiện giờ chúng ta cũng không có thời gian hỏi thăm những chuyện đấy, mấu chốt là phải xác định hung thủ, sáu, sáu người cũng là quá nhiều. Anh Công Tôn, tra một chút nghề nghiệp cùng tình trạng sức khỏe của bọn họ sau khi giải ngũ, xem thử có ai trong vòng một năm gặp tai nạn xe cộ các loại ngoài ý muốn, hơn nữa còn bị thương ở chân.”

“Địa chỉ, địa chỉ, địa chỉ....” Công Tôn Sách vừa tra vừa lẩm bẩm, tài liệu của sáu người rất nhanh bị anh vào máy tính cá nhân, sau đó đem tên họ địa chỉ so sánh với dữ liệu tổng hợp ở các cơ sở y tế địa phương, đột nhiên, có thông báo xác nhận, “OK! Tìm được! Lưu Sướng, một năm sáu tháng trước gặp phải tai nạn giao thông, gãy xương đùi phải.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường thật nhanh đưa mắt nhìn nhau, đều phát hiện trong mắt đối phương hiện lên một tia mừng rỡ, nhưng lúc này, giọng Công Tôn Sách lại vang lên, "A? Lưu Sướng này còn có con trai, bị thương nặng trong tai nạn đó, trở thành người thực vật."

"Cái gì?" Triển Chiêu trong lòng căng thẳng, "Người thực vật?"

"Đúng, nhưng thật không may, khoảng hai tháng trước kia, con trai anh ta đã bị xác định là chết não."

Triển Chiêu nhìn chằm chằm vào tệp tài liệu được ghi trong máy tính, đột nhiên quay đầu lại nhìn về phía Bạch Ngọc Đường, "Vụ án thứ nhất phát sinh vào lúc nào?"

"Tháng trước, chính xác là sau khi con trai anh ta chết não ba tuần." Bạch Ngọc Đường sắc mặt trầm xuống, "Trong ba tuần lễ này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Triển Chiêu hí hóp mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, "Tìm được người sẽ biết."

"Được rồi, vấn đề lúc này là chúng ta phải đi đâu mà tìm người đây?" Công Tôn Sách thoát khỏi mạng nội bộ của hệ thống y tế, gỡ mắt kính xuống, hơi hí hóp mắt nhìn Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường.

"Người này trong vòng một tháng gây ra ba vụ án ở thành phố S, sau đó trở về thành phố D, hai thành phố này cách nhau không xa. Nếu mục tiêu của hắn là tất cả đồng đội thuộc tiểu đội số ba, hẳn nhất định sẽ không bỏ qua Triển đại ca, nên tôi cảm thấy hắn nhất định vẫn còn trốn ở giữa hai thành phố này một thời gian, tùy thời cơ sẵn sàng hành động." Bạch Ngọc Đường lo lắng đưa mắt nhìn Triển Chiêu.

"Hai thành phố, hàng chục triệu người, đây đúng là mò kim đáy biển." Công Tôn Sách nhìn Triển Chiêu như có chuyện suy nghĩ, "Triển Chiêu, tôi nghĩ chúng ta cần đem phạm vi tiếp tục thu nhỏ lại"

Triển Chiêu sắc mặt nghiêm túc gật đầu, cậu hiểu ý Công Tôn Sách nói cái gì. Bọn họ bây giờ đã biết tên người hiềm nghi, nhưng thông tin khác lại biết quá ít, muốn bắt một kẻ tình nghi trong hai thành phố lớn như vậy chỉ bằng cái tên hử, nói dễ hơn làm.

"Tôi nghĩ cứ làm thế này đi." Bạch Ngọc Đường đột nhiên nói, "Nếu đối tượng gây án của hung thủ chỉ giới hạn những người đặc biệt, thì cũng không sợ dả thảo kinh xà. Chúng ta cho người bảo vệ người có thể gặp nguy hiểm, sau đó phát lệnh truy nã, không lo không bắt được hắn ta!!"

"Như vậy không ổn lắm." Triển Chiêu lập tức phản đối, "Kẻ tình nghi cũng không phải tội phạm bình thường, hẳn là bệnh nhân. Bây giờ chúng ta còn chưa biết hắn có gút mắc gì trong lòng, nhưng tôi đoán hành động của hắn cùng tai nạn giao thông của con trai nhất định có liên quan. Bây giờ trong lòng hắn, không còn gì quan trọng hơn chuyện giết chết những đồng đội của mình. Tần số gây án của hắn bắt đầu có dấu hiệu tăng nhanh, điều này tỏ rõ cảm xúc của hắn đã ở sắp không thể kiểm soát nữa rồi. Tôi đoán, trong Logic của hắn, chuyện giết hại đồng đội cùng sinh mạng con trai mình chắc chắn có mối dây liên kết nào đó. Tăng nhanh tần số là vì hắn cảm thấy thời gian cấp bách. Nếu cảnh sát ban lệnh truy nã, hẳn nhất định cảm thấy nhiệm vụ sẽ không thể hoàn thành, hi vọng tiêu tan, sau đó tội ác của hắn có leo thang hay không, không ai biết được, chúng ta không thể mạo hiểm như thế!!"

"Tội ác leo thang là bảo hắn có thể sẽ tập kích người thường?" Chân mày Bạch Ngọc Đường nhăn lại, nếu quả thật như Triển Chiêu nói, thì không thể hành động vội vàng.

"Thật ra, còn một cách.... dẫn rắn khỏi hang." Công Tôn Sách vừa nói ra, hai tên nhóc lập tức phóng ánh mắt lên người của anh, Công Tôn Sách chẳng buồn nhìn Bạch Ngọc Đường, mà vẫn chăm chú nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu lập tức hiểu ý tứ của Công Tôn Sách, cậu chau mày, giống như đang đấu tranh tư tưởng dữ dội lắm. Không khí trong phòng làm việc tự nhiên nặng nề, Triển Chiêu mở mắt không nhìn Công Tôn Sách, Bạch Ngọc Đường cau mày suy nghĩ một hồi cũng hiểu ý Công Tôn Sách, trong lòng cũng cảm thấy không thoải mái, nhưng lại không biết nên nói cái gì. Hồi lâu sau, Triển Chiêu dường như đã có quyết định, cậu nhìn Bạch Ngọc Đường, lại nhìn Công Tôn Sách, vừa định mở miệng nói chuyện thì điện thoại lại đột nhiên vang lên.

Là điện thoại của Bạch Cẩm Đường, Triển Chiêu nhận cuộc gọi, chỉ mới nghe câu đầu, sắc mặt lập tức đã thay đổi, "Anh đã nói sẽ bảo vệ tốt anh ấy!!"

Sắc mặt Triển Chiêu tái nhợt, cả người run rẩy, thanh âm cũng không kiểm soát được mà lay động.

Bạch Ngọc Đường kinh hãi, vội vàng đưa tay lên đỡ lấy thân thể run rẩy của Triển Chiêu, để cậu ngồi xuống. Triển Chiêu run rẩy đôi môi, phảng phất đem toàn bộ sức lực của mình đặt lên cánh tay đang đỡ của Bạch Ngọc Đường, một hồi lâu sau mới hồi phục.

Trong lúc hoảng hốt điện thoại bị Bạch Ngọc Đường lấy đi, cùng anh hai đang ở đầu kia nói mấy câu, sau đó cúp luôn điện thoại.

“Triển Chiêu.” Bạch Ngọc Đường vỗ nhẹ gò má của Triển Chiêu, người sau ngơ ngác nhìn anh.

Trong lòng Bạch Ngọc Đường cũng vô cùng khó chịu, anh cố gắng nhẹ giọng, nói với Triển Chiêu, “Triển đại ca chẳng qua chỉ bị chút thương nhẹ, hung thủ vẫn chưa được như ý, anh ấy bây giờ đang ở bệnh viện, tôi với cậu cùng qua đó xem sao.”

Triển Chiêu ngồi ngốc cả một lúc lâu, cuối cùng mới bình tĩnh lại, cậu đứng lên, xoa xoa cái trán đang đau, xoay người nghiêm túc nhìn Công Tôn Sách, nói, “Nhất định phải bắt hắn lại, em đồng ý dùng biện pháp của anh, bất quá không thể để anh em mạo hiểm nữa, để em làm.”

38. Chương 38: Vụ Án 3 – Đại Tổng Chi Thuần (12)

Phòng bệnh đặc biệt của bệnh viện quốc gia nồng nặc mùi thuốc sát trùng, vô số thiết bị điện tử to nhỏ, số liệu không ngừng đập, biểu thị cho sinh mạng yếu đuối của người nam nhân trẻ tuổi đang nhắm chặt hai mắt nằm trên giường. Nửa khuôn mặt nam nhân bị mặt nạ dưỡng khí che kín, nhưng cũng không làm trở ngại đến những người đứng ở cửa sổ nhỏ bé, dòm ngó tình trạng nguy cấp của anh.

Nam nhân trẻ tuổi này bị đưa vào bệnh viện tối qua, thời điểm được mang đến cả người đầy máu, sau ba giờ cấp cứu mới bảo vệ được tính mạng, bây giờ đã 5 tiếng trôi qua, vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh giấc.

Nhân viên y tế hay lui tới đối với thân phận của anh ta rất tò mò, tuổi không lớn lắm, nhìn qua cũng không có vẻ gì là một đại nhân vật, nhưng bên ngoài phòng bệnh của anh luôn có 1, 2 người vận quân trang thay phiên bảo vệ. Những quân nhân này hiển nhiên không phải quân nhân bình thường, cũng không có vẻ hòa khí của quân nhân bình thường đối với người dân, sắc mặt mỗi người tái xanh, cả người sẵn sàng ra khí tức giống hệt sát thủ chuyên nghiệp. Trong vòng một buổi sáng, có rất nhiều người đến thăm người trẻ tuổi này, có bác sĩ, y tá, cũng có thân nhân người bệnh, còn có vài vị cảnh sát, tất cả thân nhân trong phòng bệnh đặc biệt đều cảm nhận được một loại không khí kì quái, dường như có biến cố lớn xảy ra. Dân chúng đa phần đều rất nhiều chuyện, thông thường càng giữ bí mật họ lại càng cảm thấy hứng thú, vì thế những chuyện liên quan đến thân phận người trẻ tuổi này, chỉ trong một buổi sáng đã truyền ra vô số suy đoán kỳ quái, thậm chí truyền đến tận phòng bệnh ngoài.

Bàng Tiểu Diệp cảm thấy vận khí gần đây của cô rất tốt, đầu tiên từ anh hai Bàng Thống của mình biết được gần đây xảy ra vụ án giết người liên hoàn chấn động cả nước, thậm chí còn ảnh hưởng đến quân đội. Thông thường, những vụ án lớn anh trai cô đều rất có nguyên tắc không bao giờ tiết lộ cho cô nghe, vậy mà lần này không biết có phải do áp lực lớn quá hay không mà trong lúc tán gẫu lại buột miệng nói. Bàng Tiểu Diệp là một ký giả có độ nhạy bén nghề nghiệp rất cao, ngửi chút mùi đã lập tức nắm được, sau khi chờ đợi liên tục mấy ngày đêm ở cửa đồn, cuối cùng cô mới phát hiện dấu vết. Còn phải nói kẻ cung cấp cho cô đầu mối đấy lại là tên đáng ghét Bạch Ngọc Đường, rạng sáng hôm đó, chưa tới 4 giờ, Bàng Tiểu Diệp đã bị âm thanh khởi động xe đánh thức, cô mở ra đôi mắt đang mơ màng, lập tức thấy được xe của Bạch Ngọc Đường ở trước mặt mình nổ máy lao đi. Bàng Tiểu Diệp không nói hai lời lập tức lái theo sau, tiếp đó một đường cùng dừng bánh tại bệnh viện quốc gia thuộc thành phố S.

Với thân phận người bệnh nhân bên trong đó, người khác cùng lắm chỉ đoán rồi nhiều chuyện với nhau, nhưng Bàng Tiểu Diệp lại không như vậy, cô nhạy bén ý thức được, người này là nhân vật hết sức quan trọng. Nếu đoán không sai, thì anh ta là người bị hại may mắn còn sống sót của tên liên hoàn sát thủ đã giết chết mấy quân nhân kia. Bất kể suy luận có đúng hay không, đây cũng là tin tức vô cùng giá trị. Nếu

như có thể phỏng vấn anh ta, hoặc phỏng vấn được nhân viên phá án thì nghĩ đến đây, Bàng Tiểu Điệp đã hưng phấn đứng lên.

Xâm nhập vào bệnh viện cũng không khó, ở phòng trực tìm được một bộ y phục y tá cũng không bị phát hiện, đến tận lúc thành công xâm nhập vào phòng bệnh đặc biệt dưới cái nhìn soi mói của quân nhân, Bàng Tiểu Điệp đang kích động mới thở dài nhẹ nhõm. Cô nhanh chóng đến gần giường bệnh, quan sát kỹ người trẻ tuổi đang nằm trên giường bệnh một chút. Sắc mặt bệnh nhân tái nhợt, cả người cầm đầy dây, hô hấp yếu ớt không khác gì người chết. Bàng Tiểu Điệp nhíu mày, luôn cảm thấy bệnh nhân này nhìn rất quen, mặc dù cô chắc chắn trước kia chưa hề gặp người này, nhưng lại cảm thấy đáng ghét anh thật giống một người cô đã gặp qua. Vì thời gian cấp bách, bệnh nhân lại hôn mê bất tỉnh, cô cũng chỉ kịp chụp vài tấm hình, liền vội vã rời đi.

Vừa ra khỏi phòng bệnh, Bàng Tiểu Điệp đã nghe thấy thanh âm lo lắng của Bạch Ngọc Đường, “Cậu đừng trách anh tôi, Triển đại ca là bị tập kích nửa đêm, nếu lúc đó không có bảo vệ anh ấy phải tới, Triển đại ca đã bị hại rồi. Chúng ta khi đó cũng không cho rằng hung thủ sẽ ra tay nhanh như vậy, cũng do chúng ta sơ suất, cậu không thể chỉ đổ tội lên một mình anh tôi.”

“Bạch Ngọc Đường, anh đừng nói nữa!! Anh ta là anh trai anh, dĩ nhiên anh phải bênh rồi. Anh nói tôi vô lý cũng được, nhưng tôi bây giờ trong lòng rất rối, không khiến anh dạy dỗ, tôi không muốn cãi nhau với anh đâu. Bây giờ tôi cần tỉnh táo để suy nghĩ, tìm cách bắt tên khốn kia lại!! Về phần anh của anh, đừng có nói anh ta thế này thế nọ, hừ, bị thương nhẹ, anh có biết anh tôi bị thương nặng thế nào không? Thương ngay ngực, chệch một ly đã trúng ngay tim rồi, bây giờ có thể cứu được mạng hay không còn phải chờ vào ý chí của anh ấy!! Cái này mà anh ta bảo là thương nhẹ ư?!”

Bàng Tiểu Điệp từ lúc nghe câu đầu tiên đã cúi xuống, cố làm ra vẻ trấn tĩnh đi về hướng hai người đang tranh luận kia, vì trên miệng có khẩu trang, nên cô cũng không sợ Bạch Ngọc Đường phát hiện. Cô chậm rãi bước, lại nghe được thêm một ít nội dung hữu ích, dùng trí tưởng tượng phong phú của mình xâu chuỗi với nhau, suy ra tình tiết cơ bản. Thu hoạch lớn rồi!! Bàng Tiểu Điệp hưng phấn rời khỏi bệnh viện, dùng tốc độ nhanh nhất sửa sang lại bản thảo, sau đó nhanh chóng gửi đi! Nếu nhanh có thể phát lên chương trình trực tiếp mới nhất.

Sự kiện Bàng Tiểu Điệp tiết lộ tạo nên hậu quả to lớn, thành phố S lẫn thành phố D lập tức rơi vào khủng hoảng dữ dội, cảnh sát trở nên bị động, quân đội ngoài dự kiến lại bị dính vào. Mà thân ở vùng trung tâm xoáy, Triển Huy lại chẳng biết gì, vẫn hôn mê bất tỉnh, duy trì sinh mạng yếu ớt như nén trước gió dưới sự giám hộ của vô vàn dụng cụ. Bạch Cẩm Đường bị quân đội gây áp lực cực lớn, trước hết dùng báo cáo chính thức kể tội anh lơ là nhiệm vụ không thích hợp với chức vụ cao cấp của bản thân, dám tiết lộ bí mật quân sự, lập tức lệnh ép buộc Bạch Cẩm Đường trở về tiếp nhận điều tra. Mà sau khi Bạch Cẩm Đường đi rồi, lính đặc chủng bảo vệ trước cửa của Triển Huy cũng dần rút lui, đổi thành cảnh sát địa phương bình thường.

Theo bài viết của Bàng Tiểu Điệp, Lưu Sướng bị tả thành một tên sát thủ hung tợn, đáng sợ, giết chết mấy người quân nhân, nhưng Bàng Tiểu Điệp không chịu ghi rõ Lưu Sướng chỉ giết quân nhân, thậm chí vì muốn tăng hiệu quả, cô còn cố ý đối gạt độc giả rằng hung thủ này rất có thể sẽ tấn công là người thường. Cũng vì chuyện cố ý thổi phồng này, đã khiến hầu hết mọi người cho rằng ở một góc nào đó trong thành phố S lẫn thành phố D, tồn tại một tên ác ôn có thể tùy ý dùng súng lục cướp đi tính mạng con người. Mặc dù ai cũng lo lắng nhưng trên thực tế Lưu Sướng cũng không nghĩ đến chuyện thăng cấp tội phạm, vì dù kế hoạch giết người của hắn bị ngăn trở, nhưng nhìn qua vẫn có thể sửa chữa, còn kịp thời gian.

Hai tay siết chặt dây chuyền vàng trước ngực, cầm tượng phật màu vàng trong lòng bàn tay, Lưu Sướng nhíu mắt chăm chú nhìn vào bệnh viện quốc gia. Trong bóng đêm đen như mực, tòa nhà đó giống như một cung điện dày đặc quỷ khí, gương nanh múa vuốt, tựa như muốn nuốt trôi vô số sinh mạng vô tội. Lưu Sướng có chút hoảng hốt, hắn lại nghĩ tới cái đêm của năm năm trước, hình ảnh đại lâu trước mặt lại chồng lên hình ảnh sơn trai cao cao. Hắn lại nghĩ đến đứa trẻ bị giết chết, cùng một lứa tuổi vô tội giống con hắn, lại phải bỏ mạng mà chết. Hai tay hắn tạo thành chữ thập, im lặng lẩm bẩm, con ơi con à, con phải ngoan ngoan chờ ba tới cứu, đại sư nói, Phật tổ báo mộng nói cho ba biết, xóa hết tội nghiệt mới có thể cứu mạng của con. Chỉ cần giết hết bọn hung thủ này, siêu độ hết những vong hồn kia, đến lúc đó con có thể sống lại rồi. Nhanh thôi, rất nhanh, ba sẽ tăng tốc, con à, khổ sở cho con. Ba đã hoàn thành được một nửa rồi, chỉ

không ngờ người này vẫn không chết. Một tia sáng lạnh lẽo lướt qua đáy mắt Lưu Sướng, hân hân nhìn tòa nhà to lớn kia, thứ hân nhìn thấy không phải là chiến hữu, mà chỉ còn một kẻ địch mang mối thù giết con!!

39. Chương 39: Vụ Án 3 – Đại Tổng Chi Thuẫn (13)

Lưu Sướng lên vào bệnh viện, giống như khi hân còn làm lính đặc biệt năm đó, xuất quỷ nhập thần, không để lại vết tích, chỉ cần hân muốn, không ai có thể ngăn cản hân tiến gần đến vị trí đã chọn, giết chết mục tiêu. Hân từng là một tên sát thủ hợp pháp, mà hôm nay tuy hân đã tháo xuống lớp áo hợp pháp, nhưng vẫn là người bất khả chiến bại.

Phòng bệnh của Triển Huy ở lầu ba, sau khi người của quân đội rút đi, mức độ an ninh rõ ràng đã giảm xuống đáng kể, bên ngoài phòng bệnh chỉ có hai cảnh sát canh chừng. Lưu Sướng cũng không muốn giết họ, hân chỉ đánh ngất họ rồi kéo sang bên, sau đó thuận lợi mở cửa, bước vào phòng. Triển Huy vẫn như cũ, nhắm nghiền hai mắt, hôn mê bất tỉnh, mặt nạ dưỡng khí che đi hơn nửa khuôn mặt, cả người bị giấu trong chăn, thân hình đã từng cao lớn dường như gầy yếu hơn rất nhiều.

Lưu Sướng chăm chú nhìn vào Triển Huy, không biết tại sao, khi đã sắp thành công, Lưu Sướng lại dừng tay. Hân không vội vã giết Triển Huy, ngược lại, hân kéo một cái ghế quá, ngồi xuống một nơi cách Triển Huy vài bước. Hân nhắm mắt lại, ánh mắt tập trung lại lên người Triển Huy, trong đầu Lưu Sướng, phòng bệnh ngập tràn màu trắng dần biến thành tường gỗ màu đen. Chóp mũi hân ngửi thấy một mùi máu tanh gay mũi hòa lẫn với mùi cháy hỗn hợp, nằm trước mặt hân cũng không còn là Triển Huy mà đã trở thành một đứa trẻ toàn thân đầm máu. Đứa trẻ kia nhắm chặt hai mắt, hô hấp khẩn trương, đau đớn rên rỉ, vừa rơi lệ vừa kêu ba. Ánh mắt Lưu Sướng trở nên mơ hồ, hân cầm chặt tượng phật trong tay, vậy mà một giây sau đó, đứa trẻ kia đột nhiên mở mắt, trong ánh mắt tràn ngập sợ hãi lẫn xót xa, vừa thấy ánh mắt này Lưu Sướng giật thót, lực tay cũng buông lỏng, tượng phật liền rơi xuống.

Lưu Sướng nhắm chặt mắt, lần nữa mở ra, trên mặt đã không còn biểu lộ. Hân mở túi tùy thân đeo trên lưng, lấy ra dây thừng, nhìn Triển Huy như có điều suy nghĩ, lắc đầu một cái, lại nhét dây thừng vào. Trực tiếp móc ra súng tự chế, gờ họng súng vào ngay giữa tim Triển Huy, lạnh lùng nói, “Lần này, sẽ không lặp nữa đâu.”

Tiếng súng vang lên, trúng ngay tim, thân thể Triển Huy giật lên một cái, nhanh chóng khôi phục yên tĩnh ban đầu. Máu chảy ra, đáy mắt Lưu Sướng lóe lên một ánh nhìn thích thú, khóe miệng nở ra nụ cười kỳ dị, “Người thứ năm”.

Ngay lúc này, ngoài cửa đột nhiên truyền tới một tiếng vang lớn, Lưu Sướng quay đầu lại, định trốn đi tìm cơ hội chạy thoát nhưng đã không kịp nữa rồi. Cửa chính bị một cước đá văng, Trương Long Triệu Hổ Vương Triều Mã Hân, đương nhiên còn có Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, lại thêm một đám cảnh viên của tổ trọng án, chặn hết tất cả những nơi có thể chạy trốn, mười mấy khẩu súng chia vào yếu huyệt trên người Lưu Sướng, chỉ cần hân cử động, chắc chắn sẽ bị nã thành cái sàng.

Lưu Sướng nhíu mày, gờ súng lục chia vào phía Bạch Ngọc Đường đang đứng gần mình nhất, sắc mặt lạnh lùng, không nói một lời.

“Lưu Sướng, anh đã bị bao vây, bỏ súng xuống, hai tay ôm đầu, nếu không anh sẽ bị bắn chết ngay lập tức!!” Bao Chứng tỉnh táo nhìn chăm chăm vào khẩu súng trong tay Lưu Sướng nói.

Lưu Sướng lui về sau nửa bước, Bạch Ngọc Đường lập tức hét lớn, “Không được cử động!! Tôi biết anh muốn làm cái gì, định dùng người đằng sau giúp mình đỡ đạn phải không, anh còn dám cử động nữa, tôi sẽ bắn bẻ đầu anh!!”

Chân mày Lưu Sướng đột nhiên cau lại, lạnh lùng nhìn Bạch Ngọc Đường, đột nhiên dùng âm thanh khàn khàn nói “Các người không thể ngăn cản ta, ta phải cứu con trai mình.”

“Con trai anh chết rồi.” Người nói là Triển Chiêu, cậu từ từ đến bên cạnh Bạch Ngọc Đường bình tĩnh, nhìn chăm chú vào Lưu Sướng.

Vừa nhìn thấy Triển Chiêu, ánh mắt Lưu Sướng tự nhiên run lên, gương mặt cậu bây giờ rất giống Triển Huy năm đó, trong nháy mắt Lưu Sướng lại cảm thấy hoảng hốt, giống như trở về quá khứ, hết như tất cả những năm qua đều chẳng hề xảy ra vậy.

“Tiểu Huy?”

Triển Chiêu hơi ngẩn ra, sau đó lập tức phản ứng lại, theo lời của Lưu Sướng mà đáp trả “Anh Lưu, đã nhiều năm như vậy, anh có khỏe không?”

“Khỏe —” Lưu Sướng vẫn như cũ giờ súng, nhưng tâm tình rõ ràng đã khác hẳn vừa rồi.

Triển Chiêu lại bước lên nửa bước, phát tay ngăn lại Bạch Ngọc Đường đang cố gắng đi theo cậu, cậu nhìn thẳng vào mắt Lưu Sướng chậm rãi nói, “Anh Lưu, em đảm bảo họ sẽ không làm anh bị thương, anh đưa súng cho em được không?”

Lưu Sướng ánh mắt run run nhìn Triển Chiêu, biểu tình rối rắm.

Triển Chiêu liếc mắt nhìn khẩu súng tự chế trong tay Lưu Sướng, lại dời ánh mắt vào mắt của Lưu Sướng, dùng thanh âm trầm thấp khuyển bảo, “Anh Lưu, anh giao súng cho em, em dẫn anh đi gặp con của anh, được không?”

“Con, con của ta....” Tâm tình Lưu Sướng đột nhiên trở nên kích động, Triển Chiêu đứng gần hần nhất, ngay khi ánh mắt Lưu Sướng khẽ biến đổi trong nháy mắt đã cảm thấy không ổn rồi, nhưng muốn né cũng không kịp nữa. Người không nhanh bằng đạn, ngay lúc Lưu Sướng cổ hướng nòng súng về phía Triển Chiêu mà bắn, Bạch Ngọc Đường trong nháy mắt, nổ một phát bắn ngay vai trái Lưu Sướng, tiếng súng vang lên, Lưu Sướng như một con dã thú bị thương, cả người sinh ra sức mạnh cực lớn, đột ngột lật mình ngã về sau. Vì vị trí hần đứng rất tốt, chỉ cần có thể dùng thời gian nhanh nhất trốn vào khu vực có giường bệnh cùng góc phòng che chở, ngoan cố phản kháng. Cho dù đến cuối vẫn bị bắt đi nữa, cũng sẽ tạo tổn thất lớn cho đối thủ. Đây chính là phản ứng bản năng của một quân nhân đã qua huấn luyện nghiêm túc khi phải đối mặt với quân địch, nhưng ngay lúc hần sắp được như ý, “Triển Huy” vốn đã phải chết trên giường bệnh lại đột nhiên bật dậy!! Từ sau lưng Lưu Sướng không có chút phòng bị, đá cho hần một cước. Góc độ chuyên nghiệp, lực đạo chuẩn xác, một cước diệt gọn, Lưu Sướng bị một cước của “Triển Huy” đá trúng, lập tức ngất đi.

Trương Long Triệu Hổ nhanh chóng xông lên cùng Lưu Sướng lại, mọi người ba chân bốn cẳng sửa sang lại hiện trường thật gọn gàng. “Triển Huy” rút mặt nạ dưỡng khí trên mặt ra ném sang một bên, lại kéo ra áo chống đạn thật dày, dùng sức xoa xoa phần ngực bị trúng đạn phát đau, thấp giọng chửi một cậu, “Mẹ nó!! Thằng nhóc này mấy năm không gặp tay nghề vẫn giỏi, lực bắn ra thiếu chút nữa bắn gãy cả xương sườn của lão!!”

Triển Chiêu tiến lên một bước, dùng ánh mắt hăm mộ nhìn Bạch Cẩm Đường, “Bạch đại ca, kỹ thuật thật tốt!”

“Hề hề, chuyện nhỏ!” Bạch Cẩm Đường đắc ý cười, liếc nhìn Triển Chiêu, “Thằng nhóc em lá gan cũng không nhỏ nha, lại dám cùng một tên lính đặc chủng tay cầm súng đứng thương lượng nữa chứ.”

Triển Chiêu hơi sững sốt, hơi ngượng ngùng nhìn về phía Bạch Ngọc Đường đang đứng bên kia, quả nhiên thấy ngay ánh mắt u ám lạnh lùng của đối phương. Triển Chiêu nhất thời có cảm giác muốn chạy trốn, cậu lúng túng ho khan một tiếng, “Ngọc Đường, vừa rồi là tôi bị phạm vào bệnh nghề nghiệp, tôi đảm bảo sau này sẽ không tái phạm nữa.”

“Bệnh nghề nghiệp?” Bạch Ngọc Đường lạnh lùng hừ một tiếng, “Tôi nghĩ cậu đã quên luôn nghề nghiệp của mình là cái gì thì có? Tiên sĩ Triển.”

Nhìn khuôn mặt lạnh băng của Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu có chút không phục lắm bầm một câu, “Đội trưởng Bao nói có thể xem tôi là thành viên ngoài biên chế của tổ trọng án mà.”

“Cũng còn biết mình là ngoài biên chế ha.” Bạch Ngọc Đường rảnh rỗi nói tiếp “Vây lần tới chờ cậu vào đúng biên chế, có súng rồi hãy quay lại làm loạn được không?”

“Tài bắn súng của tôi không thua anh đâu nhé.” Triển Chiêu không phục liếc Bạch Ngọc Đường, “Không tin bữa nào ra sân tập bắn so thử một lần!”

Bạch Ngọc Đường ngược lại không nghĩ tới Triển Chiêu còn có bản lĩnh này, anh hơi sững sờ, sau đó liền cười, “Được, thua cũng không được khóc đó, bạn tiểu Triển.”

Triển Chiêu trợn mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, “Một lời đã định.”

Dứt lời hướng Bạch Cẩm Đường gật đầu một cái xem như tạm biệt, lập tức xoay người rời khỏi phòng bệnh đi xem Triển Huy.

Đưa mắt nhìn Triển Chiêu rời đi, Bạch Ngọc Đường nhớ tới một màn khi nãy. Lòng vẫn còn sợ hãi cau mày, quả nhiên không thể ngăn cản Triển Chiêu gia nhập tổ trọng án sao?

“Ngọc Đường, chú có phải cảm thấy rất bất đắc dĩ hay không?” Bạch Cẩm Đường nhìn biểu hiện của em trai mình đã đoán được anh đang suy nghĩ chuyện gì.

Bạch Ngọc Đường sững sờ, nghi ngờ nhìn Bạch Cẩm Đường .

Bạch Cẩm Đường cười cười, dùng giọng gần như thở dài nói, “Lúc anh còn ở tuổi của chú, cũng từng có ý nghĩ tương tự như vậy, nhưng sự thật đã cho anh biết, loại suy nghĩ này hoàn toàn không có cơ sở. Ngày ngày đều có chuyện bất ngờ, cả thế gian đều ngập tràn nguy hiểm, chúng ta không cách nào đoán được chuyện ngày mai, cho nên cần nhất là quý trọng hiện tại, không thể chờ đến lúc mất đi mới bắt đầu hối hận được.”

Nghe anh mình nói xong, Bạch Ngọc Đường như có điều suy nghĩ, lại chẳng nói thêm cái gì. Anh nhìn về hướng Triển Chiêu rời đi, một lúc lâu sau cũng không nói.

40. Chương 40: Vụ Án 3 – Đại Tổng Chi Thuẫn (14)

Nhật ký Triển Chiêu

Khi đối đầu với ác ma, cẩn thận kéo chính mình cũng biến thành quỷ dữ ; Khi nhìn xuống vực sâu không thấy đáy, ngay lúc đó vực sâu ấy cũng sẽ quay đầu nhìn lại người.

Nietzsche—

(*Friedrich Wilhelm Nietzsche (15 tháng 10, 1844 – 25 tháng 8, 1900) là một nhà triết học người Phổ.)

Ngày 11 tháng 11 năm 2012 một ngày mưa rả rích.

Hôm nay là ngày làm người ta cảm thấy vui vẻ vì những chuyện đã qua, có hai chuyện làm tôi khổ sở rất lâu rồi cuộc cũng có được kết quả tương đối hài lòng, hơn một tháng trải qua cảm giác lo lắng, khổ sở cuối cùng đã đến hồi kết thúc. Mặc dù không được xem là viên mãn, nhưng ít ra cũng xem như đạt yêu cầu rồi.

Chuyện đầu tiên liên quan tới anh hai. Sau một tháng trị liệu, cơ thể anh ấy căn bản đã hồi phục, bác sĩ đề nghị anh ấy về nhà rồi phải tiếp tục điều dưỡng. Bạch đại ca bảo để anh hai cùng anh ấy đến trung tâm điều dưỡng quân đội ngoài hải đảo để tiếp tục dưỡng bệnh, tuy anh hai kịch liệt phản đối, nhưng bị Bạch đại ca khẳng khái quấy rầy mềm mỏng, cuối cùng cũng phải đồng ý. Chỗ đó tôi cũng từng nghe kể, nhưng vì sau vụ án của Lưu Sướng còn rất nhiều công việc cần xử lý, nên không có cách nào đi theo anh hai xem thử một chút môi trường nơi đó cụ thể thế nào, bất quá sau khi tham khảo ý kiến lão già, ông ấy cũng tỏ vẻ vừa hâm mộ vừa ghen tỵ với anh hai, bảo đảm nơi đó đối với tinh thần của anh ấy chỉ có tốt chứ không xấu. Nên tôi cũng không còn cách nào khác là miễn cưỡng đồng ý, tạm thời tách anh ấy ra.

Có điều, công việc của tôi hôm nay căn bản cũng đã gần hoàn tất, còn lại chỉ còn chờ vụ án bước vào thủ tục thẩm tra, liền có thể bay qua gặp anh hai rồi. Không biết mấy ngày nay không gặp mình, cùng cái tên Bạch đại ca đó ở chung một chỗ, anh hai có ăn ngon ngủ yên hay không đây. Nhắc tới thật không muốn nói, anh mình là bệnh nhân, đi điều dưỡng là đúng rồi. Nhưng Bạch đại ca lại là tướng hưởng lương nhà

nước, chẳng lẽ ông rảnh rỗi tới mức thế này, tự do đi theo điều dưỡng? Nhất định là lấy công làm tư, tranh thủ cơ hội lười biếng, có quân nhân cấp cao như vậy, thật làm cho tôi cảm thấy có chút không yên tâm với năng lực của bộ quốc phòng nước mình á.

Chuyện thứ hai là chuyện liên quan đến Bạch Ngọc Đường. Hôm nay, tôi cũng tiến hành trị liệu thôi miên lần đầu tiên cho anh ấy, hết thấy đều thuận lợi không tin được, chuyện này khiến những thứ tôi đã chuẩn bị ra để đối phó chuyện khó khăn đều trở nên lãng phí. Nhưng tôi đối với chuyện lần này lại cảm thấy cao hứng cực kỳ, bởi vì thôi miên thuận lợi, ở mức độ nào đó biểu hiện cho việc trị liệu kế tiếp cũng sẽ tiến hành thuận lợi như vậy. Chỉ mong tất cả sẽ như tôi mong muốn, chỉ mong bệnh mất ngủ của Bạch Ngọc Đường cải thiện tốt sớm nhất có thể, trời mới biết cảm giác không thể ngủ ngon khổ sở như thế nào, thật rất cảm thông với những người bị chứng rối loạn giấc ngủ.

Vụ án của Lưu Sướng vẫn đang trong giai đoạn thẩm lý, cho nên tôi vẫn chưa có cơ hội được gặp mặt, mà theo lời Bạch đại ca, do dính dáng rất nhiều đến cơ mật quân sự, nên chỉ sợ cho dù án này được thẩm lý xong tôi cũng không cách nào có được cơ hội phỏng vấn ông ấy. Thật đáng tiếc, vì bất cứ lý luận lẫn tâm lý pháp y nào cũng không thể chính xác 100%, mà ý thức của mỗi một nghi can đều là độc nhất vô nhị, giống như lời thoại được giới thiệu trong bộ phim cực kỳ nổi tiếng của Mỹ mà gần đây tôi mới xem lại, bọn họ là tài sản của chúng ta.

Chúng tôi là những kẻ làm giao dịch cùng ma quỷ, chúng tôi muốn được đến gần chúng hơn nữa, lại luôn luôn duy trì bình tĩnh, không muốn trở thành chúng. Chúng tôi dùng một lần đến gần cùng lý giải đối lấy sự dũng khí cùng cá cược để tiếp tục đối mặt với ác ma. Một lần phỏng vấn là một lần có được gợi ý mới, đem những gợi ý này ứng dụng vào trận chiến sau, có những lúc chỉ cần kinh nghiệm nhiều hơn một chút có lẽ sẽ cứu được một sinh mạng.

Không cách nào có được cơ hội phỏng vấn, tôi không còn cách nào khác là dùng cách gián tiếp để phân tích Lưu Sướng. Vụ án lần này có bốn người bị hại, năm nạn nhân tiềm ẩn, chín người đều là đồng đội của Lưu Sướng, hơn nữa trong này còn có anh hai tôi. Vì họ đều đã giải ngũ, nên hiển nhiên tôi có thể lấy tự mình đến thăm bọn họ mà không cần xin phép quân đội rồi. Nhờ có thân phận đặc biệt là em trai Triển Huy nên tất cả các anh trai của Lam Sư đều nhiệt tình tiếp đãi. Sau khi biết được đại khái tình huống của vụ án dường như ai cũng cảm thấy sợ, đồng thời cũng bày tỏ cảm giác xót thương cho các anh em đã ra đi, bao gồm cả bản thân Lưu Sướng.

Sau khi phỏng vấn những người biết chuyện, tôi nhận được rất nhiều chi tiết về hành động Lá khiên của Đại tống. Thời điểm bắn chết đứa bé hôm đó, trừ Lưu Sướng cùng anh hai ra, tất cả những người chứng kiến đều đã bị sát hại, những người khác là vì ở khá xa nên cũng không rõ tình hình cụ thể. Nhưng dù sao cũng là giết phải một đứa trẻ, nên tất cả mọi người sau hôm ấy đều cảm thấy chán nản, sau khi trở về tổng bộ cũng sinh ra vấn đề tâm lý ở mức độ khác nhau.

Trong số đó gặp vấn đề nghiêm trọng nhất là anh hai tôi, còn Lưu Sướng vì theo đạo Phật, nên suốt một thời gian ngắn sau đều luôn nắm tượng phật trước ngực mà lẩm bẩm. Có một anh đã hỏi qua Lưu Sướng chuyện này, ông ấy chỉ bảo là giúp đứa trẻ kia niệm kinh siêu độ. Sau đó anh tôi giải ngũ, những người khác ở lại thêm sáu năm cũng lần lượt rút lui, thế nhưng Lưu Sướng vẫn ở lại trong quân ngũ, đến tận năm ngoài mới chính thức nghỉ hưu.

Mọi người đều bảo khi đó, cơ bản không nhìn ra Lưu Sướng vì lần ngộ sát ấy mà tạo nên bóng ma tâm lý to lớn gì, nội chuyện ông ta còn có thể tiếp tục ở lại quân đội là đã có thể nhìn ra. Dù sao quân nhân đều là người cầm súng, sự tồn tại của Lam Sư lại chẳng khác gì sự tồn tại của tổ chức sát thủ, chỉ cần một người có chứng ngại tâm lý sẽ trở nên vô cùng nguy hiểm, vậy nên Lưu Sướng có thể ở lại, chứng tỏ trạng thái tâm lý của ông không gặp vấn đề.

Về điểm này tôi cũng rất nghi ngờ, vì lúc đó không ai tiến hành thẩm định trạng thái tâm lý của Lưu Sướng, tôi thì lại không thể gặp ông ta, cho nên chỉ có thể đoán. Đại não con người là một công cụ ghi nhớ rất phức tạp lại vô cùng thần kỳ, nó có thể ghi nhớ tất cả những chuyện chúng ta mắt thấy tai nghe. Có lúc chúng ta tưởng như đã quên đi một chuyện nào đó, nhưng có lẽ một ngày trong tương lai, khi đại não bị kích thích nó tái hiện lại sự việc bị lãng quên một cách cực kỳ chính xác. Biết đâu đại não của Lưu Sướng cũng trải qua tình hình tương tự, khi bị kích thích lần thứ hai, ông mới hoàn toàn nhớ ra vụ án ngộ sát đêm ấy, hơn nữa còn sinh ra ám hiệu tâm lý nghiêm trọng, từ đó tạo nên một loạt hành động sau này của ông ta.

Nói vậy kích thích đây là cái gì? Tôi để ý đến trạng thái người chết tại mỗi hiện trường. Bọn họ đều chết vì bị bắn trúng ngực, sau khi chết đi thân thể cũng bị co quắp thành tư thế của đứa trẻ đã chết. Trong đó có người bị thuốc, có người bị dây thừng trói chặt. Cái này chỉ rõ Lưu Sướng vốn không quan tâm trạng thái của họ khi còn sống như thế nào, chứng tỏ không phải giết để trả thù, Lưu Sướng cũng không định trả thù.

Ông ta lại vô cùng để ý đến cách chết của nạn nhân — nhất định phải dùng đạn bắn thẳng tim, giống như đứa trẻ kia. Bạch Ngọc Đường cũng từng nói, chuyện này giống như bị rối loạn ám ảnh cưỡng chế, nhất định phải làm thế này mới có thể đạt được mục đích của hắn ta. Nhất định phải giết hết những đồng đội từng tham gia nhiệm vụ, nhất định phải khiến họ biến thành bộ dáng của đứa trẻ kia, không khác. Dĩ nhiên nếu có thể làm bọn họ trợn tròn mắt mà chết, lại mang ánh mắt sợ hãi lẫn đau đớn như đứa trẻ kia thì càng tốt. Có điều, Lưu Sướng không phải nhà thôi miên, càng không cách nào thực hiện một chuyện phức tạp như vậy, cho nên trong 4 người bị hại ông chỉ thực hiện với một người, chính là nạn nhân thứ ba Lâm Dược.

Anh hai nói với tôi, tình cảm giữa các đồng đội viên Lam Sư vô cùng tốt, mặc dù trong bọn họ có nhiều người đã nhiều năm chưa gặp qua, nhưng khi gặp lại vẫn cảm thấy thân thiết như xưa. Anh cũng bảo đêm đó khi Lưu Sướng bước vào nhà, anh ấy cũng có dự cảm Lưu Sướng tới là để giết anh ấy.

Anh ấy lấy thân phận đồng đội cũ cùng Lưu Sướng trò chuyện mấy câu, đang lúc nói chuyện đã cảm thấy tinh thần Lưu Sướng có chút không bình thường rồi. Nhờ có phòng bị sẵn, nên Lưu Sướng hoàn toàn không có cơ hội ra tay với anh tôi, lại không có biện pháp khống chế anh ấy, cuối cùng mất kiểm soát cảm xúc không đối phó nổi anh hai, nên dứt khoát nổ súng luôn. Phát súng đó bắn trật, hơn nữa kỹ năng anh ấy vốn không tồi, Bạch đại ca lại nhanh chóng chạy đến. Vậy nên Lưu Sướng chỉ có thể chạy trốn. Nhưng cũng có thể tưởng tượng, những đồng đội không biết gì về vụ án này căn bản sẽ chẳng biết phải đề phòng gì với Lưu Sướng đây.

Hầu như tất cả những thành viên của Lam Sư chịu để tôi phỏng vấn đều nhắc đến Lâm Dược, anh ta là người đồng bắc, cùng là tổ viên trẻ tuổi nhất tiểu đội ba, lúc giải ngũ cũng chỉ vừa 25 tuổi. Theo lời đồng nghiệp, Lâm Dược là một cậu bé đơn giản đáng yêu, tính tình rất hiền lành, lại thích dính người, vì từ nhỏ đã được sống tốt, nên khi nhập ngũ cái gì cũng chẳng biết làm, ngay cả vợ cũng không giết, bị mấy lão cự chiến binh hung hăng nghiêm trị một phen. Thông thường những đứa được nuông chiều thế này gặp chuyện như thế đều sẽ nổi cơn giận dữ, nhưng Lâm Dược lần nào cũng chỉ cười hì hì chấp nhận, đến giờ cũng chẳng nổi cơn.

Mà cũng vì tính thích chiều người này đã khiến anh ta ăn không ít khổ, các anh lớn hơn đều rất thích anh ta, đối xử với anh ta rất tốt. Lâm Dược là người nhỏ nhất, Lưu Sướng là lão đại ca, hai người đó lúc còn tại ngũ quan hệ vốn tốt vô cùng, nhất là Lâm Dược đối với Lưu Sướng, lại càng sùng bái. Căn cứ vào khám nghiệm tử thi, có thể kết luận, Lâm Dược khi chết, thần trí rất tỉnh táo, tôi không biết trước khi chết anh ta đang nghĩ đến điều gì, tại sao lại mang ánh mắt phức tạp như vậy. Nhưng giống như các đồng đội khác của anh, tôi không muốn biết, cũng không muốn tâm biết, cứ để cho anh ấy nghỉ ngơi đi.

Trở lại vấn đề trước mắt, điểm kích thích dồn ép Lưu Sướng liên tục gây án chính là đứa trẻ kia. Ông nâng dao sau sự việc phát sinh đã năm năm, là vì ông muốn hoàn thành một nghi thức, chỉ khi nào cái nghi thức này được hoàn thành tâm lý của ông mới được thỏa mãn. Vậy ông hi vọng sẽ được thỏa mãn như thế nào? Lấy thời gian quay ngược lại ba tuần trước, lúc vụ án đầu tiên phát sinh, đoạn thời gian đó con trai Lưu Sướng bị xác định là não tử vong. Tại đây có hai suy đoán, một là khi xảy ra tai nạn giao thông, tư thế con trai Lưu Sướng té xuống tình cờ giống hệt đứa bé Việt Nam kia (= []=), khiến Lưu Sướng sinh ra ảo giác, hoặc đồng cảm.

Có điều phỏng đoán như thế lại có chút không có cơ sở, tôi cũng không thể hoàn toàn khẳng định. Lúc xem xong cuộn băng ghi hình hiện trường tại nạn, cảm thấy chi tiết khi ấy đều mờ hồ không rõ, cũng không xác định được tư thế ngã xuống của con trai Lưu Sướng là hình dáng gì. Nhưng cá nhân tôi có cảm giác, sự đồng cảm chỉ có thể khiến cái chết của con trai Lưu Sướng thiết lập nên quan hệ với những đồng đội đó, làm ông ta muốn báo thù, nhưng báo thù chủ yếu là bộc phát tức giận cùng thù hận, không phải để hoàn thành sứ mạng với nghi thức nào hết. Hành động của Lưu Sướng thay vì nói là báo thù không bằng nói là một loại trao đổi, ông ta cũng không quan trọng cái chết của đồng đội mà xem trùng sinh mạng của con trai mình.

Đây là phỏng đoán thứ hai của tôi, cũng là những chuyện tôi luận ra được sau hàng loạt chuỗi hành động

đêm đó Lưu Sướng biểu hiện ra trong buổi tối bị bắt. Tôi chú ý đến khoảng thời gian trước lúc Lưu Sướng tiếp cận mục tiêu, còn ngồi trước giường bệnh một lúc, khi đó còn lẩm bẩm, liên tục vuốt ve tượng Phật trước ngực. Bạch Ngọc Đường đã nói với tôi, trong quá trình cảnh sát điều tra nhà Lưu Sướng, cũng thăm vấn vợ của ông, chưa kể tất cả những người từng quen biết với Lưu Sướng đều biết ông ta là tín đồ Phật giáo, lại vô cùng sùng đạo.

Tín ngưỡng tôn giáo trong lòng tội phạm thông thường có tác dụng thúc đẩy vô cùng quan trọng, căn cứ vào số lượng thống kê, một khi một liên hoàn sát thủ có loại tín ngưỡng tôn giáo thành kính, mức độ điên cuồng của hắn sẽ tăng lên dữ dội. Nhiều năm trước, trong nước xảy một vụ án hoang đường, đại sự tà giáo khuyến khích cả nhà tự sát để được lên thiên đường, những năm gần đây, mặc dù thảm kịch do mê tin dị đoan gây ra đã giảm bớt nhưng vẫn tồn tại như xưa.

Không biết có phải ẩn sau tượng phật của Lưu Sướng có lực lượng tôn giáo nào đó, chính nhóm tôn giáo này đã khiến Lưu Sướng hoàn toàn tin rằng hoàn thành nhiệm vụ Phật tổ giao thì có thể chuộc lại tội nghiệt, cứu vãn sinh mạng con trai, thậm chí là sinh mạng của chính ông? Quy luật của động vật, lý do tấn công đầu tiên không phải vì đói mà do sợ hãi. Một người khi đang bị uy hiếp, vì bảo vệ mình mà đi tổn thương người khác. Thời điểm Lưu Sướng mạnh mẽ nhất, ông đã từng là một người bảo vệ quốc gia, vậy mà khi ông không thể nào bảo vệ con trai, chỉ có thể chọn cách tìm sự an ủi và dựa vào tôn giáo, sau đó, trở thành phạm nhân.

Bên trên chỉ là suy luận của tôi, thật đáng tiếc. Có lẽ đợi khi vụ án hoàn toàn kết thúc thẩm lý, hoặc chờ khi tôi tố thể chính thức gia nhập tổ trọng án rồi, đội trưởng Bao sẽ cho phép tôi xem qua hồ sơ vụ án này, chỉ mong lúc đó Lưu Sướng còn sống, và tôi còn cơ hội để chứng thực xem suy đoán nào gần với chân tướng sự thật hơn.

A, đột nhiên nhớ ra, ngoài tôi ra, còn một người vì không sao biết được chân tướng sự thật mà cảm thấy hết sức buồn phiền, hình như không chỉ có buồn phiền mà còn tức giận nữa. Kí giả Bằng sau khi biết chuyện cô bị chúng tôi lợi dụng để truyền tin tức cho Lưu Sướng, đối với chuyện này tâm tình còn ổn định, lúc đầu anh Bằng bảo cô ta hình như không có phát điên với anh trai. Nhưng kể từ ngày đó, dường như ngày nào cô ấy cũng đến trước cửa đồn cảnh sát thành phố D để chờ Bạch Ngọc Đường, không quản mưa gió.

Xem ra —— cô ấy thích cảnh sát Bạch rồi.

41. Chương 41: Vụ Án 4 – Như Ảnh Tù Hình (1)

Từ lúc đại án lần trước phát sinh đến nay đã qua sáu tháng, thành phố D gần đây lại trở về cảnh gió yên sóng lặng như xưa, từ lãnh đạo đến công chúng, bao gồm toàn bộ thành viên tổ trọng án cũng rơi vào trạng thái đã rảnh là rảnh đến chết luôn.

Thành viên tổ trọng án ai cũng vô cùng tự giác, thời điểm bận rộn vụ án, tập thể đều tự giác làm thêm giờ, mà khi không có vụ án, cả đám liền “tự giác” đi mò cá tập thể.

Bạch Ngọc Đường vì phải trị chứng mất ngủ, cả ngày không có gì làm liền chạy qua phòng làm việc của Triển Chiêu, người của tổ hầu như đều đã quen với trạng thái của vị thần long thấy đầu chẳng thấy đuôi này. Trương Long Triệu Hồ hai tên tâm đầu ý hợp, không có gì làm thì chạy xuống đu bám tổ theo vết ở tầng dưới, lấy thông tin cá nhân của Triển Chiêu làm mồi, tiếp cận một nhóm mỹ nữ tổ cảnh sát cùng A Mẫn nói chuyện phiếm. Cũng may những thông tin cá nhân kia đều là kết quả từ 3 phần thật thêm 7 phần tự phát triển ra, lúc đó nếu không bị Triển Chiêu quấy rối, chắc cũng không rõ bản thân đã bị bán rất nhiều lần.

Vương Triều Mã Hán so với hai tên kia lớn hơn mấy tuổi, dĩ nhiên tương đối đáng tin, bọn họ là một trong số ít cảnh viên của tổ trọng án vẫn luôn ở yên vị trí của mình. Đương nhiên, đó là nếu như hai người không sử dụng máy tính công để đăng nhập mạng chơi game online, sau đó làm virus nhiễm vô hệ thống chủ, khiến Công Tôn khoa trưởng tình tình hiền lương hiếm hoi lắm mới phải rú lên một trận, để Bao Chứng cảm thấy

yên tâm hơn một chút. Cho nên, sau khi mấy ngày như thế kéo dài suốt một tháng, Bao Chứng rất cực không thể nhịn được nữa, gơ tay đuổi tất cả mọi người về nhà, tiếp theo xách túi lên lưng lôi Công Tôn Sách đi nghỉ phép.

Nơi nghỉ phép là một hải đảo tuốt phía nam Đại Tống, nói thật Công Tôn Sách rất không thích nghỉ phép ở biển, nhưng thời gian này cũng đành bó tay, hơn nữa Trung Quốc bây giờ đang rất lạnh, thành phố D lại còn có tuyết rơi, nơi duy nhất ấm áp được một chút chắc chỉ còn mấy thành thị phía nam, bắt đắc dĩ, Công Tôn Sách không thể làm gì khác ngoài việc đi theo Bao Chứng tới thành phố H, gió thổi lồng lộng, nắng chiếu trên cao.

Lúc vào quán rượu đã là buổi sáng, hai người trước lên phòng nghỉ ngơi xong, Bao Chứng lập tức nói muốn xuống nước, Công Tôn Sách lại muốn ở lại quán online, Bao Chứng dĩ nhiên không thể đồng ý. Cho nên cả hai pk một trận (pk = đối kháng aka oánh lộn), cuối cùng Bao Chứng thể lực xa hơn một đoạn đã chiến thắng trạch nam Công Tôn. Công Tôn Sách dưới sự giám thị nghiêm ngặt của Bao Chứng miễn cưỡng thay đồ bơi, trước khi đi còn không quên kiên trì đòi mang theo túi đeo lưng, dưới ánh mắt khinh bỉ của Bao Chứng lôi một đồng trang bị điện tử lớn nhỏ từ trong túi ra kiểm lại một lần.

Vừa ra bờ biển Bao Chứng liền lôi Công Tôn Sách xuống nước, kết quả chưa tới 10 phút lại phải kéo Công Tôn Sách một bụng đầy nước, thoi thóp nửa mạng trở về bờ, mặc Bao Chứng uy hiếp, dụ dỗ kiểu gì cũng không đến gần biển dù chỉ nửa bước. Bao Chứng bắt đắc dĩ, không thể làm gì khác ngoài việc đắp cay một mình ôm biển rộng. Công Tôn ở trên bờ tìm một cây dừa lớn, dưới bóng cây thuê thêm cái ghế nằm, phơi một chút ánh mặt trời rải rác dưới tán cây, mở túi lấy ra máy tính xách tay, thoải mái thờ phào, đây mới là kỳ nghỉ.

Nghĩ đến đây, Công Tôn Sách giương mắt nhìn ra phía xa, bóng dáng Bao Chứng cao lớn ngăm đen thoát ẩn thoát hiện trong nước biển xanh ngọc bích lại điểm thêm chút hồng hồng. Khóe miệng hơi cười, Công Tôn Sách thoải mái nhắm hai mắt lại. Kể từ khi tốt nghiệp đại học, cảnh giới của anh với Bao Chứng hòa vào nhau cũng xem là tốt, chức vụ càng cao, cấp bậc phá án cũng ngày càng cao, trách nhiệm nặng hơn càng mang thêm bận rộn, mà bận rộn lại mang tới áp lực lẫn mệt mỏi, có khi cả người đang nghỉ ngơi, tâm cũng khó mà nghỉ ngơi được, cho nên có được những ngày thích ý như thế này càng thêm trân trọng.

Khó có khi được lúc nhàn rỗi, Công Tôn Sách cũng chẳng muốn xem bất kỳ chuyện gì liên quan đến công việc, chỉ tùy ý xem vài tin tức vô thưởng vô phạt, sau đó vào Weibo của mình. Trong số đồng nghiệp chỉ có Bao Chứng với Bàn Thống biết weibo của anh, Bao Chứng là do sống chung sớm tối không giấu được, Bàn Thống là do có lần Công Tôn Sách đang làm việc ngồi mò cá bị đối phương bắt gặp, thể là bị cưỡng ép add luôn, không có cách nào phản kháng. Bây giờ anh cùng Bao Chứng đang ở hải đảo nghỉ phép cùng nhau, dĩ nhiên người duy nhất còn dư lại chỉ có thể là Bàn Thống.

Quả nhiên, vừa mở Weibo ra, đã thấy tin nhắn của Bàn Thống lóe sáng, mở ra rồi, là một chuỗi dài nũng nịu đáng yêu cùng than vãn. Nội dung than vãn trên căn bản vẫn như cũ về Bàn Tiểu Diệp, Bàn Thống tố cáo em gái nhà mình gần đây vẫn liên tục đuổi giết hần, ép hần bán tin tức đồng đội của tổ trọng án, nhất là tin tức của Bạch Ngọc Đường. Dĩ nhiên cái tên không có tiền đồ này cũng chỉ tố cáo cho có mà thôi, hần vẫn là không có can đảm dám đắc tội Bàn Tiểu Diệp thật, người khác không biết nhưng Công Tôn Sách vẫn biết, đừng nhìn Bàn Thống có bề ngoài hoa hoa công tử, trong tâm lại là kẻ phức tùng em gái, cô em này của hần mặc dù không thể yêu, nhưng bắt đắc dĩ lại khiến Bàn Thống đau lòng chết được. Vậy nên bây giờ một Bàn Thống đang bị kẹp giữa em gái thân yêu và chức trách, chỉ có thể tìm Công Tôn Sách để làm nũng mà thôi, dù sao ngoài Công Tôn Sách, chẳng còn người thứ hai nào có thể giữ bí mật cho hần đồng thời nguyện ý nghe hần lải nhải.

Có lẽ vì bề ngoài, nên thành viên trong tổ đồng loạt không ai dám ý kiến với Bao Chứng mặt đen, mặc dù Công Tôn Sách biết, tự thân Bao Chứng hoàn toàn không phải loại người nghiêm túc ít nói, nhưng ẩn tượng để lại cho mọi người mấy năm nay không thể một ngày mà thay đổi. Chuyện này làm Công Tôn Sách cảm thấy bất lực, mà Bao Chứng lại cực kỳ vui vẻ, vì thân làm lãnh đạo dĩ nhiên phải có uy nghiêm, mà trời sinh đã mang Bá vương thể này cũng là chuyện tốt. Huống chi, cho dù độ thân thiện bị giảm đi một chút, không phải còn có Công Tôn Sách bổ sung cho hần sao?

Đúng vậy, Công Tôn Sách chính là người xoa dịu nỗi buồn, bởi vì có Công Tôn Sách, nên từ Bao Chứng đến hai tiểu tử Trương Long Triệu Hồ đều rất hài lòng. Vì nhiều chuyện không dám nói với Bao Chứng, họ

có thể nói với Công Tôn Sách, bởi vì Công Tôn Sách người này vô cùng kín miệng, nói cái gì với anh cũng giống như đổ vào hộp đen, chỉ có vào không ra được, cho nên ai cũng an lòng biến Công Tôn Sách thành ổ cứng, nói cách khác, là thùng rác ấy.

Nghĩ tới đây, Công Tôn Sách nhú mày, tại cửa sổ hộp thư của Bàn Thống đánh lên hai chữ —— đáng đời, sau đó đóng Weibo lại.

Buổi sáng, ánh nắng rất ấm áp, cũng không quá cường liệt. Nằm dưới luồng gió biển ấm áp thổi phát phối, cơ thể người ta sẽ cảm thấy thoải mái vô cùng, tự nhiên sẽ có chút buồn ngủ. Vô thức, Công Tôn Sách cũng ngủ mất, còn có cảm giác ngủ cực kỳ thoải mái, cho nên mơ màng ngủ luôn tới chiều. Đến khi anh mở mắt, Bao Chứng đã trở về, đang ngồi ở bên cạnh ghế nằm trên bờ cát, lau hết nước trên người, toét miệng cười với anh.

“Trời đẹp như vậy cậu lại nằm đây ngủ, thật không thú vị chút nào.”

“Cậu thì biết gì, ngủ được thoải mái như vậy, đây mới là nghỉ phép.” Công Tôn Sách nằm trên ghế trở mình, nghiêng người nhìn Bao Chứng, đuôi mắt hơi cong, giống hệt trăng khuyết.

“Bao Chứng, cậu nói xem chúng ta có thể nghỉ hưu được hay không đây?” Ánh mắt Công Tôn Sách híp lại, trên mặt biểu hiện một chút tiếc nuối.

“Tôi nghĩ khó có khả năng lắm, thế giới này nguy hiểm như vậy, sao có thể thiếu đi chúng ta.” Bao Chứng cười cười, cầm khăn ném lên bàn nhỏ, xoay người ngồi bên cạnh Công Tôn Sách, nước trên tay rơi xuống ghế, còn cách một chút là rơi trúng cánh tay Công Tôn Sách. Công Tôn Sách cũng không tránh, vẫn duy trì tư thế nằm nghiêng. Hiện giờ đã sau giờ Ngọ (sau 1h trưa), nắng trời có chút chói mắt, chiếu lên thân thể cường tráng của Bao Chứng, ánh sáng phản chiếu khiến ánh mắt Công Tôn Sách phải dời sang chỗ khác.

“Vậy sao?” Công Tôn Sách trầm tư đưa ánh mắt đến khoảng không xa xôi, trên bờ biển là hai ba nhóm du khách, có thanh niên kết bạn mà đến, có tình nhân thân mật vô cùng, cũng có một nhà ba người cùng nhau đi du lịch, trên mặt mỗi người đều tràn đầy nụ cười sung sướng. Nhưng liệu bọn họ có biết, cái thế giới này nơi nơi đều tràn đầy nguy hiểm hay không đây?

“Công Tôn, cậu sao vậy, tự nhiên lại ngắt người rồi?” Bao Chứng nhú mày, giơ tay lên trước mặt Công Tôn Sách vẫy vẫy mấy cái.

Công Tôn Sách cau khóe miệng cười, ngồi dậy, mặc xong áo khoác liền dùng giọng buông lỏng nói, “Không có gì, chẳng qua tự nhiên thấy thoải mái thì hy vọng có thể mãi mãi tiếp tục như thế mà thôi. Nhưng cậu nói không sai, còn nhiều đại sự phải làm như vậy, bây giờ cũng chưa đến lúc để về hưu đâu.”

“Dĩ nhiên, tụi mình còn trẻ thế này, lại suy nghĩ về chuyện nghỉ hưu cái gì.” Bao Chứng cười vỗ vai Công Tôn Sách, “Đi thôi, chơi tới trưa tôi đói rồi, đi ăn cái gì đi!”

Nhà hàng của khách sạn toàn phục vụ hải sản địa phương, không có bánh bao Bao Chứng thích ăn nhất. Bao Chứng đối với tiệc hải sản không mấy quan tâm, Công Tôn Sách ngược lại vô cùng thưởng thức, ăn đến mãn nguyện, nhìn cảnh đẹp bên ngoài cửa sổ, gió biển thổi lồng, cả người từ trong ra ngoài an nhàn khoan khoái. Đang lúc Công Tôn Sách lo hưởng thụ thức ăn ngon, Bao Chứng đang xao nhãng đột nhiên đứng dậy làm Công Tôn Sách sửng sốt, “Sao thế?”

“Nhìn bên kia.” Bao Chứng chỉ ra hướng bờ cát, Công Tôn Sách nhìn sang, thì ra không biết từ khi nào, bên kia đã có một đám đông tụ lại, châu đầu ghé tai không biết đang bàn luận cái gì nữa.

“Xảy ra chuyện gì?” nhạy cảm nghề nghiệp làm hai người lập tức nhìn nhau, gật đầu, đứng dậy đi tới mục tiêu.

Trên bờ biển tập trung rất nhiều người, bên ngoài nhìn vô còn tưởng đều là du khách, đến gần mới phát hiện thì ra còn có tới mấy nhân viên quản lý đang duy trì trật tự. Bao Chứng xuyên qua đám đông, Công Tôn Sách mất tinh, liếc qua liền thấy được một cô thi thể khóa thân nằm ngửa mặt trên bờ.

Sở dĩ nhìn qua đã biết một cô thi thể không phải chỉ vì cả người cô ta trần truồng, mà còn do ngâm trong nước biển quá lâu, đã có khuy nh hương phát trướng. Công Tôn Sách nhú mày, nhìn Bao Chứng. Bao Chứng đang thương lượng với nhân viên quản lý, chứng tỏ thân phận của mình, sau đó để nhân viên quản

lý kia giải tán những người đến xem, mình với Công Tôn Sách cùng nhau ngồi xổm xuống, bắt đầu cẩn thận quan sát cổ thi thể.

“Là chết chìm sao?” Bao Chứng lẩm bẩm hỏi giống như đang tự nói.

“Không.” Công Tôn Sách hí mắt, cẩn thận quan sát mũi miệng người chết, “Thi thể bị ngâm trong nước biển, nhưng mũi miệng cũng không có bùn cát, có thể là sau khi chết mới bị ném xuống nước.”

Công Tôn Sách chỉ đầu người chết, bên trong tóc dài đen nhánh có thể loáng thoáng nhìn ra màu trắng của da, “Đó là vết thương, rất sâu, tôi đoán đây mới là nguyên nhân chính dẫn đến cái chết. Lý do tạo thành vết thương như thế lại có rất nhiều, có thể là sau khi rơi xuống nước đụng trúng đá ngầm mà có, cậu xem, trên người cô ta cũng có rất nhiều vết bầm tím tương tự. Dĩ nhiên, giả sử chúng ta có một tên hung thủ, thì nguồn gốc những vết thương này liền có cách giải thích khác ngay.”

Bao Chứng nhú mày, “Thời gian tử vong?”

“Cái này khó nói, xét thời tiết hôm nay cùng mức độ tương lên của thi thể, cần ít nhất 8 tiếng, thời gian tử vong là khoảng 3 – 4 giờ sáng nay. Bất quá tôi không phải pháp y chuyên nghiệp, phải mà để Tần Giản xen qua một chút, thì sẽ nhanh có thời gian tử vong chính xác hơn.”

Bao Chứng gật đầu, “Hiện giờ cậu ta không có ở đây, chúng ta cứ cho giả thuyết cậu nói là đúng, khoảng 3 – 4 giờ sáng.”

“Giờ đó ở bãi biển cũng không có bao người, hung thủ nhất định lưu lại dấu chân. Đáng tiếc, hiện trường đã bị phá hư rồi.” Công Tôn Sách hối tiếc nhìn hàng trăm dấu chân xung quanh thi thể, bất đắc dĩ thở dài.

“Gây án ở nơi này ——” Bao Chứng neho mắt, nhìn bốn phía xung quanh một lần, lắc đầu, “Bọn họ cũng không phá hư hiện trường, chỗ này cũng không phải nơi đầu tiên nạn nhân bị giết chết.” (Từ khi nào bố Bao đã học được giọng điệu của con gái Chiêu thế? Truyền nhiễm hàng loạt à?)

Công Tôn Sách nhăn nhó, rất nhanh liền gật đầu, “Đúng vậy, thi thể đã bị dời đi, nhưng thứ dời thi thể đi không phải hung thủ mà là nước biển. Cô ta là bị nước biển đẩy lên bờ, nói thế, cô ta bị giết ở trong nước sao?”

“Hoặc là bị chôn trên bờ cát, sau khi triều dâng thì dạt vào bãi biển, toàn bộ đều phải chờ nghiệm thi mới có thể kết luận.” Bao Chứng đứng lên, vỗ tay một cái, nhìn Công Tôn Sách nói, “Giao cho cảnh sát địa phương đi, đây không thuộc phạm vi chúng ta quản lý.”

Công Tôn Sách gật đầu, sắc mặt có chút không tốt, anh nghĩ đến lời nói khi nãy của Bao Chứng lúc ở dưới tàng cây, qua nhiên cái thế giới này đâu đâu cũng tràn đầy nguy hiểm, kể cả địa điểm du lịch đẹp như tranh vẽ này.

Trở lại quán trọ, tâm tình của cả hai cũng có chút nặng nề, hai người cùng lười nói chuyện, vì vậy từng người cầm điện thoại, vùi trên giường của mình, Bao Chứng thì lướt mấy diễn đàn dành cho người sành ăn (bác Bao sành ăn!), Công Tôn Sách thì mở QQ tán gẫu với Bằng Thống. Bất giác hai tiếng đã trôi qua, đột nhiên có người gõ cửa, cả hai cũng giật mình.

Mở cửa ra, người gõ chính là một cô gái, tuổi trên dưới 30, ăn mặc chuyên nghiệp, nhìn qua hoàn toàn không giống du khách. Bao Chứng nhìn cô ta có chút sững sờ, mà trên mặt người kia lại hiện lên một nụ cười dĩ nhiên.

Cô ta nhìn vào tay Bao Chứng một cái, trên điện thoại là hình ảnh một cái bánh bao đặc biệt dễ thấy, “Lâu rồi không gặp, Bao hắc tử, cậu vẫn còn thích ăn bánh bao đến thế sao?”

“Hê? Con gái gọi cậu như vậy cũng không có mấy người.” Công Tôn Sách thanh âm này cũng vội vàng chạy tới, cùng cô gái đứng ở cửa nhìn nhau cười, “Thì ra là cô à, bạn học cũ.”

“Sở, Sở sở, cô, cô thế nào lại ——” Bao Chứng có chút căng thẳng, lại cà lăm.

“Sở cái gì mà Sở, tôi tới tìm hai người các cậu bàn chuyện vụ án đây,” Lăng Sở Sở hơi bĩu môi, trợn mắt nhìn Bao Chứng, “Dám nhúng tay vào vụ án của cảnh sát thành phố H bọn tôi, thì đừng hòng dễ dàng chạy mất, Bao Hắc Tử, lần này cậu nhất định phải giúp tôi!”

42. Chương 42: Vụ Án 4 – Như Ảnh Tùy Hình (2)

“Thấy hai người cùng đi nghỉ phép, tôi còn tưởng — bảy năm sao, thật đáng tiếc, người tốt như Công Tôn Sách, đi theo cậu bảy năm, cậu lại vẫn như cũ không chịu nói tiếng nào. Bao Hắc Tử, người nếu không thích người ta thì dứt khoát nói ra đi, mập mờ mãi không hợp với các cậu, đã hơn ba mươi rồi, bận tâm cái gì chứ.”

Lăng Sở Sở là ai? Cô là bạn cùng lớp đại học với Bao Chứng và Công Tôn Sách, cho nên, cô cũng là một cảnh sát, hơn nữa còn là một vị cảnh sát có chức vụ không thấp đâu. Một cô gái vừa tròn 30 đã làm tới chức vụ cục trưởng cục cảnh sát địa phương, đối với một nước ở đâu cũng kỳ thị giới tính nghề nghiệp như Trung Quốc này thật sự là một chuyện không đơn giản. Một mặt nhờ biểu hiện xuất sắc của Lăng Sở Sở trong chuyên môn nghề nghiệp, mặt khác cũng phải nói đến vận khí tốt hơn so với người thường của cảnh sát Lăng đây.

Thành phố H là một thành phố du lịch nổi tiếng cả nước, nhưng diện tích của nó cũng không lớn, dân số không đông, cảnh lực phân phối ở đây so với thành phố cỡ trung như thành phố D và cỡ lớn như thành phố S, còn muốn ít hơn mấy phần. Trong tình trạng nhân số không nhiều thế này, thì sinh viên tốt nghiệp trường cảnh sát như Lăng Sở Sở chính là nguồn tài nguyên khan hiếm. Rất nhiều nơi đều như thế, giới giang không thể thiếu lý lịch tốt, trưởng cục cảnh sát cũng không nhất định phải là vị cảnh sát có thể bắt cướp giỏi nhất cục.

Lăng Sở Sở học văn cao, đầu óc linh hoạt, ngoại ngữ càng thành thạo. Những năm gần đây còn tham gia vào giao lưu quốc tế mỗi năm một hai lần của sở cảnh sát Đại Tổng, Lăng Sở Sở thay mặt cho cục cảnh sát thành phố H đi không dưới ba năm lần, mỗi lần học được không ít chuyện, sau đó áp dụng vô việc quản lý thành phố, được cấp trên khen ngợi. Đánh giá ba năm một lần, lần nào Lăng Sở Sở cũng có thể đánh bại một lượng lớn đồng nghiệp trên tất cả dữ liệu, sau đó một đường thăng quan tiến chức, kết quả gần đây đã làm tới người đầu tiên nắm giữ cục cảnh sát thành phố H.

Nhưng cô dù sao vẫn quá trẻ, lại là phụ nữ, xem như vừa thông minh vừa có nhân duyên tốt, nhưng chỗ cục cảnh sát vẫn là thiên hạ của đàn ông. Vậy nên vài vị đàn ông lần đầu chịu phụ nữ lãnh đạo đều không phục, cá nhân luôn gây chút phiền toái cho Lăng Sở Sở. Đình công, giễu cợt, toàn là trò con nít, Lăng Sở Sở có thể không quan tâm. Nhưng vụ án mới xảy ra sáng hôm nay lại làm Lăng Sở Sở cảm thấy áp lực từ lúc nhận chức đến nay chưa hề có, mặc dù trừ cô ra, toàn bộ người của cục cảnh sát không ai thêm để ý đến loại án nhỏ này. Dù sao thành phố H cũng là một địa điểm du lịch bên biển, hằng năm người chết chìm giữa biển, phơi thây trên cát cũng nhiều lắm.

Hai giờ trước, khi đang khám xét hiện trường, Lăng Sở Sở luôn cảm thấy hiện trường có gì đó không đúng, cô cảm thấy vụ này không chỉ là mưu sát, mà còn là một vụ mưu sát không bình thường, là đại án. Cảnh viên đi cùng cũng tỏ ý phản đối, không ai dám nói thẳng nhưng có thể nhìn ra, vẻ mặt của bọn họ là đang xem thường.

Lăng Sở Sở có chút sốt ruột, cũng có chút chán nản, đến khi có người báo cho cô hai người chạy đến hiện trường trong buổi chiều thứ nhất là hai cảnh sát tới thành phố H nghỉ phép, một người trong đó có mặt đen, thì trên mặt Lăng Sở Sở mới lộ ra vẻ mặt vui mừng.

Mặt đen, không lẽ là Bao Hắc Tử!!

Quả nhiên, Lăng Sở Sở vừa tới nơi hai cảnh sát ở trọ, đã tóm được ngay Bao Chứng cùng Công Tôn Sách.

Bao Chứng sau khi thấy Lăng Sở Sở lại trở nên hấp tấp. Tại sao vậy? Rất đơn giản, trên thế giới này có một số người rất khó để gặp lại. Ví dụ như tha hương gặp chủ nợ, đang kết hôn chạm mặt bạn gái cũ vẫn vẫn. Mà Lăng Sở Sở thì sao? Cô không phải chủ nợ của Bao Chứng, càng không phải bạn gái cũ, vậy mà Bao Chứng lại thà xem cô là một trong số đó, ít nhất lúc gặp lại còn không lúng túng đến mức này.

Lăng Sở Sở không phải bạn gái cũ, cô chẳng qua chỉ là đối tượng yêu đương không rõ ràng. Dĩ nhiên, nếu ban đầu Bao Chứng sớm làm rõ tâm ý của mình, có lẽ hẳn cũng sẽ không mập mờ với Lăng Sở Sở cả một

đoạn thời gian đó. Thời gian tuy ngắn, nhưng đến cùng vẫn có chút bi thương. Cho nên tốt nghiệp xong Bao Chứng cùng Công Tôn Sách đều đến thành phố D, sau này cũng không hề liên lạc với Lăng Sở Sở.

Nhưng bây giờ là mình chạy tới dưới mắt người ta, Lăng Sở Sở lại tìm tới cửa, tránh cũng không khỏi, không còn cách nào khác là nhắm mắt đối phó.

Mặt Bao Chứng đen, nên sắc mặt không tốt cũng nhìn không ra, hắn chỉ có thể tro mắt xem Công Tôn Sách cho Lăng Sở Sở bước vào cửa, ba người ngồi thành một vòng trên ghế salon. Lăng Sở Sở đi thẳng vào vấn đề, trực tiếp giải thích ý định của mình.

“Hai cảnh sát chiều này đến khám xét hiện trường là hai cậu đi?”

Công Tôn Sách gật đầu, nhìn Lăng Sở Sở cười, “Không sai, cô tìm bọn tôi là muốn hỏi về vụ án?”

“Phải, đồng nghiệp ở cục đều bảo đây chỉ là một vụ chết đuối bình thường, nhưng tôi vẫn có cảm giác không phải.”

“Đúng là không phải chết đuối.” Công Tôn Sách liếc mắt nhìn Bao Chứng, nói tiếp, “Trong mũi miệng thi thể không có bùn cát, dĩ nhiên nếu bảo chết đuối ở biển thì như thế rất bình thường, nhưng hầu như tất cả những người chết đuối đều có hiện tượng sung huyết ở đáy mắt, mà thi thể này một chút cũng không có. Chưa hết, trên cơ thể người chết có rất nhiều vết thương, trong đó có vết bị tạo ra khi còn sống rất khác biệt với vết thương tạo thành do đụng phải đá ngầm sau khi chìm xuống. Hơn nữa tôi còn phát hiện trong tóc người chết có một vết thương rất sâu, khi đó sợ phá hư hiện trường nên cũng không đụng vào thi thể, thôi thì đề nghị nhân viên tư pháp của bên đó cẩn thận kiểm tra vết thương một chút, nếu tôi đoán không sai, đó chắc chắn là vết thương trí mạng.”

Lăng Sở Sở gật đầu, đưa mắt nhìn Bao Chứng như có điều suy nghĩ, cũng không đánh giá gì với phán đoán của Công Tôn Sách. Im lặng một lúc, đột nhiên Bao Chứng nói với Lăng Sở Sở, “Sở Sở, tôi cảm thấy có điểm kì quái.”

Lăng Sở Sở hơi sững sờ, “Chỗ nào kì quái?”

Bao Chứng cũng quét luôn lung túng khi nãy, hắn nhìn vào mắt Lăng Sở Sở, biểu hiện có chút nghiêm túc.

“Thành phố H là thành phố biển, chết đuối thì năm nào cũng xảy ra, không có gì kì bí. Nạn nhân bị giết ở bờ biển cũng rất có khả năng chỉ là án mạng thông thường, ở một nơi xung quanh là biển như thành phố H này cũng không có gì đáng ngạc nhiên. Nhưng tại sao cô lại coi trọng vụ án này đến vậy, Sở Sở, cô có thể cho tôi một lời giải thích khác hay hơn không? Nếu đây thật sự là một vụ án lớn, tôi có thể cố gắng giúp cô, ít nhất nhiều hơn bây giờ.”

Lăng Sở Sở trầm ngâm chốc lát, rơi vào trầm tư ngắn ngủi, sau đó, cô giống như quyết định chuyện gì, lời máy tính xách tay từ ba lô bên cạnh ra.

“Tôi bắt đầu đến thành phố H công tác từ năm 3, lục đục tiến hành giao lưu ở các nơi trên khắp cả nước, năm ngoái lúc tôi qua tỉnh X, có tham gia quá trình điều tra một án giết người, lúc vụ án đó còn chưa kết thúc, thời gian trao đổi của tôi lại không còn, nhưng tôi rất để ý.” Lăng Sở Sở mở tài liệu vụ án đang nằm trong máy, đưa cho Bao Chứng, tiếp tục nói, “Lúc ấy trưởng cục cảnh sát phá án là một lão tiền bối sắp về hưu, kinh nghiệm vô cùng phong phú. Ông ta lúc đó kết luận, hung thủ là một tội phạm tái phạm tội, nên người bị hại trong vụ án cũng không phải đối tượng ra tay đầu tiên của hắn. Tỉnh X cũng là một tỉnh du lịch lớn, khi ấy, tôi có ấn tượng rất sâu sắc với câu nói của lão cục trưởng, ông bảo, hung thủ này rất có thể chỉ nhắm vào du khách mà ra tay. Hắn theo dõi các cô, cưỡng hiếp rồi giết người, cuối cùng mới đem thi thể vất vào thắng cảnh du lịch nhiều người đến nhất. Thủ đoạn gây án tàn nhẫn, cách ra tay lưu loát gọn gàng, có thể thấy, hắn vô cùng rành rẽ địa hình của các điểm du lịch.”

Nói tới chỗ này, Lăng Sở Sở dừng lại thêm mấy giây, lời thêm một ít thông tin trong máy, chỉ cho hai người, “Sau đó tôi từ mạng nội bộ tra được suốt ba năm nay tại các điểm phụ cận du lịch trên cả nước đều phát sinh án cưỡng hiếp rồi giết người, cũng phát hiện thêm trong năm đó cũng xảy ra một vài trường hợp ở tỉnh X rất giống vụ án kia. Dĩ nhiên, án cưỡng hiếp đều có điểm tương tự, nhưng có thể do trực giác, tôi lại cảm thấy tên tội phạm chưa bị bắt đó vẫn đang tiếp tục gây án. Mà vụ án chiều này, khi tôi mới nhìn thấy thi thể đầu tiên đã sinh ra cảm giác y hệt, tôi cảm giác được, hắn đã tới thành phố H. Hơn nữa, cũng cảm giác

được hấn ở thành phố H chắn chắn sẽ gây án không chỉ một lần. Cho nên tôi rất lo, cũng rất mong có thể bắt hấn lại.”

Bao Chứng cau mày nghe hết phân tích của Lăng Sở Sở, nhìn thấy ánh mắt đầy mong chờ lại thành khẩn của cô, hấn liền gật đầu, “Sở Sở, có thể để lại một phần hồ sơ cá nhân của cô cho tôi không? Tôi muốn gửi chúng cho một người nhìn qua một cái.”

Lăng Sở Sở lập tức gật đầu, “Không thành vấn đề, để lại máy tính ở chỗ các cậu luôn đi.”

“A, không cần.” Công Tôn Sách khẽ cười, “Để tôi lo, 10 phút sau trả lại cho cô, hai người cứ trò chuyện một lát.”

“Hả?” Nhìn Công Tôn Sách đang bê máy tính sang phòng kế bên, Bao Chứng muốn gọi anh quay lại nhưng không gọi được, lúng túng quay đầu, đối diện với ánh mắt mỉm cười của Lăng Sở Sở, cả mặt nóng lên.

“Khụ khụ, Sở Sở, cô —” lại bắt đầu cà lăm, hoàn toàn mất đi hình tượng đội trưởng đội trọng án khôn khéo, lão luyện vừa rồi.

Lăng Sở Sở dường như đã quen với trạng thái ngớ ngẩn của Bao Chứng rồi, cô ranh mãnh liếc Bao Chứng một cái, cười khanh khách nói, “Bao Hắc Tử, cũng phải 7, 8 năm rồi chúng ta không gặp nhau đi?”

“Ừ, đúng.” Bao Chứng ho nhẹ một tiếng, không tự nhiên di chuyển cơ thể.

“Bảy, tám năm, cậu đã sống chung với Công Tôn Sách rồi?”

“A?!” Ánh mắt Bao Chứng thần ra, giống như nghe không hiểu Lăng Sở Sở nói cái gì, mấy giây sau mới lấy lại tinh thần, lập tức đỏ bừng mặt, mặt đen như thế cũng nhìn ra, thật là thần kì.

“Sở, Sở Sở, cô, cô nói cái gì —”

“Còn chưa có xong à?” Lăng Sở Sở khinh bỉ nhìn Bao Chứng, “Thấy hai người cùng đi nghỉ phép, tôi còn tưởng — bảy năm sao, thật đáng tiếc, người tốt như Công Tôn Sách, đi theo cậu bảy năm, cậu lại vẫn như cũ không chịu nói tiếng nào. Bao Hắc Tử, người nếu không thích người ta thì dứt khoát nói ra đi, mập mờ mãi không hợp với các cậu, đã hơn ba mươi rồi, bận tâm cái gì chứ.”

Bao Chứng ngẩn người, muốn mở miệng phản bác, lại cảm thấy mình nói thế nào cũng không đúng, lúng túng im lặng mất mất giây, không khí lại rơi vào im lặng.

Mà ngay lúc này, Công Tôn Sách lại đứng lúc đẩy cửa phòng ra, xoa dịu sự bối rối của hai người. Lăng Sở Sở nhận lại máy tính Công Tôn Sách đưa, nhìn Công Tôn Sách mỉm cười, lại liếc Bao Chứng, cười nói, “Công Tôn thư ngọc (nguyên gốc đầy -_-), theo tôi biết cả đám bạn học trong ban chúng ta chỉ còn hai người các cậu là độc thân. Rảnh thì để tôi nhờ bạn trai tôi giới thiệu người đẹp cho cậu biết, dĩ nhiên, nếu thích trai đẹp cũng được luôn. Không cần phải bám theo tên Bao Hắc Tử này mãi, cậu ta chẳng qua cũng chỉ là một khối than đen mà thôi.”

Nói xong, hoàn toàn không buồn để ý đến hai người đang trong trạng thái như bị sét đánh, xoay mình lướt đi.

43. Chương 43: Vụ Án 4 – Như Ảnh Tù Hình (3)

Lăng Sở Sở gây chuyện xong chạy đi, để lại hai kẻ bị sét đánh toàn thân mặt đối mặt, ngẩn người giờ mất nhìn đối phương. Chứng nửa phút sau, Bao Chứng hồi thần, mới ý thức được Lăng Sở Sở mới dùng một câu nói đã đem bí mật mình giấu ở đáy lòng suốt 10 năm nói ra. Tim có cảm giác truyền tải không ngừng, đập điên cuồng khiến huyết dịch lưu động trong mạch máu đến thừa thải, nhiệt độ dưới da cũng dần nóng lên, làm không khí xung quanh cơ thể cũng có chút ẩm áp.

Thật ra, từ trước đây rất lâu Bao Chứng cũng đã phát giác bản thân hấn có cảm giác không bình thường với Công Tôn Sách, nhưng vì hai người họ quá mức thân thuộc, cùng quá mức thân mật, nên cái loại thân thuộc với thân mật này mới đem sự bất thường đó giải thích thành vô số loại khác nhau, lại vô cùng khó

khăn để Bao Chứng đánh đồng nó với tình yêu. Công Tôn Sách so với Bao Chứng chỉ thua nửa tuổi, hai người họ bắt đầu từ mẫu giáo đã là bạn học, tiểu học, sơ trung (cấp hai) vẫn là cùng lớp, đến tận cao trung tuy khác lớp, nhưng hai phòng học vẫn cứ sát nhau. Liên tiếp mười mấy năm cùng lên trường cùng tan học, cùng làm bài tập cùng ôn thi, cùng nhau trải qua kỳ thi tốt nghiệp thiên hôn địa ám. Đối phương nhìn thấy mình vì cô gái thâm thương mà cảm thấy khổ sở, lắng nghe mình bày tỏ tâm tình đưa đám không vui vì chuyện yêu đương thất bại. Lúc cùng đám học sinh bắt hảo trường bên đánh lộn bên mình cũng luôn có một người nhảy đến giúp một tay không kể sống chết, cho dù là bị đánh cũng có người cùng chịu, trốn học thì giúp bao che, bị phạt bên người cũng có một người cùng nhau chịu phạt. Có lẽ từ những thời điểm nhỏ đó đã tồn tại một tình bạn thuần khiết, nhưng không phải ai cũng may mắn giữ được tình bạn này đến tận lúc lớn lên. Bao Chứng cùng Công Tôn Sách về sau cùng thi vào trường cảnh sát, mặc dù chuyên môn khác nhau, nhưng vẫn như cũ có thể cùng làm chung sau khi tốt nghiệp, như vậy liền có thể tiếp tục ở bên nhau.

Từ nhỏ Bao Chứng đã thích Công Tôn Sách, nếu không nhiều bạn bè như vậy, làm sao hấn lại một mực dính vào bên người Công Tôn Sách không chịu đi chứ. Công Tôn Sách từ bé đến lớn đẹp trai lại thông minh, nhân duyên tốt, hơn nữa gia cảnh cũng tốt vô cùng, trong tay không thiếu tiền tiêu, lần nào đến môi trường mới cũng đều nhờ sức quyến rũ bản thân cùng tiền mà trở thành tâm điểm của cả lớp. So với Công Tôn Sách, Bao Chứng lại trở nên tầm thường. Hấn hơn Công Tôn Sách nửa tuổi, mà có lẽ cũng do khác biệt nửa tuổi này, mà hấn luôn cao hơn Công Tôn Sách, đen thui đứng sau lưng người ta, giống hệt hắc diện thần (thần mặt đen =)). Bề ngoài Bao Chứng không cũng khó nhìn, hấn ngũ quan đoan chính, lúc không cười luôn có cảm giác nghiêm trang đỉnh đặc, sở dĩ hấn không thể cười, là vì cười lên một tiếng sẽ khiến người ta cảm thấy hấn rất ngu. Bởi vậy lúc đầu Công Tôn Sách thật không thể nào ưa hấn, Bao Chứng luôn đi theo anh, anh cũng không để ý, dù sao bên người Công Tôn Sách khi nào chẳng có một đám người vây quanh, nhiều thêm một Bao Chứng, cũng chẳng gọi là nhiều. Nhưng thời gian đôi lúc rất thần kỳ. Thời gian trôi qua, môi trường xung quanh dần thay đổi, người đến rồi đi, đến 10 năm sau này, Công Tôn Sách đột nhiên phát hiện, từ đầu chí cuối người một mực ở lại bên anh chỉ còn mình Bao Chứng.

Sau đó, gia đình Công Tôn Sách gặp biến cố lớn, cha mẹ anh vì tai nạn giao thông ngoài ý muốn đồng loạt bỏ anh đi. Công Tôn Sách thừa kế công ty cha mẹ để lại, lại không cách nào tiếp tục kinh doanh, đành không thể làm gì hơn là nhờ luật sư giúp đỡ bán công ty, bỏ vào ngân hàng cùng đi sản còn lại. Một năm nọ Công Tôn Sách vừa lên lớp mười, anh đột nhiên phát hiện, cha mẹ thương yêu cùng căn nhà ấm áp trong nháy mắt biến thành một chuỗi con số trên sổ tiết kiệm. Công Tôn Sách trẻ tuổi mờ mịt ngẩn đầu, chỉ thấy dưới bầu trời màu xám nhỏ xuống giọt mưa, cùng một đôi tay ngấm đen ảm áp. Là tay của Bao Chứng giúp anh lau đi nước mắt, bắt đầu từ đó, Công Tôn Sách lại có thói quen đi theo Bao Chứng, theo hấn vào trường cảnh sát, theo hấn tới thành phố D, tất thấy cũng là 10 năm.

Mười năm là một chuyện xưa rất dài, xa tới mức không thể dùng hai chữ mập mờ trong miệng Lăng Sở Sở là có thể tổng kết. Chẳng biết bắt đầu từ khi nào, Bao Chứng phát hiện ra mình thích Công Tôn Sách, nhưng hấn không nói ra, có lẽ Công Tôn Sách cũng cảm thấy, vậy mà lại lựa chọn im lặng như không biết chuyện gì. Hai người chiếu cố nhau, lệ thuộc nhau, tựa như người một nhà. Lớp cửa sổ bằng giấy đỏ bây giờ vẫn chưa bị đâm thủng, hai người cũng mơ hồ cố ý duy trì quan hệ như vậy. Thực ra, hai người tới giờ vẫn không mập mờ, một chút cũng không. Không phải mập mờ, chẳng qua là quý trọng.

“A Sách.” Giọng Bao Chứng hơi run, hấn nhìn ánh mắt Công Tôn Sách, lại phát hiện bóng dáng mình ở đấy mất đối phương. Thấy mất mình hiện ra sự phấn khích, Bao Chứng mới ý thức được, thì ra trong lúc vô tình, cả hai đã đến gần nhau như vậy.

“Mấy năm rồi cậu không gọi tôi như thế.” Công Tôn Sách khước miệng hơi câu, vết hồng trên mặt lại vạch trần sự thật rằng tim anh cũng đang phấn khích như hấn. Anh nhìn mặt Bao Chứng, khuôn mặt nghiêm túc này đến lúc trưởng thành cũng không còn bộ dáng tròn tròn hồi trước, đẹp hơn rất nhiều, cũng không còn giống bánh bao gì hết. Công Tôn Sách không nhịn được đưa tay ra, muốn dùng ngón tay nhẹ nhàng chạm vào gò má Bao Chứng, thấy Bao Chứng muốn lui ra sau tránh, Công Tôn Sách cũng mất hứng, cau mày.

“Cậu không có gì muốn nói với tôi thì tôi đi làm chuyện đứng đắn.” Công Tôn Sách xoay người, định quay lại phòng.

“Khoan!” Bao Chứng bắt lại cổ tay Công Tôn Sách, “Chờ đã.”

“Không chờ được, còn có án tử cần điều tra đây.” Giọng Công Tôn Sách có chút cau kỉnh, dùng sức giãy, vậy mà không cách nào thoát khỏi sự kiềm chế mạnh mẽ của đội trưởng tổ trọng án.

“Triển Chiêu đang xem tài liệu, chúng ta phải để cậu ấy có nhiều thời gian.” Bao Chứng tiến lên trước nửa bước, từ đằng sau ôm chặt bả vai Công Tôn Sách, đem Công Tôn khoa trưởng trẻ trung ôm chặt vào trong lòng.

Trong lòng Công Tôn Sách xẹt qua một tia ám áp, lại giống như trái tim vừa bị bắn một phát mãnh liệt, anh nhắm mắt, cổ kiềm chế cảm giác văng vát bất ngờ xuất hiện. Anh cảm nhận được cánh tay Bao Chứng run rẩy, hần đang sợ, mà bản thân Công Tôn Sách làm sao không sợ đây. Chỉ cần thay đổi, sẽ mang lại sự sợ hãi, không biết trong Tâm lý học sẽ giải thích chuyện này thế nào nhỉ. Công Tôn Sách có chút bội phục bản thân, ngay thời khắc quan trọng có thể quyết định tương lai mình, anh lại nghĩ đến những phân tích tâm lý học của Triển Chiêu chứ.

Hơi thở ám áp truyền đến từ sau tai, Công Tôn Sách cảm thấy hơi nhột nhẹ nhàng nheo mắt lại, cảm giác này còn hạnh phúc hơn anh nghĩ. Không biết tương lai sẽ thế nào, nhưng bây giờ nhìn lại, có lẽ cũng đáng để người ta mạo hiểm một chút. Thay đổi, có thể xấu, nhưng cũng có thể đem lại chuyện tốt, không phải sao?

Ở đây Bao Chứng cùng Công Tôn Sách quyết định cho Triển Chiêu thêm chút thời gian để nghiên cứu kỹ càng tài liệu do Lăng Sở Sở mang đến, vậy mà ở thành phố D xa xa, Triển Chiêu lại chẳng hề lo nghiên cứu những tài liệu đó như họ tưởng. Triển Chiêu gặp rắc rối, là cái rắc rối này lại liên quan tới Bạch Ngọc Đường. (finally...Orz they're back)

Thời gian gần đây, Bạch Ngọc Đường rất tốt, sau khi trải qua thời miên trị liệu của Triển Chiêu, giấc ngủ của anh cũng được cải thiện, bây giờ căn bản đêm nào cũng có thể ngủ trước 12 giờ. Mặc dù về mặt y học, bệnh rối loạn giấc ngủ của anh ta vẫn còn nghiêm trọng, nhưng so với chuyện mấy ngày liền không thể chợp mắt như lúc đầu cũng đã là tốt hơn một nửa. Hơn nữa quá trình thời miên trị liệu cũng không kinh dị như Bạch Ngọc Đường tưởng tượng, căn bản không khoa trương như trong phim, phương pháp Triển Chiêu sử dụng rất dịu dàng, suốt quá trình Bạch Ngọc Đường một chút cũng không có cảm giác đang bị khống chế tư tưởng, cũng chẳng phát sinh tình huống mất đi tự ý thức kinh khủng các loại.

Bạch Ngọc Đường mỗi ngày sẽ đến phòng làm việc của Triển Chiêu để tiếp nhận trị liệu, bệnh tình của anh rõ ràng có chuyển biến tốt, Triển Chiêu đã nói, nếu cứ thế này hai tháng sau có thể kết thúc, sau đó chỉ cần mỗi đêm anh tự làm ám hiệu thời miên là có thể nhanh chóng ngủ được rồi. Cho đến lúc không cần ám hiệu cũng có thể ngủ ngon, thì chứng mất ngủ xem như khỏi hẳn. Vốn dĩ mọi chuyện đều đang phát triển theo hướng ngày càng tốt, vậy mà hôm nay lại xảy ra chuyện không ngờ, thời gian trị liệu đã qua mà Bạch Ngọc Đường vẫn không xuất hiện, anh thất hứa.

Triển Chiêu ngồi trong phòng làm việc đợi Bạch Ngọc Đường, chờ hơn 10 phút, cậu nhấn số của anh, nhưng đối phương lại không nhận điện. Cảm giác bất an xộc thẳng vào tim, Triển Chiêu suy tư một lát, tìm ra rất nhiều lý do hợp lý cho việc Bạch Ngọc Đường lỡ hẹn, nhưng vẫn như cũ cảm thấy không yên, đành cầm áo khoác lên, rời khỏi văn phòng.

Chỗ Bạch Ngọc Đường ở cách đại học A rất xa, Triển Chiêu chưa tới, nhưng có nghe Bạch Ngọc Đường nhắc tới. Đó là một ngôi biệt thự, nếu xét toàn diện tích để tính giá thành, có thể lên đến hơn 5 vạn, cao đến dọa người, điều kiện tự nhiên ở đó so với biệt thự khác cũng tốt hơn rất nhiều. Lúc Triển Chiêu lần đầu nghe thấy địa chỉ của Bạch Ngọc Đường có chút ngẩn người, Bạch Ngọc Đường lại tưởng lầm Triển Chiêu ngẩn người vì giá, mới giải thích nhà là để Bạch Cẩm Đường mua, vì hần bình thường không có ở thành phố D, nên mới ném ngôi nhà này cho anh, Bạch Ngọc Đường chẳng qua cũng chỉ trông nhà giùm cho ông anh của mình mà thôi. Có điều Bạch Ngọc Đường cũng không biết, Triển Chiêu vốn không rõ căn biệt thự đó đáng giá bao nhiêu, cậu chỉ đang kinh ngạc chuyện mỗi ngày Bạch Ngọc Đường phải lái xe những hai tiếng đồng hồ để đến phòng làm việc của cậu mà thôi.

Bạch Ngọc Đường có xe, Triển Chiêu không có, cậu chuyển tới ba trạm xe buýt mới đến được khu phụ cận nhà Bạch Ngọc Đường, muốn vào trong nữa cũng chẳng có tuyến xe buýt để đi, Triển Chiêu đành phải đứng ở ven đường gọi cho Bạch Ngọc Đường cú điện thoại thứ 4 trong ngày, nhưng đầu bên đó vẫn chẳng có người nghe. Cảm giác kỳ lạ khiến Triển Chiêu có chút lo lắng, cậu không biết dự cảm này có chính xác hay không,

nhưng trực giác cho cậu biết chuyện này không thích hợp với thói quen thường nhật của Bạch Ngọc Đường. Ba tiếng liên tục không nghe điện thoại, đối với một cảnh sát luôn sẵn sàng mở điện thoại chờ mệnh lệnh mà nói, chuyện này xác thực có chút không bình thường. Chẳng lẽ Bạch Ngọc Đường gặp chuyện?

Tim đột nhiên thắt chặt, Triển Chiêu cảm thấy bản thân từ trước đến nay cũng chưa hề lo lắng như vậy, cậu chỉ mong sớm thấy Bạch Ngọc Đường, nhưng ở khu biệt thự cấp cao thế này, lúc 12 giờ trưa cũng chẳng khác nào đảo hoang một dạng, đừng nói Taxi, cả xe riêng cũng không có một chiếc. Triển Chiêu có hơi hối hận, biết thế lúc ra cửa liền thuê xe tới đây, mặc dù tốn hơn 200 tiền xe, nhưng bây giờ cũng không phải lo lắng đến vậy. Mặt trời giữa trưa treo trên đỉnh đầu, cho dù khí trời vào đầu đông có lạnh, trán của Triển Chiêu cũng rịn ra một tầng mồ hôi. Trong lòng vội vã, Triển Chiêu cất bước đi về phía mục tiêu.

Toàn bộ khu biệt thự tới mấy ngàn mét vuông, mà không khéo nhà của Bạch Ngọc Đường lại nằm ở giữa, lúc Triển Chiêu tới nơi, mồ hôi mỏng trên trán đã chảy thành dòng. Cậu chưa kịp lau mồ hôi đã vội vã chạy đến cửa, nhấn chuông.

Nhà Bạch Ngọc Đường không có quản gia, bình thường ngoài thời gian thuê người dọn dẹp ra, trong nhà ngoài nhà chỉ có mỗi Bạch Ngọc Đường, ngay cả chó cũng chẳng nuôi. Triển Chiêu nhấn chuông cửa thật lâu cũng không có người ra mở, đành một lần nữa móc điện thoại di động ra, bấm số Bạch Ngọc Đường, bên kia vẫn không có ai nghe điện thoại. Nhưng lần này không giống mấy lần trước, Triển Chiêu tay cầm điện thoại, tai dính vào cửa chính, tập trung lắng nghe, bên kia cửa lại truyền ra tiếng nhạc dễ nghe, là tiếng chuông điện thoại của Bạch Ngọc Đường.

Triển Chiêu kinh ngạc, điện thoại Bạch Ngọc Đường sao lại ném ở cửa chính? Triển Chiêu đột ngột vỗ cửa, hô lớn. “Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường, anh có ở nhà không? Mở cửa đi, tôi là Triển Chiêu, anh mau ra mở cửa!!”

Triển Chiêu gõ cửa suốt một phút, cuối cùng quyết định, nếu một giây sau mà không có người trả lời, cậu buộc lòng phải phá cửa xông vô, xem có chuyện gì xảy ra. Ngay lúc cậu tính đập cửa thì cửa lại từ bên trong mở ra, khuôn mặt tuấn lãng của Bạch Ngọc Đường xuất hiện trước mặt cậu, cả người trên dưới không bị thương, vẫn là cảnh sát Bạch trẻ tuổi đẹp trai đây.

Triển Chiêu thở phào nhẹ nhõm, cả người như bị trút hết sức mạnh, híp mắt, vô lực dựa lên cạnh cửa.

“Bạch Ngọc Đường, anh rốt cuộc bị cái gì? Sao lại không nhận điện thoại?”

Ánh mắt Bạch Ngọc Đường có chút mù mịt, quét qua quét lại khuôn mặt Triển Chiêu đến mấy lần, lại dời qua 4 phía nhìn một chút, cuối cùng phát hiện bị ném trên mặt đất dưới chân. Bạch Ngọc Đường cúp điện thoại, trên màn hình là một chuỗi cuộc gọi lỡ, tất cả đều là của Triển Chiêu. Bạch Ngọc Đường lần nữa nhìn về phía Triển Chiêu, trong mắt hiện ra biểu tình phức tạp, vừa cảm động, vừa khổ sở.

“Anh, anh cuối cùng làm sao?” Triển Chiêu nhảy bén phát hiện Bạch Ngọc Đường có cái gì không đúng, cậu cau mày tiến gần Bạch Ngọc Đường, đưa tay ra định chạm một cái, không ngờ Bạch Ngọc Đường đột nhiên lại lui về sau nửa bước

(sao hai cháu lại đi tái diễn cảnh vợ chồng nhà bác Bao vậy?)

“A?” Triển Chiêu ngạc nhiên, “Anh, người của anh?”

Bạch Ngọc Đường quen thói mặc quần áo trắng, cho dù ở nhà cũng là một thân giản dị màu trắng. Màu trắng là màu sạch sẽ nhất, cho nên khi dính màu đen bùn đất vào y phục, liền trở nên đặc biệt nổi bật. Triển Chiêu vừa rồi vì quá nóng vội, nhất thời cũng không chú ý tới, bây giờ nhìn kỹ, trên người Bạch Ngọc Đường có rất nhiều chỗ dính bùn đất, bùn đất màu đen, cùng một loại với bùn đất của vườn hoa bên cạnh. Triển Chiêu nghi ngờ đưa mắt quét qua bùn đất trong vườn, bắt đầu mùa đông, toàn bộ hoa đều khô héo, chỉ còn sót lại hàng Hoàng Dương lùn điểm xuyết cho khu vườn một ít màu xanh. Mà nơi cách cậu gần nhất, dưới tàng cây Hoàng Dương, bùn hoa mềm mại có dấu vết bị lún xuống, giống như có một người từng nằm ở đây, để lại vết tích.

Triển Chiêu ngạc nhiên nhìn Bạch Ngọc Đường, khoe miệng Bạch Ngọc Đường nhẹ run một cái, cũng luống cuống nhìn Triển Chiêu, lộ ra vẻ mặt căng thẳng cùng sợ hãi.

“Tôi, tôi mới này nằm ở đây.” Giọng nói là khẳng định, nhưng ánh mắt rõ ràng là hoài nghi kinh ngạc.

Triển Chiêu ngáp ngừng gật đầu, “Tôi cũng nghĩ như vậy.”

Ánh mắt Bạch Ngọc Đường run lên, “Tôi, tôi không nhớ.”

Triển Chiêu âm thầm hít một hơi, cố gắng điều chỉnh biểu hiện trên mặt, chậm rãi nhích tới gần Bạch Ngọc Đường, dùng giọng ôn hòa, “Anh trước thả lỏng, chúng ta vào nhà rồi nói được không?”

Bạch ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, tựa hồ như muốn tìm kiếm cái gì trên mặt cậu.

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường mỉm cười, ánh mắt tập trung mà chắc chắn, nhìn anh khích lệ. Bạch Ngọc Đường từ từ buông xuống thần sắc đề phòng, hoài nghi, anh gật đầu, vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Triển Chiêu chậm rãi đưa tay ra, nắm tay Bạch Ngọc Đường, lại cảm giác sự giãy giụa trong nháy mắt, Triển Chiêu cũng không có buông ra, mà hơi dùng lực. Cũng giống giây nữa, Bạch Ngọc Đường cầm ngược lại tay Triển Chiêu, ngoan ngoãn theo cậu vào trong.

Vừa vào nhà, chân mây Triển Chiêu lại nhẹ nhàng cau lại. Phòng rất loạn, hầu hết vật dụng đều không ở đúng vị trí ban đầu của chúng, chẳng khác nào vừa bị bão quét qua vậy. Triển Chiêu cảm nhận rất rõ, từ lúc bước vào đây, Bạch Ngọc Đường cũng trở nên lo lắng, hơn nữa, trong mắt còn mang theo sợ hãi nhìn vào tivi đang nằm giữa phòng khách. Trên tivi đang chiếu một vở nhạc kịch ngớ ngẩn, làm Triển Chiêu nhìn mãi cũng không ra có chỗ nào đáng sợ, nhưng để an toàn, cậu cũng nhanh chóng dùng điều khiển tắt tivi.

Tắt tivi xong, Bạch Ngọc Đường rõ ràng thả lỏng, Triển Chiêu dắt anh tới bên ghế salon, đẩy hết những món đồ lộn xộn trên ghế sang một bên, lại kéo anh ngồi xuống.

“Ngọc Đường, nhìn tôi.” Giọng Triển Chiêu trầm thấp lại giàu từ tính, có tác dụng trấn an rất mạnh, Bạch Ngọc Đường nghe cậu ra lệnh, quả nhiên nghe lời nhìn vào mắt Triển Chiêu.

“Nói tôi nghe, tối qua xảy ra chuyện gì?”

Bạch Ngọc Đường híp mắt, “Tối qua?”

“Phải, tối qua đã xảy ra chuyện gì, anh ở đây sợ cái gì?” Triển Chiêu tiếp tục dùng ngữ điệu bình tĩnh dịu dàng hỏi, “Bạch Ngọc Đường, hiện giờ anh đang tỉnh táo, cũng rất an toàn, anh đem tất cả mọi chuyện kể cho tôi biết, tôi sẽ giúp anh.”

“An toàn.” Ánh mắt Bạch Ngọc Đường đột nhiên hơi sáng lên, anh chăm chăm nhìn vào mắt Triển Chiêu, thật lâu cũng không nói.

Triển Chiêu kiên nhẫn đợi Bạch Ngọc Đường, đến 5 phút sau, ánh mắt Bạch Ngọc Đường cuối cùng mới lóe lên một tia tỉnh táo, giống như linh hồn của anh cũng vừa về chỗ cũ, Bạch Ngọc Đường tỉnh táo mọi khi đã trở lại.

“Triển Chiêu.” Bạch Ngọc Đường vẫn nhìn Triển Chiêu, nhưng không dùng lại ánh mắt mù mịt, ngây ngô ban nãy, Triển Chiêu khi này mới hoàn toàn thả lỏng, không ai rõ hơn cậu, rằng trạng thái vừa rồi của Bạch Ngọc Đường cực kỳ nguy hiểm. Ánh mắt của anh ta cùng với những người bệnh tâm thần khi bị kích thích mạnh mẽ giống hệt nhau, ánh mắt như thế cậu cũng từng thấy qua trên người anh hai Triển Huy, cũng từng thấy qua trong mắt của rất nhiều tên tội phạm. Mà Bạch Ngọc Đường vừa nãy, tuyệt đối không phải Bạch Ngọc Đường bình thường, chỉ cần trên người anh ta xảy ra chuyện gì, nhất định là chuyện nguy hiểm, bất kể là đối với bản thân anh ta, hay đối với người khác cũng thế.

“Bạch Ngọc Đường, anh tỉnh chưa?” Triển Chiêu vì muốn xác định, mới hỏi lại một câu.

Bạch Ngọc Đường nhấp môi, gật đầu.

Triển Chiêu thở dài, buông lỏng tay Bạch Ngọc Đường ra, tính rút tay về. Nhiệt độ ấm áp trong tay đột nhiên biến mất, Bạch Ngọc Đường tự nhiên lại có chút miễn cưỡng dùng sức nắm chặt tay Triển Chiêu, Triển Chiêu sưng sốt, ngừng đầu nhìn Bạch Ngọc Đường. Biểu tình có hơi lúng túng khiến Bạch Ngọc Đường thả lỏng tay.

“Nếu tỉnh rồi, vậy anh có thể giải thích một chút xem đây là chuyện gì không?” Triển Chiêu nhìn chung quanh căn phòng bừa bộn một cái, rồi lại nhìn bần đẩu trên người Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường bắt đầu cười, đứng lên, đưa mắt nhìn quầy bar bị đập nát, nhìn Triển Chiêu nói, “Không có gì đáng ngại, giờ cậu tạm thời ngồi đó trước, tôi đi thay quần áo, chờ tôi quay lại sẽ giải thích với cậu sau.”

44. Chương 44: Vụ Án 4 – Như Ảnh Tù Hình (4)

Qua chừng một phút, Triển Chiêu ngẩng đầu, đối lại ánh mắt chăm chú của Bạch Ngọc Đường, hơi ngạc nhiên. Bạch Ngọc Đường cũng ngẩng người, khoảng cách hai người gần quá, gần đến mức chuyện 4 mắt nhìn nhau thế này dường như có chút ý vị mập mờ không rõ.

Nhà Bạch Ngọc Đường tuy là biệt thự, nhưng cũng không lớn bao nhiêu, chỉ có hai tầng thêm một gác xép. Triển Chiêu đưa mắt nhìn Bạch Ngọc Đường lên lầu, ngồi chờ anh ở ghế salon, vừa chờ vừa quan sát phòng khách loạn xạ ngầu. Bị phá hoại nặng nhất là quầy Bar, toàn bộ chất lỏng đóng chai dường như cũng bị nén hết ra ngoài, hơn nữa phần lớn đều ném ra giữa phòng khách chỗ đặt tivi. Có vẻ đã đập lên tường, cũng may tivi có tủ bảo vệ nên mới không bị đập bể, nếu không rất có thể dẫn tới hỏa hoạn. Thảm trải dưới tủ ướt đầm một mảnh, nếu đổ rượu tới qua, mà đến bây giờ còn chưa có tiêu hết, chứng tỏ đã đổ rất nhiều. Những nơi khác trong phòng cũng không bị phá nghiêm trọng lắm, chẳng qua chỉ hơi lộn xộn, cũng không có dấu vết bị đập.

Triển Chiêu có chút nghi ngờ, lần trước mình thấy Bạch Ngọc Đường là hai ngày trước, khi đó trạng thái anh ta rõ ràng rất tốt, một chút cũng không có dấu hiệu mất khống chế cảm giác. Trước mắt, mọi chuyện cũng chỉ xảy ra trong nhà Bạch Ngọc Đường, nếu bảo không phải anh ta làm, Triển Chiêu cũng không nghĩ ra được có người nào dám làm những chuyện này dưới mắt anh ta. Nhưng nếu thật sự là anh ta làm, thì Ngọc Đường trừ bệnh mất ngủ ra, rốt cuộc còn gặp vấn đề gì chứ?

Đang suy nghĩ, bóng dáng màu trắng từ từ bước xuống từ trên lầu, Bạch Ngọc Đường đã trở lại. Triển Chiêu điều chỉnh tâm tình, ngẩng đầu lên nhìn về phía bóng dáng lộ ra vẻ anh tuấn, mặt lộ nụ cười, Bạch Ngọc Đường cùng cười, biểu hiện có hơi lúng túng, đưa mắt đi đâu cũng thấy đồ nội thất lộn xộn ở khắp nơi, khiến người nhìn phiền não. Bạch Ngọc Đường thở dài, bắt đầu nói, “Chúng ta ra vườn dạo đi, chuyện này rất dài, trong đầu tôi hiện giờ là một mớ hỗn độn, không biết có thể nói rõ ràng hay không.”

Triển Chiêu lập tức gật đầu, “Được, đi thôi, rời khỏi chỗ này cũng tốt cho tâm tình của anh.”

Bạch Ngọc Đường không nói, gật đầu xong liền đi trước ra cửa, tới vườn hoa nhỏ đằng sau biệt thự. Trong vườn có một cái ghế dài, xung quanh có cây, không nhìn ra là loại gì, ngoài màu vàng và đen của bùn đất thì chỉ còn những bụi hoa giống như cửa trước, vì thay mùa mà bông hoa chỉ còn lại cành khô xám xịt. Bạch Ngọc Đường ngồi trên ghế dài, vỗ vỗ chỗ bên cạnh. Triển Chiêu chần chờ một chút, vẫn là nghe theo sắp xếp của Bạch Ngọc Đường, bước tới ngồi xuống cạnh anh. Ghế cũng không xem là quá dài, miễn cưỡng cũng đủ cho hai người ngồi đó, vì thế khoảng cách giữa bọn họ rất gần, gần đến mức thân mình có thể cảm nhận được hô hấp cùng nhịp tim của đối phương. Nhờ khoảng cách như thế, Triển Chiêu không cần phân tích cũng có thể cảm nhận được Bạch Ngọc Đường đang chán nản. Triển Chiêu hiểu, khi một người hoàn toàn tin rằng quá trình trị liệu của bản thân đang cực kỳ thuận lợi, tự nhiên lại chuyển biến còn tồi tệ hơn thì bất cứ là ai cũng sẽ cảm thấy chán chường như vậy.

Chống tay đỡ trán, Bạch Ngọc Đường đem người dựa lên tay vịn của ghế dài, nghiêng người nhìn gò má Triển Chiêu, khẽ cười khổ, dùng giọng bình tĩnh kể lại tình hình tối hôm qua.

“Những thứ trong phòng khách đều do tôi làm.”

Triển Chiêu không lên tiếng, cậu nhìn ánh mắt Bạch Ngọc Đường, chờ anh tiếp tục.

Bạch Ngọc Đường đã đoán trước được phản ứng của Triển Chiêu, dù sao cũng rõ ràng như thế. Anh cười tự giễu một cái, tiếp tục nói, “Chuyện thế này đã một năm không có tái phát, tôi tưởng tôi đã tốt lắm rồi, không nghĩ được tối qua lại xảy ra.”

“Một năm?” Triển Chiêu nhíu mày, nắm bắt ngay thời điểm, cậu nhìn nét mặt như đưa đám của Bạch Ngọc Đường, cẩn thận hỏi, “Một năm trước anh mới gia nhập tổ trọng án đúng không?”

Bạch Ngọc Đường gật, “Đội trưởng Bao nói cho cậu biết?”

Triển Chiêu gật, lo lắng nhìn Bạch Ngọc Đường, “Vậy một năm trước thế nào? Nguyên nhân là gì?”

Bạch Ngọc Đường khẽ mỉm cười, vẻ mặt ân cần trên mặt Triển Chiêu làm anh cảm động, xảy ra tình huống như thế thật là khiến người ta trở nên ủ rũ, loại cảm giác phức tạp này sẽ khiến một người kiên cường trở nên yếu ớt, mà khi người ta yếu ớt sẽ cực kỳ cần quan tâm. Vì vậy, Bạch Ngọc Đường nhìn chăm chăm vào ánh mắt Triển Chiêu hỏi, “Cậu rất quan tâm tôi ư?”

Triển Chiêu hơi ngần ra, sau đó nghiêm túc gật đầu, “Dĩ nhiên, anh là bạn của tôi, tôi dĩ nhiên rất quan tâm anh. Sáng nay anh không có mặt ở văn phòng như mọi ngày, tôi lại theo địa chỉ tìm tới, sau đó lại phát hiện trạng thái bất thường như vậy của anh. Ngọc Đường, anh nhất định phải nói tôi biết rốt cuộc có chuyện gì xảy ra, cái này đối với trị liệu của anh rất quan trọng. Tin tôi, tôi đã thấy nhiều tình huống giống anh rồi, tình trạng bây giờ của anh rất nguy hiểm.”

Lời của Triển Chiêu khiến sắc mặt Bạch Ngọc Đường nghiêm trọng mấy phần, anh nhíu mày, trầm tư một lúc, mới nhỏ giọng nói, “Trong lòng tôi có một bí mật, trừ anh tôi ra bất cứ ai cũng không biết. Từ nhỏ tôi đã rất sợ một thứ, vô cùng sợ, sợ đến mức muốn chết đi. Triển Chiêu, cậu biết tình huống nào giống tôi không? Sợ thứ đó đến mức không thể tiếp xúc, chỉ cần chạm phải sẽ khiến tôi mất đi lý trí, thậm chí mất luôn tính táo, trong thời gian thất thần ấy, trí nhớ của tôi tự nhiên trống rỗng.”

Đau khổ trên mặt Bạch Ngọc Đường khiến lòng Triển Chiêu rất buồn bực, cậu nghe Bạch Ngọc Đường nói, trong đầu đã nhanh chóng phân tích tình hình của anh, đến khi Bạch Ngọc Đường nói xong, cậu lập tức trả lời, “Ý anh nói, hành động tối qua của anh là do sợ hãi, là do anh gặp thứ anh sợ hãi.”

“Đúng vậy.” Bạch Ngọc Đường gật đầu, sau đó lại cười tự giễu, “Trớ trêu, tôi đã từng vì muốn vượt qua thứ sợ hãi này mà làm rất nhiều chuyện, hơn nữa suýt chút đã thành công, nhưng, sự thật đã hạ gục tôi, chúng sẽ không bỏ qua cho tôi.”

Chúng? Triển Chiêu nhạy bén bắt được từ mấu chốt trong lời nói của Bạch Ngọc Đường, nhưng cậu cũng không gắng hỏi Bạch Ngọc Đường chúng là ai. Thấy cảm xúc của Bạch Ngọc Đường xem như đã ổn định, liền hỏi, “Vậy Ngọc Đường, anh rốt cuộc sợ cái gì? Có thể nói cho tôi biết không?”

Bạch Ngọc Đường khẽ mỉm cười, bác bỏ câu hỏi của Triển Chiêu, “Tôi không muốn nói, nói ra sẽ làm tôi khó chịu. Triển Chiêu, cậu thông minh như thế, tôi nghĩ cậu có thể đoán ra.”

Triển Chiêu ngẩn người, ngay lập tức có chút buồn bực liếc Bạch Ngọc Đường một cái, đôi môi có chút không phục vênh ra. Về mặt này thật đúng là làm người ta vui vẻ, Bạch Ngọc Đường nghĩ tới lại có chút tự cười, tận đến lúc này rồi mà anh vẫn còn tâm tư suy nghĩ đến chuyện đáng sợ của Triển Chiêu nhìn qua có chút đáng yêu, thật là hết thuốc chữa.

Triển Chiêu cũng không hỏi tiếp, cậu suy nghĩ trong chốc lát, liền lấy di động ra, nhập vào thanh tìm kiếm mấy chữ, sau đó không thèm để ý đến Bạch Ngọc Đường nữa. Bạch Ngọc Đường hơi tò mò không biết Triển Chiêu đang làm gì, nhưng anh cũng không quấy rầy đối phương, mà ngược lại kiên nhẫn chờ đợi. Qua chừng một phút, Triển Chiêu ngẩng đầu, đổi lại ánh mắt chăm chú của Bạch Ngọc Đường, hơi ngạc nhiên. Bạch Ngọc Đường cũng ngẩn người, khoảng cách hai người gần quá, gần đến mức chuyện 4 mắt nhìn nhau thế này dường như có chút ý vị mập mờ không rõ. Thân người xong, Triển Chiêu thân nhiên nhìn Bạch Ngọc Đường, ánh mắt quá mức trong sáng khiến Bạch Ngọc Đường hơi xấu hổ với suy nghĩ quái dị của bản thân, lúng túng ho một tiếng, hỏi, “Thế nào, cậu tra được cái gì?”

Triển Chiêu cười lại cười, cất di động rồi, nói qua loa, “Tôi nghĩ tôi đã đoán ra anh sợ thứ gì rồi. Đoạn trí nhớ anh mất đi vốn xảy ra tối qua, tai nạn lại xảy ra trong phòng khách nhà anh. Tôi nghĩ nếu anh sợ thứ này, Bạch đại ca trong lúc bài trí chắc chắn sẽ phải chú ý, cho nên nguyên nhân bảo đảm không tồn tại trong nhà của anh. Như vậy, là thứ gì mà lúc sắp xếp không thể trách được lại có thể kích động anh vào tối hôm qua? Tôi để ý đến phần nước đọng trên tấm thảm dưới tủ Tivi, những chai rượu vang bị anh đập vỡ, lúc vào cửa tivi còn mở, vậy là tôi nghĩ thứ dọa tới anh chỉ có thể là âm thanh hoặc hình ảnh từ tiết

mục truyền hình tối qua. Tôi nghĩ anh bình thường rất ít khi xem tivi, tối qua có lẽ do tâm tình không tệ hoặc nguyên nhân gì đó, anh mới vô tình mở lên. sau đó liền thấy được hình ảnh khiến anh sợ hãi.

Bởi thế, vừa rồi tôi mới xem qua toàn bộ các tiết mục được chiếu trên truyền hình tối qua, phát hiện được mấy ngày nay chương trình luôn phát trước lúc anh đi ngủ chính là bản tin buổi tối. Mà tin tức lớn nhất tối qua chính là cao ốc Phi Đằng xảy ra vụ nổ lớn, Ngọc Đường, thứ anh sợ không phải là đồ vật, mà là sự việc, anh sợ vụ nổ, tôi đoán đúng không?”

Bạch Ngọc Đường có chút giật mình, giật mình vì sự thông minh nhạy bén của Triển Chiêu, càng giật mình hơn với sự tinh tế cẩn thận của cậu, anh có chút thán phục nhìn Triển Chiêu, khóe miệng lại hiện ra nụ cười thưởng thức. Bạch Ngọc Đường thế nào, có chỗ nào giống một bệnh nhân đang mang gánh nặng tâm lý sâu sắc chứ? Anh nhìn vào mắt Triển Chiêu, hài lòng cong khóe miệng, gật đầu, lại lắc.

“Phải, cũng không phải.”

Câu trả lời của Bạch Ngọc Đường làm Triển Chiêu phải choáng váng, cậu nghi ngờ hỏi, “Vậy nói thế nào?”

“Tôi nói phải, là vì tôi xác thực sợ nổ, mà nói không phải, là vì tin tức tối qua đối với tôi mà nói vốn dĩ cũng không có lực sát thương lớn như vậy. Tôi đập phòng khách, có lẽ thật sự là do tin tức đó, nhưng khiến tôi bị kích thích không phải việc tin tức đó có thể làm.”

Triển Chiêu thêu mi, lập tức hỏi, “Anh mới nói “vốn dĩ”, ý của anh, là trước lúc tin tức đó phát ra, còn tồn tại thêm một nguyên nhân khác.” Nói đến đây, Triển Chiêu đột nhiên kinh hoàng, cứ thế nhìn chăm chăm nhìn ánh mắt đầy tia máu của Bạch Ngọc Đường, trong lòng tự nhiên nảy ra một cảm giác đồng tình khó tả, cậu có chút đau lòng vì cảnh sát trẻ tuổi trước mặt, đau lòng khi thấy anh phải chịu hành hạ, “Ngọc Đường, khoảng 9 giờ tối qua, anh đang ở gần cao ốc Phi Đằng, tận mắt chứng kiến vụ nổ đó, phải không?”

Nụ cười trên khóe miệng Bạch Ngọc Đường đã sớm cứng lại, anh hít một hơi thật sâu, cố gắng bình ổn cảm giác đau khổ, “Ừ, đúng thế. Thứ sóng âm to lớn, mùi cháy, tiếng kêu đau đớn đó, tất cả những ký ức kinh hoàng ấy như bóng như hình bám theo tôi, khiến tôi không nơi trốn chạy. Vốn dĩ khi đó tôi muốn đi tìm cậu, nhưng tôi không biết tại sao, lại lái xe không mục đích, cuối cùng lái về nhà.”

Bạch Ngọc Đường nói đến đây lại trở nên trầm mặc, nhưng Triển Chiêu đã đoán được nội dung sau. Trong trường hợp mất trí tạm thời, Bạch Ngọc Đường theo bản năng tìm về nơi quen thuộc, vì anh khát khao đến được một nơi có cảm giác an toàn, nhưng vừa bước vào cửa, mở tivi lại thấy được cảnh tượng khủng khiếp vừa nãy, làm anh cảm thấy cơn ác mộng đó lại lần nữa đuổi theo. Như bóng với hình, vĩnh viễn không cách nào trốn thoát. Cho nên Bạch Ngọc Đường mất đi khống chế, đập tử rượu, chạy khỏi phòng cách thậm chí còn không dám tắt tivi, cuối cùng nằm trong vườn cả một đêm .

“Ngọc Đường, tối qua anh ——” Triển Chiêu vừa mở miệng liền đóng lại, cậu nhờ Bạch Ngọc Đường đã nói, anh căn bản không nhớ chuyện tối qua nằm ở vườn hoa, dĩ nhiên cũng sẽ không nhớ nổi tối qua có ngủ hay không ngủ.

Bạch Ngọc Đường cười tự giễu, “Tôi nói rồi, tôi hoàn toàn không nhớ, thậm chí tôi còn không nhớ rõ về nhà bằng cách nào, thế nào mở tivi. Cũng may tối qua tôi không đi tìm cậu, nếu không cậu lại bị tôi quấy rầy, không có cách nào ngủ ngon được.”

“Tôi tình nguyện để anh đến tìm tôi.”

“Thật sao?” Mắt Bạch Ngọc Đường sáng lên mấy phần, anh nhìn Triển Chiêu, trong mắt đối phương thấy được thành khẩn.

“Đương nhiên, sau này nếu anh lại gặp tình huống như thế, có mất ý thức hay không, trước đó nhất định phải gọi điện cho tôi, nói tôi biết anh đang ở đâu.”

“Sau đó thì sao? Nói cậu biết, cậu sẽ làm gì?”

“Sau đó ——” Triển Chiêu chau mày suy tư một lát, nhìn ánh mắt mong đợi của Bạch Ngọc Đường, cười khê, “Sau đó anh có thể yên tâm mất trí nhớ, chỉ cần tôi biết anh đang ở đâu, chắc chắn sẽ đi tìm anh, đưa anh tới chỗ an toàn. Nhưng tôi cũng mong trước lúc chuyện này phát tác lần hai có thể làm rõ ràng vấn đề của

anh, chữa khỏi, để sau này anh cũng không bị mộng du, dù sao đập bể cả căn phòng cũng là chuyện rất phí phạm đó.”

Bạch Ngọc Đường hí mắt, bất động thanh sắc quan sát Triển Chiêu mấy lần, vẻ mặt chân thành cùng quan tâm trên khuôn mặt trẻ trung khiến lòng Bạch Ngọc Đường trở nên ấm áp. Loại cảm giác ấm áp này làm anh vô cùng thoải mái, giống như cả người được ngâm trong bồn nước ấm, lại giống như cả người đang bay trong mây, gió nhẹ thổi lật phát, ánh mặt trời chiếu sáng khắp nơi. (the [bad word]! *nhìn chú Bạch kì thị, phải chú không, hay đứa nào dịch dung đấy!!?) cả người cũng cảm thấy dễ chịu. Loại cảm giác này anh trước giờ chưa từng có, cho dù là thời điểm anh còn không mất đi người bạn tốt nhất, không mất đi người thân yêu nhất, trong những năm đầu đời, khi anh còn có một gia đình đầy đủ an toàn, cũng không có cảm nhận được tâm tình ấm áp tốt đẹp đến như vậy. Đây là một loại cảm giác hoàn toàn mới, làm Bạch Ngọc Đường cảm thấy hạnh phúc, anh muốn loại hạnh phúc này kéo dài vĩnh viễn, nhưng anh không biết, đây rốt cuộc là cái gì. (*giờ tay* cháu biết, là đói bụng muốn ăn mèo)

Ai có thể nói cho anh biết đây? Triển Chiêu sao? Triển Chiêu là một nhà tâm lý học, hẳn là cậu ta có thể giải thích được toàn bộ vấn đề tâm lý của con người nhỉ? Mặc dù, Triển Chiêu chính là người trong cuộc, nhưng trực tiếp hỏi cậu ta như vậy hình như có chút quái quái.

Bạch Ngọc Đường do dự một hồi, tâm tình có chút điều chỉnh. Triển Chiêu không giải thích được nhìn cái biểu lộ một hồi cười khúc khích một hồi lại cau mày của Bạch Ngọc Đường, còn tưởng anh này lại bị cái gì kích thích đây, cảnh giác nhìn chằm chằm vào mặt Bạch Ngọc Đường, quyết định dịch không động ta cũng không động, kiên trì mà đợi.

Thời gian bất tri bất giác lại qua mấy phút, đúng lúc Bạch Ngọc Đường cuối cùng chịu đem ánh mắt cố định lên mặt Triển Chiêu, tiếng lòng Triển Chiêu cũng căng thẳng, chuẩn bị tiếp nhận thách thức, chuông điện thoại đột nhiên vang lên.

Tài liệu được gửi đến từ thành phố H vừa lúc truyền đến điện thoại của Triển Chiêu.

45. Chương 45: Vụ Án 4 – Như Ảnh Tù Hình (5)

Nhận thấy vòng tay mình một lần nữa trống không, Bạch Ngọc Đường mất hứng liếc Triển Chiêu một cái, ủy khuất bĩu môi. Triển Chiêu hơi bất ngờ, khổ sở xoa xoa cái trán, tự nhiên cảm thấy mình vừa làm sai cái gì.

Bạch Ngọc Đường là cảnh sát chuyên nghiệp, còn Triển Chiêu lại là nhà tâm lý học chuyên nghiệp, cho nên cả hai dường như đều lập tức tỉnh táo lại từ trạng thái ngượng ngùng. Bạch Ngọc Đường vì tạm thời phải chia tay với cảm giác hạnh phúc kia nên có chút khó chịu, mặt không thái độ liếc nhìn tài liệu Triển Chiêu đưa tới, bực bội than, “Mấy thứ biến thái này cũng biết chọn thời điểm ghê chứ.”

Triển Chiêu khẽ mỉm cười, trêu, “Ừ, bọn họ thật không hiểu lòng người mà.” (Thiện giải nhân ý)

Ngày nghỉ kết thúc, toàn bộ thành viên tổ trọng án lại khởi động, hiện giờ trước mặt họ có tới hai vụ án khẩn cấp cần xử lý, một là án giết người ngoài tỉnh, một cái khác là án đánh bom trong thành phố. Trên lý thuyết tổ trọng án của thành phố D không có quyền xử lý án của thành phố khác, nhưng lần này do Lăng Sở Sở đã khôn khéo báo cáo lên Bộ Cảnh sát trước lúc vụ án phát sinh, lấy lý do cảnh lực của thành phố không đủ, mời Tổ trọng án đến trợ giúp thành phố H điều tra. Mà cũng vì thời gian phát sinh vụ án này quá đúng lúc, không tới một tuần nữa đã tới ngày khai mạc Liên hoan du lịch Quốc Tế hàng năm, là một thành phố du lịch có tiếng, ngành du lịch của thành phố H có tính ảnh hưởng Quốc tế rất mạnh, nếu như có chuyện lớn xảy ra ngay nơi này, sẽ làm rất nhiều người khó xử. Vì vậy dưới lệnh của Bộ cảnh sát, nhóm Bao Chứng đã bị bán đứt cho đồn cảnh sát thành phố H rồi, hơn nữa, phía trên còn ra lệnh, trong vòng ba ngày vụ án nhất định phải có tiến triển, đây căn bản không khác gì thời hạn phá án. Bao Chứng có chút bực bội, nhất là sau khi hắn biết ở thành phố D xảy ra vụ đánh bom, lại càng thêm khó chịu. Mặc dù vụ

đánh bom này quy mô không lớn, cũng không có người thương vong, nhưng cuối cùng vẫn gây ra tác động xã hội, thành phố D hiếm khi được mây tháng bình yên, bây giờ lại gây hoang mang cho dân chúng.

Để giúp đỡ thành phố H không đủ cảnh lực, lại đi tổn hại cảnh lực của thành phố mình, Bao Chứng đang bực bội nhân dịp này mới hung hăng tổng tiền Lãng Sở Sở một khoản. Dưới sự ngầm chấp thuận của cảnh sát cấp cao thành phố H, toàn bộ thành viên tổ trọng án được ở trong phòng cao cấp nhất trong khách sạn ven biển, hai người một phòng, ăn ở miễn phí.

Khi tổ cuối cùng là Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu đến khách sạn ven biển trình diện, thì toàn bộ thành viên xem như đã tập trung đầy đủ. Triển Chiêu lập tức cầm tài liệu đi tìm Bao Chứng với Công Tôn Sách, Bạch Ngọc Đường sau khi uống thuốc Triển Chiêu đưa thì ở lại phòng ngủ bù, dưỡng sức, để chuẩn bị cho đối đầu với chuyện phá án căng thẳng sắp tới. Có lẽ đối với những thành viên khác của tổ trọng án mà nói, ngày nghỉ mà bị bắt đi làm việc là một chuyện khiến người ta chán chết được, nhưng đối với Bạch Ngọc Đường mà nói, có thể cách xa nơi vừa xảy ra chuyện đánh bom, đến trung tâm nghỉ mát có phong cảnh như vẽ, an tĩnh nhàn nhã như vậy, đối với bệnh tình của anh cũng là chuyện tốt hiếm có.

Có lẽ vì được cách ly khỏi sự việc khiến anh căng thẳng, Bạch Ngọc Đường uống thuốc rồi lại rất nhanh ngủ thiếp đi. Với người bị mất ngủ, có thể ngủ chính là một chuyện vô cùng hạnh phúc. Cơ thể thoải mái cũng làm dịu và thư giãn tinh thần, trong trạng thái thoải mái này, Bạch Ngọc Đường mơ. ANh mơ thấy một con ngựa màu trắng, rong ruổi trên thảo nguyên bao la. Hừng đông chiếu sáng đồng cỏ xanh, vó ngựa đập lên mặt đất, văng lên những giọt sương, giọt sương đọng nhau giống như trân châu, vỡ thành từng mảnh, trong ánh sáng rực rỡ, khúc xạ thành cầu vồng. Vóc dáng bạch mã kiêu mỹ, bốn vó tung trên không, vui vẻ chạy làm cơ thể nó duỗi ra một độ cong xinh đẹp. Ngựa chạy về cuối thảo nguyên, nơi đó, là vùng biển rộng. Bạch Ngọc Đường không biết con ngựa này đến từ nơi nào, cũng không biết vì sao nó phải đón nắng chạy về biển rộng, anh chỉ biết, anh muốn chạy cùng con ngựa đó, anh khát khao được tung bay một cách tự do vui vẻ như thế.

Vậy mà, ngay lúc Bạch Ngọc Đường chuẩn bị nhấc chân, đuổi theo con ngựa trắng, cùng đi, thì một mũi tên đen nhánh không biết từ nơi nào đột nhiên bắn ra, tên thẳng tắp mang theo ánh đen chết chóc nhắm thẳng hướng ngựa trắng mà bay! Bạch Ngọc Đường trong lòng hoảng hốt, muốn bắt lại mũi tên kia, ngăn cản chuyện sắp xảy ra, nhưng anh cũng biết, mình hoàn toàn không có khả năng!! Tên kia quá nhanh, cho dù muốn bắt cũng không cách nào bắt, chỉ có thể trở mắt nhìn tên kia giết đi sinh mạng xinh đẹp! Bạch Ngọc Đường đau đớn gào thét, anh biết mình đang nằm mơ, anh không muốn nhìn nữa, muốn tỉnh lại!! Nhưng gào thét cũng vô ích, anh không cách nào tỉnh dậy từ trong mộng, giống như bị ác mộng đeo bám, chỉ có thể mặc cơn ác mộng kéo anh vào bóng tối. Ngựa trắng vẫn chạy, mũi tên kia sẽ ghim vào cơ thể nó, Bạch Ngọc Đường thậm chí còn ngửi được mùi máu tanh phát tán trong không khí. Anh tuyệt vọng, tiếng gào thét cũng khàn, nhưng hết thấy đều là phí công.

Ngay lúc ấy, anh nghe một giọng nói đang gọi tên anh, thanh âm như nguồn sức mạnh, đánh thức anh dậy khỏi ác mộng. Mi mắt nặng nề chớp, mở mắt, anh thấy người vừa gọi anh.

“Ngọc Đường, anh sao vậy, mới rồi gặp ác mộng sao?” Khuôn mặt Triển Chiêu đầy vẻ ân cần, đang dùng khăn giấy lau đi mồ hôi lạnh trên trán Bạch Ngọc Đường.

Toàn thân Bạch Ngọc Đường run lên một cái, đột nhiên bật dậy từ trên giường, chăm chăm nhìn Triển Chiêu từ trên xuống dưới mấy lần, cuối cùng dùng sức ôm chặt đối phương vào ngực. Cả người Triển Chiêu cứng lại trong thoáng chốc, cảm nhận được cả người Bạch Ngọc Đường đang ôm chặt mình có chút run rẩy lại nhẵn mịn, tay phải không bị ép do dự một lát, cuối cùng vẫn đặt lên vai Bạch Ngọc Đường, vỗ nhẹ, xoa dịu người đang căng thẳng.

“Không sao, chỉ là mơ thôi. Ngọc Đường, anh đừng vội, hít thở sâu, không sao, bây giờ anh đã tỉnh dậy rồi, không sao nữa.”

Cơ thể đang run bắt đầu bình tĩnh lại, sắc mặt Bạch Ngọc Đường tái nhợt không chút máu cũng dần dần trở nên bình thường lại, anh ngẩng đầu lên, ử rừ cau mày. Thấy Bạch Ngọc Đường đã thả lỏng, Triển Chiêu mới thu lại cánh tay đặt lên vai anh, kéo ra khoảng cách của hai người. (Why T_T người ta mãi mới ôm được) Nhận thấy vòng tay mình một lần nữa trống không, Bạch Ngọc Đường mất hứng liếc Triển Chiêu một cái, ủy khuất bĩu môi. Triển Chiêu hơi bất ngờ, khổ sở xoa xoa cái trán, tự nhiên cảm thấy mình vừa

làm sai cái gì.

Bạch Ngọc Đường mắt húng, Triển Chiêu cũng bắt đắc dĩ hỏi, “Anh có khá hơn chút nào không?”

Ánh mắt Bạch Ngọc Đường có chút rã rời, anh hít thở sâu mấy lần mới mở miệng nói chuyện, mở rồi mới phát hiện, thì ra cổ họng đã khàn rồi.

“Tốt hơn nhiều, cảm ơn, cậu lại cứu tôi lần nữa.” Bạch Ngọc Đường bắt đắc dĩ cười, lau đi mồ hôi lạnh trên trán, “Triển Chiêu, cậu nói xem tôi như vậy là sao, trước đó ngủ không tốt mới mơ ác mộng, bây giờ ngủ ngon cũng mơ ác mộng.”

Chân mày của Triển Chiêu nhướng lên, trước cũng không trả lời, cậu đứng dậy rót cho Bạch Ngọc Đường một ly nước ấm, thấy Bạch Ngọc Đường uống rồi, mới cất giọng, “Ngọc Đường, tôi thấy là do áp lực tâm lý của anh quá lớn. Trên thực tế, đã có rất nhiều trường hợp chúng ta không thể khống chế tiềm thức của bản thân chỉ bằng ý chí, mỗi người đều có thứ để sợ hãi, mỗi người đều có mức độ bệnh tâm lý khác nhau. Trị bệnh tâm lý là một việc vô cùng phức tạp, những cách trị liệu tôi áp dụng với anh, nhiều nhất cũng chỉ lý giải được bệnh tình anh ở mức cơ bản, anh nhất định phải làm buổi kiểm tra thật hệ thống. Sau khi vụ án ở đây kết thúc, tôi dẫn anh đi gặp thầy, ông ấy là chuyên gia có thẩm quyền nhất trong lĩnh vực này của nước ta.”

Phát hiện Bạch Ngọc Đường cau mày như muốn bác bỏ, Triển Chiêu khẽ cười, “Anh đừng vội từ chối, tôi biết anh chịu mở lời để tôi giúp anh trị liệu đã không dễ dàng gì, nhưng nếu anh không tin tưởng lời nói của tôi, tôi cũng không còn cách nào giúp anh, anh thấy sao?”

“Tôi đương nhiên tin cậu, chẳng qua....”

“Anh chỉ không tin tưởng tâm lý học chứ gì.” Thấy biểu tình cổ chấp trên mặt Bạch Ngọc Đường có chút dần ra, thay thế bằng sự xấu hổ, Triển Chiêu không khỏi mỉm cười, “Được rồi, giờ không nói chuyện này nữa. Anh ngủ cả ngày rồi, giờ có đói bụng không?”

Bạch Ngọc Đường đúng là cảm thấy đói, cho nên hai người tạm thời bỏ qua đề tài liên quan đến trị liệu, cùng dắt nhau ra đại sảnh ăn cơm. Cơm tối xong, Triển Chiêu nhận được tin nhắn, báo cáo nghiệm thi của Lăng Sở Sở đã có rồi. Bây giờ còn sớm, Triển Chiêu không muốn về phòng, liền cầm theo báo cáo Bao Chứng gửi tới, lôi kéo Bạch Ngọc Đường nhẩn nhé không vui đến hiện trường, hi vọng ở nơi phát hiện vụ án tìm được nhiều đầu mối hơn.

Nơi phát hiện vụ án cách khách sạn ven biển rất gần, gần như là ngay bãi biển phía sau khách sạn, vì có án mạng xảy ra, nên mấy ngày nay du khách ít đi rất nhiều. Vừa đến đây Triển Chiêu cũng có chút thất vọng, vì nơi vứt xác là ở trên bãi biển, nước biển lại dâng lên rút xuống, cho dù có lưu lại đầu mối, cũng đã sớm bị rửa trôi sạch sẽ. Hai người nhìn nhau một cái, đều phát hiện trong mắt đối phương có chút bất đắc dĩ.

“Đội trưởng nói hiện trường từ đầu đã bị phá rồi, cậu cũng đừng tiếc nữa, vẫn là dùng siêu năng lực của cậu phân tích mấy tài liệu đã có một chút đi.” Bạch Ngọc Đường mỉm cười nhìn Triển Chiêu.

(siêu năng lực? =]]])

Triển Chiêu có chút , cậu nhún vai, lấy máy tính từ ba lô ra, mở những tấm hình chụp hiện trường ngày hôm đó.

“Kẻ tình nghi có tuổi từ 22 đến giữa 30, cao 175 đến 185cm, nghề nghiệp không cố định, nhưng có thể liên quan đến ngành du lịch, ví dụ như phục vụ quán, hướng dẫn du lịch, nhân viên bán hàng, tài xế. Người chết bị đập vào đầu, nguyên nhân tử vong là mất máu quá nhiều. Từng bị xâm hại, nhưng là sau khi chết, kẻ tình nghi cũng không dùng bạo lực lên thi thể. Hấn dùng cách ra tay dứt khoát thành thực để sát hại nạn nhân, nhưng lại vô cùng dịu dàng với thi thể cô ấy, cuối cùng đem thi thể chôn xuống cát nơi bãi biển, thể mà lại chôn không sâu.” Triển Chiêu vừa nói, vừa nhăn mày, Bạch Ngọc Đường dưới sự miêu tả của Triển Chiêu, tuy dần rõ ràng được hình tượng của thủ phạm, nhưng vẫn có điểm không hiểu.

Vì thế Bạch Ngọc Đường nói ra nghi vấn của mình, “Hấn giết cô gái đó, sau đó cưỡng gian thi thể, sau nữa lại đem người đi chôn, lại chôn rất cạn. Hấn làm thế làm gì? Cưỡng gian thường là kẻ cầm hận phái nữ, bởi vì chúng rất khó giao tiếp với phái nữ nếu dùng cách thông thường. Cho nên chúng mới ép buộc họ, dùng

thủ đoạn bạo lực thỏa mãn ảo tưởng bản thân. Rất nhiều thủ phạm sẽ dùng dao hoặc công cụ khác làm tổn thương nạn nhân, nhưng tôi thấy thứ tên này quan tâm không phải là cô ấy, mà là thi thể của cô ấy kia.”

Triển Chiêu gật đầu, “Đúng, hắn là một kẻ biến thái tình dục, hơn nữa còn có bệnh luyến thi (ghiền thi thể). Hắn chôn thi thể trên bãi biển, chẳng qua chỉ vì không muốn thi thể của cô ta bị phát hiện giữa ban ngày. Nói cách khác khi cưỡng gian cô ta, ảo tưởng tình dục của hắn đã được thỏa mãn. Hắn muốn bạn tình ngoan ngoãn, nghe lời, hắn yêu loại phụ nữ như vậy. Mà sau khi cưỡng gian, thỏa mãn rồi, hắn sẽ ý thức được việc mình đã giết chết cô ta, giết chết người hắn yêu, khi ấy hắn sẽ đau khổ, sẽ nảy sinh cảm giác ăn năn cùng thương xót, cho nên hắn mới đem chôn thi thể. Bởi vì cô gái này trong mắt hắn khi ấy cũng không phải người chết, hắn có thể cảm thấy cô ta vẫn còn sinh mạng, vì vậy, hắn chỉ giấu cơ thể của cô đi, sau đó rời khỏi hiện trường, xem như cô ta còn đang trong kỳ nghỉ, chẳng qua chỉ ở bãi biển ngủ thiếp đi, chứ không phải chết rồi. Hắn chôn thi thể không phải vì muốn che giấu tội lỗi của mình, mà là....”

Triển Chiêu nhìn hình người chết trong tay, không biết tại sao, dạ dày lại sinh ra cảm giác khó chịu, khiến cậu có chút buồn nôn, thật sự không có cách nào nói tiếp.

Bạch Ngọc Đường cười lạnh, đưa tầm mắt về hướng biển rộng, trời chiều trong lúc chạng vạng chiếu sáng mặt biển lấp lánh, trên bãi biển có tốp tốp du khách đang nhàn nhã dạo chơi.

“Bất kể hắn muốn làm gì, hắn cũng không chạy được.”

Triển Chiêu vậy mà không được lạc quan như Bạch Ngọc Đường, cậu đóng máy tính lại, khẽ thở dài, “Đội trưởng Bao nói trong cảnh sát thành phố H phát hiện trong cơ thể người chết có DNA không rõ, có thể là của kẻ tình nghi. Nếu là ở quốc gia có thư viện DNA phát triển, thì chúng ta có lẽ rất nhanh đã bắt được hắn lại rồi. Nhưng giờ đang ở Trung Quốc, nếu kẻ tình nghi lại là người chưa hề có tiền án hình sự, chỉ dựa vào phân tích hiện có, muốn bắt hắn lại, nói thật, đi mò kim đáy biển còn dễ hơn.”

46. Chương 46: Vụ Án 4 – Như Ảnh Tù Hình (6)

Lăng Sở Sở hí hóp mắt, rồi lại như ảo thuật, không biết từ đâu lấy ra một thanh Chocolate thật lớn nhét vào tay Triển Chiêu, “Về sau cứ kêu chị Sở Sở, tiểu Triển Chiêu, cậu không biết chị là con gái một trong nhà, từ nhỏ đã ganh tỵ với những người có em trai xinh đẹp, đáng yêu rồi. Hôm nay vừa gặp cậu đã cảm thấy chúng ta có duyên, về sau xem như cậu là em trai của Lăng Sở Sở chị, nếu Bao hắc tử dám khi dễ cậu, cứ nói với chị, chị nhất định thay cậu đánh cho hắn răng rơi đầy đất luôn!”

Kết quả nghiệm thi đã xác nhận phán đoán của Lăng Sở Sở đối với vụ án này, thành phố H quả thực đã xảy ra một đại án nhiều năm không gặp, tình tiết vụ án ác liệt, nghe thấy rợn người. Nhưng lần này nhóm phương tiện truyền thông có cái mũi bén nhạy với tin tức lại không hề hay biết chuyện gì, vì vụ án này quá kỳ lạ, lại phát sinh trong thời điểm nhạy cảm, cảnh sát liền dốc toàn bộ sức lực phong tỏa thông tin, cũng vì những vụ án cảnh sát thụ lý hiếm khi nào được phá án bình yên. Có điều, với một Bạch Ngọc Đường thường xuyên giao tập với phương tiện truyền thông, anh hiểu rất rõ, muốn lừa gạt đám người có cái mũi còn nhạy hơn chó này cũng chẳng phải chuyện dễ dàng, cho dù không có hạn phá án đi nữa, thời gian bọn họ nắm trong tay cũng không nhiều.

Với kẻ tình nghi lần này, Triển Chiêu còn chưa phác thảo được chính xác, cậu cần nhiều tài liệu hơn để điền vào những khoảng trống trong đầu. Hiện trường đã bị phá hủy nghiêm trọng, đầu mối còn sót lại cho cậu cũng chẳng còn nhiều, cậu cần có thêm nhiều thông tin hơn. Không thể chờ tên sát nhân phạm tội lần nữa, vì thế mới đến thẳng đồn cảnh sát của thành phố H, tìm Lăng Sở Sở. Lăng Sở Sở đã sớm nghe nói đến tên Triển Chiêu, nhưng cô không ngờ rằng Triển Chiêu trước mặt mình lại trẻ đến thế, tư tư vắn vắn giống y một sinh viên đại học còn non nớt.

Thời đại học Lăng Sở Sở chính là một đại tỷ cấp cao, hằng năm đều cạnh tranh với Bao Chửng ở mọi cấp bậc lãnh đạo từ chức lớp trưởng cho đến chủ tịch hội học sinh, về sau lại làm tới thượng cấp của đồng đảng nam cảnh sát, cho nên khí thế vô cùng mạnh mẽ. Cô vừa nhìn thấy Triển Chiêu đã thấy thích, vì vậy có

hơi nhiệt tình một chút, đưa Triển Chiêu vào phòng làm việc, để cậu ngồi vào ghế sa lon, toàn bộ quá trình đều cười suốt, “cậu chính là tiểu Triển Chiêu đỉnh đỉnh đại danh nha?”

Nghe được lời này Triển Chiêu có hơi choáng váng, cậu nghiêm túc suy nghĩ, cảm thấy từ tuổi tác đến ngoại hình, mình cũng không xem là nhỏ đi? Lặng lặng quan sát vị Lăng Sở Sở có khí thế mạnh mẽ nhưng thân hình nhỏ con đang đứng trước mặt mình, Triển Chiêu cũng không mở miệng phản bác cách gọi của người ta, “Chào cục trưởng Lăng, tôi chính là Triển Chiêu.”

“Đừng gọi cái gì cục trưởng Lăng, còn nhỏ như vậy đã học một bộ nghiêm trang của Bao hắc tử, không đáng yêu.” Lăng Sở Sở hí hóp mắt, rồi lại như ảo thuật, không biết từ đâu lấy ra một thanh Chocolate thật lớn nhét vào tay Triển Chiêu, “Về sau cứ kêu chị Sở Sở, tiểu Triển Chiêu, cậu không biết chị là con gái một trong nhà, từ nhỏ đã ganh tỵ với những người có em trai lanh lợi, đáng yêu rồi. Hôm nay vừa gặp cậu đã cảm thấy chúng ta có duyên, về sau xem như cậu là em trai của Lăng Sở Sở chị, nếu Bao hắc tử dám khi dễ cậu, cứ nói với chị, chị nhất định thay cậu đánh cho hắn rã ròi đầy đất luôn!”

Triển Chiêu cầm thanh chocolate trong tay, chẳng biết nên giữ hay để qua một bên cho rồi, cậu ngây ngốc nhìn bộ mặt vẫn mỉm cười của Lăng Sở Sở, hồi nãy lúc vị tỷ tỷ này bảo đảm sẽ mang Bao đại ca ra đánh tới rã ròi đầy đất, mặt chị ta vẫn cười, giọng nói cũng vô cùng hiền dịu. Với người phụ nữ hung hãn lại mâu thuẫn nghiêm trọng này, Triển Chiêu thật không biết nên phục hay sợ hãi đây, cậu rất muốn từ chối làm em trai vị này, nhưng cậu cảm thấy mình có cự tuyệt cũng chẳng có tác dụng, hơn nữa cậu cũng cảm thấy hình như mình không có dám đâu.

“Khụ, cái đó, Sở... Chị Sở.” Triển Chiêu cắn hàm răng chua lét, nhắm mắt nói, “chuyện liên quan đến vụ án kia...”

Nghe tới vụ án, nụ cười trên mặt Lăng Sở Sở lập tức biến mất, thay vào đó là một khuôn mặt nghiêm túc, công phu thay đổi sắc mặt trong một giây làm Triển Chiêu thầm rùng mình.

“Tiểu Triển Chiêu, nghe nói cậu muốn xem xét lại tài liệu chi tiết của các vụ án trước?”

“Đúng vậy, tôi nghi ngờ kẻ tình nghi lần này là liên hoàn sát thủ. Nếu chỉ dựa vào tài liệu hiện trường của một vụ án này thôi sẽ rất khó để hoàn tất hồ sơ viết, cho nên muốn xem xét lại tài liệu của các án trước, cũng do chuyện này liên quan đến mấy cục cảnh sát nên mới cần phối hợp. Bao đại ca nói nơi này do chị phụ trách, nên tôi mới đến tìm chị.”

Lăng Sở Sở suy nghĩ một lát, đứng lên đi về bàn làm việc, từ giá trưng bày chẳng chịt sách lấy ra một tập tài liệu, đưa cho Triển Chiêu. “Chị biết sớm muộn gì cũng có lúc dùng tới, cậu cầm lấy đi.”

Triển Chiêu mở tập tài liệu ra, một bức ảnh đột nhiên xuất hiện ở trang đầu tiên, tấm hình này giống như hình chụp chứng minh, trong hình là một nữ sinh xinh đẹp tuổi hơn 20, bên dưới hình viết tên họ, tuổi tác, thời gian bị sát hại cùng nhiều tin tức khác. Sang trang hai, là tài liệu căn cứ về vụ án sát hại của cô ấy, cũng bao gồm cả báo cáo nghiệm thi, ảnh chụp hiện trường, quá trình thẩm lý vụ án và kết luận cuối cùng của cảnh sát. Một tập tài liệu thật dày, bên trong có tổng cộng 10 vụ án, mỗi án đều là cường hiếp rồi giết người, người chết đều là nữ giới khoảng 20 tuổi, tất cả án kiện đến cuối cùng đều không tìm ra thủ phạm.

“Cái này —” Triển Chiêu hơi kinh ngạc nhìn Lăng Sở Sở. “Chị cho rằng những vụ án này đều do tên đó làm?”

Biểu tình của Lăng Sở Sở vô cùng nghiêm túc, cô nặng nề gật đầu, “Loại án này xảy ra tổng cộng ở tám thành phố, thời gian là 4 năm, cậu tốt nhất xem trước một chút, tuy chị có một vài ý tưởng, nhưng trước khi cậu viết xong hồ sơ chị không muốn phán đoán của chị làm ảnh hưởng tới cậu.”

Triển Chiêu gật đầu, bắt đầu nghiêm túc lật xem tài liệu Lăng Sở Sở đưa cho, Lăng Sở Sở rời khỏi phòng làm việc, để lại nơi này cho một mình Triển Chiêu. Thời gian chậm rãi trôi, một tiếng sau, lúc Triển Chiêu ngẩng đầu lên, Lăng Sở Sở đã cầm hai ly cà phê đến trước mặt cậu.

“Có kết luận chưa?” Lăng Sở Sở nhìn Triển Chiêu nhận ly cà phê, mỉm cười hỏi.

“Có.” Triển Chiêu nhận cà phê nhưng không uống, cậu cầm tài liệu để sang một bên, dùng ngữ tốc thật nhanh để bắt đầu phác họa của mình, “Kẻ tình nghi tuổi từ 28 đến 32, phái nam, cao 175 đến 180cm, làm nghề thu nhập thấp, biết lái xe, đã từng làm tài xế, nhưng không đủ khả năng mua xe, cho nên phải là lái

xe thay người khác. Tại một hiện trường vụ án có tìm thấy dấu vết bánh xe nghiền qua, từ đó thấy được thứ hằn lồi là một chiếc xe khách loại nhỏ. Kết hợp với đặc điểm hằn chỉ gây án ở những điểm du lịch, tôi nghĩ trong khoảng thời gian đó, hằn chắc chắn phải làm tài xế cho công ty du lịch hoặc là xe buýt của khách sạn. Ngoại hình bình thường, tính tình hướng nội, lại không có dũng khí đi đối mặt giao lưu với người khác phái.”

Triển Chiêu im lặng một chút, nhìn Lăng Sở Sở, thấy trên khuôn mặt đang nghiêm túc lắng của cô, nảy ra một tia nghi ngờ.

“Có vấn đề gì không?”

Lăng Sở Sở gật đầu, “Từ phân tích của cậu, chị có thể nhìn ra một gã đàn ông hèn hạ không có sức hấp dẫn, nhưng chuyện chị thắc mắc chính là, 11 người bị hại này đều là những cô gái rất có sức quyến rũ, không hiểu là vì cái gì lại khiến những cô gái xinh đẹp này đêm hôm mập mờ đi đơn độc ở cùng một chỗ với gã đàn ông bỉ ổi như thế chứ? Chẳng lẽ họ bị bắt cóc? Nhưng nói thật bắt cóc một người ở khu tham quan du lịch đông đúc thế này, có khi còn nguy hiểm hơn là giết người ta nha.”

“Các cô ấy không bị bắt cóc, nhưng điện thoại di động cùng túi tiền tùy thân người bị hại mang theo, đều bị hung thủ lấy đi.”

Lăng Sở Sở gật đầu, “Đúng vậy, chỉ có một ngoại lệ, là cô gái bị hại mới đây, lúc cô bị sát hại cùng không mang theo di động, bọn chị tìm thấy di động của cô ấy trong khách sạn của cô ấy.”

Ánh mắt Triển Chiêu hơi lóe sáng, “Điện thoại di động đâu? Chị có mang về không?”

Lăng Sở Sở sửng sốt, lập tức trả lời, “Dĩ nhiên, đó là tang vật quan trọng mà.”

“Đi, chúng ta đi xem một chút!” Triển Chiêu lập tức ném tài liệu qua một bên, nhìn Lăng Sở Sở nói.

Lăng Sở Sở đưa Triển Chiêu tới phòng tang vật, lấy di động của cô gái kia ra, Triển Chiêu cầm điện thoại lập tức mở lên xem xét. Di động là mẫu mới nhất có hình trái cây, vỏ điện thoại rực rỡ đáng yêu, móc điện thoại đính đinh đang đang, nhìn qua đã có thể đoán ra chủ nhân chiếc điện thoại là một cô gái có tính tình đơn giản, hoạt bát. Bởi vì đã lâu không sạc điện, nên pin điện thoại chỉ còn lại một chút, nhưng vậy thôi là đủ. Triển Chiêu cầm điện thoại xem xét lịch sử lên mạng, chân mày lập tức cau lại, quả nhiên hệt như những gì cậu đoán.

“Cục trưởng Lăng, tôi nghĩ chúng ta có chuyện phải làm.”

47. Chương 47: Vụ Án 4 – Như Ảnh Tù Hình (7)

Cậu ngẩng đầu nhìn Bạch Ngọc Đường, trong mắt ánh lên vẻ kiên định, “Giờ chúng ta còn có chuyện phải làm, chúng ta phải tóm được hằn ra.”

Bạch Ngọc Đường khẽ mỉm cười, “Chuyện này cứ giao cho cảnh sát bọn tôi làm đi.” Năm phút sau, cảnh sát Bạch rời khỏi phòng họp mang theo một Triển Chiêu không phải cảnh sát, lên xe cảnh sát Lăng Sở Sở cấp, cùng đi về quán net nơi kẻ hiềm nghi đó thường xuất hiện

Thân phận người bị hại mau chóng được xác định, Triệu Hiểu Hà, 22 tuổi, sinh viên đại học năm tư sắp tốt nghiệp, lần này một mình đến thành phố H, người thân cũng trường học đều không biết mục đích chuyến đi của cô. Có lẽ cô chỉ muốn đến một nơi có phong cảnh như tranh để thư giãn trước khi tốt nghiệp, để tuổi thanh xuân của mình có được một kỉ niệm đẹp đẽ, thoải mái. Nhưng cô lại bị giết, mà Triển Chiêu từ suy đoán của mình tìm được mục tiêu từ trong điện thoại của cô ấy, trước cậu cảm thấy mục tiêu này rất ngoài ý muốn, nhưng cũng có thể hiểu được tại sao.

“Cô ấy tới gặp bạn trên mạng?” Triệu Hổ trừng hai mắt, nhe răng nói, “con nhóc này 22 tuổi, còn là sinh viên, sao lại làm ra chuyện không có đầu óc thế này?”

“Gặp bạn trên mạng cũng không phải đều là chuyện nguy hiểm.” Công Tôn Sách vừa tung ngón tay trên bàn phím vừa tham gia thảo luận đằng sau, thuận miệng nói, “Năm nay, tôi cũng liên tục đi gặp mặt bạn trên mạng, theo kinh nghiệm cá nhân của tôi, bọn họ cũng không phải liên hoàn sát thủ.”

“A?” Nghe lời Công Tôn Sách nói, Bạch Ngọc Đường bước hai bước về phía máy tính, câu khóe miệng nói, “Bọn họ đều không phải liên hoàn sát thủ, nói vậy là kẻ cường gian sao?”

Công Tôn Sách rất nữ vương liếc xéo Bạch Ngọc Đường một cái, lạnh lùng hừ một tiếng, từ chối trả lời câu hỏi ngu ngốc như thế.

Bao Chửng ho khan một tiếng, nhắc Bạch Ngọc Đường đừng quấy, kéo chủ đề lại chuyện vừa rồi đang bàn bạc, “Phát hiện của Triển Chiêu vô cùng quan trọng, bây giờ chúng ta phát hiện Triệu Hiểu Hà trước khi bị giết đã từng đăng nhập vào website cùng chương trình Chat, cũng thường xuyên liên lạc với một người tên Tổ Thiên Nhai ở trên mạng, cảnh sát mạng tra được lần cuối cùng Thiên Nhai đó online là ở một quán net trong thành phố H. Quán net đó cũng có máy quay giám sát, thông qua những đoạn băng đã tìm ra những hình ảnh có vẻ là của nghi phạm, băng quay hơi mờ, tên Thiên Nhai ấy cũng ngại trang đơn giản, nhưng vẫn có thể thấy hắn vô cùng phù hợp với miêu tả của Triển Chiêu trong hồ sơ viết, hắn vô cùng khả nghi.”

Nghe tới đây, Triển Chiêu đột nhiên nói, “Nếu là quán net, thì chắc phải có đăng ký.”

“Đáng tiếc, làm quán net có rất nhiều quy tắc ngầm.” Bạch Ngọc Đường bắt đầu dĩ nhún vai, tóm lại không tra được tên đăng ký của hắn, chủ quán net lẫn khách ở đó cũng không biết tên cùng lai lịch của hắn.”

“Nói cách khác, chúng ta vẫn là đang mò kim đáy biển.” Triển Chiêu có chút bức bối.

“Không đâu, tôi nghĩ tôi tìm được vài thứ.” Công Tôn Sách dời mắt khỏi máy tính, quay đầu lại nhìn mọi người, “Cùng tôi đây xem xem, để tôi nói cho các cậu biết làm sao tự bảo vệ bản thân trong thời đại Internet này.”

“Cái gì đây?” Bao Chửng là người đầu tiên tới sau lưng Công Tôn Sách, tay đặt lên bả vai anh.

Công Tôn Sách nhú mày, lại không nói thêm gì, anh liếc mắt nhìn đám nhóc đang bu quanh mình, mở miệng, “Đây chính là nguyên nhân Triệu Hiểu Hà bị tên biến thái đó dễ ỷ.”

“Đâu chỉ một mình cô ta.” Bạch Ngọc Đường cũng nhần trán, “Khoa trưởng, anh điều tra tất cả người bị hại hả?”

“Phải, tất cả, các cô ấy đều có một điểm giống nhau, chính là ưa đem cuộc sống đời thực của mình phát lên Internet.”

“Xem cái này, ăn sáng, một phần KFC, ăn đồ chiên cũng rất tốt cho sức khỏe, có điều hơi nhỏ.” Triệu Hổ bấu môi, “Cái này cũng up lên làm gì, ăn một cái bánh chiên chút xíu không đủ nhét kê rằng cũng phải up lên Weibo?”

“Còn có cái này, hôm nay gây gỗ với caca, thật đau khổ, cầu an ủi. Ca ca? Cô Chu Băng này không phải con gái một sao?”

“Cô ấy nói bạn trai đó, có được không, gọi theo phim Hàn Quốc, người Hàn thỉnh thoảng gọi bạn trai như thế đi.” (Hẳn là hai chữ Ôp pa =)|||||||) Triều Hổ khinh bỉ liếc Trương Long một cái.

“Người Hàn? Cãi nhau với người Hàn mắc gì bắt người Trung Quốc an ủi, thật là nhàm chán.”

“Cố lẽ cũng do nhầm chán.” Triển Chiêu nhìn màn hình vi tính, nhẹ nhíu mày, “Vì Internet kéo lại khoảng cách giữa hai người xa lạ, để người ta ảo tưởng rằng mình đang sống giữa vô số cặp mắt khác nhau, chỉ cần quay chụp, nháp vào tải lên, liền có thể chia sẻ chi tiết cuộc sống của mình tới hàng trăm, hàng ngàn người xa lạ trên Internet, giống như có người đang nhìn thực sự, cảm thấy chúng ta chính là trung tâm thế giới, đây chính là tiếng lòng của nhân loại đang trầm mê trong thế giới Internet.”

“Thật đáng buồn” Bạch Ngọc Đường cau mày, từng tài khoản Weibo trên màn hình vi tính cùng những khuôn mặt trẻ trung xinh đẹp trong tập tài liệu tạo thành một sự tương phản mỉa mai lạ thường, khi người ảo tưởng bản thân được vô số người quan tâm, thì cùng lúc đó, người cũng vĩnh viễn không thể nào biết được kẻ quan tâm mình có phải ác ma hay không.

Mọi người im lặng trong chốc lát, lát sau, Bao Chứng vỗ tay, “Được rồi, mọi người tập trung tinh thần, chúng ta đã có một đầu mối rất tốt, giờ nói ý tưởng xem.”

Bạch Ngọc Đường chăm chăm nhìn tập tài liệu, bước qua lật lật, nói, “Vụ án này đã lâu, bây giờ có được đặc trưng ngoại hình của nghi phạm, lại biết hẳn tìm người bị hại từ trên Internet, có thể lấy tài liệu này cùng tài liệu của những vụ án cũ tiến hành bắt chéo so sánh.” (Chú thông minh vậy sao?)

Bao Chứng gật đầu, “chuyện này cứ giao cho Bàn Thông đi, cậu đi thương lượng mấy phân cục kia, phải hoàn tất trong hai giờ.”

Bàn Thông huýt gió, cầm lấy tập tài liệu trong tay Bạch Ngọc Đường, “Yên tâm, cứ giao cho tôi, không thành vấn đề.”

Sau khi Bàn Thông đi rồi, Bạch Ngọc Đường lại ghé qua liếc màn hình vi tính, “Căn cứ vào thông tin trên tài liệu, hẳn đã gây ra hai vụ án tại thành phố này, đội trưởng, chúng ta có cần phát cảnh báo không?”

Bao Chứng nhìn Triển Chiêu một cái, người sau gật đầu, dĩ nhiên không phản đối với ý kiến này. Bao Chứng gõ nhịp, để Công Tôn Sách tìm Bàn Thông xử lý chuyện này. Sở dĩ sắp xếp như vậy là muốn công bố tin tức cảnh báo trên Internet, Công Tôn Sách khá quen thuộc với net, mà chuyên gia biên thông điệp cảnh báo cùng đàm phán với cấp cao các loại lại thuộc chuyên môn của Bàn Thông.

Nhìn Công Tôn Sách rời phòng làm việc, Triển Chiêu một chút thả lỏng cũng không có, “Từ lúc xảy ra vụ án đã ba ngày.”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, anh hiểu Triển Chiêu đang lo lắng cái gì, không sợ cảnh báo không có tác dụng, chỉ sợ đã không còn kịp nữa rồi. Mà bây giờ chuyện đã tới mức này, thứ mọi người có thể làm cũng chỉ là cố gắng hết sức, Triển Chiêu cũng không để mỗi quan ngại làm phiền mình quá lâu. Cậu ngẩng đầu nhìn Bạch Ngọc Đường, trong mắt ánh lên vẻ kiên định, “Giờ chúng ta còn có chuyện phải làm, chúng ta phải tóm được hắn ra.”

Bạch Ngọc Đường khẽ mỉm cười, “Chuyện này cứ giao cho cảnh sát bọn tôi làm đi.” Năm phút sau, cảnh sát Bạch rời khỏi phòng họp mang theo một Triển Chiêu không phải cảnh sát, lên xe cảnh sát Lãng Sở Sở cấp, cùng đi về quán net nơi kẻ hiem nghi đó thường xuất hiện. Triển Chiêu không biết lái xe ngồi cạnh ghế lái, cầm di động của Bạch Ngọc Đường lục Weibo, về chuyện tại sao không dùng của mình, hoàn toàn là do Triển Chiêu vẫn đang sinh hoạt ở ngoài thế giới hiện tại, bây giờ vẫn còn dùng Nokia nắp gập không thể online nha.

Cảnh báo phát ra, nhanh chóng được chuyển tải trên Weibo. Mặc dù Bàn Thông dùng từ ngữ rất khéo léo, nhưng vẫn làm chấn động không nhỏ, vô số người lúc chuyển đi bài viết đã suy đoán ở thành phố H xảy ra vụ án gì, cũng có khách du lịch hôm đó tận mắt thấy thi thể cô gái up hình lên, đẩy sự việc lên cao trào. Triển Chiêu nhăn nhó nhìn nhưng thứ suy đoán càng lúc càng nghiêm trọng cùng những lời bình luận cực kỳ ác ý kia, khẽ thở dài.

“Sao vậy?” Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, vừa để ý biểu lộ của đối phương vừa tiếp tục lái xe.

Triển Chiêu lại thở dài, trả di động lại cho anh. “Chuyên môn của tôi là tâm lý học của khoa học hành vi, nhưng có lúc tôi cảm thấy mình căn bản không thể hiểu được tâm lý cùng hành động của con người.”

Bạch Ngọc Đường có chút không hiểu nhìn Triển Chiêu, Triển Chiêu lai hơi ngây người chăm chú nhìn vào con đường xám xịt ở phía trước, “Trên thực tế, tôi có thể tìm ra cơ sở tâm lý của kẻ phạm tội, cũng có thể từ lý thuyết tìm ra căn cứ cho hành vi của họ. Mỗi lần phỏng vấn những liên hoàn sát thủ bị giam trong nhà tù xong, tôi rời đi, trở về dưới ánh mặt trời, tôi cảm thấy mọi người xung quanh đều là người tốt bụng, thân thiện. Nhưng mỗi khi tôi đối mặt với Internet, lại có tâm tình như đang ở địa ngục trần gian, mỗi lần như thế tôi thấy mình thật may mắn, qua lại trong thực tế, mỗi người đều treo lên mặt nạ của riêng mình, bất kể là nguyên nhân chủ động hay bị động, họ đều phải kiềm chế hành vi của bản thân. Nhưng có một vài thời điểm, một vài sự việc đặc trưng cho tôi biết, ác ma ở rất gần từng người chúng ta, có lẽ là ngụ trong lòng.”

Bạch Ngọc Đường cau mày suy nghĩ vấn đề của Triển Chiêu, chần chừ từ từ nhíu chặt, lại chậm chậm dần ra, anh không trả lời, chẳng qua chỉ im lặng lái xe. Ánh mắt Triển Chiêu lại chăm chú nhìn vào con đường

đã tối dần đi trước mắt, tiếp tục nói, “Những suy đoán ác ý với người không may, phỉ báng, không biết hạn chế ngôn từ của bản thân, lấy ngon ngữ cùng hành vi đã thương người khác làm tổn thương một người có máu có thịt ở bên kia Internet. Trên mạng nói chúng ta ác độc, hay chúng ta vốn đã là như thế đây?”

“Bạn không phải.” Bạch Ngọc Đường đột nhiên trả lời, anh quay đầu nhìn Triển Chiêu, lại bắt được chút đau buồn trong ánh mắt người kia, lòng đột nhiên căng thẳng, mới tách ánh mắt ra.

Sắc trời dần tối, đèn đường chiếu xuống ánh sáng mờ nhạt lên đường, Triển Chiêu tiếp tục im lặng, làm Bạch Ngọc Đường không nhìn được phải nhìn, nhìn rồi mới phát hiện Triển Chiêu một mực không dời tầm mắt, vẫn còn nhìn anh, như đang chờ anh nói hết. Bạch Ngọc Đường ho nhẹ một tiếng, ngữ tốc đột nhiên có chút nhanh, “cậu không phải loại người như vậy, tôi cũng không. Tôi không thường lên net, nhưng cũng biết có một số người thích phát biểu nhưng ngôn luận đã kích ở trên mạng. Nhưng tôi tin rằng luôn có một số người cho dù ở trong hoàn cảnh tự do thế nào cũng có thể tự kiềm chế bản thân, không phải người xưa có thuyết pháp thậm độc gì sao? Ngay cả khi có một người tồn tại, cũng phải làm như bên cạnh có người quan sát, chịu trách nhiệm với bản thân mình. Giống như cô gái đó, nếu các cô ấy hiểu được chuyện này, sẽ không tùy tiện đem tin tức của bản thân cho người xa lạ, sẽ không gây ra họa sát thân như vậy

48. Chương 48: Vụ Án 4 – Như Ảnh Tù Hình (8)

, “Nếu hỏi tôi cái vấn đề này, tình yêu là vấn đề khó hiểu nhất thế giới. Trong dòng chảy không gian và thời gian, gặp nhau sớm một chút hay trễ một chút đều không thể sinh ra tình yêu, vậy mà trong một khoảnh khắc đúng lúc, hai người liền yêu nhau. Chuyện như thế, đều không quan hệ gì tới danh phận hay tiền bạc, là có thể gặp không thể cầu. Nếu hai người nam nữ trên Internet thật sự trong chớp mắt này có thể cảm thấy yêu nhau, đây cũng là chuyện may mắn. Bất quá...” Triển Chiêu nói tới đây, chợt dừng lại một chút, cậu có chút khổ sở nhìn về mặt đường như có chút thay đổi của Bạch Ngọc Đường, trong lòng lại bối rối, bọn họ sao lại bắt đầu thảo luận chuyện tình yêu không có chút cơ sở khoa học nào thế này?

Căn cứ vào hồ sơ viết của Triển Chiêu, tên liên hoàn sát thủ này rất có thể đang lẫn trốn trong khu lao động gần hạn ở các khu du lịch. Thân hình hắn cao lớn, tính tình cô độc, thường dùng ánh mắt nguy hiểm quan sát những cô gái đẹp ăn mặc lộ liễu trên bãi biển. Hắn muốn có được những cô gái kia, khổ nỗi hắn không biết cách giao lưu với các cô, mà người đẹp thông thường khi vừa nhìn thấy nam nhân nghèo nàn như vậy đều là khịt mũi khinh thường. Tên này có tài lái xe hạng nhất, nhờ tay nghề này hắn cũng có thể tìm được công việc ngắn hạn, hắn từ thành phố này qua thành phố khác, giống như lục bình trôi nổi ở thế gian, không nơi cố định, nội tâm đau khổ.

Phạm tội cần động cơ, bình thường người biến thái tình dục trước khi gây ra vụ án bạo lực lần đầu tiên sẽ có một đoạn thời kỳ ủ bệnh. Khoảng thời gian này thường kéo dài đến mấy năm, đặc biệt là người được tiếp nhận giáo dục căn bản, hắn biết chuẩn mực xã hội của mình là cái gì, cũng biết khát vọng trong lòng mình sẽ dẫn đến phạm tội. Trong thời kỳ ủ bệnh, nếu hắn gặp kích thích nào đó, dẫn dụ khao khát của hắn, sẽ dẫn đến hành động phạm tội.

Một lượng án lớn đã chứng thực, biến thái tình dục, đến gần tuổi dậy thì sẽ có những hành động phạm tội bất đồng, họ sẽ trộm cắp áo lót phụ nữ, ở nơi đông người ví dụ như trên xe buýt trở về tiện, ẩu đả đánh nhau, trộm cắp vặt vẩn. Cụ thể là kẻ tình nghi trong vụ án này, hình thức gây án của hắn từ lần đầu cho đến lúc lên lút trốn tránh lần này, đã trải qua một quá trình thăng cấp khá lâu. Theo thứ tự thời gian, thời gian vụ án thứ nhất phát sinh trong tài liệu Lăng Sở Sở cung cấp là 4 năm trước. Nhưng Triển Chiêu lại không thể nào xác định được thời gian cùng địa điểm hắn gây án lần đầu. Nếu như có thể xác định điểm này, thì có thể triển khai điều tra ở địa phương, thu nhỏ phạm vi lại được một chút. Mà bây giờ xem ra, con đường này xem như không đi được rồi. Bọn họ bây giờ chỉ có thể ở thành phố du lịch H có hơn trăm ngàn dân này mà tìm kiếm một người làm công bình thường, lại hi vọng hắn không rơi vào tình trạng chó cùng giết giậu sau khi cảnh sát phát cảnh báo, tiếp tục chuồn qua thành phố khác.

Theo chỉ dẫn của GPS, Bạch Ngọc Đường nhanh chóng lái xe đến quán net kia, Triển Chiêu cùng anh bước

vào tiệm, Bạch Ngọc Đường đứng trước lễ tân báo danh tính của mình, không lâu sau, ông chủ ra đón. Bạch Ngọc Đường liền bắt đầu thăm vấn đơn giản, sau đó quan sát sơ qua vị trí kê tình nghi đã từng sử dụng. Máy tính bị kê tình nghi dùng qua bị cảnh sát trưng dụng. Công Tôn Sách đang cầm đầu phục hồi dữ liệu trước mặt. Bạch Ngọc Đường cũng chỉ chụp vài tấm hình rồi cùng Triển Chiêu đi.

Sau khi ra khỏi quán net, Triển Chiêu quan sát địa hình xung quanh, như có chuyện suy nghĩ nói, “Quán net gần đại học A, trong đó người dùng hầu như đều là học sinh, mà quán net ở đây lại có rất nhiều người lao động.”

Bạch Ngọc Đường khẽ mỉm cười, liếc mắt nhìn gò má Triển Chiêu một cái, “Có một chuyện cười thế này, mười năm trước khi Internet vừa được phổ biến, có rất nhiều sinh viên đại học thông qua hẹn hò trực tuyến mà tìm được người yêu phù hợp, khi những sinh viên này bắt đầu đi làm, có quyền phát ngôn lại bắt đầu tuyên truyền sự đáng tin cậy cùng lãng mạn của yêu đương qua mạng, hơn nữa còn dùng chính chuyện tình của mình làm ví dụ. Sau đó 10 năm, nữ sinh bắt đầu tin những lời tuyên truyền này, chân thành tìm đến Internet để tìm kiếm hoàng tử bạch mã của mình. Nhưng lại không nghĩ rằng người bên kia đang ngồi nói chuyện với mình rất có thể là một đám nhân công sau khi tan sở ra quán Internet tìm chuyện chơi.”

“Một đám?” Triển Chiêu ngạc nhiên, tròn tròn hai mắt.

Bạch Ngọc Đường chỉ chỉ cửa quán net vừa bước vô, cười nói, “Tôi vừa rồi mới thấy chừng 5 người công nhân cùng bu vào một cái máy tính, đề xuất ý kiến cho vụ nói chuyện, hình như đã bàn tới chỗ làm sao lấy được hình thật của nữ sinh bên kia.”

Triển Chiêu cau mày nhớ lại, nói xong cậu mới nhớ ra, mới vừa rồi quả thật có mấy người ăn mặc bẩn thỉu, một cậu trai trẻ da ngăm đen ngồi trước máy vi tính, vừa vui vẻ trò chuyện vừa đánh chữ. Triển Chiêu chỉ chăm chú quan sát vị trí kê tình nghi đã ngồi qua, cũng không nghe rõ cuộc nói chuyện của họ, không ngờ, tất cả bọn họ đều đang chat với nữ sinh.

Bạch Ngọc Đường thấy biểu hiện vừa lộ ra trên mặt Triển Chiêu, cảm thấy hơi buồn cười, anh nhìn chăm chú vào mặt Triển Chiêu nói, “Trong 10 năm, cuộc sống của chúng ta đã xảy ra nhiều thay đổi lớn. Sự phát triển cùng thông dụng của Internet giúp những người có thu nhập thấp cũng có được cơ hội hưởng thụ thành quả công nghệ cao. Trên Internet chúng ta giấu đi danh tính của mình, bởi vì có thể giấu tên phát ngôn, có thể dùng những tấm hình chỉnh sửa xinh đẹp để giấu đi khuôn mặt thực của bản thân. Ở Internet, chúng ta có thể thu được sự chú ý mà ở cuộc sống thường không cách nào đạt được, thậm chí là cả tình yêu không tưởng.

Mấy người công nhân vừa rồi, nếu là trong thế giới thực, sợ rằng bọn họ vĩnh viễn không có cơ hội cùng nữ sinh đại học vui đùa. Bọn họ sẽ tự ti, sẽ nhút nhát, còn đối phương bình thường cũng chẳng cho họ cơ hội bắt chuyện. Tôi chắc chắn, lúc bọn họ đang ngồi chat trên Internet tuyệt đối sẽ không tiết lộ chuyện bản thân là một người làm công ngắn hạn, nếu bọn họ yêu nhau dưới tình huống như vậy, thì phải tính thế nào? Lừa đảo sao? “

Triển Chiêu ngẩn người, cau mày suy nghĩ một chút, sau đó bất đắc dĩ buông tay, “Nếu hỏi tôi cái vấn đề này, tình yêu là vấn đề khó hiểu nhất thế giới. Trong dòng chảy không gian và thời gian, gặp nhau sớm một chút hay trễ một chút đều không thể sinh ra tình yêu, vậy mà trong một khoảnh khắc đúng lúc, hai người liền yêu nhau. Chuyện như thế, đều không quan hệ gì tới danh phận hay tiền bạc, là có thể gặp không thể cầu. Nếu hai người nam nữ trên Internet thật sự trong chớp mắt này có thể cảm thấy yêu nhau, đây cũng là chuyện may mắn. Bất quá...” Triển Chiêu nói tới đây, chợt dừng lại một chút, cậu có chút khổ sở nhìn về mặt đường như có chút thay đổi của Bạch Ngọc Đường, trong lòng lại bối rối, bọn họ sao lại bắt đầu thảo luận chuyện tình yêu không có chút cơ sở khoa học nào thế này?

“Bất quá cái gì?” Bạch Ngọc Đường dường như rất có hứng thú với lời Triển Chiêu còn chưa nói hết, không ép cậu nói thì không được.

Triển Chiêu cười cười, nói tiếp, “Bất quá, yêu hay không đều không liên quan, quan trọng nhất là phải có lý trí, phân rõ ảo tưởng cùng thực tế. Bất kể là nguyên nhân gì, tùy tiện đến thành phố khác gặp người đàn ông ngay cả hình còn chưa từng nhìn qua như thế, chính là vô trách nhiệm với tính mạng của chính mình.”

“Lúc rơi vào sông tình mà muốn giữ vững lí trí, chỉ sợ cả đàn ông còn khó làm được nữa ấy?” Bạch Ngọc Đường cười nói.

Triển Chiêu nhún vai, “Chuyện anh nói tôi không rõ, tôi chỉ có thể nói, tuy tôi tôn trọng tình yêu, nhưng vẫn là đánh giá cao lí trí hơn.”

Không rõ? Bạch Ngọc Đường híp mắt, nhìn biểu hiện kiên định của tiểu tiến sĩ, đột nhiên cảm thấy, không rõ cũng rất tốt. Chỉ có người trước giờ chưa từng tổn thương mới có thể kiên định nói mình có thể giữ vững lí trí mọi lúc mọi nơi, đây cũng là một loại hạnh phúc đi?

“Có điều, tình yêu?” Triển Chiêu lập tức nhìn thẳng vào Bạch Ngọc Đường, làm anh giật cả mình.

“Sao, thế nào?”

Triển Chiêu nhăn nhó, “tôi cũng không cảm thấy Triệu Hiểu Hà yêu kẻ tình nghi.”

Bạch Ngọc Đường khó có lúc ngơ ngẩn, nhưng trong chớp mắt đã kịp phản ứng, anh gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

“Từ tin nhắn cùng lịch sử lên net cũng không nhìn ra dấu vết yêu đương, có lẽ cô chỉ muốn đi du lịch, sau đó tiện thể gặp mặt bạn trên mạng.”

“Công Tôn khoa trưởng tra được tất cả ghi chú trên net của người bị hại, cũng không có phát hiện trước khi bị hại các cô ấy có phát sinh quan hệ yêu đương gì với bạn trên mạng. Mà trên điện thoại di động của Triệu Hiểu Hà, tôi cũng phát hiện ra.....” Nói tới đây, Triển Chiêu để ý nét mặt hơi đổi của Bạch Ngọc Đường, dường như nghĩ tới cái gì, cậu lập tức ngừng nói, tò mò nhìn anh. Bạch Ngọc Đường híp mắt, nhìn Triển Chiêu nói, “Tôi biết chúng ta tiếp theo phải làm gì rồi.”

“A?”

“Đi xem xét mấy cái di động kia.”

49. Chương 49: Vụ Án 4 – Như Ảnh Tù Hình (9)

Lúc nhìn thấy hình Dương Quân trên tờ căn cước giả, Triển Chiêu đột nhiên xúc động, gật đầu một cái như đang suy nghĩ chuyện gì. Bạch Ngọc Đường đứng bên hỏi cậu vì cái gì lại làm ra vẻ mặt như thế, Triển Chiêu đáp, bởi vì mặt tên Dương Quân này chính là dạng công kích điển hình.

Dạng công kích? Bạch Ngọc Đường có chút không hiểu.

Triển Chiêu miễn cưỡng cười đáp, anh chỉ cần biết hấn rất nguy hiểm là được rồi.

; —— kỳ nhỉ... án này ngắn mà sao mãi không hết vậy ta.....

Từ lúc biết Tổ trọng án tới nay đã mấy tháng, Triển Chiêu tuy đã trải qua nhiều lần điều tra vụ án lớn, nhưng lại hiếm khi tiếp xúc với những công việc của cảnh sát. Trong ấn tượng của cậu, tổ trọng án hình như toàn họp, chia nhau tìm đầu mối, sau lại họp, lại tìm kiếm đầu mối, tận đến lúc moi ra được kẻ tình nghi giữa biển người. Còn về chuyện làm thế nào công việc tìm kiếm tỉ mỉ ấy được hoàn thành, hoàn toàn không nằm trong phạm vi hiểu biết của Triển Chiêu. Cho đến lần này, cậu mới thực sự biết được những người cảnh sát phải bỏ bao nhiêu cố gắng cho một đầu mối nhỏ nhoi.

Bạch Ngọc Đường nghĩ tới một vấn đề lần trước Triển Chiêu sơ suất, đó chính là việc kẻ tình nghi sau khi gây án đều mang vật tùy thân của người bị hại đi mất, ngoại trừ lần này, trong số vật tùy thân ấy đều có di động. Mười vụ án, trải rộng khắp mấy thành phố. Kẻ tình nghi là một người thu nhập thấp, hấn lên mạng bằng tại những quán net, mỗi lần qua một thành phố đều đến khu du lịch làm công ngắn hạn. Có lẽ hấn giữ những cái di động kia làm kỉ niệm, nhưng có nhiều khả năng, hấn đem chúng đi bán, đổi lấy tiền xài qua ngày.

Mặc dù mấy vụ án này cách nhau những 4 năm, nhưng nếu một người xuất hiện ở nhiều điểm tham quan trong thành phố, có công việc ngắn hạn, lái xe, lên mạng tại quán net, đồng thời lại ra chợ đen phi tang tang vật, bán di động. Xét theo từng đầu mối như vậy, lại đem những đặc trưng đó tập trung lên một người, đặc trưng của kẻ tình nghi sẽ từ từ hiện ra. Nhưng cho dù như thế, thì sau đó vẫn còn rất nhiều việc phải làm, nhưng công việc này Triển Chiêu không thể làm, mà người có thể làm trong tổ trọng án cũng chẳng có bao nhiêu.

Tổ trọng án cần cứu viện, họ cần nhóm cảnh sát từ những thành phố khác hợp tác, cùng nhau tóm lại tên ác ma này. Bao Chứng gửi đơn xin bộ công an cho thăng cấp hành động, mở rộng hành động từ cục cảnh sát thành phố H sang hành động các tỉnh. Bộ cảnh sát trả lời rất sớm, cục trưởng các cục cảnh sát khác nhờ Internet cũng tổ chức buổi họp qua mạng. Sau đó thống nhất muốn điều phối viên của tổ trọng án gửi lên toàn bộ tin tức, lấy thành phố H làm trung tâm, tản ra ba thành phố biển xung quanh, điều động toàn bộ lực lượng cảnh sát. Đẩy mạnh tiến độ điều tra, trong thời gian ngắn nhất bắt kẻ tình nghi về quy án.

Công việc nặng nề sau đó là thâm nhập điều tra, quán ăn, siêu thị, công ty chuyển phát nhanh, bất cứ nơi nào có thể thuê kẻ tình nghi đều nhất nhất bị ghé quá, tất cả những quán net gần bờ biển cũng bị liệt vào đối tượng cần điều tra, cảnh sát dưới mặt trời chói chang, đập trắng tiến vào từng ngôi nhà tưởng như bình thường mà thật ra đều chứa chấp tam giáo cửu lưu thậm chí là thủ lĩnh hắc bang, huy động nhân lực, thậm chí dùng cả quan hệ cá nhân từ các vụ điều tra trước đó để tìm ra người từng bán điện thoại di động. Giả dạng băng nhóm, thuê người trung gian, lái xe cho tổ chức ngầm vân vân, nơi có khả năng liên lạc với kẻ tình nghi cũng phải người đi xem xét.

Mười vụ án trong bốn năm, nhiều thành phố, hàng chục ngàn cảnh sát đang đổ xô đi tìm kiếm những đầu mối còn sót lại không được bao nhiêu kia, cuối cùng rất nhiều thông tin đã được tổng hợp lại trên mặt bàn tổ trọng án, mà bây giờ, hai ngày đã trôi qua. Hung thủ cũng không gây án nữa, nhưng Triển Chiêu lại có dự cảm bất thường, dựa vào tần số gây án của kẻ tình nghi, rất nhanh, sẽ xảy ra chuyện không tốt.

Bất quá, cố gắng của nhóm cảnh sát cũng không uổng phí, phần đầu hai ngày đêm cuối cùng cũng có thu hoạch, tầm mắt tổ trọng án xuyên qua hàng loạt tài liệu, đem mục tiêu phong tỏa tại một người. Tên họ kẻ tình nghi không rõ, nhưng cảnh sát tổ điều tra ở thành phố B đã lấy được đầu mối quan trọng, chính là tên này đã từng tham gia buổi thuê người lái xe của tổ chức hắc xa. Thẻ căn cước lúc đó hắn dùng là đồ giả, dùng tên giả Vị Dương Quân.

Kẻ tình nghi dùng tên giả Vị Dương Quân, là nam giới. Nhìn ngày sinh trên thẻ căn cước giả có thể đoán tuổi tác của hắn tầm 30, cao 178 cm, lớn lên hung bạo, tề hại, người từng có ấn tượng với hắn đều cho rằng người này nóng nảy dễ nổi điên, quan hệ cá nhân không tốt. Vì tính tình như thế hắn không thể đi làm lâu dài, bình thường chưa tới hai tháng sẽ vô cớ xin nghỉ việc. Thời gian hắn ở lại một thành phố cũng không quá nửa năm, thông thường một tháng sau khi phát sinh gây án sẽ bỏ đi. Đường như sau khi điều tra xong tất cả điểm này cảnh sát đều cảm thấy hắn hết sức khả nghi mà đồng thời lúc đó họ cũng rất hối hận vì sao không phát hiện những đầu mối này sớm hơn một chút.

Lúc nhìn thấy hình Dương Quân trên tờ căn cước giả, Triển Chiêu đột nhiên xúc động, gạt đầu một cái như đang suy nghĩ chuyện gì. Bạch Ngọc Đường đứng bên hỏi cậu vì cái gì lại làm ra vẻ mặt như thế, Triển Chiêu đáp, bởi vì mặt tên Dương Quân này chính là dạng công kích điển hình.

Dạng công kích? Bạch Ngọc Đường có chút không hiểu.

Triển Chiêu miễn cưỡng cười đáp, anh chỉ cần biết hắn rất nguy hiểm là được rồi.

Một tên rất nguy hiểm xuất hiện ở khu du lịch đẹp như tranh, trong thoáng chốc liền khiến thắng địa nghỉ mát bị phủ lên một lớp sương mù dày đặc. Hình của Dương Quân bị cảnh sát công khai, gây ra hậu quả to lớn trên mạng, mọi người rơi vào khủng hoảng, mà trong đó sợ hãi nhất vẫn là những khách du lịch còn đang trọ tại khách sạn ven biển. Thời điểm họ nhận được tin tức, họ liền vội rút hủy phòng, vé máy bay rời khỏi thành phố H bán sạch trong nháy mắt, phần lớn du khách trọ lại vì không thể mua vé máy bay nên bất mãn tập trung nơi đại sảnh, bắt đầu phản đối với khách sạn.

Mọi người vì kích động, ngôn từ mạnh mẽ, trong lời nói tràn đầy tức giận. Nhưng họ thật không biết, kẻ tức giận thực sự, một lời cũng nói không ra.

Trong một góc cách xa đám người, một nam nhân cô độc, vẻ mặt ủ rũ, đứng tại chỗ nhích chân. Đôi mắt dài của anh phẳng phất có nét giống sói, ánh mắt âm u, lạnh lẽo. Ngũ quan hung hãn, mặc đồ vừa bản vừa dơ, tóc mái dài đến nửa đầu che đi ánh mắt, cả người lờ lờ thối lếch thếch, làm người ta không muốn đến gần.

Mấy ngày trước hắn đã phát hiện bầu không khí có gì đó không đúng, xung quanh quán net hắn thường đi xuất hiện cảnh sát, bãi biển hắn đi qua mỗi lần giao hàng cũng trở nên vắng lặng. Từ bản năng cẩn thận, hắn không dám lên mạng, không dám đăng nhập vào tài khoản trước đó hắn sử dụng. Hắn biết, cảnh sát hình như đã phát hiện cái gì. Cái này không giống như mỗi lần hắn gây án xong, lời đồn bị hạn chế. Toàn là dấu hiệu chỉ rõ, nhóm cảnh sát đối đầu với hắn lần này không có ngu xuẩn như vậy, hơn nữa bọn chúng dường như rất quyết tâm.

Sau nữa, hắn thấy được tờ cảnh báo được dán lên các địa điểm du lịch, sau nữa, hắn lại phát hiện trên tờ cảnh báo đó có hình của mình. Nam nhân cô độc rơi vào tuyệt vọng, mặt của hắn đã bị phơi ra, làm hắn điên lên như bị phơi bày thân thể. Hắn sợ bị cảnh sát bắt, nhưng hắn còn sợ bị bại lộ giữa đám đông hơn.

Hắn cảm thấy tốt nhất nên rời đi, cũng nên tìm ông chủ để nói chuyện giải quyết tiền lương trong tháng này, sau đi lên xe lửa rời đi? Không, không được! Ông chủ xem qua tờ cảnh báo chắc chắn sẽ báo cảnh sát. Nghĩ tới đây, hắn khổ sở rời khỏi bãi biển, dùng tốc độ nhanh nhất trở về phòng thuê tạm. Thật ra hắn vốn cũng không dám quay về, nhưng nếu muốn rời khỏi thành phố H, không có tiền trên người thì không được, vì vậy hắn mới mạo hiểm quay về.

Hơn nữa, hắn cảm thấy hắn còn chút may mắn, ở nơi làm việc không ai biết hắn ở đâu. Có lẽ trước khi rời khỏi thành phố H, hắn còn có thể miễn phí tặng cho lũ cảnh sát thối kia một phần đại lễ. Nghĩ đến đây, mặt hắn lộ ra nụ cười điên cuồng tàn nhẫn.

Sau khi trở lại phòng thuê, hắn thật sự nhận ra cảnh sát không tìm tới. Cho nên mới lờ ra túi du lịch bản thủ, bắt đầu thu dọn đồ đạc của mình. Trong lúc dọn dẹp hắn nghe thấy từng tiếng từng tiếng rên bị kiểm chế, khó chịu khiến hắn cau mày.

“Câm miệng! Còn kêu thêm tiếng nữa tao lập tức làm thịt mày luôn!” Uy hiếp của hắn rất hiệu quả, bên trong lập tức trở nên yên tĩnh.

Hắn có chút đắc ý, mỉm cười, động tác trên tay tăng nhanh, hắn tính đóng gói hành lý nhanh một chút, sau đó vào phòng bếp xử lý con chó cái kia. Ngay lúc này, tiếng bước chân dồn dập từ ngoài cửa truyền tới, tiếp đó, hắn nghe thấy tiếng gõ cửa vang lên!

Tay hắn cứng đờ, túi du lịch rơi lên đất. Hắn cảm giác được, tim của hắn như muốn ngừng đập.

50. Chương 50: Vụ Án 4 – Như Ảnh Tù Hình (10)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Triển Chiêu cũng không vì bị cắt lời mà cảm thấy khó chịu, cậu cau mày suy nghĩ trong giây lát, sau đó do dự nhìn Bạch Ngọc Đường, “Tôi có thể đi nói chuyện với hắn một chút.”

“Không.” Bạch Ngọc Đường dứt khoát bác bỏ đề nghị của Triển Chiêu.

Triển Chiêu hơi ngơ ngác, “Không?”

“Phải, cậu không thể đi.” Bạch Ngọc Đường lắc đầu, giải thích với Triển Chiêu, “Cậu không phải cảnh sát, việc để cậu tham gia hành động là không tuân thủ kỉ luật.”

Triển Chiêu nhún mày, “Tôi chỉ đi vào cùng anh thôi, không nói gì có được không?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Bọn tôi cần chuyên gia đàm phán, không nói gì làm sao mà được.”

Đẩy nhanh tiến độ qua án 4)))))))) án này hai cháu không nhiều nên hơi chán phải k)))

“Mở cửa, đo đồng hồ nước!”

Bạch Ngọc Đường nhất mã đương tiên, đứng trước cả đội cảnh viên, dẫn đầu nhích từng bước một đến căn phòng của kẻ tình nghi. Cảnh sát trong nước lúc phá án đều có cách hành động đặc trưng của mình, bây giờ việc bọn Bạch Ngọc Đường muốn làm chính là tóm được phần tử nguy hiểm bên trong cửa. Mà bước đầu tiên, chính là phải lừa đối phương mở cửa, dĩ nhiên, có lúc sẽ không thành công. Cuối cùng bọn họ vẫn phải phá cửa xông vào.

Lập kế hoạch tỉ mỉ trước thì có thể giảm thiểu nguy cơ, nhưng cũng không hoàn toàn tránh khỏi, đúng như Triền Chiêu nói, trong căn phòng này đang chứa chấp một tên liên hoàn sát thủ nguy hiểm. Bạch Ngọc Đường sau khi gào lên lại nghe thấy trong cửa vang đến một trận tạp âm, vì thế anh nhanh chóng quyết định, tung một cước đá vỡ cửa! (trùm phá hoại là đây...)

Nòng súng lạnh lẽo hướng về bên trong, Bạch Ngọc Đường là người đầu tiên phóng vào! Cái phòng này vừa bẩn thỉu vừa lộn xộn, bên trong không có một bóng người. Sàn nhà tràn đầy những loại rác rưởi, bốc lên mùi ** =)) (cháu nghĩ là mùi t*nh dịch). Quần áo bẩn thỉu ném loạn trên giường, một túi du lịch vừa cũ vừa dơ nằm chỏng chơ trên sàn, bên trong là có một nửa y phục đã được đóng gói.

Bạch Ngọc Đường hí mắt, nhìn các anh em sau lưng vẫy tay, sau đó cẩn thận nhẹ nhàng bước, đi về phía phòng bếp nhỏ ở cuối gian phòng. Căn cứ vào thông tin chủ nhà nói, căn phòng cho thuê này chỉ có một gian nhỏ cùng phòng bếp nhỏ, chưa kể chỉ có một cửa sổ nhỏ cùng lỗ thông khí, căn bản không thể nào để một nam nhân trưởng thành chui qua. Nói cách khác, tên khốn kia bây giờ vẫn đang ở trong phòng thuê, nếu không có trong gian này, nhất định đang nấp ở phòng bếp.

Nhẹ nhàng bước tới cửa phòng bếp, Bạch Ngọc Đường tiếp tục dùng một cước đem cửa đá vỡ! (Phá hoại lần hai nhé) Cánh cửa yếu ớt không đỡ nổi sức mạnh của cảnh sát Bạch, báo hỏng tại chỗ! Trong nháy mắt cửa mở ra, lòng Bạch Ngọc Đường đột nhiên kéo mạnh! Anh thấy được một cảnh tượng khiến tim anh cảm thấy sợ hãi!

Một tên đàn ông có khuôn mặt dung tục tàn nhẫn, cặp mắt giống như dã thú, khát máu, cuồng hân. Nhưng chuyện làm Bạch Ngọc Đường cảm thấy sợ hãi không phải là hắn, mà là cô gái đang bị tay phải hắn khóa cổ, tay trái dí dao!

Cứu mạng! Cứu tôi! Cứu tôi với!! Tôi không muốn chết! A! Cứu tôi! Tôi không muốn chết!!” Cô gái thấy được cảnh sát lập tức kích động kêu gào.

Bạch Ngọc Đường nhanh chóng bình tĩnh lại, anh phát hiện tên khốn ở đối diện kia dùng cơ thể cô gái che chở cho mình, đứng ở vị trí của Bạch Ngọc Đường không có cách nào một súng giết chết hắn.

Anh cũng không để ý tới cô gái đang suy sụp, mà tỉnh táo khẽ hét một tiếng, “Dương Quân! Thả dao trong tay người xuống!”

Gã đàn ông núp phía sau cô gái cuối cùng cũng mở miệng, hắn dùng âm thanh lạnh lẽo ra lệnh, “Tội mày mau cút ra ngoài cho tao! Nếu không tao lập tức làm thịt con nhỏ này!”

Tâm tình Bạch Ngọc Đường vô cùng nặng nề lại lo lắng, mặc dù anh đã cố hết sức khống chế, nhưng loại lo lắng này lại lan tràn hết như không khí, khiến anh như muốn nghẹt thở. Tình huống này rất bất ngờ, cũng là sai lầm nghiêm trọng của anh! Toàn bộ tổ trọng án cùng cảnh sát thành phố H, lại không có ai biết có một cô gái bị Dương Quân bắt cóc!

Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?! Bạch Ngọc Đường lo lắng nhìn chăm chăm ánh mắt lang sói của Dương Quân, anh thậm chí còn cảm nhận được đối phương đang cười nhạo mình. Lại nữa? Tại sao cứ phạm phải sai lầm như vậy! Tay Bạch Ngọc Đường gần như run lên không kiểm soát, Bao Chứng đứng sau lưng anh thấy được tất cả, lòng đột nhiên trầm xuống.

Hắn tiến lên một bước, vỗ vai Bạch Ngọc Đường. Bạch Ngọc Đường từ góc mắt nhìn thấy ánh mắt Bao Chứng, liền hiểu ý đối phương. Bao Chứng là muốn anh rời khỏi hiện trường an tĩnh một chút, giao toàn cục lại cho hắn. Bạch Ngọc Đường muốn từ chối, nhưng anh cũng hiểu, lúc này chuyện anh nên làm nhất chính là ngoan ngoãn nghe theo.

Hiện trường xảy ra tình huống ngoài dự tính, từ một cuộc truy nã đơn giản biến thành giải cứu con tin khó khăn. Cần phải đem toàn bộ triển khai lại lần nữa, cái này cần thời gian, có lẽ tốn tới mấy tiếng. Bạch Ngọc Đường nhướng mày, lạnh lùng nhìn Dương Quân, lui từng bước đến cửa mới xoay người rời đi.

Vừa ra khỏi cửa, Bạch Ngọc Đường liền thấy Triển Chiêu.

Triển Chiêu nhảy bén lập tức phát hiện tâm tình không tốt của Bạch Ngọc Đường, “Có tình huống mới?”

Bạch Ngọc Đường ử rử gật, “Đúng vậy, tên khốn kia bắt một cô gái!”

Ánh mắt Triển Chiêu cũng trầm xuống, nhíu mày, “Cái này không thích hợp với phương thức của hần, mấy người bị hại trước đều không có dấu hiệu bị bắt cóc mà, không lẽ hần thăng cấp phạm tội sao?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, hung hăng chửi thề một câu, “Tên súc sinh!”

Triển Chiêu trầm ngâm gật đầu, “Nghiên cứu hành vi cũng không phải thuốc vạn năng, hay có thể nói, tôi vẫn chưa đủ khả năng để đoán ra loại thủ đoạn này của hần. Lần này là lỗi của tôi, thật xin lỗi.”

Nghe thấy lời Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường này giờ vẫn luôn cảm thấy không vui đột nhiên lại hòa hoãn. Anh rất ngoài ý muốn nhìn Triển Chiêu, nhả nhỏ, “Cậu nói là lỗi của cậu?”

Triển Chiêu gật đầu, “Nếu tiến hành phân tích từ những vụ án ở thành phố trước, chu kì phạm tội của kẻ tình nghi cũng không ổn định, có lúc bị đẩy lên trước, có lúc kéo ra sau. Vì vậy không thể loại trừ khả năng hần tiếp tục gây án ở lân cận thành phố H. Mà quan trọng nhất là án của kẻ tình nghi không phải trường hợp của nhóm tội phạm có tổ chức cao, tâm tình của hần cực kỳ không ổn định, vì thế cách thức gây án có thể sẽ thay đổi. Hơn nữa chúng ta công bố thông tin của hần ở thành phố H, lại tung cảnh báo cho quần chúng, khiến con mồi trước đó của hần cũng đề cao cảnh giác, không dễ bị lừa.”

“Tóm lại, hần thay đổi.” Bạch Ngọc Đường cắt lời Triển Chiêu, sau đó trịnh trọng nói, “Bây giờ chúng ta tìm được hần, xem như thành công một nửa. Bất kể là lỗi của ai, bây giờ đều không quan trọng. (mới này chú còn tự nhận lỗi mà!! Ố_ò) Việc chúng ta phải làm là sửa chữa sai lầm, vấn đề tiếp theo, là làm thế nào cứu được cô gái kia?”

Triển Chiêu cũng không vì bị cắt lời mà cảm thấy khó chịu, cậu cau mày suy nghĩ trong giây lát, sau đó do dự nhìn Bạch Ngọc Đường, “Tôi có thể đi nói chuyện với hần một chút.”

“Không.” Bạch Ngọc Đường dứt khoát bác bỏ đề nghị của Triển Chiêu.

Triển Chiêu hơi ngơ ngác, “Không?”

“Phải, cậu không thể đi.” Bạch Ngọc Đường lắc đầu, giải thích với Triển Chiêu, “Cậu không phải cảnh sát, việc để cậu tham gia hành động là không tuân thủ kỉ luật.”

Triển Chiêu nhíu mày, “Tôi chỉ đi vào cùng anh thôi, không nói gì có được không?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Bọn tôi cần chuyên gia đàm phán, không nói gì làm sao mà được.” (Chú giữ vợ như mèo giấu *** ấy =))

Triển Chiêu cũng đồng ý gật đầu, “Nói đúng, vậy trước đây lúc tổ trọng án gặp phải tình huống tương tự là ai phụ trách ra đàm phán với kẻ tình nghi?”

“Tôi tới tổ trọng án mới hơn một năm, còn chưa gặp phải tình huống nào thế này.” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Nhưng tôi biết, tổ trọng án không có bài trí nhân viên đặc biệt như vậy.”

“Hiểu rồi.” Triển Chiêu gật lên gật xuống, sau đó nhìn chăm chăm vào ánh mắt Bạch Ngọc Đường, “Nếu vậy, thời gian cấp bách, chúng ta chỉ có thể nhờ cục trưởng Lăng giúp đỡ.”

“Lăng Sở Sở?” Bạch Ngọc Đường nheo mắt.

“Đúng.” Triển Chiêu lại gật, “Tâm tình của Dương Quân rất không bình thường, cô gái kia đang gặp nguy hiểm, chúng ta cần phương án cẩn thận để giải cứu con tin.”

Bạch Ngọc Đường cũng gật, anh hé mắt, trong nháy mắt đó anh nhớ lại đoạn chuyện xưa. Trước khi tới tổ trọng án, anh từng tham gia rất nhiều hành động giải cứu con tin rồi. Bạch Ngọc Đường từng là đặc cảnh, chuyện thế này, anh tương đối giàu kinh nghiệm.

Vì thế, anh nhìn Triển Chiêu cười, “Yên tâm, chuyện này cứ để tôi lo.

51. Chương 51: Vụ Án 4 – Như Ảnh Tù Hình (11)

Triển Chiêu chau mày, đôi môi đỏ thắm mím lại, lẩm bẩm nói, ngón tay thon dài trượt trên màn hình điện thoại của Bạch Ngọc Đường, đôi mắt không ngừng di chuyển, thể hiện tốc độ đọc nhanh của cậu. Bạch Ngọc Đường híp mắt, không ngừng nhìn gò má Triển Chiêu, không biết tại sao, trong lòng sinh ra cảm giác, anh cảm thấy, nhìn biểu hiện tập trung chuyên chú của Triển Chiêu, tâm sẽ đặc biệt thoải mái

Lăng Sở Sở tự thân xuất mã, điều động lực lượng vũ trang gần nơi xảy ra chuyện nhất hành động. Bao vây căn phòng, tên tội phạm bắt cóc cô gái đáng thương, đang lì lợm giằng co với cảnh sát. Bao Chứng mang theo hai cảnh viên giám sát tình hình trong phòng, lượng lớn cảnh sát vũ trang đang vây quanh nhà, nhưng đường xạ kích có vấn đề, khiến nhóm bắn tỉa không có cách nào bắn hạ phần tử phạm tội, hành động giải cứu con tin cứ thế không cách nào triển khai.

Cùng lúc đội cảnh sát vũ trang được tập hợp, Bao Chứng cũng không bỏ phí thời gian, hấn vẫn luôn dùng thái độ bình tĩnh cùng kiên định tiến hành giao thiệp với phần tử tội phạm Dương Quân. Nhưng bất luận Bao Chứng nói gì, đối phương đều không hề phản hồi lại. Đôi ánh mắt đục ngầu điên cuồng vẫn ẩn sau lưng con tin, hơn nữa còn xảo quyệt dùng cơ thể con tin che đường đạn bắn từ phía trước. Phía sau hấn là tường, cửa sổ rất cao, đạn không thể nào bắn vào. Dĩ nhiên chính hấn cũng biết, chỉ cần hấn không rời khỏi phòng bếp, cảnh sát cũng không dám xông vô, bởi vì trong tay hấn còn con át chủ bài.

Danh tính con tin được xác định, cô tên Chu Quyên, là nhân viên công ty, ba ngày trước một mình xin nghỉ phép đến thành phố H du lịch. Thuê một phòng của khách sạn ba sao nằm gần biển trong hai ngày, đáng lẽ đến trưa nay phải trả. Nhưng nhân viên khách sạn lại phát hiện tất cả đồ dùng của cô đều để lại trong phòng, người thì không thấy đâu. Vì trước đó cũng từng có chuyện như vậy xảy ra, có nhiều du khách vì nhiều lý do nên trì hoãn thời gian trả phòng, khách sạn thông thường đều sẽ giữ lại những đồ đạc còn để lại, chờ khách trở lại lấy. Cho nên cũng không để ý lắm, cho đến khi cảnh sát tra ra, nhân viên tiếp tân mới nhớ ra, vị khách nữ này cũng không đến quầy tiếp tân nhận phiếu ăn sáng miễn phí do khách sạn tặng.

Nói cách khác, nếu ước chừng đúng, Chu Quyên đã bị Dương Quân bắt cóc trước đó hai ngày. Trong hai ngày này, trong căn phòng lộn xộn này đã xảy ra chuyện gì, trước mắt không cách nào phán đoán. Nhưng từ tiếng kêu gào cuồng loạn và trạng thái suy nhược thần kinh của Chu Quyên có thể thấy, cô nhất định phải chịu tội rất nhiều. Bất quá cô ấy vẫn còn may mắn hơn so với những cô gái bị giết, ít nhất cô còn có thể quay lại dưới ánh mặt trời, cảm nhận sự tốt đẹp của cuộc sống. Tại thời điểm này, cảnh sát đang vì sự an toàn của Chu Quyên mà lo lắng phân tích triển khai các bước hành động tiếp theo, mục tiêu của họ chỉ có một, chính là cứu cô ra khỏi bàn tay ác quỷ.

Bao Chứng đang giằng co với Dương Quân, Công Tôn Sách là nhân viên kỹ thuật, cũng không tới hiện trường. Bằng Thống lại phụ trách điều phối, giờ phút này đang tiến hành giao thiệp cùng nhóm truyền thông làm người ta đau đầu. Vì vậy, người duy nhất có thể triển khai công tác cứu hộ ở ngoại biên chỉ còn lại Bạch Ngọc Đường. Làm thành viên trọng yếu của tổ trọng án, bây giờ, toàn bộ đều nhìn về phía Bạch Ngọc Đường, từ lúc gia nhập tổ trọng án tới nay, đây là lần đầu tiên anh đối mặt với chuyện ra quyết định, trong nháy mắt, áp lực như đặt nặng trên vai anh.

Nhưng, có lẽ vì không khi đang quá mức khẩn trương, nên Bạch Ngọc Đường thậm chí còn chưa kịp cảm nhận được áp lực này, đã bắt đầu tỉnh táo sắp xếp. Trước mắt, chuyện quan trọng nhất chính là thành lập được đối thoại với tên tội phạm Dương Quân, đàm phán, giao thiệp, bất kể dùng thủ đoạn gì, nhất định phải hiểu rõ yêu cầu của hấn. Chỉ cần hấn mở miệng nói yêu cầu, cảnh sát nhất định có thể tùy thời hành

động. Bất luận là dụ hấn ra ngoài hay cảnh sát cho người vào trong, chỉ cần để hấn bước vào đúng tầm bắn của lính bắn tỉa, liền có cách hạ hấn, giải thoát con tin.

Mà vấn đề lớn nhất lúc này, cũng chính là nó, tính cảnh giác của Dương Quân vô cùng mạnh, đã vậy, căn bản còn từ chối nói chuyện với cảnh sát, đây là một tín hiệu cực nguy hiểm. Đúng như lời Triển Chiêu nói, Dương Quân trước mặt chính là loại hình công kích mãnh liệt, hấn từ chối giao tiếp, cũng có nghĩa hấn đã ôm quyết tâm chịu chết rồi. Nếu quả thật hấn muốn như thế, chắc chắn sẽ là mối đe dọa rất lớn cho sự an toàn của con tin.

Từ quan điểm của người chuyên nghiệp, Triển Chiêu cho Bạch Ngọc Đường hai gợi ý. Đầu tiên, để Công Tôn Sách phát huy năng lực của anh ấy, dùng tốc độ nhanh nhất tổng hợp tin tức cá nhân liên quan tới Dương Quân, càng nhiều càng tốt. Điểm này Bạch Ngọc Đường cũng đồng ý, vì căn cứ vào kinh nghiệm ngày xưa lúc đội đặc cảnh giải cứu con tin, nắm giữ được tài liệu về tội phạm cũng có lợi cho cảnh sát đứng bệnh hốt thuốc, tìm bước đột phá.

Thứ hai, sắp xếp nhân viên đàm phán tùy thời đợi lệnh, chờ đến lúc có được tài liệu thì lập tức tiến hành đàm phán với Dương Quân. Cho dù là đàm phán vô ích cũng sẽ nhận được hiệu quả nhất định. Bất kể đến cùng Dương Quân sẽ phản ứng thế nào, vẫn sẽ tốt hơn tình huống hiện tại.

Mà, trước mặt Lăng Sở Sở, Triển Chiêu lại một lần nữa xung phong, hi vọng Bạch Ngọc Đường cùng Lăng Sở Sở có thể cân nhắc cho mình ra đàm phán cùng Dương Quân. Thế nhưng thái độ của Lăng Sở Sở lại giống với Bạch Ngọc Đường, từ chối Triển Chiêu.

Công nghệ vi tính của Công Tôn Sách phát huy hiệu quả to lớn, sau khi nhận lệnh, trong 10 phút đã tra được toàn bộ gửi đến Bạch Ngọc Đường.

Dương Quân, tên thật là Vương Chí Quân, 29 tuổi, nguyên quán là một thôn làng nghèo khổ ở phía bắc Trung Quốc. Vương Chí Quân vốn có cơ hội tiếp nhận nền giáo dục cao đẳng, nhưng vì rớt kì thi tuyển sinh nên phải chọn ở nhà làm nông. Lúc 22 tuổi hấn đã từng đám cưới, cũng từng có một đứa con trai. Nhưng hai năm sau, cũng là lúc Dương Quân 24 tuổi, vợ của hấn cùng em gái vào Nam làm việc, đến nay một đi không trở lại. Một năm sau này, Dương Quân giao con trai cho cha mẹ già, một thân một mình rời quê hương tìm vợ, mãi đến bây giờ cũng chưa một lần trở về.

Thấy tài liệu Công Tôn cung cấp, chân mày Triển Chiêu chột nhứ chặt, cậu ngẩng đầu nhìn Lăng Sở Sở, nói, “Cục trưởng Lăng, tài liệu về án giết người cưỡng gian đầu tiên chỉ cho tôi xem hôm đó, xảy ra chính là vào 4 năm trước, lúc đó Vương Chí Quân chỉ vừa rời quê. Bắt đầu lên đường từ quê của hấn —”

Nói tới chỗ này, Triển Chiêu hí mắt, trong đầu bắt đầu vạch ra vị trí phát sinh 10 vụ án trước, sau đó sắp xếp chúng theo thứ tự trước sau, khởi điểm là ở quê Dương Quân, điểm cuối cùng là thành phố H. Sau đó, toàn bộ được nối thành một đường trong đầu Triển Chiêu.

“Hấn một đường từ quê ra, đi theo tuyến đường dọc bờ biển, lưu lại mấy tháng ở một thành phố, sau đó qua thành phố tiếp theo. Tôi biết vì sao hấn lựa chọn những chỗ này để gây án, vì hấn đang tìm người.”

Bạch Ngọc Đường nghiêm mặt gật đầu, “Hấn tìm vợ của mình.”

Lăng Sở Sở đồng ý nói, “Hơn nữa hấn nhận định từ đầu đó rằng, vợ của hấn nhất định sẽ làm việc ở thành phố ven biển, hơn nữa còn là công việc ở những nơi du lịch. Có điều, nếu hấn muốn tìm vợ, thì việc gì phải giết những cô gái ấy?”

Triển Chiêu nhăn mày, đột nhiên nhớ ra cái gì đó, cậu lập tức bấm điện thoại cho Công Tôn Sách. “Công Tôn khoa trưởng, bây giờ em cần phần ghi chép về cuộc trò chuyện giữa Dương Quân và cô gái kia!”

“Phần lớn vụ án đều đã xảy ra khá lâu, giờ chỉ có thể khôi phục lại phần ghi chép của ba người bị hại.”

“Cũng được. Có nhiều dùng nhiều!”

“Được, anh gửi sang di động của Bạch Ngọc Đường, cậu xem đi!”

Triển Chiêu cúp điện thoại, cầm di động của Bạch Ngọc Đường, dùng tốc độ nhanh nhất bắt đầu xem. Triển Chiêu chau mày, đôi môi đỏ thắm mím lại, lẩm bẩm nói, ngón tay thon dài trượt trên màn hình điện thoại của Bạch Ngọc Đường, đôi mắt không ngừng di chuyển, thể hiện tốc độ đọc nhanh của cậu. Bạch Ngọc

Đường híp mắt, không ngừng nhìn gò má Triển Chiêu, không biết tại sao, trong lòng sinh ra cảm giác, anh cảm thấy, nhìn biểu hiện tập trung chuyên chú của Triển Chiêu, tâm sẽ đặc biệt thoải mái. Anh cảm giác được, trong đầu Triển Chiêu nhất định có biện pháp giải quyết tên biến thái trong kia. (Cẩn thận nước dãi.)

Quả nhiên, không tới 20 giây sau, Triển Chiêu chợt ngừng đầu nhìn chăm chăm vào mắt Bạch Ngọc Đường, “Vợ của Vương Chí Quân không phải đi làm, mà là vứt chồng bỏ con, vốn cũng không định trở về. Mục đích Vương Chí Quân ra đi là để tìm được cô ấy, hoặc hẳn đã tìm thấy, nhưng cô không đồng ý theo hẳn về. Hoặc hẳn vẫn chưa tìm ra, nhưng trong quá trình tìm, tâm tình của hẳn nảy sinh biến hóa. Hẳn nhớ vợ của hẳn, nhưng lại càng thêm hận. Tôi nghĩ, lúc hẳn giết cô gái kia, nhất định đã sinh ra tác dụng đồng cảm, dùng cô gái kia làm thể thân cho vợ của mình.”

Nói tới chỗ này, Triển Chiêu làm mặt nghiêm túc nhìn Bạch Ngọc Đường, “tôi còn có suy đoán, vợ của hẳn rất có thể đã bị hẳn giết rồi.”

Tim Bạch Ngọc Đường trầm xuống, gật đầu, “Nói vậy bây giờ, có thể cho nhân viên đàm phán tiến vào.”

“Ngọc Đường.” Bạch Ngọc Đường vừa định phân phó chuyên gia đàm phán của cục thành phố tiến vào, Triển Chiêu lại đột nhiên ngăn anh.

“Sao?” Bạch Ngọc Đường hơi thêu mi, “Triển Chiêu, cậu không cần nói nữa, tôi chắc chắn sẽ không cho cậu vào đâu.”

Triển Chiêu lại lắc đầu, “Không phải, tôi chỉ muốn nhắc anh một câu, hẳn nhất định sẽ rất nhạy cảm với đề tài về vợ mình. Lúc nói nhất định phải cẩn thận, hơi lơ là một chút sẽ gây nguy hiểm cho con tin.”

Bạch Ngọc Đường chăm chú nhìn ánh mắt của Triển Chiêu, ánh mắt quả quyết của đối phương làm anh càng thêm thận trọng. Anh cau mày suy tư trong giây lát, sau đó gật đầu nói, “Đã vậy, hay để tôi tới đi.”

“Anh?” Triển Chiêu sững sờ.

Bạch Ngọc Đường lại cười, “Mặc dù đã ba năm không làm, nhưng tôi có lòng tin mình sẽ đối phó được với tên biến thái này.”

52. Chương 52: Vụ Án 4 – Như Ảnh Tù Hình (12)

Bạch Ngọc Đường càng cười vui vẻ ơn, “Vậy sao? Đáng tiếc, tôi không thể nói cho cậu biết.”

“A? Tại sao?” Triển Chiêu mất hứng cau mày.

“Vì cậu không phải cảnh sát, trước khi vụ án kết thúc, mọi chi tiết phá án đều không thể công khai.”

“Nè! Bạch Ngọc Đường, trước lúc phá án sao anh không bảo không thể công khai! Giờ dùng người xong rồi lại muốn bỏ rơi!! Cảnh sát cũng không thể không nói lý chứ!”

Trước lúc Bạch Ngọc Đường vào phòng, anh nhờ người ra các tiệm gần đó mua một ít thức ăn cùng bình nước. Anh cầm theo những món đồ ăn kia. Cuối cùng nhìn Triển Chiêu, trong mắt truyền ra tự tin cùng kiên định. Triển Chiêu nhìn anh nhẹ gật đầu một cái, Bạch Ngọc Đường câu khéo miệng, xoay người đi vào phòng thuê.

Bao Chứng cùng hai cảnh viên vẫn chăm chú giám sát Vương Chí Quân cùng con tin đáng thương Chu Quyên, thấy Bạch Ngọc Đường bước vào cửa, ánh mắt Bao Chứng sáng lên, sau đó gật đầu với Bạch Ngọc Đường một cái.

Bạch Ngọc Đường lĩnh hội, bước tới bên người Bao Chứng, nâng túi nylon trong tay lên, cho Vương Chí Quân thấy đồ ăn thức uống bên trong. Đồng thời cũng cho hẳn thấy hai tay mình không mang theo bất cứ vũ khí nào.

“Vương Chí Quân, anh thấy chưa, tôi không mang theo súng, hiện giờ anh vẫn an toàn.”

Lúc Vương Chí Quân nghe thấy tên của mình cả người run rẩy, hắn dùng ánh mắt đục ngầu nhìn chòng chọc Bạch Ngọc Đường, khuôn mặt bần thiêu của hắn tỏa ra một nét ngạc nhiên.

Bạch Ngọc Đường giả vờ như không thấy, anh từ từ đem túi nylon đặt xuống đất, sau có ngồi chồm hổm xuống, lấy từng loại thức ăn bên trong ra đặt lên đất. Anh ngẩng đầu nhìn Vương Chí Quân, trên bộ mặt vụn vẹo của hắn, anh thấy được biểu hiện khát khao cùng động tác nuốt nước miếng rất nhỏ.

Bạch Ngọc Đường thầm cười một tiếng, nói, “Anh đã lâu chưa ăn phải không, cô gái kia cũng vừa đói vừa khát, hay là anh cứ buông cô ấy ra trước, để hai người cùng ăn. Ngoài ra, anh còn yêu cầu gì chúng ta cũng có thể thương lượng được, anh không nói gì, cứ ở lý chỗ này cũng không phải cách, đúng không?”

Vương Chí Quân cau mày, ánh mắt bất an nhìn qua nhìn lại đồng đồ ăn với Bạch Ngọc Đường. Bạch Ngọc Đường cũng không nói gì, chẳng qua là kiên nhẫn chờ Vương Chí Quân nghĩ thông. Cứ như thế được khoảng 10 phút, Vương Chí Quân cuối cùng cũng lên tiếng.

“Tụi mày đi ra ngoài hết!”

Bạch Ngọc Đường hơi sững người, cười, “Cái này không được, bọn tôi ra ngoài hết, nếu anh làm cô ấy bị thương thì sao?”

Vì bị bắt cóc khá lâu, thể lực của con tin Chu Quyên cũng không còn. Cũng không biết là thấu hiểu ánh mắt trấn an của Bạch Ngọc Đường hay là vì sợ con dao lại một lần nữa bị Vương Chí Quân siết chặt. Tức lúc Bạch Ngọc Đường bước vào, cô chỉ giẫy một cái rồi lại trở về trạng thái mệt mỏi.

Vương Chí Quân dùng lực siết cổ Chu Quyên, làm dao trên người cô không tự chủ được quơ lung tung, không cẩn thận sẽ làm cô bị thương. Nghe Bạch Ngọc Đường từ chối yêu cầu của mình, bắt đầu cảm thấy khó chịu, bất an.

Bạch Ngọc Đường nhú mày, suy nghĩ một chút liền nói, “Thế này đi, để bọn họ ra ngoài hết, tôi ở lại đây với anh và cô ta. Anh biết tôi không mang vũ khí, sẽ không thể làm anh bị thương, nhưng anh cũng phải đảm bảo, không làm bị thương cô ấy được chứ?”

Vương Chí Quân nhăn nhó nhìn chăm chăm Bạch Ngọc Đường, thấy đối phương giơ tay làm tư thế đầu hàng, sau đó lại cảnh giác nhìn về phía Bao Chứng.

Bao Chứng không ngờ Bạch Ngọc Đường sẽ nói ra yêu cầu như vậy, nhưng hắn biết, còn tiếp tục giằng co, bọn họ chỉ còn một biện pháp, chính là tiến công. Đến khi ấy, Chu Quyên có thể bị hại hay không, không ai dám chắc.

Vì thế, Bao Chứng nhìn Bạch Ngọc Đường một cái, lập tức gật đầu đồng ý. Phất tay, kêu hai cảnh viên, ba người từ từ lui đến cửa.

Nghe được tiếng bước chân ngày càng xa, Bạch Ngọc Đường cười, đưa tay cầm lên một chai nước, giơ về phía Vương Chí Quân, “uống trước miếng nước?”

Trong mắt Vương Chí Quân phát ra thần sắc tham lam, hắn đã khát lâu rồi. Hắn muốn lấy chai nước trong tay Bạch Ngọc Đường, nhưng hắn cũng ý thức được, nhận lấy chai nước đó là một chuyện rất nguy hiểm.

Vương Chí Quân do dự, Bạch Ngọc Đường lại không để hắn do dự quá lâu. Anh giơ tay nhẹ nhàng ném tới, Vương Chí Quân lạnh tay lẹ mắt, một phát nhận được cái chai.

Bạch Ngọc Đường híp mắt nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của Vương Chí Quân, thật ra trong nháy mắt vừa nãy, anh đã tính rút ra khẩu súng đang giấu trong ngực, một phát bắn chết Vương Chí Quân. Nhưng anh chú ý cho dù là lúc nhận nước, tay phải của hắn vẫn nắm chặt chuôi dao, đè trên cổ Chu Quyên.

Bạch Ngọc Đường không dám mạo hiểm, anh không muốn chỉ vì sai lầm của mình mà lại làm mất đi tính mạng người vô tội!

Vương Chí Quân nhận được nước, vội vã lấy rằng mở nắp chai, há to miệng uống mấy hớp. Bạch Ngọc Đường hí hóp mắt quan sát Vương Chí Quân, chờ hắn uống nước xong, Bạch Ngọc Đường giả điên như không có gì nói, “Không cho vợ anh uống một hớp sao?”

Vương Chí Quân hơi sững sốt, bối rối nhìn Bạch Ngọc Đường, “Vợ... Vợ tao?”

Trên mặt Bạch Ngọc Đường hiện ra vẻ kinh ngạc, giả như bất ngờ nhìn Chu Quyên, “Cô ấy ở chung với anh, chẳng lẽ còn không phải vợ?”

“Tao, vợ tao...” Đầu óc Vương Chí Quân đã có chút hỗn loạn, mặc dù hắn nhốt Chu Quyên đã hơn một ngày, nhưng lại không thường gặp cô ấy. Trong tâm trí hắn, cô ta là thứ đồ vật không có chút ý nghĩa nào, hắn tính siết chết cô ta, rồi dùng thi thể của cô ta phát tiết ham muốn.

Nhưng lời nói của Bạch Ngọc Đường khiến hắn rơi vào hỗn loạn, vợ hắn sao? Đúng rồi, hắn đúng là có một người vợ, cách đây lâu lắm rồi, lúc hắn còn rất trẻ, hắn có một cô vợ ngoại hình què mùa, lại đa tâm. Người phụ nữ đó sinh cho hắn một đứa con trai, sau đó cùng nam nhân khác chạy trốn.

Hắn bỏ lại con trai, ra ngoài tìm vợ, hắn tìm được. Đúng, hắn tìm được. Không lẽ cô gái này chính là vợ hắn sao?

Dáng vẻ lúng túng của Vương Chí Quân đương nhiên không thoát khỏi ánh mắt Bạch Ngọc Đường, anh tiếp tục thêm đòn nữa, “Lúc ở nhà chắc anh thường đánh vợ nhỉ? Nếu không cô ấy cũng chẳng bỏ anh đi mất.”

Lời nói của Bạch Ngọc Đường làm khuôn mặt Vương Chí Quân hiện ra sự giận dữ, hắn điên cuồng gào lên, “Mày thôi lắm! Vợ tao chết sớm rồi! Con nhỏ này không phải vợ tao! Chỉ là một con diêm!”

“Diêm?” Bạch Ngọc Đường nhướn mày, “Nhất dạ phu thê bách nhật ân, sao anh có thể bảo vợ của mình là diêm được chứ?” (* – Một đêm vợ chồng trăm ngày ân nghĩa)

Khuôn mặt Vương Chí Quân thoáng qua nét giận dữ, Bạch Ngọc Đường nhìn thấy, cũng giật mình, “Không lẽ vợ của người thật sự đi làm diêm? Cô ấy thà làm diêm cũng không muốn làm vợ của người? Vương Chí Quân, người thật là hèn nhất, chỉ có thể hưng phấn với phụ nữ đã chết, là một tên bất lực, là tên biến thái chỉ biết động dao với phụ nữ đã chết!! Có gan sao không tìm đàn ông đi?”

“Mày, mày câm miệng! Câm cái miệng chó của mày lại!” Vương Chí Quân rơi vào thịnh nộ, hắn điên cuồng chăm chú nhìn Bạch Ngọc Đường, cặp mắt đỏ ngầu, vành mắt muốn rách!

Bạch Ngọc Đường dĩ nhiên không chịu bỏ qua, tiếp tục dùng ngôn ngữ kích thích Vương Chí Quân, “Mày bắt tao câm miệng? Còn lâu! Mày làm gì được tao nào? Muốn tao câm miệng, tới giết tao đi! Tới đây!”

“Á!” Vương Chí Quân điên cuồng gào lên vùng lên con dao trong tay!

Chu Quyên bị dọa sợ đến hồn lìa khỏi xác, cả người căng cứng, ngay cả tiếng kêu la thảm thiết cũng không thể phát ra. Toàn bộ quá trình này, người duy nhất cố gắng giữ bình tĩnh chính là Bạch Ngọc Đường. Trong khoảnh khắc Vương Chí Quân giơ dao lên, trong tay Bạch Ngọc Đường đã có thêm cây súng.

Hai tiếng súng vang lên, dao trong tay Vương Chí Quân rơi xuống đất, Chu Quyên gào thét té xuống, Bạch Ngọc Đường tiến nhanh về phía trước, ôm cô vào trong ngực.

Tổ trọng án, cảnh sát vũ trang, cảnh sát thành phố H do Lăng Sở Sở mang tới, sau khi nghe được tiếng súng, liền hô hoán xông vào. Vương Chí Quân bị Bạch Ngọc Đường bắn hai phát té xuống đất, một súng bắn trúng tay phải, một phát khác trúng ngay giữa mồm, hiện giờ đã hôn mê, không biết còn sống hay đã chết. Hiện trường là một mớ hỗn độn, cảnh viên đem Vương Chí Quân cùng Chu Quyên lên xe cứu thương, nhanh chóng đưa tới bệnh viện. Mà Bạch Ngọc Đường sau khi giao Chu Quyên cho Lăng Sở Sở rồi, liền ngồi ngay xuống đất, hít thở thật sâu mấy hớp.

Vài phút sau đó, hiện trường đã được dọn sạch, cảnh viên đang tiến hành công việc thu thập bằng chứng cuối cùng. Bạch Ngọc Đường cũng rời khỏi căn phòng thuê đầy tội ác, một lần nữa trở lại dưới ánh mặt trời.

Trước mặt tiền căn phòng là một bờ cát trắng nõn, Bạch Ngọc Đường ngồi trên sàn, nheo mắt lại nhìn cảnh đẹp nơi biển trời xa xa, tâm tình đặc biệt thoải mái hơn, lại cảm thấy có chút trống rỗng.

Lúc này, bên cạnh anh nhiều thêm một người. Bạch Ngọc Đường không cần nhìn, chỉ bằng cảm giác cũng biết, là cậu tiến sĩ nhỏ đó đang ở bên cạnh anh.

Bạch Ngọc Đường khẽ mỉm cười, híp mắt hỏi, “Muốn hỏi tôi chuyện gì?”

Triển Chiêu sững sốt, sau đó gãi gãi đầu, “Làm sao anh biết tôi có chuyện muốn hỏi anh?”

“Bởi vì cậu là vị tiến sĩ nhỏ vô cùng tò mò.”

Triển Chiêu ngốc lảng, nhìn ánh mắt tràn đầy ý cười của Bạch Ngọc Đường, bất đắc dĩ nhún mày, “Thứ nhất, tôi không nhỏ. Thứ hai, tôi không có tò mò, cái này gọi là thăm dò tinh thần được không!”

Bạch Ngọc Đường càng cười vui vẻ hơn, “Vậy sao? Đáng tiếc, tôi không thể nói cho cậu biết.”

“A? Tại sao?” Triển Chiêu mắt hứng cau mày.

“Vì cậu không phải cảnh sát, trước khi vụ án kết thúc, mọi chi tiết phá án đều không thể công khai.”

“Nè! Bạch Ngọc Đường, trước lúc phá án sao anh không bảo không thể công khai! Giờ dùng người xong rồi lại muốn bỏ rơi!! Cảnh sát cũng không thể không nói lý chứ!”

Bạch Ngọc Đường không để ý đến phản kháng của Triển Chiêu, anh tiêu sái đứng dậy, bước nhanh về hướng biển rộng xa xa.

“Nè! Bạch Ngọc Đường!”

Triển Chiêu trợn mắt há mồm nhìn Bạch Ngọc Đường mặc áo khoác nhảy vào biển, sau đó tay chân nhanh nhẹn như mái chèo, vỗ vào bọt nước, nhìn qua giống như một con cá tào nhả xinh đẹp, bơi về đằng xa.

Ráng chiều vàng vàng chiếu rọi trên mặt biển, Triển Chiêu ngơ ngác nhìn dáng bơi của Bạch Ngọc Đường, một lát sau, không nhịn cười được.

Cái anh Bạch Ngọc Đường này hình như thay đổi rất nhiều, so với lần đầu Triển Chiêu gặp còn tưởng như hai người khác nhau. Triển Chiêu chưa từng thấy anh ta cười đến hạnh phúc như thế, nếu vì cứu được cô gái kia lại khiến anh ta vui vẻ đến vậy, Triển Chiêu cảm thấy, có bị Bạch Ngọc Đường chọc ghẹo một chút, cũng chẳng phải chuyện gì lớn lao. Dù sao, những chuyện phát sinh bên trong cánh cửa kia, sớm muộn gì cậu cũng biết.

53. Chương 53: Vụ Án 4 – Như Ảnh Tùy Hình (13)

Nhật ký Triển Chiêu

Gia đình hạnh phúc đều giống nhau, gia đình bất hạnh có nhiều loại bất hạnh.

— Lev.Tolstoy

Ngày 12 tháng 2 năm 2013, trời xanh.

Hôm nay là một ngày đặc biệt, ngày này một năm trước, là lần đầu tiên tôi tới hiện trường phạm tội do tổ trọng án của cục cảnh sát thành phố D quản lý. Từ ngày đó, công việc bán chuyên viết hồ sơ của tôi cũng bắt đầu. Thật ra, tiến sĩ đang học như tôi cũng không có tư cách tham gia hoạt động này. Nhưng đội trưởng Bao cho tôi cơ hội, sau khi trải qua hai vụ án, tôi dần dần đã lấy được sự tín nhiệm của các thành viên tổ trọng án. Nhưng lần này, tôi lại phạm sai lầm.

Sai lầm lần này, khiến tôi cảm thấy vô cùng chán nản cùng hối hận, dĩ nhiên, còn cảm thấy may mắn nhiều hơn. May mắn trừ tôi ra, những thành viên khác của tổ trọng án cùng cảnh sát của các thành phố cùng tham gia phá án đều không phạm cùng một sai lầm như tôi. Bọn họ đều rất tốt, chuyên nghiệp, ưu tú, nhạy bén, thông minh. Nếu không có bọn họ, có lẽ Chu Quyên đã sớm bị sát hại, còn chúng tôi cũng không cách

nào bắt được Vương Chí Quân, để cho tên ác ma giết người này tiêu dao ngoài vòng pháp luật, tiếp tục làm chuyện ác.

Vương Chí Quân là một tên ác ma hoàn chỉnh, hai súng của Bạch Ngọc Đường cũng không lấy được tính mạng hắn, cho nên hắn còn có thể ở trên giường lưu một hơi tàn khai ra hắn đã giết tổng cộng 12 mạng người.

Trừ 10 vụ án giết người cường gian mà cảnh sát đã biết ra, còn 2 người bị hại chưa được cảnh sát phát hiện. Một người trong đó là án mạng cuối cùng trước khi hắn đến thành phố H, người bị hại là sinh viên đại học ở nơi hắn gây án. Vương Chí Quân cùng cô gái này là tình cờ quen biết, hắn dùng hoa ngôn xảo ngữ để dụ cô gặp nhau ở ngoài, sau đó giết chết. Địa điểm ném xác cũng không thuộc khu du lịch, nên đã bị cảnh sát địa phương bỏ sót.

Mà một người bị hại khác cảnh sát không xác định được đã sớm hóa thành xương trắng. Cô là người đầu tiên chết dưới tay Vương Chí Quân, cũng là vợ của Vương Chí Quân, tên gọi Triệu Tiểu Hồng. Triệu Tiểu Hồng với Vương Chí Quân là quen nhau từ nhỏ, ở cùng thôn quê cũ, cùng học chung tiểu học, cuối cùng sau khi học xong trung học cơ sở, Triệu Tiểu Hồng thôi học ở nhà làm nông, Vương Chí Quân lại tiếp tục học lên phổ thông. Sau đó Vương Chí Quân rớt kì thi đại học, nhờ các bà mai trong thôn làm mối, cùng Triệu Tiểu Hồng kết duyên.

Nhà của họ nằm ở một làng núi nhỏ vừa nghèo vừa lạc hậu, đất đai lại phì nhiêu, ngũ cốc phong phú, vậy mà nông dân sau khi giải quyết được vấn đề lương thực vẫn vô cùng nghèo khó. Một Vương Chí Quân đã từng học qua THPT ở thành phố huyện không cam lòng vì cả đời mình ở nơi nông thôn cày cấy, cho nên suy nghĩ linh hoạt của hắn đã sớm nảy ra ý định ra ngoài làm công. Thế nhưng hắn lại không nghĩ rằng, người đầu tiên thực hiện việc đó cũng không phải là hắn, mà là vợ của hắn Triệu Tiểu Hồng.

Hôn nhân của Vương Chí Quân với Triệu Tiểu Hồng thực ra chỉ tồn tại 1 năm rưỡi, trong thời gian này họ có một đứa con trai, nhưng cuộc sống hôn nhân của họ cũng không vì con trai ra đời mà trở nên hạnh phúc, cuộc hôn nhân ngắn ngủi này tràn ngập cãi vã và bạo lực. Trong quá trình thẩm vấn Vương Chí Quân, chị Sở cho phép tôi ở bên nghe, âm thầm quan sát, cho nên mới biết được rất nhiều chi tiết liên quan tới hôn nhân của họ. Vương Chí Quân là một người đàn ông được giáo dục, đọc sách, lại vẫn giữ thói quen đánh vợ. Mà Triệu Tiểu Hồng cũng không phải một người chịu an phận thủ thường, ngoan ngoãn phục vụ. Đối mặt với sự bạo lực của chồng mình, cô liền chọn biện pháp hiệu nghiệm nhất để bảo vệ bản thân, chính là chạy trốn. Lúc con trai vừa tròn 8 tháng, cô ấy đã chạy khỏi căn nhà không có chút ấm áp đó, bỏ lại chồng cùng con, tha hương, ra ngoài kiếm sống.

Vương Chí Quân khẳng định vợ của hắn bị đàn ông bên ngoài quyến rũ nên mới bỏ chồng ném con, nhưng thực ra cũng không phải như vậy. Sau đó cảnh sát dựa theo chỉ dẫn của Vương Chí Quân, tìm ra nơi hắn giết hại Triệu Tiểu Hồng, hơn nữa còn tìm được thi thể của cô. Theo toàn bộ chi tiết khác, cảnh sát đã khôi phục được vụ án.

Triệu Tiểu Hồng bị giết ở thành phố F, nơi bị hại là một căn phòng thuê đơn giản, nằm trong một con hẻm nhỏ long xà hỗn tạp. Những nơi như thế, thông thường đều là chỗ ở của lao động hạ cấp. Nơi này đâu cũng thấy được gái điếm, con nghiện, phần tử xã hội đen, người nhặt rác, tam giáo cửu lưu, cực kỳ lộn xộn. Theo lời khai của đám chị em cùng Triệu Tiểu Hồng rời quê, Triệu Tiểu Hồng lúc đầu theo họ đi làm. Hơn nữa trước lúc cô ra đi cũng đã lập ra kế hoạch tốt để kiếm tiền. Quyển rũ cô cũng không phải đàn ông, mà là hai người bạn của cô ấy. Bạn của cô không phải ai khác chính là nhóm chị em cùng quê, cũng là bạn học trung học của cô ấy, A Lệ với A Hà. Bốn năm trôi qua, A Lệ, A Hà vẫn làm gái mại dâm trong một tiệm salon nhỏ, tìm các cô rất dễ, để họ kể lại khởi đầu chuyện xưa cũng chẳng có gì khó khăn.

Chúng ta có thể nghĩ ra, một người con gái chịu hôn nhân bất hạnh, bị bạn bè mê hoặc, theo các cô ấy xuôi nam, bán thân để lấy chút tiền, ghim rễ ở thành phố khác. Cô có thể sẽ vui vẻ, sẽ mệt mỏi, có thể nửa đêm tỉnh giấc không nhận được nhớ về con trai mình đang ở xa quê. Nhưng, cuộc sống như thế không có người chồng đánh chửi, cho dù có khổ, nhưng lại đỡ hơn nhiều. Thế mà có một ngày, chồng của cô tìm được cô, cơn ác mộng một lần nữa lại ập xuống. Triệu Tiểu Hồng cam tâm làm gái điếm cũng không muốn về nhà cùng Vương Chí Quân. Người sau then quá hóa giận, giết chết Triệu Tiểu Hồng. Sau đó, Vương Chí Quân trải qua vài giây hoảng hốt, lại như mở ra cánh cổng trong lòng, thả ra ác quỷ trong ấy.

Trong quá trình giết vợ, hắn tìm được khoái cảm, lại càng tăng thêm hận thù với phái nữ. Hắn hận những đứa con gái tùy tiện như Triệu Tiểu Hồng, cảm thấy các cô không biết liêm sỉ, hắn cho rằng chỉ có giết các cô ấy, khiến các cô ấy im lặng, hắn mới có thể an tâm. Thành phố F cũng là một thành phố du lịch, sau khi giết chết Triệu Tiểu Hồng rồi, Vương Chí Quân cũng chẳng trở về, là đi thẳng một đường về Nam, dọc theo bờ biển, bắt đầu hành trình chém giết của hắn.

Trừ Triệu Tiểu Hồng, Vương Chí Quân đã giết 11 cô gái trẻ, độ tuổi trung bình của các cô khoảng 22, trong đó lớn nhất 29, nhỏ nhất 19. Phần lớn họ đều học tới đại học, công việc tốt, ngoại hình tốt, nhưng tính tình đơn giản, dễ tin tưởng người khác. Mấy cô ấy quen Vương Chí Quân ở trên mạng, trải qua một thời gian lên net trò chuyện, đã nhanh chóng xem Vương Chí Quân thành bạn bè quen biết. Theo Vương Chí Quân cho biết, việc giành được tín nhiệm của các cô ấy dường như không cần bất cứ cố gắng nào, có thể nói là dễ như bỡn.

Hắn chỉ cần nghiên cứu không gian QQ của các cô ấy, tìm được sở thích của họ, rồi phối hợp. Mặc dù Vương Chí Quân chỉ học hết cấp 3, nhưng trong quá trình trò chuyện trên mạng cũng khiến đối phương không cách nào phát hiện. Hắn cố ý ngụy trang, khen ngợi lấy lòng, rất nhanh lấy được cảm tình của cô gái, cũng có được sự tin tưởng của họ. Vương Chí Quân nói, thật ra, ngay lần đầu tiên hẹn người bị hại thành công, ngay cả hắn cũng không tin được, đối phương lại có thể dễ dàng tin tưởng hắn như thế, hơn nữa còn thật sự đến gặp hắn.

Có lẽ đối phương xem hắn là bạn, nhưng cái này với Vương Chí Quân mà nói, chẳng có chút nghĩa lý. Hắn là một tên biến thái tình dục, đối với người như vậy, con người cùng đồ vật chẳng có gì khác nhau, thứ hắn muốn là thi thể của các cô ấy.

Vương Chí Quân là một ví dụ đặc thù, tình huống của hắn vô cùng phức tạp. Trong những đợt phỏng vấn sau phá án lần trước, rất hiếm khi nào xuất hiện những ví dụ về sự tồn tại song song của nhiều triệu chứng như vậy. Sau khi tập thể thành viên tổ trọng án rời khỏi thành phố H, tôi một mình ở lại, mục đích chính là muốn gặp cha mẹ của Vương Chí Quân một lần. Với một kẻ tình nghi phức tạp như vậy, tôi cực kỳ muốn biết quá trình trưởng thành của hắn. Giáo dục gia đình phải như thế nào mới bồi dưỡng ra nhân cách tàn công, một người bạo lực, biến thái tình dục, đồng thời lại yêu thi thể chứ? Trên người Vương Chí Quân có rất nhiều bí ẩn mà tôi không cách nào hiểu nổi, đây cũng là nguyên nhân khiến tôi không thể phán đoán chính xác được hành động của Vương Chí Quân trong lúc phá án.

Lần này tôi phạm sai lầm, thậm chí còn là một lần thất bại, nhưng tôi vẫn tâm phục khẩu phục. Về sau khi làm việc, tôi nhất định sẽ ghi nhớ chuyện Vương Chí Quân, thời thời khắc khắc nhắc nhở bản thân, rằng hành động con người không thể dùng phân tích đơn giản để đánh giá được, làm người viết hồ sơ, thời điểm tiến hành phân tích tâm lý phải hết sức cẩn thận. Vì một sai sót của bọn tôi cũng có thể khiến toàn bộ hành động trở thành bị động.

Ngày tiếp theo sau khi tổ trọng án rời khỏi thành phố H, tôi gặp được cha mẹ của Vương Chí Quân. Họ là một cặp vợ chồng nông dân bình thường, ăn mặc đơn giản, mặt đầy sương gió. Thái độ của hai người rụt rè, né tránh ánh mắt lại lộ ra sắc sảo. Lúc được gặp mặt con trai, người làm cha mẹ đều òa khóc, lại không nhận được tổ cáo với đám cảnh sát con dâu mình ăn ngon lành, không chịu làm ăn, lại trốn đi cùng trai, bắt kẻ chồng con. Họ cho rằng con trai mình thành ra như vậy, đều là lỗi của con đàn bà hư hỏng đó. Mà trong miệng của họ, dường như không có nhớ rõ chuyện con trai mình đánh vợ thế nào, trong khi chuyện này lại do chính miệng con trai họ thừa nhận với cảnh sát.

Nhưng mặc kệ những vị lão nhân này có góc nhìn về con dâu thế nào, vẫn có một chuyện tôi hoàn toàn có thể cảm nhận được, chính là tình yêu của họ với Vương Chí Quân. Kể từ sau khi Vương Chí Quân rời nhà, hai vợ chồng già vẫn luôn nghĩ cách bắt liên lạc với hắn, nhưng vẫn không được như ý. Không ngờ được, lần đầu tiên gặp lại sau 4 năm lại là đồn cảnh sát, còn con của họ đã phạm tội nặng đến không thể tha thứ, thứ đang chờ hắn là sự trừng phạt nghiêm khắc của pháp luật.

Vương Chí Quân lớn lên trong tình yêu cùng bảo vệ của cha mẹ, mặc dù cuộc sống không giàu, lại đủ hạnh phúc, thế mà khi lớn lên hắn vẫn trở thành một người biến thái tình dục, tính tình cáu kỉnh, nóng nảy lại mang tính công kích điển hình như vậy. Chuyện này hắn phải có nguyên nhân, bất luận là hành động của ai cũng sẽ tìm ra được nguyên nhân từ trong lòng hắn, mà nguyên nhân đó nhất định từ cơ hội nào đó sinh ra, chứ không phải vô duyên bẽ rã. Sau khi hai vị kia thấy mặt Vương Chí Quân rồi, tôi lấy tư cách cá

nhân đến gặp họ ở khách sạn. Đến lúc lấy được tín nhiệm của hai người họ, họ bắt đầu kể cho tôi nghe quá trình trưởng thành của Vương Chí Quân.

Theo từng hồi từng hồi của ông ấy, cùng lời giải thích có chút rối loạn, tôi từ từ tìm ra một ít tư liệu có giá trị. Thì ra Vương Chí Quân lúc còn rất nhỏ đã thể hiện ra một vài đặc tính của biến thái tình dục, hẳn thích ngược đãi động vật, hơn nữa cái sở thích này còn tồn tại đến tận lúc trưởng thành. Mẹ của Vương Chí Quân đã từng tự hào nói với tôi thế này, con trai bà ấy vô cùng có hiểu, từ năm 15 đã có thể hoàn thành việc giết heo một mình.

Ở đây tôi muốn chú thích một cái, làm một người hoàn toàn sống trong thành phố mà lớn lên, tôi cũng không biết giết heo phải làm gì. Mẹ Vương Chí Quân mới giải thích với tôi, ở nông thôn, cứ tới năm mới, mỗi nhà phải giết một con lợn nhà nuôi, nhưng không phải nhà nào cũng có người biết giết. Hơn nữa, vài năm gần đây, đời sống tốt, nhà có chút tiền của sẽ thuê người khác thay người trong nhà giết heo, dù sao, không phải tất cả mọi người đều có can đảm sát sinh. Một con heo, nuôi một năm, cũng là một sinh mạng. Ai cũng có lòng trắc ẩn, không thể xuống tay cũng là chuyện thường tình. Mẹ của Vương Chí Quân mới nói, từ lúc Vương Chí Quân lên 15 tuổi, mỗi năm đều chủ động giết heo cho nhà mình, hơn nữa còn giúp hàng xóm, thuận tiện kiếm chút tiền. Lúc nhắc tới chuyện này, trên mặt mẹ Vương Chí Quân nở nụ cười tự hào, nhưng tôi lại thấy trong lòng phát lạnh.

Giết heo, ngược đãi động vật nhỏ trong nhà, đã từng giết hết mấy con chó nhỏ nhà nuôi cuối cùng thì không nuôi chó nữa. Tôi có thể tưởng tượng, mỗi sáng sớm Vương Chí Quân thức giấc, nghe được tiếng kêu của nhiều loại động vật trong sân, trong lòng sẽ cảm thấy thế nào. Cảm giác cău kỉnh, hưng phấn, khát khao giết chóc, là tình cảm đặc trưng cho nhân cách chống đối xã hội tiêu biểu. Sự điên cuồng của họ chỉ có thể phát tiết qua chém giết, trừ chuyện này ra, không còn thứ gì có thể kích thích được tình cảm của họ. Người như vậy nếu không được giáo dục cùng hướng dẫn, để họ phát triển tự do, cuối cùng sẽ dẫn đến hậu quả không tốt.

Trừ ngược đãi động vật ra, vấn đề hôn nhân của Vương Chí Quân cũng có thể tìm ra nguyên nhân trong quá trình ở cùng hai vợ chồng già này. Tôi phát hiện trong khoảng thời gian nói chuyện với tôi, hai vị đều luôn cãi nhau vì vấn đề chi tiết. Nhìn thôi cũng hiểu, nếu tôi không có ở đây, bọn họ sẽ cãi càng lúc càng dữ dội, thậm chí tới mức động thủ đánh nhau. Theo dữ liệu hiển thị, đứa con lớn lên trong gia đình bạo lực, nhất là con trai, lúc chúng lớn lên, lập gia đình, phần lớn sẽ mô phỏng lại mô hình hôn nhân của cha mẹ.

Vợ chồng nhà Vương cãi nhau là mâu thuẫn vợ chồng bình thường, nhưng Dương Chí Quân cùng Triệu Tiểu Hồng lại không phải như thế. Vương Chí Quân là người biến thái tình dục, lại cuồng bạo lực, khi đánh vợ nhất định sẽ đạt được khoái cảm trước giờ chưa từng có. Khiến hẳn không chán, cảm thấy thứ cảm giác này còn khiến hẳn hưng phấn hơn lúc giết heo, nếu Triệu Tiểu Hồng không chạy trốn, nàng cũng rất có thể trở thành người bị hại thứ nhất của Vương Chí Quân.

Tôi không biết bên trong hôn nhân của Vương Chí Quân có bao nhiêu phần yêu, chuyện vợ mình phản bội khiến hẳn đau khổ đến mấy phần. Nói thật tôi không dám tin người biến thái tình dục sẽ đi yêu người khác, có lẽ chuyện đi tìm vợ chỉ là một nguyên nhân thúc đẩy hẳn rời khỏi làng quê. Tiến ra thế giới bên ngoài, hơn nữa sau khi giết vợ, tên biến thái tình dục này như được thả rông trong thiên đường săn bắn, giải phóng ác ma đã ẩn trong lòng hẳn nhiều năm.

Hắn dùng Internet để dụ con mồi, sau đó giết người cường gian, cuối cùng vứt bỏ thi thể. Ban đầu khi viết hồ sơ, tôi đã tưởng lầm chuyện hẳn chôn thi thể là do áy náy lương tâm, nhưng về sau, khi thống nhất phân tích từ những vụ án khác, phán đoán này đã bị gạt bỏ. Trong lúc hẳn hành động, có rất ít cảm giác áy náy, ném hoặc chôn thi thể đều là ngẫu nhiên, hẳn là một tên sát nhân máu lạnh.

Nói vậy, việc đoạt lại một mạng trong tay sát nhân máu lạnh đó, chỉ có thể nói Bạch Ngọc Đường thân thủ bất phạm. Sự thật đã chứng minh, sau hôm bắt được Vương Chí Quân, chuyện Bạch Ngọc Đường to mồm từ chối chia sẻ chân tướng thực sự cho tôi hoàn toàn đều là nói giỡn. Sau khi mặc quần áo đi bơi xong, Bạch Ngọc Đường một thân đầm nước bò lên bờ, tiếp đó nằm xuống cạnh tôi kể tình hình lúc ấy cho tôi biết. Hừ, xem như ông thức thời, mình vốn còn định trực tiếp đi nhờ Bao đại ca, để ảnh thay mình thẩm vấn Bạch Ngọc Đường đấy.

Xét theo thái độ ngoan ngoãn khai báo không làm khó mình, khiến mình quyết định ở trong nhật ký khen

thường ổng vài câu. Tư chất tâm lý của Bạch Ngọc Đường trong những người cảnh sát mình từng gặp tuyệt đối mạnh mẽ, người như vậy thực sự hợp với công việc phân tích hành động biết bao nhiêu, nếu có cơ hội, mình nhất định phải bẻ anh ta theo ngành này, làm đồng đội kiêm tay sai đắc lực cho mình mới được. Ừm, nếu lão già kia có thể nhận anh ta làm học trò thì... không biết mình có thể lên làm sư huynh không nha? Mặc dù nhìn anh ta có hơi già một chút, nhưng theo thứ tự nhập môn, anh ta chỉ có thể làm sư đệ.

Nhưng vị Bạch sư đệ này, anh mặc dù rất dũng cảm, nhưng hành động khi đó đúng là quá mạo hiểm. Tôi nhớ trước lúc anh đi vào, tôi còn dặn anh, không được tùy tiện sử dụng từ “vợ” với Vương Chí Quân cơ mà, anh cũng hay lắm, dứt khoát nói dối Vương Chí Quân, bảo Chu Quyên trong lòng hắn là vợ hắn!! Lúc tôi biết chuyện Vương Chí Quân cực kỳ hận vợ mình, thậm chí còn giết chết cô ấy, anh có biết tôi sợ biết bao nhiêu không? Sợ sẩy một chút thôi, mạng nhỏ của Chu Quyên đã đi rồi!

Nhắc tới Bạch Ngọc Đường, lại không thể nói tới vụ đánh bom phát sinh trước lúc chúng ta rời khỏi thành phố D. Nghe nói hội đồng lãnh đạo thành phố vì chuyện tổ trọng án phải gấp rút qua chi viện cho thành phố H mà vô cùng tức giận. Không phải bọn họ hẹp hòi, chỉ vì bây giờ thành phố D cũng không quá bình yên, đánh bom phát sinh hai ba lần, mặc dù còn chưa xảy ra thương vong, nhưng cũng khiến dân tình vô cùng khủng hoảng. Tổ trọng án sau khi bắt được Vương Chí Quân thì phải lập tức trở về, nguyên nhân cũng vì điều tra mấy vụ đánh bom liên tục ấy.

Nhưng, quay về thành phố D lại khiến Bạch Ngọc Đường suy sụp, nếu anh ta chứng kiến những hình ảnh nổ tung đó thêm lần nữa, có khi nào lại khiến tâm lý Bạch Ngọc Đường tổn thương nghiêm trọng hơn không? Chuyện này làm tôi cực lo lắng, cho nên tôi mới quyết định lên máy bay, bay cả đêm quay về. Nếu Bao đại ca còn tin tưởng lời nói của tôi, tôi nguyện ý theo chân bọn họ tiếp tục kẻ vai chiến đấu!

HOÀN ÁN 4

~

54. Chương 54: Vụ Án 5 – Bạo Liệt Nghi Vấn (1)

3 án 5 đã bắt đầu !!!!!

“Bao đại ca, sao tôi không thấy Bạch Ngọc Đường đâu cả?”

Bao Chứng nhíu mày, phát hiện ánh mắt tò mò của Triển Chiêu, bắt đắc dĩ thở dài, “Vì vài chuyện trước đây, trong lòng Tiểu Bạch bị ám ảnh tâm lý với chuyện nổ bom, nên tôi cho cậu ta nghỉ phép, bây giờ chắc cậu ấy đang ở nhà đây. Bất quá, tôi nghe nói cậu ấy luôn mất ngủ, bây giờ chắc cũng không ngủ.”

Phần nhật ký này được Triển Chiêu viết xong trên máy bay, viết nhật ký xong cậu cũng tắt máy, nghiêng người lên ghế máy bay, nhanh chóng ngủ thiếp đi mất.

Là một người thường hay ngủ sớm, khoảng thời gian gần đây Triển Chiêu quả thật quá vất vả. Phá án suốt ngày đêm, phá án xong lại dùng hết thời gian để chỉnh sửa lại tình huống vụ án, gặp mặt cha mẹ hung thủ, cuối cùng còn ngồi máy bay hết cả đêm.

Lúc lên máy bay, cậu cảm thấy cảm xúc của mình vẫn cứ luẩn quẩn chuyện vụ án, vì vậy thuận theo tâm tình bắt đầu viết ra.

Bây giờ, toàn bộ công việc đều kết thúc, cơn buồn ngủ lập tức xộc vào đại não của Triển Chiêu. Người chuyên ngủ sớm như Triển Chiêu đã rơi vào mộng đẹp, trong mơ, không còn xuất hiện khuôn mặt của Tiền Minh, kẻ đã từng đâm cậu một dao, chịu án tử hình, mà ngược lại, xuất hiện thật nhiều hình ảnh xinh đẹp.

Bên cạnh trời chiều ngã về Tây, trên bãi biển thành phố H, có một thanh niên buồn cười mặc áo khoác đi bơi. Bạch Ngọc Đường một thân quần áo màu đen, bị nước biển làm ướt dính chặt lên thân thể, lộ ra vóc người đầy đủ. Triển Chiêu trong cơn mơ nhẹ giương khóe miệng, ngồi trên ghế xoay người, rơi vào giấc ngủ sâu. Chỉ một hai giờ nữa cậu sẽ trở về thành phố D, thời gian để cậu ngủ yên đã không còn nhiều nữa.

Lúc xuống máy bay, đã là rạng sáng ở thành phố D, điện thoại trên tay Triển Chiêu báo hiệu 4 giờ. Trời tháng hai vẫn còn rất lạnh, từ thành phố H ẩm áp như mùa xuân trở về thành phố D lạnh lẽo, Triển Chiêu đột nhiên cảm thấy thích ứng không kịp. Để gió lạnh tạt vào mặt, Triển Chiêu gọi Taxi, chạy thẳng tới cục thành phố.

Không phải cậu không muốn về ký túc xá ngủ tiếp, mà thật sự là do thời gian cấp bách, tối hôm qua trước lúc lên máy bay, Bao Chứng còn cố ý gọi điện nói cho cậu biết, thành phố D đã xảy ra vụ nổ bom thứ ba. Triển Chiêu tin rằng, giờ này toàn bộ thành viên tổ trọng án đều nhất định trú ở cục cảnh sát chờ lệnh, chẳng có ai nằm nhà ngủ đâu.

Khi cậu bước vào phòng làm việc của Tổ trọng án, quả nhiên gặp được hầu hết tổ viên, Bao Chứng, Công Tôn Sách, Bàng Thống, Vương Triều Mã Hán Trương Long Triệu Hổ nhưng, lại chẳng thấy Bạch Ngọc Đường. Lòng Triển Chiêu có chút nhớ, bởi lẽ vụ án này vốn rất đặc biệt, cậu biết Bạch Ngọc Đường nhạy cảm với nổ bom như thế nào. Mà lúc này, toàn bộ tổ viên đều ở đây, thế mà Bạch Ngọc Đường lại không có, Triển Chiêu lập tức nhăn mày.

“Đội trưởng Bao, tôi tới rồi.”

Triển Chiêu vào cửa rồi, Bao Chứng vẫn luôn cúi đầu nhìn tài liệu, vốn không chú ý tới cậu, lúc này nghe Triển Chiêu chào hẳn, hẳn mới ngẩng đầu lên, khuôn mặt lộ rõ vẻ vui mừng. Triển Chiêu hơi sững sốt, đột nhiên cảm thấy căng thẳng hơn, “Đội trưởng Bao, vụ án sao rồi?”

“Cậu tới vừa đúng lúc, đây là toàn bộ tài liệu, cậu cầm lấy xem xem.” Bao Chứng cầm lấy hồ sơ vừa được chỉnh lý tốt đưa cho Triển Chiêu. Triển Chiêu không dám chậm trễ, vội cầm lấy, cẩn thận lật xem.

Những người khác đều thấy Triển Chiêu vào, nhưng bọn họ cũng giống Bao Chứng, đều đang có việc trong tay, căn bản không có thời gian nhìn Triển Chiêu một cái. Toàn bộ Tổ trọng án như rơi vào cuộc khủng hoảng trước giờ chưa từng có, không khí còn rất nghiêm trọng. Lúc Triển Chiêu bước vào cục cảnh sát, còn để ý thấy rất nhiều ký giả đang dừng xe phồng ván ở gần bãi đậu, mặc dù họ không vây quanh cục cảnh sát giống hồi Tiền Minh, nhưng vẫn rất chú ý nhất cử nhất động của nơi này.

Tốc độ đọc của Triển Chiêu rất nhanh, dùng 5 phút đã xem xong ba hồ sơ nổ bom, sau đó cậu đóng hồ sơ lại bỏ vào balo của mình.

“Có ý kiến gì chứ?” Bao Chứng nghiêm sắc mặt nhìn chăm chăm Triển Chiêu.

Triển Chiêu nhíu mày, nhẹ nhàng lắc đầu, “thuốc nổ là loại C4 bình thường, lực phá hủy mạnh, nhưng là loại có thiết bị kích hoạt an toàn. Tôi nghĩ mấy ngày vừa rồi mọi người đều tập trung tra xét những thiết bị kích hoạt đó, không tìm được đầu mối sao?”

“Mấy thứ thiết bị này được chế tạo rất tinh xảo, không giống hàng nghiệp dư.” Bao Chứng cầm lấy hình chụp thi thể bị nổ bom chỉ cho Triển Chiêu, “Cục thành phố đã mời chuyên gia điện tử của đại học A đến giúp một tay, vị giáo sư đó nói nghi phạm có thể thiết kế nên thiết bị này chắc chắn đã được học về chuyên môn, trình độ bảo đảm không thấp hơn chuyên khoa của đại học.”

Triển Chiêu gật đầu, “Dựa vào tài nghệ của học sinh chuyên khoa điện tử của đại học A, phần lớn đều có thể thiết kế ra loại thiết bị này, mà ngay cả những sinh viên thuộc những khoa khác, nếu chịu đi học, tìm tài liệu liên quan cũng không khó khăn. Thư viện của đại học A, có thể tìm thấy rất nhiều tài liệu cùng kiến thức hữu dụng.”

“Những thư viện khác cũng có thể.” Bao Chứng bắt đầu dĩ cời, “Xem ra chúng ta có thể mượn sổ ghi chép của tất cả các thư viện thành phố D để tìm hân.”

Triển Chiêu cũng ngoắc ngoắc khóe miệng, cậu biết Bao Chứng đang nói đùa, vì họ cũng không chắc chắn kẻ tình nghi sẽ cần mượn đến những bộ sách chỉ cách làm thiết bị kích nổ. Nếu như phải thêm vào từng hoài nghi như thế để điều tra, thời gian của họ thật không đủ.

Triển Chiêu nhăn nhó, suy nghĩ một chút, nói, “Thông thường động cơ nổ bom sẽ là để trả thù hoặc tạo khủng hoảng, dĩ nhiên bầu không khí của thành phố D hiện giờ đã đủ hỗn loạn rồi, lại thêm bộ truyền thông đổ dầu vào lửa, nếu thật sự động cơ của kẻ tình nghi là như thế, thì hân đã được như ý.”

Bao Chứng nghiêm mặt gật đầu, sau đó nhấp miệng, nói, “Có điều, giờ mà nói về động cơ của kẻ tình nghi thì còn sớm quá.”

“Phải.” Triển Chiêu tỏ vẻ đồng ý, sau khi trải qua án giết người liên hoàn lần trước, Triển Chiêu càng thêm cẩn thận trong việc sử dụng phân tích hành động. Cậu nhún mày nhìn tấm hình trong tay Bao Chứng, “Bây giờ chuyện chúng ta biết còn quá ít, trước tạm bỏ qua động cơ phạm tội, chỉ nói về bản thân kẻ tình nghi. Kẻ tình nghi của án nổ bom đều là nam, tính tình hướng nội, quan hệ không tốt, có thể có tiền án. Có thể căn cứ từ phạm vi đại khái này để tiến hành điều tra từ những người từng có tiền án tiền sự, xem thử xem trong những người đó có bao nhiêu người đã từng tiếp xúc sâu với điện tử, hóa chất, sách vở chuyên môn về bom mìn hoặc tài liệu khác.”

Bao Chứng gật đầu, “Được rồi, trước mắt xem ra chỉ có thể làm như thế thôi, chỉ mong thẳng diện đó cho chúng ta thời gian lâu chút.”

Triển Chiêu cười khổ, “Lần này tôi cũng không ôm hi vọng quá lớn, căn cứ vào lịch của hắn, tôi nghi hành tung của hắn đã mất tích rồi.”

Bao Chứng nặng lòng, suy nghĩ gì đó rồi gật đầu, lại vỗ vai Triển Chiêu, “Cậu vừa xuống máy bay đúng không? Về nghỉ ngơi trước đã, thời gian sắp tới sợ lại bắt cậu bận bịu với bọn tôi.”

Triển Chiêu cười cười, xoa ánh mắt đang đau, đột nhiên nhớ ra lý do chủ yếu khiến cậu chạy như bay cả để về thành phố D.

“Bao đại ca, sao tôi không thấy Bạch Ngọc Đường đâu cả?”

Bao Chứng nhún mày, phát hiện ánh mắt tò mò của Triển Chiêu, bất đắc dĩ thở dài, “Vài chuyện trước đây, trong lòng Tiểu Bạch bị ám ảnh tâm lý với chuyện nổ bom, nên tôi cho cậu ta nghỉ phép, bây giờ chắc cậu ấy đang ở nhà đây. Bất quá, tôi nghe nói cậu ấy luôn mất ngủ, bây giờ chắc cũng không ngủ.”

“Thật sao?” Triển Chiêu nhẹ nhắn trán, cậu cũng nhớ lại ngày đó Bạch Ngọc Đường nằm trong sân, bùn đất khắp người, bộ dạng lúng túng toàn thân. Nghĩ tới đây, Triển Chiêu không khỏi lo lắng.

Bao Chứng bắt được biểu lộ của Triển Chiêu, tự nhiên cười, “Nếu cậu quan tâm cậu ấy như thế thì dứt khoát đến xem một chút đi, tôi chắc chắn nếu cậu ta thấy cậu thể này cũng sẽ rất vui, tâm trạng tốt, không biết chừng sẽ chữa được bệnh đấy.”

“Đến xem anh ấy, bây giờ?” Triển Chiêu nhìn đồng hồ đeo tay của mình, lúc này hiện lên số 5 AM.

“Yên tâm, bảo đảm cậu ta tỉnh.” Ánh mắt Bao Chứng đầy ý khích lệ.

Triển Chiêu trợn mắt nhìn, sau đó cau mày suy nghĩ, cuối cùng như hạ quyết tâm, gật đầu, “Được, vậy tôi đi trước, Bao đại ca, có tình hướng mới nhất định cho tôi biết nha!”

“Được, cậu cứ đi đi.” Bao Chứng đưa mắt nhìn Triển Chiêu vội vã rời phòng làm việc, nụ cười trên môi cũng dần tĩnh lặng.

Lúc này, Công Tôn Sách nãy giờ ở bên không nói gì, im lặng nhìn tài liệu lại đột ngột đứng lên. Anh bước tới phòng nước rót cho mình ly sữa, rồi lại pha một ly cà phê cho Bao Chứng, mang hai ly đến bên cạnh Bao Chứng.

“Tới đây, nghỉ ngơi một chút.” Công Tôn Sách bưng ly cà phê đến.

“Cám ơn.” Bao Chứng quay đầu lại nhìn anh mỉm cười, suy nghĩ một hồi lại nói với Công Tôn Sách, “Cậu thấy, vấn đề của tiểu Bạch có giải quyết được không?”

Công Tôn Sách nhẹ thở dài, uống một hớp sữa, để xuống cái ly. Công Tôn Sách không trả lời, Bao Chứng cũng không nói về chuyện này nữa, nhưng hắn biết, vì sao Công Tôn Sách lại thở dài.

Tâm bệnh còn cần tâm thuốc, so với bệnh tật trên người, bệnh tâm lý khó trị hơn nhiều lắm. Bao Chứng nghĩ, Triển Chiêu là một người chuyên nghiệp, nhất định sẽ rõ chuyện này hơn hắn. Chỉ mong cậu ấy thật sự có thể giúp Bạch Ngọc Đường.

55. Chương 55: Vụ Án 5 – Bạch Ngọc Đường Nghi Vấn (2)

Bình thường khi Triển Chiêu nghiêm túc đều vô cùng có sức thuyết phục, Bạch Ngọc Đường nhìn bộ dáng chuyên nghiệp trăm phần trăm kia của Triển Chiêu, khóe miệng không nhịn được cũng nhẹ giương. Anh gật đầu, cười nói, “Sáng sớm, đã thấy em đứng trước cửa nhà mình, là tôi biết mình không chạy thoát khỏi lòng bàn tay em rồi. Nếu tôi đã cho em vào nhà, cũng đồng nghĩa với việc cởi mở với em. Em vì tôi mà đêm hôm đường xa chạy tới, tôi làm sao có thể phụ lòng em đây, hử tiến sĩ Triển?”

Lúc Triển Chiêu ngồi Taxi đến cổng nhà Bạch Ngọc Đường, đồng hồ đã chỉ năm giờ 30 phút sáng. Triển Chiêu nhấn chuông, đợi chừng vài giây, cửa mở, Bạch Ngọc Đường một đầu bù xù, hai con mắt đầy vết thâm đen xuất hiện trước mặt cậu. Lúc thấy Triển Chiêu, trên mặt Bạch Ngọc Đường rõ ràng là biểu lộ kinh ngạc, nhưng sau đó lại nhanh chóng cười. Dĩ nhiên, có thể gặp Triển Chiêu lúc này là chuyện Bạch Ngọc Đường không hề nghĩ tới, mà sau khi thấy cậu, tâm trạng cũng khá hơn rất nhiều.

“Cậu không phải đang ở thành phố H sao? Tối qua bay về?” Bạch Ngọc Đường mỉm cười để Triển Chiêu vào trong.

Triển Chiêu bước vào phòng khách trong biệt thự Bạch gia, ánh mắt quét qua phía tủ tivi cùng tủ rượu đã được sắp xếp lại, sau đó nhìn Bạch Ngọc Đường trả lời, “Vì tôi cứ mãi suy nghĩ về vụ án xảy ra ở thành phố D, nên không kịp dời chuyến bay ngày thứ hai mà bay suốt đêm về.”

“Ngủ trên máy bay chắc không ngon?” Bạch Ngọc Đường haha cười thay Triển Chiêu rót một ly nước, chỉ ghế salon, để cậu ngồi xuống.

Triển Chiêu nhận nước, uống một ngụm, cùng Bạch Ngọc Đường ngồi lên ghế salon làm từ da thật, đắt tiền muốn chết. Lại đó lại quan sát trạng thái loạn xạ của Bạch Ngọc Đường, ánh mắt liếc qua áo ngủ màu trắng của đối phương một cái, khóe miệng hơi câu, “Cũng may, đã ngủ hai tiếng trên máy bay rồi.”

Bạch Ngọc Đường xoa xoa vầng trán, thở dài nhẹ nhõm, dựa lưng thật sâu vào ghế salon, ánh mắt híp nửa nhìn Triển Chiêu nói, “Tôi thật hâm mộ cậu, tôi bây giờ muốn thoải mái ngủ 2 tiếng cũng chẳng dễ dàng gì.”

Mặc dù Triển Chiêu đã đoán trước được trạng thái của Bạch Ngọc Đường, nhưng chính tai nghe được, vẫn làm Triển Chiêu cảm thấy chút nặng lòng. Cậu ân cần nhìn khuôn mặt nhợt nhạt của Bạch Ngọc Đường, lo lắng hỏi, “Lúc ở thành phố H tình trạng anh vốn đã tốt hơn rồi, sao giờ lại tăng thêm?”

Bạch Ngọc Đường cười khổ, xoa mái tóc, nhẹ liếc Triển Chiêu một cái, “Còn không phải do vụ nổ bom chết tiệt kia sao. Bây giờ không muốn nhìn tới mấy thứ đó là chuyện bất khả thi mà, toàn bộ đường lớn, hẻm nhỏ trên thành phố D, cho đến toàn bộ đài truyền hình ở đây đều phát cùng một tin về chuyện bom nổ, báo chí, tạp chí, đầu đường cuối hẻm, tôi có núp trong nhà cũng trốn không thoát đâu.”

“Trong nhà cũng trốn không thoát?” Triển Chiêu có chút bất đắc dĩ nhìn tivi, lòng thầm nói chẳng lẽ Bạch Ngọc Đường còn tự ngược mình đi mở tivi sao?

Bạch Ngọc Đường cười, chỉ đầu của mình, “Chính xác là ở đây, nhắm mắt thì bên tai sẽ vang lên tiếng nổ, cho nên mới mất ngủ.”

Triển Chiêu gật đầu, “Hiểu rồi, không ngờ ám ảnh trong lòng anh lại nghiêm trọng như thế. Ngọc Đường, anh có thể kể cho tôi nguyên nhân tạo thành triệu chứng này không? Rốt cuộc anh bị thứ gì kích thích? Bước đầu trong tâm lý trị liệu chính là nói chuyện, chỉ khi nào anh chịu trao đổi, mới có thể tìm ra nguyên nhân tiến hành trị liệu nha.”

Bạch Ngọc Đường nhú mày, nhìn Triển Chiêu thật sâu, “Thật ra, tôi đã từng đến gặp bác sĩ tâm lý, cũng từng tư vấn mấy lần, nhưng —”

Bạch Ngọc Đường không nói tiếp, nhưng Triển Chiêu cũng đoán được anh tính nói cái gì. Mấy đợt tư vấn kia bảo đảm không có hiệu quả tốt, nếu không Bạch Ngọc Đường đã chẳng có cảm xúc mâu thuẫn như thế với chuyện tư vấn rồi. Chẳng qua, Triển Chiêu biết, trạng thái hiện nay của Bạch Ngọc Đường đã là vô

cùng nguy hiểm, trước lúc rời đi thành phố D anh đã từng xảy ra triệu chứng mất trí nhớ ngắn hạn, nếu không ai can thiệp, rất có thể sẽ để bệnh tình phát triển đến mức vô cùng nghiêm trọng.

Cho nên, Triển Chiêu mới nhăn mày, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhợt nhạt đang tự tiểu phi tiểu của Bạch Ngọc Đường, nghiêm túc tiến hành phổ cập khoa học cho ổng.

“Tư vấn tâm lý cùng tâm lý trị liệu là hai phương thức can thiệp tâm lý không giống nhau. Tôi không biết trước đây anh lấy trọng tâm nào để tiến hành tư vấn tâm lý, cũng như anh chịu đựng bao lâu, cuối cùng nhận lấy kết quả thế nào. Nhưng xét theo tình hình hiện tại của anh đang trở nên nghiêm trọng, tôi có thể đoán, tư vấn tâm lý khi đó cũng không tìm được điểm mấu chốt, còn anh cũng không kiên trì trị liệu.

Theo tôi thấy, vấn đề lớn nhất của anh lúc này chính là từ chối nói chuyện cùng trị liệu. Mà bệnh tình của anh đã rất nghiêm trọng, nếu cứ theo lời anh để mặc nó thì chỉ càng thêm khổ sở. Tôi nghĩ, xem như là giảm chứng mất ngủ, anh cũng phải nhìn thẳng vào vấn đề của mình, để bác sĩ chuyên nghiệp can thiệp, giúp anh tìm ra nơi có vấn đề. Anh thấy tôi nói có đúng không?”

Bình thường khi Triển Chiêu nghiêm túc đều vô cùng có sức thuyết phục, Bạch Ngọc Đường nhìn bộ dáng chuyên nghiệp trăm phần trăm kia của Triển Chiêu, khóe miệng không nhịn được cũng nhẹ giương. Anh gật đầu, cười nói, “Sáng sớm, đã thấy em đứng trước cửa nhà mình, là tôi biết mình không chạy thoát khỏi lòng bàn tay em rồi. Nếu tôi đã cho em vào nhà, cũng đồng nghĩa với việc cởi mở với em. Em vì tôi mà đêm hôm đường xa chạy tới, tôi làm sao có thể phụ lòng em đây, hử tiến sĩ Triển?”

Triển Chiêu giật mình, mặc danh kì diệu nhìn Bạch Ngọc Đường một cái, tâm nói sao đột nhiên anh ta lại nói chuyện kì quái đến vậy?

Khuôn mặt tiểu tụy của Bạch Ngọc Đường lóe lên một tia quynh rũ vô cùng rực rỡ, anh mỉm cười nhìn dáng vẻ đang trở nên ngốc nghếch của Triển Chiêu nói, “Có thể khiến cậu hi sinh thời gian ngủ đến chăm sóc tôi, tôi thật cảm động. Đã vậy, tôi liền đem bản thân giao hết cho cậu thôi. Tiến sĩ Triển, cậu sắp cho tôi kế hoạch trị liệu đi, tôi đảm bảo nhất định sẽ tích cực phối hợp với cậu, được chứ?”

Bạch Ngọc Đường chịu phối hợp, dĩ nhiên Triển Chiêu rất vui, vì vậy liền bỏ qua ba lời nói kỳ quái của anh. Cậu nhủ mày, suy nghĩ một hồi lại bảo, “Được, nếu vậy, bắt đầu từ cuối tuần, trước tiên sẽ dẫn anh tới gặp thầy, để ông ấy làm tư vấn tâm lý cho anh một thời gian, tìm ra chỗ có vấn đề đã. Tôi nghĩ không cần lâu lắm đâu, chờ tư vấn xong, tìm được nguyên nhân rồi, ông ấy sẽ chuẩn bị phần trị liệu sau đó cho anh.”

“Ý cậu là, tôi cần tư vấn trước, chữa trị sau?”

“Đúng.” Triển Chiêu gật đầu, “vấn đề của anh nghiêm trọng, thậm chí còn khai sinh ra mất trí nhớ ngắn hạn, chuyện này đã không còn thuộc về phạm vi tư vấn tâm lý có thể điều chỉnh nữa. Ngọc Đường, anh nhất định phải chú ý, không được để bệnh của mình phát triển đến mức không thể phục hồi lại nữa. Anh phải biết, phần lớn bệnh tâm lý đều là những bệnh rất khó lành.”

“Tôi hiểu.” Bạch Ngọc Đường khẽ thở dài, nhìn Triển Chiêu thật lâu, lát sau, anh cười, “Đã ba năm, tôi cũng nên thoát ra, không thể dây dưa đến cả đời được.”

Nụ cười của Bạch Ngọc Đường rất thoải mái, tuy anh hiện tại vô cùng mệt mỏi, nhưng Triển Chiêu nhìn ra được, tâm trạng của anh rất tốt. Có lẽ ba năm trước, chuyện đau khổ thực sự đã xảy ra với anh ta, nhưng anh ta đã sẵn sàng để thoát ra khỏi bóng ma đó. Tuy Triển Chiêu biết, đây là một quá trình đau đớn lẫn khó khăn, nhưng không biết tại sao, có lẽ vì người trong cuộc là Bạch Ngọc Đường, nên Triển Chiêu cảm thấy anh nhất định sẽ chiến thắng được đoạn quá khứ xót xa ấy.

Nếu đã quyết định, có nghĩa là Bạch Ngọc Đường chịu thổ lộ với người khác phải không? Mặc dù Triển Chiêu không phải bác sĩ sắp làm tư vấn tâm lý cho anh, nhưng Triển Chiêu lại cảm thấy, là một người bạn, anh ta cũng có thể xem mình là đối tượng bày tỏ nha.

Vì thế, Triển Chiêu cân nhắc một chút, thăm dò, “Ngọc Đường, anh có muốn tâm sự một chút với tôi về chuyện của ba năm trước không?”

Trên mặt Bạch Ngọc Đường không có chút biểu tình miễn cưỡng nào, anh mỉm cười trả lời, “Dĩ nhiên, chỉ cần cậu chịu nghe.”

Ngay lúc Bạch Ngọc Đường chuẩn bị đem chuyện cũ làm anh khổ sở suốt ba năm kể cho Triển Chiêu nghe, tiếng chuông điện thoại lại đột ngột vang lên. Triển Chiêu ngậy người, nhận ra là Bao Chứng gọi tới, lòng hơi căng thẳng, vội vàng nhận điện nghe.

“Lại xảy ra nổ bom?” Trong chớp mắt Triển Chiêu nhíu mày, “Được, tôi lập tức đến ngay.”

Cúp điện thoại, Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường tỏ vẻ xin lỗi, sau đó lấy một bình thuốc thật nhỏ từ trong balo ra, đưa cho Bạch Ngọc Đường.

“Đây là thuốc ngủ tôi cố tình chuẩn bị cho anh, dược hiệu của nó rất mạnh, nhưng có tác dụng phụ nhất định, tôi chỉ có thể cho anh hai viên. Uống một viên có thể giúp anh ngủ 6 giờ. Anh uống trước một viên đi, viên còn lại thì mai uống. Lại phát sinh nổ bom, tôi muốn đến hiện trường với Bao đại ca, đến đêm nếu kết thúc sớm tôi sẽ trở lại thăm anh.”

Thấy Bạch Ngọc Đường cầm lấy bình thuốc rồi, Triển Chiêu đứng dậy định đi, lại bị Bạch Ngọc Đường giữ tay ngăn lại.

“Ừm?” Triển Chiêu không hiểu nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nhét thuốc vào trong túi, làm mặt nghiêm túc nhìn Triển Chiêu, “Tôi đi với cậu.”

Triển Chiêu nhăn nhó nhìn Bạch Ngọc Đường mấy lần, tỏ ý phản đối, “Bao đại ca bảo anh ấy cho anh nghỉ rồi, bây giờ ra hiện trường nổ bom không tốt cho việc điều trị của anh, lại nói, anh đã mấy ngày không ngủ rồi? Trạng thái hiện giờ cũng bất tiện đi.”

Bạch Ngọc Đường bĩu môi, vô tình đáp, “Chẳng liên quan, ngủ cũng ngủ mấy tiếng rồi. Nếu đã quyết định đối mặt, thì không thể trốn tránh nữa. Cậu yên tâm, tôi là đang đi độc trị độc, không thành vấn đề.”

“Nè!” Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường nhất quyết bước ra khỏi cửa, có chút lo lắng đuổi theo, “Anh, cái anh này sao lại vô lý thế? Dĩ độc trị độc cái mớ, căn bản là không có khoa học mà! Anh muốn làm mình trở nên nghiêm trọng hơn có đúng không!?”

Bạch Ngọc Đường cười, nghiêng đầu nhìn Triển Chiêu, tiếp tục dùng loại âm thanh làm Triển Chiêu cắn răng, thông thả nói, “Nghiêm trọng thì có vị thần y cậu ở đây mà? Tôi sợ cái gì?”

“Bạch Ngọc Đường!” Triển Chiêu trợn tròn mắt.

“Rồi rồi, đùa với cậu thôi mà, nghiêm túc chi vậy!” Bạch Ngọc Đường cười nói, “Đi thôi, đi thôi, ở chỗ tôi không tiện kêu xe. Nếu tôi không đưa cậu đi, có tin đi hết ba tiếng cậu còn chưa tới được hiện trường không đấy.”

“Hừ, tình trạng này mà còn dám lái xe, anh không ngủ trên đường đi đấy chứ? Anh dám lái, tôi còn không dám ngồi.” Triển Chiêu nhìn chăm chăm vào gò má đang cười của Bạch Ngọc Đường, miệng không nhin được lâu bầu.

Mặc dù âm thanh rất nhỏ, nhưng Bạch Ngọc Đường lại nghe rất rõ lời oán trách của Triển Chiêu. Anh không đáp lại, nhưng anh biết Triển Chiêu không biết lái xe, cho nên, trừ việc mạo hiểm tính mạng ngồi lên xe của Bạch Ngọc Đường anh, cậu ta còn lựa chọn khác chắc?

56. Chương 56: Vụ Án 5 – Bạo Liệt Nghi Vấn (3)

Lúc Triển Chiêu đang thăm lầu bầu, vị tiên nữ tí tí đã đến bên cạnh bọn họ, trên mặt cô không cười, nhưng lúc mở miệng nói chuyện, giọng nói cũng rất dịu dàng.

“Bạch Ngọc Đường, đã lâu không gặp.”

Quả nhiên là quen biết mà, Triển Chiêu liếc mắt nhìn Bạch Ngọc Đường.

“Đã, đã lâu không gặp.”

Rõ ràng vừa nãy còn chăm chăm nhìn người ta, bây giờ tự nhiên lại nói lấp, có vấn đề.

Trong vòng một tuần, thành phố D xảy ra những 4 vụ nổ, lần này không giống ba lần trước, không may, xảy ra thương vong. Vụ nổ xảy ra trước lối vào tàu điện ngầm, thời gian lúc 6 giờ. Hôm này là ngày làm việc, lúc sáu giờ, nơi tàu điện người đông như dật cửi, vì thế tuy uy lực của trái bom lần này không khác ba lần trước, nhưng lại tạo nên tổn thất quá to. Một nam trung niên bị nổ chết tại chỗ, ba người khác bị thương nặng, trong đó có hai người bị thương nghiêm trọng, thương nhẹ càng nhiều hơn mười mấy người. Chưa kể tới việc nổ mạnh tạo nên khủng hoảng, khiến dòng người hỗn loạn, dẫm đạp nhau, dưới tình huống cấp bách, người người xô đẩy nhau để chạy trốn, tạo thành thiệt hại thứ hai. Vụ án ác liệt lần này đã gây ảnh hưởng vô cùng xấu, đám mây chết chóc trong phút chốc như bao phủ khắp bầu trời thành phố D, từ lúc tổ Trọng án được thành lập đến nay, đây là lần đầu tiên họ phải đối mặt với một sự kiện nguy hiểm như vậy, trên vai mỗi người đều cảm nhận được áp lực vô cùng lớn.

Lúc Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường chạy tới hiện trường vụ nổ, cục diện đã nhanh chóng được khống chế, người bị thương thì đưa qua bệnh viện chữa trị, thi thể thì đưa về khoa giám chứng tiến hành nghiệm thi, công việc thu thập chứng cứ cũng đang được khẩn trương tiến hành. Quả bom gây ra thiệt hại to lớn, cũng sẽ lưu lại phần lớn ở hiện trường, trước khi tiến hành điều tra, không ai biết được bên trong đồng phế tích bữa bãi này có tồn tại dấu mối có giá trị cho họ hay không. Cũng không tiện phong tỏa nơi công cộng trong thời gian dài, công việc của họ giống hệt như đánh trận, cần nghiêm túc, chăm chỉ, cẩn thận, thận trọng, mà cũng phải nhanh chóng!

Triển Chiêu nhìn thấy Bao Chứng với Công Tôn Sách đang bận rộn, cũng không tiến lên. Cậu đứng ở một nơi cách xa trung tâm vụ nổ một chút, neho mắt, im lặng quan sát hiện trường. Bạch Ngọc Đường đứng bên cạnh cậu, không biết có phải vì nhớ lại chuyện cũ hay không, mà anh cũng không đến gần trung tâm vụ nổ, chỉ đứng bên người Triển Chiêu, nghiêm mật nhìn những mảnh đất sau vụ nổ, mặt tái nhợt, thần tình lạnh lẽo.

Ánh mắt của Triển Chiêu từ tốn lướt qua hiện trường, miệng cũng đang lầm bầm nói, “Vụ nổ đầu tiên xảy ra tuần trước, thời gian nổ là 7 giờ 30 phút đêm, địa điểm là cửa chính một tòa nhà văn phòng. Vì thời gian đó bên trong văn phòng không còn ai ngoài nhân viên tăng ca, cho nên ảnh hưởng không lớn, cũng không có người bị thương.

Vụ nổ thứ hai cách vụ thứ nhất ba ngày, thời gian phát nổ là đêm khuya, nổ ngay phía sau một khách sạn cao cấp, cũng nhờ hiện trường không có ai nên chỉ khiến tòa nhà bị lung một lỗ, chứ không làm người bị thương.

Lần thứ ba là hôm qua, thời gian vào lúc rạng sáng, địa điểm phát nổ là dưới khán đài đặt bên ngoài sân vận động thành phố, thời gian đó bên ngoài sân vận động vốn dĩ không người, nên đây vẫn là một vụ nổ bom không có thương vong.

Mà lần này, 6 giờ, đúng ngày làm việc, lại trúng ngay lối vào tàu điện ngầm giờ cao điểm, vừa chết vừa bị thương.”

Triển Chiêu ngưng lầm bầm, lúc này Bạch Ngọc Đường cũng phá vỡ im lặng, anh nhìn Triển Chiêu, chân mày đang nhíu chặt nhẹ rung.

“Ba vụ án trước, trung bình cất nhau khoảng ba ngày, thời gian gây án đều là ban đêm, địa điểm cũng toàn những nơi ban ngày náo nhiệt, đêm vắng người, quy mô vụ nổ nhỏ, không có người thương vong. Nhưng sáng sớm hôm nay lúc sáu giờ lại nổ, kẻ tình nghi đột ngột thay đổi hình thức, giống như trong chớp mắt, hắn đã biến từ một tên tội phạm chuyên phá hủy vật công thành một kẻ giết người điên cuồng.”

Bạch Ngọc Đường nhẹ híp, nhìn Triển Chiêu, “Cậu cũng nghĩ thế?”

Triển Chiêu sầm mặt gật đầu, “Đây cũng không phải thăng cấp phạm tội, với hắn mà nói, phạm tội chân chính chỉ vừa mới bắt đầu.”

Ánh mắt Bạch Ngọc Đường lóe lên một tia sắc bén, “Những lần trước là diễn nháp, bây giờ mới là diễn thật đi? Tên biến thái này đã dùng ba cú nổ trước đó để luyện tập kỹ thuật của bản thân, hay đang háo hức gây sợ hãi làm nản? Bây giờ mọi ánh mắt trong thành phố D đều tập trung lên người của hắn rồi, hắn mới thực sự chịu trình diễn ư?”

Lời của Bạch Ngọc Đường khiến lòng Triển Chiêu hơi trầm xuống, cậu ngẩng mặt lên nhìn chăm chú vào ánh mắt Bạch Ngọc Đường. Bạch Ngọc Đường hơi giật mình, anh nhìn thấy được trong mắt Triển Chiêu có một tia lo lắng sâu sắc.

“Cậu—“

“Rối loạn nhân cách giả dối.”

“Cái gì?” Bạch Ngọc Đường lại giật mình, “Cậu đang nói về kẻ tình nghi?”

Triển Chiêu nghiêm mặt gật đầu, nhưng rất nhanh sau đó lại lắc, “Tôi không dám khẳng định, vì cái này rất đặc biệt.”

“Có thể nói kỹ hơn một chút không?” Bạch Ngọc Đường nhìn rõ sự do dự của Triển Chiêu, nhưng mặc kệ Triển Chiêu vì lý do gì mà do dự như thế, anh vẫn rất hứng thú với ngôn từ chuyên nghiệp Triển Chiêu vừa nói ra. Vậy nên, anh chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội để nghe giải thích.

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường một cái, cũng không chịu đáp ứng sự tò mò của anh, “Tôi nhớ lần đầu tiên chúng ta nói chuyện về vụ án, tôi đã nói với anh thế này, phân tích hành vi không thể làm bằng chứng trực tiếp để phá án, chẳng qua là một dạng bổ trợ cùng một trong vô số ý tưởng. Ở giai đoạn này, không thể nào hoàn thành hồ sơ, còn quá nhiều tư liệu cần thu thập, quá nhiều chi tiết cần hoàn thiện. Nếu bây giờ tôi nói ra, có khả năng sẽ tạo nên sai lầm trong phá án. Tôi đã từng phạm sai lầm một lần trong quá trình phá án rồi, lần này tôi quyết không thể cầu thả như lần trước nữa.”

Lời nói của Triển Chiêu làm Bạch Ngọc Đường nhún vai, anh dùng giọng thoải mái nói, “Nói thật, cậu không cần phải vội vàng đến thế, tôi cũng không hỏi cậu tên khốn kia đã gặp chuyện gì, tôi chỉ muốn biết cái gì gọi là rối loạn nhân cách giả dối mà thôi. Cậu cứ xem như đang giảng bài cho tôi không được sao, thầy Triển?”

Triển Chiêu hết hồn, mặt có hơi nghi ngờ dòm Bạch Ngọc Đường, có vẻ như không tin tưởng lời của anh lắm.

“Anh, sao lại cảm thấy hứng thú với những chuyện này?”

“Tò mò, có được không?”

“Vây chờ kết án xong rồi lại nói nha, giờ mà nói, chỉ sợ tuy chỉ là giới thiệu đơn giản vẫn sẽ tạo thành sai sót.” Triển Chiêu kiên quyết không để ý đến yêu cầu của Bạch Ngọc Đường. (Dạy chồng từ thuở còn thơ....)

Bạch Ngọc Đường hơi mất hứng, anh trợn mắt nhìn Triển Chiêu, “Tiểu tiến sĩ, cậu có cần xem thường người khác như vậy có được không? Tôi dù sao vẫn là cảnh sát chuyên nghiệp, sao có thể dễ dàng bị cậu lừa được?”

Triển Chiêu nhẹ mỉm cười, “Thế thì càng tốt, nếu anh đã chuyên nghiệp đến thế, thì xin đừng tới đây phá rối công việc của chuyên gia viết hồ sơ nữa, hiện trường bên đó mới là chỗ anh phải đi đi.”

Nói xong, Triển Chiêu giơ ngón tay chỉ về phía đám cảnh viên của Tổ trọng án cùng Bao Chứng đang bận rộn, bày ra tư thế xin mời đối với Bạch Ngọc Đường. Bạch Ngọc Đường bị bộ dạng này của Triển Chiêu làm cho cảm nín, đang tính mở miệng mĩa tiếu mấy câu, đột nhiên lại thấy được một hình bóng quen thuộc xuất hiện nơi hiện trường. Tâm Bạch Ngọc Đường chùng xuống, ánh mắt lộ ra một vẻ phức tạp.

Triển Chiêu chú ý đến ánh mắt phức tạp này, nhìn theo tia mắt của Bạch Ngọc Đường, lại phát hiện ra không biết từ khi nào bên người Bao Chứng đã có thêm một người đồ tây màu trắng. Một cô gái trẻ tuổi, dáng người cao thẳng tắp, diện mạo nhu mỹ, lại có khí chất lạnh lùng. Ánh mắt Triển Chiêu chuyển qua chuyển lại giữa Bạch Ngọc Đường cùng cô gái đó, trong lòng cũng hiểu được mấy phần, bọn họ biết nhau.

(Lồng tiếng: Anh quen cô ta khi nào, khai mau, tôi mà biết được chúng ta li dị!! – em đùa tí các bác đừng chửi =)))

Bạch Ngọc Đường cũng không để ý đến ánh mắt Triển Chiêu, toàn bộ lực chú ý của anh đều bị cô gái kia hấp dẫn cả rồi. Nhưng, anh cũng không bước qua đó, chỉ ngây ngốc đứng tại chỗ, chăm chú nhìn vào bóng

dáng màu trắng bệch, cùng khuôn mặt trẻ đẹp dịu dàng lại lạnh lùng như băng. Ba năm đã sớm qua, ba năm rồi chưa từng gặp cô ta, không ngờ, cô ta hoàn toàn không thay đổi.

Triển Chiêu thấy biểu tình như sắp nhập thiền của Bạch Ngọc Đường, trong lòng đã tràn đầy tò mò với cô gái mặc đồ trắng đó, vị này rốt cuộc là ai? Thấy cô ấy mặc một thân tây trang màu tuyết trắng đứng giữa hiện trường vụ nổ đen như mực, càng khiến người ta cảm thấy xinh đẹp tuyệt trần, giống như tiên nữ áo trắng vậy. (chết mẹ vậy ra em là tiên nữ áo xanh =)] – CÔ TIÊN XANH NHA!!)

Không lẽ vị tiên nữ tử tử này là hồng nhan tri kỷ của Bạch Ngọc Đường? Triển Chiêu liếc ánh mắt đầy phức tạp của Bạch Ngọc Đường, không hiểu tại sao, bộ óc giàu trí tưởng tượng của nhà tâm lý học lại nhớ ra hai người con gái khác. Là tiểu cô nương Đinh Nguyệt Hoa bề ngoài cứng rắn nội tâm mềm yếu, cùng Bàng Tiểu Diệp xuất thân cao quý, tận tụy kiên trì. Ai cũng là người đẹp hết, cái tên Bạch Ngọc Đường này cũng có quá nhiều hoa đào trên mình rồi nha? Hối sao sẽ bị bệnh tâm lý.

Tiến sĩ Triển, chữ thâm bệnh nhân trong lòng như cậu hình như có chút không đúng tác phong nghề nghiệp phải không?

Triển Chiêu cũng không nhận ra mình đang làm chuyện vi phạm tác phong nghề nghiệp, bởi lẽ ngay lúc cậu đang thâm chữ Bạch Ngọc Đường, vị đại mỹ nữ kia đã kết thúc cuộc trò chuyện với Bao Chứng, đi về phía mình. Triển Chiêu ngay lập tức cảm nhận được bầu không khí căng thẳng, vì cậu đang đứng rất gần Bạch Ngọc Đường, nên có thể cảm giác được tiếng hô hấp khẩn trương trong nháy mắt của đối phương. (Gần đến mức nào mà cảm được vậy hả? =.=)

Oa, lòng tò mò sắp bùng nổ tới nơi rồi, chị gái này rốt cuộc là thần thánh phương nào, sao có thể khiến Bạch Ngọc Đường khẩn trương tới mức độ như thế. Ngay từ lần đầu tiên anh ta phát hiện ra mình đập tan thành tử rựu trong nhà, cũng luôn bình tĩnh đó, có được hay không vậy.

Lúc Triển Chiêu đang thâm lâu bầu, vị tiên nữ tử tử đã đến bên cạnh bọn họ, trên mặt cô không cười, nhưng lúc mở miệng nói chuyện, giọng nói cũng rất dịu dàng.

“Bạch Ngọc Đường, đã lâu không gặp.”

Quả nhiên là quen biết mà, Triển Chiêu liếc mắt nhìn Bạch Ngọc Đường.

“Đã, đã lâu không gặp.”

Rõ ràng vừa nãy còn chăm chăm nhìn người ta, bây giờ tự nhiên lại nói lấp, có vấn đề.

“Làm gì đối thái độ lạnh nhạt như vậy?” Nhìn qua cũng thấy tiên nữ tỷ tỷ tỏ ý bất mãn, cô nhìn chăm chăm vào ánh mắt trốn tránh của Bạch Ngọc Đường, khoe miệng câu lên một nụ cười lạnh như băng, “Hay cậu vẫn không muốn gặp tôi?”

“Không phải!” Khuôn mặt Bạch Ngọc Đường hiện ra biểu tình lo lắng, anh ngẩng đầu lên, bất an nhìn cô gái đứng đối diện, vội vàng nói, “Tôi, chẳng qua tôi nghĩ cô nhất định không muốn gặp tôi!”

Tiên nữ tỷ tỷ lại cười, lần này, nụ cười có thêm một tia ấm áp. Cô quan sát vẻ mặt lo lắng của Bạch Ngọc Đường, nhẹ thở dài, “Sao có thể, tôi cũng không phải tiểu cô nương như Nguyệt Hoa. Chuyện của Diêm Huệ tới giờ tôi đều không trách cậu, là cậu không bỏ được, đừng cầm trách nhiệm đẩy qua người tôi có được không.”

“Tô Hồng, cô —” Tròng mắt của Bạch Ngọc Đường hơi phiếm đỏ, đôi môi cũng run lên.

Triển Chiêu ngây ngốc nhìn chăm chăm vào gò má Bạch Ngọc Đường, cậu tới tận bây giờ vẫn chưa từng thấy được dáng vẻ Bạch Ngọc Đường khóc, mà hiện tại cậu lại cảm thấy, rất sớm sẽ thấy được thôi.

“Cậu chính là Triển Chiêu?”

Hê? Hình như tiên nữ tỷ tỷ đang gọi mình, Triển Chiêu ngẩn ra, vội vàng nhìn đối phương.

Tô Hồng dùng ánh mắt xinh đẹp nhìn tiểu tiến sĩ đang đỡ đầu, miệng nở ra một nụ cười dịu dàng, “Chào cậu tiến sĩ Triển, là đội trưởng Bao kêu tôi đến đây, Bạch Ngọc Đường không khỏe, nên hôm nay tôi phụ trách đi cùng cậu đến hiện trường.”

“Chị?” Triền Chiêu sững sốt, có chút lo lắng nhìn vào mắt Bạch Ngọc Đường, lại thấy được trong mắt đối phương cũng là ngạc nhiên giống cậu.

“A, quên tự giới thiệu.” Tiên nữ tỷ tỷ lại cười một tiếng, “Tôi tên là Tô Hồng, thành viên mới vừa gia nhập Tổ trọng án.”

57. Chương 57: Vụ Án 5 – Bạo Liệt Nghi Vấn (4)

Tô Hồng là một cô gái vô cùng hấp dẫn, sự hấp dẫn của cô xuất phát từ khí chất bất đồng với người khác, không giống với đại đa số con gái Triền Chiêu từng gặp qua. Dĩ nhiên, sau khi Tô Hồng tự giới thiệu bản thân rồi, Triền Chiêu cũng đã hiểu ra, sự bất đồng này rốt cuộc xuất phát từ đâu. Tô Hồng là nữ cảnh sát, hơn nữa còn là vị nữ duy nhất từ trước đến nay của Tổ trọng án, chỉ từ một điểm này thôi, là biết cô ấy nhất định có nơi nào xuất chúng vô cùng.

Tô Hồng là một cô gái vô cùng hấp dẫn, sự hấp dẫn của cô xuất phát từ khí chất bất đồng với người khác, không giống với đại đa số con gái Triền Chiêu từng gặp qua. Dĩ nhiên, sau khi Tô Hồng tự giới thiệu bản thân rồi, Triền Chiêu cũng đã hiểu ra, sự bất đồng này rốt cuộc xuất phát từ đâu. Tô Hồng là nữ cảnh sát, hơn nữa còn là vị nữ duy nhất từ trước đến nay của Tổ trọng án, chỉ từ một điểm này thôi, là biết cô ấy nhất định có nơi nào xuất chúng vô cùng.

Triền Chiêu vô cùng tò mò về Tô Hồng. Dĩ nhiên, thứ khiến cậu cảm thấy hứng thú nhất chính là quan hệ giữa Bạch Ngọc Đường với cô ta, sau đó, là lý do Bao Chứng để cô gia nhập Tổ trọng án. Rõ ràng, cái về sau, Bạch Ngọc Đường cũng rất tò mò. Chưa kể, quan hệ giữa anh với Tô Hồng dường như thân hơn một chút so với Triền Chiêu, mặc dù thái độ của hai người họ có chút kì lạ, nhưng nó cũng không ngăn cản được Bạch Ngọc Đường thẳng thắn bày tỏ nghi ngờ của anh ta.

“Sao cô lại gia nhập Tổ trọng án? Tôi nhớ lúc cô rời tổ đặc cảnh về nhà, cũng ba năm không gặp, cô làm sao lại —” Bạch Ngọc Đường còn chưa nói hết, nhưng anh biết Tô Hồng nghe hiểu anh nói cái gì.

Khuôn mặt Tô Hồng hiện ra vẻ hoài niệm, chăm chăm nhìn bộ dạng quan tâm của Bạch Ngọc Đường, không nhịn được cười, “Thế nào, làm chiến hữu như trước, không lẽ cậu không hoan nghênh tôi tham gia tổ chức hiện tại của cậu sao?”

Bạch Ngọc Đường sững sờ, lời nói của Tô Hồng chứa quá nhiều kỉ niệm, cũng chứa quá nhiều cảm xúc, một loại thời gian không gian khiến Bạch Ngọc Đường không khỏi cảm thấy cảm động. Anh nhìn chăm chú vào ánh mắt xinh đẹp của Tô Hồng, trịnh trọng gật đầu, “Sao có thể? Có cô tới, là niềm vinh hạnh của Tổ trọng án.” (nghe như thiệp mời đám cưới nhỉ...)

Nụ cười trên mặt Tô Hồng càng sâu hơn, nhìn lại càng đẹp, cô ấy là loại con gái cười lên rất hợp, nhưng Triền Chiêu lại cảm thấy, cô có vẻ đã lâu rồi không cười lên.

“Mấy lời này nói riêng với nhau còn được, chứ ngàn vạn lần không được để Bao đội trưởng nghe à nha.” Tô Hồng mỉm cười nhìn Bạch Ngọc Đường, sau đó lại hướng ánh mắt về phía Triền Chiêu, “Tiền sĩ Triền cũng giữ bí mật giúp bọn tôi nhé.”

“Á, được, không thành vấn đề!” Triền Chiêu vội vàng đáp ứng, sau đó ngây ngốc cười, “Có điều cảnh sát Tô cũng đừng gọi tôi là Tiền sĩ Triền, gọi tôi Triền Chiêu được rồi.”

“Vậy cậu cũng không cần gọi cảnh sát Tô nữa, trực tiếp gọi Tô Hồng đi.” Tô Hồng cười khế, sau đó lấy ra một xấp tài liệu thật dày ở túi bên hông, đưa cho Triền Chiêu, “Đây là mấy thứ hôm qua đội trưởng Bao nhờ tôi tra, anh ta xem xong rồi, phần này là của cậu.”

“Ừm, cảm ơn.” Triền Chiêu nhận lấy tài liệu Tô Hồng đưa tới, lập tức vui đầu vào đọc, tưởng như một vị tiểu tiền sĩ còn đang mơ mơ màng màng đó lập tức trở thành một nhà tâm lý học chuyên nghiệp, thông minh.

Tô Hồng ngây người, nghi ngờ nhìn Bạch Ngọc Đường. Người sau bất đắc dĩ xoa tay, thấp giọng nhìn Tô Hồng cười nói, “Tôi đã quen rồi, cô tốt nhất cũng nên nhanh chóng quen đi.”

“Phải không?” Tô Hồng thật lâu nhìn Triển Chiêu đang vùi đầu đọc tài liệu, sau đó thiêu mi, liếc Bạch Ngọc Đường, ánh mắt lướt qua khuôn mặt tiêu tụy của anh, nhẹ nói, “Ba năm không gặp, cậu hình như già đi không ít.”

“Già?” Bạch Ngọc Đường sững sốt, theo bản năng sờ sờ cái cằm nhám cào của bản thân, miệng câu lên một nụ cười khổ, “Để cô chê cười, thật không dám giấu diếm, tôi gần đây mất ngủ suốt.”

“Là vì mấy vụ đánh bom này sao?” Thấy Bạch Ngọc Đường gật đầu, Tô Hồng nhú mày, “Xem chừng cậu vẫn chưa thoát ra được.”

Mặt Bạch Ngọc Đường hiện ra vẻ ngưng trọng, anh híp mắt nhìn đồng tàn tích phía trước, nặng nề nói, “Yên tâm, còn chưa bắt được tên khốn kiếp này, tôi còn chưa sụp đổ.”

Tô Hồng cười, “Cậu nói vậy tôi cũng yên tâm.”

“Hừm?” Bạch Ngọc Đường sững sốt.

Tô Hồng cười nói, “Câu này thật giống ‘Địa ngục bất không, thế bất thành Phật*’, chẳng qua chỉ là một nguyện vọng đẹp đẽ. Chúng ta đều biết lũ khốn bất mãi không xong.” (* Ý muốn nói địa ngục chưa trống không, tôi sẽ không thành Phật – đây là câu nguyện của Địa tạng vương Bồ tát cũng có bản ghi là Vị Không)

Lời của Tô Hồng làm Bạch Ngọc Đường cười to một trận, “Tô Hồng, cô vẫn cứ là tính tình như thế, vừa nhìn thấy cô đã làm tôi nhớ lại những ngày đầu chúng ta làm việc với nhau. Tin chắc rằng, có cô vào Tổ trọng án rồi, ngày nào cũng sẽ thú vị hơn!”

“Như nhau như nhau,” Tô Hồng cũng cười, “Thấy cậu còn thoải mái chạy nhảy trong giới cảnh sát này, thật không uống công tôi tái xuất giang hồ một phen.”

Chiến hữu ngày xưa cùng nhìn nhau mỉm cười, một bên là Triển Chiêu đang im lặng xem xét tài liệu, căn bản cũng không có nghe được gì. Mà ngay lúc này, bên cạnh ba người đột nhiên vang lên một âm thanh thứ 4, một giọng nữ vội vàng lại vô cùng êm tai, đột nhiên xen vào giữa cuộc nói chuyện của Bạch Ngọc Đường với Tô Hồng.

“Cảnh sát Bạch!”

Bạch Ngọc Đường nhú mày, cái giọng này, anh thật sự có ấn tượng quá sâu, bởi lẽ mỗi lần nghe được nó, trong đầu anh lập tức sẽ nhảy ra hai chữ: “Phiền phức!”

“Phóng viên Bàng.” Bạch Ngọc Đường nghe tiếng nhìn qua, quả nhiên phát hiện ra vị nữ phóng viên chuyên nghiệp đó.

“Cảnh sát Bạch, tôi phỏng vấn anh được không?” Bàng Tiểu Diệp mỉm cười, làm như không nhìn thấy chân mày đang nhăn tít lại của Bạch Ngọc Đường.

“Không được.” Bạch Ngọc Đường cũng không cù nhây, rất quả quyết từ chối.

“Không cần từ chối người ta như vậy chứ.” Sau khi trải qua một khoảng thời gian theo dõi sát sao, Bàng Tiểu Diệp xem như cũng nắm rõ một phần tính khí của Bạch Ngọc Đường, lập tức đáp ứng yêu cầu của cô thì không còn là Bạch Ngọc Đường nữa rồi. Nụ cười trên mặt không đổi, ngược lại còn tiến thêm hai bước, dịu dàng nói, “Anh cũng biết, nhờ báo cáo lần trước của tôi mà Tổ trọng án cũng được lợi ít nhiều. Các anh thuận lợi phá được án, tôi cũng bị biên tập chữ không ít đâu. Xét cho cùng tôi vì các anh mà chịu oan ức, cảnh sát Bạch, anh cũng châm chước cho tôi một chút, tiết lộ một chút tin tức với tôi đi. Anh yên tâm, tôi đảm bảo chỉ viết những chuyện có thể, tuyệt đối không tiết lộ dù chỉ một chút tin tức gây bất lợi cho việc phá án!”

Lời nói của Bàng Tiểu Diệp làm sắc mặt Bạch Ngọc Đường có chút thoải mái, anh nhìn sơ đối phương một cái, lại thấy biểu lộ hết sức thành khẩn trên khuôn mặt được trang điểm khéo léo kia. Bạch Ngọc Đường miễn cưỡng cười, nhưng vẫn quả quyết từ chối như cũ, “Vụ án còn đang trong quá trình thẩm lý, nhân viên

tham gia phá án đều không thể nhận phỏng vấn được. Thật xin lỗi phóng viên Bàng. Có điều nếu anh cô cũng là thành viên Tổ trọng án, tôi nghĩ cô cũng hiểu rất rõ kỷ luật của bọn tôi đi.”

“Đúng, vì tôi rất rõ kỷ luật của các anh nên tôi mới có thể tới tìm anh nha.” Bàng Tiểu Diệp cười híp mắt chăm chăm nhìn vào ánh mắt Bạch Ngọc Đường, “Theo tôi biết, lần này anh không có tham gia vào công tác điều tra của Tổ trọng án. Vì thế, kỷ luật đối với anh mà nói, đâu thể dùng được, không phải sao? Anh hoàn toàn có thể nhận phỏng vấn của tôi mà.”

“Ai nói tôi không tham gia công tác điều tra?” Bạch Ngọc Đường trong lòng lo lắng, giọng nói cũng có chút không tốt.

Về mặt Bàng Tiểu Diệp có chút không ngờ, nói thật, lúc nghe được tin này từ miệng Bàng Thống, cô hơi không tin. Cho nên khi Bạch Ngọc Đường hỏi lại, cô cũng không chắc lắm. Vậy mà lúc cô đang do dự, Tô Hồng im lặng này giờ lại mở miệng.

“Vị tiểu thư phóng viên này, tin tức của cô không sai, Bạch Ngọc Đường đúng là không tham gia công tác điều tra.”

“Tô Hồng!” Phát hiện ánh mắt lóe sáng trong chớp mắt của Bàng Tiểu Diệp, Bạch Ngọc Đường chán nản, thấp giọng quát một tiếng.

Tô Hồng cũng không để ý đến Bạch Ngọc Đường, tiếp tục nói chuyện với Bàng Tiểu Diệp.

“Cô cứ hẹn phỏng vấn cậu ta, chuyện phỏng vấn chỉ cần cậu ta đồng ý, toàn bộ Tổ trọng án bọn tôi đều không có ý kiến chi cả.”

“Tô Hồng! Cô đừng gây chuyện!” Bạch Ngọc Đường hiện giờ đã hoàn toàn bế tắc, anh phát hiện hai cô gái trước mắt đã nhìn nhau mỉm cười, lại cảm thấy như mình vừa bị Tô Hồng bán cho Bàng Tiểu Diệp vậy. Con gái thật là loại sinh vật đáng sợ, anh không nhớ hai người này trước kia có quen biết à nha, rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy!

Dưới tình thế cấp bách, Bạch Ngọc Đường không nhìn được đưa tay lên lén chọt cánh tay Triển Chiêu. Không sai, anh đang cầu trợ giúp, vô cùng mất thể diện tìm sự giúp đỡ từ người đàn ông duy nhất đang ở đây. (chú ko phải đàn ông à? =[]=)

Triển Chiêu đang đọc tài liệu bị Bạch Ngọc Đường quấy, đầu hơi ngẩng lên, có chút không vui lắm lắm, “Chờ chút, cho tôi thêm hai phút.”

Bạch Ngọc Đường dĩ nhiên không có hai phút cho cậu, anh cảm thấy chỉ cần mình ở lại chỗ này thêm 1 phút, sẽ bị con nhỏ phiền phức kia tóm đi phỏng vấn cho xem, chuyện này anh cũng không có hứng thú. Vì thế, Bạch Ngọc Đường linh cơ nhất động, đột ngột kéo tay Triển Chiêu một phát.

Triển Chiêu bị Bạch Ngọc Đường kéo một cái thiếu chút không đứng vững, mém nữa té lộn nhào. Cậu không vui trợn mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, lại nhìn thấy ánh mắt xin giúp đỡ của người sau, không khỏi ngẩn người.

“Anh làm sao vậy?”

Bạch Ngọc Đường khẽ cười khổ, thấp giọng nói, “Cái gì cũng đừng hỏi, đi theo tôi!”

“A?” Triển Chiêu sững sốt, “Theo anh, đi đâu?” (khách sạn=)))))))))

Bạch Ngọc Đường liếc Bàng Tiểu Diệp, rồi lại liếc qua Tô Hồng đang rất hả hê, khóe miệng chọt cong lên, nhìn Triển Chiêu nói, “Tìm nơi yên tĩnh, nghe cậu giải thích cho tôi xem rối loạn nhân cách giả dối là gì.”

Dứt lời, Bạch Ngọc Đường kéo Triển Chiêu, dùng tốc độ nhanh nhất lao về phía xe đang đậu bên đường, đặt Triển Chiêu vào trong xe trước, sau đó mình cũng nhanh chóng chui vào theo.

Nhìn Bạch Ngọc Đường khởi động xe chạy vút đi, Bàng Tiểu Diệp phản ứng chập cả nửa nhịp kì quái nhìn Tô Hồng, không nhịn được hỏi, “Sao cảnh sát Bạch lại chạy, hơn nữa, anh ta còn kéo theo... Ế? Người anh ta kéo đi nhìn quen quen, hình như lần trước cậu ta cũng hòa theo Bạch Ngọc Đường lừa tôi tới. Cậu ta gọi Triển Chiêu thì phải, là sinh viên tiến sĩ tâm lý. Tôi đã sớm muốn tìm người biết chuyện điều tra cậu ấy, cảnh sát Tô, Triển Chiêu này cũng là người của Tổ trọng án các cô sao?”

Tô Hồng đưa mắt nhìn Bạch Ngọc Đường lái xe chạy trốn, nụ cười trên mặt cũng thu lại. Nghe Bàng Tiểu Diệp hỏi, Tô Hồng cũng nhìn cô, dùng giọng nói lạnh băng theo thói quen nói, “Cậu ta không phải thành viên Tổ trọng án.”

“Phải không? Nhưng theo tôi biết, mấy vụ Tổ trọng án đảm nhận gần đây đều có cậu ấy tham gia, không lẽ là chuyên gia các cô mời đến giúp đỡ. Nhìn qua cũng không giống nha, quá trẻ, mà cảnh sát Bạch đường như rất tốt với cậu ấy, thật không giống bình thường.”

“Thật ra thì...” Đôi lông mày thanh mảnh của Tô Hồng cũng cau lại một đường, miệng hiện ra một nụ cười nhạt, “Tôi cũng tò mò giống hệt cô.”

58. Chương 58: Vụ Án 5

“Sao có thể, chẳng qua tôi chỉ chuyên tâm thôi, cũng không phải đồ ngốc.” Triển Chiêu không vui bĩu môi, rồi lại dùng đôi mắt tròn vo nhìn chăm chú Bạch Ngọc Đường, “Nói vậy anh vẫn cố chấp muốn tham gia hành động lần này sao?”

“Dĩ nhiên, bắt đám vô lại này chính là điểm mạnh của tôi.” Bạch Ngọc Đường cười lạnh, cầm tài liệu ném xuống trước mặt Triển Chiêu một cái, dùng giọng thoải mái nói, “Thuốc nổ C4*, là loại thuốc nổ có uy lực rất lớn. Có nghe bom kẹo cao su chưa?”

Triển Chiêu sau khi bị Bạch Ngọc Đường kéo lên xe vẫn cúi đầu xem tài liệu, trên xe thật yên tĩnh, Bạch Ngọc Đường vừa lái xe vừa tò mò, không biết đội trưởng cho Triển Chiêu xem cái tài liệu gì, mà cậu ta xem chăm chú như vậy. Bạch Ngọc Đường đoán, có lẽ cậu nhóc này còn không chú ý đến cả sự xuất hiện của Bàng Tiểu Diệp nữa. Có điều, tuy Bạch Ngọc Đường tò mò, nhưng cũng không đến quấy rầy Triển Chiêu, chỉ yên lặng lái xe, đến mục tiêu của mình rồi, mới dừng xe lại. Đại khái hơn 10 phút sau, lúc Triển Chiêu tỉnh lại rồi mới phát hiện, thì ra cậu đã xuống xe, bị Bạch Ngọc Đường lôi vào quán. Quán này nhìn qua có chút quen quen, hình như trước kia đã từng tới.

“Cuối cùng cũng tỉnh?” Bạch Ngọc Đường híp mắt cười với Triển Chiêu, “Bộ dạng của cậu hiện giờ nhìn cũng không tệ, lúc nhỏ hẳn là rất đáng yêu đi?”

Phát hiện Triển Chiêu còn ngơ ngơ như không hiểu mình nói gì, Bạch Ngọc Đường híp mắt cười nói tiếp, “Xem cách cư xử của cậu bây giờ, hồi bé không bị người ta kéo đi thật đúng là quá may mắn, tôi bây giờ mới hiểu Triển đại ca ngày đó cực khổ thế nào.”

Triển Chiêu nghe hiểu, Bạch Ngọc Đường đang giễu cợt. . Vì thế, Triển Chiêu không vui nhú mày một cái, đặt đồng tài liệu thật dày xuống bàn, sau đó nghiêm túc nhìn Bạch Ngọc Đường, không vui hỏi, “Anh lôi tôi đi khỏi hiện trường làm gì? Tôi còn chuyện quan trọng phải làm đây!”

“Quan trọng hơn nữa cũng phải ăn cơm, từ tối qua tới giờ bụng cậu chắc cũng chẳng có gì, đúng lúc tôi đang đói, cho nên dẫn cậu đi ăn một chút.” Đương nhiên, tiện đường né luôn cái cô kí giả khó dây dưa kia.

“À.” Nghe Bạch Ngọc Đường nhắc nhở, Triển Chiêu cũng cảm thấy bụng hơi đói rồi, vì thế xem như đã chấp nhận hành động của Bạch Ngọc Đường.

“Vừa nãy ở trên xe tôi đã muốn hỏi cậu rồi, xem cái gì mà xuất thần đến thế.” Bạch Ngọc Đường rót cho Triển Chiêu ly trà, im lặng nhìn tập tài liệu kia một cái.

Triển Chiêu cầm tài liệu lên, hào phóng đưa cho Bạch Ngọc Đường, giải thích, “Đây là báo cáo kết quả kiểm nghiệm những mảnh bom vụn còn sót lại nơi hiện trường của ba vụ nổ bom kia, tối qua xuống máy bay có chạy qua Tổ trọng án trước, đội trưởng Bao nói tài liệu có được trước mắt chỉ được nhiều đây. Vì thời gian cần kíp nên lúc đó chưa rảnh để nói, tôi nghĩ anh ấy muốn để tôi xem kỹ mấy tài liệu này một chút, cho nên nhờ người ta chỉnh sửa nguyên lý sử dụng bom cùng thiết bị kích hoạt của hung thủ cho tôi.”

Bạch Ngọc Đường cầm tài liệu, tùy ý lật vài cái, thuận miệng nói, “Là tạc đạn C4 bình thường, cơ chế kích hoạt là kích thích thủy ngân.”

Triển Chiêu bắt đầu nhìn Bạch Ngọc Đường, cậu không nghĩ rằng thứ mình xem cả lúc lâu mới hiểu, Bạch Ngọc Đường chỉ nhìn vài cái đã hiểu rõ, sớm biết vậy đã không xem, trực tiếp hỏi anh ta là được rồi.

“Được lắm, mắt nhìn không tệ.” Triển Chiêu thành thật khen, “Cái này đội trưởng Bao còn phải nhờ chuyên gia của đại học A mới kết luận được đó.”

Bạch Ngọc Đường cười cười, tuy trong lòng có chút đắc ý, nhưng ngoài mặt cũng không cho Triển Chiêu nhìn ra, “Cũng có chút nghiên cứu, đội trưởng Bao sau khi tốt nghiệp trường cảnh sát chỉ làm công việc cảnh sát thông thường, ổng cũng chưa từng nhận án nổ bom nào cả. Mà tôi.” Bạch Ngọc Đường chỉ chỉ mình, bắt đầu cười, “Tôi cũng làm đặc cảnh tới mấy năm, gặp được rất nhiều phần tử khủng bố điên cuồng, phá bom là chuyện thường, mìn vật loại này, tôi thấy nhiều rồi.”

Triển Chiêu bội phục gật đầu, sau lại thở dài nói, “Đáng tiếc anh không thể tham dự hoạt động lần này, nếu không có thể giúp ích rất nhiều.”

“Ai nói tôi không tham gia?” Bạch Ngọc Đường ngoài ý muốn nhìn Triển Chiêu.

“Ế? Vừa rồi Tô Hồng với cô Bàng Tiểu Diệp nói đó, tôi cũng nghe.”

Bạch Ngọc Đường sững sốt, “Cậu bảo cậu cũng nghe hả? Tôi còn tưởng cậu chỉ lo đọc tài liệu, cái gì cũng không để ý chứ?”

“Sao có thể, chẳng qua tôi chỉ chuyên tâm thôi, cũng không phải đồ ngốc.” Triển Chiêu không vui bĩu môi, rồi lại dùng đôi mắt tròn vo nhìn chăm chú Bạch Ngọc Đường, “Nói vậy anh vẫn cố chấp muốn tham gia hành động lần này sao?”

“Dĩ nhiên, bắt đầu vụ này chính là điểm mạnh của tôi.” Bạch Ngọc Đường cười lạnh, cầm tài liệu ném xuống trước mặt Triển Chiêu một cái, dùng giọng thoải mái nói, “Thuốc nổ C4*, là loại thuốc nổ có uy lực rất lớn. Có nghe bom kẹo cao su chưa?”

(Thuốc nổ dẻo C-4 có thành phần cấu tạo chủ yếu là Hexogen, hay còn gọi là RDX, có cấu tạo hóa học là $C_3H_6N_6O_6$, RDX chiếm đến 91% thành phần của C4. Ngoài ra trong thành phần của C-4 còn có polyisobutilen, chất nhờn (2-ethylhexyl) để làm dẻo hóa khối thuốc nổ C-4 và một lượng nhỏ xăng crep (xăng trộn với caosu chưa lưu hóa). Để tạo ra C-4, người ta đem trộn Hexogen với nước để thành một thứ hợp chất đặc sệt, sau đó họ cho chất kết dính polyisobutilen. Hợp chất này sau đó được đem vào máy trộn cùng với chất nhờn và xăng crep. Cuối cùng, người ta đem chưng cất sản phẩm để tách nước ra. Sản phẩm cuối cùng thu được là những khối C-4 khá ổn định, gần giống như sáp nến.)

Triển Chiêu gật đầu, “Nghe nói nhiều đặc công cũng sử dụng loại thuốc nổ này, nhỏ nhất có thể làm thành hình dạng kẹo cao su, mang theo bên người vô cùng tiện lợi. Nhưng uy lực cũng cực lớn, phát nổ rồi có thể nổ tung cả một đầu người.”

Bạch Ngọc Đường cười, “Không sai, chỗ tốt nhất của thuốc nổ C4 chính là có thể tùy ý nhào nặn hình dạng giống như đất sét, tiện mang theo, uy lực cực lớn, hơn nữa hết sức an toàn.”

“An toàn?” Triển Chiêu giật mình, nhưng rất nhanh liền hiểu, “Không lẽ do nó có thành phần ổn định, nếu muốn nó phát nổ bắt buộc phải dùng ngòi nổ để kích. Chỉ cần không thêm vào thiết bị kích hoạt, loại thuốc nổ này tuyệt đối sẽ không phát nổ trên đường vận chuyển.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Cho nên, thiết kế bom là một chuyện cần học thức cao thâm, mỗi người thiết kế đều có thủ pháp đặc biệt của riêng mình, thiết bị kích hoạt có lẽ đều như nhau, nhưng mỗi người thiết kế đều có chỗ khác biệt. Cũng vì chuyện này mà việc phá bom là công tác vô cùng nguy hiểm, do mỗi lần, cậu đều phải đấu với một đối thủ mình không biết. Phải tìm được hấn cùng ý tưởng khác biệt của hấn, chuyện này phi thường khó, nếu không cẩn thận thì, Đùng!”

Bạch Ngọc Đường giơ tay tạo hình bom nổ, dọa Triển Chiêu sợ giật mình.

Nhìn bộ dạng Triển Chiêu bị dọa sợ trong nháy mắt, Bạch Ngọc Đường cười vui vẻ. Triển Chiêu cũng không tức giận, cậu chẳng qua chỉ tò mò chớp mắt, nhìn Bạch Ngọc Đường chăm chú, “Anh còn chưa có nói hết, anh nhìn hình mảnh bom cùng thiết bị kích hoạt rồi, có ý kiến gì không?”

Bạch Ngọc Đường gật, cầm hai cây đuă lên khỏi bàn, rồi lại cầm lên hai ly trà, dùng ly trà đỡ cây đuă, tiếp đó ở giữa khoảng trống của hai cây đuă đặt lên cái thìa.

Triển Chiêu chăm chú theo dõi nhất cử nhất động của Bạch Ngọc Đường, nghiêm túc xem. Biểu lộ trên mặt Bạch Ngọc Đường cũng vô cùng nghiêm túc, chăm chú nhìn cái thìa, từ từ đặt nó lên, cạch một tiếng, an toàn. Bạch Ngọc Đường hài lòng tả ngón tay, nhìn Triển Chiêu giải thích, “Cậu tưởng tượng đôi đuă này là một ống thủy tinh cong, bên trong chứa đầy thủy ngân, tác dụng của nó là giúp cái thìa này, cũng chính là viên kim loại hình cầu giữ thăng bằng. Hai ly trà chính là thiết bị kích hoạt, mỗi một bên, ở hai đầu ống kim loại. Tay cậu là thuốc nổ, cẩn thận di chuyển, nếu như không chú ý, làm quả cầu kim loại lăn qua một bên, kết quả chính là —“

Bạch Ngọc Đường vỗ nhẹ cái bàn, cái thìa nghiêng qua, theo cây đuă trượt xuống. Triển Chiêu nhanh tay lẹ mắt, chớp vào tay mình, sau đó vội vàng nhìn Bạch Ngọc Đường. Đuôi mắt Bạch Ngọc Đường cong cong, đang tính nói chuyện, lại nghe tiếng người khác vang lên.

“Ai da! Cái thằng nhóc tiểu Bạch thôi này! Lại đem chén bát của dì ra chơi!” Khóe miệng Bạch Ngọc Đường cong lên, khuôn mặt anh tuần chớp mắt tràn đầy nụ cười,

“Dì Giang! Con làm sao dám, ai chẳng biết chén bát nhà dì đều là đồ cổ, lỡ rơi bể bán cả con cũng không bồi thường nổi đâu!”

“A a a! Tiểu tử thôi con mềm cũng ngọt!” Theo âm thanh vang vang, một mỹ phụ trung niên xuất hiện bên cạnh Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường. Triển Chiêu cuối cùng cũng nhớ, chỗ này đúng là cậu đã từng đến với Bạch Ngọc Đường một lần, là quán ăn tư nhân của dì Giang. Cậu còn không quên, lần trước tới đây, bị dì này moi móc thông tin cả nhà đấy.

“Ồi chà! Đây không phải tiểu Triển Chiêu sao!”

Hồngбет, vừa nghĩ tới, lại bị tóm rồi! Triển Chiêu cảm thấy giờ có thu đi sự tồn tại của mình chỉ sợ không kịp nữa. Cậu bắt đầu dĩ ngẩng đầu, nhìn dì Giang mỉm cười.

“Tiểu Triển Chiêu! Con sao có thể học thằng nhãi tiểu Bạch vậy? Nó cũng một năm rồi không chịu tới chỗ dì đây, nó không đến con cũng không tự đến sao? Uống công lần trước dì thấy cô gái tốt còn định giới thiệu cho con, cuối cùng không có số điện thoại đành phải bỏ mất. Bây giờ người ta cũng kết hôn, nghe đâu còn sắp sinh con nữa. Con xem, đáng tiếc biết bao!”

Ấy — Triển Chiêu đỏ mặt hơi lạnh cũng không dám lau, cậu len lén trợn mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, thấy tên kia nhìn có chút hả hê cười trộm, tức cũng đánh không tới!

Thấy ánh mắt cầu cứu của Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường miễn cưỡng ngừng cười, tiến tới ôm bả vai của dì Giang Trữ, cười hì hì nói, “Mẹ nuôi, chuyện mai mối không cần vội, con trai mẹ cũng sắp chết đói rồi, hay là cho tụi con ăn trước cái đã, ăn xong còn phải đi tra án đó.”

“Tra án?” dì Giang Trữ hơi giật mình, đảo ánh mắt qua, thấy tài liệu Bạch Ngọc Đường mới ném lên bàn, trên cùng là tấm hình cháy đen.

“Là mấy vụ nổ bom gần đây?”

Bạch Ngọc Đường giật đầu, dì Giang Trữ nhướn mày, thở dài, “Được rồi, dì mang đồ ăn lên cho các con. Con ngoan, tra án thì tra án, nhất định phải giữ an toàn, biết không? Đừng giống như lần trước, Đình.....”

Dì Giang Trữ nói được một nửa, đã nhảy bèn phát hiện khuôn mặt khế biến sắc của Bạch Ngọc Đường, lại thở dài lần nữa, không tiếp tục nói hết, quay người đi.

Bạch Ngọc Đường chỉnh lại tâm trạng, lần nữa ngồi xuống đối diện Triển Chiêu. Triển Chiêu nhìn chòng chọc Bạch Ngọc Đường một lúc, đột nhiên hỏi, “Mẹ nuôi?”

Bạch Ngọc Đường ngẩn ra, sau đó nhìn bộ mặt nghi ngờ của Triển Chiêu, cười, “Dì là đồng hương của mẹ tôi, hai người cùng họ, lại là bạn tốt nhiều năm. Lúc tôi ra đời, con trai dì Giang lại bỏ mình ngoài ý muốn, mẹ vì muốn an ủi dì nên cho tôi nhận dì làm mẹ nuôi.”

Thì ra là thế, Triển Chiêu gật đầu, “Nhưng lần trước anh cũng chỉ gọi dì Giang thôi, đâu có gọi mẹ nuôi.”

“Vì tôi xấu hổ mà.” Bạch Ngọc Đường bắt đầu cười, “Cậu không cảm thấy xưng hô mẹ nuôi rất kỳ lạ sao?”

“Cho nên khi nào anh muốn năn nỉ dì Giang bỏ qua cho anh mới chịu gọi, đúng hay không?” Triển Chiêu không nhịn được cười trộm.

“Hừ! Tiểu Triển Chiêu, cậu đừng quên, mới này là tôi giải vây cho cậu, không lẽ cậu thật sự muốn đi hẹn hò với những cô gái tốt trong tay dì Giang nha?”

Triển Chiêu ngẩn người, sau đó lập tức giơ tay ôm quyền, cười mà nói, “Ấy không được! Đa tạ Bạch đại hiệp vừa rồi trợ giúp tương trợ, Triển Chiêu nhớ mãi không quên!”

Hoàn toàn không nghĩ tới Triển Chiêu sẽ dùng chiêu này, Bạch Ngọc Đường ngây ngốc nhìn Triển Chiêu một hồi, không nhịn được bật cười.

“Không ngờ cậu còn rất hài hước, cậu đang chơi chuyển kiếp sao?” Triển Chiêu cũng cười, liếc Bạch Ngọc Đường một cái, không đáp lại lời chọc ghẹo của anh, mà dùng hai ngón tay cầm cây đũa ở trên ly trà lên, nhẹ giọng thì thầm, “Không biết đến khi nào dì Giang mới mang thức ăn ngon lên đây, đói quá —”

Bạch Ngọc Đường thả lỏng người tựa lưng vào ghế, khoe miệng nhẹ câu, ánh mắt hé nửa mang động tác nghịch đũa của Triển Chiêu thu hết vào trong đáy mắt.

59. Chương 59: Vụ Án 5 – Bạo Liệt Nghi Vấn (6)

Triển Chiêu thấy ly trà tinh xảo cũng biết là cho mình, liền ngừng đầu khỏi cái bàn đầy tài liệu, nhìn Bạch Ngọc Đường cười cười, nói lời cảm ơn liền bưng lên uống một hớp. Ngay từ đầu Bạch Ngọc Đường đã phát hiện ra, khẩu vị của cậu nhóc này không giống mình, lúc ăn thích ăn ngọt, uống trà cũng thích trà sữa ngọt, điểm này ngược lại rất giống Công Tôn Sách. Nghĩ tới đây, Bạch Ngọc Đường cười khẽ, cũng bưng ly trà của mình lên nhấp một hớp.

Món ăn của dì Giang khiến Triển Chiêu thỏa mãn, Bạch Ngọc Đường ngồi đối diện nhìn cậu làm vẻ ngoan ngoãn nói chuyện với dì Giang, khoe miệng không nhịn được lại cong lên. Chờ đến khi cả hai ăn uống no say, Giang Trữ trò chuyện với Triển Chiêu thật vui vẻ, đưa cơm hộp đã chuẩn bị xong xuôi cho Bạch Ngọc Đường mang về tổ Trọng án, để các anh em dùng thêm bữa.

Lúc Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu trở về tổ Trọng án, trời đã quá trưa, đám tiểu tử thói Trương Long Triệu Hổ đứng cách một cửa đã ngửi thấy mùi thơm của đồ ăn, vừa mở cửa ra đã nhào tới túi nylon trong tay Bạch Ngọc Đường hệt như sói đói vậy.

Bạch Ngọc Đường thân thủ khéo léo, né được con hổ đói vồ mồi, tiện thể nhắc chân phóng theo cái môn của Triệu Hổ đá mạnh một phát, Cười bảo cậu chạy ra xe mang hộp cơm tới. Triệu Hổ quynh luyện nhìn chăm chăm hai hộp cơm trong tay Bạch Ngọc Đường, sau đó lại ngấm hai phần trong tay Triển Chiêu, cuối cùng bị Bạch Ngọc Đường phát hiện, thưởng thêm một cước.

Đuổi tên lao động đi rồi, Bạch Ngọc Đường dùng thân mở ra cửa chính, để Triển Chiêu vào trước, sau đó mình cũng đi theo, xoay mình vào cửa. Bạch Ngọc Đường đưa hộp cơm trong tay mình cho Công Tôn Sách, sau đó còn đến gần móc hộp thuốc từ trong túi ra nhét vào tay Công Tôn Sách, cười hi hi nháy mắt với anh. Không biết bắt đầu từ lúc nào, Bạch Ngọc Đường đã có thói quen cứ ba năm này lại chạy đi mua thuốc đau dạ dày cho Công Tôn Sách. (À dụ mẹ vợ?) Đối với hành động thân thiết này của hắn, Công Tôn Sách tự nhiên sẽ thấy cảm động, có điều để Bao Chứng nhìn thấy được sẽ chưa chắc oán hận, phàn nàn vài câu. Từ sau khi trở về từ thành phố H, Bao Chứng cũng tham gia vào hàng ngũ mua thuốc cho Công Tôn Sách, lại không biết Bạch Ngọc Đường đang nghĩ cái gì, cũng không chịu bỏ qua thói quen chủ động chăm sóc Công Tôn khoa trưởng, vẫn cứ tiếp tục mình muốn thì làm không mệt mỏi.

Bạch Ngọc Đường đưa hộp cơm cho Công Tôn Sách, dĩ nhiên sẽ đưa cho Bao Chứng một phần. Triển Chiêu không biết đưa phần trong tay mình cho ai, nên mới đặt thẳng lên bàn làm việc. Tay cậu vừa rời túi, hộp cơm lập tức bị Bàng Thống thó đi, sau đó dùng động tác vô cùng tiêu sái cầm một phần trong đó đưa mỹ nữ hôm nay vừa ra mắt tổ Trọng án – Tô Hồng. Tô Hồng mỉm cười, nói tiếng cảm ơn, mặc dù âm thanh vẫn lạnh như thế.

Nhưng mặc dù là lạnh lùng, mỹ nhân vẫn là vui tai đẹp mắt, một nụ cười của Tô Hồng, lại giết chết đám người độc thân trong tổ Trọng án một lần nữa. Mà lúc này, Trương Long Triệu Hồ đã đem phần cơm hộp còn lại tới, ai cũng có phần, không thiếu ai cả, bụng đói rất nhanh đánh bật sắc đẹp, một đám sói đói lao về hộp cơm, trong nháy mắt, không thừa lại một phần.

Chia cơm xong Bạch Ngọc Đường chạy thẳng qua phòng nước, cầm lấy hai ly trà từ trong tủ mình ra. Có lẽ do lúc nhỏ đã sống ở nước ngoài một khoảng thời gian, nên Bạch Ngọc Đường khá thích hồng trà, trong tủ của anh đều trữ vài túi trà nhập khẩu cũng bột hồng trà các loại. Loại hồng trà này, đậm đà, thơm ngát, nhưng có hơi đắng, thông thường phương pháp uống trà là bỏ thêm đồ ngọt như sữa tươi, mật ong các loại, để trung hòa một chút.

Nhưng Bạch Ngọc Đường vốn không thích đồ ngọt, anh thà uống trà đắng nguyên vị còn hơn. Anh lấy ra một túi, hòa vào nước sôi một lát, liền bỏ túi trà đi. Sau đó, rất quen tay lấy hộp sữa tươi ngọt ở trong tủ của Công Tôn Sách kê bên, từ từ rót đến nửa ly trà nóng. Thuần thực pha xong rồi, Bạch Ngọc Đường mới pha cho mình một ly hồng trà bình thường khác, sau đó cầm hai ly trở lại phòng họp.

Tốc độ ăn cơm của đám người tổ Trọng án đều thuộc hạng nhất nhì, Bạch Ngọc Đường chỉ mới đi pha trà có mấy phút, lúc anh trở lại phát hiện ra phòng họp đã bắt đầu dọn dẹp chiến trường rồi. Bạch Ngọc Đường khẽ mỉm cười, để ly trà sữa trong tay xuống bàn làm việc của mình. Từ lúc Triển Chiêu thường đến tổ Trọng án rồi, cũng chẳng biết tại sao, Bao Chứng lại như quên giao bàn làm việc cho cậu, cứ thế để cậu với Bạch Ngọc Đường chen chúc một nơi. Lần này Triển Chiêu cũng không có ý kiến, Bạch Ngọc Đường cũng chỉ không tự nhiên lúc đầu thôi, bây giờ cũng quen thuộc.

Triển Chiêu thấy ly trà tinh xảo cũng biết là cho mình, liền ngừng đầu khỏi cái bàn đầy tài liệu, nhìn Bạch Ngọc Đường cười cười, nói lời cảm ơn liền bưng lên uống một hớp. Ngay từ đầu Bạch Ngọc Đường đã phát hiện ra, khẩu vị của cậu nhóc này không giống mình, lúc ăn thích ăn ngọt, uống trà cũng thích trà sữa ngọt, điểm này ngược lại rất giống Công Tôn Sách. Nghĩ tới đây, Bạch Ngọc Đường cười khẽ, cũng bưng ly trà của mình lên nhấp một hớp.

Lúc Bạch Ngọc Đường với Triển Chiêu vừa uống trà vừa xem tài liệu, toàn bộ Tổ trọng án đều im lặng ngồi trong phòng họp làm việc, không mấy ai để ý tới người khác. Nhưng, vẫn có một người ngoại lệ. Tô Hồng từ nãy tới giờ vẫn luôn im lặng quan sát cách tương tác của Triển Chiêu với Bạch Ngọc Đường, nhìn một hồi, trên mặt lại hiện ra một vẻ mặt phức tạp. Mà Bàng Thống ngồi đối diện bàn làm việc của cô, dĩ nhiên thu được tất cả vào đáy mắt. Nụ cười thâm ý hiện lên khóe miệng, vị sĩ quan liên lạc bạo vì tiền của chúng ta không khỏi sinh ra hứng thú với vị đồng nghiệp mới đến này.

Ăn uống no đủ rồi, bây giờ cũng nên bắt đầu làm chuyện đúng đắn. Vụ nổ bom thứ 4 xảy ra, khiến phần lớn nhân viên bị thương, nhân viên khoa kiểm tra kỹ thuật tăng giờ làm việc, lấy tốc độ nhanh nhất bắt đầu kiểm nghiệm mảnh bom còn lưu lại chỗ hiện trường, cùng mảnh tàn tích của kíp nổ, cho ra kết luận ban đầu. Vụ này cùng ba vụ nổ trước không gây thương vong đều do một người gây ra.

Nói cách khác, án lần này tổ Trọng án muốn phá chính là một vụ đánh bom liên hoàn, mà đối thủ của họ, lại chính là chuyên gia về bom đang ẩn nấp trong xã hội.

Hồ sơ tâm lý Triển Chiêu viết mãi chưa xong, nhưng căn cứ vào những phân tích về vụ án của cậu với Bạch Ngọc Đường, xem như có được một tin tức rất quan trọng, đó là ba lần gây án trước chính là hung thủ đang tiến hành tập luyện, lần nổ bom này mới chính là lần hoạt động chính thức của hắn. Mà chuyện này xem ra còn lâu mới kết thúc, sau khi luyện tập rồi, tự ý thức kỹ thuật của mình đã thành thạo, tần số gây án của kẻ tình nghi sẽ tăng nhanh, làm thời gian phá án của tổ Trọng án gần như cạn kiệt.

Mỗi lần họp, đều do Bao Chứng nói trước, nhưng lần này hắn không mở miệng trước, mà để Công Tôn Sách cầm tài liệu về chuỗi đánh bom liên hoàn phát sinh trong nước ở những năm gần đây, vừa tra được trên trang web nội bộ cục cảnh sát ra giới thiệu sơ qua cho các đội viên một lần. Nghe xong một chuỗi con số

làm người ta nhần nhó, Trương Long không nhin được đặt ra nghi vấn thế này, “Loại biến thái này sao ở đâu cũng có vậy?”

Nhìn vẻ mặt của mọi người, cũng biết cả đám đều đồng cảm với nghi vấn của Trương Long, Bao Chứng nghiêm mặt nói, “Những năm gần đây, quốc tế đã bắt đầu phân những án nổ bom liên hoàn vào tội phạm chủ nghĩa khủng bố. Mà khi này, lúc từ hiện trường trở lại, Tô Hồng cũng đưa ra ý tưởng phá án thế này, cô ấy là thành viên mới của tổ Trọng án chúng ta, vừa chuyện từ đội đặc cảnh tới, ở công việc cũ cũng đã gặp tình huống tương tự. Sau khi nghe cô ấy đề nghị, tôi cũng cảm thấy cách này rất đúng đắn, nếu mọi người có ý kiến khác đều có thể nói ra, hiện giờ chính là lúc cần phải động não.”

Nói tóm lại, phương hướng phá án mà Tô Hồng vừa đề xuất, đã xác định động cơ của hung phạm là vì chủ nghĩa khủng bố, còn đội trưởng Bao lại vô cùng ủng hộ suy nghĩ của cô. Triển Chiêu hơi nhíu mày, biểu hiện nhẹ như thế cũng không thoát được ánh mắt của Bạch Ngọc Đường, “Triển Chiêu?”

Triển Chiêu sững sốt, nhìn Bạch Ngọc Đường, sau, lại phát hiện Bao Chứng cũng đang nhìn cậu. Triển Chiêu có chút lúng túng, nhíu mày, đại não nhanh chóng suy nghĩ hạ lệnh để miệng nói chuyện.

Triển Chiêu nói, “Chủ nghĩa khủng bố là khi người khủng bố có tổ chức chuyên sử dụng bạo lực hoặc dùng bạo lực uy hiếp những người phi vũ trang, thông qua hành động này khủng bố đối tượng nhất định, nhằm đạt được hành động mang mục đích chính trị. Thủ đoạn bình thường có chuyện bắt con tin, ví dụ như sự kiện “11.9” dùng máy bay dân sự làm con tin, bắt cóc thường dân, đánh bom, ám sát, sử dụng vũ khí hóa học hoặc vũ khí vi khuẩn vân vân. Tội phạm khủng bố có tính đặc thù cơ bản nhất chính là tính khủng bố, bọn chúng lựa thủ đoạn đều mang tác dụng kích thích tâm lý cùng kích thích tinh thần mạnh mẽ, mục đích trực tiếp là tạo ra không khí khủng bố, gây ra khủng hoảng xã hội.”

Triển Chiêu dừng lại một chút, tuy mọi người đều biết cậu thật ra vẫn chưa nói xong, nhưng một đoạn thoại vừa rồi đã tạo ra nhiều sự đồng cảm. Trương Long lập tức phụ họa nói, “Không sai, bây giờ xem thử thành phố D xem, đã loạn điên lên rồi, vừa rồi anh với Triệu Hổ ra ngoài bưng cơm, mới phát hiện bọn ký giả kia lại chặn cứng cửa cục thành phố đấy.”

“Đúng vậy, nếu nói mục đích của kẻ tình nghi chính là muốn tạo ra bầu không khí khủng hoảng, thì hẳn đã đạt được mục đích rồi. Người phụ họa lần này là hảo hảo nhân Vương Triều.”

Triển Nhiêu nhăn mày, tiếp tục nộ, “phần lớn tội phạm khủng bố đều là tập đoàn tội phạm, tổ chức hóa là đặc thù nổi bật của tội phạm khủng bố. Chủ nghĩa khủng bố, bình thường đều là một tổ chức. Mà xét theo tài liệu từ hiện trường xem ra, không thể xác định do nhiều người gây án, tôi nghiêng về giả thuyết kẻ tình nghi chỉ có một người.”

“Ý cậu muốn nói, cậu cho rằng đây không phải là tội phạm khủng bố?” Người hỏi là Tô Hồng, vì đây là lần đầu tiên cô mở miệng trong buổi họp toàn tổ, nên nhưng tổ viên bình thường chỉ quen nghe giọng đàn ông cũng không nhin được nhìn cô một cái.

Triển Chiêu cũng vội vã nhìn Tô Hồng, mở to mắt, cậu luôn cảm thấy vị tử tử này đều không có hòa khí như lần đầu tiên gặp mặt. Cậu nhíu mày, tiếp tục nói, “Không phải, xác định động cơ gây án là một chi tiết vô cùng quan trọng trong hồ sơ tâm lý, trước ngày hôm qua, vì tài liệu hạn hẹp nên tôi vẫn không thể hoàn thành. Tuy sự kiện phát sinh hôm nay giúp tôi có được nhiều ý tưởng hơn, nhưng tôi thật vẫn không dám khẳng định.”

Nói thế này đi, nếu muốn xác định hướng phá án theo hướng tội phạm khủng bố cũng không phải là không thể, nhưng cá nhân tôi vẫn nghĩ đây cũng không phải do một tổ chức nhiều người cùng gây ra, kẻ tình nghi của chúng ta chỉ có một.”

“Ý cậu muốn nói, kẻ tình nghi là kẻ khủng bố phạm tội một mình?” Tô Hồng nhíu mày.

Triển Chiêu nhìn cô thêm một lần, gật, “Đúng, mặc dù trường hợp này cực kỳ ít, nhưng đã từng xuất hiện. Ngoài ra, tôi vẫn cảm thấy chúng ta cần tăng cường điều tra thân phận người bị hại. Vì hiện ta cũng không thể kết luận đối tượng gây án của kẻ tình nghi chỉ là người qua đường vô tội, những người này có lẽ đều có quan hệ với kẻ tình nghi, thậm chí —“ Triển Chiêu hơi do dự một chút mới nói tiếp, “Thậm chí, có thể hung thủ đang ở trong những người bị hại không chừng.”

“Cái gì?” Lời của Triển Chiêu khiến Tô Hồng sửng sốt, đồng thời cũng làm những người còn lại hai mắt nhìn nhau.

Mà ngay lúc này, Bạch Ngọc Đường im lặng ngồi đối diện Triển Chiêu này giờ lại đột ngột mở miệng giải thích nghi vấn thay Triển Chiêu, “Ý của Triển Chiêu, chính là thiết bị kích hoạt thủy ngân đó vô cùng nguy hiểm, không cẩn thận sẽ phát nổ ngoài ý muốn. Thực tế, trong số những vụ nổ bom tôi từng tiếp xúc, có 50% kẻ tình nghi sẽ để mình bị đánh bom ngay lúc đầu đạn phát nổ. Cho nên nếu muốn tìm kiếm kẻ tình nghi trong sự kiện nổ bom, đầu tiên phải tìm kiếm trong những người bị hại.”

Nói tới đây, Bạch Ngọc Đường để ý thấy ánh mắt trong suốt, sáng láng của Triển Chiêu vẫn chăm chú nhìn anh, vì vậy anh mỉm cười nháy mắt với Triển Chiêu một cái, cười nói, “Một chết, ba trọng thương, còn hơn mười người thương nhẹ, hiện tại có thể tiến hành bài tra bọn họ. Nếu tất cả bọn họ đều vô tội, chúng ta sẽ tiếp tục cân nhắc đến động cơ khác, ví dụ như, tội phạm khủng bố.”

60. Chương 60: Vụ Án 5 – Bạo Liệt Nghi Vấn (7)

Nói vậy, ba lần trước là diễn tập, lần này mới là chính thức sao?” Tần Giản khinh thường bóp tắt tàn thuốc, đưa tay cầm một phần báo cáo ném cho Triển Chiêu, lạnh lùng nói, “Mở cửa đi đi, chờ thêm hồi nữa, thằng kia sẽ đập hư cửa của tôi đấy.”

Triển Chiêu ngơ ngác nhìn biểu lộ tiền khách trên mặt Tần Giản, khoe miệng cong cong, “Cám ơn anh, pháp y Tần, tôi đi nhé.”

Bao Chứng quyết định lấy ý kiến Bạch Ngọc Đường, đề nghị bài tra người chết trước, hẳn sai Bạch Ngọc đến khoa giám định giục nhân viên pháp y báo cáo. Nghe lệnh này xong, Bạch Ngọc Đường hơi ngơ ngác, ngoài ý muốn nhìn Bao Chứng một cái. “Tôi?” Bạch Ngọc Đường chỉ mũi mình hỏi.

Bao Chứng cười khê, dùng ánh mắt bảo Công Tôn Sách đang tính mở miệng ra nói an tâm chớ nóng, nhìn Bạch Ngọc Đường bảo, “Tôi với Công Tôn còn phải tra xét nguồn gốc quả bom, vậy nên chuyện giao thiệp với Tần Giản phải giao cho cậu—” Nói tới đây, Bao Chứng liếc nhìn Triển Chiêu đang ngồi đối diện Bạch Ngọc Đường, rồi lại thêm một câu, “cùng Triển Chiêu đi làm thôi.”

“Nhưng tôi không chung đụng được với thằng quái dị đó, đâu phải anh không biết!” Bạch Ngọc Đường bực bội trợn mắt nhìn Bao Chứng.

Bao Chứng cười khê, “Làm sao biết được? Chúng ta ai cũng biết, trong tổ Trọng án, Bạch Ngọc Đường cậu là người có nhân duyên tốt nhất, mọi người có ai không đồng ý nào?”

Tập thể lắc đầu, trong lòng đồng tình nhìn Bạch Ngọc Đường, lại không ai dám bước ra nói giùm anh. Đùa hả! Bây giờ mở mồm, lỡ đâu bị đội trưởng tóm lại bắt theo giao lưu với tên Tần Giản bệnh hoạn đó, chắc chắn sẽ chết người đó, không phải bị hù chết thì chính là bị hành hạ chết. Ai chẳng biết, trong toàn Tổ trọng án, chỉ có Công Tôn khoa trưởng là có thể lọt vào mắt Tần Giản, người khác nếu dám bước vào khoa giám định pháp y nửa bước, sẽ chết không có chỗ chôn.

Thấy Bạch Ngọc Đường chán nản, Triển Chiêu ngồi đối diện anh cũng tràn đầy hiếu kỳ, chớp mắt, nhỏ giọng hỏi, “Tần Giản? Chẳng lẽ là vị pháp y Tần Giản chỉ nhờ vào khám nghiệm tử thi đã có thể tìm ra chân tướng vụ án tự sát tập thể phức tạp hồi năm ngoái sao?”

Bạch Ngọc Đường vô cùng không ngờ được nhìn Triển Chiêu một cái, sau đó bất đắc dĩ phải gật đầu dưới ánh mắt sáng sủa trong suốt của đối phương, “Không sai, chính là tên Tần Giản ấy.”

Người phụ trách khoa giám định pháp y của cục thành phố tên gọi Tần Giản, năm này đã đầu 30, nhưng đã công tác trong trong khoa giám định pháp y cũng 30 năm rồi, chuyện này nghe vào có chút vô lý, nhưng lại thiên chân vạn xác.

Tần Giản tốt nghiệp từ đại học y khoa bình thường của thành phố D, ngành hần học cũng là một ngành chuyên môn, trừu tượng thực hành ra, những môn khác hầu như miễn cưỡng qua với điểm rất thấp. Học lực của hần rất dở, cảm giác tồn tại trong số các bạn học lại rất cao. Ngay cả học sinh không học chuyên khoa pháp y cũng đã từng nghe nói đến pháp y chuyên nghiệp Tần Giản quái dị.

Tất cả sinh viên đều biết, Tần Giản là học sinh ngoại trú, cô độc, không thích đám đông, thậm chí tới giờ cũng không cười, bạn cùng lớp mặt đối mặt đi về phía hần, hần vẫn có thể nhìn thẳng về phía trước mà đi, không chào hỏi bất cứ người nào, thậm chí cả giáo viên cũng vậy. Tần Giản hay cúp học, nhưng với những môn mình thích lại vô cùng nghiêm túc. Hằng năm, hần chôn mình trong phòng thí nghiệm, thậm chí có cả tin đồn đến kỳ nghỉ đông hần cũng tới phòng giải phẫu làm thí nghiệm, đón năm mới liền đón chung với thi thể luôn.

Trong lời của những sinh viên kia có thể có chút khoa trương, nhưng thật ra bọn họ đều không biết rằng, trên thực tế, sức tưởng tượng của họ vẫn còn nghèo nàn lắm, không đoán ra được chân tướng sự việc. Trước lúc Tần Giản thi vào đại học, đã học được một thân bản lĩnh cần có của pháp y, bản lĩnh giải phẫu thi thể của hần đều là gia truyền, kết quả do lão pháp y Tần cha hần một tay dạy dỗ. Cũng không trách được các bạn học, chẳng ai có thể nghĩ rằng, một người cha sẽ dạy cho con trai còn vị thành niên của mình một nghề như vậy.

Vật đổi sao dời, hơn hai mươi năm trôi qua, những lão đồng chí không nghỉ hưu còn ở lại cục thành phố càng lúc càng ít. Mặc dù vậy, những chuyện xưa đặc sắc của cha của Tần Giản, lão pháp y Tần vẫn còn được lưu truyền bên trong cục cảnh sát. Năm đó kỹ thuật pháp y vẫn còn đi sau thời đại, lão pháp y Tần khi đó lại từng dùng những kỹ thuật phục hồi xương vô cùng hiếm có, từng giúp đỡ cảnh sát phá án hai cổ xương trắng oanh động cả nước. Có một lần, ngoại ô thành phố D có một người phụ nữ nông dân mất tích, hai tháng sau người nhà lên báo. Cảnh sát sau khi đi điều tra xem xét, cuối cùng quyết định kết án bảo người này đi lạc. Nhưng lão pháp y Tần sau khi nhìn hình rồi liền kết luận người này không phải đi lạc, mà đã chết rồi. Các đồng nghiệp đều không tin, nhưng vì tin tưởng lão pháp y Tần, nên cục trưởng lúc đó đồng ý cho ông theo các đồng chí cảnh sát đến hiện trường một lần. Lão pháp y Tần đi lòng vòng trong sân nhà nông dân nọ một hồi, cuối cùng cho xe tải đến xúc một khoảng đất lớn trở về.

Sau đó, từ trong phần đất kia, pháp y tần tìm được mấy trăm mảnh xương vụn, sau khi kiểm nghiệm chứng tỏ được đó là xương người. Sự phát hiện này làm lãnh đạo cục kinh hãi, tiếp tục điều tra, mới xác nhận được phụ nữ kia lúc gây gổ với chồng thì vô tình bị sát hại. Chồng của bà sợ bại lộ, mới dùng máy nghiền thực phẩm trong nhà băm nát thi thể, vứt vô quanh vườn. Vì lúc xảy ra án mạng là lúc đêm khuya, hơn nữa lại thêm một trận mưa lớn, sáng sớm hôm sau tất cả vết máu cũng bị rửa trôi sạch sẽ, không để lại dấu vết gì. Về sau hàng xóm kể lại, đúng là trước ngày bà ấy mất tích có nghe được tiếng máy nghiền của nhà bà hoạt động, nhưng không ai nghĩ rằng hung thủ đang hủy thi diệt tích.

Xét theo góc độ chuyên nghiệp mà nói, có một người cha huyền thoại như vậy Tần Giản đúng là may mắn, nhưng làm một đứa con trai, Tần Giản lại thật bất hạnh. Cha mẹ hần vì không hợp nhau nên lúc hần được ba tuổi đã ly hôn, cha chính là chỗ dựa duy nhất của hần. Nam nhân độc thân thường không biết chăm con cái, lão pháp y Tần lại là một người cuồng công việc, cho nên từ lúc Tần Giản biết nhớ tới giờ hần đều lớn lên trong phòng giám định pháp y của cục thành phố. Đồ chơi đầu tiên của hần là nhíp y tế, trong lúc những đứa trẻ khác chơi đùa trong hố cát, hần lại đang cầm dao phẫu thuật mà chơi. Một đứa nhỏ lớn lên trong phòng giải phẫu, sách giáo khoa dạy hần đọc chữ chính là báo cáo xét nghiệm tử thi viết tay của lão pháp y Tần, trò chơi yêu thích chính là căn cứ vào tình trạng tử vong mà phân tích nguyên nhân cái chết của nạn nhân. Trong khái niệm của Tần Giản, tới tận bây giờ đều không có chữ sợ hãi thi thể, hần thật giống như một pháp y trời sinh.

Mãi về sau, lão pháp y Tần gặp tai nạn ngoài ý muốn mà hi sinh ở hiện trường phạm tội, Tần Giản ở trong phòng giải phẫu lại nhìn thấy thi thể của cha mình. Có lẽ một ngày đó, hần cuối cùng cũng nhận thức được thi thể là thứ gì. Không phải đồ chơi, càng không phải bạn chơi chung của hần, mà đó là bằng chứng cho việc một sinh mạng còn sống sờ sờ chết đi. Tần Giản tự giam mình trong phòng giải phẫu khóc hết một ngày đêm, ngày thứ hai mở cửa, hần giao cho cục trưởng bản báo cáo khám nghiệm tử thi hoàn hảo. Dựa vào lời nhắc nhở trong bản báo cáo này, cảnh sát đã bắt được hung thủ sát hại lão pháp y Tần trong hai ngày, năm đó, hần vừa tròn 15 tuổi.

Sau nữa, Tần Giản thi đậu đại học y khoa, mặc dù thành tích tốt nghiệp của hắn rất tệ, nhưng vẫn được đặc cách mời vào cục cảnh sát thành phố D, chính thức thành một pháp y. Hai mươi năm trôi qua, Tần Giản đã sớm thay thế vị trí của cha hắn, trở thành chủ nhân của khoa giám định pháp y.

Nơi đây chính là lãnh địa cùng vương quốc của Tần Giản, hắn bảo vệ vùng đất này, giữ một lần giữ hết 20 năm. Vương quốc nhỏ, từ chối không cho người ngoài bước vào, trừ những người hắn thích ra, toàn bộ đều là người ngoài cả.

Mà người Tần Giản thích, trong tổ Trọng án chỉ có 1 người rưỡi. Một là Công Tôn Sách, 0.5 còn lại là Bao Chứng, còn Bạch Ngọc Đường, lại chính là cái loại người ngoài mà hắn tương đối căm ghét. Cho nên những chuyện nhận báo cáo, đến tận bây giờ đều do Bao Chứng làm, còn chuyện giục báo cáo, trừ Công Tôn Sách ra chẳng ai dám. Bao Chứng sai Bạch Ngọc Đường mang Triển Chiêu đến gặp Tần Giản đòi báo cáo, chắc chắn là muốn làm anh bề mặt trước mặt Triển Chiêu.

Triển Chiêu nghe Bao Chứng kể lại chuyện xưa của Tần Giản, mặc dù cậu không biết căn cứ như vậy, nhưng vẫn rất tò mò đối với vị pháp y sắc mùi truyền thuyết này. Cậu đi theo sau lưng Bạch Ngọc Đường, nhìn anh ta đứng trước cửa khoa giám định pháp y lưỡng lự không dưới mười lần như thể sắp gặp địch, rốt cuộc nhịn không được, đành ho khan một tiếng.

“Ngọc Đường, anh sợ pháp y Tần sao?”

“Ai nói!” Bạch Ngọc Đường giống như nổi điên, hung hăng trợn mắt nhìn Triển Chiêu, làm cậu sợ hết hồn.

“Không sợ anh ta vậy sao không gõ cửa vào?”

Nhìn biểu lộ không tin trên mặt Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường không thể nhắm mắt gờ tay, nhưng anh còn chưa kịp gõ, cửa đã mở ra từ bên trong.

Một quả đầu bù xù, người mặc áo trắng, vóc người vừa phải xuất hiện trước mặt Triển Chiêu. Vì tóc rối bù che hết mặt, nên Triển Chiêu mới không thấy rõ mặt mũi của đối phương.

“Tại sao lại là cậu?” Người nọ ngẩng đầu lên liếc Bạch Ngọc Đường, không hề che giấu biểu tình chán ghét trong lời nói.

Triển Chiêu tranh thủ lúc anh ta tập trung vào Bạch Ngọc Đường mà nhìn rõ mặt hắn. Bộ mặt tái nhợt, mày rậm, mắt không to, sống mũi thẳng, môi cũng nhợt nhạt như sắc mặt, nhìn qua hết như người mắc bệnh thiếu máu. Ánh mắt Triển Chiêu chột sáng lên, chú ý đến hai tay hắn. Trên đôi tay kia đang đeo bao tay màu trắng sữa, bên trên đầy máu, ngón tay rất dài, trong tay nắm dao giải phẫu. Hình tượng như thế, lại cộng thêm biểu tình bình thản điềm nhiên, cặp mắt chăm chăm nhìn Bạch Ngọc Đường. Triển Chiêu không nhìn được mà nín thở, vị pháp y Tần Giản này đúng là có chút dọa người, không trách vừa rồi tại sao Bạch Ngọc Đường lại không dám gõ cửa.

Bạch Ngọc Đường cũng không để ý tới biểu tình của Triển Chiêu, hắn nhìn chăm chăm vào đôi mắt cá chết của Tần Giản, bất đắc dĩ như mày, nhắm mắt nói, “Đội trưởng Bao bảo tôi tới xem có báo cáo nghiệm thi của người chết hay chưa.”

Bộ mặt thản nhiên của Tần Giản không có chút biểu lộ, làm như không nghe được câu trả lời của Bạch Ngọc Đường, chuyển ánh mắt, nhìn về phía Triển Chiêu.

“Cậu không thuộc tổ Trọng án, cậu là ai?”

Triển Chiêu sửng sốt, ánh mắt Tần Giản làm cậu lạnh hết cả người. Bất qua cậu lập tức lên dây cót, trả lời, “Tôi tên là Triển Chiêu, đang học tiến sĩ trong đại học A, là —”

“À, tôi biết cậu.” Tần Giản cắt lời Triển Chiêu, nâng cánh tay đầy máu không cầm dao lên, chỉ Triển Chiêu, lạnh lùng nói, “Cậu theo tôi đi vào.” Dứt lời xoay người liền đi.

“A, được.” Triển Chiêu ngơ ngác đáp ứng, vội vàng chạy theo.

“Này!” Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu theo Tần Giản vào cửa, vừa định đuổi theo, cửa lại mạnh mẽ đóng lại ngay lúc Triển Chiêu bước vào.

Bạch Ngọc Đường chỉ có thể dần người đứng loay hoay trước cửa khoa giám định, trong lòng nghĩ, sao cái tên Tần Giản này lại để Triển Chiêu vào cửa đây? Quá kỳ lạ, chẳng lẽ sau Công Tôn Sách lại có thể xuất hiện một người có thể lọt vào mắt của Tần Giản sao? Nghĩ tới đây, Bạch Ngọc Đường cảm thấy một cảm giác khó chịu chưa từng có, giống như động vật nhà mèo bị xâm phạm lãnh thổ (ý là sư tử đây ạ =))]] làm anh không nhịn được bắt đầu dùng móng vuốt cào cửa khoa giám định.

Mà cùng lúc đó, Triển Chiêu đang tiến vào lãnh địa của Tần Giản căn bản không nghe được tiếng đập cửa bất an nóng nảy của Bạch Ngọc Đường. Cậu ngơ ngác nhìn mọi vật trước mắt, một cỗ thi thể thủng lỗ chỗ hiện ra trước mắt. Trên người tử thi, trừ hai đường dao sâu hoắm, cắt thi thể từ sau tai, kéo qua lồng ngực, đến tận háng. Hai bên da thịt thi thể bị lột ra, có thể thấy rõ xương, bắp thịt cùng cơ quan nội tạng. Xương ngực bị cắt, buồng phổi, buồng tim cùng các cơ quan khác bị lấy ra, để trên một mâm bên cạnh. Trên đùi người chết cũng có hai vết cắt rất sâu, mở ra bắp thịt, lộ cả xương cốt trắng hếu ở trong.

Đây là lần đầu tiên Triển Chiêu nhìn thấy cảnh tượng đầm máu như thế, cho dù là vụ án của Tiền Minh ngày trước, hiện trường còn không có cảnh tượng kinh khủng như trước mắt thế này. Mà làm Triển Chiêu cảm thấy kinh khủng hơn chính là, sau khi để cậu bước vào, Tần Giản lập tức đóng cửa, cầm dao phẫu thuật trở về bàn giải phẫu, hơn nữa mặt vô biểu tình nhìn Triển Chiêu lạnh lùng nói, “Tới đây.”

Triển Chiêu nuốt nước miếng cái ực, chịu đựng mùi máu tanh gay mũi, từng bước nhích gần tới bàn giải phẫu khiến cậu tê hết da đầu. Tần Giản động tác lưu loát tiếp tục quá trình giải phẫu, dùng âm thanh bình bình không nhanh không chậm nói, “Vết thương trí mạng của người này nằm trên động mạch chủ của đùi,” Vừa nói, Tần Giản vừa lấy tay chỉ chỗ vết thương trí mạng kia, tiếp tục, “Là bị một miếng sắt cắt qua, hung thủ đã chôn một lượng lớn chất gì đó giống thép dưới quả bom, cậu đến xem cái thùng trên mặt đất một chút.”

Triển Chiêu đưa mắt nhìn theo hướng chỉ của Tần Giản, quả nhiên phát hiện bên chân của Tần Giản có một thùng nhựa lớn, bên trong các mảnh kim loại lớn nhỏ đã chất hơn nửa thùng.

“Toàn bộ đều lấy từ trên người tử thi xuống sao?” Triển Chiêu hỏi nhỏ.

“Phải.” Bên này Tần Giản đã hoàn tất việc giải phẫu, nhanh tay lẹ chân vá víu lại thi thể. Dưới con mắt chăm chú của Triển Chiêu, động tác của Tần Giản rất nhanh, không tốn bao nhiêu thời gian đã may toàn bộ thi thể lại như lúc đầu. Lúc may da hoàn tất, Triển Chiêu mới để ý, thì ra trước lúc thi thể bị đem đi giải phẫu đã bị bom nổ không ra hình dạng rồi.

“Thảm quá.”

Tần Giản lạnh lùng nói, “Lúc đưa người tới, quần áo cùng thân thể chỗ nào cũng có đủ loại lỗ thủng, da ở gần nơi bị nổ đã bị đốt trụi, vì muốn tìm vết thương trí mạng nên tôi mới cắt da tay người này xuống, có rất nhiều miếng sắt đã khảm vào trong xương tủy. Cứ xem như không có miếng sắt chặt đứt động mạch chủ, người này cũng không sống nổi. Bất quá, chết rất nhanh, không cảm giác được đau đớn nhiều như vậy.”

Nói xong, Tần Giản đến bồn nước bắt đầu rửa tay. Sau khi nghiêm túc rửa tay rồi, ngẩng đầu nhìn Triển Chiêu một cái, gật đầu, “Cậu không tệ, lại không ói.”

Triển Chiêu sắc mặt tái nhợt, được pháp y Tần tốt bụng nhắc nhở xong, cảm giác buồn nôn liền xộc lên cổ họng. Tần Giản khẽ cau mày, nghiêng người nhường vị trí bên cạnh bồn nước cho cậu. Triển Chiêu lập tức lao tới, đứng ở bồn đem toàn bộ cơm trưa ói hết ra.

Tần Giản lặng lẽ nhìn dáng vẻ ói đến phiên giang đảo hải của Triển Chiêu, im lặng lấy một điều từ trong tủ kim loại lạnh băng ra, đốt, dùng sức hít một hơi. Chờ Triển Chiêu ói xong rồi, Tần Giản đưa thuốc qua. Triển Chiêu đỏ mặt lắc đầu một cái, đỡ bụng ngồi lên cái ghế bên cạnh bồn nước, hữu khí vô lực đưa mắt nhìn Tần Giản.

“Pháp y Tần, tôi muốn hỏi một chuyện được không?”

Tần Giản nhìn Triển Chiêu, không nói được, cũng không nói không được.

Triển Chiêu nhăn trán, hỏi, “Tôi đang viết hồ sơ về động cơ phạm tội thì tắc, anh có thể nói cho tôi biết cảm giác vừa rồi lúc anh nghiệm thi không? Anh cảm thấy, động cơ của hung thủ là gì?”

Bộ mặt bình thản vô tình của Tần Giản lại hiện ra một vẻ chán ghét, hắt hất một hơi khói thật sâu, lạnh lùng trả lời, “Còn có thể có động cơ gì nữa, chẳng phải vì muốn giết người sao?”

Triển Chiêu nghiêm túc gật đầu, “Đúng, hắt hất muốn giết người. Nếu chỉ muốn giết một người, cũng không cần phải bỏ nhiều miếng sắt vào bom như vậy, người hắt hất muốn giết không chỉ có một. Hắt hất uy lực của quả bom lớn tới đâu, vì vậy hắt hất cần hành động cẩn trọng, trước đó phải thí nghiệm những ba lần.”

“Cậu nói hắt hất thí nghiệm ba lần?” Tần Giản đột ngột cắt lời Triển Chiêu.

“Đúng vậy, ba lần.”

Trên bộ mặt Tần Giản bắt đầu dao động, hắt hất mắt nhìn thi thể nằm trên bàn giải phẫu, lạnh lùng nói, “đây là cỗ thi thể đầu tiên được đưa tới khoa giám định, thoát nhìn, thí nghiệm của hắt hất rất thành công.”

“Thời gian ba lần thí nghiệm trước đều là nửa đêm, ở những nơi ít người qua lại, hơn nữa tuy uy lực quả bom không nhỏ, nhưng trong bom cũng không bỏ sắt.”

“Nói vậy, ba lần trước là diễn tập, lần này mới là chính thức sao?” Tần Giản khinh thường bóp tắt tàn thuốc, đưa tay cầm một phần báo cáo ném cho Triển Chiêu, lạnh lùng nói, “Mở cửa đi đi, chờ thêm hồi nữa, thăng kia sẽ đập hư cửa của tôi đấy.”

Triển Chiêu ngơ ngác nhìn biểu lộ tiền khách trên mặt Tần Giản, khóe miệng cong cong, “Cám ơn anh, pháp y Tần, tôi đi nhé.”

Đưa mắt nhìn Triển Chiêu rời khỏi khoa giám định, Tần Giản ngoắc khóe miệng cứng đờ, cuối cùng lại không cười. Hắt hất thở dài, trở lại bàn phẫu thuật, nhìn ngái thi thể nằm ở đó nhú mào, tự nhảm, “Cậu ta là người đầu tiên sau khi thấy tôi giải phẫu rồi còn có thể mỉm cười.”

61. Chương 61: Án 5 – Bạo Liệt Nghi Vãn (8)

Triển Chiêu vừa ra khỏi cửa, Bạch Ngọc Đường đã chạy tới, kéo tay Triển Chiêu quan sát từ trên xuống dưới. Nhìn qua có vẻ không sao, nhưng Bạch Ngọc Đường lập tức nhìn thấy sắc mặt Triển Chiêu so với cánh cửa còn trắng hơn rất nhiều, mắt đỏ bừng, môi tím, bộ mặt tuần tú giờ đầy hốc hác. Bạch Ngọc Đường cảm thấy đau lòng nha, hối hận nhất chính là lúc này chậm một chút, không có đi cùng Triển Chiêu vô đó, bảo vệ cậu.

“Cái tên quái thai đó không làm gì cậu chứ?”

Triển Chiêu vừa ra khỏi cửa, Bạch Ngọc Đường đã chạy tới, kéo tay Triển Chiêu quan sát từ trên xuống dưới. Nhìn qua có vẻ không sao, nhưng Bạch Ngọc Đường lập tức nhìn thấy sắc mặt Triển Chiêu so với cánh cửa còn trắng hơn rất nhiều, mắt đỏ bừng, môi tím, bộ mặt tuần tú giờ đầy hốc hác. Bạch Ngọc Đường cảm thấy đau lòng nha, hối hận nhất chính là lúc này chậm một chút, không có đi cùng Triển Chiêu vô đó, bảo vệ cậu.

Triển Chiêu lúng túng nhìn hai tay của mình bị Bạch Ngọc Đường nắm chặt, khóe miệng cong cong, cười nói, “Tôi không sao, pháp y Tần là người rất tốt.”

“Tần Giản, tốt?” Bạch Ngọc Đường cau mày, mặt đầy nghi ngờ nhìn Triển Chiêu mấy lần, ánh mắt rõ ràng nói, không phải nhóc con cậu bị tên quái thai đó lây bệnh rồi chứ?

Triển Chiêu bắt đầu dĩ cười, tiện tay đặt bản báo cáo nghiệm thi vào tay Bạch Ngọc Đường, cố tình nói sang chuyện khác, “Nhờ gợi ý của pháp y Tần mà hồ sơ của tôi có thể hoàn tất một phần rồi đấy.”

“Thật sao?” Bạch Ngọc Đường nhận báo cáo nghiệm thi, cũng không thêm liếc, mà giữ nguyên ánh mắt nhìn Triển Chiêu không thả, “Ý cậu nói, cậu đã biết động cơ của hắt hất rồi?”

Triển Chiêu nghiêm túc gật đầu, “Tuy còn cần cải thiện nhiều nữa, nhưng đại khái đã có kết luận rồi.”

“Tốt quá! Chúng ta tìm đội trưởng lại nói đi!”

Bạch Ngọc Đường kéo Triển Chiêu, chạy thẳng tới phòng làm việc của Bao Chứng, lúc tới cũng không buồn gõ cửa, tiện tay mở cửa một cái răm. Hai người bên trong giật mình, nghe tiếng còn mém tưởng có đứa nào đập văng cửa mà vào đây.

Bạch Ngọc Đường tiên phong, bước vào phòng làm việc của đội trưởng, nhìn Công Tôn Sách trưởng đang bận rộn tra số liệu ở máy vi tính kế bên, Bạch Ngọc Đường cầm báo cáo nghiệm thi trong tay ném lên bàn, không lạnh không nóng nói, “Đội trưởng cần báo cáo Tần Giản đã viết xong rồi. Ngoài ra, Triển Chiêu có lời muốn nói.”

Vừa nãy Bao Chứng đuổi Bạch Ngọc Đường đi xong, lúc trở về phòng liền bị Công Tôn Sách mắng. Chuyện Công Tôn Sách mắng hấn chính là vì hấn giả công làm tư, dùng chuyện công trả thù Bạch Ngọc Đường. Vì ghen tuông mà đi giận lây đồng nghiệp thế này rất không được, sau này nhất định phải chấm dứt. Bất quá chữ Bao đại nhân xong, Công Tôn Sách cũng cảm thấy vô cùng hứng thú với chuyện không biết Tần Giản sẽ hành hạ Bạch Ngọc Đường thế nào. (nồi nào vung này __-)

Chung sống với nhau hơn 10 năm, Bao Chứng cũng xem như hiểu rõ Công Tôn Sách như lòng bàn tay. Thái độ, mở cửa thì cho hấn thể diện, đóng cửa mới thể hiện bản tính vốn có này làm Bao Chứng hết sức hài lòng. Chỉ tiếc, nhiệm vụ phá án lúc này khẩn cấp, hai người cũng không có rảnh đi làm chút chuyện không liên quan, bằng không, Bao Chứng nhất định sẽ tìm hành động để thể hiện tình yêu của mình với Công Tôn Sách. (vâng ạ, vợ chồng các bác thuộc loại đóng cửa về nhà dạy nhau)

Còn chưa, trước lúc Bạch Ngọc Đường mới “đập cửa” đi vào, Bao Chứng đang tựa vào người Công Tôn Sách, vẽ mặt rất chăm chú cùng A Sách yêu thương cùng nhau kiểm tra hồ sơ vụ án kia. Dĩ nhiên, đây là chuyên môn của Công Tôn Sách rồi, hấn chẳng qua là giúp thêm một tý. Nhưng ngay lúc này, Bạch Ngọc Đường dẫn Triển Chiêu phá cửa bước vô, khiến Bao Chứng bị dọa sợ lập tức nhảy khỏi người Công Tôn Sách, hết như con mèo đen bị dấm trứng đuôi.

Hiếm có dịp Bao Chứng luống cuống, làm Công Tôn Sách không nhịn được cười, anh cầm báo cáo nghiệm thi Bạch Ngọc Đường ném qua, từ từ xem xét. Bao Chứng cũng nhanh chóng hồi thần, có điều thứ khiến hấn cảm thấy có hứng hơn dĩ nhiên là ý tưởng của Triển Chiêu.

“Nói mau, xem ra hành trình đến khoa giám định này cho cậu thu hoạch rất lớn nha.”

Triển Chiêu nghiêm túc gật đầu, nhìn ba người trong phòng một chút, chuẩn bị chốc lát, mở miệng, “Kể tình nghi thuộc phái nam, tuổi khoảng 25 đến 40 tuổi, làm công việc liên quan đến hóa học, điện tử chuyên môn, học đến đại học, thành thạo việc thiết kế mạch điện, có nơi làm việc độc lập, dễ dàng tiếp xúc với nguyên liệu chế biến thuốc nổ, hơn nữa còn dư thời gian chế biến những quả bom kia. Kể tình nghi có thể có tiền án, nhưng phải là án từ mấy năm trước rồi. Năng lực chuyên môn của hấn rất mạnh, nhưng vì một số nguyên nhân nào đó lại cảm thấy nản lòng, nghề nghiệp cũng khó phát triển, vì vậy mới lâm vào cuộc sống khốn đốn.

Nguyên nhân khiến sự nghiệp của hấn trì trệ có thể là do sai lầm thời còn trẻ, cũng có thể là vì lý do sức khỏe. Nhiều năm thất bại khiến lòng hấn tràn đầy oán hận, oán hận này tích góp nhiều năm, vì một sự kiện gần đây nên mới châm ngòi làm nó bùng nổ không phanh lại.

Người này tính tình nhẩn nại, tôn sùng chủ nghĩa hoàn mĩ, làm việc đều muốn hoàn hảo, tất cả mọi thứ trong sinh hoạt cũng để ý từng li từng tý. Những người này bình thường, tuy cuộc sống có khó khăn, nhưng vẫn ăn mặc sạch sẽ, đối xử người khác nhiệt tình, nhân duyên cũng tốt. Nếu chúng ta đến thăm dò nơi ở hoặc đơn vị của hấn, sẽ có rất nhiều người không đem hấn làm kẻ đáng ngờ.

Hấn là người bình thường được nhiều người thích, nhưng lúc hấn muốn làm chuyện gây hấp dẫn sự chú ý của người khác, hấn nhất định phải kiểm tra một cách cẩn thận. Hấn thích nói chuyện, thích bám đồng hương, đồng nghiệp nói chuyện phiếm, trong đám người rất dễ dàng trở thành tâm điểm. Hấn biết cách quan sát sắc mặt để đoán ý người ta, là người gọi chủ đề, trong bất cứ tập thể nào, hấn đều luôn cố gắng sử dụng mọi thủ đoạn để hấp dẫn sự chú ý từ người khác.”

Triển Chiêu nói tới đây thì dừng một chút, cậu nhìn Bạch Ngọc Đường, quả nhiên đối phương thể hiện phản ứng giống như cậu nghĩ. Lòng mày Bạch Ngọc Đường nhẹ cau, khẽ gật đầu, “Đây chính là rối loạn nhân

cách giả dối cậu từng nói.”

Triển Chiêu cong khoe miệng, nụ cười vui vẻ cũng hiện ra trên khuôn mặt, “Đúng vậy, kẻ tình nghi này là một người trong lòng mang oán hận nhưng lại vô cùng thận trọng, là một kẻ rất biết cách nhẫn nại. Hắn không phải người điên, mà là một nhà thiết kế, đạo diễn nấp sau tấm màn. Có điều, tôi tin chắc không lâu nữa, hắn sẽ chủ động nhảy ra trước sân khấu, bởi lẽ hắn cũng là một kẻ không chịu được cô đơn.”

“Không chịu được cô đơn.” Bạch Ngọc Đường lẩm bẩm 5 chữ này, lo lắng thốt lên, “Chẳng lẽ, hắn đang chuẩn bị cho buổi biểu diễn tiếp theo sao?”

Triển Chiêu gật đầu, “Đối với hắn mà nói, có thể điều khiển sinh tử của người khác là một cảm giác không thể ngừng, chỉ cần cảm nhận được một lần, thì không tài nào từ bỏ nổi. Muốn ngăn cản hắn, chỉ còn cách bắt hắn lại, không còn biện pháp khác.”

Ba người trong phòng đều có tâm trạng nặng nề không khác Triển Chiêu, mặc dù từ lúc bắt đầu nhận lấy vụ án, Bao Chứng vẫn chưa từng nhấn mạnh tầm quan trọng của nó, nhưng toàn bộ thành viên tổ Trọng án đều biết rõ, vụ án này cùng những vụ án trước, khác nhau.

Giống nhau là tội phạm bạo lực, lại không giống án mưu sát bình thường, mất mát tài sản cùng tính mạng của các vụ đánh bom gây ra cho con người và xã hội vô cùng khác biệt. Mà đồng thời, những nhân viên tham gia điều tra cũng nhận được áp lực trước đó chưa từng có. Lời của Triển Chiêu khiến lòng ba người cùng lúc trầm xuống, cuối cùng, Bao Chứng bảo Triển Chiêu làm tổng kết hồ sơ viết, “Được, đã vậy, chúng ta cũng nên biết phải làm gì rồi.”

Công Tôn Sách cũng gật đầu, “Tìm hắn.”

Bạch Ngọc Đường: “Phải, giống như những án trước, tên này tuy rất giỏi ngụy trang, nhưng tôi tin chắc chúng ta nhất định có thể tóm hắn ra khỏi biển người mê mông này!”

Bốn người chui trong phòng làm việc, căn cứ vào một phần hồ sơ Triển Chiêu vừa hoàn tất để tìm ra kế hoạch hành động tiếp theo. Đầu tiên, tiếp tục bài tra hồ sơ vụ án trong 10 năm gần đây nhất, lấy trọng điểm là những vụ án tổn thất tài sản nhân viên hoặc do sai sót công việc dẫn đến sự cố tại các công ty hóa học hoặc lĩnh vực điện tử.

Sau đó, tăng thêm cảnh viên đi điều tra từng đường lớn hẻm nhỏ của thành phố D, nhắm vào những công ty chuyên nghiệp liên quan trong hồ sơ viết, nhà máy, phòng thí nghiệm của trường đại học cùng những địa điểm khác, đặt trọng điểm bài tra vào những nhân viên có thể tiếp xúc với những tài liệu liên quan tới việc chế thuốc nổ.

Cuối cùng, hồ sơ bên người bị hại cũng rất quan trọng, Bạch Ngọc Đường vẫn thủy chung cho rằng, trong số những người bị thương sẽ có vài người tình nghi. Mà Triển Chiêu cũng cho rằng, người bị hại, người chết đầu tiên nhất định có mối liên hệ nào đó với kẻ gây án. Vì không tìm được chứng minh trên người người chết, nên cảnh sát tạm thời chưa biết thân phận thật của nạn nhân. Nhưng phân tích từ những tập tài liệu bên trong cặp sách người quá cố, lại biết được công việc của người chết có liên quan tới kỹ thuật hóa học. Chuyện này lại càng phù hợp với hồ sơ của Triển Chiêu, hung thủ rất có thể quen biết nạn nhân, hơn nữa còn có thù oán, động cơ gây án của hung thủ có liên quan đến việc trả thù.

“Có điều, nếu muốn giết người trả thù mà dùng tới bom thì chẳng phải quá khoa trương sao.” Công Tôn Sách nhủ mày, đưa ra câu hỏi với hồ sơ của Triển Chiêu.

“Khoa trương, đây chính là đặc điểm của kẻ tình nghi.” Khuôn mặt trẻ trung của Triển Chiêu rất nghiêm túc, cậu nhìn 3 thành viên của tổ Trọng án, nói: “Biểu hiện rõ rệt nhất của rối loạn nhân cách giả dối chính là đem toàn bộ hành động sống bình thường làm thành một cuộc biểu diễn, mà bọn họ lúc biểu diễn, đều mang theo chút khoa trương.”

“Lòe thiên hạ, người đảo điên.” Bạch Ngọc Đường bĩu môi, mở mồm đánh giá.

Triển Chiêu nhẹ cau mày, vừa định nói gì, đột nhiên một cuộc điện thoại đánh tới phòng làm việc của Bao Chứng.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, phát hiện trong mắt người kia đều rất vội vã.

Quả nhiên, Bao Chứng nhận điện xong, nói không tới ba câu liền cúp. Hấn nhìn Công Tôn Sách, sau nói nói với Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, “hai phút trước, ga tàu điện ngầm cách hiện trường vụ án trước 3 cây số, vừa phát nổ. Lần này nổ, ba người chết tại chỗ.”

“Đáng ghét!”

Bạch Ngọc Đường hung hăng chửi, Triển Chiêu đồng thời cũng siết chặt nắm đấm.

“Được rồi, tiểu Bạch gọi tất cả mọi người đến hiện trường, Triển Chiêu, cũng theo cùng đi, tôi với Công Tôn chạy qua khoa giám định, gọi Tần Giản đến.”

Ra lệnh xong, Bao Chứng lôi Công Tôn Sách ra khỏi phòng làm việc. Bạch Ngọc Đường với Triển Chiêu nhìn nhau, gật đầu một cái, cũng theo Bao Chứng bước ra ngoài.

62. Chương 62: Vụ Án 5 – Bạo Liệt Nghi Vấn (9)

Tô Hồng lạnh lùng nhìn Bàng Thống, hình như cũng không định trả lời. Bàng Thống lúng túng cười, đang định tìm đề tài để bớt lúng túng, không ngờ Tô Hồng lại đột nhiên mở miệng, “Phải, tôi với cậu ta là đồng nghiệp, trước kia cũng thế, giờ cũng thế.”

“Ồ” Bàng Thống gật đầu, sau đó lại nhiều chuyện hỏi tiếp, “Vây trừ đồng nghiệp ra thì sao? Hai người còn có quan hệ gì khác không?”

“Ý anh là sao?” Tô Hồng không vui nhìn Bàng Thống.

Bàng Thống lại cười hê hê, “Giả dụ như yêu nhau không thành hay là từng chia tay các loại.”

Vụ án lần này xảy ra lúc 3 giờ chiều, không phải giờ cao điểm ở ga tàu, vậy mà vụ nổ lại khiến người chết còn nhiều hơn cả án trước. Ba người bị nổ chết tại chỗ, năm người bị thương nặng, thương nhẹ không tới ba mươi.

“Hấn đã tăng uy lực của bom.” Triển Chiêu đứng giữa nơi đổ nát, tự lẩm nhẩm, “Trong chín giờ ngắn ngủi, tốc độ này cũng không giống tội phạm thăng cấp, mà giống có tính toán sẵn hơn.”

Cách Triển Chiêu không tới 5 thước, pháp y Tần Giản đang ngồi chồm hổm quan sát một cỗ thi thể nữ, đây là thi thể ở gần trung tâm vụ nổ nhất, lại bị gió do bom tạo ra thổi bay xa đến gần 5 m.

Triển Chiêu đi tới từng bước một, thi thể không toàn diện kia làm cậu cảm thấy khó chịu cả người, nhưng sau khi thấy qua cảnh Tần Giản giải phẫu thi thể rồi, mức độ này cũng không khiến cậu cảm thấy muốn nôn nữa.

Triển Chiêu cũng ngồi xổm xuống, hỏi nhỏ: “Trên người cô ấy cũng dính rất nhiều sắt vụn sao?”

Tần Giản căn bản cũng không ngẩng đầu, dùng bàn chải chà lấy những thứ dính bên ngoài thi thể, vừa dùng giọng bình thản chuyên dụng trả lời Triển Chiêu. “Cậu có thấy lỗ thủng bên ngoài không?”

Triển Chiêu gật đầu, Tần Giản tiếp tục nói. “trừ sắt vụn bắn vào cơ thể ra, còn có rất nhiều thứ xuyên qua người tạo thành vết thương. Cô ấy đứng quá gần trung tâm vụ nổ, tôi nghĩ phần lớn sắt vụn đã xuyên qua người cô ta, ngoài những mảnh bị xương ngăn lại ra, còn sót cũng không nhiều. Lúc cô ta bị khí áp đẩy tới đây đã chết, có lẽ vỡ tim mà chết.” Nói tới đây, Tần Giản đưa tay sờ ngực phải của thi thể, nghiêng đầu nhìn Triển Chiêu, khóe miệng cứng đờ hơi ngoắc, “Tôi đoán đúng rồi.”

Triển Chiêu giật mình, cậu không biết có phải vừa rồi Tần Giản cười với cậu hay không. Nhưng đang lúc này, cậu thật sự không cười nổi, không thể làm gì khác ngoài đơ mặt gật đầu.

Tần Giản hình như có hơi thất vọng, hấn quay đầu lại tiếp tục nghiệm thi, không để ý tới Triển Chiêu nữa. Triển Chiêu cũng không quấy rầy Tần Giản mà đứng lên đến chỗ gần thi thể. Hiện trường đánh bom vô cùng hỗn loạn, ngay giới tuyến màu vàng được chằng ngang, đã có đầy xe phóng viên. Đám thông tin truyền thông nghe gió mà tới kia không kiềm chế được hưng phấn của mình, từ vụ đánh bom đầu tiên đã sớm tích lũy cảm xúc đến tối đa rồi. Lần này bất kể cấp trên ra lệnh hay là lệnh cấm cảnh sát ban đầu không thể ngăn cản quyết tâm muốn biết chân tướng của quần chúng, tin tức đã không thể ngăn cản. Bây giờ, truyền

thông đúng là đã trở thành phát ngôn viên của dân chúng thành phố D, những dân chúng bình thường sống trong thành phố, đều có quyền biết nguy hiểm đang cách mình bao xa.

“Thật xui xẻo, bọn họ chẳng qua đều dùng tàu điện đi đi về về, kết quả lại gặp tai ương bất ngờ. Thế này thì lượng người ngồi tàu điện sẽ giảm đi đáng kể.” Người nói là Tô Hồng, những lời này cô đang nói với Bạch Ngọc Đường. Bởi lẽ vừa tới hiện trường Bao Chứng đã phân phối tổ viên đến các nơi thu thập chứng cứ, Bạch Ngọc Đường có nhiệm vụ, lập tức lao vào công việc. Tìm nhân chứng ghi chú, tìm người phụ trách tàu điện hỏi thăm tình huống, thu lại video giám sát của hai ngày trước khi phát sinh vụ án, công việc trăm dây nghìn mối, cảnh sát cũng muốn ná thở.

Là người ở không duy nhất lúc này chỉ có Triển Chiêu, cậu cũng không phải cảnh sát, Bao Chứng cũng không phân việc của cảnh sát cho cậu. Một mình Triển Chiêu đang đi lòng vòng trong hiện trường, thỉnh thoảng còn đứng lại, híp mắt nói thầm, hầu hết những người đang làm nhiệm vụ cũng không chú ý đến cậu.

Bất quá, cho dù đang bận, lúc vừa làm ổn Bạch Ngọc Đường vẫn nhìn thấy cảnh Triển Chiêu đứng bên cạnh Tần Giảo nói chuyện phiếm, cho nên cảm giác không vui đột nhiên xộc tới làm anh phân tâm. Mà lúc đó, Tô Hồng đang đứng gần Bạch Ngọc Đường tự nhiên thấy hết, vì thế, cô mở miệng nói những lời trên với Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường gật đầu, xem như đồng ý với lời nói của Tô Hồng, thế nhưng ánh mắt vẫn không rời khỏi bóng dáng của Triển Chiêu. Tô Hồng hơi cong khóe miệng, cũng dừng công việc lại, nhìn theo ánh mắt Bạch Ngọc Đường.

“Cậu ấy nhìn qua như con nít, mới 20 sao?”

“Ừ?” Bạch Ngọc Đường hơi sững sốt, lát sau mới phản ứng được, Tô Hồng đang hỏi Triển Chiêu.

Khóe miệng Bạch Ngọc Đường hơi câu, cười nói, “Đợi lát nữa rảnh rồi tôi sẽ nói với cậu ấy là có người đẹp xem cậu ta như con nít, cậu ta nghe rồi nhất định sẽ làm biểu tình rất đặc sắc nha.”

Tô Hồng cũng cười, “Nhìn trẻ con cũng tốt, không giống với bọn cảnh sát chúng ta, nhìn qua cũng phải già thêm 5 tuổi.”

“Ai dám bảo cô già thế, không sợ bị diệt khẩu à?”

Tô Hồng lần này chẳng qua chỉ nháp môi, thở dài, “Chẳng lẽ cậu quên rồi, những lời này còn là lời của Đinh Diễm Huệ đây.”

Chân mày Bạch Ngọc Đường khẽ run một cái, hồi lâu không nói, cuối cùng cũng chỉ gật đầu, “Tôi nhớ rồi, lời đó năm ấy Diễm Huệ từng nói ra. Có điều chúng ta đều biết, cậu ấy vì muốn theo đuổi cô nên mới cố tình nói đùa. Đáng tiếc, cậu ta ngốc quá, hết lần này tới lần khác lại nói trúng câu kiêng kỵ nhất của đàn bà, bị cô dạy dỗ thật là lâu.”

“Cậu còn nhớ sao, tôi còn tưởng cậu quên rồi.” Tô Hồng nói đầy thâm ý, nhìn Bạch Ngọc Đường, sau đó chuyển mắt về hướng Triển Chiêu, giọng lạnh nhạt nói: “Triển Chiêu không giống chúng ta, tôi nghe nói tính tình cậu ta rất tốt, có lẽ, người có thể làm bạn của cậu, tính tình đều rất dịu dàng.”

Bạch Ngọc Đường sững người, vô cùng ngoài ý muốn nhìn Tô Hồng, “Nghe nói? Ai nói với cô?”

Tô Hồng chăm chú nhìn Bạch Ngọc Đường, lát sau, khóe miệng lại một lần nữa câu lên, “Nguyệt Hoa”.

Khuôn mặt Bạch Ngọc Đường lóe lên một tia bối rối nhàn nhạt, cái tên Đinh Nguyệt Hoa này đối với anh mà nói còn khiến hắn không chịu được quay đi còn hơn cả tên Đinh Diễm Huệ. Con nhỏ đó bây giờ vẫn không buồn che dấu hận thù của cô với Bạch Ngọc Đường, vì thế, mỗi lần nghĩ tới cô nhóc, Bạch Ngọc Đường chỉ cảm thấy nhức đầu, toàn thân cũng khó chịu.

“Nguyệt Hoa kể tôi biết, Triển Chiêu đã cứu mạng con bé, hơn nữa từng đơn độc nói chuyện với nó mấy lần, hi vọng con bé có thể nhìn thẳng vào vấn đề của mình, không đường dùng cách thức tự hành hạ mình để trừng phạt cậu cùng con bé.”

“Cái gì?” Lời của Tô Hồng khiến Bạch Ngọc Đường biến sắc, anh hơi khó tin nhìn Tô Hồng, sau đó nhìn về Triển Chiêu đang tự lẩm bẩm nơi tàn tích. Thân hình gầy gò rơi vào trùng mắt Bạch Ngọc Đường, ánh mắt

của anh hết sức phức tạp, nhất thời xen lẫn vô vàn cảm xúc, không biết nên vui vẻ, khấn trương hay còn là tức giận.

“Cậu, cậu ta tại sao có thể nói chuyện với Nguyệt Hoa —“ hơn nữa cái chính là, không biết con bé Nguyệt Hoa kia lại nghĩ thế nào?”

Tô Hồng nhìn thấu được lời muốn nói lại thôi của Bạch Ngọc Đường, cô mỉm cười, nói, “Nguyệt Hoa rất bướng bỉnh, dĩ nhiên đâu có chịu thuyết phục dễ như vậy. Nhưng tôi nghĩ, hai người họ một tuần có thể gặp nhau hai lần, có tiến sĩ Triền làm tư vấn chuyên nghiệp, Nguyệt Hoa sẽ sớm thay đổi thôi. Đến lúc đó, khi gặp lại nhau, quan hệ của hai người sẽ được hòa giải rất nhiều.”

“Hai người đó gặp mặt, Triền Chiêu vẫn còn tư vấn tâm lý cho Nguyệt Hoa?!” Lần này Bạch Ngọc Đường còn giật mình hơn nữa, anh không nghĩ rằng giữa hai người Triền Chiêu cùng Đinh Nguyệt Hoa bất tri bất giác lại có nhiều liên lạc như vậy. Triền Chiêu một chút cũng không nói cho anh biết, vậy mà Tô Hồng chỉ mới đến thành phố D chưa tới mấy ngày lại biết trước cả anh. Mấy ngày nay anh với Triền Chiêu rõ ràng luôn ở chung một chỗ, hai người còn nói rất nhiều chuyện liên quan đến vấn đề trị liệu tâm lý cơ mà, Triền Chiêu lại có thể kín tiếng như thế.

Mà trọng điểm là, một tuần gặp nhau hai lần! Không biết tại sao, Bạch Ngọc Đường lại cảm thấy con nhỏ Nguyệt Hoa kia đã đáng ghét hơn rất nhiều.

“Biểu lộ của cậu rất là lạ.” Tô Hồng chăm chú nhìn Bạch Ngọc Đường nói, “Không lẽ Triền Chiêu không nói với cậu sao?”

“Cậu ấy không nói.” Không biết xảy ra chuyện gì nhưng Bạch Ngọc Đường cảm thấy có chút giận.

“Cái này lạ nha, Nguyệt Hoa đâu có nói cần giữ bí mật? Không lẽ Triền Chiêu cảm thấy nói chuyện này với cậu không ổn ư?”

“Tôi cũng không biết.” Bạch Ngọc Đường hơi buồn bực nhíu mày, nhìn Tô Hồng, “Cô làm gì làm tiếp đi, tôi đi xem lại băng thu hình.”

Đưa mắt nhìn Bạch Ngọc Đường vội vã đi mất, Tô Hồng cũng làm ra vẻ mặt phức tạp, dường như lọt vào suy nghĩ. Mà ngay lúc này, một lời nói vang lên sau lưng Tô Hồng, cắt đứt dòng suy nghĩ của cô.

“Quan hệ của cô với Bạch Ngọc Đường hình như rất tốt.” Tô Hồng quay đầu, đã thấy vẻ mặt đầy ẩn ý của Bàn Thống, “Tôi nghe nói lúc hai người ở đội đặc cảnh chính là đồng nghiệp.”

Tô Hồng lạnh lùng nhìn Bàn Thống, hình như cũng không định trả lời. Bàn Thống lúng túng cười, đang định tìm đề tài để bớt lúng túng, không ngờ Tô Hồng lại đột nhiên mở miệng, “Phải, tôi với cậu ta là đồng nghiệp, trước kia cũng thế, giờ cũng thế.”

“Ồ” Bàn Thống gật đầu, sau đó lại nhiều chuyện hỏi tiếp, “Vậy trừ đồng nghiệp ra thì sao? Hai người còn có quan hệ gì khác không?”

“Ý anh là sao?” Tô Hồng không vui nhìn Bàn Thống.

Bàn Thống lại cười hề hề, “Giả dụ như yêu nhau không thành hay là từng chia tay các loại.”

Chân mày Tô Hồng đã nhăn lại, cô nhìn Bàn Thống từ trên xuống dưới một hồi lâu, cuối cùng, đưa mắt ra sau Bàn Thống, nhìn đám ký giả sau lưng hắn một lần, mới lạnh lùng nói, “Không trách anh sẽ có cô em gái như Bàn Tiểu Điệp.”

“Hả?” Bàn Thống ngây người, “Là sao?”

“Ý tôi là, công việc bây giờ của anh là đi đối phó với cô em gái đó, không để cô ta gây trở ngại cho công việc của chúng ta, chứ không phải ở đây nhiều chuyện quan hệ của tôi với Bạch Ngọc Đường.”

Dứt lời, Tô Hồng lạnh lùng trợn mắt với Bàn Thống, quay người nghênh ngang đi.

Bóng lưng của Tô Hồng cũng không thướt tha như phái nữ, mà vô cùng giàu kinh nghiệm, nhìn qua giống hiệp khách nữ giả nam trang. Con gái như thế này Bàn Thống chưa từng gặp qua, bây giờ hắn đã hiểu

vì sao tên cầu kính như Bạch Ngọc Đường lại có nhiều chủ đề để nói với Tô Hồng như vậy. Khó trách hai người sẽ làm đồng nghiệp, người xuất thân từ đặc cảnh đều là người kì quái.

Nghĩ đến đây, ngài quản lý tin tức quyết định tự động rút lui, xoay người, điều chỉnh vẻ mặt, treo lên nụ cười chuyên nghiệp đi về phía đại quân truyền thông do em gái hắn cầm đầu. Vừa này đội trưởng Bao đã phân phó, một giờ sau, mở buổi chiều dài ký giả ở đại sảnh cục thành phố. Tin tức thế này là thứ bọn sói kia thích nhất. Bây giờ hắn tới thông báo “tin tốt” cho bọn chúng, bọn họ nhất định sẽ không đưa bộ mặt lạnh lùng như Tô Hồng ra đón hắn đâu ha.

63. Chương 63: Vụ Án 5 – Bạo Liệt Nghi Vấn (10)

Tên quái thai Tần Giản kia, móng vuốt của hắn lại đang ôm eo Triển Chiêu! Hơn nữa thằng nhóc Triển Chiêu đó cũng đưa cả người qua đề lên người Tần Giản, tư thế của hai người nhìn qua thân mật quá sức!!

Bạch Ngọc Đường cũng không hiểu thế nào, anh chỉ cảm thấy trong lòng rất chua, căn bản không kịp chờ hai vị ở ghế sau tự động tách ra. Thậm chí cũng không buồn đỗ sang bên, liền thẳng gấp xe, sau đó đẩy cửa xe ra đi thẳng tới ghế sau. Một phát mở cửa, sau đó đưa tay lôi Tần Giản ra ngoài!

Lúc Bạch Ngọc Đường tới phòng điều khiển, mới phát hiện ra Vương Triều Mã Hán cũng ở chỗ này, Bao Chứng giao cho họ đi xem xét mấy quay hình trong hai ngày gần đây theo thứ tự từ sau ra trước. Khi Bạch Ngọc Đường vào đến, hai người đã xem hết 1 tiếng đồng hồ.

“Thế nào, có thu hoạch gì không?”

Hai người đồng thời lắc đầu. “Y như những camera theo dõi khác thôi, trước mắt tạm thời chưa nhìn thấy vấn đề gì.”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày một cái, đứng sau lưng hai người họ cùng nhau xem thêm một lúc. Mắt nhìn chăm chú vào màn hình LCD, tư tưởng không kiềm lại được bắt đầu bị phân tán. Trong óc anh hiện ra khuôn mặt Triển Chiêu, lát sau, lại tiếp tục tưởng tượng ra dáng vẻ Triển Chiêu khi giúp Đinh Nguyệt Hoa tư vấn tâm lý, tưởng tượng được một hồi, anh rốt cuộc ý thức được mình đang suy nghĩ lung tung, vì thế, bực bội, bắt bản thân dời lực chú ý về đồng video trước mắt. Tiếp đó, nhìn chưa tới hai phút, anh lại nghĩ tới cảnh “mây qua mắt lại” của Triển Chiêu với Tần Giản, vì thế, tâm tình của anh lại càng khổ sở hơn.

Bạch Ngọc Đường tâm tình không tốt, không nhìn được giờ tay, nắm lấy lưng ghế bên cạnh, vừa siết, vừa cau mày nhìn chăm chăm vào màn hình.

Vương Triều ngồi trên ghế cảm nhận được sau ót mình truyền tới âm thanh răng rắc, quay đầu nhìn lại, phát hiện đối phương đang bóp lưng ghế của mình. Cảm giác khủng hoảng làm da đầu hảo lão nhân Vương Triều tê dại trong nháy mắt, lại nghĩ về sắc mặt đen thui của Bạch Ngọc Đường, sau khi do dự rất lâu, vẫn là nhìn không nổi, đành phải lên tiếng nhắc nhở người kia về sự tồn tại của mình.

“Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường?”

“Hả.” Bạch Ngọc Đường cúi đầu nhìn Vương Triều, ánh mắt thấp thỏm của người kia làm anh hơi lúng túng. Ho nhẹ một tiếng, dời lực chú ý, ánh mắt lại nhìn lên màn hình điện tử kia.

“Ô?” Tình cờ như vậy, lại làm ánh mắt Bạch Ngọc Đường hơi sáng lên, anh dùng sức vỗ vai Vương Triều một phát, “Nhìn kia, tên kia!”

“Ở đâu?” Vương Triều Mã Hán đồng thời chăm chú nhìn vào màn hình điện tử, nhưng trên hình ảnh trên đó cũng không thấy xuất hiện người nào khả nghi. Bất quá, bọn họ vẫn là tinh anh của tổ Trọng án, không tới một giây lập tức kịp phản ứng, hai cái miệng đồng thanh nói, “Là tên giao hàng đó!”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, nhìn Vương Triều pause lại ngay lúc nhân viên giao hàng kia xuất hiện. Trong màn hình chỉ chiếu bóng lưng, nhưng vóc dáng hắn rất phù hợp với hồ sơ Triển Chiêu viết. Hắn đeo một túi giao hàng cỡ vừa, từ hình ảnh chuyển động trên màn hình có thể thấy được, tốc độ đi bộ của hắn chậm hơn những người xung quanh một chút, không giống các nhân viên giao hàng bình thường, nhìn qua đúng là có chút khả nghi.

“Bằng thu hình vụ nổ sáng nay cũng do hai người quan sát, có để ý thấy kẻ giao hàng này xuất hiện hay không vậy?”

Câu hỏi của Bạch Ngọc Đường làm Vương Triều Mã Hán cùng lúc nhớ lại, nhưng hai người họ nghĩ thật lâu cũng không nhớ ra. Bây giờ cũng không trách bọn họ được, mấy ngày này lượng video họ xem qua thật sự là nhiều lắm đây. Thấy tình huống như thế, Bạch Ngọc Đường lập tức gọi điện cho Công Tôn Sách, nhờ anh đi thăm dò tài liệu về vụ đánh bom lần trước, hai phút sau, có tin tức làm người ta phấn khởi truyền tới, đúng là trước khi phát sinh vụ nổ đã từng có một người nhân viên giao hàng xuất hiện ở hiện trường trước 3 phút, thời điểm xuất hiện cũng gần giống lần này. Tin tức lộ ra càng khiến tên giao hàng này thêm phần đáng nghi, Bạch Ngọc Đường lập tức gọi điện cho Bao Chứng, để bộ phận kỹ thuật cùng chiếu hai đoạn phim có kẻ tình nghi lên phân tích so sánh. Không lâu sau, lại có tin không tính là quá tốt truyền tới. Kẻ tình nghi dường như đã quan sát qua nơi thiết lập camera giám sát, nên cố ý né qua, vậy nên trong camera cũng không có đoạn nào quay được mặt hắn. Nói cách khác, mặc dù biết người này có hiềm nghi to lớn, cũng không thể nào phát lệnh truy nã bằng ngoại hình của hắn được.

Nhưng, đây cũng là một điểm vô cùng quan trọng, ít nhất bây giờ cảnh sát đã biết, hung thủ rất có khả năng dùng túi giữ nhiệt khi giao hàng để di chuyển thuốc nổ. Mà như thế, cách thức kiên trì tìm kiếm kẻ tình nghi trong số những người bị hại của Bạch Ngọc Đường xem như vô dụng. Bởi lẽ thông qua băng ghi hình ở hai hiện trường phạm tội cũng đã thấy, tên giao hàng kia có đi vào khu vực tàu điện ngầm, nếu vậy, đầu tiên, hiềm nghi của những người bị thương trong vụ nổ đầu tiên đã bị loại bỏ. Còn lúc phát sinh vụ nổ thứ hai, tất cả bọn họ đều có bằng chứng mình không ở tại chỗ đó. Mà kẻ tình nghi cũng không nằm trong bất cứ nạn nhân nào trong vụ đánh bom thứ hai, tên này, hết sức xảo hoạt, có cách sát hại con mồi của hắn, nhưng cũng có thể đảm bảo mình được an toàn.

Mặc dù phải đối phó với tội phạm xảo hoạt, thời gian cấp thiết không cho phép tổ trọng án chần chờ. Sau thời gian làm việc căng thẳng, tỉ mỉ, một tiếng sau, quản lý tin tức Bàn Thống đang làm về mặt nghiêm túc, đứng cách hiện trường vụ án không tới 20m, đối mặt với truyền thông toàn thành phố thông báo cuộc họp báo tin tức bây giờ bắt đầu. Phía sau Bàn Thống đều là những người phụ trách trọng yếu của tổ Trọng án, Bao Chứng, Bạch Ngọc Đường, Công Tôn Sách đều im lặng đứng bên cạnh Bàn Thống, thân người thẳng tắp, mặt mũi nặng nề.

“Trước lúc chính thức bắt đầu buổi họp báo tôi muốn nói một yêu cầu, xin các vị truyền thông thông cảm cũng như phối hợp cho.” Hiện trường yên lặng như tờ, ánh mắt Bàn Thống chuyển một vòng, cuối cùng nhìn Bàn Tiểu Diệp đứng ở phía trước toàn bộ đám người, ánh mắt nặng nề nói, “Vì thời gian cấp bách, các vị nhất định phải đưa từng câu từng chữ tôi sắp nói ra đây nhấn nhá đến mọi người, để thị dân cảnh giác. Nhưng để không nâng cao hoảng loạn thêm nữa, cũng hi vọng lúc các vị thông báo phải hết sức khách quan, không được khoa trương sự thật, trừ tin tức cảnh sát cung cấp, không được viết thêm bất cứ suy đoán chủ quan nào nữa. Mạng người quan trọng, hi vọng các vị phối hợp với công việc của chúng tôi.”

Lời nói của Bàn Thống cũng không làm phóng viên phản đối, quản lý tin tức lão luyện của chúng ta biết đây cũng không có nghĩa rằng bọn họ sẽ ngoan ngoãn nghe lời, tiền đề chẳng qua là thói quen công tác. Tiếp đó, Bàn Thống lấy tài liệu liên quan đến kẻ tình nghi đã phân tích hoàn chỉnh của tổ Trọng án ra tiến hành thông báo với giới truyền thông, cũng yêu cầu họ truyền lời thỉnh cầu của cảnh sát một cách công khai. Đặc điểm ngoại hình cùng tính chất công việc của kẻ tình nghi cũng bị tiết lộ, cuối cùng cảnh sát tuyên bố, mong quần chúng tích cực tố cáo, nếu đồng nghiệp, hàng xóm, bạn bè của mình có điểm giống kẻ tình nghi, nhất định phải thông báo với cảnh sát.

Nhưng, Bàn Thống lại không lộ ra tin tức kẻ tình nghi có thể dùng túi giữ nhiệt khi đi giao hàng để chuyển thuốc nổ, vì trong quá trình phá án, phải giữ lại một ít tình tiết chỉ cảnh sát mới có thể biết, để sau này còn dự định cho hành động tương lai.

Sau khi thông báo tình hình xong, Bàn Thống chỉ trả lời thêm vài câu rồi tuyên bố kết thúc họp báo, mặc kệ tất cả đám ký giả đang rúng động tới tiếp tục đặt câu hỏi.

Lúc buổi họp báo kết thúc rồi, khám xét hiện trường cũng đã gần xong. Lúc lên xe đi về lại xảy ra vài chuyện xen ngang, làm Triển Chiêu có chút mặt mày kì diệu. Vốn dĩ, theo lẽ thường, Triển Chiêu định ngồi xe Bạch Ngọc Đường, nhưng cậu vừa mở cửa xe, Tô Hồng không biết ở đâu chui ra lại cúi người chui vào. Triển Chiêu ngây ngô nhìn chỗ ngồi bên cạnh tài xế bị Tô Hồng chiếm mất, đối phương còn ngáng đầu

lên nhìn cậu mỉm cười, Triển Chiêu cũng không giấu được lúng túng. Cậu đưa mắt nhìn Bạch Ngọc Đường – người luôn làm tài xế cho cậu suốt khoảng thời gian này, lại thấy mặt đối phương không có chút biểu tình nào hết. Không biết làm gì hơn là cười với Tô Hồng, định qua xe khác. Nhưng lúc cậu đang định quay người đi, lại bị người khác đẩy một phát, chờ đến khi phản ứng kịp, mình đã ngồi vào ghế sau, hơn nữa bên cạnh còn thêm một người khác.

“Tần Giản?” Triển Chiêu hơi giật mình nhìn pháp y Tần ngồi cạnh cậu, nhìn cậu miệng khê nhếch, đại não Triển Chiêu phải ngừng hẳn mấy giây mới ý thức được, có lẽ đối phương đang cười với mình.

Triển Chiêu cũng cứng nhắc cười lại, hơi không biết làm sao nhìn Bạch Ngọc Đường một cái. Bạch Ngọc Đường ngồi ở vị trí tài xế, từ trong kính chiếu hậu anh có thể nhìn rõ mọi động tác, vẻ mặt của Tần Giản cùng Triển Chiêu. Vậy nên, bộ mặt vô biểu tình của Bạch Ngọc Đường tối sầm lại, anh nhìn xuyên qua kính chiếu hậu, lạnh lùng trợn mắt nhìn pháp y Tần một cái.

“Tần Giản, anh muốn ngồi xe tôi?”

Tần Giản đang bận điều chỉnh vẻ mặt mình đối với Triển Chiêu, căn bản không nghe thấy lời Bạch Ngọc Đường nói. Thật ra Bạch Ngọc Đường cũng rõ, cho dù tên quái đản đó nghe thấy, chắc cũng chẳng buồn để ý tới mình đâu. Chạm trán với quái nhân như vậy, Bạch Ngọc Đường cũng bất lực, vì thế, anh chỉ có thể nhin tức nổ máy xe. Tô Hồng ngồi ở ghế phụ lại lẳng lặng quan sát biểu lộ biến hóa của ba người, cô nhìn qua kính chiếu hậu, chăm chú suy nghĩ về mặt Triển Chiêu một lúc lâu, cuối cùng cười nhẹ.

Bên trong xe một đường im lặng không nói, bốn người chẳng ai mở lời. Triển Chiêu tuy không phải một người nói nhiều, nhưng loại không khí ngột ngạt này khiến cả cậu cũng cảm thấy vô cùng mất tự nhiên. Trầm mặc một hồi, Triển Chiêu dứt khoát hít một hơi, tiếp tục hoàn thiện hồ sơ kẻ tình nghi của mình.

Kẻ tình nghi là đàn ông tuổi trung niên, vì thất bại ngoài ý muốn khi còn trẻ mà mất cả sự nghiệp, hẩn bên ngoài thoải mái, nội tâm lại giấu đi một ngọn núi lửa, chôn dấu tức giận cùng khổ sở to lớn. Hẩn tự nhận mình là một người ưu tú, khao khát lấy được công nhận lẫn chú ý của người khác. Sau khi vụ đánh bom thứ hai xảy ra, Triển Chiêu vẫn luôn có một loại cảm giác bất an, cậu cảm thấy lần gây án tiếp theo của kẻ tình nghi này sẽ còn nhanh hơn nữa, vì thời gian giữa hai vụ nổ cách nhau quá ngắn, toàn bộ chuyện này dường như đều được tính toán cả rồi.

Là một diễn viên ưu tú, trước lúc biểu diễn nhất định phải luyện tập nhiều lần. Kẻ tình nghi luyện tập đến ba lần, liền tiến hành biểu diễn chính thức hai lần, như vậy, lần thứ ba, thậm chí là lần thứ n sau nhất định đều nằm trong dự tính của hẩn. Triển Chiêu đoán, kẻ tình nghi sẽ có lịch trình phạm tội, đã thế còn nghiêm túc dựa theo lịch trình này để hành động, chưa nói đến việc thời gian biểu diễn tiếp theo sẽ còn nhanh hơn nữa. Suy nghĩ này khiến tâm tình Triển Chiêu vừa khó chịu vừa vội vã, mà ngay lúc đó, xe của Bạch Ngọc Đường cũng quẹo vào đầu đường, lúc quẹo, ánh mắt Triển Chiêu bay lung tung, mới để ý đến ánh mắt Tần Giản vẫn đang chăm chú nhìn mình. Triển Chiêu sửng sốt, nhìn Tần Giản. Bị Triển Chiêu phát hiện mình đang quan sát người ta, Tần Giản lại chẳng hề nao núng như người khác, hẩn tiếp tục giựt giựt khóe miệng, dùng giọng rập khuôn, cứng nhắc nói với Triển Chiêu, “Cậu vừa rồi đang nghĩ về vụ án.”

Triển Chiêu lại giật mình, dĩ nhiên cậu không nghĩ rằng lực quan sát của Tần Giản lại nhạy bén như vậy. Triển Chiêu cười cười, đáp, “Phải, tôi đang nghĩ đến kẻ tình nghi.”

Tần Giản trừng mắt, chăm chú nhìn Triển Chiêu, giọng nói cứng nhắc lại đều đều, “Đây là buổi biểu diễn thứ hai.”

Triển Chiêu nheo mắt, “Đúng, buổi thứ hai. Tôi đang nghĩ, không biết lần thứ ba sẽ vào lúc nào.”

“Còn địa điểm nữa.” Tần Giản nói tiếp, “Hai lần đều ở ga tàu điện.”

“Chính xác, hồ sơ địa lý cũng rất quan trọng. Căn cứ vào bản kính địa lý của mấy vụ đánh bom này cũng thấy được, phạm vi hoạt động chủ yếu của kẻ tình nghi là ở phía Tây thành phố D.”

“Hẩn cũng sống ở phía Tây?” Tần Giản chăm chú nhìn vào mắt Triển Chiêu, hỏi.

“Không chắc, đây là giết người có kế hoạch, địa điểm gần có lẽ do mục tiêu của hẩn vừa đúng lúc xuất hiện ở phía Tây.”

“Mục tiêu?” Tần Giản cau mày, “Không lẽ không phải giết đại sao?”

“Không.” Triển Chiêu nghiêm sắc mặt, “Mặc dù không có chứng cứ, nhưng trực giác tôi luôn nói rằng, hung thủ cùng nạn nhân nhất định có quan hệ ở đâu đó.”

Nói đến đây, Triển Chiêu đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường vẫn luôn quan sát Triển Chiêu với Tần Giản qua kính chiếu hậu, bị Triển Chiêu nhìn một cái cũng giật thót, anh siết chặt tay lái, mém chút nữa để xe trượt khỏi đường bay thẳng lên vỉa hè.

Xe chao đảo làm bốn người trong xe cũng chao đảo, Triển Chiêu không cách nào giữ được thăng bằng liền dưng vào Tần Giản, mà Tần Giản cũng không biết có phải làm theo bản năng hay không, lại đưa tay kéo Triển Chiêu một phát. Chờ đến lúc Bạch Ngọc Đường kiểm soát lại xe rồi, hình ảnh chiếu trong kính chiếu hậu làm lửa giận của anh bốc cao đến ba trượng!

Tên quái thai Tần Giản kia, móng vuốt của hắn lại đang ôm eo Triển Chiêu! Hơn nữa thằng nhóc Triển Chiêu đó cũng đưa cả người qua đề lên người Tần Giản, tư thế của hai người nhìn qua thân mật quá sức!!

Bạch Ngọc Đường cũng không hiểu thế nào, anh chỉ cảm thấy trong lòng rất chua, căn bản không kịp chờ hai vị ở ghế sau tự động tách ra. Thậm chí cũng không buồn đỗ sang bên, liền thắng gấp xe, sau đó đẩy cửa xe ra đi thẳng tới ghế sau. Một phát mở cửa, sau đó đưa tay lôi Tần Giản ra ngoài!

Sau không chẳng buồn quan tâm Tần Giản ngã kiểu gì ở giữa đường lớn, sau khi vứt bỏ đối thủ, Bạch Ngọc Đường lập tức tự chui vào cửa xe, tiện tay sập cửa mạnh một phát.

“Bạch, Ngọc Đường—” Triển Chiêu ngậy ngốc nhìn một màn xảy ra trước mắt, rồi lại chăm chú nhìn vào bộ mặt lạnh băng của Bạch Ngọc Đường, lo lắng nhìn Tần Giản đang ở ngoài cửa xe.

“Anh làm sao vậy? Pháp y Tần, anh ấy —”

Bạch Ngọc Đường không để ý tới Triển Chiêu, anh xanh mặt, lạnh lùng nói với Tô Hồng,

“Tô Hồng, cô qua lái xe.”

Tô Hồng đã thấy hết tất cả qua kính chiếu hậu cũng câu khóe miệng, cái gì cũng không nói, nhanh chóng dời vị trí từ ghế phụ sang chỗ tài xế, một cước đạp cần ga, khởi động xe.

Triển Chiêu trơ mắt nhìn Tần Giản té nằm trên đất ngoài cửa, hai người bốn mắt nhìn nhau, Tần Giản vừa khổ sở duy trì tư thế, lại mỉm cười trong ánh mắt khiếp sợ của Triển Chiêu. Nụ cười này tự nhiên hơn bao giờ hết.

Triển Chiêu nhú mày, dáng vẻ té xuống đất còn cố gắng mỉm cười với cậu của Tần Giản khiến lòng cậu sinh ra cảm giác khó chịu, vậy nên cậu đưa mắt nhìn tên tội phạm nào đó.

“Bạch Ngọc Đường, sao anh lại ném Tần Giản xuống xe? Chỗ này là đường cao tốc đó!”

Giọng nói Triển Chiêu lạnh băng, Bạch Ngọc Đường quen Triển Chiêu hơn một năm, đây là lần đầu tiên anh nghe tiếng nhỏ bần tính dịu dàng này nói chuyện với mình như vậy.

Bạch Ngọc Đường hơi kinh ngạc nhìn Triển Chiêu, quả nhiên thấy được tức giận sâu trong mắt đối phương. Loại giận dữ này cũng chọc tức Bạch Ngọc Đường, nhưng lý trí còn tồn tại nói cho anh biết không thể trút giận lên Triển Chiêu. Là do chuyện vừa xảy ra quả nhiên anh có hơi không đúng ở đâu đó, nhưng không đúng chỗ nào chính anh cũng không giải thích được. Mặc dù anh luôn ghét Tần Giản, nhưng không không bao giờ làm chuyện như thế với đồng nghiệp mình. Trong 26 năm cuộc đời của Bạch Ngọc Đường, anh chưa từng làm ra loại hành động vô lý thiếu suy nghĩ như thế! Rốt cuộc là tại sao? Bạch Ngọc Đường phát ngốc, nhìn ánh mắt chất vấn của Triển Chiêu, cảm thấy mình rất đáng bị Triển Chiêu mắng cho một trận.

Nhưng Triển Chiêu cũng không mắng anh, cậu chẳng qua vẫn tỉnh táo không chế giọng nói, nói với Tô Hồng, “Cảnh sát Tô, chị dừng xe lại.”

Tô Hồng dùng kính chiếu hậu liếc Triển Chiêu, câu khoe miệng, cười nói,

“Cậu không phải lo cho pháp y Tần đâu, anh ta được đội trưởng đón đi rồi.”

Nói xong lại một cước đạp ga, cảnh sát Tô bình tĩnh lôi kéo tiến sĩ Triển đang giằng dỗi cùng cảnh sát Bạch đang ngây người, chạy như bay về hướng cục thành phố.

64. Chương 64: Vụ Án 5 – Bạo Liệt Nghi Vấn (11)

Trên mặt Triển Chiêu một lần nữa hiện ra vẻ mặt khẩn trương xen lẫn phần khích, tay cũng không tự chủ được run rẩy, mỗi khi sắp đến gần chân tướng, cậu đều không nhìn được mà toát ra vẻ mặt này. Vụ án sắp kết thúc, đồng nghĩa, nguy hiểm càng lúc càng gần.

Nhưng lúc này, Triển Chiêu phát hiện có người cầm lấy tay của cậu, giật mình, cậu hơi nheo mắt, lại nhận được ánh mắt Bạch Ngọc Đường. Triển Chiêu nhú mày, muốn rút tay lại, nhưng Bạch Ngọc Đường cũng không muốn buông lỏng.

“Tay cậu đang run.”

Triển Chiêu bắt ngờ, sau đó gật đầu, “Anh buông tay ra đi, tôi không sao.”

Cả chặng đường tiếp theo, Triển Chiêu không nói lời nào, Bạch Ngọc Đường cũng không thể mở miệng, vì vậy hai người chỉ có thể ngồi đằng sau, bối rối cảm nhận không khí nặng nề ngột ngạt trong xe. Mà Tô Hồng đang đảm nhận nhiệm vụ tài xế thoát nhìn hình như rất vui vẻ, sau khi quẹo vào đầu đường, cô dùng kính chiếu hậu nhìn sắc mặt sắp sửa biến thành màu đen của Triển Chiêu, đột nhiên khẽ mỉm cười, phá vỡ không khí nặng nề trong xe.

“Triển Chiêu, vừa rồi tôi có nghe câu cuối cùng cậu nói với Tần Giản, cậu bảo hung thủ cùng người bị hại có quan hệ nào đó, có thể giải thích kỹ một chút không?”

Lời của Tô Hồng làm Triển Chiêu trầm tư một lát, sau vụ án kia vì sợ lại phạm phải sai lầm, nên Triển Chiêu rất hay trầm tư như vậy. Suy nghĩ về vụ án khiến cậu tạm thời quên mất hành động trẻ con vừa nãy của Bạch Ngọc Đường, trên mặt Triển Chiêu dần hiện ra sự cơ trí thường có, cảm giác thành thực không hợp lứa tuổi lại một lần nữa thu hút ánh mắt Bạch Ngọc Đường. Từ góc độ của anh nhìn qua, có thể rõ ràng đoán được, đại não Triển Chiêu đang nhanh chóng tính toán cái gì.

“Sao vậy, không muốn nói ư?” Tô Hồng lái xe, phải nhìn đường không thể quá tập trung quan sát vẻ mặt của Triển Chiêu, mãi không nghe thấy trả lời, cô còn tưởng Triển Chiêu không muốn chia sẻ điều tra với mình. Triển Chiêu nhú mày, trả lời, “Căn cứ vào hồ sơ viết, phác họa liên quan tới kẻ tình nghi sẽ là thế này.”

Nói tới đây, Triển Chiêu hơi dừng lại, cậu nhìn qua Bạch Ngọc Đường ở bên kia một chút, kết quả ngoài ý muốn phát hiện, Bạch Ngọc Đường đang rõ ràng nhìn thẳng cậu, ánh mắt kia dường như còn mang theo chút nhiệt độ làm cậu bất an. Không biết bắt đầu từ lúc nào, Bạch Ngọc Đường đã thường xuyên dùng ánh mắt này nhìn cậu, lần gần đây nhất hình như là lúc bắt đầu làm hồ sơ trong phòng làm việc? Triển Chiêu cau mày, đại não bắt đầu khinh bỉ mình lại đi ghi nhớ sự việc nhàm chán ấy.

Cậu nhẹ nhàng ho một tiếng, dùng cách nói thật nhanh bắt đầu miêu tả thông tin đại não truyền tới cho cậu.

“Kẻ tình nghi phạm tội là phái nam, có đầy đủ dụng cụ chế tạo, dây chuyền sản xuất, điện, kiến thức về bom. Lúc trẻ từng bị cú sốc rất lớn, có thể bị bệnh mãn tính, sự nghiệp bị đình trệ, thu nhập trung bình thấp. Là một người vô cùng cố chấp, bệnh hoạn, tự cho mình là trung tâm, có nhân cách yêu mình thái quá, thích thể hiện, khoe khoang, thậm chí có khả năng bị ảo tưởng dai dẳng. Loại ảo tưởng này có thể ổn định, hệ thống, có đặc tính hợp lý. Căn cứ vào chuyện cố chấp của hắn, có thể thấy bề ngoài của hắn rất tươi tắn. Theo nội dung được viết trong hồ sơ về thời gian gây án cùng tần số gây án, có thể suy ra hắn là một người trung niên, nền giáo dục tốt, có thể đã học đại học.

Hắn chưa lập gia đình, có thể là trai còn trinh, dĩ nhiên, cũng có thể đã từng kết hôn, nhưng bệnh của hắn khiến hắn không thể nào duy trì cuộc sống hôn nhân bình thường. Cho nên, hiện tại hắn có thể đang sống một mình hoặc sống chung với một phụ nữ lớn tuổi khá giống mẹ mình. Hắn là người thành phố D, làm công việc không cần hợp tác cùng người khác, xét theo bệnh rối loạn nhân cách của hắn có thể đoán ra,

bình thường hẳn đối xử hòa nhã với người khác. Vì công việc không cần làm chung, có thể che giấu được bản tính cố chấp của mình, cho nên nhân duyên của hẳn phải rất tốt.”

Triển Chiêu nói đến đây hơi dừng lại, Tô Hồng lại cất lên tiếng cười nhẹ, “Đặc sắc! Có điều hình như cậu vẫn chưa trả lời tôi, tại sao cậu cảm thấy người bị hại cùng kẻ tình nghi có quen biết. Tôi thấy nhìn từ hiện trường mà nói, đây thật sự rất giống giết người ngẫu nhiên.”

Bạch Ngọc Đường để ý, lời nói của Tô Hồng làm Triển Chiêu nhăn trán thêm lần nữa, cậu hình như do dự một lúc, đang tính mở miệng giải thích, thì đúng lúc này, một cú điện thoại gọi tới di động của Triển Chiêu.

Triển Chiêu lập tức nhận điện, bên kia truyền đến giọng trầm thấp của Bao Chứng, “Thân phận toàn bộ nạn nhân đã được xác định, có một chuyện vô cùng kỳ lạ, cậu có đoán được chuyện gì không?”

Đáy mắt Triển Chiêu phát ra tia sáng, cả Bạch Ngọc Đường cũng cảm giác được tâm tình phấn khích đột ngột của Triển Chiêu.

“Tôi chỉ đoán được, nạn nhân cùng kẻ tình nghi căn bản có kiến thức giống nhau, hơn nữa, bây giờ còn là chuyên gia trong lĩnh vực liên quan.”

“Không sai!” Giọng Bao Chứng xen vài phần vui vẻ, nhưng vẫn nghiêm túc, “Tiểu Triển Chiêu, bây giờ còn một nhiệm vụ mấu chốt muốn giao cho cậu.”

“Vâng!” Giọng nói nghiêm túc của Bao Chứng khiến Triển Chiêu vô thức nói ra câu nhận lệnh.

“Tất cả tài liệu nạn nhân tôi sẽ chuyển tới di động của Bạch Ngọc Đường, tôi chỉ cần cậu làm rõ ra một chuyện, nạn nhân kế tiếp của tên khốn đó là ai?”

“Được, nhưng mà —” Triển Chiêu do dự.

“Nhưng cái gì?” Bao Chứng hỏi.

“Tôi cần một người trợ giúp.” Bạch Ngọc Đường sáng mắt, nhìn chăm chăm miệng của Triển Chiêu, Tô Hồng không dời mắt nhìn thẳng vào kính chiếu hậu, cô đoán, trong lòng Bạch Ngọc Đường bây giờ nhất định đang gào chọn tôi chọn tôi chọn tôi, hừ!

“Người nào?” Bao Chứng hỏi trong điện thoại, Bạch Ngọc Đường hỏi trong lòng.

“Anh Công Tôn, dĩ nhiên còn có máy tính của anh.”

Rào, Triển Chiêu hơi sững sờ, hình như cậu vừa nghe thấy có cái gì bẻ nát vậy nhỉ? Cậu kỳ quái nhìn Bạch Ngọc Đường, sau đó cúp điện thoại, đưa tay về phía Bạch Ngọc Đường đang xanh mét, mở ta.

“Điện thoại của anh.”

“Ồ.” Bạch Ngọc Đường đen mặt đưa ra di động của mình, nhìn ngón tay Triển Chiêu tung bay nhanh chóng đọc tài liệu, trong lòng trăm lần không phục, nhưng trăm lần đều không có cách. Ai bảo anh kỹ thuật vi tính của anh không vượt nổi Công Tôn Sách chứ?

Tô Hồng để hết vẻ mặt của Bạch Ngọc Đường vào mắt, chuyển mắt dời khỏi kính chiếu hậu, nghiêm túc lái xe.

Lúc này, Triển Chiêu đột nhiên ngẩng mặt.

“Sao? Có kết luận gì rồi?” Bạch Ngọc Đường vội vàng hỏi.

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường, không lên tiếng mà nhanh chóng bấm điện thoại của Bao Chứng, “Bao đại ca, anh cho người đi điều tra bối cảnh của nạn nhân sao?”

Sau khi lấy được câu trả lời khẳng định, Triển Chiêu tiếp tục nói, “Bây giờ tôi cần biết quá trình học tập và kinh nghiệm lao động của người bị hại, thời gian từ 10 đến 15 năm trước.”

“Những người khác cần thời gian điều tra, bất quá người bị hại đầu tiên – Chu Viễn đã xác định, đã từng theo học tại Cao đẳng Khoa học Công nghệ (viết tắt KHCN) thành phố D, tốt nghiệp xong rồi thì ở lại làm giáo viên, hiện tại là chủ nhiệm khoa Hóa, tiến sĩ hướng dẫn.”

Triển Chiêu: “Tài liệu những người khác cần tiếp tục điều tra, bây giờ tôi lập tức tới cao đẳng KHCN thành phố D.”

“Được, tôi bảo Công Tôn về cục thành phố chờ lệnh, những nạn nhân khác tự tôi sẽ đi điều tra, bên cao đẳng kia để Tô Hồng, tiểu Bạch với cậu cùng đi.”

Sau khi cúp điện thoại, Triển Chiêu nhìn Tô Hồng, “Cảnh sát Tô.”

“Tôi biết.” Tô Hồng trả lời một tiếng, lập tức xoay đầu xe, chạy về đại học KHCN.

Trên mặt Triển Chiêu một lần nữa hiện ra vẻ mặt khấn trương xen lẫn phần khích, tay cũng không tự chủ được run rẩy, mỗi khi sắp đến gần chân tường, cậu đều không nhìn được mà toát ra vẻ mặt này. Vụ án sắp kết thúc, đồng nghĩa, nguy hiểm càng lúc càng gần.

Nhưng lúc này, Triển Chiêu phát hiện có người cầm lấy tay của cậu, giật mình, cậu hơi nheo mắt, lại nhận được ánh mắt Bạch Ngọc Đường. Triển Chiêu nhú mày, muốn rút tay lại, nhưng Bạch Ngọc Đường cũng không muốn buông lỏng.

“Tay cậu đang run.”

Triển Chiêu bất ngờ, sau đó gật đầu, “Anh buông tay ra đi, tôi không sao.”

Bạch Ngọc Đường chần chờ một lát, vài hình ảnh nhanh chóng lóe lên trong tâm trí. Dáng vẻ Triển Chiêu toàn thân đầm máu bên đình liễu xanh, dáng vẻ cậu bay ra bảo vệ Triển đại ca tại cục cảnh sát thành phố S, bộ dạng khi cậu đi cả một đường xa đến tìm anh, đến khi thấy được anh rồi, đầu đã đầy mồ hôi, nhưng lại làm vẻ mặt thật nhẹ nhõm.

Trong một năm ngắn ngủi, Bạch Ngọc Đường cũng có thể nhìn ra, Triển Chiêu là một người nói được làm được. Trên người cậu có thứ cổ chấp cùng tinh táo vượt lên tuổi tác, anh tin, nếu Triển Chiêu đã nói không sao, nhất định nói được làm được.

Triển Chiêu như vậy, xứng đáng với tin tưởng của anh. Mặc dù cậu ta vẫn còn là sinh viên, lại rất xứng làm chiến hữu cùng cộng sự với Bạch Ngọc Đường hẳn. Nhưng, chỉ có thể thôi sao? Không hiểu vì cái gì, Bạch Ngọc Đường luôn cảm thấy, Triển Chiêu so với các anh em trong đội đặc cảnh không giống, cùng đồng nghiệp tổ Trọng án khác nhau, thậm chí, ngay cả Diêm Huệ cũng....

“Ngọc Đường, chúng ta sắp đến.” Lúc này, lời Tô Hồng cắt đứt suy nghĩ Bạch Ngọc Đường.

Hình như vừa nhận ra trên xe còn tồn tại người thứ ba, Bạch Ngọc Đường lập tức thả lỏng tay Triển Chiêu.

Triển Chiêu kỳ lạ nhìn Bạch Ngọc Đường, xoa xoa bàn tay bị Bạch Ngọc Đường nắm đau, bên trên còn lưu lại nhiệt độ nóng hổi. Thân nhiệt của tên này thể mà cao, người thân nhiệt cao, bình thường đều có tính tình nóng nảy, nghĩ đến đây, Triển Chiêu lại nhớ tới Tần Giản vừa rồi bị Bạch Ngọc Đường ném ra ngoài xe. Khóe miệng nhẹ cong, Triển Chiêu cầm di động của Bạch Ngọc Đường, cúi đầu xem tài liệu, không để ý tới anh nữa. Đồng thời, trong lòng cậu cũng im lặng quyết định, sau này nhất định phải đi mua ngay một cái máy tính bảng, bớt cho mai một phải ôm di động của người này dùng.

Đại học KHCN thành phố D nằm ở trung tâm thành phố, vì là một trong số ít cao đẳng chịu ảnh hưởng của tuyển sinh mà xây dựng rầm rộ, là trường đại học nằm trong khu vực di dời của thành phố D. Mặc dù gọi là Cao đẳng, nhưng xét từ chất lượng sinh viên cho đến mức độ học vấn, chuyên ngành KHCN còn nằm ở top năm trong nước. Trường học nổi tiếng như vậy, hôm nay lại cho vào một xe cảnh sát, thật sự đúng là cảnh tượng hiếm thấy.

Phụ trách khoa hóa là một nữ thư ký họ Vương, nghe nói chủ nhiệm khoa Chu Viễn bị nổ chết trong vụ đánh bom tàu điện ngầm, đã vô cùng kinh sợ. Thư ký Vương nói, hôm nay vốn là Chu Viễn phải đến tỉnh khác tham gia hội nghị, hai ngày trước đã xin nghỉ rồi, cho nên hai ngày nay ông đều không làm, trong khoa cũng không nghĩ là ông đã chết.

Theo lời thư ký Vương nói, vợ của Chu Viễn cũng là học giả, hiện tại đang ở nước ngoài, hai người có một đứa con trai 15 tuổi, theo mẹ ra nước ngoài du học, cho nên một mình Chu Viễn sống trong nước cũng không có người thân sống chung. Chuyện này cũng nói rõ vì sao Chu Viễn mất tích hai ngày, vẫn không có người báo án.

Theo lời khai của chủ nhiệm Vương, Chu Viễn năm nay 45 tuổi đang tuổi năng động, có năng lực lãnh đạo hơn người, là một thầy giáo tốt. Dạy học hơn 20 năm nay, làm người chính trực, tính tình thẳng thắn, phụ trách học sinh vô cùng nghiêm túc, tới bây giờ cũng không kết oán với ai.

Tuy những năm gần đây, vì nhận vị trí lãnh đạo nên đã đụng chạm lợi ích vài người, nhưng nếu nói có người vì ba cai mâu thuẫn nhỏ nhoi này đi giết ông ấy, thật sự rất khó tin.

“Thư ký Vương, cô biết Chu Viễn bao lâu rồi?” Hỏi là Bạch Ngọc Đường, anh còn nhớ rõ đoạn nói chuyện vừa nãy của Bao Chứng cùng Triển Chiêu, “Hơn 10 năm sao?” Trên mặt thư ký vương tỏa ra chút đau lòng, cô thở dài, nói,

“Nhắc tới cũng vừa đúng, tôi với Chu Viễn xem như bạn bè lâu năm. Trong trường cao đẳng này cũng không tổ hợp tác nào giống chúng tôi đâu, bắt đầu sau khi tốt nghiệp đại học xong, chúng tôi đã cùng nhau ở lại. Ông ấy đi dạy, tôi làm hành chánh, hai bọn tôi đều là cán bộ đào tạo của trường, tới bây giờ cũng chưa một lần rời đi.”

“Nói cách khác, hai người biết nhau đã hơn 20 năm?” Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, hai người đều thấy được ánh mắt của người kia.

“Đúng, bọn tôi là bạn thời đại học, đều là sinh viên khoa 90 của cao đẳng KHCN, nhưng không học cùng lớp.”

Thư ký Vương vừa nói xong, Triển Chiêu lập tức hỏi, “Thư ký Vương, cô có thể chịu khó nhớ lại, hơn 20 năm trước, lúc hai người vừa lên đại học, hoặc vừa bắt đầu công tác xem có từng xảy ra một chuyện có sức ảnh hưởng lớn, gây hậu quả nghiêm trọng không? Hơn nữa còn có liên quan tới Chu Viễn.”

“Hai mươi năm trước.” Thư ký Vương nhún mày, cố gắng nhớ lại hồi lâu, cuối cùng vẫn lắc đầu một cái, “Thật xin lỗi, lâu quá, tôi nhớ không nổi.”

Triển Chiêu có chút thất vọng, bắt đầu nhìn Bạch Ngọc Đường.

Lúc này, Tô Hồng hỏi, “Thư ký Vương, nói vậy ngoài cô với Chu Viễn ra, năm đó còn ai ở lại trường làm giáo viên với hai người không.”

“Người khác sao...” thư ký Vương lại nghĩ, “Tôi nhớ rồi, đúng là còn mấy người nữa, tên họ tôi cũng nhớ, có đều những người này sau khi tốt nghiệp xong cũng đều rời trường hoặc đã ra nước ngoài, ở lại thành phố D bây giờ chỉ còn tôi và Chu Viễn.”

Triển Chiêu gật đầu, “Thư ký Vương, bọn tôi cần danh sách nhân viên ở lại trường, hơn nữa còn muốn biết trong số họ có ai có hận thù với Chu Viễn hay không.”

“Hận thù?” Thư ký Vương cau mày một hồi, đột nhiên bước nhanh tới học tủ bên bàn làm việc, từ trong ngăn kéo trong suốt lấy ra một xấp ảnh, lật ra tìm một tấm hình có niên đại từ rất xưa.

Sau khi cô tìm được mục tiêu rồi, lật ra phía sau, trong đó có in tất cả tên của người trong hình.

Thư ký Vương chỉ một tên nói với Tô Hồng, “Cô nói vậy làm tôi nhớ ra một người, cậu ấy gọi Ngô Dân Sơn, là bạn học của tôi với Chu Viễn, cùng khóa. Tôi không rõ cậu ấy có hận thù gì với Chu Viễn hay không, nhưng chuyện Ngô Dân Sơn ở lại trường nhất định có quan hệ tới Chu Viễn.”

“Anh ta cũng ở lại cùng hai người?” Tô Hồng hỏi.

“Không có.” Thư ký Vương làm ra vẻ mặt tiếc nuối, “Ngô Dân Sơn là sinh viên đạt thành tích học tập cao nhất trong toàn khoa của chúng tôi. Năm ấy, có thể lưu lại đi dạy là một chuyện rất không dễ dàng, trình độ học vấn lúc đó là chỉ tiêu quan trọng nhất để quyết định việc có thể ở lại hay không. Khi ấy, thành tích của Chu Viễn cũng không lọt vào danh sách được lưu lại, nhưng sau đó không hiểu vì nguyên nhân gì, Ngô Dân Sơn cuối cùng cũng bị lọt khỏi danh sách được lưu lại.”

“Bị loại?” Tô Hồng ngạc nhiên, “Nói cách khác là anh ta tự bỏ?”

Thư ký Vương lắc đầu, “Tôi cũng không rõ, cô cũng biết, sinh viên năm ấy không quá thoải mái như bọn trẻ bây giờ, chuyện nam sinh, nữ sinh bọn tôi cũng không quan tâm lắm.”

Lúc Tô Hồng đang nói chuyện với thư ký Vương, Triển Chiêu đã bấm số điện thoại Công Tôn Sách, “Anh Công Tôn, em cần anh tra một người. Ngô Dân Sơn, phái nam, tốt nghiệp khoa 90 cao đẳng KHCN thành phố D.”

Nghe tiếng gọi điện của Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường quay lại, phát hiện lúc đang gọi điện thoại, Triển Chiêu vẫn chăm chú nhìn tấm hình trong tay. Chính là tấm vừa rồi thư ký Vương mới tìm ra, hình chụp tốt nghiệp năm đó.

65. Chương 65: Vụ Án 5 – Bạo Liệt Nghi Ván (12)

Cao đẳng KHCN năm 1990 vẫn chưa thông dụng hồ sơ điện tử, muốn tra xét chuyện phát sinh trên người Ngô Dân Sơn năm đó, chỉ có thể tìm kiếm qua tài liệu. Có điều sau khi khóa được mục tiêu liên có thể tìm hiểu nguồn gốc, tìm được nhiều đầu mối hơn. Hiệu suất của Công Tôn Sách quả nhiên không giống bình thường, lợi dụng máy tính cao cấp của tổ Trọng án, chưa tới năm phút anh đã tra được toàn bộ ghi chép sinh hoạt của Ngô Dân Sơn sau khi tốt nghiệp đại học.

Ngô Dân Sơn, người thành phố D, năm nay 42 tuổi. Tốt nghiệp khoa hóa cao đẳng thành phố D, vì rất khéo tay, nên lúc còn trong trường đã một mình đạt được nhiều bằng sáng chế. Năm 90 sau khi tốt nghiệp, hắn chọn làm kinh doanh, dự án kinh doanh chủ yếu lấy sản phẩm hắn chế tạo ra, đến giữa năm 90 cũng đã có tài sản hàng triệu. Nhưng vì đầu tư thất bại mới phá sản, lâm vào khốn đốn.

Hiện tại Ngô Dân Sơn đang làm giáo viên hóa ở trường trung học, đồng thời cũng đảm nhiệm luôn công việc quản lý phòng thí nghiệm của trường, trường học này vừa vặn nằm ở nơi rất gần ba chỗ phát sinh đánh bom trước. Mà địa chỉ nhà hắn cũng đã bị tìm ra, bây giờ hắn quả thật độc thân, có vợ cũ, sau khi sự nghiệp hắn lụn bại đã chia tay, hơn nữa còn mang cả con trai.

Tổ Trọng án chia làm hai đường, đồng thời chạy tới nhà của Ngô Dân Sơn lần đơn vị công tác của hắn, nhưng đáng tiếc, ở cả hai nơi đều không tìm thấy bóng dáng kẻ tình nghi. Hàng xóm hắn nói, sáng nay hắn vẫn đi làm việc quản lý như bình thường, nhưng trường học lại bảo hôm nay hắn không đến. Trong nhà Ngô Dân Sơn, cảnh sát phát hiện một lượng lớn sách báo cùng băng ghi hình, còn vài nguyên liệu, công cụ để chế tạo thuốc nổ. Những phần sách báo với băng ghi hình đều liên quan đến nội dung thông báo những vụ đánh bom gần đây nhất của các tòa soạn lớn, sau khi lục soát cẩn thận, nhóm cảnh sát viên còn tìm thấy tài liệu của mấy người bị hại. Thông qua kiểm tra máy tính của Ngô Dân Sơn, họ đã bắt đầu nghi ngờ Ngô Dân Sơn vẫn luôn yên lặng quan sát cuộc sống cũng những người bị hại kia, nhất cử nhất động của họ, hành trình đi lại đều nằm trong giám sát của Ngô Dân Sơn. Nhưng trừ những người bị hại đã có ra, phần lớn đầu mối tìm được ở chỗ ở cùng nơi công tác của Ngô Dân Sơn cũng không chỉ ra tin tức những người khác. Cảnh sát không thể nào căn cứ vào những đầu mối đã có để đoán ra người bị hại kế tiếp là ai, khi nào hắn sẽ lại gây án.

Tại thời khắc mấu chốt, máy tính của Công Tôn Sách một lần nữa lại phát huy tác dụng to lớn. Trừ Chu Viễn ra, Công Tôn Sách đã nhanh chóng tra ra thân phận một người bị hại khác, lấy được đầu mối vô cùng giá trị. Hai nạn nhân tuổi tác ngang nhau, mặc dù nơi làm việc khác nhau, nhưng tốt nghiệp cùng khoa của cùng một trường đại học, sau khi nhờ cảnh viên đi thăm dò rất nhanh đã có kết luận, hai nạn nhân đều là bạn học của Ngô Dân Sơn. Mục tiêu sát hại của Ngô Dân Sơn là bạn cùng thời đại học! Những người chết còn lại chẳng qua chỉ là bia đỡ đạn vô tội bị liên lụy.

Bao Chứng quả quyết hạ lệnh, xin cấp trên cho phép phát lệnh truy nã, bí mật tìm bắt Ngô Dân Sơn trong toàn thành phố. Cùng lúc đó, dùng hết tốc lực liên lạc với người bị hại có tiềm năng, để khoảng thời gian này họ đứng ra ngoài đường, hơn nữa phải đề cao cảnh giác, nếu Ngô Dân Sơn xuất hiện bên cạnh họ, phải lập tức báo cảnh sát. Một lần tốt nghiệp của 20 năm trước, nhân số rất đông, hiện giờ cũng lưu lạc khắp nơi, tên họ có thể tra, nhưng muốn liên lạc với họ nhất định cần thời gian. Bây giờ, thời giờ là sinh mạng, không ai có thể đảm bảo trước khi bọn họ nhờ cảnh sát bảo vệ, sẽ không bị bom uy hiếp.

Hành động được thắt chặt, nhưng tất cả hành động này, Triển Chiêu đều không tham dự. Bây giờ, cậu đang vui trong phòng tài liệu của khoa hóa cao đẳng thành phố D, những đồng giấy tờ chất đống tán lác xung quanh như muốn chôn vùi cậu vào trong mớ tài liệu. Một mình Triển Chiêu, nhanh chóng quan sát

đồng tài liệu như núi, từ ánh mặt trời lạc vào khe cửa sổ có thể dễ dàng nhìn ra, bên trong phòng xám, bụi đã bay đầy.

Mặc dù thế, một Bạch Ngọc Đường luôn có chút khiết phích lại không hề để ý. Anh kiên trì đứng bên cạnh Triển Chiêu, ngồi ở nơi vừa dơ vừa loạn này giúp cậu tìm kiếm dấu vết trọng yếu. Từ đầu Tô Hồng cũng ở lại đây, nhưng tài liệu càng chất càng cao, thời gian cũng càng lúc càng lâu, Tô Hồng có hơi chịu không nổi, không thể làm gì khác là mượn cơ mua trà cho hai người để chạy ra ngoài. Lúc Tô Hồng đi Triển Chiêu còn không hề chú ý, Bạch Ngọc Đường cũng chỉ gạt đầu với cô một cái, còn thuận tay rút một tập hồ sơ lên trên kệ xuống, mở ra đưa cho Triển Chiêu.

Người Triển Chiêu đang dựa vào giá tài liệu bằng sắt, áo khoác đen dính một lớp bụi mờ, ngón tay cũng bị dính đen nhìn thật nhếch nhác, nhưng Bạch Ngọc Đường lại cảm thấy cậu nhóc này nhìn qua rất đẹp mắt. Vừa rồi Triển Chiêu giải thích cho anh biết bọn họ ở lại đây để làm gì, nhưng thực ra cũng không cần Triển Chiêu đặc biệt giải thích, bây giờ cái gì Bạch Ngọc Đường có thể làm được, đều tự giác tiến lên giúp Triển Chiêu mỗi khi cậu cố gắng làm gì đó, không buồn hỏi lý do. Bởi lẽ, đối với vị tiến sĩ nhỏ trước mắt này, Bạch Ngọc Đường đã hoàn toàn tin phục, anh tin tưởng Triển Chiêu có khứu giác nhạy bén đối với tội phạm. Trong quá trình phá án, trong thiên đầu vạn tự, Triển Chiêu lại có thể nắm bắt ngay vấn đề mấu chốt nhất, tìm ra đầu mối trọng yếu nhất.

Bây giờ, bọn họ đang ở trong phòng hồ sơ, dùng tốc độ nhanh nhất lật tìm từng ly từng tí những chuyện đã xảy ra với đám sinh viên tốt nghiệp khóa 90, một năm kia, thậm chí là trước đó một năm, giữa Chu Viễn và Ngô Dân Sơn rốt cuộc đã xảy ra cái gì. Nguyên nhân gì lại khiến Ngô Dân Sơn đến tận 23 năm sau nhớ mãi không quên, phải ra tay giết chết. Hồ sơ cũ bần thủ mà lộn xộn, thật ra phòng này liệu này đã rất lâu không ai đụng tới. Triển Chiêu cúi đầu, nhanh chóng lật chồng tài liệu dày cộm, thỉnh thoảng bị sắc bụi phải ho lên hai tiếng. Bạch Ngọc Đường để ý thấy Triển Chiêu bị sắc tới mức mắt đỏ ngầu, mắt vì ngập nước mà trở nên trong suốt, chân mày không chịu được nhăn lại.

Cho nên anh tăng nhanh tiến độ công việc trong tay, bất kể tăng tốc thể nào, anh đều không thể vượt được Triển Chiêu, nhưng anh vẫn cố hết sức giảm thiểu công việc cho Triển Chiêu. Cuối cùng sau khi hắt hơi thêm lần nữa, Triển Chiêu lật đến phần tài liệu cuối cùng.

“Tôi tìm được!” Triển Chiêu mừng rỡ ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn vào ánh mắt Bạch Ngọc Đường.

Bên trong phòng tài liệu xám xịt, chỉ có ánh mặt trời nghiêng nghiêng xuyên qua cửa sổ. Ánh mặt trời chiếu lên mặt của Triển Chiêu, lông mi bị ánh sáng kéo ra cái bóng, hắt vào mi mắt, rơi xuống bóng đêm. Mặc dù ánh sáng không rõ, nhưng Bạch Ngọc Đường vẫn thấy rõ ánh mắt mát mẻ, ngời sáng của Triển Chiêu, ánh mắt phần khởi đó không chút che giấu đi sự mừng vui của chủ nhân. Tim Bạch Ngọc Đường không nhịn được bắt đầu đập mạnh, anh nhẹ câu khước miệng, vào giờ phút này, Bạch Ngọc Đường anh tuân theo sắc cũng không biết, nụ cười hiện tại của anh đơn giản không khác gì pháp y Tần ca.

“Bạch Ngọc Đường! Tôi nói tôi tìm được! Anh có nghe không có!” Triển Chiêu có hơi kỳ quái nhìn Bạch Ngọc Đường, sau đó cầm tài liệu nhét vào tay anh.

Bạch Ngọc Đường lúc này mới phục hồi tinh thần, sau khi vội vã ồ một tiếng, lập tức hướng mắt lên trên tờ giấy trong tay.

“Chuyện này chính là đả kích đầu tiên Ngô Dân Sơn trải qua!”

Triển Chiêu đưa tài liệu cho Bạch Ngọc Đường xong liền bấm điện thoại gọi Bao Chứng, “Bao đại ca, tôi tra được một chuyện. Ngô Dân Sơn còn rất nhiều mục tiêu.”

“Rất nhiều?” Đầu bên kia truyền tới âm thanh lo lắng của Bao Chứng.

Triển Chiêu nặng nề trả lời, “Đúng vậy, người hấn muốn giết, ít nhất còn tới 5.”

Tên của 5 người này đang được siết chặt trong tay Bạch Ngọc Đường, nhưng bây giờ bọn họ đang ở đâu, cũng chẳng ai biết.

Phát lệnh truy nã không cách nào giữ bí mật, kí giả đã nhanh chóng tóm được một bước tiến của cảnh sát, tín hiệu truyền thông khiến toàn bộ dân chúng trong thành phố D lại một lần nữa lọt vào không khí căng thẳng chưa từng có. Ngay giờ cao điểm, trạm tàu điện lại không có một bóng người, đường cái hẻm nhỏ ở

thành phố D trở nên hoang vắng. Khi ba người Triển Chiêu từ cao đẳng KHCN trở về tổ Trọng án, phần lớn tổ viên đã đi nữa rồi, lao vào nhiệm vụ nặng nề truy bắt Ngô Dân Sơn.

Nhưng đi tìm một người trong hơn ngàn vạn dân khẩu của thành phố lớn, cho dù biết diện mạo, đặc trưng, tên tuổi, giới tính, cũng cần một khoảng thời gian dài, mà hiện tại thứ quý giá nhất chính là thời gian! Ánh mắt mọi người đều tập trung vào tổ Trọng án, mà toàn bộ tổ Trọng án đều nhìn Bao Chứng, chờ cách phá án của hắn. Mặt đen Bao Chứng như muốn đen hơn, Công Tôn Sách vừa về đến tổ lại vội đầu vào phòng máy thu thập đầu mối, Bằng Thống đối phó với đám ký giả truyền thông, những người khác đều bị hất ra ngoài, ở lại tổ suy nghĩ cũng chỉ còn lại hai người Bạch Triển cùng nữ nhân Tô Hồng này.

Bao Chứng nhìn ba người trước mắt một chút, móng vuốt đen của Triển Chiêu, cùng vết đen đầy trên áo khoác trắng tuyết của Bạch Ngọc Đường vô cùng nổi bật. Bao Chứng nhíu mày, nhìn Triển Chiêu nói, “Triển Chiêu, dựa vào tài liệu hiện tại, vẫn không thể xác định mục tiêu kế tiếp của hắn là ai?”

Khuôn mặt trắng nõn của Triển Chiêu tối sầm, cậu đưa mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, lại nhìn Bao Chứng, hạ giọng nói, “Trong lòng kẻ tình nghi, đám người Chu Viễn phải chịu trách nhiệm cho cuộc sống mấy năm nay của hắn. Hắn lên kế hoạch tỉ mỉ, ra tay từng bước, mục đích cuối cùng là giết được toàn bộ kẻ thù. Đây là hành động trả thù, hơn nữa, hắn còn hạ quyết tâm phải thực hiện bằng được kế hoạch trả thù này. Có điều, còn một chuyện tôi mãi không thể hiểu, chính là ngay trước, hắn ở cùng một thành phố với Chu Viễn, tại sao hết lần này tới lần khác, phải chờ đến gần đây mới nghĩ tới kế hoạch trả thù?”

Nói tới đây, Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường. Ánh mắt Triển Chiêu làm khuôn mặt Bạch Ngọc Đường lộ ra vẻ mặt đột nhiên nảy ra ý kiến, một suy nghĩ từ trong đầu bay ra, “Nhất định do gần đây hắn gặp chuyện quan trọng, nhưng là chuyện gì ta?”

Ánh mắt Triển Chiêu hơi sáng lên, cầm điện thoại văn phòng của Bao Chứng lên, bấm số phòng máy Công Tôn Sách, “Anh Công Tôn, giúp em tra hồ sơ y tế của Ngô Dân Sơn một chút.”

Mười giây sau, Công Tôn Sách xin gì đáp nấy đã truyền tới tin tức Triển Chiêu cần,

“Quả nhiên, nửa năm trước, Ngô Dân Sơn đi khám bệnh đã phát hiện ung thư gan, hơn nữa đã tới thời kỳ cuối, không thể giải phẫu, bác sĩ chẩn đoán, hắn chỉ có thể sống thêm nhiều nhất là nửa năm.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Nói cách khác, từ nửa năm trước hắn đã bắt đầu lên kế hoạch trả thù lần này, hắn muốn trước khi mình chết cũng phải giết hết kẻ hận hận.”

Tô Hồng cũng nói, “Nếu vậy, hiện giờ chúng ta phát lệnh truy nã, xem như hắn trốn sâu đến đâu cũng rất nhanh sẽ bị bắt lại, kế hoạch hành động của hắn bị đứt đoạn, kế tiếp hắn sẽ làm gì?”

Ánh mắt của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đồng thời lóe lên, hai người cùng nhìn về phía Bao Chứng. Trên mặt Bao Chứng cũng lộ vẻ nghiêm trọng, hắn nhìn hai người gật đầu, ba người hai miệng đồng thanh, “Đồng quy vu tận.”

Bao Chứng đột ngột giơ tay, lần nữa gọi cho Công Tôn Sách, “A Sách! Lập tức điều tra sinh nhật của những người còn lại, ngày kỷ niệm kết hôn, ngày con cái kết hôn các loại, tóm lại chỉ cần là sự kiện lớn gần đây có liên quan tới họ là được! Phải nhanh!”

“Sự kiện lớn?” Đều bên kia điện thoại truyền đến âm thanh kinh ngạc của Công Tôn Sách, lát sau, giọng của anh cũng trở nên vội vã, “Cậu nói là cái tên điên đó muốn...”

“Đúng thế, cho nên phải nhanh!”

66. Chương 66: Vụ Án 5 – Bạo Liệt Nghi Vấn (13)

Bạch Ngọc Đường đứng cạnh cậu vội vã hạ giọng kêu, “Triển Chiêu!”

Triển Chiêu giống như không nghe thấy, bước thêm một bước.

“Triển Chiêu, cậu điên rồi! Không được lại gần bom!”

Thành phố D phát triển biến chuyển từng ngày, trong 20 năm, chợ trung tâm từ một khu mở rộng đến bốn khu. Nhà cao tầng từng căn lại từng căn được dựng lên, nhà hàng khách sạn xa hoa cất nhau san sát, dựng cầu, đường ray, đường tám làn xe thông suốt toàn thành phố. Giao thông tiện lợi kéo gần hơn khoảng cách của mọi người, nhưng cuộc sống đô thị phồn hoa lại làm quan hệ giữa người với người thêm xa cách.

Người tới một tuổi nhất định sẽ sinh ra tâm tình hoài cựu, xã hội cạnh tranh gay gắt sẽ mang lại áp lực cực lớn với cuộc sống kẻ trung niên. Nhưng sẽ luôn có một số khoảnh khắc đặc biệt, một vài người đặc biệt, khiến họ nhớ lại những năm tháng tươi trẻ của bản thân. Kia những khuôn mặt non nớt trẻ trung trong ký ức, là bạn bè của họ, càng chính là bọn họ. Cho nên, có nhiều sẽ hăng hái khi gặp bạn bè, đặc biệt là những ai đã trở thành “người thành công”, đều sẽ không bỏ qua cơ hội gặp mặt bạn bè cũ.

Tối hôm đó, tại sảnh đa chức năng của cao ốc Phi Đằng, một nhóm nam nam nữ nữ tuổi trung niên đang tập trung tại chỗ, ăn mừng ngày kỷ niệm tròn 25 năm họ quen biết nhau. Hai mươi lăm năm trước, bọn họ từ 4 phương 8 hướng của tổ quốc tụ tập đến thành phố D, không hẹn mà cùng chọn học viện kỹ thuật, lại có duyên gặp gỡ ở khoa Hóa ban 902. Hôm nay, họ đều đã thành người đứng tuổi, dường như tất cả mọi người đều trở thành tinh anh trong lĩnh vực hóa học này. Mà một số ít bạn học không theo ban này, đều đạt được thành tựu to lớn ở những lĩnh vực khác.

Trong số đó, làm người ta hâm mộ nhất phải là trưởng lớp Lâm Thanh Thư. Năm đó, anh là một trong số ít nghiên cứu sinh lấy được học bổng ở Mỹ, hơn nữa sau khi tốt nghiệp lại có thể làm việc trong doanh nghiệp nổi tiếng của Mỹ, hiện nay, anh đang sống ở Canada, có một khu biệt thự lớn, người vợ trẻ trung cùng ba đứa con làm người ta hâm mộ, có thể nói sự nghiệp lẫn gia đình đều vô cùng tốt đẹp. Lâm Thanh Thư là một người cực bận rộn, lần này nếu như không phải hiếm khi anh được về nước, đám bạn học bình thường bận bịu này cũng không có cơ hội tụ tập chung. Bọn họ chọn nơi tụ tập ở cao ốc Phi Đằng cao cấp nhất thành phố D, mặc dù trước đó không lâu, nơi này từng xảy ra chuyện đánh bom, nhưng cũng không ảnh hưởng đến tâm trạng vui vẻ khi bạn bè tụ họp. Bất quá, sau khi phần lớn người đã tới đủ, người tổ chức sự kiện lần này – Mạnh Gia Hoa lại phát hiện ra một chuyện vô cùng kỳ lạ, khung cảnh dường như thiếu rất nhiều người. Vốn nghe nói Lâm Thanh Thư về nước, rất nhiều bạn học cũ năm đó đều đáp ứng nhất định sẽ tới đúng giờ. Nhưng hiện tại thời gian từ lúc họp mặt bắt đầu đã quá một tiếng, vẫn còn hơn phân nửa chưa xuất hiện. Hơn nữa, trong số những người đi trễ, phần lớn đều là người sống ở thành phố D.

Mạnh Gia Hoa rất không vui gọi điện cho những người đó, kết quả phát hiện tín hiệu nơi này cực kỳ yếu, điện thoại không gọi được. Ngay lúc này, cửa chính xuất hiện một người mặc áo vét cài nút đôi, sau lưng đeo một balo to lớn, điềm nhiên bước về phía mọi người.

Bởi vì hấn đến quá muộn, nên ánh mắt mọi người tự nhiên cũng tập trung lên người của hấn. Đã quá lâu rồi, 20 năm đủ để thay đổi diện mạo một người, vì vậy, tất cả đều không nhận được chính xác người đàn ông này rốt cuộc là ai.

Nhưng, có thể đến được nơi này vào hôm nay, hấn là bạn học rồi. Bởi thế, cơ hồ mọi người đều nhìn về phía hấn nhoe nhoe miệng cười.

Nam nhân giống như một diễn viên phong độ phiên phiên, chân bước vững vàng đến giữa sảnh đa chức năng, thẳng đến trước mặt Lâm Thanh Thư, động tác thuần thục tháo balo sau lưng xuống, hai tay giơ ngang đưa tới trước mặt Lâm Thanh Thư.

“Cái này cho tôi?” Lâm Thanh Thư có chút không ngờ, phong độ cùng lịch sự của một học giả khiến anh lập tức đứng lên, hai tay nhận lấy hộp giữ nhiệt đó.

Thấy Lâm Thanh Thư nhận lấy hộp rồi, nam nhân đối diện đột nhiên lộ ra nụ cười kỳ quái, đột nhiên động, kéo lại hai tay Lâm Thanh Thư, sau đó, đột ngột tiến sát tới tai đối phương, ở bên tai Lâm Thanh Thư nhẹ nhàng nói.

Mặt Lâm Thanh Thư nháy mắt liên tái nhợt, sau đó, mồ hôi lạnh theo gò má anh chảy xuống.

“Người, người nói cái gì?”

Nam nhân không trả lời, chỉ nhẹ nhàng mở hộp giữ ấm ra. Mạnh Gia Hoa đứng bên cạnh Lâm Thanh Thư

tò mò liếc vào bên trong hộp, người xuất thân từ lớp nghiên cứu bom như anh nhìn một cái liền nhận ra, đó là một kíp nổ thủy ngân có đường dây cực kỳ phức tạp, mà ở dưới kíp nổ, đang chổng 4 ống dẫn nổ cực lớn, dưới cùng dĩ nhiên là thuốc nổ C4 uy danh lừng lẫy!

“Có bom!” Mạnh Gia Hoa hô to, tất cả mọi người trong chớp mắt trở nên hỗn loạn.

Tiếng thét chói tai của nữ nhân, nam nhân vừa trấn an người bên cạnh vừa cố gắng chạy trốn ra ngoài, Lâm Thanh Thư đáng thương một chút cử động cũng không dám, anh chỉ có thể vừa chảy mồ hôi lạnh vừa nhìn nam nhân đối diện.

“Người... người là ai? Tại sao phải làm như vậy?”

“Tất cả đứng yên! Nếu không, tao sẽ cho nổ bom ngay lập tức!” Nam nhân lạnh lùng cười một tiếng, mở miệng nói câu đầu tiên từ lúc vừa vào cửa, tiếng hân vang vang, mỗi người tại chỗ cũng nghe được rõ ràng.

Từng người trong sảnh đa chức năng này dù ít hay nhiều đều có một đoạn thời gian làm công việc học giả. Người như vậy có một ưu điểm làm người ta ngưỡng mộ, đó là trí thông minh cao. Sự thông minh cao hơn người thường khiến họ có thể dùng tốc độ nhanh nhất phân tích ra trong thời gian khủng hoảng, phải chọn lựa hành động thế nào mới có thể tranh thủ được thật nhiều an toàn. Tuy họ không nhất định phải dũng cảm, nhưng cũng dễ dàng an tĩnh lại so với người thường rất nhiều. Quả nhiên, không lâu sau khi nam nhân kia ra lệnh, cho dù là nữ nhân nhất gan nhất cũng dừng lại bước chân chạy trốn.

Nam nhân hài lòng nhìn tất cả mọi người ngừng trốn chạy, bọn họ chăm chăm dùng ánh mắt chờ đợi dẫn hướng sợ nhìn hân, làm trong lòng hân cảm thụ được thỏa mãn trước giờ chưa từng có. Hân cười híp mắt chỉ mấy người trong đám người, cười nói, “Phụng Bân, Phùng Triều Dương, còn mày nữa, Mạnh Gia Hoa. Ba người tụ tập với Lâm Thanh Thư ở lại với tao, những đứa còn lại có thể đi rồi.”

Mọi người hai mắt nhìn nhau hết mấy giây, sau đó bắt đầu điên cuồng chạy trốn. Có người trong lúc chạy trốn tông trúng nhau, có người chân trái vấp chân phải, khung cảnh hài hước mà đáng sợ. Nam nhân ha ha cười to mấy tiếng, sau đó cao giọng hét, “Đừng quên gọi phóng viên! Để toàn bộ truyền thông ở thành phố D tới đây! Tao có buổi diễn rất hay muốn cho bọn chúng nhìn!”

Dứt lời, hân dùng ánh mắt lạnh lùng quét qua 4 người đàn ông trung niên còn sót lại, cuối cùng, dùng ánh mắt trên mặt Lâm Thanh Thư, cười nói, “Bây giờ còn không nhớ được tao là ai hả?”

Mồ hôi lạnh theo nếp nhăn chổng chất nơi khóe mắt chảy xuống cổ, Lâm Thanh Thư chăm chăm nhìn ánh mắt nam nhân, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc, “Cậu là — Ngô Dân Sơn.”

Bàng Tiểu Diệp gần đây rất chán nản. Cô vốn tưởng làm em gái của quản lý tin tức tổ trọng án, liền có được đường dây tin tức nhiều hơn so với người khác. Trong mấy vụ án trước, mặc dù cô bị Bạch Ngọc Đường dùng thái độ cứng rắn từ chối mấy lần, thậm chí còn có một lần bị toàn tổ trọng án liên thủ lợi dụng, nhưng lần lợi dụng đó khiến báo cáo của Bàng Tiểu Diệp được đánh giá rất cao.

Bàng Tiểu Diệp ném được trái ngọt càng không muốn bỏ qua nguồn tài nguyên tin tức quan trọng Tổ trọng án. Vì vậy, lúc đánh bom phát sinh, cô càng bám chặt anh trai mình không thả, chuẩn bị chờ trống đầy đủ, làm lớn một trận. Nhưng đời không như mơ, anh trai lần này lại vô cùng không nể mặt, không chỉ cự tuyệt tiết lộ bất kỳ tình tiết, mà còn mắng cô một trận. Bàng Tiểu Diệp buồn bực chỉ có thể vắt óc tìm biện pháp mới, kết quả, thời gian không phụ người có tâm, thật sự cho cô nắm được một cơ hội.

Ngày đó, một người thường cung cấp đầu đầu mỗi tin tức cho Bàng Tiểu Diệp gọi điện tới cho cô, bảo rằng có kẻ cướp đang bắt giữ con tin ở cao ốc Phi Đằng. Giống như sói ngửi thấy mùi máu tanh, Bàng Tiểu Diệp lập tức cầm lên DV (digital Video), chạy như bay tới. Nhưng, chuyện càng làm cô thêm chán nản chính là khi cô tới được địa điểm, hiện trường đã bị tổ trọng án phong tỏa. Anh trai cô lạnh mặt cho cô biết, tất cả mọi người đều phải cách xa cái cao ốc này 30m, nếu không sẽ bị nguy hiểm đến tính mạng.

Bàng Tiểu Diệp là phóng viên có thâm niên, nếu là ngày thường, thái độ Bàng Thống như thế căn bản sẽ không cách nào ảnh hưởng tới nhiệt tình lấy tin của cô. Nhưng bây giờ không giống, vì trong suốt 30 năm cuộc đời Bàng Tiểu Diệp, chưa bao giờ cô thấy Bàng Thống có vẻ mặt nghiêm túc như vậy. Một loại dự cảm làm cô khẩn trương, hưng phấn, nhiệt huyết sôi trào.

Cao ốc Phi Đằng, vào giờ phút này, nhất định gặp nguy hiểm rất lớn, dĩ nhiên, cái này cũng có nghĩa, có một tin tức rất trọng đại đang chờ Bàn Tiểu Điệp cô phát hiện!

Bàn Tiểu Điệp biết, có Bàn Thống ngăn cản, cô sẽ không có cách nào đi vào tòa cao ốc này từ chính diện. Nhưng, nếu chỉ có thể dễ dàng bị đuổi mất thì không phải là Bàn Tiểu Điệp nữa. Sau khi quan sát cẩn thận, Bàn Tiểu Điệp lợi dụng hỗn loạn nơi thang máy chuyển hàng tiến vào tòa cao ốc, dùng tốc độ nhanh nhất để phóng thẳng tới hiện trường. Không ngạc nhiên, cô nhìn thấy vào người so với cô phải nhanh hơn mấy bước.

Vì tội phạm tình nghi là nhân vật nguy hiểm, hiện trường lại bị uy hiếp bởi vụ nổ có thể xảy ra bất cứ lúc nào, tuy cảnh sát đã phong tỏa hiện trường, giải tán quần chúng, nhưng không có phái nhiều quân ra canh giữ. Thâm giữ, người ở lại không chế cục diện nơi hiện trường cũng không có bao nhiêu. Bàn Tiểu Điệp chỉ thấy được hai cảnh viên đang duy trì trật tự, hai người kia cô cũng biết, người dáng dấp cao cao, lại mạnh mẽ gọi Mã Hán, người khác gầy gầy nho nhỏ, nhưng bộ dáng nhìn hơi thuận mắt gọi Trương Long.

Đây là hai nhân vật nhỏ, Bàn Tiểu Điệp tin rằng, bên trong cánh cửa sau lưng bọn họ, nhất định có người quan trọng hơn đang ở. Mới nãy dưới lầu không thấy đội trưởng Bao của Tổ trọng án, cũng không thấy tên khó đối phó Bạch Ngọc Đường, còn một vị tiểu tiến sĩ trẻ tuổi gần đây luôn xuất hiện bên cạnh Bạch Ngọc Đường gọi Triển Chiêu. Mấy người đó, rất có thể đang ở hiện trường.

Nghĩ tới đây, Bàn Tiểu Điệp hưng phấn chớp mắt. Cô biết không thể phá vòng vây ở chính diện, nếu không nhất định sẽ bị hai cảnh viên giữ cửa trực tiếp ném ra. Nhưng cơ hội hiếm có như vậy, đã xâm nhập vào rồi vô luận thế nào cũng không muốn phí công vô ích. Trong đầu nhanh chóng bay qua từng ý tưởng một, cuối cùng Bàn Tiểu Điệp quyết định án binh bất động, ở nơi này quan sát, nếu có cơ hội lập tức vọt vào. Muốn lấy được tin lớn, nhất định phải ở sát hiện trường, cô tin tưởng, bây giờ trong tất cả giới truyền thông, cô là người ở gần hiện trường nhất!

Vì tầm nhìn không thể uốn cong, Bàn Tiểu Điệp cũng không biết, ngay giờ phút này, đằng sau cánh cửa sau lưng hai vị cảnh viên kia, người tạo ra tin tức khiến cô hứng thú nhất, nhất vô cùng hi vọng lấy được chú ý của cô. Hắn trừng to đôi mắt đầy tia máu, hai tay đặt lên phía trên hộp giữ nhiệt, mặt mỉm cười nhìn bạn học cũ, tay đang run run giữ củ khoai lang nóng hổi kia.

Bao Chứng, Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu, ba người họ đứng cách quả bom không qua 10m, nhưng Ngô Dân Sơn đã tuyên bố không cho họ bước gần hơn nữa. Ba nam nhân khác đang chảy mồ hôi lạnh đầy đầu đứng xung quanh trái bom, trong đó có một người nhất gan đã sợ tới mức ngồi bệt xuống sàn, sắc mặt hai người khác cũng hết sức khó coi.

Bạch Ngọc Đường giờ súng ngắm ngay đầu Ngô Dân Sơn, nhưng Triển Chiêu biết, anh không dám nổ súng. Lần này cùng nhiệm vụ giải cứu con tin một tuần trước ở thành phố H hoàn toàn khác nhau, trong tay đối phương không có hung khí, lại có bom. Ba người tại chỗ cũng biết, trái bom bên trong hộp giữ nhiệt lợi hại tới mức nào, Triển Chiêu đoán, nếu mục đích của Ngô Dân Sơn là cho nổ chết năm người bạn, thì uy lực của trái bom khẳng định nhiều hơn mấy lần so với lần trước.

Trái bom được đặt trong hộp giữ nhiệt là bom thủy ngân vô cùng tinh xảo, chỉ cần cánh tay đỡ hộp của Lâm Thanh Thư hơi nghiêng một chút, bom nhất định sẽ phát nổ. Tay của Ngô Dân Sơn đặt lên trên hộp, ai dám bảo đảm lúc bắn hạ tay hắn không đụng trúng kíp nổ đây? Cho nên, Bạch Ngọc Đường không dám nổ súng, trong lòng Triển Chiêu cũng cảm nhận được khẩn trương trước đó chưa gặp bao giờ.

Cái chết giống như tấm lưới lớn, bao phủ từng góc nhỏ bên trong gian phòng. Căng thẳng dồn nén khiến Triển Chiêu cảm thấy khó thở, không hít vào cũng có thể cảm thấy trong miệng tràn đầy khối bụi sau vụ nổ làm người ta phát ghen. Có lẽ Ngô Dân Sơn là người duy nhất có thể thông thả ở đây, Triển Chiêu chú ý trên mặt người trung niên này luôn treo một nụ cười quái lạ. Đó là nụ cười đắc ý, một loại kiêu ngạo có thể nắm được tất cả trong tay. Triển Chiêu hí mắt chăm chú nhìn Ngô Dân Sơn, cậu cảm thấy, cậu hoàn toàn có thể cảm nhận được tâm tình của Ngô Dân Sơn vào giờ phút này.

Ta đang diễn vai Đấng cứu thế, ta có thể không chế sự sống chết của những con kiến nhỏ nhoi các người. Những kẻ chà đạp trên đầu ta, lúc các người đang đắc ý mỉm cười, có nghĩ tới một ngày nào đó sẽ bị người như ta dẫm đạp dưới chân không? Các người xem thường ta, ta liền bắt các người tan xương nát thịt, ta

muốn cho toàn thế giới biết, ta không phải con kiến khiêm nhường, mà là người thành công, ta so với các người còn ưu tú hơn nữa, là bất khả chiến bại!

Đột nhiên, ánh mắt híp lại của Triển Chiêu bỗng chốc mở to, cậu nhẹ nhàng bước một bước về phía trước.

Bạch Ngọc Đường đứng cạnh cậu vội vã hạ giọng kêu, “Triển Chiêu!”

Triển Chiêu giống như không nghe thấy, bước thêm một bước.

“Triển Chiêu, cậu điên rồi! Không được lại gần bom!”

Triển Chiêu không quay đầu lại, mà đột ngột nâng một tay, ý bảo Bạch Ngọc Đường không cần nói.

Bạch Ngọc Đường lòng đã vội muốn chết, anh không biết làm sao nhìn Bao Chứng đứng cạnh bên. Bao Chứng cau mày, sắc mặt nghiêm túc nhìn chăm chăm vào lưng của Triển Chiêu, thấp giọng nói: “Không cần tiến gần hơn, ở đây nói chuyện hần vẫn nghe được.”

Triển Chiêu lại bước thêm hai bước mới đứng lại, cậu bình tĩnh nhìn Ngô Dân Sơn, nói, “Thầy Ngô, anh rốt cuộc muốn cái gì?”

67. Chương 67: Vụ Án 5 – Bạo Liệt Nghi Vấn (14)

Ngô Dân Sơn rất bình tĩnh nhìn Triển Chiêu, không trả lời hỏi ngược lại, “Mày tên gì?”

“Triển Chiêu.”

“Mày là cảnh sát. Sao không có súng?”

“Không, tôi không phải cảnh sát.” Triển Chiêu nhìn thẳng vào ánh mắt Ngô Dân Sơn, bình tĩnh trả lời, “Tôi chẳng qua chỉ là chuyên gia tâm lý trợ giúp Tổ trọng án, anh có thể gọi thẳng tên tôi.”

“Chuyên gia tâm lý.” Trên mặt Ngô Dân Sơn thoáng qua biểu hiện kỳ lạ, hần nhìn chăm chăm khuôn mặt trẻ trung trắng nõn của Triển Chiêu, khóe miệng nhẹ câu, “Tội nó mang mày tới cho mày đàm phán với tao sao?”

“Cũng có thể nói vậy.” Triển Chiêu gạt đầu, khẽ liếc về hộp giữ nhiệt nguy hiểm kia, sau đó lại nhìn chăm chú vào mắt Ngô Dân Sơn,

“Thầy Ngô, tôi tới để nghe anh nói chuyện. Anh bỏ nhiều công sức như vậy, lập kế hoạch lâu như thế mới làm được tới đây, tôi rất muốn biết, rốt cuộc anh muốn có cái gì? Tôi nghĩ những người trong phòng hiện tại đều không muốn tình hình chuyển biến xấu. Chỉ cần yêu cầu của anh hợp lý, cảnh sát nhất định sẽ cân nhắc đáp ứng anh.”

Lời Triển Chiêu dường như khiến Ngô Dân Sơn lọt vào suy tư ngắn ngủi, tiếp đó, trên mặt hần lộ ra nụ cười có vẻ khoa trương.

“Tao muốn những phóng viên ngoài đó cũng tới phỏng vấn.”

Lời Ngô Dân Sơn còn chưa dứt, trên mặt Bạch Ngọc Đường đã tỏ vẻ khấn trương. Anh nhớ lại hồ sơ viết của Triển Chiêu, từ hôm qua, Triển Chiêu đã từng nhắc tới, tên khốn này có dục vọng khoa trương biểu diễn, giờ phút này hần yêu cầu muốn gặp phóng viên, tiếp nhận phỏng vấn, căn nguyên đều là từ dục vọng này mà sinh ra. Thỏa mãn yêu cầu này của hần, có phải là một bước đột phá để giải quyết khủng hoảng hiện tại hay không đây?

Lời của Ngô Dân Sơn hiển nhiên không làm Triển Chiêu bất ngờ, cậu thậm chí còn cùng dùng mắt hội ý với Bao Chứng, liền đáp ứng yêu cầu của Ngô Dân Sơn, “Có thể, tôi có thể đảm bảo anh được phỏng vấn như ý muốn. Nhưng chúng tôi không thể cho phép phóng viên bước vào gian phòng này trong tình trạng bị đe dọa tính mạng. Thầy Ngô, anh có thể bỏ tay ra trước, để chuyên gia phá bom làm việc, bảo đảm an toàn cho anh cùng những người khác không?”

Khuôn mặt Ngô Dân Sơn có chút mất hứng, hẩn trợn mắt nhìn Triển Chiêu, lạnh lùng nói, “Không được, nếu tao thả tay, cảnh sát tội mày nhất định sẽ không cho phóng viên tới phỏng vấn, tội mày đang gạt tao.”

Vừa nói, tay của Ngô Dân Sơn ở trên hộp giữ nhiệt di chuyển một cái, mấy người bên cạnh bị dọa sợ tới mức mém nữa gào lên.

“Dừng tay!” Bao Chửng nhẹ hét, gắt gao quan sát Ngô Dân Sơn. Hẩn vững vàng nâng súng, dùng giọng nói trầm thấp, “Ngô Dân Sơn, người nghe cho kỹ. Ta bây giờ cho người hai lựa chọn, thứ nhất, giơ cao hai tay, dời khỏi quả bom đó, từ từ bước qua, ta sẽ dẫn độ người, sau đó để người ra ngoài nhìn mười mấy ống kính dưới lầu. Người đoán không sai, ta sẽ không cho người mở hộp báo, nhưng có những ống kính kia đổ thêm dầu vào lửa, người sẽ trở nên nổi tiếng, sẽ có vô số người biết người, tên người nhất định sẽ được xuất hiện trên mỗi tờ báo cùng từng đài truyền hình ở thành phố D.

Thứ hai, nếu người không chấp nhận điều kiện này, cố ý muốn nổ bom. Như vậy, ta có thể chắc chắn không có bất kỳ người nào biết đến người, vụ án của người sẽ được xếp vào danh sách chưa giải quyết, hoặc ta sẽ đem những vụ án trước người làm ra đặt lên đầu kẻ khác, người nhất định phải tin ta, ta có khả năng này.”

“Người khác?” Trên mặt Ngô Dân Sơn hiện ra một vẻ chán ghét, “Còn ai có thể làm ra tác phẩm hoàn mỹ như tao! Mày không thể đem kiệt tác của tao ném cho lũ ngu ngốc đó!”

“Mày nói người khác ngu ngốc? Tao thấy mày cũng chẳng thông minh tới thế đâu!” lần này người nói là Bạch Ngọc Đường, anh lạnh lùng nhìn ánh mắt lóe chút oán hận của Ngô Dân Sơn, cười nói, “Mày vì lựa chọn của mình mới phá hủy sự nghiệp, lại ghen tỵ bạn cùng lứa đạt được thành tích ưu tú. Mày nghĩ trên thế giới này chỉ có mày mới chế được bom sao? Ngô Dân Sơn, mày nghe tới Bá Tước rồi chứ?”

“Bá Tước?” Ánh mắt Ngô Dân Sơn hơi đổi, “Người nói là tên Bá Tước 3 năm trước làm nổ chết 5 cảnh sát!?”

Bá Tước! Cái tên này nghe qua vô cùng quen thuộc, lời Ngô Dân Sơn nhắc nhở Triển Chiêu, giúp cậu lập tức nhớ ra Bá Tước này là ai. Đại khái khoảng ba năm trước, khắp nơi trên Đại Tống xảy ra một loạt vụ đánh bom có tổ chức, những vụ án kia có dính dấp tới xã hội đen, mà kẻ cầm đầu tổ chức xã hội đen này có biệt danh nổi tiếng, Bá Tước.

Nhưng, lúc này giờ này phút này Bạch Ngọc Đường lại đi nhắc tới tên kẻ cầm đầu tổ chức xã hội đen tội ác đầy mình này để làm gì? Tâm trí Triển Chiêu xoay chuyển, đột nhiên nảy ra ý tưởng chưa bao giờ có. Bạch Ngọc Đường sợ đánh bom, Bạch Ngọc Đường chịu ác mộng hành hạ suốt hai năm trước, cùng với vụ đánh bom cuối cùng của Bá Tước lại vô cùng trùng hợp. Chẳng lẽ, vụ đánh bom khiến 5 cảnh sát mất mạng cùng bệnh của Bạch Ngọc Đường có liên quan?

Triển Chiêu đứng trước mặt Bạch Ngọc Đường, giờ phút này cậu không thể quay đầu nhìn mặt đối phương, nhưng trong giọng nói vững vàng kia, cậu không hề nghe được chút nào bi thương cùng do dự.

Bạch Ngọc Đường cười lạnh, nói với Ngô Dân Sơn, “Bá Tước sau khi gây ra vụ án lớn, liền không lộ diện suốt ba năm. Bất qua mày yên tâm, bọn tao cũng không cầm vụ án của mày để lên đầu hẩn, mày còn không xứng đáng đâu.”

“Mày nói vậy!! Tao thế nào không xứng!” Lời nói vừa này của Bạch Ngọc Đường làm mặt Ngô Dân Sơn kinh ngạc rồi vui mừng, tiếp theo là thẹn quá hóa giận.

Vì khoảng cách hơi gần, để Triển Chiêu có thể nhìn rõ ràng biến hóa trên mặt Ngô Dân Sơn, cậu đột nhiên hiểu ra, Bá Tước Bạch Ngọc Đường vừa nhắc tới nhất định là cao thủ chế tạo bom. Mà Ngô Dân Sơn dĩ nhiên cảm thấy vụ án mình làm ra có thể đặt ngang hàng với cao thủ như vậy là chuyện rất vinh dự. Nhưng lời nói của Bạch Ngọc Đường làm hi vọng hẩn tan nát, hẩn vì chuyện này mà tức giận!

Trên trán Triển Chiêu thấm ra mồ hôi lạnh, trong lòng lại lần nữa chửi thề, cái tên Bạch Ngọc Đường này tại sao cứ thích chọc giận kẻ tình nghi như vậy? Mấy ngày trước ở thành phố H đã thế, bây giờ về thành phố D vẫn thế, bộ ống không biết trong tay tên kia còn một trái bom sẽ khiến tất cả mọi người nổ bay bất cứ lúc nào chắc?!

Nhưng, không chờ Triển Chiêu mở miệng can ngăn, Bạch Ngọc Đường cướp trước một bước, tiếp tục nói, “Bất quá, mày hại chết nhiều người như vậy, không phải mục đích là khiến người ta chú ý sao? Mày yên

tâm, trừ chuyện vừa rồi Triển Chiêu nói, tao còn có thể đáp ứng mày một chuyện.”

Nói tới đây, Bạch Ngọc Đường cũng tiến về trước một bước, tới bên người Triển Chiêu, nhìn chăm chăm vào mắt Ngô Dân Sơn, gần từng câu từng chữ, “Ngô Dân Sơn, nếu mày chịu thả trái bom kia ra, tao đảm bảo lát nữa ra ngoài, tất cả mọi người sẽ nhìn thấy mặt mày. Với tư cách một nhân chứng đã từng trải qua vụ đánh bom của Bá Tước 3 năm trước đây, tao sẽ tự tay chỉ ra, mày là Bá Tước.”

Quả nhiên là vậy, quả nhiên Bạch Ngọc Đường đã từng trải qua án đánh bom ấy, có lẽ tâm lý của anh bị tổn thương cũng vì như vậy!

“Mày muốn gạt tao!” Ngô Dân Sơn dường như bị Bạch Ngọc Đường chọc giận thật sự, anh mắt chăm chăm đầy máu đỏ, nhìn Bạch Ngọc Đường quát, “Tất cả tin tức đều nói, ba năm trước Bá Tước đã bị nổ chết rồi! Mày gạt tao! Muốn gạt tao nghe lời mày nói!”

“Mày chẳng qua chỉ nghe được thông báo chính thức.” Bạch Ngọc Đường hơi cười lạnh, “Nếu tao đã dám đề nghị như vậy, dĩ nhiên tao có nắm chắc. Bá Tước không chết, hẳn chẳng qua bị nhốt ở một nơi bí mật không ai biết. Nếu mày cảm thấy hứng thú, tao có thể giúp mày nắn nỉ cho mày với hẳn nhốt chung một phòng giam. Thế nào, không muốn trước khi chết có thể nhìn thấy thần tượng của mình một cái hả?”

Triển Chiêu nhìn thấy, sau khi Bạch Ngọc Đường nói những lời này, ánh mắt Ngô Dân Sơn lóe lên trong chớp mắt. Rối loạn nhân cách giả dối, tâm tình mang sắc màu kịch tính hóa, xem đùa bốn người khác như thủ đoạn đạt được mục đích bản thân, đặt bản thân làm trung tâm, thích được người khác chú ý, khen ngợi. Đề nghị hợp lý có thể khiến hắn mừng rỡ như điên, ngược lại, càng dồn sức lực để làm hại người khác. Hình thức công kích của loại người này sẽ bộc lộ triệt để khi ham muốn không được thỏa mãn, mà hiện tại, đề nghị Bạch Ngọc Đường vừa nói ra, không thể nghi ngờ, là càng có sức dụ dỗ hơn so với chuyện mình vừa nói.

Chỉ cần có thể thành minh tinh được người ta khen ngợi, dĩ nhiên Ngô Dân Sơn sẽ không ngại trở thành thể thân cho một tên tội phạm khét tiếng. Vì bản thân hắn biết rõ, so với chính bản thân hắn, người đời nhất định sẽ quan tâm Bá Tước hơn. Chỉ cần có thể lấy được ánh mắt chú ý, hắn cũng không buồn để ý xem thứ chú ý này là thật hay là giả.

Triển Chiêu theo bản năng nhìn Bạch Ngọc Đường, trên bộ mặt nghiêm túc của đối phương, cậu thấy được thần thái bình tĩnh khôn ngoan. Trong mấy ngày gần đây, Bạch Ngọc Đường nhất định làm rất nhiều thực nghiệm, nếu không, anh tuyệt đối không có cách nào tùy cơ ứng biến một cách khôn ngoan như vậy.

Bạch Ngọc Đường không để ý tới ánh mắt khâm phục cùng khen ngợi của Triển Chiêu, anh một mực chăm chú nhìn Ngô Dân Sơn, quan sát nhất cử nhất động của hắn. Anh thấy rõ, đối phương hiện giờ đang đấu tranh tư tưởng mãnh liệt. Có lẽ hắn cũng không qua tin tưởng lời nói của Bạch Ngọc Đường, nhưng sức dụ dỗ từ lời đề nghị đó quá mạnh mẽ, Ngô Dân Sơn tuyệt đối không cách nào làm lơ đi sự hấp dẫn như vậy.

Cuối cùng, sau khi trải qua tính toán gần gũi, Ngô Dân Sơn gật đầu với Bạch Ngọc Đường một cái.

“Được, tao đáp ứng mày.”

Tay Ngô Dân Sơn chậm rãi rời khỏi hộp giữ nhiệt nguy hiểm đó, Bạch Ngọc Đường cất súng xong, bước nhanh về trước, bắt Ngô Dân Sơn lại, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất đeo còng tay cho hắn. Giao Ngô Dân Sơn cho Vương Triều Mã Hán áp tải, Bạch Ngọc Đường, Bao Chứng, Triển Chiêu, lập tức dùng tốc độ nhanh nhất nhích gần đến quả bom kia.

Tình huống hiện giờ là, bom đang đặt trong hộp giữ nhiệt, Lâm Thanh Thư hai tay ôm quả bom, cả người như đã mất hết khí lực, hiện nhiên, căng thẳng quá sức cùng sợ hãi làm anh rất khó chịu đựng thêm nữa. Bao Chứng hạ lệnh cho chuyên gia phá bom bước vào, đồng thời phái người nhanh chóng đếm những nam nhân trung niên khác bị Ngô Dân Sơn dùng bom uy hiếp ở lại đây mang ra. Rất nhanh, hiện trường hoàn toàn nằm trong tay cảnh sát. Đáng tiếc, chuyên gia phá bom sau khi kiểm tra tình huống cụ thể của nó, lại đưa ra kết luận không mấy lạc quan.

“Thiết bị kích nổ vô cùng phức tạp, những mạch điện tử thế này phải dùng X – quang quét qua mới có thể nhìn rõ, trừ phi là bản thân người thiết kế, người khác căn bản không cách nào nắm rõ những đường dây

này trong thời gian ngắn được.” Chuyên gia phá bom nhìn Bạch Ngọc Đường, sau đó chỉ đồng hồ tính giờ bên trên quả bom, nói, “Chúng ta còn không tới một tiếng đồng hồ.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, sau đó nhìn Lâm Thanh Thư đã bị thấm ướt mồ hôi cả người, tỉnh táo nói, “Trước lấy cái gì đó để trái bom xuống, con tin đã mệt rồi.”

Thật ra lời chuyên gia phá bom mới nói, người ở đây đều rõ, bây giờ hung thủ đã bị bắt, việc còn sót lại chính là xử lý trái bom. Phương pháp xử lý tốt nhất dĩ nhiên là phá hủy. Nhưng vừa rồi chuyên gia phá bom đã nói rõ, muốn phá bom, cần đủ thời gian hoặc phải có phối hợp của hung thủ. Bây giờ, thời gian dĩ nhiên không đủ, hơn nữa xem như Ngô Dân Sơn chịu phối hợp, cảnh sát cũng không mạo hiểm nghe lời hắn nói để hủy bom. Vì thế biện pháp tốt nhất là dời trái bom đến chỗ khác để an toàn phát nổ. Mà bước đầu tiên để dời bom, cũng là bước quan trọng nhất, chính là lấy nó xuống từ tay con tin Lâm Thanh Thư, chỉ cần hoàn thành bước này, chuyện về sau liền dễ làm nhiều lắm. Mà chuyện bây giờ Bạch Ngọc Đường phải làm, chính là bước quan trọng này đây.

Giá đỡ đặc biệt rất nhanh được đặt vào tay Bạch Ngọc Đường, anh để giá đỡ lên mặt đất, sau đó giơ lên hai tay, chậm rãi mà chắc chắn tiếp nhận cái hộp nặng nề trong tay Lâm Thanh Thư. Sau khi nhận lấy hộp, anh dời mắt nhìn Triển Chiêu đang đứng cạnh bên chăm chăm nhìn mình không chớp mắt. Bạch Ngọc Đường hơi cau khóe miệng, đột nhiên nói với Bao Chứng, “Đội trưởng, mọi người rút lui trước đi, nếu nổ thật, liên lụy mình tôi là đủ.”

Bao Chứng lắc đầu, đồng thời trợn mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, “Cậu ăn cơm đội đặc cảnh nhiều năm như vậy, sẽ không chỉ có chút bản lạnh. Cứ yên tâm, mạng lão tử cứng, tiểu tử cậu nhưng khắc không chết đâu!”

Bạch Ngọc Đường cười khê, sau đó nháy mắt với Triển Chiêu, “Còn cậu? Cũng không sợ chết?”

Triển Chiêu vốn đã vội đến phát run, nghe Bạch Ngọc Đường nói câu cụt lủn như vậy, ngoài ý muốn lại hòa hoãn tâm trạng khẩn trương. Giống Bao Chứng, cậu cũng hung hăng trợn mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, giận dữ trả lời, “Dĩ nhiên sợ, cho nên anh mau mau lo kiếm sống đi, đừng tiếp tục tìm chết được không!?”

Bạch Ngọc Đường sững sốt, ngay sau đó híp mắt cười trả lời một câu, “Tuân lệnh.”

Tuy giọng điệu thoải mái, nhưng động tác trên tay Bạch Ngọc Đường lại không dám chậm trễ. Anh tỉ mỉ di động hộp, sau đó từ từ từng chút một đem sức nặng của hộp dời lên hai cánh tay mình, tiếp lại ngược mắt nhìn thiết bị cân bằng trên kíp nổ thủy ngân, nhẹ giọng nói với Lâm Thanh Thư, “Giáo sư Lâm, giờ chúng ta muốn đem cái hộp này đặt lên giá đỡ. Anh cùng tôi dùng sức, không cần nhìn kíp nổ, thẳng bằng để tôi giữ, hiểu chứ?”

Lâm Thanh Thư mặc dù còn khẩn trương, nhưng vẫn xem là thanh tĩnh. Nghe Bạch Ngọc Đường dặn dò, anh lập tức đáp ứng.

“Được, vậy bắt đầu.”

Từng chút từng chút, chậm rãi cử động, quả cầu thủy ngân lắc qua lắc lại bên trong ống thủy tinh trong suốt, giống như minh châu trên đỉnh tháp, lấp lư ánh sáng nguy hiểm. Trong mấy giây ngắn ngủi, lại dài như một thế kỷ, cuối cùng khi cái rương được vững vàng đặt lên giá đỡ, Lâm Thanh Thư rốt cuộc cũng té bịch lên nền đất.

Bạch Ngọc Đường tuy không té, nhưng trên mặt cũng chảy đầy mồ hôi lạnh. Triển Chiêu thở dài nhẹ nhõm, không nhận được võ vố bả vai Bạch Ngọc Đường. Cảnh sát trẻ quay đầu lại, trên khuôn mặt đầy mồ hôi hiện ra một nụ cười rục rịch, Triển Chiêu hơi sững sốt, buồn tìm trong giây lát lỡ một nhịp.

Cậu không chịu được đưa tay che ngực mình, kỳ lạ, sao đột nhiên lại loạn nhịp, chẳng lẽ bệnh rồi sao?

68. Chương 68: Vụ Án 5 – Bạo Liệt Nghi Vấn (15)

Nhật ký Triển Chiêu.

Những kẻ ghen tuông đều tàn nhẫn.

— Victor Hugo (Thằng cười – L’Homme qui rit)

Ngày 10 tháng 3 năm 2013, trời râm.

Thời gian trôi qua rất mau, một tháng vội vàng rồi cũng mất. Có lẽ do vụ án lần này quá kinh tâm động phách, lại gần như chấn động truyền thông cả nước, vì vậy mặc dù sau khi kết án, bước vào quá trình thẩm lý, vụ án này chung thủy vẫn thu hút con mắt của tất cả người xem.

Tổ trọng án bị đưa lên đầu sóng ngọn gió, công chúng tới bây giờ vẫn không cảm thấy hứng thú với đội ngũ cảnh sát. Nhưng so với Tổ trọng án, dĩ nhiên truyền thông sẽ thích một kẻ khác hấp dẫn ánh mắt bọn họ hơn, cũng chính là tội phạm tình nghi của vụ án – Ngô Dân Sơn.

Ngô Dân Sơn thành người nổi tiếng như mong muốn, mặc dù Bạch Ngọc Đường không thực hiện lời hứa của mình, anh không tuyên bố với truyền thông rằng Ngô Dân Sơn chính là sát thủ máu lạnh giết vô số người bằng hàng loạt vụ đánh bom, cũng như dùng bom mìn sát 5 người cảnh sát – Bá Tước như đã cam kết. Đối với chuyện này Ngô Dân Sơn cảm thấy vô cùng bất mãn, nhưng kẻ đã thúc thủ chịu trời như hắn, căn bản không có cách nào tìm Bạch Ngọc Đường tính sổ, hơn nữa một kẻ bị giam vào nhà lao như hắn càng không cách nào có được phông văn của truyền thông.

Liên quan tới chuyện này, tôi có hỏi qua Bạch Ngọc Đường rốt cuộc anh ta nghĩ cái gì, không lẽ lúc đó anh ta chỉ muốn lợi dụng thủ đoạn lừa đảo để khiến Ngô Dân Sơn chịu trời sao? Trả lời của Bạch Ngọc Đường là, anh đích xác từ đầu đã không có ý định thực hiện lời hứa.

Bởi vì anh không muốn cho Ngô Dân Sơn đắc ý khi được giả mạo Bá Tước?

Không, khi ấy, trên mặt Bạch Ngọc Đường treo nụ cười nửa mặt, anh ta nói với tôi, vì Bá Tước chết rồi. Tôi bảo hắn chưa chết, chẳng qua chỉ muốn lừa Ngô Dân Sơn, không ngờ cả tiểu tiến sĩ thông minh cậu cũng bị lừa chung nữa. .

Khi anh ta nói xong những lời trên, nụ cười trên mặt sâu hơn mấy phần, tôi biết biểu lộ của tôi lúc đó nhất định rất ngây ngô. Bạch Ngọc Đường, sự xấu xa của tên này thật là làm người ta nghiêng răng nghiêng lợi.

Bạch Ngọc Đường xem như cũng không thất hứa, vì Ngô Dân Sơn không thể nào đi giả mạo một người đã chết được, như thế cũng không sai đi? Cái lão Bạch Ngọc Đường này cũng thật có ý tứ, không biết trong đầu anh ta, thất hứa với tội phạm cùng thiết kế bẫy rập ngay từ đầu cho đối phương tự nhảy vào có cái gì khác nhau không nữa.

Chẳng qua, sau vụ án lần này, tôi không phải không thừa nhận, Bạch Ngọc Đường là một người rất thông minh, hơn nữa năng lực học tập cực mạnh. Trong thời điểm nguy cấp cuối cùng, hành động dẫn dụ Ngô Dân Sơn của anh ta đã chứng minh, trước đó anh chắc chắn đã đọc qua sách chuyên nghiệp, hơn nữa còn tiến hành bổ sung kiến thức của bệnh tâm lý mang tên rối loạn nhân cách giả dối này.

Anh ta cẩn thận nghiên cứu hồ sơ tôi viết còn nhét vào trong ngực, ở thời khắc mấu chốt, bình tĩnh vững vàng, giúp mọi người chúng tôi không bị nổ thành mảnh vụn. Tôi không phải không thừa nhận, tên quỷ này ngoài khuôn mặt ra, những thứ khác cũng rất làm người ta ngưỡng mộ, thật xứng với bộ dáng tàn khốc xú thối cả ngày kia của anh ta.

Ừm, nhắc tới tàn khốc, tôi lại nhớ tới đồng nghiệp mới của Bạch Ngọc Đường, Tô Hồng. Trong một buổi tư vấn tâm lý nửa tháng trước, Đinh Nguyệt Hoa đang nói chuyện đột ngột nhắc tới Tô Hồng. Không ngờ, vị nữ cảnh sát vừa đẹp vừa vô cùng bạo liệt này lại vô cùng quen thuộc với Bạch Ngọc Đường, bọn họ trước kia là đồng nghiệp, bây giờ lại thành đồng nghiệp mới. Hơn nữa từ miệng Đinh Nguyệt Hoa, Tô Hồng năm đó là bạn thân của cả Bạch Ngọc Đường lẫn anh hai Đinh Diêm Huệ của cô ấy. Đinh Nguyệt Hoa nói, nếu không phải do ba năm trước Đinh Diêm Huệ ra đi ngoài ý muốn, Tô Hồng rất có thể sẽ trở thành chị dâu của cô.

Sau khi án này kết thúc, tôi cũng thẳng thắn thú nhận với Bạch Ngọc Đường chuyện tôi làm tư vấn tâm lý cho Đinh Nguyệt Hoa. Nhưng tôi không ngờ, biểu lộ Bạch Ngọc Đường khi ấy rất bình tĩnh (nó biết cmnr hỏi sao ko bình tĩnh -[-]), không có chút nào ngạc nhiên. Tôi còn tưởng lúc anh ta nghe tôi bảo làm tư vấn tâm lý cho cô nhóc kia, sẽ làm thái độ lo âu hay quan tâm nữa chứ. Không ngờ anh ta chẳng qua chỉ ở một tiếng, sau đó nhìn tôi một cái, liền không buồn quản.

Bất quá, tôi vẫn cảm nhận được, anh ta lúc đó có chút lúng túng, hơn nữa, từ hôm ấy đổ đi, thái độ anh ta

với tôi thay đổi rất nhiều. Loại thay đổi này cũng không rõ, nhưng vẫn đủ để làm tôi chú ý. Thay đổi thái độ như thế quá vi diệu, tới bây giờ tôi còn chưa gặp được chuyện thế này, cho nên cũng cảm thấy chút lúng túng.

Thật ra tôi cũng không hiểu đây là xảy ra chuyện gì, mặc dù từ nhỏ tới giờ nhân duyên tôi cũng không xem là tệ, bạn bè thân cũng có mấy người, nhưng qua lại với bạn bè từ đó tới nay đều không có ai giống Bạch Ngọc Đường cả. Cho nên, tôi cũng chưa từng xử lý qua tình bạn khiến người ta lúng túng như vậy.

Thời gian gần đây tôi thường lui tới Tổ trọng án, mọi người dường như đều xem tôi như một thành viên trong tổ, ít nhất cũng xem tôi như bằng hữu. Trước kia tôi cứ nghĩ, bằng hữu tốt nhất trong Tổ trọng án phải là Bạch Ngọc Đường. Liên hệ của chúng tôi sâu sắc hơn người khác, anh ta thậm chí còn nguyện ý tin tưởng tôi, thông qua lão già tôi quen, tiếp nhận trị liệu tâm lý.

Tôi cứ cho rằng, đối với một người như Bạch Ngọc Đường mà nói, quan hệ thân thiết tới mức này vô cùng hiếm hoi. Anh ta xem tôi như bằng hữu, tôi cảm thấy rất vui. Nhưng sau vụ án lần này, nhất là sau khi tôi nói anh ta biết mình làm tư vấn tâm lý cho Đinh Nguyệt Hoa xong, tôi rõ ràng cảm thấy anh ta đối với tôi có chút xa lạ.

Tôi cảm thấy rất lạ, không biết tại sao Bạch Ngọc Đường sẽ làm như vậy. Trong hơn hai mươi năm cuộc đời, đây là lần đầu tiên tôi bị bằng hữu xa lánh. Mặc dù thái độ anh ta không rõ, thậm chí đôi lúc anh ta sẽ đột nhiên thân cận với tôi. Dùng từ thích hợp để miêu tả, có lẽ giống như là, Nhược tức nhược lý (khi xa khi gần)

Hừ, dùng từ ngữ tình yêu để miêu tả tình bạn giữa nam nhân và nam nhân thật đúng là kỳ quái. (không kỳ đâu em). Thôi đi, không nghĩ tới chuyện này nữa, nhầm chán. Tôi là người trưởng thành, còn là nhà tâm lý học, lập tức có thể xử lý được nguy cơ nhỏ nhỏ về loại quan hệ với người này. Chờ thêm mấy ngày nữa, tôi nhất định phải tìm Bạch Ngọc Đường hảo hảo nói chuyện một phen, hỏi rõ xem anh ta rốt cuộc đang nghĩ cái gì. Người đàn ông này cái gì cũng tốt, chỉ có thái độ từ chối giao lưu là làm người ta phải nhức đầu, trách sao nhân duyên của ông kém như vậy.

Nhắc tới nhân duyên kém, Bạch Ngọc Đường thật ra cũng không quá tệ, dĩ nhiên, cái này là khi so sánh với người khác mới thế. Người kia là pháp y Tần, đây là một trong những thu hoạch vui nhất của tôi trong thời gian ở Tổ trọng án, hề hề.

Pháp y Tần không thích tôi gọi anh là pháp y Tân, hay cứ gọi trực tiếp tên anh ta là được. Nói thật, lần đầu thấy mặt Tần Giản tôi cũng giật cả mình, sau đó mỗi lần anh ta gặp tôi đều nói một vài câu quái quái, hơn nữa còn làm ra mấy biểu lộ méo mó, làm tôi sợ quá chừng. Nhưng theo thời gian, tôi cuối cùng cũng rõ, thật ra Tần Giản là người rất tốt.

Tính tình anh ta khá ôn hòa, mặc dù người bình thường đều rất khó tiếp nhận cách biểu đạt tích cách cứng nhắc che giấu dưới lớp máu tanh, nhưng tôi lại thấy mình trao đổi với anh ấy không hề khó. Dĩ nhiên, trao đổi của cả hai thực sự chỉ bắt đầu sau khi tôi thích ứng được nụ cười cứng ngắc của anh ta. Tần Giản cũng không phải người quái lạ, chắc qua thời gian anh ta giao lưu cùng người sống quá ít, thậm chí cũng không hiểu quá những chuẩn mực xã hội thông thường. Cơ thể anh ta là người trưởng thành, nhưng tâm hồn anh ta giống như một đứa trẻ con bị giam trong thân xác người lớn.

Anh ta rất cô đơn cũng không mong muốn yêu, vì anh ta có thể ở bên sự cô độc của mình tương an vô sự. Theo tôi biết, rất nhiều người giống anh ta đến cuối cùng sẽ tự giam mình lại, hơn nữa còn mắc bệnh tâm lý ở nhiều mức độ khác nhau. Nhưng kỳ lạ chính là, tình trạng tâm lý Tần Giản rất tốt. Anh ta chỉ là một người bình thường không hiểu được cái gì là tình thương. Nếu có một người cùng tần số trao đổi với anh ta, hẳn sẽ là bạn chí cốt.

Bạch Ngọc Đường từng nói, toàn bộ Tổ trọng án, Tần Giản chỉ nhìn được 1.5 người. Một là Công Tôn Sách, 0.5 còn lại là Bao Chứng. Tôi nghĩ, giờ chắc sẽ phải thành 2.5 rồi, ít nhất là thời gian gần đây, chỉ cần tôi xuất hiện ở Tổ trọng án, anh ta lập tức nhảy từ phòng pháp y nhảy ra, tìm tôi nói chuyện phiếm.

Tôi thật thích lúc cùng anh ta nói chuyện, mặc dù, tôi thấy được, mỗi lần tôi nói chuyện với anh ta, Bạch Ngọc Đường đều không cách nào vui vẻ. Ừm, nói vậy, không lẽ là do tôi thân cận với Tần Giản nên Bạch

Ngọc Đường mới tránh tôi? Kỳ quái, nhìn qua nhìn lại thế nào Bạch Ngọc Đường cũng không giống loại người nhỏ mọn đó nha?

Phiền quá, tại sao vòng tôi vòng lui, cũng vòng lại cái tên Bạch Ngọc Đường đó chứ. Đẹp đi! Không nhắc tới nguy cơ quan hệ làm người ta bực bội này nữa, về vấn đề chính.

Xế chiều hôm nay, tôi cuối cùng cũng tìm được cơ hội phỏng vấn, gặp gỡ Ngô Dân Sơn, trước khi tôi với anh ta gặp mặt, Bàng Thống còn cố ý nhắc nhở, Ngô Dân Sơn hôm qua vừa được phỏng vấn đặc quyền bởi đài truyền hình thành phố D, người phỏng vấn hân chính là Bàng Tiểu Diệp. Ừm, lại một người đẹp có quan hệ sâu xa với Bạch Ngọc Đường. (ô kìa đâu ra mùi dấm ~)

Chuyện phải trở về với hiện trường hôm ấy. Sau khi bắt được Ngô Dân Sơn xong còn phải giải quyết một quả bom phiền toái, khi đó, hiện trường hỗn loạn, ai cũng không chú ý tới vị phóng viên thâm niên đột ngột vào trong cao ốc Phi Đền, Bàng Tiểu Diệp tiểu thư. Kết quả, vị tiểu thư này dùng DV thu được rất nhiều tài liệu trực tiếp, trong đó có cả những chi tiết Bạch Ngọc Đường trao đổi với Ngô Dân Sơn. Sau đó Bàng Tiểu Diệp vẫn giữ hành động chuyên nghiệp đưa những tài liệu này cho anh trai cô – Bàng Thống, Bàng Thống, khi những chuyện này bị công bố ra ngoài, sẽ tạo thành ảnh hưởng không mấy tốt cho hình tượng cảnh sát của Bạch Ngọc Đường, liền dùng cơ hội phỏng vấn Ngô Dân Sơn làm trao đổi, không để cô mang những thứ quay được này công bố ra bên ngoài.

Tôi cứ nghĩ Bàng Tiểu Diệp sẽ không nghe lời như thế, nhưng thực tế chị ta lại đáp ứng, xem ra chị ta đối với Bạch Ngọc Đường có chỗ không giống. Ấy, được rồi, tiếp theo tuyệt đối sẽ không lạc đề nữa, để cho Bạch Ngọc Đường đi gặp quỷ đi, hừ hừ!

Trở lại với Ngô Dân Sơn. Ngô Dân Sơn là một người rất dễ nói chuyện, lúc tôi đến phỏng vấn anh ta, phán quyết của án này vẫn còn chưa định. Ngô Dân Sơn đã ra tòa ba lần, mặc dù anh ta biết mình chắc chắn sẽ bị phán tử hình, nhưng lúc ra tòa ánh đèn chớp lóe cùng ánh mắt chú ý của mọi người vẫn khiến anh ta cảm thấy được thỏa mãn cực đại.

Lúc anh ta thấy tôi, biểu hiện rất bình tĩnh, nhưng lúc nghe tới chuyện phỏng vấn giữa chúng tôi sẽ không được công bố cho quần chúng, lại có chút thất vọng. Nhưng ham muốn diễn đạt của anh ta khiến anh ta nói với tôi rất nhiều, anh ta trả lời mọi câu hỏi, thậm chí nội dung còn phong phú hơn tôi đoán nhiều lắm. Có điều, tuy nói nhiều như vậy, nhưng trao đổi với anh ta cũng không quá dễ dàng.

Tôi rất may mắn vì tôi không phải bác sĩ của anh ta, cũng không cần tiến hành trị liệu. Rối loạn nhân cách giả dối của Ngô Dân Sơn đã nghiêm trọng tới mức không cách nào chữa trị thậm chí là đảo ngược. Trong lời của anh ta tràn đầy dối trá, nguyên tắc căn cứ trả lời vấn đề của anh ta đều không phải sự thật, mà là phản ứng của đối phương. Anh ta giống như đứa trẻ khao khát lấy được khen ngợi, vì ánh mắt tán thưởng của người khác, anh ta không ngại sử dụng bất cứ thủ đoạn nào, bao gồm cả dối trá.

Vì thế, trong mấy giờ đồng hồ ngắn ngủi, tôi phải cố hết sức phân biệt xem trong lời của anh ta có bao nhiêu chỗ có thể tin tưởng. Cũng may, có chuẩn bị trước.

Hai tuần sau khi phá án, thời gian chủ yếu của tôi đều dùng để lý giải con người Ngô Dân Sơn. Nhờ ơn những phóng viên cùng báo chí kia, ta có thể thu được rất nhiều tin tức liên quan tới gia đình cùng bạn bè của Ngô Dân Sơn. Theo những tin tức này, tôi bắt đầu công việc chỉnh sửa tài liệu cùng thăm viếng, cuối cùng cũng đến được kết quả sơ bộ của việc điều tra Ngô Dân Sơn.

Lúc trước, trong hồ sơ viết của tôi có hai chỗ không đúng với hiện thực. Đầu tiên, Ngô Dân Sơn không phải người có thu nhập thấp. Công việc của anh ta là giáo viên dạy hóa kiêm trợ lý phòng thí nghiệm trường cấp hai, mặc dù công việc thanh nhàn, nhưng tiền lương cũng xem như vừa phải. Có điều, nếu kết hợp với những công việc Ngô Dân Sơn đã từng trải qua, mức lương cùng mức sống trung bình thế này liền trở thành quần bách. Ngô Dân Sơn trong những năm 90 đã bắt đầu gây dựng sự nghiệp, do từ nhỏ gia cảnh vượt trội, cha mẹ tài trợ hoàn toàn, cộng thêm lúc ấy cơ hội trên thị trường đầy rẫy, sau vào cuộc làm ăn, anh ta đã trở thành triệu phú. Theo Ngô Dân Sơn tự phong, mấy năm kia anh ta đã sống một cuộc đời vô cùng sang trọng, giống như có thể đem tất cả những chuyện hưởng thụ, hưởng thụ hết một lần, sang trọng tới mức người bình thường năm mơ cũng không tới.

Tại thời điểm Ngô Dân Sơn đang nhớ lại ký ức huy hoàng, tôi có thể từ biểu hiện của anh ta nhìn ra cảm

giác phần khích cùng choáng váng do thận tuyến tố bài tiết quá nhiều. Nghe đồn cảm giác này giống như hút độc, là một loại hưng phấn cao độ trên ham muốn. Đối với một kẻ hoang tưởng cuồng như Ngô Dân Sơn, hư vinh khiến anh ta có được khoái cảm mãnh liệt hơn tình dục nhiều lắm. Mà nhắc tới tình, đây cũng là sai lầm thứ hai của tôi. Ngô Dân Sơn tuyệt đối không phải xử nam, cũng không phải loại người cô độc sống nội tâm gì, anh ta từng đám cưới, mặc dù rất nhanh đã ly hôn. Anh ta không có con cái, trong mấy năm huy hoàng nhất lại thường xuyên đổi bạn gái, hơn nữa thời gian chung đụng với họ cũng không dài.

Theo thừa nhận của Ngô Dân Sơn, anh ta cảm thấy đàn bà rất phiền toái, hoặc phải nói, căn bản anh ta cũng không có hứng thú với tình dục bản thân. Chuyện anh ta thích nhất là sử dụng công nghệ chuyên ngành để tạo ra sáng chế, thích khiêu chiến với những loại kỹ thuật mới, nghe cấu chế tạo sản phẩm phức tạp. Có thể nói, Ngô Dân Sơn là một người rất có tài, nếu lúc đầu, sau khi tốt nghiệp đại học xong, anh ta không chọn đường tự gây dựng sự nghiệp mà ở lại trường, để tiến vào lĩnh vực nghiên cứu, có thể hôm nay anh ta đã trở thành một nhà khoa học tài ba.

Vậy nhưng lựa chọn cách sống chính là kỳ lạ như vậy, cánh bướm lại tạo ra gió xoáy lớn lao. Năm đó Ngô Dân Sơn chủ động bỏ qua cơ hội ở lại trường, mà kết quả đó cho anh ta phút giây huy hoàng, cũng tạo cho người khác cơ hội thành đạt, cũng chính là tạo cơ hội để Chu Viễn ở lại trường thay cho Ngô Dân Sơn.

Cao Đăng Bách khoa ở thành phố D, trước một năm trước khi khóa 90 tốt nghiệp, nhà trường đã chọn ra những sinh viên được chọn ở lại trường cùng nghiên cứu sinh cử đi du học, tiến hành hoạt động bình chọn giải thưởng công nghệ sáng chế mới. Tư cách bình chọn được dựa vào bảng tổng hợp thành tích hoạt động cùng thành tích học tập suốt 4 năm đại học mà phân chia xếp hạng học lực toàn diện.

Tôi cùng Bạch Ngọc Đường ở trong phòng hồ sơ tìm được kết quả xếp hạng sau cùng cho trường thống kê ra năm đó, tên Ngô Dân Sơn oanh liệt đứng đầu, và đứng thứ hai chính là Lâm Thanh Thư, trong danh sách kia cũng không có tên Chu Viễn. Nói cách khác, Chu Viễn có thể bước vào danh sách ở lại trường, cũng là do Ngô Dân Sơn từ bỏ. Theo cách nói Ngô Dân Sơn, sở dĩ anh ta bỏ qua đều là do mấy đứa bạn học kia cố động. Nhất là Lâm Thanh Thư cùng Chu Viễn dẫn đầu kích động mấy kẻ cạnh tranh. Bọn chúng lợi dụng sự ngây thơ của anh ta, không biết nghi ngờ, đầu độc anh ta bỏ qua cơ hội ở lại trường đi dạy, mục đích để đả kích đối phương.

Trong lời giải thích phóng đại, thêm thắt của Ngô Dân Sơn, đám người Lâm Thanh Sách bị anh ta miêu tả thành đám tiểu nhân hèn hạ tâm địa khó dò. Nếu trong biểu diễn của Ngô Dân Sơn có thêm chút từ thuyết phục người, có lẽ tôi sẽ bị lời giải thích của anh ta mê hoặc cũng không chừng. Nhưng sự thật đều không phải thế. Miêu tả của Ngô Dân Sơn quá sức khoa trương, khoa trương tới mức người ta nhìn là biết. Anh ta càng kích động, càng cố gắng thuyết phục, tôi càng thấy được điên cuồng trong ánh mắt. Anh ta là một bệnh nhân bị tâm thần hoang tưởng hành hạ nhiều năm, mà thời điểm anh ta phát bệnh, phải là lúc sự nghiệp anh ta thất bại ở cuối năm 90.

Chuyện ở trên nêu rõ, Ngô Dân Sơn là một người cực kỳ kiêu ngạo, anh ta rất thông minh, độ thông minh của anh ta cao cấp hơn so với người đồng lứa. Nhưng là chuyện thương trường ba chìm bảy nổi cũng không thể nói dễ dàng, làm ăn luôn cần giao thiệp với người khác, sau khi trải qua thành công ban đầu, sự bành trướng quá độ của bản thân Ngô Dân Sơn gặp nhiều loại khủng hoảng. Tính cách của anh có một sự thiếu sót nghiêm trọng, thủ đoạn kinh doanh của anh ta cũng không phải hoàn mỹ, một vấn đề lại phát sinh một vấn đề khác, cuối cùng đưa anh ta đến con đường hoàn toàn phá sản.

Ngô Dân Sơn mất đi tiền tài, lại dính bẫy thương trường mà chút nữa vào khám, sau khi trải qua đả kích quá lớn, Ngô Dân Sơn trở về yên lặng. Người giống anh ta không cách nào chịu được thất bại, nhưng chuyện làm anh ta khó chịu hơn thất bại chính là bị người khác sao lãng. Anh ta không thể chấp nhận một thiên chi kiều tử chỉ trong một đêm đã rớt xuống thành kẻ thất bại không ai hỏi tới. Mặc dù sau đó anh ta tìm được một công việc tốt, thu nhập vừa phải, thậm chí có thể sống được cuộc sống tốt hơn, nhưng anh ta mỗi ngày vẫn sống trong đau khổ.

Từ năm 90 đến năm 10, trong mười mấy năm, cha mẹ anh ta lần lượt qua đời. Một nam nhân trung niên, không gia đình, không con cái, không người thân, khổ sở của anh ta không thể kể cho người khác, ham muốn biểu diễn của anh ta không cách nào giải sầu, mất đi cuộc sống được người ta khen ngợi, được nằm trong tiêu điểm ánh mắt của người ta. Khi không còn ai chịu nghiêm túc nhìn anh ta, tâm lý anh ta chịu sự đau đớn khôn cùng.

Mà lúc này, tivi vô tình cho anh ta một lần nữa gặp lại bạn học Lâm Thanh Thư thời đại học. Đó là bạn thời đại học của anh ta, là bại tướng xếp sau anh ta trong danh sách lưu lại trường năm đó. Người đó hiện giờ đang ngồi trong phòng thí nghiệm sáng sửa tiếp nhận phỏng vấn của đài truyền hình quốc gia. Địa vị của họ hiện giờ đảo ngược, một là học giả thành đạt, một là con kiến nhỏ bé không người quan tâm.

Lòng Ngô Dân Sơn sinh ra ghen tỵ mạnh mẽ. Vì trong nháy mắt anh ta nhớ lại cơ hội mình đã từng bỏ qua. Vì anh ta bỏ qua, lại khiến anh vĩnh viễn mất đi thành công thông qua cơ hội ấy. Từ đó, Ngô Dân Sơn bắt đầu chú ý đến hành tung những bạn học năm đó, từ từ điều tra, lại lấy được từng cái từng cái tin tức làm anh ta càng thêm tuyệt vọng. Là vì thành công của từng người họ nhắc nhở anh ta, anh ta đã sai rồi.

Ngô Dân Sơn sẽ không cho phép mình phạm sai lầm, anh ta luôn cho rằng mình là một người tài giỏi, nếu trong những người đồng lứa có người trở thành ngôi sao, vậy trừ anh ta ra nhất định không còn người khác. Nhưng huy hoàng là mộng, thành tựu năm đó đều là mây khói trôi qua, thực tế tàn nhẫn một lần nữa nhắc nhở anh ta, những thứ kia đều là ảo giác. Ngô Dân Sơn bị ganh tỵ hành hạ, đến cuối cùng bản báo cáo chẩn đoán bệnh ung thư làm anh ta sụp đổ. Chèn ép bó rơm cuối cùng của lạc đà khiến hắn hoàn toàn trở thành ác ma tàn nhẫn. Hắn bắt đầu đề ra kế hoạch giết người hàng loạt.

Từ hành động từ bỏ nổ bom cuối cùng của Ngô Dân Sơn đã thấy, mục tiêu của hắn cũng không phải giết chết tất cả bạn học trong danh sách. Mà chỉ muốn cho mình một cơ hội, để mình có thể một lần nữa nổi bật đứng trước mọi người. Hắn muốn trở thành tiêu điểm, khao khát bước lên sàn, thậm chí không tiếc bỏ ra giá cao cho tính mạng, đây là đặc điểm của rối loạn nhân cách giả dối. Trong giai đoạn cuối của cuộc đời, Ngô Dân Sơn dùng cách thức tàn nhẫn để hoàn thành bức màn hoa lệ, hắn hiện giờ đang hưởng thụ tất cả, vui vẻ bên trong.

Nhìn dáng vẻ vừa đắc ý vừa bình tĩnh của Ngô Dân Sơn ngồi đối diện, nói thật tôi cảm thấy vô cùng khó chịu. Tôi biết hắn ta là bệnh nhân, nhưng từ góc độ bản tính mà nói, tôi thà đi thông cảm với Triệu Minh Lượng bị rối loạn nhân cách chống xã hội. (Xuất hiện ở án..... ờm.. 1 – Lãnh đạm sát cơ). Thứ người như Ngô Dân Sơn, chỉ biết làm tôi cảm thấy khinh bỉ cùng tức giận, tôi thật căm ghét kiểu hành động đối xử tàn nhẫn với người vô tội, cho dù là bệnh nhân tàn nhẫn.

Người có cùng quan điểm với tôi cũng không phải là ít, dĩ nhiên, trong các cuộc thảo luận hăng hái trên mạng hiên giờ, chúng tôi còn thấy được vài quan điểm quái đản khác. Không khỏi khiến người ta cảm thấy bức mình, tôi cũng không miêu tả quan điểm quái đản của những người kia trong nhật kí đâu. Còn may, quan điểm của anh em Tổ trọng án cũng không khác biệt mấy so với tôi, quả nhiên chúng tôi là anh em tốt vô cùng nhất quán quan điểm mà, gần đây tôi phát hiện ra mình càng lúc càng thích đội ngũ này rồi.

Bọn họ thực sự là một nhóm người vô cùng đáng yêu, hơn nữa còn có thân thủ bất phàm, khiến người khác có thể yên tâm giao phó an toàn của mình cho họ tới bảo vệ. Giống như hành động lần này, xem như không có mình, cuối cùng bọn họ nhất định cũng phá được án. Mà nếu không có họ, mình đã sớm thịt nát xương tan.

Lần này đi phỏng vấn Ngô Dân Sơn, tuy Bạch Ngọc Đường giống như không tình nguyện lắm, nhưng cuối cùng vẫn chủ động làm người bảo vệ cho tôi. Nói thật anh ta hoàn toàn lo lắng quá, nếu thật sự có đánh nhau, ông chú tuổi trung niên Ngô Dân Sơn này tuyệt đối không phải đối thủ của tôi rồi. Tôi nhớ lúc phỏng vấn kết thúc, Ngô Dân Sơn còn bức bối oán trách Bạch Ngọc Đường, hỏi sao anh ta không giữ cam kết, ra mặt chứng minh hắn là Bá Tước.

Lúc đó Bạch Ngọc Đường lạnh lùng nhìn Ngô Dân Sơn, bình tĩnh thông báo cái chết của Bá Tước cho hắn. Nói cách khác, anh ta chỉ vào lỗ mũi Ngô Dân Sơn nói, mày đã bị tao lừa rồi. Thấy biểu lộ đặc sắc trên mặt Ngô Dân Sơn, tôi lúc đó cũng muốn bật cười.

Sau quá trình phá vụ đánh bom này, tôi phát hiện rào cản tâm lý của Bạch Ngọc Đường dường như có cải thiện rất rõ. Nhưng anh ta vẫn tiếp nhận đề nghị của tôi, chính thức chịu trị liệu tâm lý của lão thầy. Trước mắt tiến hành ba lần trị liệu rồi, thầy lại dùng lời bào chữa đảng hoàng cự tuyệt tiết lộ cho tôi tình trạng tiến triển trị liệu của anh ta. Thiệt tình, tại sao trước đó lại không thấy ông ta tuân thủ quy tắc nghề nghiệp vậy chứ? Hừ, nhất định cố ý kích thích hứng thú người ta!

Mùa xuân rất nhanh sẽ tới thành phố D, hi vọng tất cả sẽ giống như tiết trời, trở nên ấm áp, ánh nắng đẹp tươi, phồn vinh phát triển.

69. Chương 69: Vụ Án 6 – Anh Túc Hoa Biện

Mùa xuân năm nay tựa như mãi lần tránh thứ gì, cuối cùng khi thời gian chậm rãi tiến vào tháng ba. Thời tiết mùa xuân tươi đẹp, rất thích hợp để hẹn năm ba đứa bạn ra ngoài du lịch xa, vậy mà bộ phận sinh viên trong đại học A lại không có rảnh rỗi như vậy. Bởi vì thầy Triển của họ, thời gian gần đây vô cùng bận rộn, làm trễ tiết rất nhiều, cho nên những sinh viên chọn trùng môn học của thầy Triển cũng phải đi theo thời gian của cậu ấy, mỗi ngày nghỉ đều phải ở lại trường học bù.

Phần lớn sinh viên đối lần này đều bất mãn, thế là Triển Chiêu do có chút áy náy với họ cũng không có yêu cầu nghiêm khắc như ngày xưa. Bất quá, cũng không phải tất cả sinh viên đều bất mãn với chuyện học thêm. Do tham dự một loạt hành động của tổ Trọng án, Triển Chiêu cũng dần có chút danh tiếng trong đại học A. Danh tiếng này mang cho cậu một vài lợi ích, chẳng hạn như, nhà trường cho phép cậu tự do sửa đổi thời gian lên lớp tùy theo tình huống hợp lý. Mà đồng thời, danh tiếng dần tăng cao cũng mang đến một ít chuyện phiền phức không lớn không nhỏ, chẳng hạn như, cậu có thêm một nhóm fans hâm mộ, đã vậy, nhóm hâm mộ này gần đây có khuynh hướng ngày càng phát triển hơn.

Ban đầu Triển Chiêu cũng không biết mình có một nhóm ủng hộ khiến cậu phải làm ra vẻ mặt , cậu cũng chẳng phải ngôi sao, tại sao lại có fans hâm mộ? Chẳng qua, không lâu sau, cậu cũng phải đối mặt với sự thật này, vì có một ngày mấy nữ sinh trong lớp cậu, đồ mặt đưa cho cậu một tờ giấy nhỏ, trên đó viết địa chỉ một trang web. Triển Chiêu hỏi mấy nữ sinh đây là địa chỉ trang web gì, mấy cô bé đó chỉ thần bí cười hề hề để Triển Chiêu tự mình xem lấy.

Chuyện này xảy ra trước khi Triển Chiêu qua thành phố H, vì là chuyện nhỏ, sau khi cậu về nhà rồi liền quên luôn, kết quả, chờ khi cậu trở lại từ thành phố H, lại xử lý xong vụ đánh bom. Tận tối khi mọi chuyện lắng xuống, Triển Chiêu dọn dẹp cặp sách mới phát hiện tờ giấy kia, cậu thật sự sốt hết nửa ngày mới nhớ ra tờ giấy này là cái gì.

Triển Chiêu lập tức mở máy, đánh địa chỉ trang web vô, sau khi nhìn xong toàn bộ lại khiếp cậu tiếp tục ngẩn ra thêm mấy phút. Triển Chiêu, cư nhiên lại có một trang web chính thức được fans hâm mộ thành lập. Tên miền nhìn qua rất chuyên nghiệp, người không biết sợ còn tưởng nhầm đây là trang web hành vi học chuyên nghiệp, mà sau khi mở ra rồi mới biết thì ra là treo đầu dê bán thịt chó. Hình nền toàn trang là một tấm hình Triển Chiêu đang giảng bài trên bục giảng, mà biểu tượng của từng forum đều là hình của Triển Chiêu. Hiển nhiên những tấm này đều là chụp lén, đủ loại góc độ, đủ loại biểu tình, bất quá vẫn nhìn ra đang ở trường học, mà hơn nữa trong đó còn có một tấm bị chụp lén khi Triển Chiêu đang đứng nói chuyện với Bạch Ngọc Đường. Sở dĩ Triển Chiêu có thể nhớ ra nguồn gốc tấm hình này là do bóng lưng thân thiết của Bạch Ngọc Đường hiện ra trong đó, cái này nhất định đã bị chụp lén lúc hai người ở gặp nhau trong vườn trường.

Đây đều do mấy cô nhóc kia làm? Triển Chiêu có chút ghen lời mở ra những bài viết có tiêu đề đầy kích thích, lòng nói mấy cô bé này đều do Bàn Tiểu Điệp huấn luyện ra ngoài đúng không, kỹ thuật không thua gì mấy tay săn ảnh chuyên nghiệp à! Bất quá công bằng mà nói, trang web này làm cũng không tệ, mặc dù kỹ thuật có hơi thô, nhưng Triển Chiêu nhìn ra, nhưng cô bé này đều rất có lòng với cậu. Nếu cậu là một ngôi sao, nhất định sẽ cảm thấy rất vui vì có nhóm hâm mộ thế này, nhưng cái chính là, cậu chỉ là người bình thường, đối mặt với sự nhiệt tình như vậy có chút – chịu không nổi.

Triển Chiêu quyết định, cậu tính chờ buổi lên lớp tiếp theo qua nói chuyện với mấy cô bé kia một chút, nếu có thể, tốt nhất nên khéo léo khuyên các cô ấy đóng trang web kia luôn. Nhưng là, hai ngày sau đó lại xảy ra chuyện làm Triển Chiêu cảm thấy còn bất ngờ hơn nữa. Đó là hôm Đỉnh Nguyệt Hoa tới phòng làm việc của Triển Chiêu làm tư vấn tâm lý. Nhắc đến cô bé này, vài tháng qua ấn tượng của Triển Chiêu với cô bé có sự thay đổi rất lớn. Từ sau lúc Triển Chiêu cứu cô một mạng trong sân trường đại học A, hai người cũng thường xuyên gặp mặt, mà bất kể là vô tình chạm mặt ở phòng làm việc, trên lớp, hay trong sân, Đỉnh Nguyệt Hoa đều không ăn mặc quá lộ như trước nữa.

Sau khi khôi phục cách ăn mặc mà nữ tử trẻ tuổi cần có, mỗi lần thấy Đỉnh Nguyệt Hoa, Triển Chiêu đều phải thầm khen trong lòng một tiếng, cô bé này thật sự là một mỹ nhân. Có lẽ đẹp có rất nhiều loại, một

năm gần đây, Triển Chiêu đã tiếp xúc qua vài người phái nữ rất đẹp, nhưng ấn tượng những người nữ này để lại cho Triển Chiêu, lại càng nhiều hơn sự xinh đẹp của họ. Khoa theo dấu của cục thành phố có một vị mỹ nữ gọi A Mẫn, nghe nói là đối tượng yêu thầm của một nhóm độc thân tổ Trọng án. Triển Chiêu không có ấn tượng gì với vị mỹ nữ này, trừ mấy lần tiếp xúc qua trong thời gian làm việc, chỉ nhớ cô ấy cười lên vô cùng ngọt. Cục trưởng cục cảnh sát thành phố H, Lăng Sở Sở, trong ấn tượng của Triển Chiêu, vị chị gái này là một người rất mâu thuẫn, có lúc cực dịu dàng, nhưng có lúc lại thường thốt ra những lời nhận xét khiến cả người cậu toát hết mồ hôi, tóm lại là một người vừa đẹp vừa đáng sợ. Đối với nữ nhân như thế, Triển Chiêu vẫn cảm thấy nên để chị ta làm thành chị gái vẫn an toàn hơn một chút.

Sau nữa chính là Tô Hồng gần đây mới quen. Đối với Tô Hồng, Triển Chiêu luôn cảm thấy mình không nhìn thấu. Vốn dĩ một mỹ nữ như vậy phải có sức hút với bất cứ nam nhân nào, dĩ nhiên Triển Chiêu cũng không ngoại lệ. Nhưng thưởng thức lại khác với Lăng Sở Sở cùng A Mẫn, đối với Tô Hồng, Triển Chiêu luôn cảm thấy một khoảng cách rất sâu. Ánh mắt sắc bén của vị nữ cảnh sát giàu kinh nghiệm lại thông minh này, khiến Triển Chiêu cảm thấy mỗi lần bị cô nhìn cả người đều không thoải mái. Cậu không biết phải hòa hợp với Tô Hồng thế nào, bọn họ dường như không được tính là bằng hữu, nhưng cũng không phải đồng nghiệp không. Trên người Tô Hồng dường như mang theo nhiều cảm giác bí ẩn, thậm chí còn có chút dịch ý khó tả. Đã vậy Triển Chiêu còn có một loại trực giác cổ quái, đó là mỗi khi chuyện có liên quan tới Bạch Ngọc Đường, dịch ý đó liền mạnh mẽ hơn. Thật kỳ quái.

Ba nữ nhân trên là những người Triển Chiêu tiếp xúc khá nhiều, về phần vị mỹ nữ gọi phóng viên Bàn Tiểu Diệp kia, đó là phiên toái của Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu với cô ta chỉ có thể dùng 4 chữ, Kính nhi viễn chi để miêu tả. (kính trọng nhưng không gần gũi) Tốt nhất vĩnh viễn không cần giao lưu luôn đi, về chuyện hình dáng cô thế nào á? Triển Chiêu chau mày suy nghĩ một ít, chắc cũng không khác anh Bàn là bao đâu ha?

Cho nên, tính ra, tiểu cô nương đang ăn mặc thuần thủy, mỉm cười ngồi trước mặt nhìn mình đây mới là vị mỹ nữ đầu tiên trong một năm nay Triển Chiêu cần nghiêm túc quan sát và hiểu rõ. Hơn nữa cần thận suy nghĩ chút, cô bé này chính xác là người phù hợp với thẩm mỹ của Triển Chiêu trong số các cô gái kia nhất. Dĩ nhiên, Triển Chiêu đang nói là đáng về lúc này của cô, chứ không phải bộ dáng đầy phần son không nhìn ra mặt mũi lúc đầu.

Sở dĩ Triển Chiêu cần nghiêm túc quan sát hiểu rõ Đinh Nguyệt Hoa, là vì cậu đáp ứng nhà trường làm tư vấn tâm lý cho Đinh Nguyệt Hoa. Căn nguyên chuyện này dĩ nhiên là bắt đầu từ vụ án của Tiền Minh lúc trước. Vì vụ án đó xảy ra trong sân trường, rất nhiều học sinh đã tận mắt chứng kiến hiện trường vụ án quá đáng sợ, mà Đinh Nguyệt Hoa còn mém nữa trở thành người bị hại. Nhà trường cần nhắc đến việc sinh viên ít nhiều gì sẽ chịu kích thích, nên đề nghị giáo viên khoa tâm lý học làm tư vấn tâm lý cho những sinh viên chịu kích thích kia, mà Đinh Nguyệt Hoa cũng ở trong nhóm cần tiếp nhận tư vấn tâm lý.

Tiếp đó, nhà trường lại giao công việc tư vấn Đinh Nguyệt Hoa cho Triển Chiêu, thế là hai người này mỗi tuần có hai lần gặp mặt. Sau thời gian trao đổi cùng lý giải, Triển Chiêu dần hiểu được nguyên nhân ẩn sâu sau một loạt hành động khoa trương kỳ quái của Đinh Nguyệt Hoa lúc đó. Cậu bắt đầu dùng cách riêng của mình giúp đỡ Đinh Nguyệt Hoa, sau vào tháng tư vấn, Đinh Nguyệt Hoa dần có thay đổi nhiều. Với biến hóa như vậy, Triển Chiêu cảm thấy vừa vui vừa cao hứng. Bất quá, theo thời gian gặp mặt, Triển Chiêu rõ ràng cảm nhận được vài chỗ không đúng. Ví dụ như, Đinh Nguyệt Hoa ăn mặc ngày càng đẹp, vốn dĩ là mỹ nhân, lại cần thận ăn mặc, dĩ nhiên có thể mang tới cảm giác đáng ngạc nhiên. Thứ cảm nhận này càng lúc càng rõ, lại thêm trong thời gian tư vấn Đinh Nguyệt Hoa luôn hỏi rất nhiều câu liên quan tới chuyện riêng của Triển Chiêu, làm Triển Chiêu không thể không đề cao cảnh giác.

Triển Chiêu mang những vấn đề khó khăn này báo cáo với thầy của cậu, kết quả lão già kia không đứng đắn đi chúc mừng Triển Chiêu, đồng thời đề nghị đối bác sĩ tâm lý cho Đinh Nguyệt Hoa, để Triển Chiêu có thể cùng cô bé tiến hành làm tư vấn tâm lý vượt quan hệ mà không làm ảnh hưởng đến đạo đức nghề nghiệp của Triển Chiêu. Triển Chiêu bối rối mấy giây, liền trợn mắt nhìn ông một cái, mặc dù cậu sẽ không đi yêu Đinh Nguyệt Hoa, nhưng đề nghị của lão già đó cậu cũng định làm, giờ cũng là lúc đối bác sĩ tâm lý cho Đinh Nguyệt Hoa. Hơn nữa, xét tình hình cô lúc này, cũng đã có thể ngưng làm tư vấn tâm lý, trở lại cuộc sống lành mạnh.

Vốn Triển Chiêu định sắp tới sẽ nói yêu cầu này với nhà trường, cũng truyền đạt chuyện này với cá nhân

Đinh Nguyệt Hoa. Vậy mà do xảy ra chuyện đánh bom nên thời gian biểu cũng bị kéo ra sau một chút. Ngày thứ ba khi cậu trở về đại học A, Đinh Nguyệt Hoa đã một lần nữa xuất hiện trong phòng làm việc của Triển Chiêu theo thời gian làm tư vấn, mà lần này đi cùng cô, còn có một vị mỹ nhân khác.

“Triển Chiêu, tôi đã sớm nghe Nguyệt Hoa kể về năng lực chuyên môn tuyệt vời của cậu, nên muốn tới đây kiến thức, thế nào, tôi không mời mà tới, cậu sẽ không đuổi tôi đi chứ?”

Nụ cười của Tô Hồng mang theo cảm giác xa lạ trời sinh, khiến người ta cảm thấy dù cười, cũng là nụ cười lạnh như băng.

Nhìn thấy Tô Hồng xuất hiện trước phòng làm việc đúng thật làm người ta cảm thấy bất ngờ, nhưng Triển Chiêu rất nhanh đã đoán ra nguyên nhân mang cô đến đây. Đinh Nguyệt Hoa từng nói với Triển Chiêu, Tô Hồng mèm mề là thành chị dâu của cô ấy, bây giờ hai người cùng tới cũng rất hợp lý.

“Làm gì có, cảnh sát Tô chịu đại giá quang lâm, tôi cao hứng còn không kịp, mau vào đi.” Triển Chiêu mỉm cười đưa Tô Hồng cùng Đinh Nguyệt Hoa vào phòng làm việc.

Tô Hồng hôm nay mặc váy màu lam nhạt, hoàn toàn tương phản với hình tượng khôn khéo trước đó, nhìn qua đẹp nhẹ nhàng. Mà Đinh Nguyệt Hoa ăn mặc càng tinh tế hơn nữa, trên người là một bộ sơ mi voan trắng, váy phần hông, thêm tóc dài xõa vai cùng trang điểm thanh khiết, cả người nhìn qua vừa thanh thuần vừa quyến rũ. Trang phục như vậy nếu để đám tiểu tử trong tổ Trọng án nhìn thấy, chắc chắn sẽ phát ra tiếng sôi tru liên tiếp, nhưng Triển Chiêu nhìn thấy chỉ có thể khẽ cau mày, cảm giác áp lực cực lớn. Thoạt nhìn cậu đoán không sai, Đinh Nguyệt Hoa đối với tư vấn của mình sinh ra tác dụng dờ dình. Loại tình huống thường xảy ra trong việc tư vấn này Triển Chiêu còn là mới gặp lần đầu, nếu không xử lý tốt, sẽ khiến người làm tư vấn chịu tổn thương rất lớn, đồng thời cũng sẽ gây ra ảnh hưởng xấu đến uy tín nghề nghiệp của Triển Chiêu. Mặc dù trong tương lai Triển Chiêu cũng không tự nguyện làm nhân viên tư vấn, nhưng cô bé Đinh Nguyệt Hoa này cũng là người rất tốt, làm giáo viên của cô, Triển Chiêu cũng không mong cô bé bị tổn thương.

Nghĩ tới đây, Triển Chiêu nhìn Đinh Nguyệt Hoa khẽ mỉm cười, “Nguyệt Hoa, hôm nay ăn mặc rất đẹp, định đi hẹn hò sao?”

Đáy mắt Đinh Nguyệt Hoa thoáng qua một tia vui mừng khó thấy được, gò má trắng dường như cũng được nhuộm một tầng đỏ ửng. Triển Chiêu thầm nghĩ không tốt, quả nhiên là thế. Cậu có chút hối hận với lời vừa nói, bất quá xử lý chuyện thế này cậu không có kinh nghiệm, chỉ có thể vận dụng hết sức tri thức chuyên nghiệp của mình, hi vọng có thể xử lý thích đáng.

“Thầy Triển, thầy cũng cảm thấy em rất đẹp sao?” Có lẽ do có Tô Hồng, nên lúc Đinh Nguyệt Hoa nói ra những lời này, âm điệu rất nhỏ, lại có chút ngượng ngùng.

Triển Chiêu lúng túng nhìn Tô Hồng, sau đó ho nhẹ, “Rất đẹp. Bất quá, Nguyệt Hoa, tôi cảm thấy tư vấn của em có thể dừng được rồi, bên trường không thông báo cho em biết, không cần đến gặp tôi nữa sao?”

Khuôn mặt thanh tú của Đinh Nguyệt Hoa thoáng qua một vẻ tịch mịch, dù sao cũng chỉ hiện ra trong nháy mắt, cô lại nhìn về phía thầy Triển nở nụ cười, “Em có nhận được thông báo, nhưng em cũng đã xin trường hi vọng thầy Triển có thể tư vấn cho em thêm một thời gian nữa. Bởi vì, vì em cảm thấy vấn đề của em còn chưa được giải quyết triệt để, trong lòng vẫn cảm thấy không thoải mái. Thầy Triển, em biết thầy bận rộn, nhưng nếu bảo sau này cũng không thể tới gặp thầy em sẽ rất khó khăn. Thầy giúp em đi, hay là thế này, em có thể trả tiền làm tư vấn tâm lý, thầy nhất định phải đáp ứng em!” (Thằng kia mà biết là em chết nha em... Dám giật vợ của chú)

“Nguyệt Hoa, em không nói thật lòng.” Triển Chiêu làm mặt nghiêm túc nhìn Đinh Nguyệt Hoa, “em đã không còn vấn đề nữa, trạng thái tâm lý của em bây giờ vô cùng mạnh khỏe. Có cần tiếp tục tiến hành tư vấn nữa hay không cũng phải là chuyện em tới quyết định, tôi là người chuyên nghiệp, phán đoán này của tôi rất chắc chắn, cho nên...”

“Không!” Thầy Triển, trước đó em còn rất nhiều chuyện chưa nói với thầy, thần nhìn em, em thật sự còn có rất nhiều vấn đề chưa có nói, ví dụ như, ví dụ như ...” Đinh Nguyệt Hoa dường như rất vội, cô đưa mắt nhìn Tô Hồng xin giúp đỡ, sau đó đáng thương, chăm chú nhìn Triển Chiêu, ấp úng không biết phải nói thế nào mới có thể làm Triển Chiêu đổi ý.

Nhưng lúc này Tô Hồng lại cười, vỗ vai Đinh Nguyệt Hoa, ý bảo cô trước không nên gấp gáp.

“Triển Chiêu, tôi cũng cảm thấy Nguyệt Hoa còn một vấn đề chưa được giải quyết.”

“Ừm?” Triển Chiêu thiêu mi, nhìn Tô Hồng, “Mời nói.”

Tô Hồng cười cười, quay đầu xem Đinh Nguyệt Hoa, sau đó nói với Triển Chiêu, “Sau cái lần suýt bỏ mạng đó, Nguyệt Hoa bị dạy dỗ không ít, cho nên thời gian gần đây con bé đã ngoan hơn nhiều. Tư vấn của cậu giúp con bé thoát được bóng ma mất mát bạn thân, nhưng cách cư xử không tốt lúc trước của Nguyệt Hoa lại do một nguyên nhân khác.”

Triển Chiêu gật đầu tỏ vẻ đồng ý, “Những chuyện này tôi đều nghe qua, nhưng trong quá trình tư vấn Nguyệt Hoa từ chối nói chuyện cũ. Vì tôn trọng em ấy nên tôi cũng không hỏi tới. Nhiều lần như vậy nếu người trong cuộc không muốn nói, cũng tức là họ chưa chuẩn bị xong. Hoặc chẳng qua do Nguyệt Hoa không muốn nói với tôi, vậy nên đổi bác sĩ tâm lý khác cho em ấy có lẽ sẽ đạt được hiệu quả tốt hơn.”

“Không! Em không muốn người khác!” Trong mắt Đinh Nguyệt Hoa đã có ánh nước, giống như cô gái bướng bỉnh khi đó lại trở về.

Tô Hồng vội vàng trấn an, xoa tóc Nguyệt Hoa, sau đó nói với Triển Chiêu, “Cậu cũng thấy rồi đó, người con bé tin tưởng nhất hiện giờ là cậu, tôi cảm thấy cứ để cậu tiếp tục làm tư vấn tâm lý cho Nguyệt Hoa mới là thích hợp nhất.”

“Tô Hồng, chị không hiểu, từ góc độ chuyên nghiệp mà nhìn ra tôi bây giờ đã không còn thích hợp làm tư vấn cho Nguyệt Hoa nữa.” Thái độ Triển Chiêu cũng là không cho từ chối, cậu nhìn hốc mắt hồng hồng của Nguyệt Hoa một chút, sau đó khẽ thở dài, nói với Tô Hồng.

“Có thể để tôi nói chuyện riêng với Nguyệt Hoa một chút không?”

Tô Hồng lịch sự rời khỏi phòng làm việc, Triển Chiêu cùng Đinh Nguyệt Hoa ở trong phòng nói chuyện riêng với nhau hơn một tiếng, khi cửa phòng làm việc một lần nữa mở ra, tâm tình của Đinh Nguyệt Hoa dường như đã khá hơn nhiều. Cô giống như có khúc, nhưng vẻ mặt thoải mái. Tô Hồng dùng ánh mắt hỏi thăm kết quả nói chuyện của hai người, Đinh Nguyệt Hoa cong khóe miệng, nở nụ cười ngọt ngào, “Em đã nghĩ thông suốt rồi, hơn nữa thầy Triển cũng đồng ý cho em thêm một tháng để thích ứng. Chị Tô, em không sao đâu, chị đừng lo cho em.”

“Nghĩ thông suốt?” Tô Hồng có chút ngạc nhiên, sau đó rất vội nhìn Triển Chiêu một cái.

Triển Chiêu cũng bất đắc dĩ cười cười, vừa định nói gì, Đinh Nguyệt Hoa lại đột ngột xoay người, nhìn Triển Chiêu, kéo ra nụ cười tinh nghịch, “Thầy Triển, vừa nãy em nhân lúc thầy không để ý có nhìn thấy mấy tính của thầy. Thì ra thầy cũng biết Bao bao đoàn của tụi em, em thật vui quá!”

“Bao bao đoàn?” Triển Chiêu sững sốt, “Bao bao đoàn gì?”

““Behavior Analysis Group*” (Nhóm phân tích hành vi), viết tắt là BAG, phiên dịch ra chính là bao bao đoàn đó.” Đinh Nguyệt Hoa cười híp mắt giải thích, “Đây là một nhóm cho nữ sinh khoa tâm lý tụi em tự dựng nên, trang web thầy đang xem cũng do tụi em làm, đúng rồi, em còn là nhóm trưởng nữa.”

Nói tới đây, mặt của Đinh Nguyệt Hoa lại xẹt lên một tia đỏ, sau đó vô cùng xấu hổ xoay người nhanh chóng chạy trốn.

Triển Chiêu ngơ ngẩn nhìn bóng lưng Đinh Nguyệt Hoa một lúc lâu, mới phản ứng được câu nói của Đinh Nguyệt Hoa là có ý gì. Sau đó, cậu để ý thấy Tô Hồng đang làm mặt cười nhìn cậu, Triển Chiêu chỉ có thể bất đắc dĩ xoa tay, “Mấy đứa nhóc này, tôi thật không hiểu được.”

Tô Hồng cười nói, “Bao bao đoàn, không lẽ đây là tên nhóm hâm mộ của thầy giáo Triển sao, thật là...”

“Tô Hồng, chúng ta có thể ngừng nói về đề tài này chứ?” Còn nói nữa Triển Chiêu có cảm giác mình cũng muốn chạy luôn.

“Được, vậy chúng ta nói chuyện khác.” Ánh mắt Tô Hồng nhìn vào trong phòng làm việc của Triển Chiêu mấy lần, cười nói, “Chỗ này sẽ không có người khác đi vào đi?”

Triển Chiêu sững sốt, sau đó lắc đầu, “Hôm nay là cuối tuần, trừ tôi ra sẽ không có người khác.”

“Tốt lắm, vậy chọn chỗ này.” Tô Hồng gật đầu, nói, “Tôi muốn nói với cậu một chuyện quan trọng, có liên quan tới Bạch Ngọc Đường.”

70. Chương 70: Vụ Án 6 – Anh Túc Hoa Biện (2)

Văn phòng của Triển Chiêu là phòng giáo viên thông thường, vì còn có nhiều giáo viên khác dùng chung, nên diện tích tương đối lớn. Hai người ngồi xuống ghế liền nhau, Triển Chiêu lấy một lon nước trong tủ mình đưa cho Tô Hồng, sau đó im lặng chờ đối phương lên tiếng.

Thật ra Triển Chiêu vẫn có chút tò mò, chuyện Tô Hồng muốn nói nhất định là chuyện trước khi Bạch Ngọc Đường gia nhập tổ Trọng án. Nói thật sau khi biết Bạch Ngọc Đường một năm nay, theo sự biến hóa từ từ trong quan hệ của hai người, Triển Chiêu cũng dần sinh ra tính hiếu kỳ với quá khứ của Bạch Ngọc Đường. Là lòng hiếu kỳ này theo thời gian lại càng lúc càng cao, nhưng bất kể là từ chính miệng bản thân Bạch Ngọc Đường hay còn là của người khác biết chuyện, Triển Chiêu một lời cũng không thể nói được. Triển Chiêu cũng không phải người hết sức nhiều chuyện, nhưng cậu thấy vấn đề tâm lý của Bạch Ngọc Đường cứ chậm chạp không được giải quyết, cảm giác không nắm được vấn đề mấu chốt làm Triển Chiêu rất lo lắng.

Mặc dù mấy ngày trước, Bạch Ngọc Đường đã đồng ý tiếp nhận trị liệu tâm lý chuyên nghiệp, nhưng nghĩ tới thái độ lúc xa lúc gần, khi lạnh khi nóng mấy ngày nay của Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu đã cảm thấy người này lại bắt đầu suy nghĩ lung tung đây, có lẽ bệnh tâm lý lại tái phát không chừng. Mỗi khi nghĩ như vậy, Triển Chiêu liền cảm thấy rất khổ tâm. Làm một thanh niên đơn thuần ưu tú trong thời đại mới, Triển Chiêu có cảm giác tâm hồn khỏe mạnh của mình cũng sớm bị tên Bạch Ngọc Đường này làm cho bất thường mất thôi. Còn tiếp tục như vậy, Bạch Ngọc Đường sẽ không tốt, mà chính cậu cũng sớm sinh bệnh luôn.

Vậy nên, Triển Chiêu sinh ra ý thức quan tâm với Bạch Ngọc Đường, mà đúng lúc này Tô Hồng cũng xuất hiện, bảo là muốn kể chuyện cũ liên quan tới Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu làm sao không hứng thú chứ?

Có lẽ do Triển Chiêu không quen che giấu tâm tình, biểu hiện cảm thấy hứng thú của cậu có chút rõ ràng. Tô Hồng lại không phải người thường, nhìn một cái liền nhìn ra Triển Chiêu rất có hứng với đề tài của mình. Sau khi thấy rồi, trên mặt Tô Hồng cũng hiện ra một nụ cười, cô dùng ngón tay thon dài trắng nõn của mình nhẹ nhàng chơi đùa với vòng khoen của lon nước, sau đó nhàn nhạt nhìn Triển Chiêu, cười nói, “Mặc dù chúng ta quen nhau chưa lâu, nhưng tôi thấy được, cậu rất quan tâm Bạch Ngọc Đường.”

Triển Chiêu hơi sững sốt, sau đó theo bản năng gật đầu, “Đúng, tôi rất quan tâm anh ấy. Làm bằng hữu của anh ta, chị hẳn cũng nhìn ra, trạng thái bây giờ của anh ta thật sự không tốt, cho nên, tôi rất muốn biết rốt cục trên người anh ấy đã từng phát sinh ra chuyện gì.”

“Chuyện cậu hỏi là nguyên nhân tạo nên chứng mất ngủ nghiêm trọng của cậu ta phải không?” Tô Hồng hỏi.

Triển Chiêu lại gật đầu, “Nguyên nhân kia tôi cũng biết chút ít, nhưng rất mơ hồ, không ai muốn kể sự thật cho tôi nghe, cả Bạch Ngọc Đường cũng vậy.”

Tô Hồng thu lại nụ cười, cô chăm chú nhìn Triển Chiêu một lúc lâu, cuối cùng khẽ thở dài, “Thật ra người biết chuyện này cũng không có mấy, những người khác không kể cậu nghe có lẽ là do bọn họ cũng chỉ biết mơ hồ. Mà như tôi biết thì đội trưởng Bao cũng biết chuyện, nhưng anh ta vì tôn trọng Bạch Ngọc Đường nên mới không tự kể chuyện này ra với cậu. Ngoài đội trưởng Bao ra, những người biết chuyện chỉ còn các huynh đệ ban đầu của đội đặc cảnh.”

Nói tới đây, Tô Hồng lại nhìn thật sâu Triển Chiêu lần nữa, “Tôi cũng xem là một, ngoài ra, Nguyệt Hoa, con bé cũng biết chút ít. Bất quá con bé vẫn còn nhỏ, nhìn nhận vấn đề không khách quan, cho nên để con bé nói cho cậu nghe thì sẽ gây phiền toái.”

“Nguyệt Hoa cũng không nói với tôi chuyện của Bạch Ngọc Đường.” Triển Chiêu chăm chăm nhìn ánh mắt Tô Hồng, nghiêm túc nói, “Trong khoảng thời gian tôi làm tư vấn tâm lý cho em ấy, Nguyệt Hoa từ chối nói về bất cứ đề tài nào có dính dáng tới Bạch Ngọc Đường. Đây cũng là lý do vì sao tôi không có cách xử lý triệt để nút thắt trong lòng em ấy, nói thật, tôi biết giữa em ấy và Bạch Ngọc Đường có một loại mâu thuẫn quan trọng chưa được giải quyết. Nếu Nguyệt Hoa thật sự muốn buông bỏ quá khứ, nhất định phải cùng Bạch Ngọc Đường nói chuyện một lần, nếu em ấy còn tiếp tục từ chối, chỉ sợ nút thắt này vẫn chỉ có thể giữ nguyên, không tháo được.”

“Chuyện này cũng hiểu được, nếu cậu nghe qua câu chuyện này liền có thể hiểu.” Tô Hồng khẽ thở dài, trong đôi mắt xinh đẹp hiện ra lệ quang nhàn nhạt, “Chuyện này xảy ra từ ba năm trước.”

Chuyện này xảy ra 3 năm trước ở tỉnh X, lúc đó Bạch Ngọc Đường là phó chỉ huy của đội đặc cảnh tỉnh. Tỉnh X là một tỉnh biên, đất rộng người thưa, bởi vì ở gần biên giới, mà trong thời gian đó lại thường xuyên có quan hệ căng thẳng cùng xung đột với nước kế bên, tạo thành rất nhiều ảnh hưởng xấu đến tính mạng cùng an toàn tài sản của dân bản xứ. Đội đặc cảnh biên chế của tỉnh X vốn đã nhiều hơn so với trung bình, mặc dù Bạch Ngọc Đường chỉ là phó chỉ huy, dưới tay lại quản một đội ngũ hơn 50 người. Nhân số không quá nhiều, nhưng lai lịch đám người này đều không nhỏ, đều là những phần tử tinh anh từ khắp cả nước đến gia nhập đội ngũ cảnh sát trong thời gian mở rộng đội ngũ mấy năm về trước. Bọn họ tới từ khắp mọi nơi, xuất thân tam giáo cửu lưu, mặc dù cấp độ văn hóa không đồng nhất, sở thích cũng là khác xa nhau tới ngàn vạn dặm, nhưng mặc vào cùng một bộ quần áo, gia nhập cùng một tổ chức, đều thân thiết với nhau như huynh đệ.

Trong những người này, người có quan hệ tốt nhất với Bạch Ngọc Đường có hai, một trong đó là anh trai Đinh Nguyệt Hoa, Đinh Diêm Huệ, mà một còn người khác gọi Vân Thu Trạch, vốn là người tỉnh X. Đinh Diêm Huệ cùng Bạch Ngọc Đường là cùng lứa, ra đời trước sau chỉ cách một ngày. Người nhà hai bên lại có quen biết, hai người từ lúc mới mặc tã đã biết nhau, một đường bạn học cho đến khi làm việc. Càng hiếm hơn là sở thích cũng giống, ngày cả chỗ làm việc cũng chọn chung, hơn nữa lại may mắn cùng trở thành chiến hữu đội đặc cảnh. Theo lời song thân Đinh gia nói, ban đầu khi hai bà mẹ cùng mang thai, còn nói đùa nếu sau này sinh một trai một gái sẽ cho hai đứa đính hôn. Mặc dù sau đó lại sinh hai đứa con trai, hôn sự không thành, nhưng tình cảm giữa hai đứa nhóc này so với anh em ruột nhà người khác còn tốt hơn.

Tô Hồng miêu tả quan hệ giữa Bạch Ngọc Đường cùng Đinh Diêm Huệ như vậy cho Triển Chiêu, hai người giống như anh em sinh đôi khác trứng. Trừ tính tình một người có tính hướng ngoại, một người có chút hướng nội ra, những mặt còn lại dường như đều cùng một dạng, thậm chí về ngoài hai người cũng có phần tương tự. Nếu cả hai cùng mặc đồng phục, lại nhìn từ sau lưng, thì người sống chung với bọn họ mấy năm cũng có thể nhận lầm. Cái này đều do hai người họ từ nhỏ sống chung một chỗ, lại thường chơi trò bắt chước nhau, cho nên dáng đi, cũng có chút giống.

Triển Chiêu im lặng nghe Tô Hồng kể lại, theo thanh âm bồi ngùi của vị nữ cảnh sát xinh đẹp, trong đầu không nhìn được bắt đầu tưởng tượng ra một nam sinh có 8 phần tương tự Bạch Ngọc Đường, một lần cười lên lại càng thêm sáng láng. Một người như vậy, một tình bạn như vậy, làm Triển Chiêu cảm thấy cậu không cách nào có thể hình dung và trải nghiệm, bởi vì cậu không có may mắn như Bạch Ngọc Đường, có thể tìm được một người bạn thân như thế. Nhưng, cậu hoàn toàn có thể hiểu được ý vị khi mất đi người kia, chỉ còn dư lại một mình. Đinh Diêm Huệ đối với Bạch Ngọc Đường mà nói, đâu chỉ là bằng hữu, e rằng đã chẳng khác gì người thân đi.

“Sau đó”, nụ cười trên mặt Tô Hồng từ từ trở nên nghiêm túc, lòng Triển Chiêu đột nhiên không nhịn được, mà trầm xuống.

Nhìn thấy Triển Chiêu bày tỏ loại tâm tình này ra ngoài, khóe miệng Tô Hồng không nhìn được ngoác ngoác, “Đừng nóng, từ giờ tới lúc xảy ra chuyện đó còn một đoạn thời gian, tôi bảo sau đó là chỉ một chuyện khác.”

Kế tiếp, Tô Hồng giới thiệu với Triển Chiêu một người bạn tốt khác của Bạch Ngọc Đường, Vân Thu Trạch. So sánh với Đinh Diêm Huệ, quan hệ của Vân Thu Trạch cùng Bạch Ngọc Đường hoàn toàn là một phương thức khác biệt. Nếu bảo giữa Bạch Ngọc Đường với Đinh Diêm Huệ là thân thiết gia đình, thì Bạch Ngọc Đường cùng Vân Thu Trạch giống như một nhóm đối thủ cạnh tranh.

Vân Thu Trạch vốn là người tỉnh X, sau khi gia nhập đội đặc cảnh rồi vẫn ở lại tỉnh X tiếp tục chịu huấn

luyện, đến bây giờ cũng không rời địa phương. Lần đầu tiên Bạch Ngọc Đường thấy Vân Thu Trạch là 5 năm trước khi anh chính thức tới tỉnh X làm việc, lúc đó anh chỉ vừa 18 tuổi, vẫn còn là sinh viên đại học, sở dĩ tới được đội đặc cảnh tỉnh X đều là nhờ cơ hội trao đổi thực tập của trường. Vân Thu Trạch năm đó cũng chỉ mới 19 tuổi, nhưng hẳn không học đại học, mà trực tiếp vào đội đặc cảnh sau khi tốt nghiệp trường cảnh sát. Một năm khi hai người gặp mặt, Bạch Ngọc Đường còn là học sinh bình thường, còn Vân Thu Trạch ở tuổi đó đã sớm trở thành một trong những đặc cảnh thân thủ phi phàm, cực kì nổi tiếng.

Hai người khi ấy đều trẻ tuổi, người trẻ tuổi khó tránh được hung hăng, hơn nữa Bạch Ngọc Đường bấy giờ cũng là người không bao giờ chịu thua cuộc, cho nên đã sớm âm thầm so sánh thực lực với Vân Thu Trạch trong lòng. Mà lần đó Đinh Diêm Huệ lại hiếm thấy không cùng Bạch Ngọc Đường xuất hiện trong hàng ngũ trao đổi ở tỉnh X, Tô Hồng cũng không biết trong mấy tháng trao đổi kia Bạch Ngọc Đường với Vân Thu Trạch chung đụng thế nào. Bất quá, sau mấy tháng, đội trưởng của Bạch Ngọc Đường phát hiện đội ngũ mình có một tên phản bội nhỏ. Bạch Ngọc Đường kiên quyết muốn ở lại chịu huấn luyện ở tỉnh X, mà đội trưởng hỏi tại sao, anh ta lại kiên quyết không trả lời.

Bởi vì còn việc học phải hoàn tất, nên cuối cùng Bạch Ngọc Đường vẫn bị đội trưởng linh đi, còn chuyện liên quan tới việc sau khi Bạch Ngọc Đường trở lại thành phố D, Tô Hồng đều được Đinh Diêm Huệ kể lại. Theo lời Đinh Diêm Huệ, lần đó, sau khi trở về Bạch Ngọc Đường giống như thay đổi cả người. Lúc huấn luyện cũng không vì dễ dàng vượt mặt bạn học mà tự mãn, những hành vi xốc nổi ngày xưa cũng biến mất, giống như tức khắc trưởng thành lên mấy tuổi. Xuất phát từ lòng quan tâm anh em, Đinh Diêm Huệ đuổi theo Bạch Ngọc Đường hỏi rất lâu, Bạch Ngọc Đường mới không tình nguyện kể chuyện Vân Thu Trạch cho Đinh Diêm Huệ.

Theo lời Đinh Diêm Huệ, mấy tháng ở tỉnh X, Vân Thu Trạch lớn hơn Bạch Ngọc Đường một tuổi kia, trong mỗi phương diện sát hạch của đội đặc cảnh đều dạy Bạch Ngọc Đường một bài học. Mỗi lần Bạch Ngọc Đường không phục muốn đi khiêu chiến đối phương, cũng bị đối phương đánh hai ba cái không bỏ dậy nổi. Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên. (Người còn người giỏi hơn, trời còn trời cao hơn) Bạch Ngọc Đường cuối cùng cũng biết trình độ mình đang ở đâu. Lúc Tô Hồng kể lại nguyên lời của Đinh Diêm Huệ, khoe miệng cũng không nhịn được câu lên nụ cười nhạt.

Triển Chiêu cũng cười, cậu có thể tưởng tượng, Bạch Ngọc Đường khi ấy hẳn có nhiều khó chịu. Bất quá, cùng lúc mỉm cười, Triển Chiêu cũng sinh ra một ít tò mò với người gọi Vân Thu Trạch. Cậu chăm chú nhìn ánh mắt Tô Hồng, trong lòng lại rất rõ Vân Thu Trạch nhất định là nhân vật quan trọng trong câu chuyện, nếu không, Tô Hồng sẽ không cố tình nói đến hắn.

“Sau đó Bạch Ngọc Đường tốt nghiệp xong liền tự xin đi làm ở tỉnh X, Bạch Ngọc Đường muốn đi, Đinh Diêm Huệ dĩ nhiên sẽ tới cùng, cho nên hai người họ cùng đến đội đặc cảnh tỉnh X. Mà tôi, cũng ở đó quen biết hai người.”

Tô Hồng khẽ mỉm cười, trong ánh mắt hiện ra thần thái xinh đẹp, cô dường như đang nhớ lại thời gian ba năm trước. Khi đó cô là một trong số ít nữ đặc cảnh, cùng làm việc mới một đám tiểu tử ưu tú hăm hăm hổ hổ, chung sống sáng chiều, cuộc sống tuy có áp lực cực lớn, nhưng lại là cuộc sống tràn đầy hi vọng.

“Sinh hoạt tỉnh X rất cực khổ, nhưng đãi ngộ của đội đặc cảnh lại cực tốt. Bạch Ngọc Đường tuy là con em nhà phú gia, nhưng từ nhỏ đã có năng khiếu khác người, có thể chịu khổ, dám chịu mạo hiểm, đối xử với người khác cũng thân thiện, hơn nữa anh trai cậu ta còn là đại nhân vật, cấp trên cũng có ý bồi dưỡng cậu ta. Cho nên không lâu sau khi gia nhập đội đặc cảnh, cậu ta đã thăng lên chức phó chỉ huy, mà lúc đó chỉ huy chính là Vân Thu Trạch.”

“Làm thuộc hạ của Vân Thu Trạch, không phải Bạch Ngọc Đường sẽ không phục sao?” Triển Chiêu híp mắt, nhàn nhạt nhìn Tô Hồng.

Tô Hồng mỉm cười lắc đầu, “Bạch Ngọc Đường cũng không phải người thích ra quyết định, mặc dù cậu ta đủ năng lực, nhưng chỉ cần là người khiến cậu ta tâm phục khẩu phục thì cậu ta cũng không ngại để người ta lãnh đạo cậu ta. Mà vừa vặn, Vân Thu Trạch chính là người khiến cậu ta tâm phục khẩu phục. Có thể nói, trước lúc xảy ra chuyện kia, Bạch Ngọc Đường vẫn luôn xem Vân Thu Trạch như thần tượng của mình.”

“Bạch Ngọc Đường, thần tượng?” Trong ánh mắt Triển Chiêu hiện ra một sự kinh ngạc, không phải do cậu quá sức ngạc nhiên, mà cậu hiện tại nghĩ không thông, rốt cuộc vị thần tượng này là thế nào. Loại người

như Bạch Ngọc Đường lại có thần tượng, chuyện này so với chuyện lúc Bạch Ngọc Đường kể cho cậu biết Bạch Cẩm Đường tiên sinh có một đứa con trai 10 tuổi lại yêu đồng tính còn khiến cậu cảm thấy có triển vọng hơn.

Tô Hồng mỉm cười, trợn mắt, nhìn Triển Chiêu nói, “Ai cũng có lúc trẻ tuổi, Bạch Ngọc Đường cũng không có ngoại lệ mà.”

Triển Chiêu ngẩn người, cũng cười, cậu tưởng tượng một Bạch Ngọc Đường đuổi theo sau lưng một đại ca Vân Thu Trạch, hai mắt lấp lánh, đột nhiên còn cảm thấy rất đáng yêu.

Nhưng, nụ cười trên mặt Triển Chiêu rất nhanh bị thay thế bằng vẻ nghiêm túc, cậu trịnh trọng nhìn Tô Hồng, dùng âm thanh tỉnh táo hỏi, “Nói vậy, thần tượng Vân Thu Trạch cũng tổn thương tâm lý của Bạch Ngọc Đường cuối cùng có can hệ thế nào?”

Tô Hồng thở dài, đột ngột khui lon nước trong tay, uống một ngụm to, sau đó mới ngẩng đầu lên nhìn về phía Triển Chiêu.

“Triển Chiêu, cậu thật là một người thông minh. Nghe tôi kể chuyện xưa dài như vậy, hẳn cậu có thể đoán được, Vân Thu Trạch là một nhân vật mấu chốt, đúng không?”

Triển Chiêu gật đầu, nhưng không đáp lại, ánh mắt Tô Hồng lướt qua người Triển Chiêu, đầu nhìn về xa xôi, một lúc sau, cô nói ra một câu khiến Triển Chiêu kinh ngạc.

“Vân Thu Trạch, chính là Bá Tước.”

71. Chương 71: Vụ Án 6 – Anh Túc Hoa Biện (3)

Chân mày Triển Chiêu đột nhiên nhíu lại, mặc dù vừa rồi cậu đã có một vài suy đoán, cảm thấy Vân Thu Trạch này nhất định không phải nhân vật đơn giản. Nhưng mà, cho dù có cho cậu đoán trước thêm mấy lần nữa, cậu cũng không thể nào đem một chỉ huy đội đặc cảnh thành một kẻ đứng đầu phần tử khủng bố nổi tiếng mới được nhắc lại gần đây được. Nhưng, Triển Chiêu tin, lời Tô Hồng nhất định là thật. Vân Thu Trạch chính là Bá Tước, mà Bá Tước, lại từng là bằng hữu của Bạch Ngọc Đường, thậm chí còn từng là chỉ huy đội đặc cảnh. Toàn bộ chuyện này, nghe qua lạ thường làm sao ấy.

“Cậu thật không có chút ngạc nhiên nào sao?” Tô Hồng không nghe thấy Triển Chiêu phát ra âm thanh ngoài ý muốn, có chút ngạc nhiên nhìn cậu.

Triển Chiêu chăm chú nhìn thẳng vào mắt Tô Hồng, thành thật trả lời, “Nói thật, tôi có bất ngờ. Bất quá, tôi đoán chuyện kế tiếp chị kể với tôi so với chuyện này còn bất ngờ hơn nữa có đúng không?”

Tô Hồng khẽ cười khổ một tiếng, “Không sai, toàn bộ chuyện sắp tới đều rất bất ngờ. Hiện tại tất cả đều đã qua, tôi có thể kể cho cậu biết thân phận của Vân Thu Trạch một cách đơn giản, nhưng ngay từ đầu cái chân tướng này lại làm cảnh đội của chúng tôi phải đổ máu thật cao.”

Triển Chiêu chau mày, cậu nhớ lại những chuyện xưa có liên quan tới Bạch Ngọc Đường mà Bao Chứng từng nhắc với cậu, cũng nhớ lại những chuyện về ác mộng cùng nỗi sợ đánh bom mà Bạch Ngọc Đường từng kể. Lại thêm trận giằng co cuối cùng của Bạch Ngọc Đường với Ngô Dân Sơn, khi ấy anh ta cũng từng nhắc qua Bá Tước.

“Lúc đó Bá Tước đã lên kế hoạch đánh bom hàng loạt, mà cuối cùng người bị hại đồng thời lại là 5 cảnh sát, những cảnh sát bị hại kia chính là người trong đội đặc cảnh các cô. Bọn họ là đồng đội của cô với Bạch Ngọc Đường đúng không?”

Tô Hồng làm vẻ mặt nặng nề gật đầu, “Trong tỉnh X lúc đó, lũ khủng bố hoạt động vô cùng hung hăng. Đội đặc cảnh bọn tôi phối hợp với bộ đội vũ trang cùng quân đội địa phương tham gia hoạt động loại bỏ lực lượng khủng bố hết sức quy mô. Bên ngoài thành phố chủ yếu do quân đội cùng cảnh sát vũ trang chịu trách nhiệm, mà đặc cảnh bọn tôi, chủ yếu phụ trách bảo vệ những khu vực trọng điểm ở trung tâm thành phố. Tỉnh x khi đó, mỗi năm đều quyết định tổ chức một hoạt động quy mô lớn, mời đến đều là nhân vật hết sức trọng yếu. Đêm trước hoạt động lại gặp phải hoạt động khủng bố phát sinh thường xuyên như thế, khiến an ninh toàn bộ thành phố phải chịu áp lực cực đại.

Tôi khi ấy nhớ rất rõ, chỉ trong vài tháng xảy ra không dưới 5 vụ đánh bom, những trái bom đó được chế tạo vô cùng cao siêu. So với những quả bom ấy, những thứ mấy ngày trước Ngô Dân Sơn làm ra chỉ xem là đồ chơi cho con nít.

Sau mỗi lần phát sinh đánh bom, phần tử khủng bố sẽ thông qua đài phát thanh ở ngoại biên để tuyên bố người phụ trách hành động lần đó, hơn nữa lần nào cũng nhắc tới một người tên là Bá Tước. Năm vụ đánh bom, làm tài sản tổn thất hơn hàng ngàn vạn cùng số lượng lớn thương vong, mà Bá Tước cũng nhờ thế mà nổi tiếng. Tuy truyền thông không viết lên mặt báo, nhưng trên Internet lại nổi đủ mọi lời đồn, một số lượng lớn hình chụp bi thảm của hiện trường trải dài trên internet. Lúc ấy, cứ hễ nhắc tới tỉnh X, không ai sẽ không nhắc tới hoạt động khủng bố kinh người cùng Bá Tước.”

Nói tới đây, Tô Hồng tạm ngưng, sau đó, hít thở sâu vài hớp, giống như muốn tạm thoát ra khỏi những ký ức kinh khủng kia, lấy lại bình tĩnh trong thời gian ngắn. Khoảng 1 phút, Tô Hồng lại uống một hớp, rồi mới ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt xinh đẹp nhìn Triển Chiêu, nói, “Cảnh sát địa phương cùng đội đặc cảnh chúng tôi đều ở đó, cùng điều tra những vụ đánh bom và cả thân phận Bá Tước. Trải qua vô số phân tích khảo chứng cẩn thận, cuối cùng cảnh sát phong tỏa tầm mắt lên những nhân viên chuyên được đào tạo về phá bom.”

Tô Hồng lại ngưng, chăm chăm nhìn vào mắt Triển Chiêu hỏi, “Cậu không cảm thấy kỳ lạ sao? Tại sao chúng tôi nhanh như thế đã có được kết luận?”

Triển Chiêu cau mày, suy nghĩ một hồi, lại nhớ về bản hồ sơ mấy ngày trước cậu làm cho bên Ngô Dân Sơn, cân nhắc lúc lâu mới đáp lại, “Năm vụ án, nhiều người bị hại, từ một chút đầu mối này có thể phân tích được thời gian gây án, tần số gây án, động cơ gây án của kẻ tình nghi. Mà từ những tàn bom còn sót lại, có thể phân tích được thủ đoạn gây án, cùng thói quen thiết kế thiết bị kích hoạt của hắn. Sở dĩ bọn chị phong tỏa tầm mắt tại những nhân viên được đào tạo chuyên nghiệp, nhất định phải là do đã nắm giữ được bằng chứng liên quan.”

Thấy Tô Hồng gật đầu, sắc mặt của Triển Chiêu lại giữ nguyên vẻ nghiêm trọng, cậu chăm chú nhìn vào mắt Tô Hồng, cau mày, “Nhưng tôi vẫn không nghĩ ra, Bá Tước, hắn tại sao phải làm thế? Từ một chỉ huy đội đặc cảnh Vân Thu Trạch sao sẽ trở thành phần tử khủng bố chứ?”

Tô Hồng cười lạnh, “Chẳng lẽ cậu đoán không ra?”

Trên mặt Triển Chiêu thoáng qua một tia dao động, cậu lắc đầu, “Tôi nghĩ tôi đoán được, nhưng vẫn là không dám tin, chuyện này thực sự quá kỳ lạ.”

“Nếu đoán được rồi, thì nói đi, cho tôi ném thử một chút sự kỳ diệu của cậu.” Tô Hồng hồ hững nói.

Triển Chiêu khẽ cười khổ, “Không phải là Vô Gian Đạo đi*?”

(*Vô gián đạo(Hoa phồn thể: 无间道, Hoa giản thể: 无间道, bính âm: Wú Jiān Dào, tiếng Anh: Infernal Affairs) là một bộ phim hình sự, trinh thám của điện ảnh Hồng Kông sản xuất năm 2002. Câu chuyện của Vô gián đạo là cuộc đấu trí căng thẳng giữa viên cảnh sát Trần Vĩnh Nhân (Lương Triều Vĩ) hoạt động bí mật trong một băng xã hội đen và tên tội phạm Lưu Kiến Minh (Lưu Đức Hoa) do chính băng xã hội đen này gài vào lực lượng cảnh sát.)

Tô Hồng sửng sốt, sau đó lại không nhịn được cười, “Quả nhiên đến tìm cậu là đúng. Đã vậy cậu đoán một chút xem, cuối cùng cảnh sát làm sao đoán được Vân Thu Trạch là Bá Tước.”

Triển Chiêu cau mày suy nghĩ thêm chút nữa, chỉ một chốc sau, cậu đã lại nhìn về phía Tô Hồng, “Từ những chuyện chị kể lại, tôi đoán tên Vân Thu Trạch kia phải là loại người có tính nhẫn nại, thủ đoạn cao siêu, năng lực cũng hơn người. Hắn vốn là người tỉnh X, từ nhỏ đã được tổ chức khủng bố tuyển chọn, qua nhiều năm nghiêm khắc tẩy não cùng huấn luyện, thì dùng thủ đoạn bí ẩn nào đó nhét hắn phải nằm vùng trong đội ngũ cảnh sát. Theo lời chị kể, khi còn rất trẻ hắn đã vào trường cảnh sát, phục vụ đội ngũ nhiều năm, lại vẫn kiên định phục vụ tổ chức khủng bố, nói vậy tính tình người này hết sức cứng đầu lại cương ngạnh.

Dưới sự kích thích sau nhiều lần hành động thành công, loại tính tình cố chấp đó sẽ khiến hắn mất đi tính táo, hắn có thể sẽ mạo hiểm, mà mạo hiểm sẽ lộ sơ hở. Đúng lúc này, cảnh sát lại hướng tầm mắt hoài nghi về nhân viên chuyên nghiệp, như thế, cảnh sát vũ trang, đặc cảnh, quân nhân đều là đối tượng hoài nghi

trọng yếu. Hai trường hợp chồng chất, nếu Vân Thu Trạch lộ ra chút chân tướng, sẽ dễ dàng bị người ta bắt lại. Tôi đoán, là tự hấn tính sai, chui đầu vào rọ, đúng không?”

Tô Hồng có hơi giật mình nhìn Triển Chiêu, đối phương còn nói chưa xong, Tô Hồng đã không nhịn được, thở dài nói, “Thầy Triển, cậu thật là thiên tài.”

“Đừng, chị đừng gọi tôi thầy Triển được không?” Triển Chiêu bắt đắc dĩ cười, “Nói vậy sẽ làm tôi có cảm giác như mình đang nói chuyện với phụ huynh Đinh Nguyệt Hoa ấy.” Nghe được lời Triển Chiêu, Tô Hồng nhẹ giương khóe miệng, nụ cười lại có chút khổ sở.

“Nói thật, vốn dĩ tôi đã có thể thành phụ huynh của Nguyệt Hoa, nếu như không có hành động ngày đó.....”

Nói tới đây, tâm tình Tô Hồng có hơi kích động, bất quá nháy mắt, cô đã giấu nó đi mất. Cô ngẩng đầu lên nhìn Triển Chiêu cười, tiếp tục, “Tóm lại, đến cuối cùng, cảnh sát đã khám phá ra thân phận chân chính của Vân Thu Trạch, nhưng lúc đó cũng không xác định được hẳn là Bá Tước. Chẳng qua chỉ nghi ngờ hẳn có liên quan đến chuyện đánh bom. Vậy mà, đáng tiếc, khi cảnh sát đến nhà hẳn lòng bắt, đã là vườn không nhà trống. Sau khi Vân Thu Trạch lọt lưới, quân đội lập tức phong tỏa mọi lối ra của thành phố, từ đó về sau tỉnh X cũng một mực sóng yên biển lặng, nhưng ngay cái lúc mọi người đều cho rằng Bá Tước từ nay sẽ biến mất, thì đội đặc cảnh lại nhận được một cú gọi khiêu khích.”

“Là Vân Thu Trạch gọi?” Triển Chiêu cau mày hỏi.

Tô Hồng gật đầu, “Vân Thu Trạch trực tiếp gọi điện tới phòng làm việc của chỉ huy đội đặc cảnh, hẳn để Bạch Ngọc Đường nhận điện đồng thời cũng khiêu chiến với cậu ấy.”

“Bạch Ngọc Đường?” Triển Chiêu hơi ngẩn người, nhưng rất nhanh đã gật đầu, “Sau khi Vân Thu Trạch chạy trốn, cái ghế chỉ huy xem như trống không, Bạch Ngọc Đường bắt buộc vào tuân mệnh. Mà lúc này Vân Thu Trạch lại gọi tới, nhất định là khiêu chiến cảnh sát thông qua Bạch Ngọc Đường.”

“Đây chính là chủ ý của hẳn.” Tô Hồng cảm giận nói, “Hẳn bắt Bạch Ngọc Đường lập tức mang đội tới trường tiểu học tỉnh X, nếu trong vòng nửa giờ không tới kịp, sẽ cho nổ bom, để hơn 10 mấy giáo viên cùng học sinh cũng bị nổ banh xác.”

“Đơn giản là bệnh điên!” Triển Chiêu không nhịn được siết chặt quả đấm, cậu tự nhận mình vốn không phải người giàu tình cảm, nhưng cho dù có tỉnh táo hơn nữa, cũng không cách nào chịu đựng được loại thủ đoạn dùng tính mạng con nít để uy hiếp người ta khôn kiếp như này!

“Hẳn đúng là kẻ điên, vừa rồi suy đoán của cậu đối với hẳn có một chút vô cùng chính xác, tên Bá Tước này, đơn giản là cố chấp cuồng.” Tô Hồng lạnh lùng nói, “Sau này Bạch Ngọc Đường từng nói với tôi, làm công sự với Vân Thu Trạch suốt mấy năm, căn bản không nhận ra được người này lại điên cuồng đến vậy, hẳn thật sự nguy trang quá giỏi.”

“Người được tổ chức khủng bố tỉ mỉ bồi dưỡng nhiều năm, có thể nói là đặc công cấp cao cũng không quá, Bạch Ngọc Đường lại xem hẳn như bằng hữu, hơn nữa lại quen nhau lúc trẻ, bất kể thế nào cũng không nghĩ tới mặt kia. Không thể xem đây là sai lầm của Bạch Ngọc Đường, chỉ có thể trách đối thủ quá giáo hoạt.”

“Phải mà Bạch Ngọc Đường cũng suy nghĩ giống cậu thì tốt.” Tô Hồng khẽ thở dài, “Khi ấy, cậu ta chỉ mới 23, hơn nữa còn bị bằng hữu tốt nhất phản bội, lúc đó là lâm nguy nhận lệnh, mà thách thức đầu tiên lại còn là Vân Thu Trạch. Triển Chiêu, thật ra cậu cũng có thể tưởng tượng ra, lúc Bạch Ngọc Đường nhận được cú điện thoại đó sẽ giận dữ tới mức nào đi?”

Triển Chiêu mặt trầm như nước, cậu chẳng qua gật đầu, không trả lời.

Tô Hồng cười khổ, “Lúc đó tôi với Đinh Diêm Huệ cùng nhìn ra cậu ấy có gì không đúng, hết lời khuyên ngăn cậu ta không được tự mình mang đội, hoặc là ban đầu, nhờ cấp trên tiếp viện rồi hãy tính tiếp. Nhưng Bạch Ngọc Đường lúc đấy giống như điên rồi, không nghe lọt cái gì cả. Cuối cùng cậu ta mang theo một tổ trực tiếp bay tới hiện trường, Đinh Diêm Huệ sợ cậu ta xung động như thế chạy qua sẽ xảy ra chuyện, nên cùng chạy theo. Tôi phải ở lại, Diêm Huệ trước khi đi còn dặn tôi, nhất định phải tìm mọi biện pháp liên lạc với cấp trên, tốt nhất là tìm được người có thể ngăn cản Bạch Ngọc Đường. Tôi khi đó gọi biết bao

hiều cuộc, thậm chí còn tự mình đến bên bộ đội xin bọn họ mau chóng liên lạc với anh trai Bạch Ngọc Đường, nhưng quả nhiên vẫn trễ một bước.”

“Bá Tước đã sắp bày cho Bạch Ngọc Đường?” Triển Chiêu nghiêm sắc mặt hỏi.

Trong mắt Tô Hồng đã có chút lệ ý, cô gật đầu, “Chính xác là vậy, mặc dù cuối cùng cũng cứu được những đứa bé kia, lập công tiêu diệt được kẻ cầm đầu tổ chức khủng bố Bá Tước, nhưng vì phán đoán sai lầm của Bạch Ngọc Đường, dẫn đến việc hi sinh 5 người đặc cảnh, trong đó, có cả...”

“Tôi hiểu.” Triển Chiêu gật đầu, cắt đứt lời nói của Tô Hồng, “Từ đó về sau Bạch Ngọc Đường liền gặp ác mộng, hơn nữa triệu chứng sợ bom nổ càng tồi tệ hơn. Lại được Đinh Nguyệt Hoa mang cơn thiện nộ của cái chết của anh mình tổng lên đầu cậu ấy, nhất định không chịu tha thứ.”

Tô Hồng nặng nề gật đầu, sau đó hít thở sâu.

Triển Chiêu suy nghĩ về mặt khổ sở của cô, hỏi, “VẬY còn chị?”

“Tôi?” Tô Hồng ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn Triển Chiêu.

“Chị tại sao không trách Bạch Ngọc Đường? Vì Đinh Diêm Huệ.”

Tô Hồng cười, “Cũng từng trách, nhưng thời gian đã qua lâu như vậy, nhưng tôi nghĩ nếu là Diêm Huệ có lẽ sẽ không hi vọng bằng hữu tốt nhất của mình chịu hành hạ như vậy đâu. Bạch Ngọc Đường đã phải trả cái giá cao, là bạn cậu ta, tôi hi vọng cậu ta có thể mở lòng sống tiếp. Cho nên, tôi mới nói ra những chuyện này, hi vọng cậu có thể giúp cậu ấy.”

“Tôi?” Lần này tới phiên Triển Chiêu kinh ngạc, không phải cậu không muốn giúp một tay, chẳng qua cậu chỉ cảm thấy kỳ lạ vì sao Tô Hồng lại nghĩ tới việc tìm mình tới giúp Bạch Ngọc Đường.

Tô Hồng gật đầu, “Chính là cậu. Lần này trở lại, tôi thấy được, Bạch Ngọc Đường rất khác biệt so với trước kia. Mà nguyên nhân khiến cậu ta thay đổi, chính là cậu. Triển Chiêu, tôi tin cậu nhất định giúp được Bạch Ngọc Đường. Lấy ánh mắt bạn cũ của tôi mà nhìn ra, trừ Đinh Diêm Huệ, đời này Bạch Ngọc Đường còn không dùng ánh mắt tín nhiệm như thế nhìn người thứ hai, mà cậu lại là một ngoại lệ.”

Lời của Tô Hồng khiến Triển Chiêu cảm thấy hơi thụ sủng nhược kinh, cậu như suy nghĩ chuyện gì đó, quan sát Tô Hồng mấy lần, nhưng trong đôi mắt cô gái xinh đẹp này không có chút nào giả dối. Nếu không phải do năng lực che giấu của cô quá siêu, thì chính là cô thực sự nghĩ như thế. Thật không lẽ giống như chị ấy nói, Bạch Ngọc Đường rất tín nhiệm mình?

Nhưng mấy hành động gần đây nhất của anh ta căn bản không có sức thuyết phục nha. Nghĩ tới đó, Triển Chiêu bất đắc dĩ cười, “Nếu thật đúng như chị nói, tôi nhất định sẽ cố hết sức, Bạch Ngọc Đường bây giờ cũng là bằng hữu của tôi. Tôi tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn anh ta khổ sở.”

Nói tới đây, Triển Chiêu đột nhiên nghĩ tới cái gì, ánh mắt nhìn Tô Hồng cũng đột ngột có chút điều tra.

“Bất quá —”

“Ừ?” Tô Hồng nhún mày, “Bất quá cái gì?”

Triển Chiêu biểu lộ vẻ mặt nghiêm túc, cậu quan sát Tô Hồng trên dưới mấy lần, sau đó bất động thanh sắc hỏi, “Chẳng qua tôi cảm thấy rất lạ, chị với Bạch Ngọc Đường ba năm không liên lạc, lần đầu tiên xuất hiện lại là ở hiện trường nổ bom. Hơn nữa, nếu chị quan tâm đến anh ta tới mức có thể đem hết bí mật này kể cho tôi, thì tại sao mãi không chịu xuất hiện? Tôi nghĩ, nếu có những lời nói của chị, thì lúc đầu có thể hóa giải quan hệ giữa Đinh Nguyệt Hoa cùng Bạch Ngọc Đường rồi.

Tô Hồng lần này chị tới tổ Trọng án, còn có nhiệm vụ khác đúng không?”

Tô Hồng hơi sững sốt, rất lâu cũng không nói lời nào. Triển Chiêu hiểu, có lẽ Tô Hồng có chuyện không thể nói rõ, chuyện đi này của bọn họ, thường sẽ có nhiệm vụ bí mật cần hoàn thành, cho nên cũng không hỏi tới. Nhưng lại không nghĩ tới, ngay khi Triển Chiêu định bỏ qua, Tô Hồng lại đột nhiên phát biểu, “Cậu đoán không sai, lần này trở về tôi đúng thật có chuyện khác phải làm. Chuyện này trong tổ Trọng án chỉ có tôi cùng đội trưởng Bao biết, cho nên tôi không thể tiết lộ với cậu.”

“Tôi hiểu.” Triển Chiêu gật đầu, sau đó cười khẽ, “Bất kể là cái gì, Bạch Ngọc Đường có được người bạn như chị cũng là may mắn của anh ta.”

Tô Hồng cũng cười, cô đột ngột đứng dậy, sau đó tiêu sái đưa tay ra với Triển Chiêu, “Tôi với cậu có cùng ý nghĩ, Bạch Ngọc Đường có thể quen biết cậu, cũng là nhờ vào may mắn đây.”

Triển Chiêu cũng đứng lên, lễ phép bắt tay Tô Hồng, hai người nhìn nhau mỉm cười. Sau đó, Tô Hồng liền cáo từ, trước khi rời đi còn nhắc Triển Chiêu tốt nhất đừng đem chuyện hai người nói với nhau cho Bạch Ngọc Đường hay.

Sau khi Tô Hồng đi rồi, Triển Chiêu lại lấy một lon nước từ trong tủ mình ra, mở ra từ từ uống, vừa uống vừa đứng ở cửa sổ nhìn xa xăm. Cậu hí hóp mắt đứng nghiêm ở đó một lúc lâu, suy nghĩ chậm chạp bay về mấy năm nay, cuối cùng dừng lại ở trên người Bạch Ngọc Đường. Lời nói của Tô Hồng khiến cậu phác họa được hoàn chỉnh một Bạch Ngọc Đường trong lòng cậu, chậm rãi tạo thành một ấn tượng mới. Đối với người tên Bạch Ngọc Đường này, cậu đã từng vô cùng nghi ngờ, mà buổi nói chuyện hôm nay, lại giúp cậu giải được một ít nghi vấn, lại tăng thêm nhiều câu hỏi hơn. Muốn giúp đỡ cho người từng bị tổn thương tâm lý, nhất định phải biết rõ thương thế của hắn ở nơi nào. Đúng bệnh mới có thể hết thuốc, mà bây giờ chẳng qua chỉ mới nghe lời nói một bên của Tô Hồng, Triển Chiêu cũng không biết phải bắt đầu giúp anh từ đâu.

Đinh Diễm Huệ, Vân Thu Trạch, Bạch Ngọc Đường. Triển Chiêu hơi cau mày, có cách nào hiểu rõ hơn càng nhiều càng tốt không?

72. Chương 72: Vụ Án 6 – Anh Túc Hoa Biện (4)

Lúc Triển Chiêu với Tô Hồng chia tay nhau, Bạch Ngọc Đường cũng đúng lúc đi ra khỏi một phòng làm việc khác ở đại học A. Khi anh đi thang máy xuống lầu 1, thì gặp phải Tô Hồng cũng vừa đi từ cầu thang xuống. Bạch Ngọc Đường lộ ra vẻ mặt rất bất ngờ, Tô Hồng cũng hơi ngoài ý muốn, chẳng qua cô đã nhanh chóng nghĩ được chuyện gì vừa xảy ra.

“Nghe nói cậu trị liệu rất thuận lợi?” Trên mặt Tô Hồng hiện ra nụ cười dịu dàng hiếm có.

Sắc mặt Bạch Ngọc Đường cũng hơi hòa hoãn, bất quá anh cũng không cười, mà theo bản năng nhìn về hướng cầu thang, giống như vô tình hỏi Tô Hồng, “Cô cũng tới khoa tâm lý đại học A sao, tới gặp bạn?”

Tô Hồng mỉm cười, gật đầu, “Nói giọng này là sao, chẳng lẽ chỉ có cậu mới được làm bạn với nhà tâm lý học mà tôi lại không?”

“Thì ra bạn cô là nhà tâm lý học nha.” Bạch Ngọc Đường ngoắc khéo miệng, khéo mắt lại nhìn về phía cầu thang lần nữa, “Không phải vị tâm lý học này ngẫu nhiên cũng họ Triển đi.”

“Quả là rất ngẫu nhiên, cậu ta đúng thật họ Triển, đã vậy còn tuổi trẻ tài cao, năng lực chuyên nghiệp siêu phàm, thậm chí còn biết phá án nữa.”

Biểu lộ có chút khoa trương của Tô Hồng làm Bạch Ngọc Đường không nhịn được cười, anh bắt đầu dĩ trợn mắt nhìn Tô Hồng một cái, chưa chất nói, “Từ khi nào cô có quan hệ tốt với cậu ta như thế, tôi không biết đấy nhé.”

“Tôi nghe không lầm chứ, cậu đang ghen sao?” Tô Hồng hơi sững sốt, “Là ăn dấm của tôi, hay là ăn dấm của Triển Chiêu vậy?”

“Tô đại tiểu thư, lời này của cô thật chẳng có chút dinh dưỡng nào, ai mà không biết tôi từ lúc còn làm đặc cảnh đã thầm mến cô. Nếu bây giờ cô đột nhiên bảo tôi biết cô yêu một tiến sĩ nhỏ trói gà không chặt, thật làm tôi đau lòng biết mấy.”

Lời nói của Bạch Ngọc Đường thành công làm Tô Hồng ghê tởm, cô cũng không thèm nói nữa, nâng tay lên đấm một quyền về mặt Bạch Ngọc Đường. Bạch Ngọc Đường đã sớm có chuẩn bị, tay Tô Hồng vừa tới, anh

đã lắc mình né khỏi đòn tấn công của đối phương, hơn nữa còn thuận thế bắt lại cổ tay Tô Hồng. Hai người ta tới người đi mấy chiêu, cuối cùng Bạch Ngọc Đường phải khổ sở nói Tô cô nương xin tha mời chấm dứt.

Hai người chiến hữu ngày xưa, ngày nay làm đồng nghiệp, nhìn nhau cười một tiếng, đề tài Triển Chiêu xem như tạm thời an toàn thoát qua. Hai người cùng lúc đang tính rời khỏi đại học A, vì vậy liền đi chung. Vừa ra khỏi cửa trường, Tô Hồng không chờ Bạch Ngọc Đường mở lời, đã tự chui vào xe Bạch Ngọc Đường.

“Thế nào, muốn đi đâu, tôi đưa cô đi?” Bạch Ngọc Đường tâm tình tốt ngồi lên vị trí tài xế, liếc Tô Hồng.

Tô Hồng cười khê, không nhìn Bạch Ngọc Đường, mà nhìn thẳng phía trước, lạnh nhạt nói, “Từ hồi quay lại tới giờ, chúng ta hình như vẫn chưa có thời gian nói chuyện đi? Hôm nay rảnh không?”

Bạch Ngọc Đường sững sốt, nhú mày, “Nói chuyện?”

Tô Hồng không đáp lại, Bạch Ngọc Đường khê thở dài, “Cô muốn nói chuyện gì?”

Tô Hồng nhẹ cười, “Nói chuyện về cậu, với Nguyệt Hoa.”

“Nguyệt Hoa?” Đường như Bạch Ngọc Đường cảm giác được chút bất ngờ với đề tài Tô Hồng vừa nói, miệng hiện ra một nụ cười khổ, Bạch Ngọc Đường nhìn Tô Hồng, bất đắc dĩ, cười nói, “Tôi với con bé hết cách rồi.”

“Hết cách hay không quan tâm đây?” Tô Hồng cười lạnh nói.

“Cô nói tôi không quan tâm con bé?” Bạch Ngọc Đường hơi giận dữ nhìn khuôn mặt cười cười của Tô Hồng, chân mày nhú chặt, “Cô có biết mấy năm rồi con bé làm ra bao nhiêu chuyện? Tôi không quan tâm con bé? Nếu tôi thật không quan tâm, thì làm sao bao nhiêu chuyện tào lao con bé làm ra tới giờ còn chưa bị lập biên bản chứ?”

Giận dữ trong giọng Bạch Ngọc Đường khiến Tô Hồng không nhịn được cười, bất quá, chỉ sợ chọc cậu ta giận tiếp nên Tô Hồng còn lựa chọn im lặng. Bạch Ngọc Đường không được đáp lại, bực bội khởi động xe, một cước đạp ga đi ra đại lộ, vừa lái xe vừa không lạnh không nóng nói, “Cô còn chưa nói, cô muốn đi đâu nói chuyện đây?”

Tô Hồng phì cười, bất đắc dĩ liếc Bạch Ngọc Đường, “Chẳng trách nha đầu Nguyệt Hoa đàn áp cậu, cái loại người như cậu, đúng là khẩu xà tâm Phật. Được rồi, vậy chúng ta cũng đừng nói chuyện nữa, có thái độ này của cậu tôi cũng yên tâm.”

“Thái độ của tôi?” Bạch Ngọc Đường không vui trợn mắt nhìn Tô Hồng, “Ý cô nói là trước kia cô vẫn không có yên tâm tôi hả? Cô sợ tôi mặc kệ con nhỏ Đinh Nguyệt Hoa kia?”

“Tôi không có nghĩ như vậy,” Tô Hồng nghiêm túc nhìn Bạch Ngọc Đường, “Tôi chẳng qua chỉ lo quan hệ nếu của hai người cứ như vậy căng thẳng, cậu sớm muộn sẽ bị Nguyệt Hoa làm cho giận đến máu dồn lên não. Bây giờ tôi yên tâm, là vì tính tình cậu đã thay đổi nhiều so với ba năm trước. Không biết những thay đổi này là do ai mang đến cho cậu, là Triển Chiêu sao?”

Tô Hồng đột ngột nhắc tới Triển Chiêu, làm hai tay Bạch Ngọc Đường run lên, suýt nữa làm xe lạc khỏi làn đường. Cả người Tô Hồng bị nghiêng, thấy sắc mặt Bạch Ngọc Đường đột nhiên trở nên khó nhìn, không nhịn được kéo kéo khóe miệng. Tô Hồng giả vờ như mình còn sợ lắm, vuốt vuốt lồng ngực, thở dài, “Ngọc Đường à, cậu nếu quành thêm một chút nữa, sợ rằng chúng ta sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng a. Thế nào, mới nói một câu Triển Chiêu mà cậu lại kích động như vậy. Xem ra, Triển Chiêu quả nhiên có ảnh hưởng rất lớn đến cậu.”

“Tô Hồng, chúng ta có thể đổi đề tài không?” Bạch Ngọc Đường chán nản nhìn Tô Hồng.

“Tại sao phải đổi?” Tô Hồng hơi sững sờ, nhìn chăm chăm gò má Bạch Ngọc Đường, còn cố ý tiện gân thêm mấy giây, cười nói, “Chẳng lẽ cậu không thích cậu ấy?”

“Cái gì mà có thích hay không?” Bạch Ngọc Đường không vui nhìn Tô Hồng, “Cái cô này, bị cái gì lại tự nhiên phát điên đấy. Triển Chiêu cậu ta chỉ là một người bạn bình thường, không phải quá quan trọng, nhưng cũng không phải không quan trọng. Nếu tôi xem cậu ta là bạn dĩ nhiên sẽ không ghét. Đầu cần đơn độc nói cái gì thích cậu ấy, hai tên đàn ông, lại hình dung như vậy cô không thấy không tự nhiên à?”

“Có gì không tự nhiên, tôi một chút đều không thấy không tự nhiên.” Tô Hồng nhẹ cười, híp mắt quan sát Bạch Ngọc Đường mấy lần, nhìn tới mức Bạch Ngọc Đường cũng có chút sợ hãi.

“Cô... cô nhìn cái gì?”

Tô Hồng cười nói, “Bạch Ngọc Đường, cậu quên rồi sao. Năm đó, khi Diêm Huệ vẫn còn sống, tôi có hỏi qua cậu một câu cũng không khác biệt lắm, tôi nói cậu với Đinh Diêm Huệ cả ngày cứ dính với nhau, có phải cậu thích anh ấy không. Cậu còn nhớ lúc đó cậu trả lời làm sao không?”

Lời của Tô Hồng để Bạch Ngọc Đường lạc vào hồi tưởng ngẩn ngui, sau đó, biểu hiện lúng túng được thay bằng nụ cười, “Đương nhiên nhớ, tiểu tử kia lúc đầu theo đuổi cô, đuổi luôn cả tôi, không thèm nhận anh em nữa, đơn giản là tên khốn kiếp trọng sắc khinh bạn. Lúc cô hỏi tôi câu này vừa hay tên đó cũng ở đây, cho nên tôi mới cố ý nói, nếu hắn là nữ tôi đã sớm cưới về nhà. Tôi không chỉ thích hắn, mà hắn cũng thích tôi, cô...”

“Cô ghen tỵ cũng vô ích!”

Hai người hai miệng đồng thanh, sau đó lại cười to.

“Cậu còn nhớ sắc mặt của anh ta khi đó không, so với mở phờng nhuộm còn đặc sắc hơn nhiều ấy.”

“ Dĩ nhiên nhớ, tôi còn nhớ sau đó ba ngày liền thẳng quỳ đó cũng không dám tới gần tôi, giống như sợ tôi ăn hắn ấy.” Bạch Ngọc Đường cười lấp đáp, “Cũng không chịu cầm gương lên soi thử đức hạnh của mình một chút, coi như tôi có thích nam thật, cũng không tìm tới tên ấy đâu.”

Tô Hồng nhìn Bạch Ngọc Đường cười vui vẻ một hồi, đột nhiên lại hơi nghiêm túc hỏi ra nghi vấn mình chân chính muốn nói.

“Cùng một vấn đề, đối tượng là Đinh Diêm Huệ, cậu lại có thể thản nhiên cầm anh ta ra cười giỡn, một chút cũng không cảm thấy mất tự nhiên. Mà cùng một vấn đề như vậy, tôi lại hỏi thêm lần nữa, cậu lại cảm thấy mất tự nhiên. Bạch Ngọc Đường, cậu có khi nào thử nghĩ, đây là vì sao không?”

Bạch Ngọc Đường ngẩn người, nụ cười trên mặt nhạt dần, trầm ngâm hồi lâu, cũng không trả lời mà hỏi ngược lại, “Tô Hồng, tại sao từ sau khi cô trở lại thành phố D, cứ luôn nhắc tới Triển Chiêu với tôi? Tôi thấy hay là cô thích cậu ấy?”

“Nếu tôi nói phải, cậu sẽ chúc phúc cho bọn tôi sao?” Tô Hồng đột nhiên hỏi.

Sắc mặt Bạch Ngọc Đường chợt đổi, kinh ngạc nhìn Tô Hồng, lại phát hiện bộ dạng tự tiếu phi tiếu của đối phương.

“Cô không tới thật đấy chứ?” Bạch Ngọc Đường bực bội hỏi.

Bạch Ngọc Đường thế này khiến Tô Hồng rất vui, cô vừa định dùng cái đề tài này để tiếp tục chọc ghẹo Bạch Ngọc Đường mấy câu, lại đột ngột nghe được tiếng chuông điện thoại.

Bạch Ngọc Đường nhận điện, nói chuyện mấy câu với bên kia, sau đó nhanh chóng cúp.

“Thế nào, có tình huống?” Tô Hồng để ý biểu lộ của Bạch Ngọc Đường trong chớp mắt trở thành nghiêm túc, không nhận được hỏi.

“Không phải chuyện lớn, hôm qua bên hải quan có tóm được một tên buôn ma túy, vốn định trực tiếp mang về đội thẩm vấn là được. Kết quả, hôm nay cô ta đột nhiên phủ nhận, bảo còn đồng bọn.”

“Vậy thì tiếp tục tra, có đồng bọn thì tìm luôn cả đồng bọn ra là được rồi?” Tô Hồng không hiểu hỏi, “Chuyện như thế không phải cũng để tổ Trọng án chúng ta tới làm đi?” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Phiền toái ở chỗ, đồng bọn cô ta khai ra là người nước ngoài.”

“Nước ngoài?” Tô Hồng nhíu mày, “Cái này khó, vụ án dính đến người nước ngoài bình thường đều rất phiền phức.”

Bạch Ngọc Đường cười khẽ, tay lái nhẹ chuyển đổi hướng đi của xe. Tô Hồng hơi giật mình, “Cậu muốn đi đâu?”

Bạch Ngọc Đường không nhìn Tô Hồng, nói thẳng, “Cú điện vừa rồi là của đội trưởng.”

“Đội trưởng Bao?”

“Ừ, anh ta bảo tôi qua bên hải quan mang cô gái đó về phân cục.”

“Đội trưởng Bao với Công Tôn khoa trưởng bây giờ lại đi thành phố H nghỉ phép rồi, làm sao còn ra lệnh cho cậu.”

Bạch Ngọc Đường cười khê, “Bọn họ bây giờ đang đi hưởng trăng mát, mấy chuyện nhỏ bên hải quan dĩ nhiên không cần về xử lý. Bất quá, người ta đã đến nhờ đội trưởng, anh ta không muốn quản lại không muốn mất mặt, cho nên liền chộp tôi tới làm osin. Dù sao chuyện này vốn không phức tạp, một nhóm buôn ma túy thôi, chớ cùng giứt dậu cắn bậy cũng là chuyện thường. Cô gái kia thuận miệng nói có người nước ngoài là thượng cấp của cô ta, nhưng bên hải quan cũng không nói bắt được tên nước ngoài nào. Muốn tôi phát biểu, thì mười có chín là cô gái đó nói càn, bắt rồi thẩm đi thẩm lại thì rất nhanh sẽ rõ chân tướng, không cần bận tâm.”

Nghe Bạch Ngọc Đường nói, Tô Hồng gật đầu, cô nhìn Bạch Ngọc Đường cười bảo, “Nói vậy hôm nay chúng ta lại không có cách nào nói chuyện rồi, cậu cần tôi đi với cậu tới chỗ hải quan sao?”

“Tùy ý cô, rảnh thì đi một chuyến cũng được, trên đường chúng ta còn có thể trò chuyện một chút về chuyện của nha đầu Nguyệt Hoa kia. Dù sao cũng hơn hai tháng tôi chưa gặp con bé, nghe nói gần đây con bé khôn hơn rồi phải không?”

“Dĩ nhiên,” Tô Hồng nhớ lại biểu hiện của Đinh Nguyệt Hoa vừa nãy thấy được trong phòng làm việc của Triển Chiêu, cười nói, “Không phải tôi nói, nhưng vị tiền sĩ Triển của chúng ta thật rất có bản lĩnh. Cậu nói hai tháng cậu không gặp Nguyệt Hoa, bây giờ để cậu nhìn một cái, cậu nhất định sẽ hết hồn. Con bé bây giờ đâu chỉ có ngoan, đơn giản là so với ba năm trước còn ngoan hơn. Hơn nữa —”

Nói tới đây, Tô Hồng dừng lại một chút, không nhận được nở nụ cười bí ẩn.

“Cô lại nghĩ tới cái gì đấy?” Bạch Ngọc Đường không chịu được, cảm thấy tò mò vì sao Tô Hồng lại cười.

Tô Hồng nói, “Tôi cười nha đầu Nguyệt Hoa kia đúng là kì quặc, cậu biết không, con bé tập trung một đám con gái, xây cho Triển Chiêu một trang web, còn tổ chức một nhóm fans hâm mộ, lấy tên gì mà Bao bao đoàn, ai không biết còn tưởng nhầm kia là nhóm hâm mộ đội trưởng Bao mất.”

“Nhó... nhóm hâm mộ!?” Bạch Ngọc Đường thật sững sốt, anh kinh ngạc đưa mắt nhìn Tô Hồng.

Tô Hồng cười nói, “Cậu cũng thấy kỳ lạ chứ hả? Biết cái này chưa, Nguyệt Hoa còn là đội trưởng nhóm Bao bao đấy? Con bé bây giờ có thể nói là người hâm mộ số một của thầy Triển đó nha.”

“Con nhỏ này!” Bạch Ngọc Đường nhú mày, sau khi nghe lời Tô Hồng nói, đáng lẽ chuyện Nguyệt Hoa ngoan hóa khiến anh phải cảm thấy cao hứng thì lại khiến anh hung hăng đập cần ga.

Tô Hồng nhú mày, lạnh lùng hét, “Bạch Ngọc Đường, kích động thì kích động, lái xe phải nhìn đường chứ.”

Bạch Ngọc Đường liếc Tô Hồng, lại cho thêm một cước, dùng vận tốc mém đạt siêu tốc vọt tới hải quan. Tô Hồng nhin cười tính toán, Bạch Ngọc Đường đen mặt tới như vậy, xem ra cô gái buôn ma túy hải quan tóm được sẽ gặp xui xẻo rồi.

Bên kia Bạch Ngọc Đường vì Triển Chiêu có một nhóm hâm mộ mà buồn bực không dứt, bên này bản thân Triển Chiêu lại chẳng hề có cảm giác. Sau khi tiễn Tô Hồng đi rồi, cậu nghỉ ngơi một chút rồi rời khỏi phòng. Hôm nay là cuối tuần, sáng cho sinh viên học bù một tiết, chiều lại hẹn gặp Đinh Nguyệt Hoa, nói chuyện với Tô Hồng về tình huống Bạch Ngọc Đường, cả ngày như vậy khiến Triển Chiêu thật cảm thấy hơi mệt.

Sau khi trở về ký túc xá, Triển Chiêu trước rót cho mình ly trà, sau đó rút quyển sách vừa mượn ở thư viện về từ giá sách xuống, ngồi trên salon từ từ lật xem. Vừa đúng dịp, nội dung sách này chủ yếu nói về chuyện căng thẳng sau chấn thương tâm lý, có thể dựa theo áp dụng cho tình trạng của Bạch Ngọc Đường. Triển Chiêu nghiêm túc xem, thời gian cứ thế trôi qua, uống xong mấy chén trà, sắc trời đã tối.

Trong bụng truyền tới cảm giác đói, Triển Chiêu xoa xoa bả vai cứng ngắc, cầm sách đặt lên bàn nước, đứng lên thư giãn cơ thể, sau đó vừa chậm rãi bước vào phòng bếp vừa suy nghĩ xem cuối cùng nên lấy cái gì ăn

lắp bụng. Vào phòng bếp rồi, Triển Chiêu đưa mắt liền thấy được nồi áp suất trên bếp. Triển Chiêu hơi ngần ra, sau đó đi tới cạnh bếp, mở nắp nồi.

Lấy độ tuổi 24 của Triển Chiêu lúc này đã sắp tốt nghiệp tiến sĩ, liền có thể tưởng tượng ra lúc học đại học cậu nhỏ như thế nào. Triển Chiêu lúc nhỏ luôn được anh trai chăm sóc, sau khi anh trai nhập ngũ cậu trực tiếp vào trường bắt đầu cuộc sống tập thể, ăn nhiều loại cơm cantin. Những thứ gia dụng điện máy này, đừng bảo cậu không biết dùng, mà mò mẫm xài cũng không biết được nồi nào thích hợp nấu món nào nữa ấy.

Có thể nói, lần đầu tiên Triển Chiêu ý thức được nồi áp suất có thể nấu ra cháo ngon, chính là đêm Bạch Ngọc Đường đưa cậu về rồi làm cho cậu. Dường như từ hôm đó, Triển Chiêu bắt đầu cảm thấy Bạch Ngọc Đường này là người rất tốt, là một nam nhân cẩn thận, cũng là một người bạn rất thân thiết. Rồi từ đó về sau, cứ ba năm ngày, anh ta lại nấu cho mình một nồi cháo thơm ngát để ăn, nhưng không hiểu tại sao, cậu luôn cảm thấy những lần sau ăn đều không ngon như lần đầu.

Nghĩ đến chỗ này, Triển Chiêu hơi cong khóe miệng, lấy miếng lót nồi ra, quyết định bữa ăn chính tối nay phụ thuộc vào nó. Thuần thực vo gạo, cắm điện, bật chột, trong lúc chờ đợi món chính xong, Triển Chiêu mở tủ lạnh, bắt đầu kiểm tra hàng tồn kho của mình, trong đầu nghĩ xem làm món gì ăn chung với cháo.

Nhưng cậu chưa kịp tính toán tốt, chuông điện thoại đột ngột reo. Triển Chiêu lập tức cầm di động lên nhìn, sau đó, ngẩng người nhìn chăm chăm vào màn hình.

Đó là một cái tên vừa quen vừa lạ, nói nó quen là do người gọi tới từng có quan hệ rất sâu với Triển Chiêu. Mà lạ, là vì người này ít nhất đã ba năm không gọi điện cho cậu. Mà Triển Chiêu cho là, theo thỏa thuận ngầm lúc hai người tách ra, thời gian này nhất định phải kéo dài hơn mới đúng.

Nhưng, người này gọi tới, Triển Chiêu không thể không nhận. Cho nên chỉ sững sốt một hồi, Triển Chiêu liền nhận điện. Mà sau một thời gian ngắn nói chuyện với nhau, về mặt Triển Chiêu liền trở nên vô cùng nghiêm trọng.

Trong quá trình gọi điện, Triển Chiêu hầu như không có cơ hội mở lời, phần lớn thời gian cậu đều lắng nghe. Sau khi phương kế xong rồi, Triển Chiêu đáp ngay, “Chị đừng vội, ráng giữ tỉnh táo, chờ tôi, tôi lập tức đến ngay!”

73. Chương 73: Vụ Án 6

Cậu ta quả nhiên biết cô ta, hơn nữa, nhìn thôi cũng thấy quan hệ của họ không đơn giản là bạn bè thường. Nghĩ tới chỗ này, Bạch Ngọc Đường đột nhiên có chút tức giận, ánh mắt nhìn Triển Chiêu lập tức có hơi khó chịu. Đường nhiên khiến anh càng khó chịu hơn chính là cô gái ngồi đối diện.

Vì có một đoạn thời gian Triển Chiêu không tới tổ Trọng Án, thế nên sự xuất hiện của cậu khiến cho những cảnh sát viên quen thuộc với cậu rất vui. Trương Long Triệu Hổ nhiệt tình chào hỏi Triển Chiêu, Vương Triều Mã Hán cũng ha hả cười góp tới nhiệt tình trò chuyện mấy câu với cậu. Ngay cả vì pháp y Tần cả ngày chỉ biết vùi đầu trong phòng pháp y cũng không biết làm sao nghe tin Triển Chiêu tới, tóm lại, mục tiêu chỉ vừa mới lộ diện trong văn phòng chưa tới 5 giây, hắn đã nhảy vào từ một cánh cửa khác, bắt lại tay Triển Chiêu, kéo cậu tới địa bàn của mình.

Bất quá, phản ứng của Triển Chiêu lại nằm ngoài dự tính của tất cả mọi người. Cậu từ chối nhiệt tình của 4 vị cảnh sát viên, thậm chí người có quan hệ tốt như Tần Giản cũng bị Triển Chiêu nhẹ nhàng đẩy ra. Tần Giản bị đẩy ra làm vẻ mặt vô biểu tình, nhưng người không quen hắn cũng nhìn ra được tâm trạng hiện giờ của hắn thật không tốt.

Một pháp y Tần ngày xưa cứ thấy Triển Chiêu liền trở nên vui vẻ hiện giờ thật buồn, mà một Triển Chiêu luôn luôn đối xử điềm đạm với mọi người tại sao hôm nay lại khác thường như thế? Nhóm cảnh sát viên tò mò nhìn Triển Chiêu vội vã bước chân về phòng thẩm vấn, không nhận được bắt đầu xôn xao bàn tán.

“Phòng thẩm vấn hôm nay có chuyện gì quan trọng không?”

“Mới này Bạch Ngọc Đường mang một nữ buôn ma túy từ hải quan về, hiện tại vẫn còn ngồi thẩm vấn bên trong đây, tôi với lão Mã khi này còn chạy tới xem.”

“Cái gì, cái gì mà nữ buôn ma túy? Cậu khoan nói đã, tôi làm cảnh sát nhiều năm vậy rồi, còn chưa được thấy ma túy đây, điều tra ma túy không phải là việc của hải quan cùng phòng bắt ma túy sao? Khi không lại cho tổ Trọng án tới?”

“Cậu không biết gì hết, Bạch Ngọc Đường bảo là đội trưởng tự mình đề nghị.”

“Thì ra là thế, mà, cậu còn chưa nói xong, cái cô buôn ma túy kia đáng về thế nào?”

“Nhắc tới đây lại thấy lạ, cô gái kia đáng về nhìn cũng không người buôn ma túy. Rất trẻ, cũng vô cùng thanh tú, giống một cô bé vô cùng xinh đẹp tư vấn, đúng là nhìn người không thể nhìn bề ngoài.”

“Cô bé?” Trương Long nghe Vương Triều nói vậy, không nhịn được cũng nói một tiếng chê cười, “Cô bé xinh đẹp hơn nữa cũng là buôn ma túy. Các cậu ngàn vạn lần đừng có xem thường đàn bà, nhất là loại đàn bà nhìn quá dịu dàng vô hại, loại đàn bà này rất ngoan, 10 tên đàn ông cũng không đấu lại.”

“Trương Long, đột nhiên bức xúc như thế làm gì, không lẽ trước kia cậu từng bị phụ nữ khi dễ sao?” Triệu Hổ hì hì hỏi.

Trương Long bị kê tủ đứng dĩ nhiên không phục, bắt đầu đấu võ mồm với Triệu Hổ như thường lệ. Nhóm người nói chuyện một hồi bắt đầu lạc đề cuối cùng cũng quên mất chủ đề bàn tán lúc đầu chính là nguyên nhân cho thái độ bất thường của Triển Chiêu. Hơn nữa, bọn họ cũng không để ý rằng, Tần Giản đã biến mất từ lúc nào không biết.

Triển Chiêu tới phòng thẩm vấn, đã đụng mặt Tô Hồng đang đứng trước cửa. Đối phương nhìn thấy Triển Chiêu hơi sững sốt, kinh ngạc hỏi, “Triển Chiêu, sao cậu lại tới đây?”

Triển Chiêu gật đầu với Tô Hồng một cái, nói, “Tôi đến gặp bạn.”

“Bạn?” Tô Hồng ngẩn ngơ, chăm chú nhìn sắc mặt nặng nề của Triển Chiêu, kinh ngạc nói, “Cậu nói Bạch Ngọc Đường, hay nói cô gái buôn ma túy trong đó?”

Sắc mặt Triển Chiêu trầm xuống, “Tôi đến gặp Thủy Ký Bình, chị ấy đúng thật là bạn của tôi. Tô Hồng, được không?”

Mặc dù Tô Hồng thật rất tò mò không hiểu vì sao Triển Chiêu lại tới phòng thẩm vấn hơn nữa còn chỉ ra muốn gặp Thủy Ký Bình, còn có, rốt cuộc làm sao Triển Chiêu lại biết chuyện nhanh như thế cô cũng không biết. Nhưng Tô Hồng hiểu, Triển Chiêu hiện tại kiểu gì cũng không còn tâm trạng giải thích lý do với mình, nên cũng không nhiều chuyện nữa.

Cô nhìn Triển Chiêu một chút, vừa ngắm nghía Tần Giản đang tới cùng Triển Chiêu, gật đầu, nói, “Được, cậu đứng đây chờ một chút.”

Tô Hồng quay người vào phòng thẩm vấn, Triển Chiêu đứng trước cửa, ánh mắt lướt qua tấm kính một chiều, mạng hết tình hình bên trong đặt rõ ràng trong mắt.

Đằng sau tấm kính một chiều là một gian phòng nhỏ tối tăm, bên trong chỉ bày một cái bàn cùng hai cái ghế. Hiện giờ đang ngồi một bên bàn là Bạch Ngọc Đường, mà đối diện anh là một cô gái trẻ tuổi chừng 25 – 26. Cô gái này mặc bộ váy tinh xảo màu vàng, tóc dài xõa vai, khuôn mặt trắng trẻo, trên mặt có chút lo âu nhàn nhạt, nhìn qua cực kỳ thanh tú tư vấn.

Sau khi nhìn thấy cô gái đó rồi, chân mày Triển Chiêu hơi nhíu lại, cậu nhìn cô có chút khó tin tưởng, khe thở dài.

“Cậu biết cô ta.” Người nói là Tần Giản không biết xuất hiện sau lưng Triển Chiêu từ lúc nào.

Triển Chiêu hơi ngẩn người, quay lại nhìn Tần Giản, sau đó gật đầu, “Phải, chúng tôi là bạn học đại học.”

“Cậu rất thích cô ta?”

Không ngờ Tần Giản sẽ hỏi như thế, Triển Chiêu sững sốt, “Sao lại hỏi vậy?”

“Cậu nhất định thích cô ta, nếu không ánh mắt cậu sẽ không thương tâm như thế.” Tần Giản cứ vậy kết luận quan hệ của Triển Chiêu cùng với cô gái kia.

Triển Chiêu bắt đầu nhìn Tần Giản, nếu người khác nói có lẽ cậu sẽ chịu giải thích một chút, nhưng đối tượng là Tần Giản, cậu biết giải thích cũng vô ích thôi.

“Cô ta nhìn qua già hơn cậu, cậu lại bảo hai người là bạn học?” Triển Chiêu không nói, Tần Giản nhìn thấy lại càng hăng hái nói hơn.

Triển Chiêu không nhìn Tần Giản nữa, cậu đưa mắt lên, một lần nữa hướng về cô gái đang ngồi sau tấm kính một chiều, nhẹ nhàng nói, “Lúc tôi lên đại học, tuổi còn nhỏ hơn độ tuổi trung bình của sinh viên, chị ấy lớn hơn tôi 3, năm nay phải 27 rồi.”

“Bạn học của cậu, nhất định phải là cô gái thông minh.” Tần Giản chăm chú nhìn gò má xinh đẹp của cô gái kia, lạnh lùng nói, “Người thông minh vì sao lại tự làm mình gặp chuyện phiền phức.”

Triển Chiêu không trả lời, không phải cậu không muốn, nhưng cậu căn bản không biết nói sao. Cậu cùng cô ta đã rất lâu không gặp, nhưng mặc dù cho cậu tưởng tượng cảnh hai người gặp nhau bao nhiêu lần đi nữa, cậu cũng không nghĩ nổi sẽ gặp cô ấy trong tình trạng giống như thế này. Cậu trả lời cho câu hỏi của Tần Giản, cậu còn tò mò hơn bất kỳ ai, cũng muốn biết. Rốt cuộc tại sao chị ta lại khiến bản thân ra nông nổi này. Vì trong trí nhớ của Triển Chiêu, cô gái đó là một người rất thông minh, là một cô gái tốt dịu dàng thân thiện, một cô gái như vậy, sao có thể buồn ma túy chứ? Nhưng mà, sự thật trước mắt không cho phép Triển Chiêu phủ nhận, cậu biết, một chỗ như tổ Trọng Ân, tỷ lệ bất sai người là cực kỳ nhỏ.

Lúc này, cửa phòng thẩm vấn mở, Bạch Ngọc Đường bước ra. Sắc mặt nặng nề sập mạnh cánh cửa đằng sau, sau đó bước tới nhìn chăm chăm ánh mắt Triển Chiêu.

“Cậu nói cậu biết cô gái trong kia?” Bạch Ngọc Đường lạnh lùng nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu gật đầu, “Tôi có thể vào trong gặp chị ấy một chút chứ?”

Bạch Ngọc Đường kiên quyết lắc đầu, “Cô ta là trọng phạm, lúc tra hỏi cậu không được gặp cô ta?”

Trên mặt Triển Chiêu lại tỏ vẻ nóng nảy, cậu không nhịn được đưa mắt nhìn tấm kính một chiều, sau đó lại chăm chăm nhìn Bạch Ngọc Đường, “Ngọc Đường, không thể châm chước một lần sao? Chị ấy thật sự là bạn của tôi đó.”

Bạch Ngọc Đường thấy vẻ mặt lo lắng của Triển Chiêu, nhượng mảy, nói, “Thế này đi, cậu theo tôi cùng vào đó, cứ xem như cùng thẩm vấn với tôi là được.”

Nét mặt Triển Chiêu trở nên mừng rỡ, vừa muốn đáp ứng, lại nghe Bạch Ngọc Đường bổ sung một câu, “Bất quá, cậu không thể tùy tiện mở miệng nói, chủ yếu để tôi nói, rõ chưa?”

Triển Chiêu vội gật đầu, cảm kích nhìn Bạch Ngọc Đường. Bạch Ngọc Đường khẽ cau mày, anh liếc cô gái kia một cái, trong lòng không kèm được bắt đầu đoán, quan hệ của Triển Chiêu với cô ta rốt cuộc là sao, tại sao phải quan tâm cô ta đến vậy?

Bạch Ngọc Đường để ý, lúc Triển Chiêu vừa bước vào cửa phòng thẩm vấn, cô gái gọi Thủy Ký Bình đó lập tức ngẩng đầu lên, khuôn mặt vô biểu tình kia cũng lóe lên chút thần thái. Bạch Ngọc Đường liếc nhìn Triển Chiêu, tuy Triển Chiêu không tới mức kích động như cô gái kia, nhưng Bạch Ngọc Đường vẫn nhìn ra, tinh thần Triển Chiêu cũng không tới mức tỉnh táo.

Cậu ta quả nhiên biết cô ta, hơn nữa, nhìn thôi cũng thấy quan hệ của họ không đơn giản là bạn bè thường. Nghĩ tới chỗ này, Bạch Ngọc Đường đột nhiên có chút tức giận, ánh mắt nhìn Triển Chiêu lập tức có hơi khó chịu. Đương nhiên khiến anh càng khó chịu hơn chính là cô gái ngồi đối diện.

Bạch Ngọc Đường vừa muốn mở miệng chặt đứt ánh mắt bạn cũ lâu ngày gặp lại của hai người họ, thì Triển Chiêu lại lên tiếng trước.

“Ký Bình, tôi thật không ngờ lại gặp chị ở đây.”

Ký Bình? Gọi thân quá nhỉ. Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn Triển Chiêu, phát hiện ra trên mặt Triển Chiêu còn một biểu tình rất phức tạp, nghi ngờ, sợ hãi, lo lắng, tóm lại, nhìn kiểu gì cũng không giống biểu

tình khi gặp lại bạn bè bình thường. Bảo hai người họ có quan hệ không vượt qua tình bạn á, đánh chết Bạch Ngọc Đường cũng chẳng tin.

(Nồng nặc mùi dâm quá....)

Có điều, thì ra Triển Chiêu thích loại con gái này. Bạch Ngọc Đường thêm lần nữa, híp mắt quan sát kỹ Thủy Ký Bình mấy lần, mi nhả viền sơn (chân mày như núi mới mọc ở xa), nhãn tự thu thủy (mắt như nước hồ thu), diện tự phù dung (diện mạo như hoa sen), tóc dài như suối, nhìn kỹ, cô gái này đúng thật là mỹ nhân cổ điển ôn uyển động lòng người, đặt bên cạnh Triển Chiêu cũng miễn cưỡng xứng đôi. Bất quá, cô ta cũng chỉ là kẻ buôn ma túy, nhìn đẹp cũng có lợi ích gì đâu? Huống chi cứ xem như bọn họ lúc đầu từng có chuyện gì đó, cũng là quá khứ rồi. Bạch Ngọc Đường nhíu mày một cái, cảm giác, với tư cách một người bạn (tình =)] xin lỗi chứ), nhất định phải quan sát thật kỹ Triển Chiêu với cô gái này, hi vọng Triển Chiêu không bị loại buôn ma túy giả hoạt này lừa đảo.

Lúc Bạch Ngọc Đường đang suy tư, Thủy Ký Bình vẫn không nói gì, chẳng qua chỉ dùng ánh mắt dịu dàng như nước chăm chú nhìn Triển Chiêu, trên mặt đầy tin tưởng. Cô dường như có rất nhiều lời muốn nói với Triển Chiêu, nhưng thấy Bạch Ngọc Đường ngồi bên cạnh cậu, lại khép nép không dám mở lời. Triển Chiêu cũng nhìn Thủy Ký Bình, mặc dù cậu cũng chưa nhận định được chuyện gì đã xảy ra, nhưng dựa trên thái độ của Thủy Ký Bình, Triển Chiêu ít nhiều cũng đoán được một chút. lát sau, phát hiện Thủy Ký Bình không có ý định muốn mở miệng nói chuyện, Triển Chiêu đành cân nhắc một lát, hỏi, “Ký Bình, chị gọi điện cho tôi vì muốn tôi giúp chị đúng không?”

Thủy Ký Bình vẫn không có đáp lại, chỉ lén lén nhìn Bạch Ngọc Đường. Triển Chiêu hiểu, cậu cũng đưa mắt nhìn anh, dùng ánh mắt hỏi thăm đối phương xem có thể cho mình cơ hội đơn độc nói chuyện với Thủy Ký Bình hay không. Thái độ của Bạch Ngọc Đường rất rõ ràng, tuyệt đối không thể.

Triển Chiêu miễn cưỡng cau mày, cậu biết Bạch Ngọc Đường chịu cho cậu gặp Thủy Ký Bình đã là ưu ái lắm rồi, mình không thể được voi đòi tiên thêm nữa. Nhưng một mặt, cậu cũng cảm thấy Bạch Ngọc Đường không linh động gì hết. Trong phòng thẩm vấn có thiết bị thu âm mà, cho dù anh ta rời đi, ở bên ngoài cũng nghe được rõ ràng cuộc nói chuyện của mình với Thủy Ký Bình chứ bộ. Anh ta tạm rời đi, Thủy Ký Bình liền có thể yên tâm nói thật với mình rồi, mà anh ta đứng ngoài cũng có thể nghe được, cục diện nhất cử lưỡng tiện như thế không phải còn tốt hơn nhiều thái độ nhất định không mở lời của Thủy Ký Bình hiện tại hay sao?

Bất lực vẫn là bất lực, Bạch Ngọc Đường không đi, Triển Chiêu lại không thể đuổi anh ta đi, chỉ có thể nhắm mắt tiếp tục khuyên nhủ Thủy Ký Bình.

“Ký Bình, cảnh sát Bạch là người rất tốt, cũng là bằng hữu của tôi. Nếu chị chịu gọi tôi tới, nhất định vì sự tín nhiệm của chị dành cho tôi đúng không. Nếu chị tin tôi thì có thể tin được cả anh ấy. Tôi không biết chị xảy ra chuyện gì, nhưng tôi biết, nếu chị không phạm tội, cảnh sát nhất định sẽ không hàm oan chị đâu. Ký Bình, lối thoát duy nhất bây giờ của chị chính là nói thật, chị không chịu nói gì, ai cũng không giúp được chị. Giải thích rõ hết tất cả những gì chị biết ra đây, như thế tôi mới có thể nghĩ cách giúp chị chứ.”

Lời nói của Triển Chiêu khiến thần tình trên mặt Thủy Ký Bình dần thả lỏng, cô lại lén nhìn Bạch Ngọc Đường một lần nữa, sau đó, dùng đôi mắt dăm lệ mơ hồ chăm chăm nhìn Triển Chiêu lúc lâu, mới dùng âm thanh run run nói, “Triển Chiêu, tôi, tôi bị gã ấy lừa!”

Chân mày Triển Chiêu cũng chợt run, Bạch Ngọc Đường nhìn thấy, mày cũng cau lại.

“Gã ấy, là người đàn ông ngoại quốc cùng buôn ma túy với cô mà cô đã khai với hải quan đúng không?”

Bạch Ngọc Đường chăm chú nhìn khuôn mặt đáng thương của Thủy Ký Bình, ngữ điệu cứng nhắc lạnh lùng hỏi.

Thủy Ký Bình run run gật đầu, “Phải, chính là hắn.”

“Hắn tên là gì?”

“Gọi Adam, tôi, tôi không biết họ.”

“Quốc tịch?”

“Tôi chỉ biết hần hay chạy về Mỹ, dáng vẻ cũng là dân da trắng, tôi đoán hần là người Mỹ.”

“Đoán?” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, sau đó nhìn Triển Chiêu, tiếp tục hỏi, “Cô có hình của tên đó không?”

Thủy Ký Bình ngẩng đầu lên đưa mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, sau đó ngẩn lệ nhìn Triển Chiêu, đau khổ lắc đầu, “Chúng tôi từng chụp chung mấy tấm, nhưng đều để chỗ của hần hết rồi.”

“Cô với hần ta là người yêu?”

Nghe thấy câu hỏi của Bạch Ngọc Đường, Thủy Ký Bình lại đưa mắt nhìn Triển Chiêu, sau đó cúi đầu nhỏ giọng nói, “Hần là bạn trai tôi, chúng tôi quen nhau một năm, ở chung được 5 tháng.”

“Ở chỗ hải quan, người ta phát hiện được có 2kg heroin có độ tinh khiết cao được nhét thành hai lớp trong hành lý của cô, nói cách khác chuyện cô tuần ma túy qua biên giới đã có bằng chứng xác thực rồi. Hiện giờ cô lại khai tên nước ngoài Adam này là đường dây của mình, mang ma túy giúp hần, tôi có thể hiểu như vậy không?” Bạch Ngọc Đường chăm chăm nhìn ánh mắt Thủy Ký Bình, lạnh lùng hỏi.

“Phải, chính là như vậy.” Biểu tình Thủy Ký Bình có hơi kích động, nhưng lát sau, nước mắt đau khổ của cô lại rơi xuống, “Hần bảo hần muốn nhờ tôi cầm theo hàng cấm, nhưng tôi thật không biết đó lại là ma túy! Là hần lừa tôi, nếu tôi biết mấy thứ đó là ma túy, tôi tuyệt đối sẽ không dám giúp hần!”

“Cô giúp hần mấy lần rồi?”

“Tôi — “ Thủy Ký Bình do dự một chút, sau đó quả quyết nói, “Chỉ lần này! Đây là lần đầu!”

“Buôn ma túy hơn 1kg đã có thể xử tử hình, Thủy Ký Bình, cô khoan hãy cảm thấy may đã, thực thà được khoan hồng, chống lại bị nghiêm trị, cô đã nghe qua chưa?” Bạch Ngọc Đường lạnh lùng nhìn Thủy Ký Bình, không có chút nào mềm lòng vì dáng vẻ đáng thương của cô.

“Tôi nói thật!”

“Cô quen biết một tên buôn ma túy ngoại quốc được một năm, yêu nhau 5 tháng, trong hộ chiếu của cô ghi rõ khoảng thời gian này đã đi nhiều lần xuất cảnh, không lẽ trừ lần này, lần nào cô cũng xuất cảnh để du lịch sao? Thủy Ký Bình, cô nghĩ cục cảnh sát là đầu hả? Cô cho cảnh sát đều là lũ ngốc hả? Cô chắc chắn đã buôn ma túy nhiều hơn một lần, nếu không tên bạn trai ngoại quốc này của cô chính nói lung tung để được cõng tội, rốt cuộc cô có nói dối hay không, nói!”

“Không, tôi không nói dối! Đúng là Adam có để tôi giúp hần mang đồ qua hải quan, là hần nhờ tôi mang! Tôi, tôi mang đi mấy lần cả thấy quả thực tôi cũng không nhớ rõ, nhưng mấy thứ này tôi thật không biết là ma túy! Các cậu tự đi mà tìm hần, tìm được rồi liền biết, tôi không có nói dối, không có!”

Thủy Ký Bình kích động gào đó, nếu không phải hai tay hai chân cô đều bị còng thì Bạch Ngọc Đường sẽ cảm thấy cô ta nhất định sẽ điên cuồng phóng tới đây. Cảnh này Bạch Ngọc Đường thấy nhiều rồi, nhưng Triển Chiêu vẫn chưa ra mắt.

“Ký Bình! Chị đừng kích động!” Triển Chiêu muốn bước tới trấn an Thủy Ký Bình, lại bị Bạch Ngọc Đường kéo lại.

Triển Chiêu giật mình nhìn Bạch Ngọc Đường, anh chăm chú nhìn vào mắt cậu nói, “Đừng xem thường bọn buôn ma túy, bọn này trừ buôn ma túy, còn hút ma túy. Hút thành người điên tới cả mẹ ruột cũng không nhận, cẩn thận coi chừng cô ta làm cậu bị thương.”

Triển Chiêu còn chưa kịp trả lời, cửa đã bị đẩy ra, Tô Hồng mang theo hai cảnh sát viên bước vào, cởi còng tay của Thủy Ký Bình, kéo khỏi phòng thẩm vấn.

Lúc đi qua bên cạnh Triển Chiêu, Thủy Ký Bình đột ngột hét to một tiếng, “Triển Chiêu! Triển Chiêu cậu nhất định phải tin tôi! Tôi không muốn chết! Giúp tôi tìm Adam! Tôi không muốn chết, không muốn chết!”

Thủy Ký Bình bị giải đi, Triển Chiêu bước chặt từng bước theo đến cửa, đưa mắt nhìn thân hình nhỏ bé bị cảnh sát vũ trang đầy đủ kéo đi, ánh mắt tràn đầy quan tâm cùng thương cảm.

Bạch Ngọc Đường nhăn nhó đứng bên cạnh Triển Chiêu nhìn chăm chăm gò má u buồn của cậu, không lạnh không nóng nói, “Cậu không thật sự tin những lời vợ vắn của cô ta chứ?”

74. Chương 74: Vụ Án 6 – Anh Túc Hoa Biện (6)

Triển Chiêu có chút kỳ quái nhìn vào mắt Bạch Ngọc Đường, trực giác nhận biết nguy hiểm của động vật khiến cậu có chút khẩn trương>

Lời nói của Bạch Ngọc Đường khiến Triển Chiêu quay đầu lại, cậu nhìn đối phương, im lặng không nói.

Mặc dù Triển Chiêu không có nói, nhưng Bạch Ngọc Đường lại cảm thấy người kia dường như đã có câu trả lời cho mình. Anh nhú mày, không vui nói, “Triển Chiêu, bây giờ cậu không được dựa vào tình cảm làm việc, cô gái đó nhìn là biết đang nói dối, đừng nói với tôi cậu nhìn không ra đi.”

Triển Chiêu lắc đầu, chăm chăm nhìn ánh mắt Bạch Ngọc Đường nói, “Mới này, lúc chị ta nhắc tới tên ngoại quốc kia, tôi có để ý biểu hiện trên mặt chị ấy, tôi có thể nhìn ra chị ấy có điều còn đang giấu, nhưng chuyện liên quan đến người ngoại quốc kia chị ta cũng không nói dối.”

“Vậy thì thế nào?” Bạch Ngọc Đường khó chịu đáp, “Xem như cô ta thật sự có một bạn trai người ngoại quốc, thì bằng chứng nào chứng minh việc buôn ma túy của cô ta là do bị đối phương chỉ điểm? Bây giờ chỉ biết mỗi cái tên, quốc tịch, ngoại hình, tin tức khác chẳng biết gì cả. Lúc còn ở hải quan, cô ta khai ra còn đồng bọn cũng đã tăng cường kiểm tra, hôm đó tất cả những nam nhân người nước ngoài chịu kiểm tra đều không có một ai phù hợp với miêu tả của cô ta. Triển Chiêu, cậu tỉnh táo suy nghĩ lại một cái, chẳng lẽ những thứ này còn chưa đủ giúp cậu tin cô ta đang nói láo?”

“Nếu tên kia đã cố ý giấu diếm thân phận của mình với chị ấy nhất định sẽ không chịu mạo hiểm chịu bị điều tra chung. Bây giờ tuy tin tức biết được không nhiều lắm, nhưng chỉ cần tra được thì vẫn có thể tìm ra.” Tuy lời của Bạch Ngọc Đường nghe vào rất có lý, nhưng Triển Chiêu vẫn không chịu thua, “Biểu hiện của chị ấy vừa rồi không thể nào là giả được, tôi tin chị ấy, tên kia nhất định có thật. Ngọc Đường, bây giờ các anh bắt được Thủy Ký Bình rồi chẳng qua cũng chỉ là bắt được một người buôn ma túy, nhưng nếu các anh bắt được tên cầm đầu sau tấm màn, không phải sẽ thu lợi nhiều hơn chút sao?”

Tâm tình không vui trên mặt Bạch Ngọc Đường có chút biến chuyển tốt, anh suy nghĩ một chút, sau đó quan sát Triển Chiêu mấy lần, lạnh lùng nói, “Triển Chiêu, tôi có thể hiểu tâm trạng hiện giờ của cậu. Cô ta là bạn của cậu, quan tâm tự nhiên sẽ bị loạn. Nhưng cảnh sát chúng tôi phá án cần chứng cứ, không thể chỉ dựa theo lời khai một mặt của một kẻ buôn ma túy mà có thể làm to chuyện, lãng phí cảnh lực.

Bây giờ còn chưa nói đến chuyện tên ngoại quốc đó có thật hay không, coi như hẳn thật sự có tồn tại ,biết Ký Bình xảy ra chuyện còn không mau chạy về nước sao? Cậu muốn đi đâu tra án đây? Nước ngoài hả? Triển Chiêu, cậu không phải là cảnh sát, không biết ra nước ngoài tra án phiền toái thế nào, cần bao nhiêu thủ tục, cần trì hoãn thời gian bao lâu. Huống chi , loại vụ án căn bản thế này cũng không đủ cấp bậc để xin ra nước ngoài điều tra , cho dù bọn tôi có tự mình đi xin cũng không được cấp phép.”

Lời Bạch Ngọc Đường nói làm Triển Chiêu rơi vào trầm tư , sắc mặt ngưng trọng, gật đầu một cái ,

“Tôi hiểu ý của anh, nhưng mạng người quan trọng, huống chi Ký Bình còn là bạn của tôi, chỉ cần có cơ hội cứu chị ấy, dù là cơ hội mong manh tôi cũng sẽ không buông tha.”

Bạch Ngọc Đường không ngờ Triển Chiêu lại cứng đầu như vậy, nghe Triển Chiêu nói thế, tâm tình vốn không thoải mái của anh lại càng lúc càng không vui. Bạch Ngọc Đường nhìn chăm chăm khuôn mặt Triển Chiêu đến mấy lần, đột ngột lạnh lùng cười bảo, “Cậu không buông tha thì làm được gì? Không lẽ cậu còn muốn gọi điện cho đội trưởng Bao, dùng quan hệ của mình với anh ta để thay mặt cậu, đi xin giấy phép ra nước ngoài truy nã tên buôn ma túy người nước ngoài không có thật này chắc?”

Triển Chiêu sững sốt, cậu nhìn Bạch Ngọc Đường thật sâu một cái, trong ánh mắt xem thường của đối phương cậu thấy được, Bạch Ngọc Đường căn bản không tin tưởng lời Thủy Ký Bình nói, đương nhiên, anh ta cũng sẽ không tin tưởng phán đoán của mình về tên bạn trai ngoại quốc kia rồi. Đã thế, mình còn nói gì nữa cũng vô ích. Nghĩ tới đây, Triển Chiêu nặng nề gật đầu một cái, “Ngọc Đường, tâm tình tôi lúc này rất loạn, muốn đi trước. Anh yên tâm, tôi sẽ không tới quấy rầy đội trưởng Bao đâu.”

Triển Chiêu quay người rời đi, Bạch Ngọc Đường đứng tại chỗ không nói một lời, sắc mặt rất không vui, cho tới lúc bóng dáng Triển Chiêu đi mất.

“Thế nào, Triển Chiêu không nghe lời cậu, cho nên khó chịu hả?”

Bạch Ngọc Đường nhẹ cau mày, xoay người, liền thấy dáng vẻ tự tiếu phi tiếu của Tô Hồng.

“Cô, con nhỏ này, sao đột này trở về lại thành ba hoa đấy?” Bạch Ngọc Đường trợn mắt nhìn Tô Hồng, “Cô muốn nói gì cứ nói đi, không cần giả thần giả quỷ, âm dương quái khí.”

Tô Hồng cười, liếc Bạch Ngọc Đường, “Tôi chính là đang cảm thấy kỳ quái, tại sao cậu cứ khẳng định bảo Thủy Ký Bình kia đang nói dối.”

Bạch Ngọc Đường chăm chú nhìn Tô Hồng một chút, lạnh lùng cong khóe miệng, “Năm đó lúc chúng ta đang tập huấn đã từng bắt mấy kẻ buôn ma túy rồi, đức hạnh bọn chúng thế nào chẳng lẽ cô còn không biết? Vừa nhìn con nhỏ Thủy Ký Bình đã biết không phải đèn cạn dầu. Tô Hồng, cô có nghĩ tới vấn đề này chưa, từ lúc thẩm vấn ở hải quan tới lúc chúng ta đưa người đi mất, một đến một đi cùng lắm mất hai tiếng, hơn nữa lại có người giám thị cô ta suốt. Kết quả, lại để cô ta tìm được cơ hội truyền tin tức cho Triển Chiêu. Không cảm thấy cô ta không hề đơn giản à?”

Tô Hồng gật đầu, “Nói ra thì hình như có vậy thật. Cái cô Thủy Ký Bình này rất có thể là một chuyên gia mê hoặc nam nhân, nhanh như vậy tìm được Triển Chiêu, cũng coi như có bản lĩnh. Bất quá, cứ cho là thế, có được đầu mối giúp chúng ta truy ra đường dây buôn ma túy cũng xem như là chuyện tốt, vậy mà sao cậu cứ phải khẳng định tên ngoại quốc kia không tồn tại vậy?”

Bạch Ngọc Đường hơi cười lạnh, “Cô cũng bảo phải có đầu mối à, nếu vậy tôi xin hỏi, những thứ Thủy Ký Bình kia nói, có cái nào có giá trị làm đầu mối đây?”

Tô Hồng cười nói, “Tôi hiểu, ý của cậu là, Thủy Ký Bình đang nói bậy, còn cái manh mối không tính là manh mối kia hoàn toàn có thể văt đi?”

“Nếu không cô muốn tôi nghĩ thế nào?” Bạch Ngọc Đường lạnh lùng đáp.

Tô Hồng đã nhận ra Bạch Ngọc Đường hơi giận, bất quá, cô vẫn giữ bình tĩnh như cũ, cười nói, “Án này là đội trưởng giao cho cậu, tôi chỉ nghe lệnh cậu thôi, không có ý kiến. Cùng lắm với tư cách bạn bè, tôi chắc phải nhắc cho cậu biết, lần này Triển Chiêu đi về, rất có thể sẽ tự mình đi tra cái đầu mối mà cậu không tính là đầu mối đó. Nếu nói sách khiêu dâm không phân nhà, những nơi cần đến để điều tra ma túy đều là những chỗ không sạch sẽ. Cậu không đi theo, có thể yên tâm thật sao?”

Tô Hồng nói xong những lời này, liếc Bạch Ngọc Đường một cái cũng đi. Bạch Ngọc Đường sững sờ đứng tại chỗ một lúc lâu, sắc mặt đổi liên hồi, tay cũng siết thành quả đấm, giống như đang đấu tranh tư tưởng. Mà trong lúc anh đang đấu tranh tư tưởng, có người mặc áo choàng trắng, mặt vô biểu tình – Tần Giản đang giống như u linh nhẹ nhàng lướt qua Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường hết hồn, theo bản năng hỏi, “Ông đi đâu đó?”

Tần Giản dừng chân một chút, quay đầu lại liếc Bạch Ngọc Đường, sau đó lại phiêu, vừa phiêu còn vừa lẩm bẩm nói, “Không yên tâm, thật không yên tâm chút nào, có nên đi giúp cậu ta hay không đây?”

“Giúp, giúp cái đầu ông á!” Bạch Ngọc Đường hung hăng trợn mắt nhìn bóng lưng Tần Giản.

Nhanh chóng sải chân đuổi theo, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất phóng ra khỏi cửa phòng làm việc của tổ Trọng Án, để lại một đám cảnh viên ngầy ngầy ngô ngô đưa mắt nhìn dáng vẻ chuồn đi một cách tuyệt trần của Bạch Ngọc Đường.

Trong lòng Triển Chiêu thực sự rất rối loạn, sau khi rời khỏi tổ Trọng án rồi, cậu cũng không vội trở về kí túc xá, mà một thân một mình thong thả bước trên con đường ở gần phân cục. Vừa đi, vừa suy nghĩ những chuyện xảy ra mới đây. Thời gian dần trôi, chờ tới lúc Triển Chiêu ý thức được, trời đã đen thui rồi.

Cảm giác đói bụng từ trong bụng truyền tới, Triển Chiêu hơi sững sốt, đưa tay xoa xoa bụng của mình, mới nhớ ra cậu đã không ăn gì mấy tiếng. Triển Chiêu có chút ngầy ngốc nhìn vị trí hiện tại của cậu, cảm thấy

khung cảnh chung quanh có chút xa lạ, thì ra trong lúc bất tri bất giác, cậu đã đi vào một con đường trước giờ chưa từng đi qua.

Cậu hơi nhú mồm, đang tính tìm người qua đường hỏi thăm cách về trạm xe buýt của đại học A, hay bắt xe về luôn. Ngay lúc Triển Chiêu còn đang tính, một chiếc xe thể thao có dáng vẻ vô cùng quen thuộc dừng lại cạnh cậu, Triển Chiêu giật mình, chăm chú quan sát.

“Ế?” Thật sự nhìn rất quen nha, cơ mà lúc này, làm sao ổng sẽ xuất hiện ở đây chứ?

Lúc Triển Chiêu còn lo đứng ngây ra, Bạch Ngọc Đường đã chìa nguyên cái mặt đen nháy xuống, sau đó mặt không đổi chăm chú nhìn Triển Chiêu mấy cái, lạnh lùng kêu, “Cậu bao tuổi rồi, hơn nửa đêm còn ở trên đường đi lang thang? Có mau lên xe không thì bảo!” (em tưởng em bao tuổi mà nửa đêm giận dỗi bỏ chồng đi chơi!!! =))]]]]])

“Sao anh biết tôi ở chỗ này?” Triển Chiêu nghi ngờ nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu vẫn không chịu lên xe, lập tức muốn giận. Cũng may lần này Triển Chiêu đủ thông minh, tức khắc đã nghĩ ra Bạch Ngọc Đường cố ý đến tìm mình, trong lòng ấm áp, câu lên một nụ cười ấm áp.

“Ngọc Đường, cảm ơn anh đã đến tìm tôi. Có điều bây giờ tôi chưa muốn về nhà, có thể đưa tôi tới chỗ đi Giang không? Tôi đói quá.”

Ừm, nếu đối phương đã tốt bụng đến tìm cậu, thì tiện đường đưa cậu đi ăn bữa cơm hẳn cũng không phải vấn đề gì to lớn đi, hiếm khi Triển Chiêu mặt dày nghĩ như vậy.

Nghe lời Triển Chiêu nói, thần sắc trên mặt Bạch Ngọc Đường quả nhiên hòa hoãn. Anh hừ nhẹ một tiếng, liếc Triển Chiêu rồi trở về xe, lát sau, cửa bên pho lại mở, Triển Chiêu khẽ cười, lên xe, thuận tay đóng cửa lại.

Xe hơi khởi động, Triển Chiêu ngồi ở vị trí phó lái im lặng nhìn thành phố đông nghịt, bất giác lại rơi vào trầm tư. Bạch Ngọc Đường không một tiếng động lái xe, Triển Chiêu không nói, anh cũng không chủ động tìm đề tài. Cứ thế, rất nhanh đã tới quán ăn tư nhân của gì Giang rồi.

Đây là lần thứ ba hai người cùng tới nơi đây, Giang Trữ thấy hai người họ cùng nhau xuất hiện, vẻ mặt mừng rỡ vô cùng. Nhưng quán của cô ban đêm vô cùng bận bịu, Dì Giang cũng không rảnh tới tìm họ, chỉ sắp xếp cho hai người một phòng nhỏ yên tĩnh rồi lại lập tức đi chào đón khách khác.

Đến quán ăn tư nhân này hai lần, Triển Chiêu đều ngồi trong đại sảnh, vào phòng riêng thế này là lần đầu. Cách trang trí trong phòng cùng đại sảnh đều có một phong cách như nhau, vừa cực kỳ trang nhã lại có phong cách cổ xưa. Diện tích cả phòng không lớn, chỉ đặt một cái bàn cho bốn người, hai người vừa ngồi xuống đối diện, lập tức có nữ phục vụ mặc đồ cổ trang bưng trà lên.

Mang trà lên rồi, các cô đều lui ra ngoài, để căn phòng lại cho hai vị khách. Bạch Ngọc Đường cầm ly trà lên uống một hơi cạn sạch, lúc uống vẫn nhắm thẳng vào kẻ đang ngồi ngẩn ra đối diện anh, trong lòng lại nổi lên cảm giác vừa giận vừa thương, với cô gái gọi Thủy Ký Bình kia càng thêm hứng thú, không biết rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Quen biết Triển Chiêu được một năm, Bạch Ngọc Đường tới giờ còn chưa thấy được bộ dạng thất hồn lạc phách của cậu ấy. Nghĩ tới đây, Bạch Ngọc Đường nhẹ ho khan một tiếng, Triển Chiêu bị anh làm kinh động, mặt cũng ngẩn ra.

“Sao?”

Bạch Ngọc Đường cười, gơ tay rót cho mình ly trà, nhìn Triển Chiêu nói,

“Quán dì Giang toàn mời về chuyên gia pha trà thôi đó, ném thử chút đi, trà này rất thơm.”

“Ừm.” Triển Chiêu gật đầu, vâng mệnh cầm lên ly trà, đặt ngay khoe môi, lại không uống mà cau mày rồi rót vào trầm tư.

Bạch Ngọc Đường khó chịu nhìn tiến sĩ nhỏ ở đối diện ngẩn người nhìn ly trà, trong lòng nghĩ muốn ép cung liền bây giờ luôn, hay là chờ cậu ta ăn uống no đủ rồi mới hỏi tới lai lịch của con nhỏ Thủy Ký Bình đó.

Bất quá, suy nghĩ của Bạch Ngọc Đường nhanh chóng bị cắt đứt, lúc này phục vụ đẩy cửa mang thức ăn lên, không lâu sau, 4 món 1 canh đã được bày đủ. Dì Giang tuy chỉ mới gặp Triển Chiêu hai lần, lại nhớ khẩu vị của cậu, trong 4 món có ba món là món cậu ấy thích ăn. Thấy đồ ăn ngon, Triển Chiêu đói khát tạm thời thả lỏng mớ hỗn độn của vụ án, Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu ăn, cũng chậm rãi bắt đầu dùng bữa.

Có lẽ vì lúc chiều mới có tranh chấp, hoặc do mấy ngày gần đây quan hệ của hai người lúc nóng lúc lạnh, hơn nữa trong lòng Triển Chiêu có chuyện, nên lúc ăn cơm hai người cũng tự giác tuân thủ quy định đang ăn không nói. Một bữa cơm nhanh chóng ăn xong, chờ tới khi 4 món cũng thấy đầy rồi, Triển Chiêu mới giống như sống lại, xoa bụng thở phào nhẹ nhõm.

Bạch Ngọc Đường đưa mắt nhìn Triển Chiêu, vỗ tay kêu nhân viên tới dọn chén đĩa, lại bảo người pha trà đổi trà mới, xong xuôi liền đuổi tất cả mọi người ra ngoài. Lúc trong phòng chỉ còn lại hai người họ, Bạch Ngọc Đường híp mắt chăm chú nhìn khuôn mặt trẻ tuổi của Triển Chiêu, ánh mắt sắc bén muốn đốt người.

“Anh nhìn cái gì?” Triển Chiêu có chút kỳ quái chăm chăm nhìn ánh mắt Bạch Ngọc Đường, trực giác nhận biết nguy hiểm của động vật khiến cậu có chút khấn thưng.

Bạch Ngọc Đường cười khê, chưa vội nói, chẳng qua chậm ra châm trà cho hai người, sau đó dùng ánh mắt ý bảo Triển Chiêu ngoan ngoãn uống đi. Triển Chiêu buồn bực tuân lệnh cầm ly trà lên một hơi uống cạn, sau đó chăm chăm nhìn Bạch Ngọc Đường nói, “Có lời cứ nói thẳng, từ lúc bước vào phòng tôi đã cảm thấy anh có chuyện muốn nói rồi đó.”

Bạch Ngọc Đường rất bất ngờ nhìn Triển Chiêu, “Không ngờ cậu vẫn còn có thể nhạy bén như thế, tôi còn tưởng vừa nhìn thấy cái cô buồn ma túy đó cậu liền rớt hồn mất rồi.”

Ba chữ buồn ma túy làm Triển Chiêu nhăn nhó, nhưng sự thật lại khiến cậu không cách nào phản bác, cậu chỉ có thể lặng yên cúi đầu rót lại trà đầy ly. Bạch Ngọc Đường nhìn bộ dáng rót trà của Triển Chiêu, lòng bắt đầu cảm thấy chua, lạnh lùng nói, “Thế nào? Mới nhắc tới cô ta cậu liền khó chịu như vậy? Thế này lẽ về sau cô ta bị kéo đi xử bắn rồi, cậu còn không đau lòng tới chết sao?”

“Bạch Ngọc Đường.” Triển Chiêu nhếch đuôi mày, trên mặt có chút giận dữ, “Anh nói chuyện cũng không cần phải vậy đi? Xử bắn cái gì? Chị ấy lúc này cũng chỉ là kẻ tình nghi, không phải tội phạm, chỉ cần tôi có thể tìm ra chứng cứ để điều tra cấp trên của chị ấy, chị ấy liền —”

“Liền thế nào?” Bạch Ngọc Đường cười lạnh, “liền không phải kẻ buồn ma túy nữa rồi?”

“Anh —” Triển Chiêu bị lời của Bạch Ngọc Đường chặn họng, á khẩu không thể trả lời, chỉ có thể ôm một bụng tức giận dồn nén tại nơi khác.

Thấy dáng vẻ Triển Chiêu bị mình chọc giận tới mức gò má đỏ bừng, Bạch Ngọc Đường lại cảm thấy đau lòng hơn là vui vẻ. Bực bội khinh bỉ bản thân, Bạch Ngọc Đường lại cười tự giễu, nhắc tay rót một ly cho Triển Chiêu, cười nói, “Được rồi, cậu cũng đừng giả trò giận đối với tôi. Nói chút đi, lai lịch của cô gái kia cuối cùng là thế nào, có quan hệ gì với cậu, cậu nói rồi, tôi mới có thể cân nhắc xem có thể giúp cậu hay không chứ, cậu nói đúng không?”

(Anh đang dỗ ngọt thẳng bẻ)

Lời nói của Bạch Ngọc Đường làm Triển Chiêu giật mình thật đấy, cậu nhìn Bạch Ngọc Đường chăm chăm, do dự hỏi, “Tôi không nghe lầm chứ, anh muốn giúp tôi?”

75. Chương 75: Án 6 – Anh Túc Hoa Biện (7)

“Chỉ cần chuyện xưa của cậu có thể làm tôi cảm động.” Bạch Ngọc Đường câu khéo miệng, cười có chút thiếu đánh.

“Thế thì phải làm anh thất vọng rồi, tôi với chị ấy chẳng có chuyện xưa gì để kể.” Triển Chiêu nhìn ly trà trong suốt, nhẹ cười khổ.

“Đẹp đi.” Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu cười khổ như vậy đã cảm thấy không vừa mắt, không lạnh không nóng lâu bầu, “Nếu bình thường tôi đem gương theo đã sớm lấy ra cho cậu. Xem một chút dáng vẻ hiện giờ của mình, thật giống như không có chuyện gì để kể thật sao?”

Triển Chiêu giương mắt lên nhìn Bạch Ngọc Đường, thấy loại biểu lộ trên mặt đối phương lại làm cậu liên tưởng đến một câu, “Hận rèn sắt không thành thép”. Mà lúc này, Triển Chiêu đột nhiên nhớ lại những chuyện xưa liên quan tới Bạch Ngọc Đường mà Tô Hồng đã kể. Trong câu chuyện đó, Bạch Ngọc Đường trẻ tuổi cũng đã từng trải qua bao nhiêu lận đận trong mối quan hệ giữa người và người. Hai bằng hữu của anh, một vì sai lầm của mình mà chết, mà một người khác ngay từ đầu đã là kẻ địch, lập trường hoàn toàn bất đồng nhau.

Mặc dù chèn ép Bạch Ngọc Đường từng trải qua không giống của mình, nhưng đều liên quan tới tình cảm giữa người và người, nói với anh ta, có lẽ thật có thể khiến cho tâm tình tốt hơn một chút đi? Nghĩ tới đó, Triển Chiêu lại chăm chăm nhìn vào mắt Bạch Ngọc Đường, thấy đối phương như ngượng mảy.

“Nè, cậu nhìn cái gì đó?”

Bạch Ngọc Đường giả vờ làm vẻ mặt sợ hãi, thấy dáng vẻ khoa trương của Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu cũng không nhịn được cười.

Nhìn mặt Triển Chiêu lộ ra nụ cười, tâm của Bạch Ngọc Đường dường như cũng thả lỏng nhiều lắm. Mắt anh híp lại, rồi châm thêm trà cho Triển Chiêu, cười nói, “Cười cũng cười rồi, nếu cảm thấy tâm tình tốt, thì mau kể chuyện xưa cho tôi đi?”

Triển Chiêu gật đầu, chăm chăm nhìn ly trà trong suốt trong tay Bạch Ngọc Đường, khẽ thở dài, “Đã ba năm hơn, giờ kể lại thật giống như đã thành chuyện của người khác.”

Chuyện xưa của Triển Chiêu với Thủy Ký Bình vô cùng đơn giản, đơn giản đến mức ai nghe được cũng sẽ cảm thấy nhìn như đã từng gặp. Mỗi người lúc trẻ có lẽ đều từng nghe thấy chuyện xưa như thế, thậm chí có người còn đích thân trải nghiệm qua.

Bốn năm trước, Triển Chiêu 19 tuổi cùng Thủy Ký Bình 22 tuổi tình cờ gặp gỡ trong khuôn viên đại học A. Triển Chiêu đi học sớm, hơn nữa còn nhảy cấp mấy lần, nên lúc cậu 19 tuổi đã là sinh viên theo học tiến sĩ của học viện tâm lý đại học A rồi. Mà Thủy Ký Bình tuy học hành rất giỏi, lại không phải thiên tài, năm cô 22 tuổi còn đang học đại học năm tư, chỉ còn nửa năm sẽ tốt nghiệp, hiện giờ còn đang phân vân không biết nên đi học tiếp hay đi làm.

Hai người đều là người nổi tiếng trong mỗi lĩnh vực khác nhau của đại học A, Triển Chiêu tuổi còn trẻ đã theo học tiến sĩ, lại là học trò cuối cùng của giáo sư danh tiếng đại học A, trong giới học thuật, không ai là không biết thiếu niên thiên tài này. Thủy Ký Bình diện mạo tốt, tính tình ôn nhu, bên trong khoa ngoại ngữ mỹ nữ nhiều như mây lại có thể giữ vững chiếc ghế hoa khôi trường suốt 4 năm liền, dĩ nhiên cũng rất nổi tiếng trong trường. Nhưng chính vì giới của hai người họ dường như không có điểm giao nhau, vậy nên Triển Chiêu không nhận ra Thủy Ký Bình, mà Thủy Ký Bình cũng không biết Triển Chiêu.

Hai người họ ở tại đại học A sinh hoạt được mấy năm, nhưng đến mấy năm sau mới lần đầu gặp mặt nhau trong lễ kỷ niệm của trường. Lần đó là kỷ niệm 100 năm thành lập trường của đại học A, từng cái góc nhỏ trong trường cũng bị huy động cho từng chủ đề của sự kiện này. Dĩ nhiên loại người không quá hăng hái với hoạt động đoàn đội như Triển Chiêu cũng không cách nào tránh né, mà bị mạnh mẽ lôi kéo vào hoạt động đón tiếp bạn học, cùng lúc đó người cùng phụ giúp tiếp đón với cậu chính là Thủy Ký Bình.

Lần đầu gặp gỡ hoàn toàn là trùng hợp, sau đó lúc hai người đang chán mới bắt đầu nói chuyện với nhau, Thủy Ký Bình biết tên Triển Chiêu, Triển Chiêu cũng nhớ tên của cô gái xinh đẹp có thanh âm dịu dàng này. Sau khi Triển Chiêu trở về ký túc xá có nhắc về Thủy Ký Bình với đám bạn học, kết quả, cậu lập tức một đám nam sinh vừa ganh tỵ vừa hâm mộ phổ cập cho cậu nghe về thân thế bối cảnh của vị mỹ nữ lạ thường này. Bấy giờ, Triển Chiêu mới biết, thì ra Thủy Ký Bình còn mà một nhân vật phi thường nổi tiếng.

Lễ kỷ niệm diễn ra suốt một tuần, sau khi hoạt động kết thúc, Thủy Ký Bình với Triển Chiêu cũng không

vì thế mà cắt đứt, lại trở thành bạn bè. Sau đó một khoảng thời gian, Thủy Ký Bình lại thường chạy qua khoa Tâm Lý, lúc nào cũng lấy mọi loại lý do để tìm Triển Chiêu. Ban đầu, Triển Chiêu vốn không hiểu rõ ý tứ của Thủy Ký Bình, những người khác cũng không ngờ hoa khôi của khoa Ngoại Ngữ đã độc thân suốt 4 năm Thủy Ký Bình sẽ xem trọng một tiểu thư ngốc của khoa Tâm Lý, hơn nữa tên tiểu Thư ngốc này còn nhỏ hơn Thủy Ký Bình những ba tuổi.

Đến khi Triển Chiêu ý thức được mình có chút trông chờ Thủy Ký Bình tới, cậu nhận ra mình thay đổi. Đó là một cảm giác cậu chưa bao giờ trải nghiệm qua, bận tâm, nhưng nhớ, hi vọng có thể được tiếp xúc và hiểu rõ nhiều hơn. Sau đó chuyện xảy ra như một điều tất yếu, lúc người ta muốn lại gần nhau, tình yêu cũng tự nhiên mà đến. Giống như vô số cặp đôi trường học, hình ảnh của họ xuất hiện ở mỗi góc sân trường. Phòng học, phòng ăn, thư viện, hồ nhân tạo, bọn họ tay trong tay nhìn nhau mỉm cười, xấu hổ lại ngạo mạn đón lấy ánh mắt hâm mộ của người bên cạnh.

Lúc Triển Chiêu nhớ lại những ngày đó, trên mặt lại treo nụ cười Bạch Ngọc Đường chưa từng thấy qua, nhàn nhạt, rất hạnh phúc, rất đẹp đẽ. Nhưng không biết vì sao, Bạch Ngọc Đường càng nhìn càng giận, càng xem càng khó chịu. Anh bực bội nhìn chằm chằm dáng vẻ xinh đẹp của Triển Chiêu, trong lòng không nhìn được chữ thâm. Tiểu tử này nhìn thì đáng hoàng, không ngờ mới 19 tuổi đã biết yêu đương, hừ, thật là tiểu sắc lang!

Vì vậy, Bạch Ngọc Đường có chút nóng nảy chăm chú nhìn nụ cười Triển Chiêu, lạnh lùng nói, “Không ngờ bộ dáng này của người cũng hút được mỹ nữ, nếu lúc đầu các người đã tốt như vậy, thế nào cuối cùng lại chia tay?”

Triển Chiêu hơi sững sốt, nụ cười trên mặt lại trở thành phiền muộn, cuối cùng trở thành nụ cười nhạt trên mép, cậu nhàn nhạt liếc Bạch Ngọc Đường, cười nói, “Thật ra bọn tôi cũng không tính là chia tay.”

“Hả? Vậy nói thế nào?” Bạch Ngọc Đường nhướn mày, không chia tay? Chẳng lẽ vẫn còn quen nhau? Cái này sao được, nếu Thủy Ký Bình vẫn đang quen Triển Chiêu, thì sao lại xuất hiện một tên người ngoại quốc?

Triển Chiêu cũng không biết Bạch Ngọc Đường đang hiểu lầm quan hệ của cậu với Thủy Ký Bình, cậu dùng một loại ngữ điệu vô cùng bình tĩnh giải thích, “Thật ra quan hệ của chúng tôi lúc đó cũng không tính là yêu, tuy người khác đều cho là chúng tôi yêu nhau, nhưng thực tế chúng tôi chỉ có chút hảo cảm mông lung đối với nhau mà thôi. Tôi mời chị ấy đến khoa tôi nghe giảng, tôi theo chị ấy đến phòng ăn gần ký túc xá nữ ăn cơm. Cùng đi thư viện, tôi tra tài liệu, chị ấy dùng máy tính tìm việc làm. Có lúc cả hai đều ở không, rảnh rồi đi dạo qua hồ nhân tạo, vừa đi vừa nói về tính toán sau này. Tôi nói với chị ấy tôi muốn làm một nhà tâm lý học, chữa khỏi tổn thương tâm lý cho anh hai. Chị ấy bảo chị ấy muốn tìm một công việc lương cao, tiền đồ tốt, để giảm bớt khó khăn trong gia đình.

Bây giờ nhớ lại, những ngày tháng kia thật quá đẹp, vì tôi giống như lần đầu tiên có được một người bạn có thể tỏ bày những suy nghĩ trong lòng, giống như có thêm một tri kỷ, mà tri kỷ này là là một người xinh đẹp dịu dàng như thế. Nếu cho chúng tôi thêm chút thời gian, tôi có cảm giác cuối cùng chúng tôi sẽ đến bên nhau. Tôi tin chị ấy cũng nghĩ như vậy.”

“Ý cậu muốn nói, hai người cũng không có chuyện yêu đương?” Bạch Ngọc Đường hơi sững sốt, sau đó không tin liếc Triển Chiêu, “Thế nào không nói? Nếu cậu đã bảo hai người xem đối phương như tri kỷ, lại có ý với nhau, tại sao cuối cùng lại bỏ qua?”

Triển Chiêu cười cười, trong nụ cười không có chút tiếc nuối nào, có chăng cũng chỉ là một ít hoài niệm về chuyện đẹp ngày xưa.

“Cứ xem như là gặp đúng người lại không đúng thời điểm, chẳng thể làm gì khác là đành bỏ qua.” (Gặp sai người luôn rồi em ạ =))]] bỏ qua mới là chuyện đúng đắn)

“Tiến sĩ Triển, cậu tốt nhất nói rõ cho tôi.” Bạch Ngọc Đường liếc Triển Chiêu, “Tôi không muốn nghe cậu câu giờ.”

Triển Chiêu bất đắc dĩ cười, tuân lệnh tiếp tục kể, “Nói thật, lúc đầu rốt cuộc có chuyện gì xảy ra tôi cũng không nói rõ được. Từ lúc bọn tôi biết nhau đến lúc tách ra cũng chỉ có hai tháng, tôi nhớ lúc bọn tôi hàn huyên về chuyện sau này muốn làm gì chị ấy có nói qua, thật ra chị ấy thích nhất là được nghiên cứu về văn

học Anh Quốc. Chị ấy muốn ra nước ngoài du học, cũng định bảo lưu nghiên cứu, lúc đó chị ấy còn nói, nếu bảo lưu thì có thể tiếp tục học trong trường cùng với tôi rồi.”

Lúc nói đến đây, Triển Chiêu lại cười cười, nhìn Bạch Ngọc Đường, “Thật ra nếu đúng thật như lời chị ấy nói thì có lẽ bọn tôi thật sự sẽ quen nhau không chừng.”

“Kết quả thì sao? Cô ta không có học tiếp?” Bạch Ngọc Đường thiêu mi hỏi.

Triển Chiêu lắc đầu, “Tôi nhớ lần cuối cùng chị ấy đến tìm tôi, tinh thần hình như không tốt, nhìn đáng vẻ hình như còn khóc. Chị ấy bảo gia đình phản đối không cho chị ấy học tiếp, bắt chị ấy ra ngoài làm việc. Chị ấy bảo không bỏ được trường, cũng không bỏ được giấc mơ, nhưng điều kiện gia đình chị ấy rất kém, còn có một em trai nhỏ chỉ mới 1 tuổi, cha mẹ cũng chịu nhiều gánh nặng, không thể chỉ lo cho giấc mơ của mình, cần nhanh chóng tìm việc làm để phụ giúp kinh tế gia đình.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Nếu vậy xem ra, Thủy Ký Bình còn là một người rất có trách nhiệm. Có điều cậu vẫn chưa kể, các cậu cuối cùng vì cái gì lại tách ra?”

Triển Chiêu nhẹ cười khổ, “Thật ra tôi cũng không rõ. Tôi chỉ biết từ lần cuối cùng nói chuyện chị ấy cũng không tới tìm tôi nữa. Tôi cũng từng thử liên lạc với chị ấy, nhưng tới giờ chị ấy đều không trả lời. Khoảng thời gian này tôi cũng rất buồn, bất quá rất nhanh sau đó thầy tôi liền cho tôi một cơ hội đi trao đổi với nước ngoài, sau khi rời khỏi đại học A, bọn tôi cũng không liên lạc với nhau nữa. Đến lúc tôi về nước, chị ấy đã tốt nghiệp, tôi hỏi bạn học của chị ấy xem chị ấy đi đâu, nghe nói chị ấy đi làm cho một công ty đa quốc gia rất lớn, tiền lương thật cao, nhưng lại vô cùng bận bịu.”

“Sau đó cậu không đi tìm cô ta sao?”

Triển Chiêu lại lắc đầu, “Tôi gọi điện cho chị ấy, nhưng tới giờ chị ấy cũng không nhận. Sau đó tôi cũng từng tới công ty tìm chị ấy, tiếp tân lần đầu bảo tôi chị ấy đi công tác, lần thứ hai thì bảo nghỉ việc. Sau nữa cũng mất luôn liên lạc.”

Triển Chiêu nói xong, Bạch Ngọc Đường cũng híp mắt nhìn bộ dáng buồn bã khổ sở của cậu, khẽ mỉm cười, “Thì ra cậu nhớ nhưng cô ta đến thế, bất qua tôi thấy, cô ta chính là đang đùa giỡn cậu.”

“Hử?” Triển Chiêu cau mày, “Nói vậy là sao?”

Bạch Ngọc Đường cười lạnh, “Xem xét từ những lời miêu tả của cậu mà ra, nếu lúc đầu không phải cậu tự mình đa tình, thì nhất định cô ta cũng có ý với cậu. Kết quả, sau buổi nói chuyện cuối cùng cô ta liền chặt đứt mọi liên lạc với cậu, không chỉ không nhìn mặt, ngay cả điện thoại cũng không gọi. Cậu thấy như thế là bình thường sao? Nếu cô ta muốn tuyệt giao với cậu, tại sao không gặp mặt nói rõ ràng? Cho dù nói một lời qua điện thoại cũng được chứ, nhưng cô ta cũng đâu có gọi đâu.”

“Vậy nên là...?” Triển Chiêu cũng nhíu mày, cậu nhìn chăm chăm nụ cười lạnh của Bạch Ngọc Đường, trong lòng âm thầm đau. Mặc dù ôn nhu thanh sấp khi ấy đều đã qua, nhưng ký ức trong lòng vẫn là tốt đẹp. Bị Bạch Ngọc Đường dùng giọng phủ định như vậy phân tích, đúng là làm người ta rất không thích.

Bạch Ngọc Đường dường như lại không nhìn thấy khổ sở của Triển Chiêu, anh tiếp tục dùng giọng lạnh lùng phân tích mối tình đầu còn chưa bắt đầu đã kết thúc của cậu.

“Nhìn qua cậu đúng thật không hiểu rõ nữ nhân, nếu cô ta thích cậu, thì có nhiều lý do hơn nữa cũng không thể nào một chút cũng không để ý tới cậu. Ban đầu cô ta dùng một phát chặt hết toàn bộ liên lạc với cậu, rõ ràng đã thấy không có ý gì với cậu hết, nhưng bây giờ cô ta có chuyện, lại gọi điện cầu cứu cậu trước tiên, chuyện này nói rõ cái gì? Nói rõ ràng rằng cô ta vốn không hề quan tâm đến cậu, nhưng lại xem cậu như phao cứu sinh. Mặc dù đáng vẻ cô ta ngây thơ, nhưng thực chất lại là loại con gái lợi dụng đàn ông để đạt được mục đích của mình. Từ lúc bắt đầu cậu đã bị cô ta lừa bịp, còn cô ta chẳng qua chỉ xem cậu là một đứa ngốc mà thôi.”

Bạch Ngọc Đường bên kia thao thao bất tuyệt, Triển Chiêu bên này sắc mặt càng lúc càng không hay, “Bạch Ngọc Đường, anh có thể im miệng.”

“Thế nào, giận?” Bạch Ngọc Đường thiêu mi.

Triển Chiêu lắc đầu, “Không, tôi không còn không tới mức tức giận vì lời của anh.”

“Thật không?” Nhìn biểu lộ của Bạch Ngọc Đường, căn bản cũng không tin Triển Chiêu không tức giận, anh có chút hả hê nhìn chăm chăm bộ mặt vô biểu tình của Triển Chiêu, đợi sau khi Triển Chiêu tức giận liền cười nhạo cậu.

Đáng tiếc, Bạch Ngọc Đường không đợi được tới lúc Triển Chiêu nổi giận. Triển Chiêu chăm chú nhìn Bạch Ngọc Đường mấy lần, cuối cùng cười, “Anh cũng đâu phải người trong cuộc, phán đoán của anh cũng không phải sự thật, tôi sẽ không vì lời nói của anh mà tức giận, cũng không vì lời nói của anh mà thay đổi chủ ý.”

“Chà? Vậy ý cậu là tới bây giờ cũng không muốn bỏ qua ảo giác của cô ta sao?”

“Có phải là ảo giác hay không điều tra rồi mới biết.” Triển Chiêu chăm chăm nhìn vào mắt Bạch Ngọc Đường, ánh mắt có chút bức người hiem thấy, “Chuyện xưa kể xong rồi, nếu cảnh sát Bạch nghe hài lòng, có thể thực hiện lời hứa của anh không?”

Bạch Ngọc Đường rất hiếm khi thấy trên mặt Triển Chiêu xuất hiện vẻ mặt như thế, càng kinh ngạc, vậy nên tất xấu háo thắng tranh cường lúc trẻ có chút khuynh hướng nổi dậy. Thế là Bạch Ngọc Đường giơ ly trà trong tay lên, mỉm cười, chăm chú nhìn vào ánh mắt Triển Chiêu, “Tôi đã nói giúp cậu thì nhất định sẽ giúp cậu, nhưng chuyện này cũng không thay đổi phán đoán của tôi, tôi vẫn giữ nguyên ý kiến cô ta muốn cởi tội mà nói bậy.”

Triển Chiêu cũng giơ lên ly trà, đáp, “Không quan hệ, bất kể anh nghĩ thế nào, chỉ cần anh chịu giúp tôi, mặc dù anh không tin phán đoán của tôi, tôi vẫn sẽ vô cùng cảm kích.”

Vừa nói, Triển Chiêu vừa định làm động tác cụng chén, không ngờ Bạch Ngọc Đường lại đột ngột lui tay về phía sau, khiến Triển Chiêu đụng vào không khí. Chân mày cậu khẽ nhíu, đưa ánh mắt hỏi thăm về phía Bạch Ngọc Đường. Khóe miệng anh câu lên nụ cười, nháy mắt với Triển Chiêu một cái, “Tiền sĩ Triển, có hứng thú muốn đánh cược hay không?”

“Đánh cược?”

“Không sai, chính là đánh cược.”

“Cược cái gì?”

“Cược tên ngoại quốc kia không phải cấp trên của Thủy Ký Bình. Nếu đúng là cấp trên, xem như tôi thua, nếu không, xem như tôi thắng.”

“Cái này.....”

“Triển Chiêu, cậu không phải không dám cược đấy chứ? Thế nào, sợ thua tôi à?”

Bạch Ngọc Đường nheo mắt lại cười, nụ cười rất phách lối.

Triển Chiêu bắt quả cũng chỉ là một cậu nhóc đầu hai mươi, tính tình tuy trầm ổn nhưng khó tránh khỏi trẻ tuổi hăng hái. Cậu chăm chú nhìn khuôn mặt cười phách lối của Bạch Ngọc Đường một chốc, đột nhiên cũng nở nụ cười. Nụ cười cũng Triển Chiêu cũng không phách lối, trong mắt Bạch Ngọc Đường lại có chút khiêu khích.

“Thế nào, cậu đáp ứng?”

Triển Chiêu gật đầu, “Tôi đáp ứng, cảnh sát Bạch, cho hỏi tiền đặt cược là thứ gì đây?”

Bạch Ngọc Đường như đang chờ những lời này của Triển Chiêu, nghe cậu hỏi, anh lập tức mở miệng, “Người thua phải đáp ứng người thắng một điều kiện.”

“Một... điều kiện?” Triển Chiêu khẽ cau mày, cậu thế nào lại có cảm giác lúc Bạch Ngọc Đường vừa nói ra tiền đặt cược, lại cười giống như một con sói nhe răng đây. Cậu khẳng định nếu mình thua cuộc, điều kiện của tên Bạch Ngọc Đường sẽ khiến mình khổ sở đáp ứng.

“Sao, tiền sĩ Triển lại không dám nữa rồi?”

“Không, tôi đáp ứng.” Triển Chiêu quả quyết dùng ly trà trong tay mình cụng một cái vào ly trà của Bạch Ngọc Đường, nước trà nhẹ tràn ra, vài giọt rơi trên ngón tay của Bạch Ngọc Đường, hơi lạnh.

Bạch Ngọc Đường ngưng mắt nhìn Triển Chiêu cầm nước trà uống một hơi cạn sạch, trong lòng đã bắt đầu tính toán xem sau khi thắng rồi anh muốn nói cái điều kiện gì. Mà chuyện anh cũng không biết chính là, trong lòng Triển Chiêu cũng đang nghĩ cùng một vấn đề giống anh vậy, hơn nữa, còn nghĩ trước anh một bước. Nếu không cậu cũng không dám nguy hiểm đáp ứng cuộc đánh cược này với Bạch Ngọc Đường. Nguyên ý thua cuộc sao, hi vọng mấy ngày sau cảnh sát Bạch đừng có hối hận.

76. Chương 76: Vụ Án 6 – Anh Túc Hoa Biện (8)

Ngủ , ngủ cái đầu anh á! Triển Chiêu hung hăng trợn mắt nhìn dáng lưng của anh, ở trong lòng len lén nguyên rửa cho anh mất ngủ liên tục hơn một tuần, sau lại cảm thấy mình có chút độc ác , sợ mất ngủ một tuần ảnh hưởng đến cái mạng nhỏ của anh ta, liền len lén đem lời nguyên rửa đổi thành ba ngày. Thâm nguyên rửa xong, Triển Chiêu miễn cưỡng nở nụ cười , bước nhanh đến trước mặt Bạch Ngọc Đường, nài nỉ ,

Một ly trà này xem như quyết định đánh cược, từ lúc Triển Chiêu trưởng thành tới nay, đây là lần đầu tiên cậu đánh cược cùng người khác. Tuy ngoài miệng Triển Chiêu bảo tin tưởng Thủy Ký Bình, nhưng dù gì cũng đã hơn ba năm không gặp mặt. Làm một nhà khoa học chuyên nghiên cứu tính cách loài người, Triển Chiêu hiểu rất rõ loài người luôn thay đổi. Nói cậu không lo thua cược, chính là không thể nào. Cảm nhận nguy cơ thua cuộc khiến Triển Chiêu không chờ được đã muốn bắt đầu công việc điều tra.

Vì vậy, sau khi uống trà xong, cậu lập tức đứng lên khỏi chỗ, nhìn Bạch Ngọc Đường nói, “Đi thôi!”

“ Đi ? ”

Bạch Ngọc Đường hơi sững sờ

“Muốn tôi đưa cậu về nhà ? ”

“ Không phải về nhà! Anh đưa tôi tới cục, tôi bây giờ phải đến gặp Ký Bình ”

“ Cái gì ? ” Bạch Ngọc Đường kinh ngạc nhìn khuôn mặt kiên định của Triển Chiêu, theo bản năng liếc ra ngoài cửa sổ đen như mực,

“Cậu khùng à? Có biết bây giờ là giờ gì không, muốn tra án cũng phải chờ đến giờ hành chánh ngày mai chứ”

“Chuyện khẩn cấp .” mặt Triển Chiêu càng lúc càng kiên định ,không một chút lùi bước ,

“ Chính anh cũng đã nói vụ án dính đến người ngoại quốc sẽ rất phiền toái, chúng ta hành động chậm một chút, lỡ hấn về nước thì làm sao mà tra. Đi mau, mang tôi tới phòng tạm giam của cục!! ”

Bạch Ngọc Đường nhíu lông mày , trong lòng rất không tình nguyện xoa xoa cái trán .Nhìn ra vẻ mặt không tình nguyện của Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu chăm chăm nhìn hấn khiêu khích một câu

“Thế nào? Anh là sợ thua mới không giúp tôi đúng không ?”

Chiêu kích tướng của Triển Chiêu cũng không có tác dụng, Bạch Ngọc Đường mỉm cười quan sát vẻ mặt hiềm có của Triển Chiêu một cái, cười nói ,

“ Tôi đã bảo sẽ giúp cậu, nhưng không nói sẽ tăng giờ làm việc để giúp cậu nha. Bây giờ đã là giờ tan sở rồi, muốn tôi làm thêm giờ phải có tiền tăng ca đây.

” Tiền tăng ca?” Triển chiêu nghe có chút không hiểu.

Mặc dù bảo cậu cầm chút tiền đi hối lộ Bạch Ngọc Đường cũng được thôi, nhưng Triển Chiêu nhìn thấy nụ cười rất ư là đều đặn trên mặt Bạch Ngọc Đường, chẳng đoán cũng biết tiền tăng ca anh nói căn bản cũng không phải là tiền. Chẳng biết gã này lại muốn trêu mình cái gì đây.

“Thế nào? Không muốn trả ? Vậy thôi đi, dù sao tôi cũng tính về nhà ngủ . ” Bạch Ngọc Đường đứng lên , làm bộ phải đi .

Ngủ , ngủ cái đầu anh á! Triển Chiêu hung hăng trợn mắt nhìn dáng lưng của anh, ở trong lòng len lén nguyên rửa cho anh mất ngủ liên tục hơn một tuần, sau lại cảm thấy mình có chút độc ác , sợ mất ngủ một tuần ảnh hưởng đến cái mạng nhỏ của anh ta, liền len lén đem lời nguyên rửa đổi thành ba ngày. Thầm nguyên rửa xong, Triển Chiêu miễn cưỡng nở nụ cười , bước nhanh đến trước mặt Bạch Ngọc Đường, nài nỉ ,

“Ngọc Đường ,anh muốn cái gì nói đi , chỉ cần tôi làm được tuyệt đối sẽ không từ chối, anh giúp tôi thêm một lần.”

Bạch Ngọc Đường chậm rãi đi , tựa như vô cùng hưởng thụ cảm giác Triển Chiêu chịu nghe lời mình. Mãi cho đến lúc hai người lên xe, Bạch Ngọc Đường vừa khởi động xe, vừa cười, nói

“Thấy cậu có thành ý như vậy , tôi cũng cho cậu một cái nhân tình, tới, trả lời ca ca một chuyện, tôi lập tức đưa cậu đi gặp tiểu tình nhân ”

Triển Chiêu nhíu mày một cái , cảnh giác hỏi , “Chuyện gì? ”

Bạch Ngọc Đường cười híp mắt nhìn chăm chăm vào mặt của Triển Chiêu, bình thản hỏi.

“Chuyện khác tôi không quan tâm, cậu chỉ cần nói, cậu với Thủy Ký Bình năm đó đã đến giai đoạn nào là được. ”

“Giai đoạn nào? ” Triển Chiêu hơi sững sờ , chỉ chốc lát đã kịp hiểu Bạch Ngọc Đường đang hỏi cái gì, lập tức đỏ mặt .

Khuôn mặt đỏ hồng của Triển Chiêu làm Bạch Ngọc Đường cảm thấy căng thẳng, vừa cố gắng không để lộ ra vẻ mặt cứng ngắc, vừa thầm chửi trong lòng, tên tiểu sắc lang này , nhất định là nhớ ra cái gì đó tốt. Hừ hừ, chỉ là thằng nhóc con mười chín tuổi đã không biết tự kiểm điểm, thật là làm người không thể xem bề ngoài mà!

“Thế nào , cậu không hiểu tôi hỏi cái gì sao, có muốn tôi giải thích cho cậu một cái hay không? Giai đoạn một là ——”

“Im mồm! Không cần anh giải thích, cũng cần hỏi nữa ,tôi có thể chờ ngày mai điều tra!” Triển Chiêu quay đầu không thèm nhìn tới Bạch Ngọc Đường che đi biểu lộ muốn giết người trên mặt, quyết định không cho Bạch Ngọc Đường cơ hội làm tăng ca nữa.

Nhìn thái độ của cậu như vậy càng làm Bạch Ngọc Đường thêm khó chịu, anh hừ lạnh một tiếng , cười nói ,

“Đừng dễ giận như vậy, nói một chút cũng chẳng chết ai. Thế thôi, cậu không nói thì để anh đây tự đoán. ”

Nói xong dứt khoát không thèm khởi động xe nữa mà xoay cả người về phía Triển Chiêu, cười lạnh,

“Ừm, nghe cậu nói hai người cũng chưa có chính thức qua lại, theo dáng vẻ chưa biết mùi đời của cậu, nhất định không tới được giai đoạn 4. Vậy giai đoạn 3, giai đoạn 3 có tới chưa? ”

Triển Chiêu tiếp tục nghiêng đầu giả chết, căn bản không thèm nhìn tới anh một cái. Bạch Ngọc Đường khẽ mỉm cười , tiếp tục nói ,

“Xem ra là không thành rồi, vậy giai đoạn hai thì sao đây?”

Thấy Triển Chiêu không có phản ứng , Bạch Ngọc Đường cảm thấy an tâm một chút, đưa ngón tay ra chọc chọc vai của Triển Chiêu, thành công bắt cậu quay đầu, dùng ánh mắt khinh bỉ, hung hăng trừng mắt nhìn anh. Bạch Ngọc Đường hoàn toàn không tức giận, còn tiếp tục híp mắt cười,

“Tiến sĩ nhỏ, cậu đừng nói với tôi là ngay cả giai đoạn 1 cũng chưa làm tới nha.”

“Anh!!” Triển Chiêu mặt đỏ hồng như trái cà chua, hung hăng nhìn chăm chăm Bạch Ngọc Đường , mắng

“Anh phá đủ chưa!! Tôi cự tuyệt trả lời anh vấn đề nhảm chán này!!”-“Ai da, không lẽ là thật!?” Bạch Ngọc Đường giả vờ hô toáng lên,

“Một sách, cậu ở chung với một mỹ nhân hoa tiền nguyệt hạ suốt hai tháng, cũng phải nắm tay chứ, hoặc là...”-“Nói gì? ” Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường hướng tay mình liếc một cái, bắt đầu cảm thấy khẩn trương .

“Cả tay cũng không dám nắm luôn? ”— “Ai nói!! Dĩ nhiên là có!!”

Triển Chiêu không phục trợn mắt nhìn bạch ngọc đường một cái ,tức giận đem tay của mình giấu dưới cánh tay, tránh đi ánh mắt đáng ghét của Bạch Ngọc Đường.Bạch Ngọc Đường ha hả cười to, một cước đạp ga khởi động máy. Triển Chiêu gò má đỏ hồng chịu đựng để bạch ngọc đường cười nhạo,Trong lòng thề mảy ngày tới phải bắt hắn làm thêm giờ tới chết, nếu không thật có lỗi với bản thân.

Suốt con đường này Triển Chiêu không nói chuyện, tâm tình Bạch Ngọc Đường tốt vừa lái xe vừa tìm đề tài trêu cho Triển Chiêu mở miệng. Đây là lần đầu tiên anh mới biết, trêu chọc tiến sĩ nhỏ đơn thuần này là một chuyện rất vui.

Mới rồi nhìn phản ứng của cậu cũng biết, cậu căn bản chỉ có thể cầm tay nữ nhân, ngay cả hôn một cái cũng không biết cách, không biết tại sao, ngoài miệng Bạch Ngọc Đường chọc ghẹo Triển Chiêu, lòng lại vui không kềm được, tâm tình khó chịu từ lúc Thủy Ký Bình xuất hiện tới giờ dường như bị quét sạch hết. Mà đến tận bây giờ, Bạch Ngọc Đường mới hoàn toàn tin tưởng rằng, Triển Chiêu cùng con nhỏ buôn ma túy kia không có quá nhiều quan hệ, nhiều nhất cũng chỉ là một khoảng mập mờ ngu thì chết mà thôi, cũng chỉ có loại người đơn giản thuần khiết như Triển Chiêu mới xem trọng loại quan hệ này như vậy. Nghĩ đến đây, Bạch Ngọc Đường lại liếc nhìn Triển Chiêu một cái, phát hiện đối phương dường như đã hồi phục tinh thần, mặt cũng không đỏ nữa. Lúc này cậu đang nghiêng người dựa vào lưng ghế, ánh mắt lại tiếp tục nhìn chăm chú vào đường phố sáng đèn. Xem ra cậu ta đang suy tư nữa rồi, là đang nghĩ phải làm thế nào cởi tội cho cô gái kia sao? Bạch Ngọc Đường khẽ mỉm cười, cũng không tiếp tục quấy rầy cậu..

Thủy Ký Bình được canh giữ tại phòng tạm giam của cục, những án giống như vậy thường sẽ sắp đặt thẩm vấn tạm thời, những khi có án khẩn cấp, thẩm vấn cả đêm cũng là chuyện thường xảy ra. Vì thế những cảnh sát gác cục thấy Bạch Ngọc Đường đột ngột xuất hiện cũng không ngạc nhiên, bọn họ trả lời với Bạch Ngọc Đường, từ lúc Thủy Ký Bình bị đưa vào phòng tạm giam đều ngăn người, có lúc sẽ khóc, nhưng tâm tình xem như ổn định. Bạch Ngọc Đường sắc mặt nặng nề gật đầu với họ, bảo họ đưa Thủy Ký Bình tới phòng thẩm vấn, sau đó đưa mắt nhìn Triển Chiêu.

“Hồi nữa tự cậu đi vào, muốn hỏi cái gì thì hỏi cái nấy, bắt quá không được tiết lộ chuyện cảnh sát quyết định điều tra gã đàn ông kia, biết không?”

Triển Chiêu không ngờ rằng Bạch Ngọc Đường sẽ chịu để cho cậu một mình gặp mặt Thủy Ký Bình, kinh ngạc nhìn anh, “Một mình tôi?”

“Ừ.” Bạch Ngọc Đường Gật đầu, khoe miệng cũng câu một nụ cười, “Để cậu cùng hồng nhan tri kỷ ở riêng với nhau, có phải cảm động lắm không?”

Triển Chiêu nhớ đến trò đoán giai đoạn lúc ở trên xe, mặt lại đỏ lên, không vui trừng mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, lạnh lùng nói, “Anh yên tâm, tôi biết anh giúp tôi chẳng qua chỉ mang tính cá nhân, tôi sẽ không cuốn Tố Trọng án vào chuyện này.”

Bạch Ngọc Đường thu lại nụ cười, gật đầu, “Cậu hiểu là tốt, vào đi, tôi ở ngoài nhìn cậu, có vấn đề gì sẽ vào giúp.”

Triển Chiêu nhìn xuyên qua kính thủy tinh, thấy Thủy Ký Bình bị mang vào phòng thẩm vấn, trên khuôn mặt xinh đẹp đầy vẻ mệt mỏi, lòng cũng nặng nề gật đầu.

Triển Chiêu bước vào phòng thẩm vấn, Thủy Ký Bình ngẩng đầu lên, trong mắt lại lóe lên một tia kính ngạc, “Triển Chiêu, lại là cậu!”

“Là tôi, chị, có khỏe không?”

Thủy Ký Bình cười khổ lắc đầu, “Cậu nhìn bộ dáng của tôi sẽ biết, làm sao mà tốt được.”

Triển Chiêu gật đầu, lần nữa đối mặt với cô gái ban đầu khiến cậu động tâm, mặc dù biết tất cả đã thay đổi, nhưng thấy cô khổ sở như thế vẫn không nhịn được mà mềm lòng. Cậu nhẹ giọng, quan sát nét mặt

Thủy Ký Bình, nói, “Tôi đến vì muốn hỏi cho rõ những chuyện chị liên quan tới vụ án này, chị nhất định phải kể hết ra. Chị có nói thật tôi mới có thể nghĩ cách giúp chị, chị biết không?”

Lời nói của Triển Chiêu dường như không có chút lay động gì với Thủy Ký Bình, cô vẫn mang ánh mắt bi thương, tuyệt vọng. Dưa người vào ghế sắt, giơ tay lên vén tóc, trên khuôn mặt nhợt nhạt hiện ra nụ cười lạnh,

“Chuyện tới nước này còn cái gì có thể nói đây, lúc chiều cảnh sát Bạch kia nói cũng không sai. Chuyện tôi buôn ma tuy có chứng cứ xác thực như thế, nói cũng chết, không nói cũng chết. Muốn trách chỉ có thể trách tôi ngu, lại đi tin hoa ngôn xảo ngữ của hắn. Thật ra mỗi lần hắn nhờ tôi xách đồ, tôi cũng đã nghĩ rồi, vì lần nào xách qua, hắn cũng sẽ đưa tôi một khoản tiền. Đôi lúc là mấy ngàn, lúc là mấy vạn. Buôn lậu hàng gì mà lại đáng tiền như thế? Tôi không phải kẻ ngốc, dĩ nhiên sẽ đoán ra một ít, nhưng vì đồng tiền cũng tình cảm với hắn tôi chỉ có thể giả như không biết. Bây giờ lâm vào kết quả này cũng chỉ có thể trách tôi, Triển Chiêu, cậu không cần lo cho tôi. Adam là người ngoại quốc, thấy tôi gặp chuyện nhất định sẽ chạy về nước, cậu không tìm được hắn đâu, bỏ đi.”

“Ký Bình, chị thế này là sao? Lần đầu tôi gặp chị, chị đâu phải nói thế này. Chị quên rồi ư? Chị muốn tôi cứu mạng chị, không lẽ chị bây giờ không muốn sống nữa? Chị không nghĩ cho cha mẹ chị, người nhà chị một chút sao?” Triển Chiêu kinh ngạc nhìn dáng vẻ tuyệt vọng của Thủy Ký Bình, trong lòng lại cảm thấy chua xót.

Thủy Ký Bình hơi cười lạnh, “Người nhà? Họ căn bản không phải người nhà, chẳng qua chỉ là một đám quỷ hút máu.”

Nói tới đây, Thủy Ký Bình tỉnh táo nhìn Triển Chiêu, thống khổ trong mắt đã bị lạnh lùng thay thế, “Hồi chiều khi mới gặp chuyện không may, lúc đó tôi rất vội vã, trong lòng cũng trông chờ vào may mắn. Gọi điện cho cậu xong tôi còn tưởng chuyện sẽ không nghiêm trọng đến vậy. Nhưng sau khi bị giam rồi, tôi cuối cùng đã tỉnh táo, cẩn thận suy nghĩ một hồi sẽ nghĩ ra. Triển Chiêu, tôi là người có học vấn cao, biết cái gì là luật pháp, biết tội buôn ma túy nặng tới mức nào. Chuyện này do tôi tự chuốc lấy, không thể trách người khác. Nếu tôi không tham lam như thế, chuyện cũng không ra như vậy.”

Nói tới đây, Thủy Ký Bình làm vẻ mặt phức tạp, cô nhìn thật kỹ Triển Chiêu, trên mép cũng lộ ra nụ cười dịu dàng, “Triển Chiêu, mấy năm nay, tôi đều có lúc sẽ có suy nghĩ như thế này. Nếu lúc đầu tôi kiên trì một chút, ở lại đại học A cùng học với cậu, tất cả chuyện này cũng sẽ không xảy ra. Đáng tiếc, một bước sai ngàn bước sai, sẽ không trở lại.”

Lời nói của Thủy Ký Bình làm Triển Chiêu cau mày, cậu không nghĩ rằng, trong mấy giờ ngắn ngủi, tâm tình Thủy Ký Bình lại có thay đổi lớn đến thế. Cậu nhăn trán phân tích nụ cười tuyệt vọng của Thủy Ký Bình, nụ cười này che dấu dự vọng muốn sống của cô, chẳng lẽ chị ấy muốn che giấu chân tướng chuyện này? Tình tình quật cường lại một lần nữa chiếm thể thượng phong, Triển Chiêu kiên định nhìn Thủy Ký Bình, nói, “Ký Bình, hình như ý chị nói, chuyện tới giờ chúng ta đã không thể làm được gì nữa. Xem như chị thật sự đã chấp nhận, cũng không buồn để ý người nhà của chị, nhưng chị đừng quên sẽ có một người sẽ không vứt bỏ chị.”

“Còn có một.” Thủy Ký Bình là một cô gái thông minh, cô dĩ nhiên biết người Triển Chiêu nói là ai, bất quá cô vẫn lắc đầu.

Thấy Thủy Ký Bình lắc đầu, Triển Chiêu lại kiên định hơn, “Chị rất rõ tôi, cứ xem như tôi chấp nhận tất cả mọi người đều phản đối, vẫn sẽ kiên trì tới cùng. Ký Bình, chuyện duy nhất tôi muốn bây giờ chính là muốn chị mở miệng nói thật. Nếu chị đã nhận mệnh, vậy cứ xem như kể chuyện xưa cho tôi nghe đi, mang tất cả những chuyện từ lúc chị quen anh chàng kia tới giờ nói hết ra, không được bỏ qua bất cứ chi tiết nào. Tìm ra hắn lúc này đã không còn là chuyện của chị nữa, mà là chuyện tôi nhất định phải làm. Chị hiểu không?”

Thủy Ký Bình hơi ngạc nhiên nhìn bộ dáng kiên định của Triển Chiêu, rất lâu sau, mới thở dài,

“Không ngờ, cậu vẫn y như cũ.”

Triển Chiêu khẽ mỉm cười, “Cũng không có, hơn ba năm, chị không cảm thấy tôi già dặn hơn sao?”

Thủy Ký Bình hơi sững sốt, cuối cùng lộ ra nụ cười thả lỏng, “Trong mắt tôi, dáng vẻ của cậu vẫn như năm đó, không tới hai mươi tuổi, bên ngoài thì giống em trai tôi, nhưng tâm trí lại chín chắn như thầy giáo vậy.”

“Thầy giáo?” Triển Chiêu sững sốt, Thủy Ký Bình cười.

Bạch Ngọc Đường đứng ngoài phòng thẩm vấn, nhìn xuyên qua tấm kính thủy tinh thấy được một mặt này, biểu lộ đáng yêu trên khuôn mặt ngây ngô của Triển Chiêu làm anh không nhìn được mà ha ha cười lớn. Bọn cảnh sát đi ngang qua phòng thẩm vấn thấy vậy cũng ríu rít ghé mắt nhìn, không biết vị lão huynh này cuối cùng phát điên cái gì đây.

77. Chương 77: Vụ Án 6 – Anh Túc Hoa Biện (9)

Bạch Ngọc Đường híp mắt nhìn biểu lộ nghiêm túc của Triển Chiêu, đột nhiên cảm thấy tay mình có chút ngứa ngáy, không nhìn được giờ tay lên đâm đâm gò má căng phồng của đối phương. Triển Chiêu sững sốt, kinh ngạc giờ tay lên xoa xoa chỗ bị đâm, cổ quái nhìn chằm chằm Bạch Ngọc Đường, “Anh làm gì đó?”

Từ phân cục đi ra đã gần tới nửa đêm, Triển Chiêu với Thủy Ký Bình ngồi trong phòng thẩm vấn nói chuyện với nhau cũng được mấy tiếng đồng hồ. Từ đầu công việc chủ yếu của Triển Chiêu chính là thuyết phục Thủy Ký Bình mở miệng, sau đó Thủy Ký Bình dường như cũng thông suốt, quyết định đem chuyện mình đây đưa với người kia nói hết ra, có lẽ lúc đầu biết không cứu được, nên mới muốn đem luôn chuyện này vào quan tài. Triển Chiêu sau khi cẩn thận nghe chuyện của Thủy Ký Bình xong, tâm tình dường như càng thêm nặng nề. Cậu tin những lời Thủy Ký Bình nói với cậu đều là thật, mặc dù chỉ mới là lời khai một mặt, nhưng cậu có thể cảm nhận được tình cảm của Thủy Ký Bình với tên ngoại quốc gọi Adam kia rất đậm sâu. Bị người mình yêu say đắm phạm tội, thậm chí khiến bản thân phải sa vào tù ngục, Triển Chiêu rất dễ dàng cảm nhận được tuyệt vọng hiện tại của Thủy Ký Bình.

Lúc hai người cậu nói chuyện với nhau, Bạch Ngọc Đường đứng sau tấm thủy tinh cũng nghe được toàn bộ mọi chuyện. Mặc dù anh bây giờ vẫn không tin Thủy Ký Bình, nhưng ngay cả anh cũng không thể phủ nhận, tên Adam kia xác thực có tồn tại. Có lẽ Thủy Ký Bình cũng không vô tội như tự cô nói, nhưng cái tên Adam đó chắc chắn là một nhân vật quan trọng trong đường dây buôn bán ma túy rồi.

Theo lời Thủy Ký Bình, hành tung Adam thần bí, quan hệ rộng rãi, hình như còn thường ra vào những khu vực cao cấp, trong số những người lui tới có rất nhiều người nước ngoài, cũng nhiều nhân vật nổi tiếng. Số lượng người ngoại quốc nhiều như vậy, thủ hạ cũng không chỉ có một Thủy Ký Bình. Bạch Ngọc Đường đánh hơi được mùi án lớn (mũi chuột chữ có phải mũi chó đâu mà thính vậy cha =))))) không lẽ trong xô thành phố D vẫn còn một đường dây buôn ma túy nổi thẳng ra nước ngoài được chôn giấu rất sâu sao? Nói vậy nếu như bắt được tên đứng đầu đường dây là Adam thì có thể loại trừ nó sạch sẽ hay không? Bạch Ngọc Đường bỗng cảm thấy một tia kích động, anh lái xe đưa Triển Chiêu rời khỏi phân cục, chạy về phía hoàng hôn đưa cậu về ký túc xá tiến sĩ ở đại học A, trong lòng đã tính toán từ mai sẽ bắt tay vào điều tra cái gã Adam này.

Triển Chiêu cũng không biết Bạch Ngọc Đường đang nghĩ gì. Bây giờ đã gần tới nửa đêm, nếu là bình thường, giờ này Triển Chiêu đã sớm tiến vào giấc mộng. Nhưng hôm nay, cậu một chút buồn ngủ cũng không có, trong đầu đều toàn là lời kể khi nãy của Thủy Ký Bình.

Thì ra, ba năm trước, sau khi Thủy Ký Bình tốt nghiệp đại học liền vào làm cho một công ty nước ngoài, vì cách phát âm của cô rất tốt, lại tốt nghiệp bằng ưu, ngoại hình còn vô cùng xuất sắc, công ty giao cho cô vào bộ phận ngoại giao, có thể thường tiếp xúc với khách hàng ngoại quốc. Vì gánh nặng gia đình rất lớn, cha mẹ cũng em trai lại thường xuyên lấy đủ loại lý do để bắt Thủy Ký Bình đưa tiền, cô làm việc hết sức khổ sở, mà sống lại vô cùng tiết kiệm. Một cô gái giỏi nghiệp vụ lại chịu khó làm việc như vậy, có ông chủ nào lại không thích cơ chứ? Vậy nên, chưa quá một năm Thủy Ký Bình đã thường xuyên được đề bạt, tăng lương, rất nhanh làm đến chức phó Quản lý, quản lý một nhóm ba người.

Vì trong công việc có thể tiếp xúc với rất nhiều người ngoại quốc, Thủy Ký Bình nhanh chóng được mở rộng nhân giới, rất nhanh cô đã nhận ra mình không muốn làm việc tậm tậm tụi tụi cho một công ty. Cô mong muốn có được một nền tảng phát triển lớn hơn nữa, vì thế vừa làm việc, cô vừa len lén thu góp những nguồn tài nguyên quan trọng trong cái ngành này, hi vọng có được một ngày có thể mở lối đi riêng, tự mình mở công ty. Sau hai năm lao động, Thủy Ký Bình gặp Adam.

Thân phận ngoài mặt của Adam là một thương nhân, lúc Thủy Ký Bình mới quen hắn, cũng chỉ xem hắn như một khách hàng bình thường. Sau mấy lần qua lại trên phương diện làm ăn, Adam bắt đầu theo đuổi Thủy Ký Bình. Mỹ nữ giống Thủy Ký Bình, công việc lại là giao tiếp, hai năm nay cũng bị theo đuổi thể này không ít, người theo đuổi cô có không ít là nam nhân xuất sắc từ tài chính đến diện mạo. Nhưng không hiểu vì sao, có lẽ tình yêu thực sự là một loại phép thuật, một Thủy Ký Bình không hề động tâm với những người theo đuổi trước lại rất sớm yêu một Adam không phải điều kiện nào cũng tốt nhất.

Sau đó dưới sự cổ vũ của Adam, Thủy Ký Bình kiên trì từ chức ở công ty, ở cùng với Adam đồng thời chuẩn bị ra mắt công ty của mình, mà hôn sự của hai người sau ba tháng qua lại cũng bắt đầu lên kế hoạch. Thủy Ký Bình đưa Adam tới giới thiệu với người nhà, ngày gặp mặt Adam mang cho cha mẹ cũng em trai Thủy Ký Bình toàn quà cáp giá trị, vì thế song thân Thủy gia hết sức hài lòng với con rể tương lai người ngoại quốc này, lập tức đồng ý hôn sự của họ.

Thủy Ký Bình cũng nói muốn gặp mặt người nhà Adam, đối phương lại đẩy đưa bảo người nhà đều phân tán ở nhiều nơi ngoại quốc, phải có dịp tụ lại chung một chỗ mới có thể đưa Thủy Ký Bình đến ra mắt. Tuy Thủy Ký Bình cũng cảm thấy có chút kỳ lạ, nhưng vì đối phương là người nước ngoài, nên cô cũng chỉ cho đây là phong tục, thói quen bất đồng giữa các quốc gia mà thôi, không để ý nữa. Sau ba tháng qua lại, một ngày nọ Adam nói muốn dẫn Thủy Ký Bình ra ngoại quốc du lịch, Thủy Ký Bình đương nhiên vui vẻ đồng ý, hơn nữa còn tích cực lên kế hoạch đi chơi. Một ngày trước lúc bọn họ đi du lịch, Thủy Ký Bình đột ngột nhận được điện của Adam, bảo công ty tạm thời có mối làm ăn lớn cần giao dịch, không thể đi du lịch cùng cô.

Mặc dù Thủy Ký Bình rất không vui, nhưng cô hiểu rõ công việc không thể cầu thả được, cho nên mới nói dời ngày khác lại đi. Adam lại cố ý bắt Thủy Ký Bình tự đi du lịch, không đồng ý chuyện đối phương vì mình mà hủy cuộc đi. Thủy Ký Bình không thể làm gì khác hơn là một mình xuất ngoại chơi mấy ngày, mà lúc đang ở nước ngoài, cô lại nhận được điện của Adam, yêu cầu cô giúp hắn mang mấy thứ ở nước ngoài về. Thủy Ký Bình không nghĩ nhiều liền nhận giúp hắn, lúc đi qua hải quan cũng thuận lợi vượt qua kiểm tra, sau khi về rồi, Thủy Ký Bình cầm những món đồ đó giao cho Adam, đối phương lại ở ngay tại chỗ cho nàng 5000.

Thủy Ký Bình rất kinh ngạc, nhưng trong lòng cũng đồng thời nảy ra ý nghĩ bất thường. Triển Chiêu cảm thấy, có lẽ ngay trong lần đầu cầm đồ giúp Adam, Thủy Ký Bình đã đoán ra thứ đối phương nhờ cô mang nhất định là hàng cấm, còn về chuyện cô có nghĩ đến những thứ này là ma túy hay không thì chỉ có cô mới biết. Sau lần thành công đầu tiên, Adam lại nhiều lần để một mình Thủy Ký Bình đi du lịch nước ngoài, không có ngoại lệ, lần nào cũng nhờ cô mang đồ trở lại, mà mỗi lần thành công vượt qua kiểm tra cũng sẽ trả cho cô một phần tiền. Đôi lúc là mấy ngàn, lúc là mấy vạn, Thủy Ký Bình đều nhận lấy. Mà lần này, Adam đã nói trước với Thủy Ký Bình, nếu thành công, sẽ đưa cô về nhà gặp người thân, hơn nữa còn nhanh chóng kết hôn với cô.

Theo lời Thủy Ký Bình nói, mỗi lần mang đồ Adam đều rất khẩn trương, cứ khi sắp qua kiểm tra lúc nào cũng gọi hơn chục cú điện thoại nhắc nhở cô chú ý an toàn. Nói thật từ lúc đó, Thủy Ký Bình đã mãnh liệt nghi ngờ Adam để cô mang theo hàng vô cùng nguy hiểm, nhưng cô cũng không ngờ chuyện lại thành ra nghiêm trọng như thế.

Tên gọi Adam này rốt cuộc có lai lịch gì chứ? Nếu hắn là tuyển trên của Thủy Ký Bình, vậy cấp trên của hắn lại là ai? Mục đích hắn tuần ma túy vào Trung Quốc chính là muốn tiêu tán ở quốc nội, loại ma túy tinh khiết như thế không phải thứ người thường có thể trả, vậy người mua của hắn là ai? Ngoài Thủy Ký Bình ra, còn bao nhiêu người đang giúp hắn tuần ma túy? Giao dịch ma túy đều là giao dịch bằng tiền mặt, bình thường hắn giấu ma túy lần tiền mặt ở nơi nào? Những vấn đề này từng câu từng câu một chui vào đầu Triển Chiêu, làm bộ óc của cậu không ngừng lại được. Trong lúc ngây ngốc, Triển Chiêu không để ý, Bạch Ngọc Đường đã đậu xe ngay phía dưới ký túc xá rồi.

“Triển Chiêu, chúng ta tới nơi.” Bạch Ngọc Đường vỗ Triển Chiêu còn đang ngây người, bắt đắc dĩ mỉm cười.

Triển Chiêu sững người, phút chốc lại phục hồi tinh thần, giật mình đưa mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, “Sao anh có thể lái xe vào đây?”

Bạch Ngọc Đường bắt đắc dĩ cười, “Cậu quên lần trước tôi đưa cậu về nhà, cậu bảo vệ cửa chính biết xe của tôi, lần này thấy tôi lại lái về, chưa kịp nói gì đã cho qua rồi.”

Triển Chiêu ồ một tiếng xem như đã chấp nhận lời giải thích của Bạch Ngọc Đường, sau đó đẩy cửa xuống xe. Bạch Ngọc Đường cũng xuống xe, Triển Chiêu nhìn di động của mình, đồng hồ bên trên chỉ thời gian đã gần sáng. Cậu nhú mày, ngại ngùng nói với Bạch Ngọc Đường, “Xin lỗi, tôi không ngờ lại chơi đùa tới tận lúc này. Bây giờ anh lái xe về chắc cũng hơn một giờ mới có thể về tới nhà đi?”

Bạch Ngọc Đường nhún vai, “Không sao, dù gì về rồi tôi cũng không ngủ được.”

Triển Chiêu nhú mày, ân cần nói, “Làm sao biết được? Tôi nghe thầy bảo gần đây anh tốt hơn rất nhiều.”

Bạch Ngọc Đường cười, “Lúc không có vụ án đúng là tốt hơn một ít, nhưng bây giờ trong lòng có chuyện, chắc chắn ngủ không được.”

Nhận ra vẻ mặt Triển Chiêu có hơi áy náy, Bạch Ngọc Đường cười nói, “Cậu không phải tự trách mình, tôi đã quen rồi. Xem như không giúp cậu, mà lại có thêm vụ án thì cũng thế thôi.”

“Nhưng bây giờ là thời điểm mấu chốt trong việc trị liệu của anh mà, xin lỗi, là tôi thiếu cân nhắc.”

“Được rồi, cậu cũng đừng khách khí với tôi.” Bạch Ngọc Đường khoát tay một cái, bắt đắc dĩ nhìn Triển Chiêu, “Cậu như vậy tôi thật không quen, quả nhiên đáng về lúc tranh cãi với tôi tương đối đáng yêu hơn chút.”

“Hả?” Triển Chiêu ngạc nhiên, dường như nghe không hiểu Bạch Ngọc Đường đang nói cái gì. Bạch Ngọc Đường vội ho khan, sau đó đưa mắt nhìn ký túc xá sau lưng Triển Chiêu, cố ý đổi chủ đề, “Bất quá, nhắc tới thời gian đúng là có vấn đề thật, giờ mà lái xe về nhà trời cũng sáng mất. Không bằng tôi ở lại chỗ của cậu chen một đêm đi, được rồi, cứ vậy quyết định!”

“Hả?”

Không chờ Triển Chiêu kịp phản ứng, Bạch Ngọc Đường đã nhấc chân lên bậc thang. Triển Chiêu vội vàng đuổi theo sau, lúc này muốn mở miệng phản đối đề nghị của Bạch Ngọc Đường đã không còn kịp nữa, bởi lẽ đối phương đã đứng trước cửa phòng cậu, dùng bộ mặt tràn đầy mong đợi chờ cậu mở cửa cho mình.

Trong lòng Triển Chiêu cảm thấy có chút mất tự nhiên, vì gian phòng này của cậu từng nói là bạn bè, ngay cả anh ruột cậu là Triển Huy cũng chưa từng vào ở. Lần đầu tiên cho người ngoài ở lại, không ngờ lại chính là Bạch Ngọc Đường. Triển Chiêu có chút không tình nguyện nhìn Bạch Ngọc Đường, nhưng khi thấy đối phương hình như không có một chút xiu nào gọi là không thoải mái, thậm chí trên mặt còn có chút nhao nhao muốn thử. Triển Chiêu đành bắt đắc dĩ cầm chìa vào ổ, mở cửa ra, cho Bạch Ngọc Đường vào.

Đây là lần thứ hai Bạch Ngọc Đường vào phòng của Triển Chiêu, lần này cũng không bận rộn như lần trước, vì vậy một người tâm tình không tệ sau khi vào cửa liền bắt đầu quan sát căn phòng tuy chật hẹp nhưng chỉnh tề sạch sẽ.

Nếu người cũng đã vào, Triển Chiêu cũng chỉ có thể bắt đầu an trí, nhân lúc Bạch Ngọc Đường đang nhìn phòng, cậu mở tủ lạnh lấy một lon bia đưa Bạch Ngọc Đường, “Buổi tối uống trà không tốt cho giấc của anh, uống cái này đi.”

Bạch Ngọc Đường nhận lon bia có chút lạnh, đặt mông ngồi lên ghế salon mềm mại, mỉm cười nhìn Triển Chiêu, vỗ vỗ chỗ ngồi cạnh mình, “Tối uống với tôi một chén đi, nhân tiện hàn huyên chút ý tưởng về vụ án, dù sao tôi thấy trong lòng cậu có chuyện, khẳng định không ngủ được.”

Triển Chiêu biết Bạch Ngọc Đường nói thật, cậu khẽ thở dài, trong tủ lạnh lấy ra một lon bia khác, ngồi bên cạnh Bạch Ngọc Đường, dựa đầu vào dựa lưng mềm mại, miệng phát ra một tiếng thở dài khe khẽ.

Triển Chiêu cũng khư lon bia uống một hớp lớn, sau đó dựa ghế Salon đưa mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, thở dài nói, “Thật ra trong lòng tôi cũng hiểu, Ký Bình lần này rất khó có thể thoát, hi vọng tìm ra người ngoại quốc kia cũng không lớn. Bây giờ tôi cũng chỉ đang đánh cược, đánh cược với vận may rằng tên kia vẫn chưa rời khỏi Trung Quốc. Nhưng tôi cũng không dám khẳng định, nếu hắn là một người cẩn thận, Ký Bình hoàn toàn không còn hi vọng.”

Bị loại ánh mắt vô tội thuần lương này nhìn phải, Bạch Ngọc Đường hơi chột dạ ho một tiếng, lại nhấp thêm một ngụm, “Cái đó, tôi chẳng qua cảm thấy cậu nói có lý. Tóm lại cậu yên tâm đi, buôn ma túy bình thường đều do lòng tham không đáy, nếu hấn không bị bắt vì một tuyến của Thủy Ký Bình, hấn sẽ cảm thấy rất may mắn. Cho nên, tôi nghiêng về giả thiết hấn chưa về nước, khẳng định còn nấp ở trong hốc theo dõi từng động tĩnh của Thủy Ký Bình. Nếu cảnh sát không tiếp tục truy xét, không cần chờ tới mấy ngày hấn sẽ tiếp tục hoạt động.”

Bạch Ngọc Đường đột nhiên cảm thấy nhịp tim sắp chịu không nổi rồi, anh vội vàng đem lon bia đang cầm trong tay uống sạch, sau đó bật dậy từ ghế salon, dùng ngữ tốc siêu nhanh nói, “Không được, không được, trễ quá rồi! Cái này, tôi là khách, tôi ngủ giường, cậu ngủ ghế salon đi, cứ vậy quyết định!”

Tại sao anh ta là khách thì có thể chiếm đoạt giường của mình?

78. Chương 78: Vụ Án 6 – Anh Túc Hoa Biên (10)

Chương sau chú dẫn em về ra mắt =|||||||

Triển Chiêu thực sự đã mệt mỏi lắm rồi, mặc dù nằm trên salon không được thoải mái, nhưng không tới 10 phút đã ngủ thiếp đi. Bạch Ngọc Đường nằm trên giường Triển Chiêu, cứ tưởng sẽ mất ngủ cả đêm, không ngờ lần lộn mới nửa giờ cũng ngủ mất, xem như là vận may ngoài ý muốn. Suốt đêm không nói chuyện, ngày kế tiếp, Triển Chiêu ngủ thảnh thơi chín giờ sáng mới bị Bạch Ngọc Đường đánh thức. (9 Giờ là còn sớm đấy =))))) Cậu mơ mơ màng màng mở mắt, thấy Bạch Ngọc Đường một thân nhẹ tênh khoan khoái,

đứng bên cạnh bàn ăn, đang cầm thìa trắng múc cháo vào bát. Ngửi thấy mùi thơm, Triển Chiêu vội vàng bò dậy từ salon, bước hai bước đã tới bên người Bạch Ngọc Đường.

“Thơm quá, là anh làm?” Triển Chiêu chớp mắt, chăm chăm nhìn chén kiêu trong tay Bạch Ngọc Đường, một bộ tham ăn cũng sắp chảy cả nước miếng.

Bạch Ngọc Đường hơi không biết thế nào nhìn bộ dáng giống hệt quỷ chết đói mới đầu thai của Triển Chiêu, không nhịn được cười, “Tiểu tiến sĩ Triển, muốn ăn cơm trước hết phải đi rửa mặt nha.”

Triển Chiêu liếc Bạch Ngọc Đường, lại nhìn chén cháo, lập tức đáp ứng xông vào phòng vệ sinh. Bạch Ngọc Đường đưa mắt nhìn bóng lưng Triển Chiêu, bất đắc dĩ cười, tâm nói đứa bé này là bị ngược đãi mà lớn sao? Một chén cháo bình thường thôi đã thêm tới mức này. Thật ra anh làm sao biết được, Triển Chiêu mặc dù không bị ngược đãi từ lớn tới nhỏ, nhưng cơm áo ăn ở luôn rất bình thường. Triển Chiêu là do anh trai Triển Huy chăm sóc đến lớn, mà bản thân cậu cũng được tính là một nam sinh nửa lớn, xem như biết chăm sóc người ta, cũng không thể nào chăm sóc được tỉ mỉ, dĩ nhiên tuyệt đối không làm được thức ăn gì ngon. Triển Chiêu ăn quen đồ ăn anh trai nấu, cậu còn nhớ rõ lúc mới lần đầu tiên trải nghiệm cuộc sống tập thể, lúc ăn đồ nấu trong căn tin, phải nói là vô cùng chán động.

Cho nên, mặc dù cậu nhóc này tham ăn, nhưng lại vô cùng dễ nuôi, vì chỉ cần tài nấu ăn ngon hơn căn tin thì cậu lập tức sẽ hài lòng. Dĩ nhiên, xét theo góc độ khác mà nói, cũng thật đáng thương.

Nếu Bạch Ngọc Đường biết được giai đoạn trưởng thành của Triển Chiêu, nhất định sẽ cảm thấy vừa đồng tình vừa hâm mộ. Nói đồng tình là vì Bạch Ngọc Đường tuy từ nhỏ cũng không được cha mẹ chăm sóc, nhưng ban đầu trong nhà còn có người giúp việc, còn có thể gọi được hàng tá đầu bếp thuộc các lĩnh vực nấu nướng khác nhau, lại còn có dì Giang – người mẹ nuôi có tài nấu nướng vô cùng tiêu chuẩn hầu hạ, dĩ nhiên khẩu vị sẽ không bị bạc đãi. Nói hâm mộ là vì anh hâm mộ Triển Chiêu có một anh trai chịu chăm sóc cậu, so với cái tên anh trai cận bã của mình, thật giống như một trời một vực, so cũng không cách nào so được.

Anh thà lấy 10 năm cảm y ngọc thực đổi lấy một anh trai dịu dàng thân thiết, còn cái tên gọi Bạch Cẩm Đường kia á, trừ chọc ghẹo cùng hành hạ mình ra, còn biết làm cái gì đây? Chưa cần nhắc tới mấy thứ khác, nội tài nấu nướng bậc này của Bạch Ngọc Đường thôi, còn không phải do Bạch Cẩm Đường ép buộc tới hay sao. Mấy người có tướng tượng nổi không? Một nam sinh mười mấy tuổi lại bắt một đứa em trai chưa tới mười tuổi đi nấu cơm nấu canh phục vụ cho hắn? Không chỉ bắt người ta phục vụ, lại còn kén cá chọn canh, nấu không ngon phải nấu lại. Nếu dám đình công, hừ hừ, mình so với hắn nhỏ hơn nhiều như vậy, bắt kẻ đánh lộn hay cãi nhau, có thể làm đối thủ của hắn sao? Bạch Ngọc Đường lúc này nhớ lại, ký ức tuổi thơ của mình chính là một cái tủ đầy chén với đĩa, anh luôn hoài nghi tính khí bạo lực của mình chính là do bị Bạch Cẩm Đường hành hạ mà thành nóng nảy.

Khụ khụ, bất quá, người trên đời nghĩ Bạch Ngọc Đường tiên sinh có tính tình tốt, hẳn cũng chỉ có chính mình đi.

Lúc Bạch Ngọc Đường đang suy nghĩ, Triển Chiêu đã nhanh chóng rửa mặt xong, quay lại bên cạnh bàn chờ bắt đầu dùng bữa. (Trời ơi giống con mèo chờ được ăn quá) Bạch Ngọc Đường khẽ mỉm cười, nhìn giọt nước còn chưa được lau khô trên mặt Triển Chiêu, bất đắc dĩ lắc đầu, cầm chén cháo đặt trước mặt cậu.

“Ăn từ từ, vừa nấu xong, nóng.”

“Ừm, tôi biết, cảm ơn!” Triển Chiêu cười híp mắt cầm muống lên, múc một muống để ở khóe miệng, nhẹ nhàng thổi, vừa thổi vừa nghĩ đến Bạch Ngọc Đường, không nhịn được nói, “Tôi thật không ngờ, anh còn giỏi việc nhà như vậy.”

“Đó là vì tôi có một ông anh thật là lớn.” Bạch Ngọc Đường lạnh lùng hừ một tiếng, thấy dáng vẻ kinh ngạc của Triển Chiêu, cười nói, “Được rồi, cậu mau ăn nhanh một chút, ăn xong rồi mình về tổ Trọng án, đội trưởng Bao nói hôm nay bọn họ về.”

“Bao đại ca?” Triển Chiêu sững sốt, “Anh ấy không phải đang ở thành phố H sao?”

Bạch Ngọc Đường thu lại nụ cười, thẳng thắn nhìn Triển Chiêu, nhìn tới mức làm đối phương cũng cảm thấy sợ hãi.

“Bạch Ngọc Đường, anh nhìn tôi đủ chưa?”

Bạch Ngọc Đường cười khê, “Triển Chiêu, vì sao đội trưởng Bao trở về, chẳng lẽ cậu không biết?”

Triển Chiêu nuốt xuống miếng cháo kia, híp mắt suy nghĩ một chút, “Không lẽ là do cú điện thoại tôi gọi cho anh?”

“Cuối cùng cũng nói thật rồi?” Bạch Ngọc Đường nhớ tới dáng vẻ mơ mơ màng màng của Triển Chiêu, tay lại bắt đầu ngứa ngáy, muốn tiếp tục dăm dăm má cậu giống như đêm qua vậy.

“Nói thật cái gì?” Triển Chiêu thiêu mi, chăm chú nhìn dáng vẻ Bạch Ngọc Đường tự tiểu phi tiểu, đột nhiên hơi chột dạ.

“Từ lúc Thủy Ký Bình bị thẩm vấn tới lúc cậu xuất hiện ở tổ Trọng án, tổng cộng chỉ có hai tiếng đồng hồ. Chuyện tôi đi thẩm vấn cô ta là hành động bí mật, từ đội trưởng Bao ra chỉ có người bên hải quan biết chuyện. Cậu lại biết tin nhanh như thế, không phải đội trưởng Bao nói cho cậu biết chẳng lẽ còn người?” Bạch Ngọc Đường liếc Triển Chiêu, “Xem ra đội trưởng Bao chính là không an tâm việc cậu nhúng tay vào đây nên mới bay về từ thành phố H.”

“Là vậy sao?” Triển Chiêu hơi chán nản cúi đầu, buồn bực tiếp tục ăn thêm mấy muỗng cháo, vừa ăn vừa cau mày.

“Được rồi, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, chờ chúng ta quay lại tổ Trọng án sẽ biết ngay.” Bạch Ngọc Đường nhìn dáng vẻ Triển Chiêu như vậy cũng thấy xót, nhìn cháo trong chén Triển Chiêu đã hết, liền múc thêm cho cậu một chén, sau đó vừa nhìn cậu ăn vừa quan sát phòng ký túc của cậu một lần nữa, nói, “Thật không ngờ gian phòng này của cậu nhỏ như vậy mà ngủ lại thật thoải mái. Thế này, về sau nếu tôi có mất ngủ sẽ tới chỗ cậu ngủ một đêm, nhất định sẽ có thể hóa giải.”

“Nè!” Nghe được lời Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu nhăn mặt, không vui phản bác, “Làm sao mà được, anh cứ chạy tới chiếm giường của tôi thì tôi ngủ ở đâu? Ngủ ở salon không thoải mái gì hết!”

Bạch Ngọc Đường híp mắt cười, đáp, “Nếu cậu không muốn ngủ trên salon thì có thể tới chen cùng một giường với tôi, cậu yên tâm, tôi không ngại cậu đâu.”

Tôi chê anh đó! Triển Chiêu ở trong lòng hung hăng mắng cái tên da mặt này, ăn vài miếng đã ăn sạch cháo trong chén, sau đó cầm chén đưa cho Bạch Ngọc Đường để anh múc thêm. Bạch Ngọc Đường bị lượng ăn của Triển Chiêu hù dọa, theo bản năng liếc cái thân thể gầy gò của vị tiến sĩ nhỏ này, lòng nói, sáng sớm mới dậy đã ăn nhiều như thế, lát tiêu hóa nổi không?

Triển Chiêu ăn hết chén cháo thứ ba cuối cùng cảm thấy dạ dày có hơi khó chịu, đứng lên hoạt động vài cái, sau đó tranh thủ lúc Bạch Ngọc Đường rửa chén, liền về phòng thay quần áo, hai người rời khỏi ký túc xá chạy thẳng qua tổ Trọng án. Lúc đang đi trên đường, Bạch Ngọc Đường tiếp tục đề nghị về sau thường xuyên chạy tới đây ở, hơn nữa còn phục vụ miễn phí bữa sáng, nhìn sắc mặt Triển Chiêu dường như vẫn rất không tình nguyện nhưng cũng không kiên trì phản đối nữa.

Sau khi đến tổ Trọng án rồi, Triển Chiêu cuối cùng đã hiểu rõ vì sao Bao Chứng đang đi du lịch lại phải chạy về, lý do là vì Công Tôn Sách. Chuyện này phải nói từ lần đến thành phố H trước. Khi đó, nhờ chiêu khích tướng của Lăng Sở Sở, khiến Bao Chứng cùng Công Tôn Sách phá thùng tầng cửa sổ bằng giấy kia, tình cảm nhiều năm của hai người xem như đã thành chánh quả. Đừng xem hai người từ khi quen biết đến lúc ở làm bạn ở bên nhau đã hơn 20 năm, nhưng cảm giác khi làm bạn bè với tri kỷ khác với lúc làm người yêu à. Mà cũng bởi lúc mới định tình, lại vì vụ án này vụ án nọ mà phải liên tiếp bốn ba qua lại hai thành phố, áp lực quá nhiều. Chờ đến khi kết thúc được vụ đánh bom liên hoàn, Bao Chứng lại càng cảm thấy quan hệ giữa mình với Công Tôn Sách bị thua thiệt, vì vậy tạm thời quyết định kéo Công Tôn Sách trở lại địa phương định tình đầu tiên ở thành phố H, xem như nghỉ ngơi một chút, cũng xem như đi hưởng trăng mật.

Vốn dĩ đây là một chuyện tốt, nhưng không tốt chính là thời điểm không hay. Trước đó đã nói qua, Công Tôn Sách vốn là một người không thích đi chơi, lại càng không thích biển, anh chính là một trạch nam của thể giới thực. Kết quả, Bao Chứng không nói một lời đã đem anh ném tới thành phố H, sau khi bị gió biển

thối mấy ngày, đầu anh cũng muốn nổ. Hơn nữa vì đi vội, nên rất nhiều máy móc của Công Tôn Sách không kịp mang theo, làm mấy ngày nay anh đã nhàm chán đến sắp chết rồi.

Mà đang lúc Công Tôn Sách cảm thấy vô cùng nhàm chán, một cú điện nhờ giúp đỡ của Triển Chiêu đánh tới, Bao Chứng cũng không gạt anh, lúc nghe điện thoại liền mở loa ngoài, Công Tôn Sách nghe rõ quan hệ của Triển Chiêu với Thủy Ký Bình. Chờ đến khi nghe hết mọi chuyện, Công Tôn Sách với Bao Chứng bắt đầu thương lượng với nhau, cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy. Bọn họ không giống Bạch Ngọc Đường, mặc dù thành phố D đúng là rất ít khi xảy ra vụ án tương tự như vậy, nhưng Bao Chứng với Công Tôn Sách ngày xưa đều đã từng công tác trong đội chống ma túy một thời gian, biết rõ bắt một án ma túy thế này thường là bắt cả dây, mà đào sâu hơn nữa nhất định sẽ có thu hoạch cực lớn. Vốn dĩ Bao Chứng cảm thấy nghỉ phép đi chơi còn chưa đủ, không muốn về, kết quả bị Công Tôn Sách sặc cho một trận, hơn nữa quyết định lập tức quay về.

Cho nên sau lúc Triển Chiêu với Bạch Ngọc Đường đang kịch liệt đấu tranh cả một buổi chiều, hơn nữa còn dùng một vụ đánh cược làm giá cao để thuyết phục đối phương điều tra vụ án, đội trưởng tổ Trọng án đã chính thức trở lại trấn cửa, vụ án này đã được chính thức đệ đơn tiếp tục điều tra. Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường, không biết nên vui hay nên bực. Bạch Ngọc Đường phát hiện Triển Chiêu nhìn mình, nên cũng bắt đầu xoa tay, ý bảo mình vô tội, anh thật không biết đội trưởng đang chuẩn bị tự mình tiếp nhận vụ án này nha.

Có Bao Chứng giúp đỡ, một số hành động cũng dễ dàng hơn. Triển Chiêu đề nghị bắt đầu ra tay điều tra từ người tên Adam, có hacker cao cấp Công Tôn Sách phụ cạ, rất nhanh đã xác định được nghi phạm trong số 50 người tên Adam đã từng xuất nhập cảnh vào thành phố D trong ba năm trở lại. Adam là dân da trắng, quốc tịch Anh, thân phận ngoài mặt là thương nhân, trong bằng đăng ký ở Anh có một công ty thương mại nước ngoài. Máy tính hiển thị gã người Anh này 5 năm trước đã tới Trung Quốc làm ăn, tháng một năm ngoái có tới thành phố D, hơn nữa còn lui tới làm giao dịch kinh doanh ở công ty Thủy Ký Bình, người phụ trách tiếp đón hẳn chính là Thủy Ký Bình, hiện tại, tất cả những tình huống Thủy Ký Bình cung cấp cho đều hoàn toàn chính xác.

Theo hồ sơ du nhập ở hải quan cho thấy, một năm nay, Adam đã có mấy lần qua lại giữa Mỹ và Trung, những lần nào cũng chỉ đơn độc hành động, cũng không có ai đi cùng. Mà xem xét hồ sơ hành lý của công ty hàng không, mỗi lần Adam xuất nhập cảnh đều không ký gửi hành lý, lần nào cũng chỉ mang theo một túi xách tay rất nhỏ. Nhân viên hải quan có kinh nghiệm đều biết, rất ít kẻ buôn ma túy sẽ dùng loại túi này giấu ma túy. Vậy nên có lý do tin rằng tên Adam này nếu như không biết gì về chuyện Thủy Ký Bình buôn lậu ma túy, cũng sẽ là một đường dây cấp cao có kinh nghiệm rất phong phú. Dấu hiệu nào cũng chỉ ra, tên này là một người vô cùng thận trọng, sẽ không dễ dàng đem mình đặt vào tình trạng nguy hiểm. Là loại người xảo hoạt.

“Nhưng hiện giờ cũng có tin tốt.” Công Tôn nhìn chăm chăm màn hình vi tính, lại nói với ba người sau lưng, “Hiện giờ cũng không có ghi chép nào bên xuất nhập cảnh cho thấy hẳn đã rời khỏi Trung Quốc, sau khi Thủy Ký Bình gặp chuyện hẳn vẫn còn ở lại thành phố D.”

“Vậy chúng ta phải đi đâu tìm hắn?” Triển Chiêu hỏi.

Bao Chứng đáp, “Nếu tên Adam này là người phụ trách chuyển hàng, vậy nhất định sẽ có vài tên mua hàng quen biết hắn, chúng ta có thể ra tay với những kẻ mua hàng ở nơi này.”

“Người mua?” Triển Chiêu khề cau mày, “Nói cách khác chúng ta phải điều tra những kẻ nghiện có giao dịch với Adam.”

“Đúng vậy.” Bao Chứng khề mỉm cười, nhìn Triển Chiêu, “Tiểu Triển, tôi nghe tiểu Bạch nói cậu muốn tình nguyện làm cảnh sát. Vậy tôi hỏi cậu, tiếp theo chúng ta phải đi đâu điều tra bọn nghiện kia?”

Triển Chiêu cũng không phải mới bị Bao Chứng tra hỏi lần đầu, cậu khề mỉm cười, đáp, “Tôi nghĩ là phải tới CLB đêm?”

Không đợi Bao Chứng phán xét, Bạch Ngọc Đường đã cười một tiếng. Triển Chiêu không vui nhìn Bạch Ngọc Đường, không phục nói, “Anh cười cái gì? Không lẽ tôi nói sai?”

“Thế nào, không phục?” Triển Chiêu không để ý tới Bạch Ngọc Đường, vậy mà Bạch Ngọc Đường thật giống như chọc Triển Chiêu thành nghiện.

Triển Chiêu hừ một tiếng, kiên quyết không mở miệng nói chuyện. Bạch Ngọc Đường tự biết không còn gì vui, liếc Triển Chiêu một cái rồi tiếp tục chăm chú lái xe, không tới hai phút liền dừng lại trước cửa một hộp đêm.

“Đến đây, anh dẫn cậu đi xem đời một chút.”

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường xuống xe, đầu tiên là ngẩng đầu lên quan sát nơi xe vừa dừng lại, rồi mới đẩy cửa bước xuống. Tòa nhà này rất cao, ngoại thất trang trí theo vẻ cổ kính, trên cửa chính có 4 chữ to “Khách sạn Hâm Không”

Nơi này gọi là khách sạn, nhưng vừa nhìn cũng biết bên trong tuyệt đối không phải chỉ là nơi ở trọ thông thường. Bây giờ là 3 giờ chiều, trừ xe thể thao của Bạch Ngọc Đường ra, trước cửa khách sạn không có lấy một chiếc xe nào khác, hiển nhiên, so với khoảng thời gian khách sạn bắt đầu kinh doanh, bây giờ vẫn còn rất sớm.

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu đứng yên tại chỗ, không nhin được quay lại kéo cậu, “Còn không đi theo, nhìn cái gì chứ?”

Thấy Bạch Ngọc Đường muốn động thủ, Triển Chiêu vội vàng bước mấy bước đuổi theo bước chân anh. Hai người bước vào khách sạn, trước mặt đã xuất hiện 5, 6 cô gái tiếp khách, mặt đầy gió xuân đón hai người vào đại sảnh. Triển Chiêu đi theo sau lưng Bạch Ngọc Đường, nhìn anh ung dung tự tại đối phó với các cô gái trang điểm lộng lẫy, khoe miệng không chịu được phải co quắp lại. Cuối cùng mới hiểu ra vừa rồi anh ta bảo mang mình đi nhìn đời là ý gì, nhìn dáng vẻ đối phó tự nhiên kia của anh ta, nhất định là khách quen ở chỗ này. Lại nói, cảnh sát thì có thể mua vui sao? Trong đầu Triển Chiêu tưởng tượng ra một căn phòng tắm tối, bên người Bạch Ngọc Đường bầu đầy một đám con gái ăn mặc hở hang, thân thể uyển chuyển, lại thêm dáng vẻ cười dâm, trái ôm phải ấp của tên khốn này.

“Nè, phát ngốc cái gì?” Đang lúc Triển Chiêu chỉnh sửa đầu óc đến không biết trời trăng, không đề phòng lại bị giọng nói của Bạch Ngọc Đường dọa cho hết hồn, cả người cậu cũng rùng mình một cái, định thần nhìn lại, thì ra lúc cậu đang phân thần Bạch Ngọc Đường đã đuổi hết mấy cô gái kia đi.

“Rốt cuộc anh dẫn tôi tới làm gì?” Triển Chiêu không nhin được cau mày, nhìn về phía mấy cô gái kia bỏ đi một cái, sau đó hạ giọng nói với Bạch Ngọc Đường, “Tôi cũng đâu có hứng nhìn anh đi mua vui.”

Bạch Ngọc Đường hí mắt quan sát Triển Chiêu mấy lần, hơi cong khóe miệng, “Bạn nhỏ, cậu không biết sao? Mua vui đôi lúc cũng là một thủ đoạn cần thiết để phá án đó.”

Nụ cười trên mặt Bạch Ngọc Đường còn mang theo vài phần hiêu chiến, nghe anh nói, Triển Chiêu có hơi sững sốt, cái câu vừa nãy Bạch Ngọc Đường nói, chẳng lẽ là thừa nhận anh ta chính là đến mua vui sao? Lại còn giữa ban ngày ban mặt? Mặt của Triển Chiêu bỗng nóng lên, cậu hung hăng trợn mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, dùng giọng vô cùng nhỏ lầu bầu, “Không thể đi một mình sao? Bao đại ca bảo tôi với anh đi tra án, chuyện như vậy anh đừng có kêu tôi theo!”

Dứt lời, Triển Chiêu xoay người muốn đi. Bạch Ngọc Đường, tay lạnh mắt lẹ, một thanh liên kéo lại tay Triển Chiêu. Lòng bàn tay chợt truyền tới một cảm giác mềm mại ấm áp, khiến tim Triển Chiêu đột ngột đập nhanh mấy phần, cậu muốn dùng sức đẩy ra, Bạch Ngọc Đường lại nhân lúc này kề sát Triển Chiêu, ở bên tai cậu nhỏ giọng nói, “Không phải xấu hổ, bạn nhỏ, không học được, một lớn lên sẽ không thể làm cảnh sát nha.”

Lời nói của Bạch Ngọc Đường làm nhiệt độ trên mặt Triển Chiêu càng lúc càng nóng đến khó chịu, cậu hung dữ liếc Bạch Ngọc Đường, nhưng đối phương sau khi bị trợn mắt một cái lại cười càng thêm lớn lối. Triển Chiêu rút mạnh tay ra, sau đó cố gắng bình phục lại nhịp tim xao động, cố ý lạnh lùng nói với Bạch Ngọc Đường, “Anh mau nói thật cho tôi biết, nếu không tôi lập tức đi ngay!” (Khai ra, đến đây bao lâu, quen với bao con, lúc nào, giờ nào nói! Không nói em về!!)

“Nếu cậu biết lúc này tôi vẫn chưa nói thật, thì cậu đổ mặt cái gì?” Bạch Ngọc Đường cười một tiếng, đột nhiên lao tới trên người Triển Chiêu, cả sức nặng toàn thân cũng dựa hết lên bả vai có hơi gầy yếu của Triển

Chiêu, áp sát gò má đỏ thắm trên mặt cậu, cười híp mắt nói, “Chẳng lẽ chia tay tình đầu ba năm, tiến sĩ Triễn vẫn còn là con nít? Thấy con gái sẽ đỏ mặt sao?”

“Anh!” Nhiệt khí phả ra bên tai khiến Triễn Chiêu vừa phục hồi nhiệt độ bình thường lại nóng lên lần nữa, cậu giống như bị kim đâm lập tức nhảy từ bên người Bạch Ngọc Đường ra ngoài, giơ tay lên hung hăng chỉ Bạch Ngọc Đường, “Anh đủ chưa!!” Biết còn chọc nữa Triễn Chiêu sẽ giận thật, Bạch Ngọc Đường lập tức thức thời, mềm xuống. Anh bước hai bước về phía Triễn Chiêu, đứng ở khoảng cách an toàn cười híp mắt nhìn cậu nói, “Tôi dẫn cậu đến đây cũng vì tra án nha, cậu đừng vội vậy.”

“Tra án, tra thế nào?” Triễn Chiêu vẫn hung hăng nhìn Bạch Ngọc Đường, giọng không lạnh không nóng.

Bạch Ngọc Đường cười nói, “Tôi dẫn cậu tới đây chính là để giải quyết vấn đề làm sao tra đây. Đối phó với bọn buôn ma túy, vẫn là những người kỳ cựu trong chỗ phong hóa này có phương pháp tiếp cận tốt hơn.”

“Ý anh là, anh tới đây tìm người.” Lần này Triễn Chiêu xem như nghe hiểu, cậu gật đầu, sau đó lại bực mình nhìn chòng chọc Bạch Ngọc Đường.

“Vậy sao từ đầu anh không chịu thành thật nói ra, còn nói bậy nói bạ mấy chuyện...”

“Suyt” Bạch Ngọc Đường thấy Triễn Chiêu có khuynh hướng nổi giận, vội nháy mắt với cậu, nhỏ giọng, “Muốn cãi nhau chúng ta có thể chờ lúc về cãi tiếp, ở đây nhiều người, tai mắt phức tạp, cậu còn nói tiếp sẽ bị lộ, không cứu được người trong lòng của cậu, cậu cũng đừng trách tôi nha.”

Triễn Chiêu tức điên lại không có nơi phát tiết, trợn mắt nhìn Bạch Ngọc Đường mấy lần, chỉ có thể hóa thành một câu mắng nho nhỏ, “Anh, anh là đồ khốn kiếp!”

Người bị mắng Bạch Ngọc Đường, trên mặt lại hiện ra một vẻ tâm tình tốt, anh cười hì hì, lại tiến sát tới Triễn Chiêu, sau đó đột nhiên lên giọng cười nói, “Ế? Cậu mau lại đây, người này chính là bạn cũ hôm nay tôi dẫn cậu tới gặp mặt.”

“Ai da, ngũ đệ, người cũng tới rồi, sao chú không vào trong tìm anh, cứ đứng ở đây như vậy khác nào không cho anh mặt mũi? Mau mau mau, cùng anh vào!”

“Đại ca, em không phải sợ anh lâu quá không vận động sẽ mập, nên mới để anh đi bộ ra ngoài này sao.” Bạch Ngọc Đường mặt mỉm cười, bước lên trước, nắm chặt hai tay người vừa đến.

Triễn Chiêu vẫn đang giận dữ Bạch Ngọc Đường, nghe giọng nói lập tức quay đầu, thấy người đang tới là một người trung niên tuổi hơn 30. Người này vóc dáng không cao, thể trạng cũng rất to, nhìn kỹ lên trên, ngũ quan của ông vốn cũng không tệ, nhưng vì trung niên phát phúc, những ngũ quan vốn rất đẹp đã bị lớp mỡ trên mặt che bớt thật nhiều. Giọng nam vang vang, lúc nói chuyện luôn nở nụ cười, vừa nhìn chính là loại người đã từng có kinh nghiệm làm ăn, có thể rất nhanh quen thuộc với tất cả mọi người. Vị mập mập, mặt mũi tươi cười, gọi Bạch Ngọc Đường là Ngũ đệ, cái này làm Triễn Chiêu chợt nhớ lại cảnh sát Hàn Chương, người xử lý án vụ án trong thời gian Triễn Huy bị khởi kiện ở thành phố S mấy tháng trước. Khi đó Bạch Ngọc Đường gọi anh ấy là Nhị ca, mà Hàn Chương kia cũng gọi Bạch Ngọc Đường Ngũ đệ. Ngũ đệ này là sao a?

Lúc Triễn Chiêu đang suy tư, vị đại ca kia cũng chú ý tới Triễn Chiêu, sau mấy câu hàn huyên ngắn ngủi với Bạch Ngọc Đường, liền cười híp mắt hỏi, “Tiểu huynh đệ này nhìn qua rất tốt, Ngũ đệ, đây là bạn mới của chú sao?”

Bạch Ngọc Đường mỉm cười nhìn Triễn Chiêu, đáp, “Cậu ấy gọi Triễn Chiêu, là tiến sĩ trong đại học A, bây giờ đang trộn vào với em.”

Triễn Chiêu cau mày, cái gì mà trộn vào với anh, anh không thể giới thiệu tôi đang hoang chút sao?

Dáng vẻ cau mày của Triễn Chiêu dĩ nhiên không thoát khỏi ánh mắt vị đại ca kia, nháy mắt một cái, vị đại ca béo mập đó lại cười híp mắt, vỗ vai Bạch Ngọc Đường, “Nhóc con chú gần một năm không tới gặp đại ca, lần này mãi mới tới còn mang theo một tiểu huynh đệ tốt như vậy. Nói xem, rốt cuộc lại gặp phải chuyện gì?”

“Vô sự bất đẳng tam bảo điện, em tới tìm anh, nhất định là có chuyện khẩn cấp.” Dứt lời, Bạch Ngọc Đường kéo tay Triển Chiêu qua, thấp giọng nói với cậu, “Đây là đại ca tôi, gọi Lô Phương, khách sạn Hăm Không do anh mở chính là chỗ tốt nhất khu phố đèn đỏ này, cũng là nơi nổi tiếng nhất khu phong hóa.”

“Ê!” Lô Phương nghe tâm huyết làm ăn của mình bị người ta hình dung như vậy, dĩ nhiên khó chịu hết sức, ông hung hăng trợn mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, cười mắng, “Nếu để chị dâu chú nghe được chú nói thế, mạng nhỏ của chú cũng không cần giữ nữa đâu!”

Bạch Ngọc Đường ha ha cười to, “Nhắc chị dâu, em cũng lâu lắm không gặp chị ấy, chị ấy có ở nhà không? Lần trước em còn hứa với cháu trai sẽ mang cho nó khẩu súng trường, súng em lấy được rồi, chỉ tiếc bây giờ không mang.”

“Nhóc con kia chính là bị mấy ông chú các cậu chiều hư, nhất là tiểu thúc chú, lớn hơn nó nhiều như vậy, còn cùng nó nổi điên!” Lô Phương giả vờ hơi giận.

Bạch Ngọc Đường cười nói, “Con nít cũng chỉ có mấy năm này mới có thể thoải mái chơi đùa, sau này muốn chơi cũng không còn cơ hội rồi, em thương nó còn không phải vì người làm cha như anh quá nghiêm túc, quản con cũng quản khắt khe sao. Tương lai không tốt chỉ có thể đi học, còn học tới tận cái gì tiến sĩ, hơn 20 tuổi ngay cả yêu đương cũng không nói, thật quá thâm mà.”

Triển Chiêu đứng ở một bên càng nghe càng bức, Bạch Ngọc Đường, anh chắc chắn anh không phải đang chỉ gà mắng chó đay chứ? Hơn nữa, cho con nít súng trường? Tốt nhất anh mau giải thích khẩu súng này không phải súng thật mà là đồ chơi đi, nếu không, anh xác định mình là cảnh sát thật chứ không phải xã hội đen sao?

Bạch Ngọc Đường không nghe được Triển Chiêu chửi thầm, nhưng Lô Phương lại có thể nhìn ra sự khinh thường của cậu từ trên mặt. Không nhịn được, có hơi buồn cười, Lô Phương nhắc chân đạp vào mông Bạch Ngọc Đường một cái, cười mắng, “Hay lắm, đừng có đứng ngay cửa chính mà nói hươu nói vượn nữa! Theo anh vào, chị dâu cùng cháu chú hôm nay đều không có nhà, chuyện gì muốn hỏi cứ hỏi đi, hiếm khi có dịp chú đến cầu xin anh!”

Lô Phương mang hai người vào bên trong khách sạn, vừa đi qua một hành lang dài hẹp trang trí lộng lẫy, bỗng trở nên rộng rãi thoáng mát hơn. Triển Chiêu hơi ngẩn ra, trước mắt lại xuất hiện một ôn tuyền to lớn.

Lô Phương cười nói, “Đằng trước là nơi kinh doanh, đi vòng qua ôn tuyền này, đằng sau còn có khu nhà nhỏ, để gia đình bọn anh dùng. Triển huynh để sau này nếu rảnh rỗi, có thể bảo Ngũ đệ dẫn cậu tới, hoặc tự cậu tới cũng được, đại ca luôn mở rộng khu nhà này chiêu đãi cậu.”

“Cái này...” Triển Chiêu hơi bất đắc dĩ nhìn Lô Phương, sau lại nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường mỉm cười nhìn Triển Chiêu, “Sợ sao? Cậu yên tâm, đại ca tôi cũng không mở nhà chứa, chẳng qua là khách sạn suối nước nóng bình thường, lại khiến cậu sợ như thế.”

Triển Chiêu đỏ mặt, vội nói với Lô Phương, “Lô đại ca, là do em chưa trải đời bao giờ, anh đừng trách. Sau này có dịp nhất định sẽ tới quấy rầy đại ca, lúc đó, chỉ cần đại ca không chê em phiền là tốt rồi.”

Lô Phương ha ha cười một tiếng, xem như đã vượt qua loại đề tài gây lúng túng này rồi, mặc dù ông cũng không biết vì sao Bạch Ngọc Đường lại nói với cậu nhóc Triển Chiêu chỗ làm ăn của mình là nơi phong hóa. Nhưng xem anh lần này mang theo bạn, hơn nữa còn cười giòn nhiều như thế, một Lô Phương đã mấy năm không thấy Bạch Ngọc Đường vui vẻ đến thế, không nhịn được nhìn Triển Chiêu nhiều một chút.

Vừa nói chuyện, vừa vòng qua hành lang cong cong, cuối cùng cũng tới chỗ Lô Phương ở. Chỗ này cũng có ôn tuyền, mặc dù diện tích nhỏ hơn mặt tiền rất nhiều, nhưng từ nhiệt độ hầm hập đến bốc hơi cùng mùi lưu huỳnh nồng nặc cũng có thể nhìn ra, ôn tuyền ở đây đúng chất hơn ngoài kia nhiều.

Lô Phương đưa Bạch Ngọc Đường với Triển Chiêu vào phòng trong, không lâu sau lại bày ra một bàn tiệc, sau đó đóng cửa, để ba người vừa ăn vừa nói chuyện.

“Không nay không bận chứ? Lát ăn xong ngâm mình một cái?” Lô Phương cười nói. Triển Chiêu nhướn lông mày, nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường cười, “Hôm nay không bận, nhưng tối còn có chuyện nghiêm túc, để ngày khác lại nói đi.”

“Nhãi ranh này, đúng là thần long thấy đầu không đuôi, bắt chú ở lại một lần cũng không dễ, lần sau anh phải đi đâu tóm chú đây?” Lô Phương trợn mắt nhìn Bạch Ngọc Đường.

“Muốn bắt em cũng không dễ, sau này em một mực chui trong tổ Trọng án, anh muốn gặp em hả, dễ lắm, gọi điện thoại cho đội trưởng Bao, giúp em xin nghỉ là được hà.”

“Đẹp đi!” Lô Phương bĩu môi, “Anh mới không thèm giao thiệp với bọn cớm.”

“Đại ca, em cũng là cớm.” Bạch Ngọc Đường không lạnh không nóng nhìn Lô Phương.

“Cho nên, anh vẫn đang chờ chú từ chức tới làm việc với anh đây, địa bàn của Bao hắc tử, anh không đi vẫn tốt hơn, điện thoại cũng xin miễn.”

“Làm việc với anh? Làm chân chạy cho anh á hả?” Bạch Ngọc Đường liếc đại ca một cái, nghiêm mặt nói, “Được rồi, đại ca, em cũng không câu giờ với anh, hôm nay em tới là có chuyện muốn yêu cầu.”

Lô Phương nghiêm sắc mặt, gật đầu, “Anh cũng đoán ra, mỗi lần thằng nhãi ranh chú đến đều là khiến anh phiền toái. Nói đi, lần này là chuyện gì?”

Bạch Ngọc Đường trước tiên nhìn Triển Chiêu, sau đó chuyển ánh mắt, chăm chú nhìn Lô Phương, “Em muốn điều tra một người nước ngoài.”

“Tên ngoại quốc này làm gì?”

“Giao hàng.”

Sắc mặt Lô Phương cũng đổi, híp mắt nhìn Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu, “Giao hàng gì?”

“Hàng từ ngoại quốc.” Bạch Ngọc Đường cười lạnh nói.

“Khẳng định không phải laptop tinh thể lỏng rồi?” Lô Phương bĩu môi, “Tiểu tử thúì, chú thật sự tìm phiền phức cho anh.”

Bạch Ngọc Đường ngoắc khóe miệng, “Đại ca, không phải vì hết cách rồi sao? Anh cũng biết chuyện trong giới đã lâu lắm rồi em không dính tới, đi đâu điều tra, cả đầu mối cũng không có, cấp trên hối thúc, bây giờ mới đành tới làm phiền anh.”

Lô Phương hơi trầm ngâm, giọng nói cũng trở nên hơi nặng nề, “Ngọc Đường, chú biết, đại ca chú cũng rất lâu rồi không can hệ tới những thứ đó. Nếu chú để anh giúp, anh cũng không thể giúp được chuyện gì lớn lao. Còn bọn người kia đều là đám liều mạng, nếu để bọn chúng biết anh gây phiền phức cho chúng...”

Lô Phương còn chưa nói câu sau, Bạch Ngọc Đường đã nghe hiểu. Lô Phương đã không còn là Lô Phương quát tháo hắc đạo năm đó nữa, hiện tại ông có vợ có con, ngày ngày sống an nhàn, dĩ nhiên không muốn dính dáng gì tới đám buôn ma túy liều mạng này.

Bạch Ngọc Đường gật đầu, chăm chú nhìn vào ánh mắt Lô Phương, “Đại ca, em hiểu bản khoản của anh. Ngũ đệ anh, cũng không phải loại người không rõ tình huống, biết anh còn chị dâu cùng con trai cần chăm sóc, sẽ không dễ dàng chọc vào chuyện phiền phức này. Em tới đây lần này cũng chỉ muốn nhờ đại ca chỉ cho huynh đệ một con đường, anh chỉ cần nói em biết, nếu em muốn mua hàng phải liên lạc với ai, em chỉ cần đường dây này thôi, chỉ cần bắt được tuyến này, chuyện còn lại tự em giải quyết.”

“Ngũ đệ.” Lô Phương nhúu mày, mặt lo lắng nhìn Bạch Ngọc Đường, “Chuyện nguy hiểm mức nào, không cần đại ca nhắc nhở đi?”

Bạch Ngọc Đường cười khê, đuôi mắt nhẹ liếc Triển Chiêu, đáp, “Vốn dĩ làm cảnh sát cũng rất nguy hiểm rồi, em hiểu.”

80. Chương 80: Vụ Án 6 – Anh Túc Hoa Biện (12)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Muốn biết lai lịch của loại xưng hô này không?”

Triển Chiêu không trả lời, nhưng từ bộ dạng đến ánh mắt rõ ràng đều đang nói rất muốn, rất muốn.

Vì thế Bạch Ngọc Đường cười nói, “Muốn biết, thì cậu năn nỉ tôi đi, cậu năn nỉ tôi một tiếng biết đâu tôi sẽ mềm lòng, mềm lòng rồi có lẽ sẽ cho cậu biết đấy.”

Sau khi nói chuyện với Lô Phương xong, Bạch Triển hai người rời khỏi Hãm Không. Ngồi bên cạnh Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu suy nghĩ rất lâu, lại còn thỉnh thoảng quan sát Bạch Ngọc Đường đang làm vẻ mặt nghiêm túc, lái xe, muốn nói, lại cảm thấy không tiện mở lời.

Bạch Ngọc Đường đã sớm chú ý đến dáng vẻ do dự của Triển Chiêu, cảm thấy buồn cười, không nhin được mở miệng trêu cậu, “Có gì muốn hỏi cứ hỏi, hiện giờ tâm tình Ngũ gia tốt, cậu hỏi tôi cái gì tôi cũng sẽ trả lời cho.”

“Ngũ gia?” Triển Chiêu nhú mày, lẩm bẩm, “Xưng hô này cũng đặc biệt gồm.”

Bạch Ngọc Đường khẽ mỉm cười, dáng vẻ quá sức tò mò kia của Triển Chiêu nhìn thật sự rất thú, có điều thỏa mãn sự tò mò của đối phương cũng không phải bản chất tốt đẹp của Bạch Ngũ gia, cho nên anh híp mắt nhìn Triển Chiêu một cái. “Muốn biết lai lịch của loại xưng hô này không?”

Triển Chiêu không trả lời, nhưng từ bộ dạng đến ánh mắt rõ ràng đều đang nói rất muốn, rất muốn.

Vì thế Bạch Ngọc Đường cười nói, “Muốn biết, thì cậu năn nỉ tôi đi, cậu năn nỉ tôi một tiếng biết đâu tôi sẽ mềm lòng, mềm lòng rồi có lẽ sẽ cho cậu biết đấy.”

Tò mò trong mắt Triển Chiêu chớp một cái mất tích, sau đó hung hăng trợn mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, lạnh lùng nói, “Anh có mấy cái tên mấy cái danh hiệu tôi cũng không thêm biết, bây giờ nói chuyện đúng đắn, bước kế tiếp chúng ta phải làm sao?”

“Chúng ta?” Bạch Ngọc Đường mỉm cười lắc đầu, “Không phải chúng ta, là một mình tôi.”

“Anh nói cái gì?” Triển Chiêu cả kinh, “Ý anh là anh muốn hành động một mình?”

“Không sai.”

“Nhưng Bao đại ca đã nói cho chúng ta hành động chung với nhau, Bạch Ngọc Đường, anh không thể tự mình làm chủ như vậy!”

“Tôi có thể gọi điện cho đội trưởng nói rõ nguyên nhân.” Bạch Ngọc Đường không để ý đến lời kháng nghị của Triển Chiêu, “Lúc trước anh ta không nghĩ rằng chuyện sẽ phức tạp tới vậy. Bạn nhỏ cậu nghe tôi nói, nơi tôi định đến cậu đối phó không nổi đâu.”

“Bạch Ngọc Đường! Tôi không cho phép anh gọi tôi bạn nhỏ nữa!” Triển Chiêu bị lời nói của Bạch Ngọc Đường chọc giận, mặc dù lý trí cậu nói lời vừa nãy Bạch Ngọc Đường nói đều không sai. Ở chỗ Lô Phương cậu cũng nghe thấy những người họ muốn tiếp xúc điều tra là loại người gì, những kẻ điên cuồng, giết người không chớp mắt, mỗi tên đều là những kẻ vì tiền mà linh hồn cũng mặc kệ. Cậu biết nhiệm vụ này vô cùng nguy hiểm, nhưng nguy hiểm cũng không phải lý do để lùi bước. Loại thái độ hiện tại của Bạch Ngọc Đường chính là khinh thường cậu, chuyện này làm sao Triển Chiêu có thể chịu được đây?

Xem như tính tình cậu có tốt, nhưng vẫn là một người đàn ông hơn 20 tuổi, tôn nghiêm của đàn ông lúc bị khiêu khích thì cho dù có lý trí đi nữa nói cũng không thông. Triển Chiêu cảm thấy mình sẽ bị cái tên Bạch Ngọc Đường khôn kiêu này chọc giận đến mất lý trí!

“Thế nào, còn giận?” Bạch Ngọc Đường hơi cười lạnh, nụ cười này, hơn nửa ngày nay, dường như còn là lần đầu tiên anh có thái độ nghiêm túc.

Bạch Ngọc Đường vừa lái xe vừa quan sát Triển Chiêu mấy lần, sau đó lạnh lùng nói, “Gọi cậu bạn nhỏ là đã khá lịch sự rồi, cậu có biết nơi tiếp theo chúng ta đến, những người đó sẽ gọi cậu là gì không?”

Nói tới đây, Bạch Ngọc Đường dừng lại một chốc, anh để ý tới ánh mắt tức giận của Triển Chiêu trong chớp mắt trở nên nghiêm túc.

“Cậu sẽ không muốn biết đâu.” Khóe miệng hơi câu, ánh mắt sắc bén của Bạch Ngọc Đường quét qua cả người của Triển Chiêu, lạnh lùng nói, “Không phải tôi xem thường cậu, nhưng từ đầu đến chân, trên người cậu không có chút đáng vẻ nào là có thể trà trộn vào chỗ đó. Chỉ cần cậu ở bên cạnh tôi, không nói chuyện, những người kia nhìn một cái đã có thể nhìn ra chúng ta không phải thật sự đến lấy hàng. Đến khi đó, đừng nói là tra án, mạng của tôi cũng bị cậu làm liên lụy mà mất luôn. Thế nào, bây giờ còn hứng thú theo tôi hành động nữa không?”

Triển Chiêu kinh ngạc nhìn vẻ mặt lạnh băng mà nghiêm túc của Bạch Ngọc Đường, lần này cậu nghe hiểu, cậu biết Bạch Ngọc Đường đang dùng cách nói chuyện khiến người ta ghét để tự nói với bản thân rằng, gặp gỡ tiếp theo nguy hiểm như thế nào. Thấy Triển Chiêu không nói gì, Bạch Ngọc Đường cho là cậu sợ, câu khóe miệng cười, quay đầu tiếp tục chuyện chú lái xe.

Không ngờ, mới qua có mấy giây, Triển Chiêu đột ngột nói, “Bạch Ngọc Đường, tôi muốn theo anh.”

“Cái gì?” Bạch Ngọc Đường nhướng mày, một cước đạp thắng xe, dừng xe lại, anh quay người, nhìn thẳng vào Triển Chiêu, lạnh lùng nói, “Tôi mất công mất sức mang cậu tới chỗ đại ca kết nghĩa của tôi, chính là muốn để ảnh chính miệng nói cho cậu biết, cậu không phù hợp thi hành nhiệm vụ này. Nhìn đáng vẻ sáng sủa thông minh của cậu, chắc cũng phải nghe rõ rồi chứ, tại sao giờ cậu còn muốn thêm loạn cho tôi đây? Không lẽ cậu muốn chính miệng đội trưởng nói cho cậu biết không được cản trở cảnh sát phá án mới được sao?”

Lời của Bạch Ngọc Đường cũng không làm Triển Chiêu đổi sắc mặt, cậu kiên nhẫn nghe Bạch Ngọc Đường mắng cậu, một mực chờ tới khi Bạch Ngọc Đường nói xong rồi, cậu mới lặp lại yêu cầu mình một lần nữa, “Bạch Ngọc Đường, tôi muốn theo anh.”

Thấy bộ dáng lại muốn nổi giận của Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu lập tức nói tiếp, “Anh đừng nóng, nghe tôi nói hết đã. Tôi muốn theo anh, anh bảo đáng vẻ tôi không giống, vậy anh nói cho tôi biết nên làm như thế nào đi. Anh nói xem làm sao mới có thể khiến những người đó tin tưởng tôi, anh bảo tôi làm gì, tôi làm đó, tôi chỉ yêu cầu anh dẫn tôi theo, được không?”

“Cậu nói thật?” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, giật mình nhìn Triển Chiêu. Triển Chiêu kiên định gật đầu.

Bạch Ngọc Đường nhăn nhó, anh nghiêm túc nhìn Triển Chiêu, trong lòng cảm thấy không vui, “Cậu không biết mình đang nói gì đâu. Nếu những kẻ đó bắt cậu hít ma túy tại chỗ, cậu sẽ làm gì?”

Triển Chiêu sững sốt, trên trán chớp mắt rịn mồ hôi. Biểu hiện của Triển Chiêu lọt vào trong mắt Bạch Ngọc Đường, anh khẽ mỉm cười, quay đầu lại định tiếp tục lái xe, vậy mà anh không ngờ, Triển Chiêu lại đột nhiên nói, “Tôi có thể”

“Cậu đừng có mà nói!”

Triển Chiêu sợ hết hồn, cậu giật mình nhìn Bạch Ngọc Đường, chỉ thấy sắc mặt đối phương trầm xuống, chăm chăm nhìn mình, lạnh lùng nói, “Nhớ lời của cậu đấy, đến lúc đó đừng có mà hối hận.”

Dứt lời, Bạch Ngọc Đường nổ máy, nhưng không tiếp tục chạy trên con đường vừa này, mà quay đầu xe quẹo qua một phố khác.

Triển Chiêu bị thái độ vừa rồi của Bạch Ngọc Đường dọa sợ tới mức không dám nói nữa, nhưng trong lòng cũng cảm thấy hơi ủy khuất. Cậu rất muốn nói rõ với Bạch Ngọc Đường, vừa này ý mình không phải thế. Cậu sẽ không hít ma túy chỉ vì muốn tra án, mới này cậu muốn nói rằng mình có thể tránh được tình huống đó xảy ra. Tuy cậu không phải cảnh sát nhưng, mấy năm nay đã từng gặp qua rất nhiều tội phạm, lại là chuyên gia nghiên cứu tâm lý tội phạm, cậu dĩ nhiên biết tâm lý lúc giao dịch của những kẻ buôn ma túy. Bọn chúng sẽ tin tưởng giao dịch với người mua, hơn nữa những kẻ buôn hàng như Adam thông thường đều là đơn độc hành động. Bọn chúng cần bản không thể ép người mua hít ma túy tại chỗ, thứ nhất là do chuyện đó không cần thiết, thứ hai, chúng cũng không có bản lĩnh như vậy.

Triển Chiêu có hơi nghi ngờ, Bạch Ngọc Đường vừa nãy là muốn hù cậu nên mới biên ra vấn đề đó, nhưng vì sao sau khi mình trả lời xong anh ta lại đột nhiên tức giận như vậy? Triển Chiêu lại liếc khuôn mặt đen thui như cũ của Bạch Ngọc Đường thêm lần nữa, lòng nói, tên quỷ không chỉ biết cười hề hề một cách thần bí, hơn nữa tính tình cũng quá thất thường, thật khó hiểu.

Triển Chiêu làm sao biết được, mặc dù vừa nãy Bạch Ngọc Đường là thật biên chuyện ra hù cậu, nhưng câu trả lời của Triển Chiêu ngược lại cũng hù sợ anh. Vừa nghĩ tới việc tên nhóc Triển Chiêu này lại diên tới mức dùng thủ đoạn cực đoan đến thế để đi tra án, lại nghĩ tới việc cậu tra án này cũng vì con nhỏ Thủy Ký Bình ngay cả một bước cũng không qua, tâm tình liền cảm thấy khó chịu. Vì vậy, anh âm thầm quyết định phải đùa bỡn cái thằng nhóc tiểu sắc lang này một trận, cho cậu ta biết, tình thánh cũng không có tốt như vậy đâu.

Đang trong không khí trầm mặc, Bạch Ngọc Đường đã lái xe đến một khu buôn bán. Công việc trong buổi hoàng hôn, khu phố buôn bán ngựa xe tấp nập, người như dật cửi, hết sức náo nhiệt. Xe dừng lại trước cửa hàng quần áo nam cao cấp, Bạch Ngọc Đường xuống xe trước, sau đó vòng ra ngoài, cách cánh cửa nhìn Triển Chiêu. Triển Chiêu liếc khuôn mặt vô biểu tình của Bạch Ngọc Đường, bất đắc dĩ không thể làm gì khác là đẩy cửa xuống xe.

“Làm gì đây?”

“Cậu đã nói, tôi bảo cậu làm gì cậu làm nấy. Cậu bây giờ chỉ cần làm theo lời tôi là được, không phải hỏi.”

Bạch Ngọc Đường đã nói như thế, Triển Chiêu không thể làm gì hơn là câm miệng, theo anh bước vào tiệm. Tiệm này dường như không có khách, nhân viên thấy Bạch Triển hai người vào cửa, vội vàng nhiệt tình ra đón. Bạch Ngọc Đường không để ý đến lời giới thiệu nhiệt tình của nhân viên, một mình chạy ra giá treo quần áo, từ trên tùy tiện chỉ mấy bộ quần áo, nói với nhân viên, “Mấy cái này, mỗi thứ một món, lấy kích cỡ của cậu ta, đưa cho cậu ta mặc thử.”

Triển Chiêu giật mình nhìn nữ nhân viên nhanh tay lẹ chân tìm quần áo, cậu vốn tưởng Bạch Ngọc Đường muốn mua quần áo cho mình, không ngờ lại là mua cho cậu. Đây là xảy ra chuyện gì chứ?

“Vốn định mua hết rồi về, có điều thời gian chúng ta có hạn, chỉ có thể thử ở đây.” Bạch Ngọc Đường để ý tới biểu lộ kinh ngạc của Triển Chiêu, câu khoe miệng,

“Vào mặc thử một chút, tôi đã nhìn cậu cứ yên tâm, bảo đảm rất hợp với cậu.”

“Nhưng tôi không định mua quần áo.” Triển Chiêu đưa mắt nhìn những bộ đồ vải vóc tinh xảo mà nhân viên đang cầm trên tay kia, nhìn thôi đã biết giá trị không rẻ. Loại quần áo đắt tiền như thế hoàn toàn không phải thứ bình thường cậu sẽ mặc, cậu không thể nào tưởng tượng được những thứ đồ đó treo trên người mình.

Bạch Ngọc Đường khẽ mỉm cười, “Cậu bây giờ chỉ có nghĩa vụ nghe lời, không có quyền chọn lựa, ngoan, đi thay quần áo đi.”

Triển Chiêu còn định nói thêm gì, thấy Bạch Ngọc Đường liếc về một ánh mắt, ý bảo cậu để ý ánh mắt của cô nhân viên kia kìa. Triển Chiêu làm theo chỉ dẫn của anh, quả nhiên thấy cô nhân viên tay cầm năm sáu bộ quần áo, mắt lấp lánh nhìn chăm chăm cậu, hơn nữa trong ánh mắt còn có tia sáng nóng bỏng mà cậu không hiểu nổi, làm cả người không thoải mái. Vì muốn chặn đi đường nhìn chăm chú này, Triển Chiêu lập tức cầm lấy đồng quần áo, trốn vào phòng thử.

Thấy Triển Chiêu bước vào rồi, Bạch Ngọc Đường cười, để nhân viên lấy cho anh một cái ghế thoải mái, ngồi trước phòng thử quần áo, như vậy sau khi Triển Chiêu thử xong quần áo đi ra, anh có thể thưởng thức được hình tượng mới của đối phương trước nhất. Cảm giác này đúng là không tệ, Bạch Ngọc Đường vừa uống nước mà cô nhân viên mới dâng lên, vừa híp mắt tưởng tượng hình ảnh mới của Triển Chiêu. Mà lúc đó, anh cũng không biết, bên trong góc, cô nhân viên đang kích động vừa núp vừa nhả tin cho bạn của mình về một chuyện duy nhất khiến cô cảm thấy cực kỳ hưng phấn cả ngày nay.

“Tiểu Lệ, cậu biết không? Hôm nay mình gặp được hai đại soái ca cực kỳ đẹp trai tới tiệm mua quần áo, bây giờ một đang vào thử, một đang ngồi chờ trước cửa phòng. Cậu cũng biết quần áo trong tiệm chúng ta đều là trang phục nam đắt tiền muốn chết, không ngờ bọn họ lập tức lấy luôn năm bộ a!”

“Cậu vui cái gì, chẳng qua chỉ thử, lại chưa có mua.”

“Ai nói không mua, đại soái ca đó đã trả hết rồi có được không.”

“Oa! Quả nhiên chính là đẹp trai chính hăng cao cấp! Nếu vậy cậu có định tranh thủ mỗi chài một cái không?”

“Mình cũng muốn, nhưng đại soái ca đó suốt quá trình cũng không thèm nhìn mình một cái, vẫn là tiểu soái ca đó dịu dàng hơn, vừa nãy lúc giúp cậu ta cầm quần áo còn nói cảm ơn với mình.”

“Lớn không có hi vọng, vậy nhỏ thế nào?”

“Bỏ đi, mình thấy hai người họ tám phần là một cặp, mình cũng không có nhu cầu tự làm bẽ mặt. Hôm nay có thể làm được cú làm ăn lớn như vậy là có thể kiếm được một khoản rồi, làm người không được quá tham lam.”

“Hừ! Quỷ nhất gan! Bất quá nghe cậu tả hành động của hai người họ thật giống một cặp, lôi kéo người mình thích thử quần áo, mình ngồi ở cửa chờ, nãy còn không phải là tình tiết kinh điển trong phim ngôn tình sao? Nói rồi làm mình cũng muốn nhìn một chút. Tiểu Khiết, chụp tấm hình xem chút đi.”

“Suyt! Tiểu soái ca ra rồi, mình phải đi, tỳ nói!”

Đồ Bạch Ngọc Đường chọn cho Triển Chiêu đều là trang phục nam cao cấp, chất liệu tinh tế, vừa người. Nhìn bề ngoài, hình dáng cũng không khác biệt trang phục nam bình thường mấy, không có bất kỳ cảm giác kỳ lạ nào, cũng sẽ không làm người ta đột nhiên thấy kỳ lạ, nhưng mặc lên rồi lại có thể đề cao khí chất cùng phong độ của người ta. Thân phận của Triển Chiêu chính là một sinh viên, bình thường đều hoạt động trong sân trường đại học, quần áo cậu mặc đều không khác gì so với một sinh viên nam hoặc thầy giáo bình thường. Mục đích quần áo chính là để giữ ấm và thoải mái, về phần dáng vẻ, tiền tài, tới giờ đều không nằm trong phạm vi cân nhắc của cậu.

Có lẽ là do bề ngoài Triển Chiêu rất xuất sắc, dáng người cùng vô cùng tiêu chuẩn, nên trang phục bình thường khoác lên người cậu cũng không cảm thấy khó coi. Vì thế, cái chuyện tới tiệm quần áo nam đặc biệt, cẩn thận chọn lựa quần áo cũng chưa từng xuất hiện qua trong đời cậu. Chính vì vậy, lúc cậu nhìn thấy dáng vẻ của mình sau khi thay xong quần áo mới phản chiếu trên tấm gương trong phòng thử, Triển Chiêu thực sự có chút sững sốt. Quả nhiên, mấy thứ quần áo đắt tiền muốn chết này đắt cũng có lý do, bất quá, vẫn cảm thấy rất không được tự nhiên.

Triển Chiêu không được tự nhiên bước ra từ trong phòng thử, mà Bạch Ngọc Đường đang nhìn cậu, đầu tiên nhìn thấy đã ngây ngẩn cả người. Chốc lát sau, Bạch Ngọc Đường cau khóe miệng hài lòng cười, “Không tệ, ánh mắt của Ngũ gia chính là quá tốt.”

Dứt lời, anh đứng dậy đến bên người Triển Chiêu, kéo cậu ra trước gương xoay qua xoay lại, quan sát bộ dáng hai người khi đứng chung một chỗ.

“Thế nào, nhìn có giống một cặp con nhà giàu ra đường hồ nháo không?”

Triển Chiêu hơi sững sờ, “Hồ nháo?”

Bạch Ngọc Đường khẽ cười, lộ ra hàm răng trắng bóc, Triển Chiêu lại cảm thấy trong nụ cười của Bạch Ngọc Đường lộ ra hàn quang lúc ẩn lúc hiện, khiến cả người cậu cũng phát lạnh.

Sao tự nhiên cảm thấy nguy hiểm vậy cà, bây giờ rút lui còn kịp không?

Bạch Ngọc Đường không biết Triển Chiêu đang suy nghĩ cái gì, anh hài lòng sai nhân viên gói lại tất cả quần áo đã chọn trong tiếng cụng tuyệt của Triển Chiêu, tổng hết những thứ gom được lên xe. Sau đó anh kéo Triển Chiêu lên xe, lúc này sắc trời đã tối hẳn, Bạch Ngọc Đường nhìn vào đồng hồ đeo tay, thu lại nụ cười trên mặt.

“Vốn dĩ còn định dẫn cậu đi đổi cái kiểu tóc, bất quá bây giờ đã không còn thời gian. Đi thôi, chúng ta đi gặp cái tên phá gia mà đại ca nói.”

Lời của Bạch Ngọc Đường khiến Triển Chiêu trong nháy mắt đã bắt đầu khẩn trương, cậu hơi cau mày, “Tôi... còn cần chuẩn bị cái gì nữa không?”

Triển Chiêu nhìn nhẵn thần kiên quyết của Bạch Ngọc Đường, siết chặt hai tay, trình trong gât đầu.

Hầu hết dân cư trong thành phố đều đã chuyển khỏi đây, những người lưu lại đều là những người thuê phòng nhập cư trái phép cùng những người nghèo khổ. Tiền thuê ở đây rẻ, người ngoại địa đến thành phố D làm việc vô cùng thích giá cả nơi này, vì vậy đều nguyện ý chọn nó làm điểm dừng chân đầu tiên sau khi tới thành phố D. Làm một kẻ buôn ma túy thận trọng, mỗi lần Lâm Chí Hổ giao hàng đều chọn một chỗ khác nhau, số di động căn bản một tuần đổi một lần, lần này nơi gã hẹn Bạch Ngọc Đường tới chính là một khu nhà thuê tạm.

Bạch Ngọc Đường lái xe đến nơi hẹn, cùng Triển Chiêu xuống xe, theo chỉ dẫn của Lâm Chí Hổ trong điện thoại tìm được nơi hẹn. Quan sát địa hình cùng tình trạng khu vực xung quanh, trước khi gõ cửa Bạch Ngọc Đường đột ngột nắm tay Triển Chiêu, dùng sức siết một cái. Triển Chiêu vốn đã khẩn trương, bị Bạch Ngọc Đường siết như vậy, mém nữa hét lên thành tiếng. Cậu kinh ngạc đưa mắt nhìn cảnh sát áo trắng đứng bên cạnh, lại phát hiện đối phương nhìn cậu câu môi mỉm cười.

“Thả lỏng một chút” Bạch Ngọc Đường tiến sát đến tai Triển Chiêu, nhỏ giọng, “Có tôi ở đây, cậu không phải sợ.” (Có anh ở đây đừng sợ!! =))

Triển Chiêu cảm thấy có một luồng khí nóng phả lên tai cậu, trong chớp mắt, toàn bộ máu huyết dường như đều dồn về chỗ nguồn nhiệt kia, cậu đoán bên lỗ tai bên đó chắc chắn sẽ đỏ. Lời nói của Bạch Ngọc Đường làm cậu gật đầu theo bản năng, nhưng thân thể lại khó kiềm chế được mà cứng ngắc. Nhìn qua loại tâm trạng khẩn trương này rất khó có thể tự mình khống chế, một Triển Chiêu chưa từng trải qua huấn luyện chuyên nghiệp so với Bạch Ngọc Đường đúng là còn kém lửa rất nhiều, bây giờ chỉ có thể cầu nguyện lực tự kiềm chế của Triển Chiêu đủ mạnh, cho dù khẩn trương đi nữa, cũng không thể khiến đối phương đoán ra.

Bạch Ngọc Đường lại siết tay Triển Chiêu thêm lần nữa, sau đó giơ tay lên gõ cửa. Theo ước định, gõ cửa hai lần, ba dài một ngắn, bên trong truyền ra một âm thanh âm trầm, “Ai?”

“Là tôi, tiểu Bạch, mới này đã liên lạc qua điện thoại với Hổ ca.” Trong thanh âm khách sáo của Bạch Ngọc Đường xen lẫn một chút khẩn trương giả tạo, “Hổ ca bảo tôi đến lấy trái cây.”

Trái cây, rượu trắng, thuốc lá, thịt heo, những thứ này đều là ám ngữ được dùng lúc giao dịch ma túy, không phải người trong nghề sẽ không biết rõ. Trái cây Bạch Ngọc Đường nói chính là chỉ Heroin, rượu trắng là ma túy đá, thuốc lá chính là Cocaine. Dĩ nhiên những ám ngữ này cũng không cố định, tùy theo thời gian cùng địa điểm sẽ đổi sang cách gọi khác để phòng ngừa bị cảnh sát tra ra. Bạch Ngọc Đường trả lời xong rồi, im lặng trong chốc lát trôi qua, cửa nhanh chóng được mở. Bên trong căn phòng tối tàn thiếu sáng, có 3 người đàn ông ngồi quanh một cái bàn duy nhất, trên mặt đầy biểu lộ hoài nghi cùng cảnh giác. Ngoại hình của ba kẻ buôn ma túy này rất bình thường, nếu lạc vào dòng người sẽ khó bị nhận ra. Nhưng cẩn thận quan sát sẽ có thể phát hiện, ánh mắt nhìn người của họ không đủ kiên định, luôn nhin không được mà né tránh.

Giải thích theo quan điểm tâm lý học tội phạm, người buôn ma túy phần lớn đều sống trong sợ hãi. Bọn chúng từng khắc đều sợ chuyện bị bắt, vì thế mỗi lần tiếp xúc với người lạ, bọn chúng sẽ tập trung 12 phần. Chúng sợ gặp mặt cảnh sát, sợ đi ngang hải quan sân bay, sợ trạm ga, sợ máy quét điện tử trên ô tô đường dài. Mỗi khi phải chịu kiểm tra, bất kể bản thân có mang theo ma túy hay không, thần kinh của chúng đều chịu căng thẳng. Loại bệnh này đã ăn sâu vào trong lòng chúng, thậm chí còn thay đổi đặc trưng sinh lý của chúng, khiến chúng rất dễ bại lộ. Đây cũng là lý do phần lớn kẻ buôn ma túy đều mắc bệnh đau dạ dày ở nhiều mức độ khác nhau, và cả bệnh lão hóa sớm.

Trong chớp mắt bước vào cửa, Triển Chiêu còn có thời gian làm ra phân tích như này, nhưng chuyện đó cũng không cản trở việc thần kinh khẩn trương cao độ gây rắc rối cho cậu. Cậu đau khổ nhận ra, tình hình tâm lý hiện tại của cậu cũng không tốt hơn đám buôn ma túy là mấy. Cảnh sát quả nhiên không phải công việc người thường muốn là có thể làm, nếu muốn trở thành cảnh sát hợp cách, đúng là cần được huấn luyện chuyên nghiệp cùng quá trình tích lũy kinh nghiệm gian khổ. Bất quá, còn may, Triển Chiêu liếc qua Bạch Ngọc Đường đang đứng cạnh mình. Mới này anh ta có nói, có anh ta ở đây không phải sợ. Được, xem như coi trọng chuyện anh ta là một cảnh sát ưu tú, Triển Chiêu quyết định tạm thời tin anh.

“Trong các vị, vị nào là Hổ ca?” Bạch Ngọc Đường vừa vào cửa đã nhìn thẳng vào gã đàn ông hơn ba mươi ngồi giữa, thật ra trong lòng anh đã nhận định gã này là Lâm Chí Hổ, nhưng vẫn thử thăm dò một câu.

Quả nhiên gã đàn ông kia dùng ánh mắt lạnh lùng đáng sợ nhìn Bạch Ngọc Đường, sau đó giơ tay bảo Bạch Ngọc Đường qua đây.

Bạch Ngọc Đường cất bước tiến lên, nam nhân trẻ tuổi ngồi cạnh Lâm Chí Hổ đứng lên để lại ghế cho anh. Bạch Ngọc Đường không chút do dự ngồi xuống, Triển Chiêu không có ghế, không còn cách nào khác là đứng sau lưng anh, không nói lời nào, mắt nhìn thẳng xuống đất một góc 45 độ.

Lâm Chí Hổ nhìn thật kỹ Bạch Ngọc Đường từ trên xuống dưới mấy lần, sau đó lại nhìn kỹ Triển Chiêu mấy lần, chú trọng quan sát quần áo làm bằng chất liệu tinh xảo của Triển Chiêu, cuối cùng nhìn về phía Bạch Ngọc Đường nhe răng. Một thanh âm lạnh lẽo từ trong cổ họng Lâm Chí Hổ chui ra, khiến Triển Chiêu nghe rồi cả người cũng cảm thấy khó chịu như bị kiến bò.

“Tiểu huynh đệ nhìn qua lịch sự tuấn tú, không ngờ cũng thích cái này.”

Lời nói của Lâm Chí Hổ khiến lòng Triển Chiêu chợt nặng, không lẽ gương mặt của mình với Bạch Ngọc Đường khiến gã cảm thấy không giống người chơi ma túy sao?

Biểu tình Triển Chiêu không đổi, Bạch Ngọc Đường càng trấn định hơn, anh hơi cong khóe miệng, nhìn đôi mắt tràn đầy tia máu của Lâm Chí Hổ,

“Hổ ca, cứ giỡn. Nói thật, mấy năm nay nếu không phải bị gia đình quản lý chặt chẽ, đồ chơi tốt hơn nữa tôi cũng muốn dùng.”

“Bạch huynh đệ, mặt mũi rất lạ.” Đại hán vạm vỡ ngồi bên cạnh Lâm Chí Hổ đang híp mắt nhìn gò má trắng trẻo tinh tế của Bạch Ngọc Đường, đột nhiên lạnh lùng nói.

Bạch Ngọc Đường nghiêng đầu nhìn gã một cái, cười nói, “Vị này là?”

“Là huynh đệ của tôi, gọi A Trung.” Lâm Chí Hổ nói, “Vị huynh đệ này của tôi nói rất đúng, theo lý loại trái cây cao cấp này có giá không rẻ, tùy người cần trong nội thành thành phố D rất nhiều, nhưng không có người nào lão Lâm tôi chưa nghe tới. Vị Bạch huynh đệ đây cùng bạn của cậu tới giờ cũng chưa từng thấy qua, các người không phải là cớm giả trang chứ?”

Lời của Lâm Chí Hổ khiến tim gan Triển Chiêu cũng bị siết chặt, cậu biết những lời này là những câu dò xét thử của Lâm Chí Hổ, nhưng cũng có thể xem đây là nguy cơ lớn nhất đến nay của cậu với Bạch Ngọc Đường. Nếu Bạch Ngọc Đường không đủ tỉnh táo thông minh, chuyện tiếp theo sẽ gặp phiền phức lớn.

Vậy mà không chờ Triển Chiêu nghĩ ra biện pháp gì tốt giúp Bạch Ngọc Đường giải vây, Bạch Ngọc Đường đã nhẹ nhàng nở nụ cười. Anh mỉm cười liếc Triển Chiêu, đột ngột kéo Triển Chiêu đến cạnh mình. Triển Chiêu đang đứng, bị Bạch Ngọc Đường đột ngột dùng sức kéo lại, đứng không vững, thiếu tý đã ngã xuống đất.

“Anh kéo tôi đủ chưa!?” Triển Chiêu giả vờ nổi giận, hung hăng trợn mắt nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường cười híp mắt, nhéo má Triển Chiêu, sau đó nhìn người trẻ tuổi mới này nhường ghế cho mình, “Tiểu huynh đệ, lấy cho huynh đệ của tôi một cái ghế, em ấy so với tôi mới là khách quý có nhiều tiền hơn, nếu chậm buổi làm ăn này xem như hỏng.”

Người trẻ tuổi đưa nhìn sắc mặt Lâm Chí Hổ, người sau gật đầu, hần vội vàng kéo một cái ghế từ phòng bên ra. Có thể là thử tính toán giá trị quần áo trên người Triển Chiêu thấy không rẻ, còn cố ý lau lau cái ghế.

Triển Chiêu phối hợp với thái độ Bạch Ngọc Đường ngồi xuống cạnh anh, trong lòng thầm đặt mình vào vai một tiểu thiếu gia lêu lổng xem tiền như rác các loại, liền cố nặn ra một bộ dáng chê bai, vừa ngồi vừa hung hăng trợn mắt nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường khẽ mỉm cười, cũng không ngại thái độ của Triển Chiêu, ngược lại còn nói với Lâm Chí Hổ, “Hổ ca bảo bọn tôi lạ mặt cũng là chuyện thường, bởi vì bọn tôi trước kia chỉ lấy hàng từ một tay buôn, tới giờ cũng không tham gia vào giới, vì vậy người quen bọn tôi dường như không có. Hết cách, gia đình quản nghiêm quá. Tôi còn đỡ, nhưng mà vị huynh đệ này của tôi, nếu để người nhà em ấy biết em ấy dùng mấy cái này, có thể sẽ bị đoạt quyền thừa kế, cho nên bọn tôi không thể không cẩn thận.”

Lâm Chí Hổ hơi cau mày, hình như có hơi không tin lời Bạch Ngọc Đường, nhưng vẫn không quá chắc chắn. Bạch Ngọc Đường cũng không vội, ngồi ở đó nắm tay Triển Chiêu, thong thả nhìn Lâm Chí Hổ cau mày tính toán. Mà Triển Chiêu lúc đó cũng giả vờ làm ra dáng vẻ không nhận được, lại một bộ chē bai ngấm tới ngấm lui căn phòng thuê dơ bẩn này.

Lát sau, dường như Lâm Chí Hổ đã nghĩ xong, gã nhìn Bạch Ngọc Đường, hỏi, “Cậu nói trước kia hai đứa chỉ cầm hàng của một tên, tên đó là ai?”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, Triển Chiêu hiểu ý, không nhận nữa liếc Lâm Chí Hổ, lạnh lùng phun, “Một người nước ngoài, không biết họ gì, chỉ biết gọi Adam.”

Triển Chiêu vừa dứt lời, đã thấy sắc mặt Lâm Chí Hổ chợt biến, dĩ nhiên gã cũng đã nghe qua người gọi Adam này.

“Adam mất tích —“ Vương Chí Hổ lặng lẽ nhả một câu, nghiêng đầu nhìn huynh đệ A Trung của mình, “mày có nghe chuyện này không?”

A Trung lắc đầu, “Em chẳng qua chỉ nghe nói mấy ngày trước hải quan bắt được một con nhỏ, hẳn là thuộc hạ của Adam, bắt quá tên nước ngoài này rất giỏi hoạt, ai biết bây giờ hắn lại chạy tới chỗ nào.”

Lâm Chí Hổ gật đầu, sau đó chăm chăm nhìn Triển Chiêu mấy lần, ánh mắt lạnh lùng sắc bén. Triển Chiêu tim đập loạn nhưng trên mặt còn giữ biểu tình bình tĩnh. Cậu cố ý không nhận được oán giận nói với Bạch Ngọc Đường, “Tiểu Bạch, chỗ này rốt cuộc có thứ mình muốn hay không? Nếu không có mình đi, dù sao có tiền muốn mua gì không được, bọn chúng không muốn bán, em còn không tin chúng có bản lĩnh lấy được cùng một loại đồ tốt như của Adam đây.”

Vừa nói, Triển Chiêu còn ngáp nhẹ một cái, giả vờ như buồn ngủ nhích lại gần Bạch Ngọc Đường, nhỏ giọng nói, “Thật chưa thấy khi nào mua đồ lại phiền phức như thế này, vẫn là Adam tốt hơn, lần nào cũng đưa đồ tới đúng lúc cho mình, nếu không em chờ hắn thêm hai ngày là được, trong tay hắn còn mấy vạn tiền ứng trước em đưa đây.”

Bạch Ngọc Đường cau khóe miệng, dịu dàng vỗ vai Triển Chiêu, sau đó nhìn Lâm Chí Hổ, quả nhiên trong ánh mắt đối phương anh thấy được chút tham lam lóe sáng.

Mắc câu là tốt, Bạch Ngọc Đường khẽ mỉm cười, “Hổ ca, nếu bây giờ anh không tin được bọn tôi thì đành vậy. Bọn tôi đi trước, điện thoại của tôi anh biết rồi, nếu đổi chủ ý cứ liên lạc với tôi lúc nào cũng được.”

Nói xong, Bạch Ngọc Đường dìu Triển Chiêu đứng dậy, bước chân ra cửa. Mà sau lưng họ, hai tên tay chân của Lâm Chí Hổ đều nhìn về đại ca của mình, còn mặt mũi Lâm Chí Hổ cũng tràn đầy mâu thuẫn. Cuối cùng trước khi hai người Bạch Triển bước khỏi cửa, Lâm Chí Hổ mở miệng gọi hai người lại.

“Hai vị dừng bước.”

“Hử?” Bạch Ngọc Đường dừng chân, xoay người nhìn Lâm Chí Hổ, “Hổ ca đổi ý?”

Lâm Chí Hổ gật đầu, “Các cậu muốn bao nhiêu?”

Bạch Ngọc Đường khẽ mỉm cười, nhưng không đáp, mà quay đầu thẩm thiết nhỏ giọng hỏi Triển Chiêu, “Lấy trước 10 vạn thử một chút?”

Triển Chiêu híp mắt, thờ ơ gật đầu, hồ hững trả lời, “Cứ theo lời anh đi, còn không biết hàng thế nào. Nếu thật sự tốt như lời anh nói thì sau này một lần mua nhiều chút, đỡ mất công phải chờ tên Adam kia, phiền phức.”

“Được, tất cả anh đều nghe theo em.”

Những câu này thực tình làm cả người tề đại, Triển Chiêu nghe thấy lỗ tai cũng đau, mém nữa rùng mình. Lòng nói Bạch Ngọc Đường, anh đúng là nhập tâm quá ha, trước lúc vào đây cũng không nói qua kịch bản cho tôi biết, quan hệ giữa hai chúng ta rốt cuộc là thế nào, sao tôi lại có cảm giác quỷ dị như vậy.

So với Triển Chiêu, Lâm Chí Hổ cũng đã nhìn đời rất nhiều. Từ một loạt biểu hiện của Bạch Ngọc Đường với Triển Chiêu sau khi vào cửa gã đã nhìn ra, Triển Chiêu là một tên nhóc nhà giàu không có kinh nghiệm giang hồ, mà Bạch Ngọc Đường rất có thể tình nhân kiêm người hầu của nhóc. Dĩ nhiên trong hai người

Triển Chiêu là người bỏ tiền, nhưng đại sự đều do Bạch Ngọc Đường làm chủ. (Đoán sai bét =)] chỉ lẫn chủ đều là chú, người ta là chủ gia đình đó ba =]]]] Những tên thiếu gia nhà giàu chơi gái đã rồi liền đổi lấy đàn ông, nếu nói truyện khiêu dâm bất kể gia đình, thì chuyện như thế này rất thường thấy trong giới.

Nghĩ tới đây, Lâm Chí Hổ không nhịn được liếc Triển Chiêu, lòng nói, tên họ Bạch này điểm phúc không cạn, nhóc con họ Triển vừa có tiền đáng đáp lại câu người như thế, nếu như có dịp —

Nghĩ tới đó, Lâm Chí Hổ không đề phòng bị một ánh mắt lợi hại bắn về phía gã, trong lòng chợt rung mình. Ánh mắt vội chuyển, quả nhiên nhìn thấy ánh mắt tự tiếu phi tiếu sáng trưng của Bạch Ngọc Đường, gã vội đề xuống ý niệm xấu xa trong lòng. Đầu năm này gặp được người mua hào phóng cũng không dễ, không thể dễ dàng đắc tội.

81. Chương 81: Vụ Án 6 – Anh Túc Hoa Biện (13)

Triển Chiêu vốn đã khấn trương, bị Bạch Ngọc Đường siết như vậy, mém nữa hét lên thành tiếng. Cậu kinh ngạc đưa mắt nhìn cảnh sát áo trắng đứng bên cạnh, lại phát hiện đối phương nhìn cậu câu môi mỉm cười.

“Thả lỏng một chút” Bạch Ngọc Đường tiến sát đến tai Triển Chiêu, nhỏ giọng, “Có tôi ở đây, cậu không phải sợ.”

Lô Phương quả không hổ danh là giang hồ lão luyện, mặc dù đã thu tay nhiều năm, nhưng vẫn rất nhiều thông tin người thường không cách nào tiếp xúc. Lô Phương không hít ma túy, cũng kiên quyết cấm những người bên mình tiếp xúc với ma túy, nhưng làm kinh doanh ở nơi long xà hỗn tạp thể này dĩ nhiên không trách được việc đụng chạm. Lô Phương chỉ cho Bạch Ngọc Đường cách thức liên lạc với một tên buôn hàng nhỏ, bất quá tên buôn hàng này không giống người khác, Lô Phương biết gã là người thân của một tên buôn hàng lớn trong đường dây mua bán ma túy của thành phố D, thông qua gã thì có thể liên lạc với tên buôn lớn.

Nhắc tới buôn hàng, cũng chính là người phân phối, phân lớn nhỏ dựa theo hàng hóa cùng hạ tuyến trong tay. Bạch Ngọc Đường nhanh chóng liên lạc với tên buôn hàng nhỏ kia, giả vờ làm nhãi ranh nhà giàu chỉ tiền rộng rãi, yêu cầu muốn lấy hàng. Bọn buôn ma túy đều vô cùng cẩn thận, vì phần lớn người của bọn chúng đều từng phạm trọng tội, một khi bị bắt khẳng định khó giữ được cái đầu. Cho nên, tên buôn hàng nhỏ này cũng phải gọi điện cho Bạch Ngọc Đường thật lâu mới xác định người này thật sự là một người mua hàng, yên tâm chấp nhận gặp mặt với anh.

Tên buôn này tên gọi Lâm Chí Hổ, trong giới đều gọi gã là A Hổ, dĩ nhiên cũng có người thấy gã có người quen số má, gọi gã Hổ ca. Bạch Ngọc Đường mang Triển Chiêu tới nơi Lâm Chí Hổ chỉ định, nơi này chỉ là một khu nhà bình thường, ở ngoại ô thành phố D. Chỗ này lẫn lộn giữa thành thị và nông thôn, phần lớn kiến trúc đều được xây dựng ở trước những năm 80, nhà cửa cũ nát, lâu năm không được tu sửa, cơ sở hạ tầng bên trong cũng từng được sửa chữa nhiều lần, miễn cưỡng vẫn có thể sử dụng.

Hầu hết dân cư trong thành phố đều đã chuyển khỏi đây, những người lưu lại đều là những người thuê phòng nhập cư trái phép cùng những người nghèo khổ. Tiền thuê ở đây rẻ, người ngoại địa đến thành phố D làm việc vô cùng thích giá cả nơi này, vì vậy đều nguyện ý chọn nó làm điểm dừng chân đầu tiên sau khi tới thành phố D. Làm một kẻ buôn ma túy thận trọng, mỗi lần Lâm Chí Hổ giao hàng đều chọn một chỗ khác nhau, số di động căn bản một tuần đổi một lần, lần này nơi gã hẹn Bạch Ngọc Đường tới chính là một khu nhà thuê tạm.

Bạch Ngọc Đường lái xe đến nơi hẹn, cùng Triển Chiêu xuống xe, theo chỉ dẫn của Lâm Chí Hổ trong điện thoại tìm được nơi hẹn. Quan sát địa hình cùng tình trạng khu vực xung quanh, trước khi gõ cửa Bạch Ngọc Đường đột ngột nắm tay Triển Chiêu, dùng sức siết một cái. Triển Chiêu vốn đã khấn trương, bị Bạch Ngọc Đường siết như vậy, mém nữa hét lên thành tiếng. Cậu kinh ngạc đưa mắt nhìn cảnh sát áo trắng đứng bên cạnh, lại phát hiện đối phương nhìn cậu câu môi mỉm cười.

“Thả lỏng một chút” Bạch Ngọc Đường tiến sát đến tai Triển Chiêu, nhỏ giọng, “Có tôi ở đây, cậu không phải sợ.” (Có anh ở đây đừng sợ!! =))

Triển Chiêu cảm thấy có một luồng khí nóng phả lên tai cậu, trong chớp mắt, toàn bộ máu huyết dường như đều dồn về chỗ nguồn nhiệt kia, cậu đoán bên lỗ tai bên đó chắc chắn sẽ đỏ. Lời nói của Bạch Ngọc Đường làm cậu gật đầu theo bản năng, nhưng thân thể lại khó kiềm chế được mà cứng ngắc. Nhìn qua loại tâm trạng khẩn trương này rất khó có thể tự mình khống chế, một Triển Chiêu chưa từng trải qua huấn luyện chuyên nghiệp so với Bạch Ngọc Đường đúng là còn kém lửa rất nhiều, bây giờ chỉ có thể cầu nguyện lực tự kiềm chế của Triển Chiêu đủ mạnh, cho dù khẩn trương đi nữa, cũng không thể khiến đối phương đoán ra.

Bạch Ngọc Đường lại siết tay Triển Chiêu thêm lần nữa, sau đó giơ tay lên gõ cửa. Theo ước định, gõ cửa hai lần, ba dài một ngắn, bên trong truyền ra một âm thanh âm trầm, “Ai?”

“Là tôi, tiểu Bạch, mới này đã liên lạc qua điện thoại với Hồ ca.” Trong thanh âm khách sáo của Bạch Ngọc Đường xen lẫn một chút khẩn trương giả tạo, “Hồ ca bảo tôi đến lấy trái cây.”

Trái cây, rượu trắng, thuốc lá, thịt heo, những thứ này đều là ám ngữ được dùng lúc giao dịch ma túy, không phải người trong nghề sẽ không biết rõ. Trái cây Bạch Ngọc Đường nói chính là chỉ Heroin, rượu trắng là ma túy đá, thuốc lá chính là Cocaine. Dĩ nhiên những ám ngữ này cũng không cố định, tùy theo thời gian cùng địa điểm sẽ đổi sang cách gọi khác để phòng ngừa bị cảnh sát tra ra. Bạch Ngọc Đường trả lời xong rồi, im lặng trong chốc lát trôi qua, cửa nhanh chóng được mở. Bên trong căn phòng tối tăm thiếu sáng, có 3 người đàn ông ngồi quanh một cái bàn duy nhất, trên mặt đầy biểu lộ hoài nghi cùng cảnh giác. Ngoại hình của ba kẻ buôn ma túy này rất bình thường, nếu lạc vào dòng người sẽ khó bị nhận ra. Nhưng cẩn thận quan sát sẽ có thể phát hiện, ánh mắt nhìn người của họ không đủ kiên định, luôn nhịn không được mà né tránh.

Giải thích theo quan điểm tâm lý học tội phạm, người buôn ma túy phần lớn đều sống trong sợ hãi. Bọn chúng từng khắc đều sợ chuyện bị bắt, vì thế mỗi lần tiếp xúc với người lạ, bọn chúng sẽ tập trung 12 phần. Chúng sợ gặp mặt cảnh sát, sợ đi ngang hải quan sân bay, sợ trạm ga, sợ máy quét điện tử trên ô tô đường dài. Mỗi khi phải chịu kiểm tra, bất kể bản thân có mang theo ma túy hay không, thần kinh của chúng đều chịu căng thẳng. Loại bệnh này đã ăn sâu vào trong lòng chúng, thậm chí còn thay đổi đặc trưng sinh lý của chúng, khiến chúng rất dễ bại lộ. Đây cũng là lý do phần lớn kẻ buôn ma túy đều mắc bệnh đau dạ dày ở nhiều mức độ khác nhau, và cả bệnh lão hóa sớm.

Trong chớp mắt bước vào cửa, Triển Chiêu còn có thời gian làm ra phân tích như này, nhưng chuyện đó cũng không cản trở việc thần kinh khẩn trương cao độ gây rắc rối cho cậu. Cậu đau khổ nhận ra, tình hình tâm lý hiện tại của cậu cũng không tốt hơn đám buôn ma túy là mấy. Cảnh sát quả nhiên không phải công việc người thường muốn là có thể làm, nếu muốn trở thành cảnh sát hợp cách, đúng là cần được huấn luyện chuyên nghiệp cùng quá trình tích lũy kinh nghiệm gian khổ. Bất quá, còn may, Triển Chiêu liếc qua Bạch Ngọc Đường đang đứng cạnh mình. Mới này anh ta có nói, có anh ta ở đây không phải sợ. Được, xem như coi trọng chuyện anh ta là một cảnh sát ưu tú, Triển Chiêu quyết định tạm thời tin anh.

“Trong các vị, vị nào là Hồ ca?” Bạch Ngọc Đường vừa vào cửa đã nhìn thẳng vào gã đàn ông hơn ba mươi ngồi giữa, thật ra trong lòng anh đã nhận định gã này là Lâm Chí Hồ, nhưng vẫn thử thăm dò một câu.

Quả nhiên gã đàn ông kia dùng ánh mắt lạnh lùng đáng sợ nhìn Bạch Ngọc Đường, sau đó giơ tay bảo Bạch Ngọc Đường qua đây.

Bạch Ngọc Đường cất bước tiến lên, nam nhân trẻ tuổi ngồi cạnh Lâm Chí Hồ đứng lên để lại ghế cho anh. Bạch Ngọc Đường không chút do dự ngồi xuống, Triển Chiêu không có ghế, không còn cách nào khác là đứng sau lưng anh, không nói lời nào, mắt nhìn thẳng xuống đất một góc 45 độ.

Lâm Chí Hồ nhìn thật kỹ Bạch Ngọc Đường từ trên xuống dưới mấy lần, sau đó lại nhìn kỹ Triển Chiêu mấy lần, chú trọng quan sát quần áo làm bằng chất liệu tinh xảo của Triển Chiêu, cuối cùng nhìn về phía Bạch Ngọc Đường nhe răng. Một thanh âm lạnh lẽo từ trong cổ họng Lâm Chí Hồ chui ra, khiến Triển Chiêu nghe rồi cả người cũng cảm thấy khó chịu như bị kiến bò.

“Tiểu huynh đệ nhìn qua lịch sự tuấn tú, không ngờ cũng thích cái này.”

Lời nói của Lâm Chí Hổ khiến lòng Triển Chiêu chột nặng, không lẽ gương mặt của mình với Bạch Ngọc Đường khiến gã cảm thấy không giống người chơi ma túy sao?

Biểu tình Triển Chiêu không đổi, Bạch Ngọc Đường càng trấn định hơn, anh hơi cong khóe miệng, nhìn đôi mắt tràn đầy tia máu của Lâm Chí Hổ,

“Hổ ca, cứ giỡn. Nói thật, mấy năm nay nếu không phải bị gia đình quản lý chặt chẽ, đồ chơi tốt hơn nữa tôi cũng muốn dùng.”

“Bạch huynh đệ, mặt mũi rất lạ.” Đại hán vạm vỡ ngồi bên cạnh Lâm Chí Hổ đang híp mắt nhìn gò má trắng trẻo tinh tế của Bạch Ngọc Đường, đột nhiên lạnh lùng nói.

Bạch Ngọc Đường nghiêng đầu nhìn gã một cái, cười nói, “Vị này là?”

“Là huynh đệ của tôi, gọi A Trung.” Lâm Chí Hổ nói, “Vị huynh đệ này của tôi nói rất đúng, theo lý loại trái cây cao cấp này có giá không rẻ, tùy người cần trong nội thành thành phố D rất nhiều, nhưng không có người nào lão Lâm tôi chưa nghe tới. Vị Bạch huynh đệ đây cùng bạn của cậu tới giờ cũng chưa từng thấy qua, các người không phải là cớm giả trang chứ?”

Lời của Lâm Chí Hổ khiến tim gan Triển Chiêu cũng bị siết chặt, cậu biết những lời này là những câu dò xét thử của Lâm Chí Hổ, nhưng cũng có thể xem đây là nguy cơ lớn nhất đến nay của cậu với Bạch Ngọc Đường. Nếu Bạch Ngọc Đường không đủ tỉnh táo thông minh, chuyện tiếp theo sẽ gặp phiền phức lớn.

Vậy mà không chờ Triển Chiêu nghĩ ra biện pháp gì tốt giúp Bạch Ngọc Đường giải vây, Bạch Ngọc Đường đã nhẹ nhàng nở nụ cười. Anh mỉm cười liếc Triển Chiêu, đột ngột kéo Triển Chiêu đến cạnh mình. Triển Chiêu đang đứng, bị Bạch Ngọc Đường đột ngột dùng sức kéo lại, đứng không vững, thiếu tý đã ngã xuống đất.

“Anh kéo tôi đủ chưa!?” Triển Chiêu giả vờ nổi giận, hung hăng trợn mắt nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường cười híp mắt, nhéo má Triển Chiêu, sau đó nhìn người trẻ tuổi mới này nhường ghế cho mình, “Tiểu huynh đệ, lấy cho huynh đệ của tôi một cái ghế, em ấy so với tôi mới là khách quý có nhiều tiền hơn, nếu chậm buổi làm ăn này xem như hỏng.”

Người trẻ tuổi đưa nhìn sắc mặt Lâm Chí Hổ, người sau gật đầu, hẩn vội vàng kéo một cái ghế từ phòng bên ra. Có thể là thử tính toán giá trị quần áo trên người Triển Chiêu thấy không rẻ, còn cố ý lau lau cái ghế.

Triển Chiêu phối hợp với thái độ Bạch Ngọc Đường ngồi xuống cạnh anh, trong lòng thầm đặt mình vào vai một tiểu thiếu gia lêu lổng xem tiền như rác các loại, liền cố nặn ra một bộ dáng chê bai, vừa ngồi vừa hung hăng trợn mắt nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường khẽ mỉm cười, cũng không ngại thái độ của Triển Chiêu, ngược lại còn nói với Lâm Chí Hổ, “Hổ ca bảo bọn tôi lạ mặt cũng là chuyện thường, bởi vì bọn tôi trước kia chỉ lấy hàng từ một tay buôn, tới giờ cũng không tham gia vào giới, vì vậy người quen bọn tôi dường như không có. Hết cách, gia đình quản nghiêm quá. Tôi còn đỡ, nhưng mà vị huynh đệ này của tôi, nếu để người nhà em ấy biết em ấy dùng mấy cái này, có thể sẽ bị đoạt quyền thừa kế, cho nên bọn tôi không thể không cẩn thận.”

Lâm Chí Hổ hơi cau mày, hình như có hơi không tin lời Bạch Ngọc Đường, nhưng vẫn không quá chắc chắn. Bạch Ngọc Đường cũng không vội, ngồi ở đó nắm tay Triển Chiêu, thông thả nhìn Lâm Chí Hổ cau mày tính toán. Mà Triển Chiêu lúc đó cũng giả vờ làm ra dáng vẻ không nhận được, lại một bộ chê bai ngấm tới ngấm lui căn phòng thuê dơ bẩn này.

Lát sau, dường như Lâm Chí Hổ đã nghĩ xong, gã nhìn Bạch Ngọc Đường, hỏi, “Cậu nói trước kia hai đứa chỉ cầm hàng của một tên, tên đó là ai?”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, Triển Chiêu hiểu ý, không nhận nữa liếc Lâm Chí Hổ, lạnh lùng phun, “Một người nước ngoài, không biết họ gì, chỉ biết gọi Adam.”

Triển Chiêu vừa dứt lời, đã thấy sắc mặt Lâm Chí Hổ chột biến, dĩ nhiên gã cũng đã nghe qua người gọi Adam này.

“Adam mất tích —“ Vương Chí Hổ lặng lẽ nhả một câu, nghiêng đầu nhìn huynh đệ A Trung của mình, “mày có nghe chuyện này không?”

A Trung lắc đầu, “Em chẳng qua chỉ nghe nói mấy ngày trước hải quan bắt được một con nhỏ, hẳn là thuộc hạ của Adam, bắt quá tên nước ngoài này rất giao hoạt, ai biết bây giờ hẳn lại chạy tới chỗ nào.”

Lâm Chí Hổ gật đầu, sau đó chăm chăm nhìn Triển Chiêu mấy lần, ánh mắt lạnh lùng sắc bén. Triển Chiêu tim đập loạn nhưng trên mặt còn giữ biểu tình bình tĩnh. Cậu cố ý không nhin được oán giận nói với Bạch Ngọc Đường, “Tiểu Bạch, chỗ này rốt cuộc có thứ mình muốn hay không? Nếu không có mình đi, dù sao có tiền muốn mua gì không được, bọn chúng không muốn bán, em còn không tin chúng có bản lĩnh lấy được cùng một loại đồ tốt như của Adam đây.”

Vừa nói, Triển Chiêu còn ngáp nhẹ một cái, giả vờ như buồn ngủ nhích lại gần Bạch Ngọc Đường, nhỏ giọng nói, “Thật chưa thấy khi nào mua đồ lại phiền phức như thế này, vẫn là Adam tốt hơn, lần nào cũng đưa đồ tới đúng lúc cho mình, nếu không em chờ hẳn thêm hai ngày là được, trong tay hẳn còn mấy vạn tiền ứng trước em đưa đây.”

Bạch Ngọc Đường cau khóe miệng, dịu dàng vỗ vai Triển Chiêu, sau đó nhìn Lâm Chí Hổ, quả nhiên trong ánh mắt đối phương anh thấy được chút tham lam lóe sáng.

Mắc câu là tốt, Bạch Ngọc Đường khẽ mỉm cười, “Hổ ca, nếu bây giờ anh không tin được bọn tôi thì đành vậy. Bọn tôi đi trước, điện thoại của tôi anh biết rồi, nếu đổi chủ ý cứ liên lạc với tôi lúc nào cũng được.”

Nói xong, Bạch Ngọc Đường dìu Triển Chiêu đứng dậy, bước chân ra cửa. Mà sau lưng họ, hai tên tay chân của Lâm Chí Hổ đều nhìn về đại ca của mình, còn mặt mũi Lâm Chí Hổ cũng tràn đầy mâu thuẫn. Cuối cùng trước khi hai người Bạch Triển bước khỏi cửa, Lâm Chí Hổ mở miệng gọi hai người lại.

“Hai vị dừng bước.”

“Hử?” Bạch Ngọc Đường dừng chân, xoay người nhìn Lâm Chí Hổ, “Hổ ca đổi ý?”

Lâm Chí Hổ gật đầu, “Các cậu muốn bao nhiêu?”

Bạch Ngọc Đường khẽ mỉm cười, nhưng không đáp, mà quay đầu thăm thiết nhỏ giọng hỏi Triển Chiêu, “Lấy trước 10 vạn thử một chút?”

Triển Chiêu hí mắt, thờ ơ gật đầu, hồ hững trả lời, “Cứ theo lời anh đi, còn không biết hàng thế nào. Nếu thật sự tốt như lời anh nói thì sau này một lần mua nhiều chút, đỡ mất công phải chờ tên Adam kia, phiền phức.”

“Được, tất cả anh đều nghe theo em.”

Những câu này thực tình làm cả người tê dại, Triển Chiêu nghe thấy lỗ tai cũng đau, mém nữa rùng mình. Lòng nói Bạch Ngọc Đường, anh đúng là nhập tâm quá ha, trước lúc vào đây cũng không nói qua kịch bản cho tôi biết, quan hệ giữa hai chúng ta rốt cuộc là thế nào, sao tôi lại có cảm giác quỷ dị như vậy.

So với Triển Chiêu, Lâm Chí Hổ cũng đã nhìn đời rất nhiều. Từ một loạt biểu hiện của Bạch Ngọc Đường với Triển Chiêu sau khi vào cửa gã đã nhìn ra, Triển Chiêu là một tên nhóc nhà giàu không có kinh nghiệm giang hồ, mà Bạch Ngọc Đường rất có thể tình nhân kiêm người hầu của nhóc. Dĩ nhiên trong hai người Triển Chiêu là người bỏ tiền, nhưng đại sự đều do Bạch Ngọc Đường làm chủ. (Đoán sai bét =)] chỉ lẫn chủ đều là chủ, người ta là chủ gia đình đó ba =]]]) Những tên thiếu gia nhà giàu chơi gái đã rồi liền đổi lấy đàn ông, nếu nói truyện khiêu dâm bất kể gia đình, thì chuyện như thế này rất thường thấy trong giới.

Nghĩ tới đây, Lâm Chí Hổ không nhin được liếc Triển Chiêu, lòng nói, tên họ Bạch này diễm phúc không cạn, nhóc con họ Triển vừa có tiền đáng đáp lại câu người như thế, nếu như có dịp —

Nghĩ tới đó, Lâm Chí Hổ không đề phòng bị một ánh mắt lợi hại bắn về phía gã, trong lòng chợt rùng mình. Ánh mắt vội chuyển, quả nhiên nhìn thấy ánh mắt tự tiếu phi tiếu sáng trưng của Bạch Ngọc Đường, gã vội đề xuống ý niệm xấu xa trong lòng. Đầu năm này gặp được người mua hào phóng cũng không dễ, không thể dễ dàng đắc tội.

82. Chương 82: Vụ Án 6 – Anh Túc Hoa Biện (14)

Tình thế cấp bách, Triển Chiêu đoạt lấy lon bia trong tay Bạch Ngọc Đường, ngẩng đầu lên uống một hớp to, sau đó vắt lon bia xuống đất, không nhin được nói, “Xong chưa! Tiểu Bạch, em ra ngoài chờ anh, anh nhanh nhẹn giùm em một chút!”

Nghĩ tới đây, sau khi Bạch Triển hai người vào cửa, trên mặt Lâm Chí Hổ lần đầu tiên nở nụ cười. Gã hi hi cười, đứng dậy, nhìn hai người cười trừ, nói, “Hai vị xuất thủ hào phóng, dĩ nhiên phải nghe hai vị rồi. Không phải tôi nói khoác, trên đất thành phố D, nếu chỗ của tôi không có được hàng tốt, thì người khác càng không thể có đâu! Cái tên Adam gì đó, hẳn chính là ý bạn thân là người nước ngoài, có thể tuần hàng từ ngoại quốc sang, nhưng thực chất cách làm của hắn so với tôi không bằng được đâu! Các cậu dùng thử hàng của tôi, bảo đảm sẽ không nhớ tới tên Adam đó nữa!”

“Được rồi, xem như nể mặt tiểu Bạch, thử một chút.” Triển Chiêu lười biếng nói với Bạch Ngọc Đường, “Trả tiền thế nào?”

Bạch Ngọc Đường nhìn Lâm Chí Hổ, người sau hơi sững sốt, “Các cậu không biết? Chúng tôi bên đây đều trả tiền mặt.”

“Tiền mặt?” Không chờ Bạch Ngọc Đường trả lời, Triển Chiêu đã thiêu mi, “Sao mà phiền phức thế, tôi trước giờ ra đường đều không mang theo tiền.”

Bạch Ngọc Đường thấy Lâm Chí Hổ cau có, vội giải thích, “Mỗi lần Adam giao hàng cũng không đòi tiền mặt, cho nên em ấy không quen. Hổ ca, thế này, hôm nay chúng tôi đã biết, ngày khác lại liên lạc, đến lúc đó, bọn tôi nhất định sẽ chuẩn bị xong tiền mặt trả cho các anh.”

“Chuyện này...” Khuôn mặt tươi cười của Lâm Chí Hổ nháy mắt trở nên lạnh băng, “Bạch huynh đệ, thế này không được cho lắm. Nửa đêm canh ba các cậu lôi ba người huynh đệ bọn tôi đến, bản thân lại không mang theo chút tiền nào, không phải muốn giỡn mặt bọn tôi đó chứ?”

Thái độ Lâm Chí Hổ chuyển lạnh khiến Triển Chiêu lại khản trương, Bạch Ngọc Đường hơi nhíu mày, dường như có chút khổ sở. A Trung cùng nam nhân trẻ tuổi cũng để lão đại làm chủ, thấy Lâm Chí Hổ mất vui, bọn họ cũng tập trung về phía cửa. Dĩ nhiên chuyện Bạch Triển hai người nghĩ có thể không mất cái gì, toàn thân trở lui đã là chuyện không thể. Đang lúc Triển Chiêu sắp không kiên trì nổi mà lộ ra thần sắc hoảng hốt, Bạch Ngọc Đường lại đột nhiên cười một tiếng, sau đó giống như làm ảo thuật móc ra phong bì từ trong áo khoác, bộp một tiếng, vút lên mặt bàn trống trải.

“Hửm?” Lâm Chí Hổ hơi sững sốt, a Trung lập tức cảm phong bì lên xé ra. Giấy tiền 100 tệ lộ ra từ nơi bị xé, xấp tiền này chắc phải chừng 3 vạn.

“Bạch huynh đệ, đây là ý gì?” Thấy được tiền sắc mặt Lâm Chí Hổ cũng hòa hoãn đôi chút, gã chăm chăm nhìn khuôn mặt mỉm cười của Bạch Ngọc Đường, hỏi.

Bạch Ngọc Đường không nhanh không chậm trả lời, “Hổ ca trách bọn tôi không có thành ý, cho nên tôi mới để lại chút thành ý, tránh cho Hổ ca hiểu lầm, dù sao ngày sau chúng ta còn có nhiều giao dịch có thể làm với nhau mà. Hổ ca là người làm ăn, hòa khí sinh tài, không cần quá so đo với tiểu huynh đệ bọn tôi mới đúng.”

“Thành ý?” Lâm Chí Hổ liếc phong bì dày cộm kia, cười nói, “Thành ý này của Bạch huynh đệ chúng ta phải hiểu thế nào?”

Bạch Ngọc Đường nói, “Trong đó có 3 vạn tệ, xem như là tiền đặt cọc của bọn tôi. Dĩ nhiên, bọn tôi cũng không thể nào không cầm về chút hàng nào được, nhưng anh không cần đưa nhiều, cho khoảng 2 vạn tiền hàng là được, còn dư 1 vạn xem như tiền trà nước tôi đưa các huynh đệ. Bọn tôi lấy hàng về, nếu tiểu huynh đệ của tôi hài lòng, không quá ba ngày nhất định sẽ còn liên lạc với Hổ ca, đến khi đó khẳng định trả tiền mặt, hiểu như vậy, Hổ ca có hài lòng không?”

(*1 NDT bây giờ khoảng 3000 D, 3 vạn NDT là khoảng 105 triệu D =)] phá gia khủng kiếp)

Lâm Chí Hồ híp mắt, suy nghĩ một chốc, càng cười lớn hơn, “Không tệ, không tệ, Bạch huynh đệ quả là một người sáng khoái. A Trung, mang rượu tới.”

Lâm Chí Hồ còn chưa nói xong, A Trung to bự đã cầm tới một lon bia không biết lấy từ nơi nào, khui ra đưa cho Bạch Ngọc Đường. Bạch Ngọc Đường nhìn lon bia kia, có chút bất đắc dĩ nhìn Lâm Chí Hồ, “Hồ ca, đây....”

“Nếu xem lão Lâm ta làm bằng hữu liền uống một ngụm.” Lâm Chí Hồ lạnh lùng, nhìn chăm chăm cánh tay cầm bia của Bạch Ngọc Đường, dường như đang chờ Bạch Ngọc Đường uống một hơi cạn sạch.

Không khí có chút cứng ngắc, một loại cảm giác khẩn trương ngập tràn không khí. Triển Chiêu đứng bên cạnh Bạch Ngọc Đường, loại không khí nặng nề này khiến cậu cảm thấy hít thở cũng khó khăn. Cậu nhìn Bạch Ngọc Đường lưỡng lự không uống lon bia kia, mà sắc mặt Lâm Chí Hồ cũng ngày càng không tốt. Tình thế cấp bách, Triển Chiêu đoạt lấy lon bia trong tay Bạch Ngọc Đường, ngẩng đầu lên uống một hớp to, sau đó vắt lon bia xuống đất, không nhịn được nói, “Xong chưa! Tiểu Bạch, em ra ngoài chờ anh, anh nhanh nhẹn giùm em một chút!”

Dứt lời, Triển Chiêu đẩy tên to lớn đang đứng cản trước người mình, sau đó dùng sức đẩy cửa phòng ra. Ngoài cửa, một luồng gió lạnh thổi tới, Triển Chiêu đột nhiên cảm thấy đầu có chút choáng váng, bất chợt cảm thấy cứng, một cơn đau nhói từ đầu lưỡi truyền tới. Nhờ cơn đau đón sắc bén này cậu mới đè nén được cảm giác chóng mặt mãnh liệt, sau đó gượng bước hai ba bước, biến mất ở góc hành lang.

Ba người Lâm Chí Hồ cũng không để ý tới biến hóa của Triển Chiêu, bọn chúng trao đổi cho nhau một ánh mắt yên tâm. Sau đó Lâm Chí Hồ lấy từ trong ngực ra một túi bột nhỏ chừng 500gr Heroine có độ tinh khiết cao, nhét vào trong tay Bạch Ngọc Đường, sau đó tiến gần nhỏ giọng, “Đưa cậu nhóc kia về đi thôi, sau này nếu còn cuộc làm ăn nào tốt như thế, nhớ chiếu cố anh đây nhé.”

Lúc nói, ánh mắt Lâm Chí Hồ lóe lên một tia sáng bí ối. Ánh mắt này khiến trong lòng Bạch Ngọc Đường nổi lên một trận giận dữ, anh hận không thể bóp cổ tên khốn kiếp này ngay tại chỗ, nhưng bây giờ, người làm anh còn tức hơn tên khốn kiếp này chính là tiểu hồn đản hiện tại không biết đã chạy đi đâu!

Khi Triển Chiêu đang dựa vào hàng rào lạnh băng, bước chân mơ hồ, đi tới lầu một, đầu óc cậu đã không còn tỉnh táo nữa. Cậu không chắc nếu như không có hàng rào bên tay, cậu có thể ngã xuống đất hay không. Cậu ý thức được một vấn đề vô cùng quan trọng, đó là cậu bị bỏ thuốc, lon bia mới này có vấn đề. Nhưng đồng thời, Triển Chiêu cũng nhận ra một vấn đề nghiêm trọng hơn nữa, đó chính là động cơ đám người kia bỏ thuốc cậu.

Bọn chúng là kẻ buôn ma túy, mình với Bạch Ngọc Đường cầm tiền mặt theo chúng làm giao dịch, hẳn chúng sẽ không muốn giết người diệt khẩu đi? Tỷ lệ chuyện này không lớn, vậy động cơ bọn chúng bỏ thuốc là gì? Xét từ tình huống mới này mà thấy được, đối tượng chúng muốn bỏ thuốc là Bạch Ngọc Đường, nhưng đổi lại sau khi mình uống rồi, bọn chúng có thể tiếp tục ép Bạch Ngọc Đường uống nữa hay không? Nghĩ tới đây, đầu Triển Chiêu càng đau hơn, lý trí sống còn khiến cậu một lần nữa dùng sức cắn đầu lưỡi mình, đau đớn giúp cậu miễn cưỡng duy trì thanh tĩnh.

Cậu nghĩ đến Bạch Ngọc Đường, lại cảm thấy vô cùng may mắn vì người uống bia chính là cậu, vì nếu trong hai người chỉ có thể để một người tỉnh táo, thì cậu tình nguyện chọn người đó là Bạch Ngọc Đường. Triển Chiêu cũng không biết, tại thời điểm ý thức của mình đang sắp sửa gục ngã, cậu lại vẫn tin tưởng Bạch Ngọc Đường nhiều như vậy. Mặc dù không biết mình rốt cuộc uống phải cái gì, như Triển Chiêu nhận ra, cậu lúc này cần nhất chính là nhanh chóng nằm xuống, nếu không, cậu chắc chắn sẽ ngã.

Ngã xuống ở nơi gần bọn buôn ma túy thế này, dĩ nhiên không phải chuyện gì quá an toàn. Triển Chiêu cau mày, dùng tay cố gắng chống đỡ thân thể nặng nề của cậu, cậu cảm giác được mình chỉ có thể cố gắng thêm được mấy giây, nếu Bạch Ngọc Đường còn không chịu xuất hiện, cậu cũng không thể chịu thêm được nữa.

Còn may, Bạch Ngọc Đường đã kịp thời xuất hiện tại góc cầu thang. Anh bước vội đến bên người Triển Chiêu, một thanh kéo lấy thân thể mềm nhũn của đối phương ôm chặt vào lòng.

“Bạch... Ngọc Đường.” Triển Chiêu dùng hết khí lực cũng chỉ có thể mở được nửa mắt, cậu mơ mơ màng màng nhìn Bạch Ngọc Đường, ánh đèn mờ ảo trong hành lang lại càng làm nổi bật lên sắc mặt đen như

mực của Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu dựa vào bả vai Bạch Ngọc Đường, câu khước miệng, nhỏ giọng cười hỏi, “Tôi... tôi biểu hiện rất tốt?”

Bạch Ngọc Đường bây giờ đơn giản đã giận đến thất khiếu bốc khói, anh hung hăng trợn mắt nhìn Triển Chiêu, nhưng lại nhận ra nhóc con kia chẳng những không sợ mà ngược lại còn cười khúc khích. Bạch Ngọc Đường chỉ biết cực kỳ bất đắc dĩ, anh bây giờ đã hiểu dụng ý của Lâm Chí Hồ khi cho hai người họ uống lon bia kia. Đây là một phép thử, bên trong lon bia đó đã được cho thêm một ít thuốc LSD loại nhẹ. Đây là một thứ rất nguy hiểm, có một ít lũ cặn bã trong hộp đêm sẽ dùng thủ đoạn này đối phó với nữ nhân.

(*LSD: Lysergic Acid Diethylamide: Là một loại thuốc gây ảo giác và thay đổi tâm trạng, hay nói cách khác là một loại ma túy gây ảo giác cực mạnh.)

Nhưng cho dù là nữ nhân lăn lộn trong hộp đêm cũng không giống Triển Chiêu, mới uống một ngụm thôi đã trở thành bộ dáng choáng váng hôn mê vậy rồi, mắt công cậu ta còn nhận ra mình, thật không dễ. Bạch Ngọc Đường cười khổ, kéo Triển Chiêu, anh phải nhanh chóng mang Triển Chiêu đi khỏi nơi nguy hiểm này, chỉ mong tinh thần nhóc con đủ mạnh để anh giúp cậu ta tới bên cạnh xe. Bạch Ngọc Đường có thể chắc chắn, bọn buôn ma túy kia hiện tại đang đứng ở cửa sổ quan sát hai người họ, nếu để bọn chúng nhìn thấy một con sâu độc Triển Chiêu nho nhỏ tự xưng có thể ăn cả thứ heroine cao cấp nhất lại bị một chút thuốc LSD đánh ngã, thì không chỉ buổi diễn sau này không cần hát, mà tội lỗi này Triển Chiêu cũng nhận không nổi đâu.

Cảm thấy thân thể Triển Chiêu càng ngày càng nặng, Bạch Ngọc Đường đang vừa tăng nhanh bước chân vừa bất đắc dĩ suy nghĩ, anh có phải còn rất may mắn khi cậu nhóc chết tiết này mặc dù rất can đảm nhưng cũng không có ngu muốn tìm cái chết, biết uống một ngụm rồi liền vất hết lon bia hay không đây?

Bạch Ngọc Đường dường như phải dốc hết sức lực cả người mới có thể đỡ Triển Chiêu lên xe, suốt quá trình Triển Chiêu xem như ngoan ngoãn, không có giãy. Người chơi ma túy đòi hỏi phải bỏ ra rất nhiều tiền thuốc, xem như là người có tài sản ngàn vạn sớm muộn gì cũng bị khoản tiêu xài cực đại này bại cho sạch sẽ. Cho nên người chơi ma túy xuất thủ hào phóng như Bạch Triển hai người là vô cùng hiếm có, những người này thông thường đều là lũ tay mơ vừa bắt đầu chơi ma túy hoặc là đám thiếu gia không biết cực khổ kiếm tiền. Buôn ma túy rất hiếm khi có thể gặp được người mua hào sảng như vậy, dựa trên lòng tham của bọn buôn ma túy, bắt đầu từ hôm nay, bọn chúng sẽ ngày ngày mong đợi Bạch Triển hai người liên lạc với chúng, để có thể bán ra càng nhiều hàng giá cao hơn. Mà bây giờ Bạch Ngọc Đường vừa hoàn thành nhiệm vụ, lại còn có được một phiên phức to lớn hơn cần giải quyết, cậu phải nghĩ cách giúp Triển Chiêu tỉnh lại.

Lúc này đã gần nửa đêm, Bạch Ngọc Đường không thể đưa Triển Chiêu về phòng của cậu, vạn nhất bị phát hiện ra thì người này cũng không cần ở lại làm việc trong trường đại học nữa. Chẳng qua suy nghĩ đơn giản một chút, Bạch Ngọc Đường liền trực tiếp lái xe về biệt thự của mình. Trong khoảng thời gian đó, Triển Chiêu nằm trong xe mơ màng mê man ngủ, lại không ngừng lẩm bẩm các loại chuyện vớ vẩn. Thanh âm lúc cao lúc thấp, giọng cứ như nhựa khó nghe, Bạch Ngọc Đường cũng không có tâm trạng muốn nghe cậu nói cái gì, chỉ mong có thể bình an lái xe trở lại, sau đó tìm cách nào đó thức tỉnh Triển Chiêu.

Vì lo lắng cho cơ thể Triển Chiêu, một đoạn đường cũng trở nên thật dài, cuối cùng vẫn hữu kinh vô hiểm chạy tới mục đích, mà Triển Chiêu lúc này cũng hoàn toàn mất đi ý thức. Bạch Ngọc Đường định thần nhìn sang bên cạnh, thiếu chút nữa là cười ra tiếng, đáng về Triển Chiêu thật quá sức hảo ngoạn rồi.

Chỉ thấy tiến sĩ nhỏ bình thường thông minh cơ trí, bây giờ đang dang tay ôm chặt lưng ghế da, dùng gò má trắng nõn nhẹ nhàng chà trên ghê da bóng loáng. Vừa cọ vừa phát ra tiếng thở khò khè từ mũi miệng, tiếng hít thở này nghe nặng nề hơn tiếng hô hấp sau khi ngủ say rất nhiều, nghe qua có chút giống con mèo nhỏ đang ngáy.

Anh bất đắc dĩ xoa xoa tóc Triển Chiêu, lúc ngón tay chạm vào tóc cậu, động tác Bạch Ngọc Đường cũng khựng lại. Trán cùng tóc Triển Chiêu đã nhễ nhại mồ hôi dính dấp. LSD khiến người ăn trải nghiệm được sự hưng phấn cùng ảo giác vui vẻ, đổi lại cái giá cáo chính là khiến thể năng của người đó bị huy động sạch sẽ, cuối cùng tiêu hao hết toàn bộ sức lực.

Nhìn đáng về trẻ con ngoan ngoãn lúc bình thường của Triển Chiêu, đừng nói sẽ ăn những thứ lộn xộn này, chỉ sợ rượu bia cậu ta cũng không uống nhiều nữa. Nhưng cơ thể sạch sẽ như thế sẽ càng không cách nào chống cự lại sự xâm lược mạnh mẽ của chất độc, chỉ cần bị kích thích nhỏ cũng sẽ hưng phấn. Cũng may

Triển Chiêu chỉ uống một ngụm nhỏ, nếu cậu đem cả lon bia kia cũng dốc hết vào bụng, có lẽ tối nay cậu chỉ có thể ở lại bệnh viện thôi.

Bạch Ngọc Đường nhũu mày, đẩy cửa xe xuống, bước vòng qua phía Triển Chiêu, cau mày kéo Triển Chiêu xuống ghế. Mất đi ghế da ấm áp mềm mại, làm Triển Chiêu cảm thấy không vui, cậu mơ màng ôm chặt Bạch Ngọc Đường, sau đó dựa đầu vào góc cổ đối phương, bắt mân lâu bầu, “Anh ơi, em buồn ngủ, em muốn ngủ, nhưng em còn muốn ăn cơm chiều nữa.”

Bạch Ngọc Đường hơi sững sốt, tâm nói đây là chuyện tào lao gì vậy. Muốn ngủ, không thành vấn đề, lập tức sẽ cho cậu ngủ, điều kiện tiên quyết là cậu có thể ngủ được à. Cơm chiều, cũng được luôn, khẩu vị của cậu cũng không tệ, sáng mai làm cho cậu ăn có được không, tối nay chắc khỏi ăn rồi, khẳng định sẽ không còn khẩu vị. Bất quá, anh sao ——

Bạch Ngọc Đường cúi đầu nhìn cái thân thể đang vùi trong lòng mình mà không thể cọ quây, khẽ cười khổ, nhóc con thối tha này, nhất định là mơ về lúc nhỏ, coi mình như Triển Huy đại ca.

Xem như cơ thể không có cường tráng như vậy, nhưng Triển Chiêu dù gì cũng là một người đàn ông trưởng thành, Bạch Ngọc Đường vô cùng mất sức mới có thể bế cậu vào phòng trong. Lúc anh đặt Triển Chiêu lên Salon xong, toàn thân cũng đầm mồ hôi. Bạch Ngọc Đường đứng bên ghế salon thở phào nhẹ nhõm, sau đó lại hạ ánh mắt xuống quan sát Triển Chiêu đang nằm, bắt đầu cảm thấy đau đầu. Kế tiếp làm gì đây?

Ngay lúc Bạch Ngọc Đường đang rầu rĩ nhìn Triển Chiêu mơ màng, thì bên trong tòa nhà hai tầng trong khu biệt thự khác ở thành phố D, đội trưởng tổ Trọng án Bao Chứng đang cùng với người yêu đang trong kỳ trăng mật khoa trưởng Công Tôn Sách thu dọn thu hoạch của mình trong kỳ nghỉ. Căn nhà này cũng là di sản cha mẹ để lại cho Công Tôn Sách, từ lúc hai người lặn lội qua nhiều thành phố cuối cùng trở lại thành phố D xong, Công Tôn Sách cũng để Bao Chứng dọn tới. Tuy nhà chỉ có hai tầng, nhưng đối với hai người đàn ông độc thân mà nói cũng có hơi chút trống trải. Lúc đó, bọn họ cũng không nhận ra hành vi này gọi là sống chung, cho đến gần đây, khi hai người xác định mối quan hệ của mình mới biết, thì ra họ đã cùng ở chung với nhau dưới một mái hiên đã lâu như thế rồi.

Thay đổi quan hệ khiến hai người quyết định sửa sang lại ngôi nhà này một lần nữa, vì thế lúc đi du lịch ở thành phố H, Công Tôn Sách đã làm chủ mua thêm rất nhiều đồ trang hoàng khác nhau. Bấy giờ trở về, án ma túy đã ném cho Bạch Ngọc Đường, hai người hiếm khi có dịp rỗi rãi dứt khoát mở hành lý ra làm việc nhà.

Kết quả khi việc nhà làm được một nửa cả hai đều đói, kêu đồ ăn bên ngoài xong hai người lại đột nhiên cảm thấy “hăng hái”, vì vậy, hai lão đàn ông hơn 30 tuổi không có tiết chế, giữa ban ngày ban mặt lại lăn xả vào nhau, rốt cuộc chờ đến khi bọn họ làm xong vận động trên giường rồi mới nhớ việc nhà vẫn còn dư một nửa, thì trời đã tới nửa đêm. Hai người nằm trong căn phòng ngủ vừa được trang trí lại, thương lượng với nhau xem nên bỏ dậy trang hoàng cho xong một nửa đồ đạc còn lại, hay là dứt khoát ngủ trước đã, sáng mai lại nói. Mà ngay lúc đó, điện thoại của Bạch Ngọc Đường lại bắt tới di động của Công Tôn Sách.

“Đã hơn nửa đêm rồi, khẳng định không có chuyện tốt?” Bao Chứng nhìn cái tên sáng lên trên di động Công Tôn Sách, mặt đen càng đen thêm mấy phần.

Công Tôn Sách cũng hơi ngạc nhiên, nhận lấy di động từ trong tay Bao Chứng, cau mày nói, “Không phải hôm nay bọn chúng đi tra án ma túy sao?”

Bao Chứng nhướn mày, “A Sách, nhận đi, xem một chút xem có chuyện gì xảy ra.”

“Ừ.”

Công Tôn Sách nhận điện, đầu kia liền truyền tới một tiếng thét thảm thiết, “Khoa trưởng, cứu mạng!! Triển Chiêu cậu ta điên rồi!!”

“Hả?” Công Tôn Sách thất kinh, Triển Chiêu cậu ta điên rồi là sao chứ.

83. Chương 83: Vụ Án 6 – Anh Túc Hoa Biện (15)

Bây giờ muộn quá rồi, tôi với Bao tử sẽ không qua đó đâu, người giao cho tôi, hai cậu cứ an tâm, sáng mai cho hai đứa nghỉ, chiều gặp lại ở tổ Trọng Án.”

Nói xong, Công Tôn Sách quả quyết cúp điện thoại, ngăn luôn lời chửi mắng Bạch Ngọc Đường mới phun ra.

“Đáng chết! Cái đôi tặc vợ chồng lòng dạ hiểm ác này!”

Đến khi Công Tôn Sách cùng Bao Chứng nghe Bạch Ngọc Đường kể hết toàn bộ quá trình tối nay rồi, hai người mới nhìn nhau, Bao Chứng bó tay, Công Tôn Sách thở dài. Sau đó, Công Tôn Sách nghĩ lại nghĩ, lại nói với Bạch Ngọc Đường đang bắt lực ở bên kia, “Tiểu Bạch, theo mấy triệu chứng cậu kể thì Triển Chiêu chẳng qua chỉ trúng một ít LSD loại nhẹ thôi, vấn đề không quá lớn, không cần tới bệnh viện. Phương pháp xử lý tốt nhất lúc này là tạt cho nó một gáo nước lạnh, sau đó cho nó ngủ một giấc thật ngon, ngày mai sẽ xong hết. Mặc dù có thể gây ra di chứng vàng da, nôn mửa, nhưng cũng không gây tổn hại gì cho cơ thể.

Bây giờ muộn quá rồi, tôi với Bao tử sẽ không qua đó đâu, người giao cho tôi, hai cậu cứ an tâm, sáng mai cho hai đứa nghỉ, chiều gặp lại ở tổ Trọng Án.”

Nói xong, Công Tôn Sách quả quyết cúp điện thoại, ngăn luôn lời chửi mắng Bạch Ngọc Đường mới phun ra.

“Đáng chết! Cái đôi tặc vợ chồng lòng dạ hiểm ác này!”

Bạch Ngọc Đường hung hăng chửi, chửi người quá chăm chú, không kịp để phòng tiến sĩ nhỏ đang quây tưng bên người, kết quả bị người ta nhào lên thân.

“Ồi! Triển Chiêu, cậu mau đi xuống cho tôi! Không biết bản thân mình nặng bao nhiêu sao!?”

“Anh ơi! Em vui lắm, anh nhảy với em có được không?” Triển Chiêu giống như bạch tuộc tám chân treo trên người Bạch Ngọc Đường, hơn 140 kg thể trọng làm cho hông của cậu đặc cảnh có chút chịu không nổi.

“Nhảy, nhảy cái đầu cậu á! Cậu mở mắt nhìn xem tôi không phải anh cậu! Triển Chiêu! Đi xuống mau!” Bạch Ngọc Đường một tay đỡ eo, một tay lôi Triển Chiêu xuống, đáng tiếc trạng thái lúc này của Triển Chiêu giống như uống say, hoàn toàn không biết mình đang làm gì, bây giờ Bạch Ngọc Đường xem như tin rằng thân thủ Triển Chiêu rất tốt, lúc người này dốc toàn lực ra cũng thật khó đối phó!

Bạch Ngọc Đường đâu phải chưa từng thấy qua người ăn trúng thuốc LSD, nhưng loại phản ứng làm người ta dở khóc dở cười như Triển Chiêu thì đúng là mới thấy. Mắt thấy hông của mình sắp bị tiểu hỗn đản này bẻ gãy, Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ nhớ lại ý kiến mới nảy của Công Tôn Sách, xối nước lạnh. Được, thời điểm nguy cấp, Bạch Ngọc Đường cũng không nhớ tới chuyện xối Triển Chiêu nữa, lão đảo mang theo con bạch tuộc Triển Chiêu không thể kéo xuống, chạy thẳng tới phòng tắm.

Căn biệt thự này là do Bạch Cẩm Đường tự tay bài trí, với loại người biết cách hưởng thụ lại thích yêu cầu vợ vẫn như Bạch đại ca, đối với yêu cầu nhà cửa dĩ nhiên phải thật hoàn hảo, tất cả những món tân trang trong biệt thự đều là đồ dùng cao cấp. Trong nhà này có tổng cộng ba phòng tắm, vì bình thường chỉ có mỗi Bạch Ngọc Đường ở, mà anh lại quen dùng phòng tắm riêng trong phòng ngủ rồi, cho nên bồn tắm massage ở lầu dưới đã lâu không có ai dùng qua. Bất quá hôm nay cuối cùng nó cũng có thể phát huy công dụng, Bạch Ngọc Đường một chút cũng không định bế Triển Chiêu lên lầu hai. Anh lập tức ôm cậu vào phòng tắm lầu một, đem cả người ném vào bồn tắm massage, sau đó nhanh chóng mở vòi sen.

Nước lạnh nháy mắt tưới ướt cả người Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường đứng bên cạnh bồn tắm nhìn đáng vẻ Triển Chiêu bị nước lạnh tưới ướt, bộ dáng đáng thương như mèo bị nhúng nước đó làm anh vừa thương vừa giận.

Chưa tới một phút, toàn thân Triển Chiêu ướt đẫm, bắt đầu run, tóc mái dài mềm dính lên trán, Triển Chiêu dùng đôi mắt ngậm nước ủy khuất nhìn Bạch Ngọc Đường. Loại ánh mắt khiêu nại giống hệt động vật nhỏ bị bỏ rơi làm Bạch Ngọc Đường sinh ra cảm giác tội lỗi, anh bất đắc dĩ xoa trán. Tâm nói, tiểu tử thối, rõ ràng người chọc phiền toái là cậu, người bị hành hạ là tôi, cậu đừng có dùng ánh mắt nhưng đang nói tôi mới là người xấu đó chăm chăm nhìn tôi có được không vậy!

Thật ra Bạch Ngọc Đường sao có thể để Triển Chiêu bị lạnh chết được, nhìn ánh mắt cậu có được vài ý tỉnh táo, Bạch Ngọc Đường liền bật máy sưởi, làm cả phòng tắm trở nên ấm áp. Anh đứng cạnh bồn tắm, giơ tay chọt chọt gò má Triển Chiêu, buồn bực nói, “Ngốc quá, giờ tỉnh chưa?”

Triển Chiêu dùng ánh mắt ủy khuất nhìn Bạch Ngọc Đường, sau đó dùng giọng nói lười biếng chậm rãi nói, “Bạch Ngọc... Đường.”

Bạch Ngọc Đường thở dài nhẹ nhõm, tốt lắm, cuối cùng cũng không phải “anh hai” nữa rồi. Mặc dù nghe Triển Chiêu gọi anh một tiếng anh hai cũng rất lọt tai, nhưng Bạch Ngọc Đường cũng không có hứng thú để một đứa em treo trên người mình mà lắc qua lắc lại. Không phải anh không yêu, nhưng thật sự là thể lực không chịu nổi, tiểu tử thối này cũng không nhẹ.

“Biết tôi sao?” Bạch Ngọc Đường buồn cười nhéo má Triển Chiêu, tâm nói cảm giác đúng là không tệ.

Đại não Triển Chiêu vẫn đang trong trạng thái nửa mơ hồ, tiềm thức cậu biết thân thể mình xảy ra chuyện, trạng thái hiện giờ rất nguy hiểm. Cậu nhận ra người trước mắt là Bạch Ngọc Đường, chuyện này khiến cậu rất an tâm, vì trong tiềm thức của Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường là người có thể tin nhiệm, ở bên người anh ấy sẽ an toàn.

Nhưng mà, cùng lúc cảm thấy an toàn, Triển Chiêu vẫn không hiểu tại sao Bạch Ngọc Đường lại xuất hiện ở đây, mình thì toàn thân lạnh lẽo. Lý trí cậu chưa quay lại, động tác cũng vô cùng chậm lụt, những động tác phản kháng theo bản năng lúc bình thường bây giờ cũng không tài nào xuất ra, thậm chí ý thức sử dụng cũng không có. Vì thế, Bạch Ngọc Đường hết chọt lại nhéo má cậu, Triển Chiêu cũng không có chút ý thức giương vuốt. Ngược lại, cậu ngửa gò má ướt nhẹp lên nhìn về phía Bạch Ngọc Đường cười khúc khích.

Mặc dù bình thường Triển Chiêu cũng là một người ôn hòa, nhưng tuyệt đối sẽ không nghe lời khi bị người ta bóp mặt như vậy. Thấy Triển Chiêu như thế, Bạch Ngọc Đường nảy ra một thứ cảm giác phức tạp, có hơi buồn cười, lại hơi đau lòng. Anh không nhịn được giơ tay ra đặt lên gò má Triển Chiêu, mà phản ứng Triển Chiêu làm ra lại là dùng khuôn mặt lạnh như băng dán sát vào lòng bàn tay ấm áp của Bạch Ngọc Đường, nhẹ nhàng cọ mấy cái, sau đó ngẩng mặt lên cười híp mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, giống hệt một con mèo đang làm nũng.

Tim của Bạch Ngọc Đường đột nhiên cuồng loạn mấy nhịp, rút vội tay về như bị phỏng, hoảng hốt nhìn bàn tay mình một chút, sau đó nhìn Triển Chiêu đang ngồi đây khúc khích cười, trong lòng lại như có đoàn lửa bùng bùng cháy. Anh mới này đang làm gì? Mà Triển Chiêu lại đang làm gì? Không phải, Triển Chiêu bị bỏ thuốc, cậu ấy lúc này không bình thường, nhưng mà đâu có bị bỏ thuốc hả Bạch Ngọc Đường, mà đang tỉnh táo a, rốt cuộc mà đang làm gì?

Hơn hai mươi năm sống trên đời, lần đầu tiên Bạch Ngọc Đường không biết phải làm sao, bởi vì anh đang đối mặt với một tình huống trước giờ chưa từng gặp. Anh không biết rốt cuộc mình bị cái gì, tại sao lúc này khi Triển Chiêu cọ cọ gò má lên lồng bàn tay mình, anh lại cảm thấy như có một luồng khí nóng thổi qua tim, rồi ngay tim lại như bị người ta hung hăng đánh một cú. Anh dùng bàn tay vừa vuốt ve gò má Triển Chiêu che lại lồng ngực của mình, nhịp tim cuồng loạn ở đó nhắc nhở anh toàn bộ chuyện này đều không phải ảo giác. Bạch Ngọc Đường kinh ngạc nhìn Triển Chiêu, một thứ tâm tình lạ kỳ dường như đang muốn tuôn trào, câu trả lời núp ở đáy lòng, tiến thêm một bước nữa có phải sẽ hiểu rõ hay không?

Nghĩ tới đây, Bạch Ngọc Đường dùng tay phải siết chặt lồng ngực đang mang ba phần sợ hãi 7 phần chờ mong, anh muốn chạm vào người Triển Chiêu thêm một lần nữa, vì trực giác nói cho anh biết, câu trả lời anh muốn đang ở trên người Triển Chiêu. Nhưng đúng lúc này, Triển Chiêu đột ngột ngẩng đầu, sương mù trong ánh mắt lóe lên một tia sáng tỉnh táo rất nhẹ. Bạch Ngọc Đường bị tia mắt kia làm sợ, tay đang đưa ra cứ thế dừng lại.

“Bạch Ngọc Đường.” Triển Chiêu phát ra âm thanh nghẹn ngào, cậu gọi tên anh.

Bạch Ngọc Đường hơi ngẩn người, vội vàng phản ứng, anh lập tức quỳ gối, đặt mình ngang tầm mắt Triển Chiêu, dùng một thanh âm dịu dàng săn sóc mà chính anh cũng không ý thức được hỏi, “Cậu sao rồi, có phải thấy đau đầu không, hay muốn ới?”

Triển Chiêu nhú mày, khổ sở lắc đầu, mắt cậu đỏ bừng, trong hốc mắt còn đọng nước vì đau, “Tôi... tôi lạnh lắm.”

Câu trả lời của Triển Chiêu khiến Bạch Ngọc Đường sững sờ, nhìn kỹ, quả nhiên, vì mới rồi ngâm trong nước lạnh mà sắc mặt Triển Chiêu trắng bệnh, môi cũng thâm, toàn thân run rẩy từng hồi. Bạch Ngọc Đường thầm mắng mình là đồ ngu, lập tức đưa hai cánh tay ra ôm Triển Chiêu vào trong lồng ngực. Cơ thể Triển Chiêu gầy yếu lạnh như băng, nhưng không cứng ngắt. Bạch Ngọc Đường hiểu, nếu không nhờ tác dụng của thuốc, cậu nhất định sẽ không chịu được chuyện mình bị một người đàn ông khác ôm vào lòng, nhưng giờ dưới tình huống thế này, dù ý thức Triển Chiêu có tỉnh táo, cũng không cách nào không chế được bản thân.

Có thể tưởng tượng được, nếu như hôm nay bị bỏ thuốc xong mà người bên cạnh cậu ấy không phải là mình, Triển Chiêu sẽ gặp nguy hiểm tới mức nào. Loại chuyện hoàn toàn mất đi năng lực hành động, vẫn có thể nhận biết được chuyện gì xảy ra, nhưng chỉ có thể trơ mắt nhìn nó phát sinh, không cách nào ngăn cản thế này, thật sự là quá đáng sợ. Nghĩ tới đó, Bạch Ngọc Đường cũng có hơi khinh bỉ hành vi bản thân, bất kể hiện giờ anh đang ôm tâm tư như nào với Triển Chiêu, cũng kệ luôn chuyện trong nháy mắt vừa rồi Bạch Ngọc Đường đã nảy sinh cảm giác phức tạp thế nào, tất cả những chuyện này bây giờ càng không có thời gian tìm hiểu nữa.

Bạch Ngọc Đường không phải quân tử, nhưng cũng không thêm làm tiểu nhân khi người ta gặp nạn. Huống chi hôm nay là do anh không bảo vệ tốt Triển Chiêu, mới để cậu phải chịu tội lớn như thế. Bạch Ngọc Đường áy náy bế Triển Chiêu, dùng tốc độ nhanh nhất đưa cậu vào phòng trên lầu của mình. Cơ thể Triển Chiêu rất mềm, căn bản không cách nào tự mình đứng vững. Bạch Ngọc Đường chỉ có thể để cậu dựa vào người anh, dùng tốc độ thật nhanh cởi hết quần áo ướt trên người cậu xuống, ném qua một bên, một bộ quần áo nam cao cấp giá trị không rẻ mới mua tối nay bây giờ đã bị vò thành một mớ vãi rách.

Nhanh chóng cởi hết quần áo trên người Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường mới nhét cậu vào chăn, mình cũng cởi luôn áo khoác bị Triển Chiêu làm ướt, không kịp thay đồ ngủ, cứ thế mặc nguyên áo chui vào chăn. Thực ra tình trạng tỉnh táo mới nảy của Triển Chiêu cũng chỉ thoáng qua, hiện tại cậu lại lần nữa rơi vào trạng thái mơ hồ. Cơ thể bị chăn dày kín, nhưng Triển Chiêu vẫn cứ lạnh phát run, khi cậu ý thức được bên người nhiều thêm một nguồn nhiệt, lập tức dùng cả chân cả tay nhào tới. Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ, không thể làm gì khác là ôm chặt Triển Chiêu, hạn chế tay chân cậu lộn xộn.

Hai tay Triển Chiêu co lại trước ngực Bạch Ngọc Đường cọ cọ, đầu cùng vùi vào góc cổ đối phương, miệng lại nỉ non những câu từ không rõ nghĩa. Bạch Ngọc Đường cố gắng nghe, lại nghe không rõ người ta đang nói gì, chỉ loáng thoáng nghe được vào từ rõ ràng, nhưng tất cả đều là cái gì Cháo kê, bánh bao tam tiên, cơm chiên các loại đồ ăn. Bạch Ngọc Đường cảm thấy quá sức. Có hơi đau lòng xoa tóc Triển Chiêu, tâm nói, đứa nhỏ này bị đói từ nhỏ sao? Triển đại ca, anh xác thực anh không có ngược đãi em trai anh đó chứ?

Có lẽ do trạng thái này của Triển Chiêu đúng là khiến Bạch Ngọc Đường đau lòng, cho nên ôm một cơ thể trần trụi thế này cũng không làm anh nảy ra tâm tư gì nữa. Mặc dù thân thể đàn ông rất dễ nảy sinh ra các loại phản ứng lộn xộn, người mắc bệnh mất ngủ như Bạch Ngọc Đường, một đêm nay khăng định trắng đêm không chợp mắt, nhưng anh lại dùng đồng huyết khí trào dâng thêm thân thể bừng cháy các loại phản ứng sinh lý chuyển hết thành phản ứng vật lý, cũng không thêm tranh thủ người ta gặp nạn đi trêu ghẹo cậu tiến sĩ nhỏ đang ngủ mê man trong lòng mình.

Một đêm khá dài cuối cùng cũng trôi qua, có lẽ do đêm qua mệt mỏi quá độ, Bạch Ngọc Đường miễn cưỡng cũng ngủ mất, ngủ được một lần là ngủ đến tận khi trời sáng bạch, Bạch Ngọc Đường bị thanh âm nồn nỉ kịch liệt đánh thức. Anh mơ màng mở mắt, ánh mắt ngây ngô nhìn chằm chằm mặt tường trắng tuyết khoảng ba giây, sau đó đột nhiên ngồi phắt dậy, nhìn bên người mình, quả nhiên, Triển Chiêu không thấy nữa.

Nhanh chóng nhảy xuống giường, theo tiếng động bước tới phòng vệ sinh, đúng là thấy đường Triển Chiêu ngồi bên bồn cầu nồn nỉ. Kìa đáng lưng cong gầy yếu nấp dưới một chiếc áo sơ mi không vừa người, cong thành một tư thế thống khổ. Hiển nhiên cậu giữ tư thế này đã rất lâu, cả người cũng bắt đầu run rẩy. Bạch Ngọc Đường nhận ra áo sơ mi trên người cậu là của anh, chắc sáng nay Triển Chiêu tỉnh lại trước mới lấy một cái trong tủ quần áo ra mượn dùng.

“Triển Chiêu! Cậu sao rồi, có phải khó chịu lắm hay không!?” Bạch Ngọc Đường vội vàng quỳ gối, đỡ lấy thân thể run rẩy của Triển Chiêu.

Triển Chiêu khổ sở quay đầu, vì giữ tư thế gập người suốt thời gian dài nên ánh mắt đỏ ngầu ngập tràn nước mắt. Cậu ủy khuất mím chặt môi, nói không ra lời, chỉ có thể khẽ gật đầu một cái.

Bạch Ngọc Đường để ý, trong bồn cầu sạch sẽ không có thứ gì, Triển Chiêu vừa nãy chỉ là làm ẩu. Trong lòng chợt đau xót, Bạch Ngọc Đường lập tức bế Triển Chiêu lên, muốn đưa cậu trở lại giường. Mà trong nháy mắt bế cậu, hai cánh tay Bạch Ngọc Đường cảm nhận được sự cứng ngắc, lòng trầm xuống, phản ứng cùng với tối qua không giống, cậu ấy tỉnh rồi.

Nhớ lại chuyện tối qua mình ôm lấy Triển Chiêu trần truồng cùng nhau nằm trên giường, mặt Bạch Ngọc Đường hiếm khi hơi đỏ lên một chút, anh nhanh chóng đặt Triển Chiêu xuống salon, sau đó lúng túng ho, cố gắng suy nghĩ ngôn từ thật lâu rồi mới nói với Triển Chiêu, “Triển Chiêu, hôm qua cậu bị bỏ thuốc, tôi vì muốn giúp cậu ngủ ngon mới làm vậy, cậu không cần phải ngại, tôi chỉ là không muốn cậu tự làm mình bị thương mà thôi.”

Mặt của Triển Chiêu cũng rất đỏ, nhưng cậu cũng không biết tối qua mình đã làm gì, chẳng qua chỉ có được mấy vụn ký ức mơ hồ. Cậu đỏ mặt hoàn toàn là do xấu hổ, cậu cũng lúng túng gật đầu, chịu đựng cơn đau đầu kịch liệt cùng cảm giác nôn mửa, dùng âm thanh khản đặc vô lực nói, “Tôi biết, tôi còn nhớ vài chuyện. Ngọc Đường, cảm ơn anh, nếu không có anh ở đó tôi cũng không biết mình sẽ ra sao. Thuốc kia”

Nói tới đây, Triển Chiêu như nghĩ đến cái gì, rồi lại khẽ thở dài, “Không trách sao sẽ có người đi hít ma túy, tôi cảm thấy tôi bây giờ có chút hiểu Kỳ Bình rồi.”

“Hử?” Lời Triển Chiêu làm Bạch Ngọc Đường khẽ cau mày, “Cậu nói cậu hiểu con nhỏ buôn ma túy kia?”

Phát hiện Bạch Ngọc Đường không vui, Triển Chiêu vội giải thích, “Không, không phải tôi nói hiểu chị ấy, tôi chỉ muốn nói là, thông qua trải nghiệm tối qua tôi hoàn toàn có thể cảm nhận được, sức đề kháng của con người yếu đuối biết bao. Dùng thuốc cùng ma túy khống chế tinh thần một người, có lúc thực sự quá dễ dàng, những kẻ buôn ma túy kia thật quá ghê tởm, mà bản thân con người lại quá sức yếu đuối. Mỗi người chúng ta tốt nhất phải cách xa thứ đồ đó, anh yên tâm, từ nay về sau tôi bảo đảm cũng không uống rượu nữa rồi.”

Nhìn dáng vẻ Triển Chiêu vừa đỏ mặt vừa giải thích với mình, vừa cảm thấy cơ thể khó chịu mà cau có, Bạch Ngọc Đường đột nhiên dang hai tay ra, ôm chặt lấy Triển Chiêu. Cơ thể Triển Chiêu giống như dự liệu của Bạch Ngọc Đường, lập tức cứng ngắc, sau đó buông lỏng.

“Bạch... Ngọc Đường, sao lại ôm tôi?”

Bạch Ngọc Đường nhẹ nhúnj mày, hồi sau lại câu khéo miệng, dùng bàn tay ấm áp vuốt ve tấm lưng Triển Chiêu, dịu dàng đáp trả, “Tối qua, lúc người cậu cảm thấy khó chịu, tôi đều làm thế này trấn an cậu, thế nào, không tệ có đúng không?”

Triển Chiêu hơi sững sốt, cậu cau mày nhớ lại một hồi, lại nhận ra mình cái gì cũng không nhớ. Có lẽ vì tác dụng của thuốc chưa tan hẳn, Triển Chiêu còn hơi mơ hồ cũng ngỡ ngàng ở một tiếng, rồi tiếp tục để Bạch Ngọc Đường ôm cậu. Mặc dù có hơi kỳ quái, nhưng quả thật đúng là giống như lời anh ta nói, thật sự là không tệ nữa rồi.

84. Chương 84: Vụ Án 6 – Anh Túc Hoa Biện (16)

Trước tiên, cầm cái nồi đất từ lúc mua tới giờ chưa dùng qua mấy lần ra, sau đó dùng lửa nhỏ nấu nồi cháo trắng đã được ngâm mềm trước lúc ra ngoài. Cháo như phải để ý lửa, nếu không phải không có thời gian thì phải nấu gần 1 tiếng mới có được cháo ngon. Nhớ đến Triển Chiêu vẫn đang nằm trên giường ngủ đến thiên hôn địa ám, Bạch Ngọc Đường cong khéo miệng, đặt chuông đồng hồ trong phòng bếp 90 phút

Sau đó, Bạch Ngọc Đường tận mắt thấy Triển Chiêu từ từ thiếp đi, lần này nhìn cậu ngủ được rất an ổn, Bạch Ngọc Đường cũng tạm yên tâm. Anh thay quần áo rồi khỏi biệt thự, tự mình đến tổ Trọng án. Sau đó cũng giao hết 3 vạn ma túy hôm qua anh cùng Triển Chiêu mua được cho Công Tôn Sách, những chuyện tiếp theo anh tạm thời không nhúng tay vào. Dù sao theo nhịp làm việc thường ngày, chuyện tiếp theo bọn họ cần làm chính là chậm rãi chờ đợi, có thể là 3 – 5 ngày, có thể là 10 ngày nửa tháng, phải để Lâm Chí Hổ cảm thấy gấp gáp, cảm dỗ khẩu vị của hắn, thì mới có thể an bài bước hoạt động tiếp theo. Bạch Ngọc

Đường tin chắc Lâm Chí Hổ biết Adam, mà theo đầu mối này, có lẽ còn đào được thu hoạch lớn hơn nữa. Một đường dây buôn ma túy đang nấp trong bóng đêm dưới lòng đất thành phố D, nếu muốn thuận tay bắt dê bắt lại tên cao cấp hơn nữa, cần có đủ kiên nhẫn.

Buổi chiều sau khi Bạch Ngọc Đường về nhà, phát hiện Triển Chiêu vẫn đang ngủ say sưa. Anh tới phòng ngủ đưa mắt nhìn một cái, rồi len lén rời đi. Anh cầm một mớ nguyên liệu hồi trưa vừa mua xuống xe, vừa nhìn tủ lạnh, vừa tính xem tối nay làm món ngon gì cho Triển Chiêu dùng. Hồi sáng lúc cậu ta tỉnh dậy cái gì cũng không ăn nổi, từ tối qua tới giờ đã nhịn cả một ngày, không ăn gì thì người có khỏe mạnh hơn nữa cũng không chịu nổi. Nhớ tới gò má rõ ràng đã gầy đi rất nhiều của Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường nhú mày. Tim đặt hết vào Triển Chiêu ở trên lầu, tay thờ ơ xử lý nguyên liệu. Chợt ngón tay Bạch Ngọc Đường đụng trúng bao nylon màu xanh đậm, trong đó là con cá trắm cỏ tươi mới nãy anh tiện tay mua ở hàng bán cá ven đường. Thấy con cá trắm đã làm sạch, khoe miệng Bạch Ngọc Đường hơi cười, nhớ lại hình như Triển Chiêu rất thích ăn cá, mà cậu ta cũng rất thích ăn cháo mình nấu. Bạch Ngọc Đường tâm chuyển, đã có ý định.

Trước tiên, cầm cái nồi đất từ lúc mua tới giờ chưa dùng qua mấy lần ra, sau đó dùng lửa nhỏ nấu nồi cháo trắng đã được ngâm mềm trước lúc ra ngoài. Cháo như phải để ý lửa, nếu không phải không có thời gian thì phải nấu gần 1 tiếng mới có được cháo ngon. Nhớ đến Triển Chiêu vẫn đang nằm trên giường ngủ đến thiên hôn địa ám, Bạch Ngọc Đường cong khoe miệng, đặt chuông đồng hồ trong phòng bếp 90 phút. Cùng lúc nấu cháo, anh bắt đầu rửa cá, lóc xương, chuẩn bị đầu đuôi xong xuôi. Cuối cùng là thái thịt cá được rửa sạch thành từng miếng mỏng như giấy, ướp với gừng và rượu vang, sau nữa chuẩn bị thêm hành lá cắt vụn cùng dầu mè, chuẩn bị cho việc nêm nếm cuối cùng.

Khi toàn bộ công việc đã chuẩn bị sẵn sàng, Bạch Ngọc Đường rời khỏi phòng bếp. Quay lại phòng ngủ trên lầu, ngồi trên salon ngắm nhìn khuôn mặt say ngủ của Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường bắt đầu suy nghĩ đến hành động kế tiếp liên quan tới vụ án. Chờ mấy ngày nữa, anh sẽ tiếp tục liên lạc Lâm Chí Hổ, yêu cầu muốn nhiều hàng hơn. Lâm Chí Hổ chắc chắn sẽ không buông tha cho người mua cao cấp như mình. Mà cùng lúc đó, nếu cảnh sát không có động tác tiếp theo, A dam nhất định sẽ cho rằng mình may mắn, Thủy Ký Bình không khai hấn ra. Hấn sẽ không rời khỏi Trung Quốc, rồi lúc Lâm Chí Hổ đề cập với đường dây trên gã bảo mang đến nhiều hàng hơn, kiểu gì cũng sẽ kinh động tới Adam.

Có điều, Lâm Chí Hổ vì muốn kiếm tiền sẽ không nói chuyện mua bán của mình với Adam, vậy nên khả năng bị lộ sẽ không lớn. Bạch Ngọc Đường quyết định lúc làm giao dịch tới sẽ nói muốn gặp mặt đường dây lớn của Lâm Chí Hổ, nếu cần thiết có thể bắt lại gã, rồi để gã khai ra cấp trên của gã rốt cuộc là kẻ nào.

Đang lúc Bạch Ngọc Đường ngồi suy nghĩ những chuyện này, đột nhiên một tiếng rên từ trên giường truyền tới. Bạch Ngọc Đường nhún mày, vội đi tới mép giường, cúi người cẩn thận xem xét tình hình của Triển Chiêu. Triển Chiêu đã mở mắt, trong mắt ngập tràn thanh tỉnh. Bạch Ngọc Đường đứng ở đầu giường, dáng vẻ ân cần khiến tim Triển Chiêu cảm thấy ấm áp. Cậu mở miệng, lời vừa thốt ra lại như không thành tiếng.

“Tôi...”

Bạch Ngọc Đường ra hiệu bảo Triển Chiêu không cần nói, một mặt là sợ Triển Chiêu nói chuyện sẽ choáng váng, mặt khác Bạch Ngọc Đường sợ mình nghe được âm thanh khàn đặc của Triển Chiêu sẽ cảm thấy lòng đau.

“Cậu ngủ đủ rồi?”

Triển Chiêu gật đầu, sau đó mở to mắt nhìn, quan sát tình hình của bản thân, cuối cùng thò tay phải từ trong chăn ra ôm bụng.

Bạch Ngọc Đường sững sốt, Triển Chiêu nhú mày, “Dạ dày rất khó chịu.”

“Đói bụng đúng không?” Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu gật đầu, lập tức nói, “Cậu chờ đó, tôi lập tức đi lấy đồ cho cậu ăn!”

Bạch Ngọc Đường dùng tốc độ nhanh nhất lao xuống lầu, đem mấy miếng cá đang ướp bỏ hết vào nồi cháo đang nấu. Chờ không tới một phút, cá đã chín, lúc này tranh thủ thêm gia vị, tắt lửa, múc ra tô, cho thêm dầu mè cùng hành lá xắt nhỏ, thế là một bát cháo cá nóng hổi thơm ngon đã được hoàn thành.

Đặt bát cháo lên mâm, đặt sang một bên trống, bên kia Bạch Ngọc Đường lại để một ly cam vắt, sau đó bưng cháo với nước cam lên trên lầu.

Triển Chiêu không ngờ Bạch Ngọc Đường sẽ trở lại nhanh như vậy, lúc Bạch Ngọc Đường vào cửa, cậu đang cố gắng chống người dậy, chịu đựng cơn đau đầu khủng khiếp lao xuống giường, bây giờ đang gượng từng bước đi tới bên cạnh salon. Động tác của Triển Chiêu làm Bạch Ngọc Đường sợ tới mức mém nữa ném luôn bát cháo xuống đất, anh vội vàng đặt mâm lên bàn, sau đó nhảy mấy bước tới bên cạnh Triển Chiêu, lấy tay đỡ cơ thể vẫn còn mềm oặt của cậu.

“Muốn xuống giường cũng phải chờ tôi trở lại đỡ cậu chứ, cậu, cái người này thật là...” Bạch Ngọc Đường hung hăng trợn mắt nhìn Triển Chiêu, chẳng qua đối phương đang đem toàn bộ tinh thần đặt ở việc giữ thăng bằng, một ánh mắt sắc bén kia của anh xem như lãng phí vô ích.

“Được rồi, ngồi xuống, cậu đã đói bụng cả một ngày đêm rồi, giờ mà còn sức lực mới là lạ đó.” Bạch Ngọc Đường bắt đắc dĩ đỡ Triển Chiêu xuống ghế salon, kéo bàn nhỏ đến trước mặt cậu, rồi bưng mâm tới.

“Cháo còn nóng, trước uống miếng nước cam”

Triển Chiêu căn bản không có quyền lựa chọn, chuyện duy nhất cậu có thể làm bây giờ chính là nghe lời Bạch Ngọc Đường, người ta cho cậu ăn cái gì cậu chỉ có thể ăn cái đó. Cho nên lúc Bạch Ngọc Đường cầm ly nước tới, cậu chỉ có thể giơ tay lên nhận.

“Khỏi nhận, mắt công cậu lại làm rơi, cứ dùng tay tôi uống đi.”

Triển Chiêu hơi sững sốt, tay đưa ra khựng lại chốc lát. Cậu nhếch lông mày nhìn Bạch Ngọc Đường, có chút bực bội lắc đầu, “Tôi tự tới.”

“Tới mức này rồi còn làm màu gì nữa?” Bạch Ngọc Đường không vui nhú mày, “Tôi nói cho cậu biết, tới qua, ngay cả việc tắm cũng là do tôi phục vụ, tiến sĩ Triển, đừng bảo bây giờ cậu đang nghĩ tới chuyện rũ sạch quan hệ giữa tôi với cậu nhá? Cho cậu biết, muộn rồi.”

Lời nói của Bạch Ngọc Đường nghe vào vẫn bất bình thường như mọi khi, nhớ tới chuyện đêm qua, trên mặt Triển Chiêu lại có chút phát nhiệt, bắt đắc dĩ nhìn Bạch Ngọc Đường, rồi chỉ có thể nghe lời dùng tay anh uống một hớp nước cam. Mùi vị chua ngọt vào miệng, hóa giải đi chút triệu chứng đau đầu đáng ghét, Triển Chiêu hít nhẹ một hơi, sau đó đột ngột cười.

“Cậu cười cái gì?” Bạch Ngọc Đường sững sờ, nhìn sự vui vẻ còn treo trên mép Triển Chiêu, không hiểu hỏi.

Triển Chiêu thở dài, thả lỏng cơ thể gượng dựa vào ghế salon mềm mại, dùng giọng nói rất nhẹ để nói với Bạch Ngọc Đường, “Tôi không ngờ, thì ra làm cảnh sát lại nguy hiểm đến vậy.”

Lời của Triển Chiêu làm Bạch Ngọc Đường ngây ra, sau đó, anh cũng cười nói, “Giờ biết cũng không muộn, thế nào, lần sau còn dám cậy mạnh theo tôi cùng thực hiện nhiệm vụ này nữa không?”

Triển Chiêu nhướn lông mày, nhìn mắt phượng đang mang nét cười của Bạch Ngọc Đường, bình tĩnh đáp, “Nếu không có tôi theo anh, chỉ sợ diễn cũng không được thuận lợi.”

“Cậu khỏi phải lo, một mình tôi ra mặt cũng có thể giải quyết.” Bạch Ngọc Đường cười chế giễu, “Cậu cứ lo ở nhà bồi dưỡng thân thể thật tốt đi, chuyện thể này không thích hợp cho cậu làm, loại chuyện xâm nhập hang địch nguy hiểm như thế còn để bọn cảnh sát chúng tôi làm tương đối hợp hơn.”

“Bạch Ngọc Đường, tôi thấy tôi không kém cỏi gì so với anh cả, thiếu sót duy nhất có lẽ chỉ có mỗi kinh nghiệm đối địch thôi.” Triển Chiêu không phục đoạt lấy ly nước cam trong tay Bạch Ngọc Đường, trợn mắt nhìn anh một cái sau đó, uống một hơi cạn sạch phần còn lại.

(Chỉ đang thắc mắc là em đã mặc quần vô chưa)

“Kinh nghiệm là cần tích lũy, kinh nghiệm cậu có hiện tại đương nhiên không đủ để hoàn thành nhiệm vụ vô cùng nguy hiểm, chuyện tới qua chính là chứng cứ.” Bạch Ngọc Đường hơi giật mình, không ngờ Triển Chiêu còn có sức cướp đồ với mình.

“Nhưng lon bia đêm qua nhất định phải có người uống, nếu không sẽ lộ, tôi không nghĩ rằng đối người khác liền có biện pháp giải quyết tốt hơn. Lại nói, nếu không phải vì tôi biết rằng chỉ cần có anh bên cạnh sẽ

không có chuyện gì xảy ra, thì tôi thà đánh bọn họ một trận chứ không thèm uống lon bia kia rồi. Tôi làm như vậy, còn không phải vì tin tưởng anh sao, kết quả, anh không thèm tin tôi dù chỉ một chút.”

Triển Chiêu buồn bực liếc Bạch Ngọc Đường thêm một cái, giơ tay định cướp luôn bát cháo.

Bạch Ngọc Đường sao có thể để cậu được như ý, anh nhanh tay lẹ mắt, cướp lấy bát cháo trước Triển Chiêu, sau đó nhẹ nhàng dùng muỗng sứ khuấy bát cháo cá thơm lừng, mắt cười nhìn dáng vẻ bực bội trên mặt Triển Chiêu. Lời nói vừa rồi của Triển Chiêu làm lòng anh ấm áp, cảm giác ấm cúng lúc Triển Chiêu cọ cọ gò má trên tay anh một lần nữa lại xộc vào đầu, thời gian anh làm cảnh sát cũng không ngắn, nhưng đây là lần đầu tiên cảm thấy đoạt được lòng tin của một người là chuyện vui vẻ đến vậy.

Bạch Ngọc Đường cười híp mắt nhìn chăm chăm Triển Chiêu, nhưng lực chú ý của Triển Chiêu căn bản không đặt trên người Bạch Ngọc Đường. Cậu chống má nhìn chăm chăm vào cái muỗng trong tay Bạch Ngọc Đường, đợi rồi lại đợi, cho tới khi không đợi được nữa.

“Nè! Rốt cuộc đến lúc nào anh mới để tôi ăn đây? Tôi sắp chết đói rồi này!”

Thanh âm khàn khàn của Triển Chiêu có chút giận dữ, nghe vào thật giống như đang làm nũng. Bạch Ngọc Đường giật mình, lúc này mới nhận ra tầm mắt Triển Chiêu đang tụ hết vào bát cháo trong tay mình. Vô cùng bất đắc dĩ, cười khổ một cái, đành phải giơ tay lên dứt Triển Chiêu một muỗng to.

Gạo trắng mềm nhũn, trên miếng cá tươi là mùi thơm của dầu mè cũng hành lá, một hớp xuống miệng toàn là hương khí, hương vị này đơn giản là muốn làm Triển Chiêu muốn nuốt luôn đầu lưỡi vào bụng. Sau khi nuốt xong một miếng, cậu đã không thể chờ được mà chăm chăm nhìn tay Bạch Ngọc Đường, hi vọng anh ta mau mau dứt mình ăn miếng thứ hai. Bạch Ngọc Đường nhìn ánh mắt sáng quắc của Triển Chiêu, không thể làm gì hơn là tiếp tục dứt cậu, anh tự giễu nghĩ, không biết có phải mình may mắn vì nhóc con này đã bị thủ nghệ của mình chinh phục, không còn để ý đến chuyện thi hành nhiệm vụ nữa hay không đây?

Một nồi cháo hôm đó dường như bị Triển Chiêu tiêu diệt sạch sẽ, sau khi ăn uống no sau rồi, Triển Chiêu đã nhanh chóng khôi phục tinh thần. Toàn bộ đều giống như lời Công Tôn Sách nói, tuy di chứng LSD để lại rất không thoải mái, nhưng vì tư chất cơ thể của Triển Chiêu tốt, hơn nữa cậu uống không nhiều, chỉ cần tạt một gáo nước lạnh, lại ngủ cả một ngày một đêm đã hoàn toàn bình phục. Triển Chiêu sau khi khỏe mạnh lại rồi, liền nói muốn về phòng của mình, không ngờ bị Bạch Ngọc Đường ngăn lại. Bạch Ngọc Đường đưa ra lý do bảo muốn để Triển Chiêu lại nhà mình nghỉ ngơi mấy ngày, chờ đến lúc toàn bộ tai họa ngầm bị diệt hết, chắc chắn không còn vấn đề nữa, mới cho cậu đi. Triển Chiêu bất đắc dĩ chỉ có thể đáp ứng, hơn nữa trơ mắt nhìn Bạch Ngọc Đường đến đại học xin cho cậu nghỉ dài hạn một tuần.

Khoảng thời gian không phải điều tra vụ án dĩ nhiên rất thư thích, mà những ngày vui vẻ bình thường đều trôi qua rất mau, bất tri bất giác, thời gian Triển Chiêu ở trong nhà Bạch Ngọc Đường cho ai đó chăm sóc đã qua ba ngày. Chiều ngày thứ ba, di động của Bạch Ngọc Đường nhận được một cú điện thoại xa lạ, Bạch Ngọc Đường nhận điện, bên kia truyền đến giọng nói bĩ ổi khó nghe của Lâm Chí Hổ.

“Bạch huynh đệ, sao rồi, lô hàng lần trước tiểu thiếu gia có hài lòng không?”

Bạch Ngọc Đường giật mình, khóe miệng hơi cong, “Cũng may, chất lượng hàng của Hổ ca đúng là không tệ. Có điều...”

“Có điều thế nào?” Giọng của Lâm Chí Hổ rõ ràng đã có chút khản trương hơn.

Bạch Ngọc Đường khẽ mỉm cười, “Không có gì, bất quá vị tiểu thiếu gia nhà tôi có chút thích bắt bẻ. Nói thật vốn dĩ hàng của anh đã rất tốt, nhưng vì có hàng của Adam để so, cho nên xét trên phương diện chất lượng vẫn còn kém một chút.”

“Cái này...” Trong giọng nói của Lâm Chí Hổ lẫn vào một tia chột dạ, tiếp theo gã cười khan hai tiếng, “Bạch huynh đệ, nói thật, hàng lần trước đưa cho các cậu đúng là không được tính là hàng quá tốt, bất quá này đều do gần đây tiếng gió quá chặt, cho nên rất khó nhận được hàng tốt. Cậu xem, không phải chính cậu cũng bảo cái gã ngoại quốc kia tìm mãi không thấy sao? Không phải tôi khoác lác với cậu, nhưng mà trong toàn bộ cái thành phố D này, cũng chỉ có lão Lâm tôi là có thể lấy được hàng tốt đến thế. Huynh đệ, cậu nói với tiểu thiếu gia giùm tôi, nếu cậu ấy xem thường hàng của lão Lâm tôi, thì tôi sẽ lập tức đi lấy cho cậu ấy món tốt hơn, chỉ cần đừng làm gãy đường tiền tài của lão Lâm là được rồi... hề hề —“

Bạch Ngọc Đường cười lạnh, ngoài miệng lại tiếp tục giả điên giả dại với Lâm Chí Hổ, trao đổi thường xuyên, cuối cùng cũng để anh moi được ý định thực sự của Lâm Chí Hổ này. Bọn chúng quả nhiên đã nhìn trúng chuyện xuất thủ rộng rãi của mình cùng Triển Chiêu, nên mới quyết định bám chặt lấy hai vị khách lớn này. Bạch Ngọc Đường suy nghĩ mấy lần trong lòng, cuối cùng trong quá trình giao tiếp nói ra yêu cầu của anh. Đầu tiên, muốn hàng tốt nhất, có bao nhiêu lấy bấy nhiêu. Thứ hai, tốt nhất Lâm Chí Hổ hãy tìm Adam mang hàng tới, trung gian muốn lấy thêm bao nhiêu hoa hồng Bạch Ngọc Đường cũng mặc, chỉ cần có hàng là được. Thứ 3, không được chủ động liên lạc nữa, thời gian gặp mặt giao dịch lần sau đều nghe thông báo của Bạch Ngọc Đường, nhưng Bạch Ngọc Đường chỉ cho Lâm Chí Hổ 3 ngày, nếu trong 3 ngày gã tìm không ra hàng, Bạch Ngọc Đường đành phải tìm người khác.

Nghe xong yêu cầu của Bạch Ngọc Đường, Lâm Chí Hổ vui mừng pháp phối cúp điện thoại, sau đó tìm cách gom góp hết những loại ma túy mình không có. Bên này, Bạch Ngọc Đường lập tức gọi điện cho đôi tặc vợ chồng đang ở lại trông giữ tổ Trọng án, đem tin tức mới nhất báo cho họ.

Đôi lúc, lực lượng người trong giới so với cảnh sát còn nhiều công dụng hơn, hi vọng Lâm Chí Hổ có thể sử dụng tốt 3 ngày nay, giúp cảnh sát đào ra cá lớn cao cấp. Vậy mà, tổ Trọng án cũng không thể bị động chờ đợi nữa, lúc Bao Chứng nhận được tin tức của Bạch Ngọc Đường, nhanh chóng bố trí hành động, để tranh thủ cơ hội này đánh rụng luôn khối u đang lẫn trốn ở sâu trong thành phố.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/to-trong-an>